

Nông Trang Chủ Cổ Đại

Contents

Nông Trang Chủ Cổ Đại	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Tùy Thân Không Gian	6
3. Chương 3: Mẫu Thân	8
4. Chương 4: Hy Vọng 1	10
5. Chương 5: Hi Vọng 2	13
6. Chương 6: Mẫu Thân	16
7. Chương 7: Chó Săn	19
8. Chương 8: Cục Phẩm Mẫu Đơn	21
9. Chương 9: Phát Tài!	23
10. Chương 10: Hội Hoa Xuân	26
11. Chương 11: Trương Thị [nhất]	29
12. Chương 12: Trương Thị [nhị]	32
13. Chương 13: Bị Cướp	34
14. Chương 14: Được Cứu	37
15. Chương 15: Mua Đất	39
16. Chương 16: Kế Hoạch [nhất]	42
17. Chương 17: Kế Hoạch [nhị]	45
18. Chương 18: Nữ Nữ	48
19. Chương 19: Phán Việc	51
20. Chương 20: Trung Thu	53
21. Chương 21: Chuyển Nhà	56
22. Chương 22: Trong Truyền Thuyết A Ngưu Ca	59
23. Chương 23: Hỗn Loạn Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai	61
24. Chương 24: Mừng Năm Mới	64
25. Chương 25: Lý Gia Trang	66
26. Chương 26: Dự Lễ	68
27. Chương 27: Điều Mạn	71
28. Chương 28: Bàn Chuyện Làm Ăn	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30: Nông Gia Nhạc	80
31. Chương 31: Công Tôn	83
32. Chương 32	87
33. Chương 33: Kì Quả	90
34. Chương 34	93
35. Chương 35: Di Cả Mẹ	97
36. Chương 36	101
37. Chương 37	106
38. Chương 38	110
39. Chương 39	113
40. Chương 40: Chương 40	116
41. Chương 41	121

42. Chương 42	124
43. Chương 43: Hải Tặc	127
44. Chương 44	131
45. Chương 45	135
46. Chương 46	139
47. Chương 47	143
48. Chương 48	147
49. Chương 49	150
50. Chương 50	154
51. Chương 51	158
52. Chương 52	161
53. Chương 53	165
54. Chương 54	169
55. Chương 55	172
56. Chương 56	176
57. Chương 57	179
58. Chương 58	183
59. Chương 59	186
60. Chương 60	191
61. Chương 61	194
62. Chương 62	198
63. Chương 63	201
64. Chương 64	204
65. Chương 65	207
66. Chương 66	212
67. Chương 67	216
68. Chương 68	221
69. Chương 69	224
70. Chương 70	228
71. Chương 71	234
72. Chương 72	239
73. Chương 73	242
74. Chương 74	246
75. Chương 75	250
76. Chương 76	254
77. Chương 77: Phiên Ngoại Tiết Tình	259
78. Chương 78: Đại Kết Cục	263

Nông Trang Chủ Cổ Đại

Giới thiệu

Thể loại: XK, cổ đại, điền văn, TTKGConvert: nothing_nhhEdit: Hắc Phượng HoàngBìa: Cửu Trùng

1. Chương 1: Xuyên Qua

Đầu óc mê man, giống như trên người có ngàn cân nặng đè xuống, chỉ thở thôi cũng thấy khó khăn. Lý Phỉ muốn lấy tay đẩy vật đè nặng trên người mình ra, nhưng làm như thế nào cũng không đẩy được.

“Đứng lên, nhanh chút, không được lười biếng!” Giọng nói rất ngang ngược.

“Hình như nàng bị bệnh...” Một giọng nói khác rất nhỏ nhẹ, hầu như không nghe rõ.

Lý Phỉ từ từ mở mắt thấy trước mắt là một mảnh tối om, Lý Phỉ phải mất một lúc lâu mới thích ứng được, lúc này mới nhìn rõ được xung quanh.

Xà nhà trên cao, vách tường màu xám, cửa sổ giấy mộc...

Khoan đã! Đây không phải phòng của mình.

Phòng của mình tuy nhỏ, cũng là Lý Phỉ công tác năm sáu năm mới mua được, những đồ vật bên trong đều là chính mình bố trí, nơi này tuyệt đối không phải phòng của mình.

Lúc này Lý Phỉ mới phát hiện mình đang ngủ ở trên giường gạch trong một gian phòng xa lạ.

Nơi này mình chưa bao giờ tới, nơi này là chỗ nào?

Lý Phỉ cố gắng hồi tưởng chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Đi làm bị cấp trên quấy rầy, lại gặp phải cô em gái trên danh nghĩa của mình cùng bạn trai cũ của mình ở cùng nhau, cãi nhau vài câu, tiếp theo đi quán bar uống chút rượu, cuối cùng thì về nhà.

Vì sao khi tỉnh lại mình lại ở chỗ này? Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Phỉ lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, để đỡ đau đầu một chút.

“A!”

Lý Phỉ thét chói tai, đây là một đôi tay nhỏ bé. Không! Là bàn tay lớn, một bàn tay nhỏ bé sưng thật lớn, nhưng đây tuyệt đối không phải là tay của mình. Tuy rằng cuộc sống của mình không phải giàu có, nhưng hai bàn tay kia là thon dài đấy, không như hai cái bàn tay này bị đông cứng sưng tấy lên, nhìn như muốn nứt da, thậm chí Lý Phỉ còn cảm giác được đau đớn ở chỗ sưng đỏ.

Trong đầu Lý Phỉ có một cái ý nghĩ hiện lên, Lý Phỉ nghiêng ngả lão đảo đi xuống giường, lục tìm được một cái gương đồng, mặc dù ánh gương mờ mờ, nhưng Lý Phỉ vẫn thấy rõ khuôn mặt ấy, đây là khuôn mặt của chính mình khi mười bốn mười năm tuổi.

Lý Phỉ ngây người một hồi lâu, mới chậm rãi phân tích.

Nhìn ra hoàn cảnh chung quanh, nơi này, tuyệt đối không phải thế kỷ 21.

Có thể xác định, chính mình xuyên qua.

Đầu tiên mình nên nghĩ đây là may mắn, mình không có xuyên thành nam. Đã thế mình ở thế kỷ hai mươi mốt, mẹ đã mất, ba không thương yêu mình, cũng đã kết hôn và có gia đình riêng, mình ở nơi nào cũng không có người quan tâm, mình cũng không còn gì vướng bận, duy nhất đáng tiếc chính là cái sổ tiết kiệm chứa 3 vạn đồng của mình khổ sở tiết kiệm trong mấy năm trời.

Lý Phỉ tìm vui vẻ trong đau khổ.

Từ trước tới nay Lý Phỉ cũng không là loại người thích sống vì quá khứ, mặc kệ ở hoàn cảnh như thế nào, nàng muốn là như thế nào để tiếp tục sống sót, còn sống mới là tốt nhất.

Nghĩ tới lúc còn học trung học. Mẹ bị bệnh nặng, ba thấy vậy ly hôn, kinh tế khó khăn, dường như tất cả mọi thứ đều ruồng bỏ mình. Khi đó Lý Phỉ cũng đành phải bỏ học ở nhà, vừa làm việc vừa chăm sóc mẹ.

Sau khi mẹ qua đời, chính nàng lại thi vào trường cao đẳng, chính mình kiếm tiền học đại học, tìm việc, mua phòng...

Hiện tại, tất cả mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Khi mà tất cả mọi thứ lại quay về số không, thì tất cả đều nghĩ về phương diện tốt mà phần đầu! Lý Phỉ tự an ủi mình.

Suy nghĩ kỹ hồi lâu, Lý Phỉ cảm thấy rất mệt mỏi, thả lỏng tâm tư, liền đi ngủ.

Đến khi nàng tỉnh lại, trời đã tối rồi. Lý Phỉ tỉnh là do đói quá, lúc nàng tỉnh lại bên cạnh còn có một cái tiểu cô nương đang cúi đầu, nói nhỏ không biết nói cái gì nữa.

“Này!” Thanh âm Lý Phỉ có chút khàn khàn, gọi cô gái kia một tiếng.

Tiểu cô nương kia hiển nhiên không biết Lý Phỉ đã tỉnh, kinh ngạc nhảy dựng, sau đó liền nhào đầu về phía trước.

“Xuân Hoa tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh!”

Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy, nghe ra được hai cái tin tức, một là nguyên thân thể này tên là Xuân Hoa, ừ, thực què. Mặt khác, cô gái này cùng Xuân Hoa cảm tình không tệ.

Rất nhanh, thế giới này được Lý Phỉ quen thuộc hiểu biết, nàng cũng nghĩ sẽ ở lại chỗ này tiếp tục sinh sống.

Không đợi Lý Phỉ hỏi lại, miệng tiểu cô nương kia sẽ không ngừng nói ra các loại tin tức.

“Xuân Hoa tỷ tỷ, tỷ làm ta sợ muốn chết, ta còn, còn tưởng rằng tỷ sẽ không tỉnh lại nữa!” Nói xong, tiểu cô nương lại bắt đầu khóc.

Lý Phỉ cảm nhận được sự thân thiết của nàng, trong lòng mềm nhũn, tay vỗ vỗ vào lưng nàng, nói trấn an: “Không phải ta bây giờ đã tỉnh lại rồi sao?”

Tiểu cô nương nghe xong cũng ngừng khóc, cọ cọ Lý Phỉ.

“Ta hơi đói bụng, có cái gì ăn được không?” Lý Phỉ cảm thấy mình đói đến ngực dán vào lưng, không được nhìn hỏi.

“A? Ah, Xuân Hoa tỷ tỷ, tỷ đợi một chút, ta bây giờ đi lấy đồ ăn cho tỷ.” Nói xong liền hoạt bát chạy ra cửa.

Không mất bao lâu thời gian, tiểu cô nương quay lại, trong tay còn cầm hai cái bánh bao. Lý Phỉ cảm thấy nếu ánh mắt của mình có thể phát ánh sáng, thì ánh sáng kia nhất định là dày đặc thành rừng rậm.

Chờ Lý Phỉ như hổ đói ăn xong cái bánh bao kia, lúc này mới nghiêm túc quan sát kỹ tiểu cô nương này.

Tiểu cô nương này khoảng 13 tuổi, bộ dáng rất thanh tú, lúc cười lên, trên mặt có hai cái núm đồng tiền nho nhỏ, trông rất đáng yêu.

“Người tên là gì?”

Lý Phỉ hỏi.

“A? Xuân Hoa tỷ tỷ, tỷ không biết ta sao? Ta là Xuân Vân đây.”

Ah, thì ra tên là Xuân Vân.

“Ta đây không phải là bị bệnh sao? Có một số việc nhớ không rõ, nhưng là ta biết người là Xuân Vân, chính là ngay lập tức không nghĩ được ra tên của người thôi.”

Xuân Vân thực đơn thuần, cũng không hỏi lại, mà bắt đầu thu dọn mấy thứ.

“Người làm gì vậy?”

“Dọn dẹp một chút, để cho nhóm người Xuân Vũ trở lại còn ở.”

Lý Phỉ nghe xong nghiêm túc quan sát gian phòng ở này. Phòng ở hai bên đều là giường gạch, trên mỗi cái giường gạch đều xếp năm cái chăn, xem ra là có mười người ở tại gian phòng này. Lý Phỉ còn muốn hỏi lại, nhưng là lại sợ Xuân Vân hoài nghi, đành phải yên tĩnh trở lại.

Thời gian dần qua, trở lại một ít người, các nàng đều mặc gần giống nhau, chải kiểu tóc giống nhau. Các nàng thấy Lý Phỉ tỉnh lại, chỉ là lấp bắp kinh hãi, cũng không có biểu hiện đặc biệt gì. Lý Phỉ cũng không có hỏi, vì thế lại qua một đêm.

Thời gian qua đi, Lý Phỉ cũng hiểu được địa phương mình đang sống.

Lý Phỉ Xuân Hoa, là một nha hoàn, một năm trước bởi vì nạn đói nên bị bán đến nơi đây. Chỗ này gọi là Lý phủ. Lý Phỉ ở phòng bếp làm việc vặt.

Rất mệt, nhưng Lý Phỉ không sợ.

“Xuân Hoa, đem toàn bộ đồ ăn thừa tới cửa sau đi.

Lý Phỉ nhìn đám đồ ăn thừa, ít nhất có hai ba mươi cân, có chút thối, nhìn lại quản sự phòng bếp sắc mặt giễu cợt, Lý Phỉ không nói gì, chịu đựng thối, lôi kéo bước đi.

Lý Phỉ vừa đi vừa quan sát nơi này, non bộ cao thấp đan xen, đường nhỏ quanh co, bên cạnh có chút hoa cỏ, vừa nhìn liền biết đây là gia đình phú quý. Lý Phỉ bị mê tằm mắt, rất nhanh liền phát hiện chính mình lạc đường.

Lý Phỉ buông đồ đạc, bắt đầu nghỉ ngơi, cũng chờ đợi xem có người khác đi ngang qua hay không, vừa vặn hỏi đường.

“Người tới, đem nàng kéo đi ra ngoài cho ta!” Một thanh âm bén nhọn vang lên, hàn ý bên trong làm cho Lý Phỉ không tự giác run lên.

Tiếp theo chợt nghe đến một trận tiếng khóc la.

Lý Phỉ nhịn không được có chút tò mò, vụng trộm đi qua nhìn xem. Thấy ở trong viện đứng rất nhiều người, người người đều cúi đầu, một người đang bị đặt trên băng ghế dài. Lý Phỉ nhìn thấy hai cây gậy vừa to vừa thô đập trên thân thể người kia. Đây không phải phim truyền hình. Lý Phỉ nhìn không rõ khuôn mặt người kia, chỉ nhìn thấy quần áo trên người nàng nhuộm đầy máu, tiếng thét chói tai của nàng, thanh âm cầu xin tha thứ, rất thê thảm. Rất nhanh, người nọ không còn thanh âm. Một cái nha hoàn tiến lên phía trước, nhìn một chút, hướng tới một vị phu nhân khoảng ba mươi tuổi ngồi đối diện nói cái gì đó, sau đó cái người bị hôn mê kia bị kéo đi rồi, chỉ để lại vết máu thật dài.

Lý Phỉ không biết nàng trở về như thế nào, nàng cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt. Tiếng thét chói tai kia, mùi máu tươi, dường như còn tại bên tai trước mắt.

Nàng dường như đã quên một chuyện rất trọng yếu, thì phải là ở thời đại này, nha hoàn là nô tài, là nô là tỳ, không có nhân quyền, sinh hoạt tại tầng dưới cùng. Tựa như vừa rồi, cái nha hoàn kia không biết sống hay chết, cho dù còn sống cũng không chịu nổi, ngồi ở mặt trên là chủ tử kia, muốn người chết, người liền không được sống.

Sinh hoạt tại xã hội pháp chế thế kỷ 21, Lý Phỉ chưa từng trực tiếp tiếp xúc chuyện như vậy, không có pháp luật ước thúc, không hạn chế giết người. Hiện tại nó liền phát sinh ở trước mắt chính mình, chân thật chết đi, loại sợ hãi này làm cho Lý Phỉ nơm nớp lo sợ, đầu óc rơi vào mê mang, trống rỗng.

“Phanh” một tiếng, Lý Phỉ ngã ngồi dưới đất, thì ra khi đi đến cửa phòng của mình, bị va phải người đi tới một cái.

Lý Phỉ nhìn lại, là Xuân Vũ, ngày thường có chút kiêu ngạo, đại khái là vì mẫu thân của nàng ở trong sân làm tiểu quản sự đi, đây là Lý Phỉ biết được từ Xuân Vân. Hiện tại sắc mặt nàng tái nhợt, vệt vàng hấp tấp, cũng không nhìn Lý Phỉ, liền nghiêng ngã lão đảo chạy đi.

Lý Phỉ cũng quan tâm nàng đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì nàng cũng không chú ý đến.

Lý Phỉ đứng lên, phát hiện lúc ngã vừa rồi, chiếc vòng tay trên tay mình bị vỡ.

Từ lúc Lý Phỉ tỉnh lại, vẫn đeo cái vòng tay này. Lúc đầu Lý Phỉ muốn cởi vòng ra, lại phát hiện nó siết rất chặt, sau đó liền không cố cởi nữa.

Thế mà bây giờ nó lại bị vỡ.

Lý Phỉ nhặt nó lên, tay không cẩn thận bị thương, một giọt máu rơi xuống vòng tay, Lý Phỉ không để ý đến việc này, trực tiếp cầm vòng tay bước đi vào trong nhà.

Đến khi nàng ngồi xuống, cảm thấy lòng bàn tay mình nóng kinh người.

Lý Phỉ buông tay, kinh ngạc phát hiện vòng tay đang từ từ khép lại, Lý Phỉ cũng nhìn thấy máu của mình dung hợp vào vòng tay.

Ngay sau đó là một luồng ánh sáng chói mắt, Lý Phỉ lấy tay chắn ánh sáng lại. Đột nhiên phát hiện mình đang ở trên một mảnh thổ địa xa lạ.

Không gian như bầu trời thu nhỏ, khoảng hơn mười mẫu, cách đó không xa có cái hồ nước. Dưới chân thổ địa là nâu. Chỗ này cũng cái gì cũng không có. Lý Phỉ có chút khựng hoảng, nàng nóng vội suy nghĩ muốn đi ra ngoài. Vừa có ý nghĩ này trong đầu, Lý Phỉ liền thấy mình lại đứng ở trong phòng của mình.

Đây là xảy ra chuyện gì?

2. Chương 2: Tùy Thân Không Gian

Lý Phỉ chỉ cần nghĩ đến không gian, chính mình liền sẽ xuất hiện ở trong không gian, chỉ cần mình nghĩ muốn đi ra, lập tức lại trở về tại chỗ.

Lý Phỉ cúi đầu xem tay của mình, trên tay có một vòng hoa văn hiện rất rõ ràng, còn lấp lánh ánh huỳnh quang, một lát sau, lại khôi phục bình thường. Cái mảnh vỡ nhỏ của vòng tay lại trở về nguyên chỗ, giống như chưa từng xảy ra chuyện chuyện gì cả.

Chỉ có Lý Phỉ mới hiểu được thân thể của mình có biến hóa, chính nàng có một cái không gian tùy thân.

Biết chính mình có được không gian tùy thân, đầu tiên Lý Phỉ nghĩ tới chính là rời muốn khỏi nơi này.

Nhưng nàng liền áp chế ý tưởng này ngay.

Đầu tiên là mình còn chưa quen thuộc nơi này, đi ra ngoài cũng là một mảnh mờ mịt.

Hai là trên người mình không có một đồng tiền nào, tiền mình làm việc ở trong này cũng không biết đi đâu vậy, đi ra ngoài sẽ chỉ chết đói, nghe nói bên ngoài cuộc sống lại càng không tốt. Lý Phỉ sẽ không đi làm loại chuyện không có nắm chắc này, nàng phải nghiên cứu kế hoạch trước đã.

Lý Phỉ tỉnh táo trở lại, nàng cảm thấy vừa mới xảy ra nhiều chuyện lắm, làm cho chính mình cảm thấy mệt chết đi, nghĩ nghĩ lại mơ màng ngủ luôn.

Đến khi Lý Phỉ lại tỉnh lại, tất nhiên là bị quân sự mắng một chút, nhưng mà Lý Phỉ mặc kệ. Nàng cảm thấy chính mình thực may mắn, thế nhưng có một cái không gian thần kỳ như vậy, tuy rằng chính mình không biết không gian này có thể làm cái gì, ít nhất nó có thể giúp chính mình lúc gặp được nguy hiểm khi có thể chạy trốn chết!

Lý Phỉ bắt đầu làm việc thực tích cực, giúp người khác làm việc, hoặc là lấy đồ ăn mời người khác ăn, tận dụng mọi phương pháp để có thể hiểu biết thế giới này.

Nàng hiện tại hiểu biết thêm một ít.

Đầu tiên là địa phương mình hiện tại đang ở là Lý phủ. Lý phủ có ba vị lão gia. Mà mình thuộc quản lý của Lý Nhị lão gia trong phủ. Lý Nhị lão gia là một thương nhân, có một chính thê (vợ cả), hai cái di nương

(vợ bé), thông phòng không rõ ràng lắm. Có hai người con trai, hai người nữ nhi, chỉ có một con là do chính thể sinh ra, mấy người khác đều là do các di nương sinh.

Nghe nói Lý đại lão gia ở kinh thành làm quan, Lý tam lão gia thì vẫn không thành võ không phải, làm quan được ba năm, hiện tại an nhàn ở nhà, chờ đợi nhậm chức.

Nơi này là Tần Triều, cùng Tần Triều trong lịch sử có rất nhiều không giống như vậy, ít nhất nơi này không có một Tần Thủy Hoàng. Nơi này giống như là một nơi không có trong lịch sử, nhưng là cũng có rất nhiều điều tương tự triều đại lịch sử Trung Quốc, cũng có rất nhiều điều không giống với.

“Xuân Hoa tỷ, hôm nay tỷ có thể giúp ta một việc được hay không?”

“Làm sao vậy?” Tiếp xúc lâu, Lý Phỉ thực thích Xuân Vân, bởi vì nàng thực đơn thuần, hơn nữa nàng đối xử với Lý Phỉ là thật lòng, Lý Phỉ đã muốn đem nàng trở thành bằng hữu của mình.

“Vừa rồi Trần quản sự bảo ta đem thu thập một chút trong viện Thanh di nương, nhưng là chỉ có ta một mình ta, thu thập không xong được, hẳn nói, nếu hôm nay không có làm xong, kia, vậy trừ tiền tiêu vật hàng tháng của ta.” Xuân Vân nói diễm đạm đáng yêu, Lý Phỉ thấy cặp mắt nàng tràn ngập nước mắt đáng thương hể hể nhìn chính mình, Lý Phỉ liền mềm lòng. Mặc dù Lý Phỉ làm việc ở phòng bếp cả ngày đã muốn đau gãy xương sống, nhưng vẫn cố gắng chống lưng đi làm việc giúp nàng ta.

“Là nhờ hết toàn bộ mấy thứ này.” Xuân Vân chỉ vào một mảnh hoa phía trước cho Lý Phỉ xem. Lý Phỉ không nói gì, trực tiếp bắt đầu nhổ.

Lý Phỉ đi vào mới phát hiện nơi này có rất nhiều mẫu đơn, chỉ là đã bị héo rũ, Lý Phỉ thấy phải nhổ hết những cây này đi thì có chút đáng tiếc, nhưng là việc này không liên quan đến nàng, cho nên cũng không nói gì. Hai người nhổ gần một canh giờ mới nhổ hết những cây đó.

Đến lúc nhổ xong, chỉ cần đem mấy thứ này chuyển đi ra ngoài thì được rồi.

“Xuân Vân, Xuân Vân.” Thanh âm của mẫu thân Xuân Vân vang lên. Mẫu thân của Xuân Vân là cái bà tử ở trong phủ, trượng phu mất sớm, liền bán thân, chỉ có một con gái là Xuân Vân này, nên rất thương yêu nàng.

“Đến lúc ăn cơm rồi, làm sao vẫn còn ở chỗ này làm cái gì?” Mẫu thân Xuân Vân mắng.

Xuân Vân bị mắng cho rụt cổ lại, nhỏ giọng nói: “Trần quản sự giao cho ta hôm nay phải làm xong những việc này.” Nói xong chỉ chỉ vào đám hoa héo.

“Cái Trần lão nhân kia lại bắt nạt người rồi, một người thì làm xong sao được nhiều như vậy!” Mắng vài câu, thấy Lý Phỉ bên cạnh, tinh quang chợt lóe.

“Xuân Hoa cũng ở đây à!”

Lý Phỉ nghe nàng chuyển âm cái chữ à mà thấy nổi da gà toàn thân.

Mẫu thân Xuân Vân là người chê nghèo thích giàu, ngày thường cũng không thích mình, cũng không cho mình cái mặt hòa nhã, nhưng bây giờ lại tươi như một đóa hoa cúc nở, làm cho Lý Phỉ có dự cảm không tốt.

“Người xem, nhiều như vậy, không làm xong ngay được. Nhưng bây giờ phải đi ăn cơm, người cũng biết bà tử quản bếp núc kia với ta không hợp, ta tới chậm sẽ không có! Người xem Xuân Vân gầy như vậy này, không thể ăn ít, nếu không, để cho Xuân Vân đi trước, ăn xong rồi lại đến gọi người ăn.”

Nói xong liền kéo Xuân Vân đi.

Xuân Vân không nghe theo, từ chối mấy câu, bị mẫu thân nàng đánh cho hai bạt tai mới yên tĩnh lại.

Lý Phỉ cười khổ, nhìn lại cánh tay của mình, cái này cũng có béo đâu. Đi chậm một chút thì sợ là chính mình cũng có mà không ăn.

Lý Phỉ không nghĩ nhiều nữa, mà bắt đầu nhổ cây cỏ khô. Đột nhiên nàng nhớ tới không gian của mình, một cái ý niệm trong đầu chợt lóe ra. Có phải hay không mình có thể đem vài thứ kia đều mang tới không gian được, rồi lại mang chúng nó đi ra ngoài. Lý Phỉ thấy chung quanh không có người, nhặt lên một thứ,

nghĩ tới không gian, cái đó và cả người liền đều vào được. Vì thế Lý Phỉ liền cứ như vậy đem mấy thứ đều đặt vào trong không gian, điều này cũng làm cho Lý Phỉ nắm giữ một ít bí quyết của không gian, là người không cần đi vào, vẫn có thể trực tiếp đem gì đó bỏ vào trong.

Không mất bao lâu thời gian, đồ đạc cũng được thu dọn xong. Lý Phỉ thấy sắc trời cũng đã trễ, quyết định ngày mai mới đem mấy thứ kia bỏ đi ra.

Khi nàng về tới, quả nhiên không có còn thừa đồ ăn gì. Lý Phỉ đói bụng trở về phòng ngủ. Thấy Xuân Vân vội vàng đi tới. Khi nhìn thấy Lý Phỉ, không dám nhìn nàng, trong mắt đều là áy náy.

“Xuân Hoa tử, người đã trở lại à? Ta, mẫu thân ta, không, ta đang định đi giúp người.”

“Không cần đâu, ta đã làm xong rồi.” Lý Phỉ khoát tay, hiện tại mình không còn tí sức lực nào, chỉ muốn lên giường ngủ thôi.

“Xuân Hoa tử, người mệt lắm phải không? Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, nhưng là mẫu thân ta, ta...” Xuân Vân vội vàng muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, luống cuống đến phát khóc.

“Được rồi, được rồi, ta không trách người, không có việc gì, chỉ cần người giúp ta ấn mát xa đám đám cái lưng chính là báo đáp ta.” Lý Phỉ ngăn cản nàng, thấy nàng sắp khóc, lại có chút mềm lòng, trêu đùa một câu. Thực ra nàng không trách nàng ta, chỉ là có chút hâm mộ nàng có một người mẫu thân tốt như vậy.

“Được, Xuân Hoa tử, người nằm xuống, ta đến làm.”

Nói xong liền cuộn tay áo lên, đưa Lý Phỉ lên giường nằm, sau đó rót nước cho nàng rồi lại đắp lưng, còn đưa cho Lý Phỉ cái bánh bao mà chính mình vụng trộm lấy được.

Một đêm liền đi qua như vậy.

3. Chương 3: Mẫu Thân

Ngày hôm sau Lý Phỉ làm xong công việc của mình, thì nhớ tới ngày hôm qua những cây khô kia, nhân dịp không có người chú ý, vào không gian, mới phát hiện những cây hoa này, đều lớn thêm một chút, đều vẫn còn sống, hoàn toàn không giống như ngày hôm qua một bộ dáng muốn héo rũ.

Tất cả những thứ này đều mình tùy tiện mang vào, tùy tiện bày đặt, không có trồng đám hoa héo kia vào đất. Một ít cây tiếp xúc với đất, hoặc là hồ nước đều sống lại.

Chẳng lẽ trong không gian này có thể gieo trồng thực vật, hơn nữa nó rất thích hợp thực vật sinh sống?

Lý Phỉ thực kinh hỉ, nếu đúng là như vậy, thì cuộc sống của mình ở cổ đại sẽ càng thêm tốt đẹp rồi!

Lý Phỉ lập tức đem tất cả các loại hoa héo rũ kia đều trồng xuống. Nàng lại thấy có hồ nước cách đó không xa, nghĩ nghĩ, lại tưới ít nước cho đám cây kia, mới đi ra ngoài.

Thấy chung quanh không có người, Lý Phỉ áp chế vui mừng trong lòng lại, trở lại phòng bếp làm việc.

Dường như hôm nay ở phòng bếp tâm tình mọi người thực tốt, liền ngay cả vị quản sự gặp Lý Phỉ tới trễ, cũng không có hùng hùng hổ hổ giống như trước vậy.

“Xuân Hoa tử!” Xuân Vân lập tức nhảy ra, ôm Lý Phỉ cánh tay, cười hì hì, giống như chưa bao giờ có buồn phiền gì cả.

“Xuân Hoa tử, đi, đi lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng.” Nói xong liền kéo Lý Phỉ đi.

“Tiền tiêu vật hàng tháng?”

Thấy bộ dáng nghi hoặc của Lý Phỉ, Xuân Vân cả kinh nói: “Xuân Hoa tử, người không nhớ rõ à? Hôm nay là ngày lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng.”

Thì ra hôm nay là ngày lĩnh tiền lương. Vừa vặn đi xem, tiền nơi này đến tột cùng là bộ dáng gì nữa? Rốt cuộc tiền là được tính như thế nào? Muốn ở thế giới này sinh tồn tốt, thì nhất định phải hiểu được nơi này người ta sinh sống thế nào, sẽ tìm hiểu về tiền trước đã.

Cùng Xuân Vân đến phòng thu chi, nơi đó đã có rất nhiều người đang chờ. Lý Phỉ cùng Xuân Vân đứng chung một chỗ, thuận tiện đánh giá những người này. Nàng phát hiện người nơi này ăn mặc cũng không hoàn toàn giống nhau. Chẳng hạn như mấy nha hoàn đứng gần đó, đường may quần áo mặc trên người rõ ràng là tốt hơn của nàng, hơn nữa hoa văn cũng xinh đẹp hơn. Từ nét mặt cao ngạo của các nàng có thể nhìn ra được, các nàng hẳn là nha hoàn cao cấp so với mình.

Những người đó được lĩnh trước, hơn nữa thái độ của phòng thu chi đối với các nàng cũng không giống bình thường.

Lý Phỉ tùy ý liếc mắt một cái tiền lương của các nàng, là đồng tiền, Lý Phỉ đại khái hiểu biết một ít.

Lý Phỉ làm bộ như lơ đãng hỏi Xuân Vân bên cạnh: “ Tiền tiêu vặt hàng tháng của các nàng là bao nhiêu vậy?”

“8 tiền nha. Thật nhiều, khi nào thì ta mới có thể lĩnh được nhiều như vậy?” Trên nét mặt Xuân Vân là tràn đầy hâm mộ.

“Xuân Hoa tỷ, chúng ta lĩnh tiền rồi đi ra ngoài mua gì đó ăn đi, đã lâu rồi ta không có ăn kẹo hồ lô. A! Trăm ngàn đừng nói cho mẫu thân ta biết nha, bằng không bà sẽ mắng ta đấy.” Xuân Vân thè lưỡi, nghịch ngợm nói.

“Nhưng là, Xuân Hoa tỷ, có phải hay không người lại phải đưa tiền cho mẫu thân người? Hình như hôm nay mẫu thân người sẽ đến lấy tiền.”

Thì ra tiền của mình đều cho người nhà. Khó trách tìm không ra được một văn tiền nào trên người.

Hôm nay sẽ gặp mẫu thân của thân thể này, Lý Phỉ nghĩ chính mình phải cẩn thận, không thể để lộ ra sơ hở gì.

Chờ Lý Phỉ lĩnh đến tiền tiêu vặt hàng tháng, quả nhiên, không bao lâu sau, người thân của Xuân Hoa cũng tới rồi. Lý Phỉ nhìn số tiền trong tay, quyết định lưu lại một nửa, không thể đưa ra toàn bộ. Tương lai mình còn phải chuộc thân, số tiền này để đó còn dùng.

Lý Phỉ cầm tiền, tinh thần có chút không yên đi ra phía cửa sau. Thấy có một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi đang đứng đó chờ sẵn.

Nhìn thấy Lý Phỉ đi ra ngoài, nàng liền lập tức tiến lên.

“Xuân Hoa, lĩnh tiền tiêu vặt hàng tháng rồi phải không?”

Lý Phỉ thấy nàng bộ dạng này, không hề quan tâm mình ở trong này trôi qua thế nào, trực tiếp liền hỏi tiền. Không khỏi có chút chán ghét. Nhưng là nàng vẫn gật gật đầu.

“Người biết không người đệ đệ lại sinh bệnh rồi, đầu năm nay thu hoạch cũng không ra gì, trong nhà người lại nhiều tỷ đệ như vậy, đều chờ ăn, người xem thế nào?” Nói xong, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cổ tay áo Lý Phỉ.

Lý Phỉ không có đáp lời, trực tiếp từ trong cổ tay áo lấy ra số tiền chuẩn bị trước, đưa cho bà ta, xoay người bước đi.

“Đợi chút, Xuân Hoa, làm sao lại chỉ có như vậy thôi?”

Mẫu thân Xuân Hoa thấy số tiền không đủ, chỉ bằng một nửa mọi lần, liền ngăn lại Lý Phỉ hỏi.

“Ta chỉ có thể cho bà số tiền đó thôi, ta để lại một ít để dùng.” Lý Phỉ không có gọi bà là mẫu thân, bà không phải thân sinh của mình, hơn nữa mẫu thân của Xuân Hoa không giống như là một người mẫu thân, làm cho đáy lòng Lý Phỉ có chút chán ghét, cho nên nói chuyện có chút bất kính. Nhưng mẫu thân Xuân Hoa chỉ nghĩ tới việc tiền bị thiếu, đâu còn để ý gì tới chuyện đó.

“Người thì có việc gì dùng tiền? Ở trong phủ này được ăn được mặc, căn bản không cần dùng tiền, trong nhà thì lại phải dùng đến nhiều tiền, người...”

Lý Phỉ cảm thấy như có cả đàn ruồi kêu ong gong bên tai, có chút không kiên nhẫn. Nàng rút tay áo về, nhìn thoáng qua mẫu thân Xuân Hoa.

Mẫu thân của Xuân Hoa từ trước tới giờ chưa thấy Xuân Hoa như vậy, ánh mắt của nàng lạnh như băng, như đang nhìn một kẻ xa lạ. Mẫu thân của Xuân Hoa kinh hãi, tay không tự giác buông ra.

Lý Phỉ thấy nàng buông tay ra, xoay người bước đi.

Chờ nàng đi được vài bước, mẫu thân Xuân Hoa mới phản ứng lại. Bà lập tức ngồi bệt xuống dưới đất khóc lớn lên. Bà không bỏ thời gian ra suy nghĩ vì sao vừa rồi Xuân Hoa xem nàng như vậy, bà chỉ biết là nàng chỉ cho chính mình một nửa tiền như mọi khi, tiền khác không cho. Nàng chỉ biết nghĩ đến biện pháp đòi tiền, chính là biện pháp đòi tiền rất phổ biến ở nông thôn, khóc lóc om sòm.

Lý Phỉ thấy bà ta ngồi dưới đất khóc lớn không biết xấu hổ là gì, miệng nói trong nhà có bao nhiêu khổ, nữ nhi không hiểu thuận. Làm cho người qua đường vây xúm lại xem.

Lý Phỉ chưa từng gặp qua người như vậy, vừa thẹn vừa giận, nàng không nghĩ phải đứng ở đây nữa, đem còn lại tiền đều ném cho mẫu thân Xuân Hoa, thừa dịp bà ta đang kiểm tiền, liền đi vào phủ.

Quên đi, dù sao số tiền đó cũng không là bao, Lý Phỉ an ủi chính mình. Về sau mình không bao giờ gặp bọn họ nữa là được.

Lý Phỉ trở lại phòng, tâm tình có chút buồn bực. Nghĩ muốn vào không gian nhìn một chút.

Đi vào thì bị hoảng sợ luôn.

Chính mình giống như đang đứng trong một biển hoa vậy, những cây hoa héo rũ trước kia, đều chỉnh tề sống lại. Những cây không có hoa, giờ nở rộ những đóa, dường như những đóa hoa này so với trước kia xinh đẹp hấp dẫn hơn.

Lý Phỉ còn nghĩ được đâu đó thoang thoảng mùi thơm.

Thật không thể ngờ được không gian tùy thân thể nhưng có chức năng làm cho thực vật sinh sôi nảy nở. Thậm chí còn có thể làm chúng lớn nhanh hơn.

Lý Phỉ thật cẩn thận vuốt ve những đóa hoa đó, nàng quả thực không thể tin được. Nếu thực sự nó chức năng đó, vậy thì cuộc sống của mình, sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất! Lý Phỉ cẩn thận kiểm tra những cây hoa. Lại ngồi xổm xuống xem thổ nhưỡng dưới chân, còn có hồ nước trong suốt, đó chính là địa phương thần kỳ của không gian này đi.

Lý Phỉ lại thu dọn một ít cỏ dại, tâm tình cũng bình phục rất nhiều, mới ra không gian.

Hiện tại Lý Phỉ đã có chút hiểu biết về thế giới này, như vậy, hiện tại chính là làm thế nào để thoát khỏi thân phận nha hoàn này.

4. Chương 4: Hy Vọng 1

Làm thế nào để thoát khỏi thân phận nha hoàn này.

Lý Phỉ nghĩ ra đại khái có hai cách. Một là chính mình chuộc thân. Chính mình bị bán với hai lượng bạc, như vậy mình phải có ít nhất ba lượng bạc chuộc thân, nhưng cũng không nhất định được chấp thuận.

Thứ hai chính là cầu xin chủ nhân ban ơn, thả đi ra. Những người này phải người có công lao lớn hoặc là hầu hạ chủ nhân thật nhiều năm, vẫn trung thành và tận tâm mới có thể cầu đến ân điển này.

Đối với điều thứ nhất, mình bây giờ còn không có tiền, nhưng mình lại có cái không gian này, tiền chắc không là vấn đề, nhưng người ta chưa chắc đã cho nàng chuộc thân. Mà điều thứ hai, phải đợi có công lớn lao, chính mình lại cầu ân điển, như vậy mình nên như thế nào mới có thể đạt được công lao to lớn đây?

Thoạt nhìn tiền đồ là một mảnh u ám, nhưng là Lý Phỉ tin tưởng vững chắc chính mình nhất định có thể tìm được đường ra.

Buổi tối, mọi người tụ cùng một chỗ chuẩn bị đi ngủ.

“Xuân Vũ, nghe Đại quân sự nói muốn từ bên trong những nha hoàn bậc ba tuyển một cái lên bậc hai đi. Ta xem, nhất định là người rồi. Nếu làm bậc hai, tỷ tỷ đừng quên chúng ta nha.”

Một cô gái trong số đó nói với Xuân Vũ, trong giọng nói lộ vẻ hâm mộ.

Xuân Vũ thấy mọi người đều nhìn về phía mình, hơi hơi nâng cằm lên, có chút kiêu ngạo nói: “Còn không nhất định đâu, nhưng mà ta nghe mẫu thân ta nói hẳn là không sai đi. Yên tâm, về sau ta sẽ không quên các người đâu.”

Nha hoàn bậc hai? Lý Phỉ không có hứng thú với việc này, thay quần áo liền chuẩn bị ngủ.

“Xuân Hoa tỷ.” Bên cạnh Xuân Vân chậm rãi tới gần, “Xuân Vũ tỷ tỷ sẽ làm nha hoàn bậc hai đấy, cũng không biết khi nào thì chúng ta mới có thể thăng lên đi.”

“Người rất muốn làm nha hoàn bậc hai?” Lý Phỉ thấy tiểu Xuân Vân tràn đầy hâm mộ, có chút kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, nha hoàn bậc hai làm việc cũng không mệt như chúng ta vậy, hơn nữa tiền phát cũng hơn nhiều so với chúng ta, còn có nếu tương lai chúng ta...” Nói xong, Xuân Vân lập tức đỏ mặt, vội đầu ở trong chăn.

Tương lai làm sao vậy? Lý Phỉ không hiểu, “Tương lai như thế nào?”

Xuân Vân nghe được Lý Phỉ hỏi như vậy, lại càng không dám đi ra, dùng sức hướng bên trong chui. Lý Phỉ thấy nàng bộ dáng này nhịn không được cười lên một tiếng.

“Về sau có thể tìm tướng công tốt!” Xuân Vân ngủ bên cạnh đột nhiên nói lớn tiếng.

Mọi người nghe xong, đều hì hì cười đùa

Xuân Vân nghe xong, càng ngượng ngùng, ở trong chăn cuộn một đoàn.

Lý Phỉ cả kinh, không có tâm tình nở nụ cười. Đúng vậy, thời đại này nha hoàn là không có tư cách tự mình chọn hôn sự, chỉ có thể tìm gia đình trong phủ, cầu chủ nhân ban hôn sự, con cháu tương lai đều là nha hoàn gia đình.

Trong lòng Lý Phỉ càng nóng nảy. Nhất định phải thoát khỏi thân phận nha hoàn này, cho dù là chạy trốn cũng được!

Lý Phỉ cũng không muốn sẽ phải chạy trốn, tuy rằng nàng có không gian tùy thân, làm như vậy thực dễ dàng. Nhưng là Lý Phỉ biết, mình còn có khế ước bán mình, mình nếu chạy đi, chính là trốn nỏ, nếu bị bắt được sẽ bị lưu đầy, đây là hình phạt rất nghiêm trọng.

Chỉ có lấy đến khế ước bán mình, mới có thể quang minh chính đại sinh sống.

Mọi người cung quanh đều đã đi ngủ, có người còn gáy khò khè. Trong lòng Lý Phỉ lại có chút không thể bình tĩnh.

Chuộc thân! Đầu tiên mình phải kiếm được tiền để chuộc thân, rồi lại nghĩ biện pháp chuộc thân. Nhưng là hiện tại mình một văn tiền cũng không có, chỉ có đám hoa kia trong không gian. Lý Phỉ nhận thức một ít trong số đó. Là mẫu đơn, nhưng mà, là loại mẫu đơn gì, Lý Phỉ không biết.

Không biết vậy có thể hay không bán được tiền? Nếu có thể bán được tiền, tiền mình chuộc thân liền đơn giản rồi.

Ngày mai đi hỏi thăm một chút, Lý Phỉ tưởng tượng rồi mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ đứng lên, cùng Xuân Vân cùng nhau rửa mặt. Nàng làm bộ lơ đãng hỏi: “Xuân Vân, lần đó ta giúp người thu dọn đám hoa cỏ đó, có mấy cây hình như là mẫu đơn, người nói xem chúng có đáng giá tiền hay không?”

Xuân Vân không biết Lý Phỉ vì sao hỏi như vậy, chính là tâm tư nàng đơn thuần, sẽ không nghĩ nhiều, đáp: “Ta không biết, Xuân Hoa tỷ, người hỏi cái này gì chứ? Hay là hôm nay ta đi hỏi một chút Tiểu Thôi.”

Tiểu Thôi là gia đình phụ trách hoa cỏ trong viện, có chút kiến thức về hoa cỏ. Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy, gật đầu.

Lúc ăn cơm trưa, Lý Phỉ tìm đến Xuân Vân hỏi thăm tình huống.

Xuân Vân quả nhiên hỏi thăm đi ra rất nhiều tin tức.

Những mẫu đơn này thực đáng giá, có một gốc cây là loại Thập Mẫu Cẩm, có cây là Lam Điền Ngọc, những cây đó đều là của Thanh di nương lúc được lão gia sủng ái mua về từ Lạc Dương. Người bình thường không nuôi nổi. Nhưng bây giờ những cây đó đều bị Hà di nương hiện tại được sủng ái, ngấm ngấm giở trò, đem đám hoa đó hại chết hết, lão gia cũng không nói một câu nào...

Nói xong, chủ đề của Xuân Vân liền lệch khỏi quỹ đạo, giảng giải đến các loại bát quái của nhà cao cửa rộng. Những cái đó Lý Phỉ không có hứng thú, nàng đánh gãy Xuân Vân lời nói, hỏi một vấn đề khác.

“Lạc Dương? Lạc Dương có phải hay không chính là địa phương lấy mẫu đơn mà nổi danh?”

Xuân Vân liếc một cái xem thường, dùng để tỏ vẻ bất mãn đối với việc Lý Phỉ đánh gãy bát quái của mình, “Xuân Hoa tỷ, người không biết Lạc Dương còn gọi là thành Mẫu Đơn sao? Nơi đó mọi nhà đều trồng mẫu đơn, hơn nữa hàng năm còn tổ chức một lần hoa mẫu đơn hội đó, nghe nói, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy đương kim Thiên Tử đâu.”

Lý Phỉ nghe được tin tức mà mình muốn, bắt đầu lo lắng như thế nào đem những cây mẫu đơn quý báu này bán đi.

Buổi chiều, Lý Phỉ vừa rửa xong bát đĩa và đám rau dưa dùng cho chiều nay, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, lại thấy Xuân Vân vội vàng chạy tới.

“Làm sao vậy?”

Lý Phỉ gặp Xuân Vân đầu đầy mồ hôi, hỏi.

“Xuân Hoa tỷ, ta, đau bụng, người đi giúp ta trông coi ở trong sân được không?”

Lý Phỉ thấy nàng bộ dạng này, biết nàng nhất định giữa trưa ăn phải cái gì không nên ăn, cũng không chối từ, đi trong viện giúp nàng trông coi.

Kỳ thật việc của Xuân Vân cũng không nặng nhọc gì, chỉ cần phụ trách dọn dẹp sạch sẽ sân viện là được rồi. Đây là việc mà mẫu thân Xuân Vân tìm nhiều tiền tài từ quần sự kia làm ra được. Quả nhiên có cái mẫu thân chính là bảo!

Lý Phỉ cầm cái chổi chậm rãi quét.

Lúc này thấy có hai người đi tới, một người trong đó không đến ba mươi tuổi, ăn mặc hoa lệ, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng sắc mặt hơi tái nhợt. Vừa thấy chính là một nhân vật lớn, Lý Phỉ đang muốn tránh ra, thì một người nha hoàn bên cạnh vị phu nhân kia gọi mình: “Người, đứng lại, đi lại đây!”

Giọng nói của nàng có vẻ không tốt, vẻ mặt có chút sốt ruột, Lý Phỉ thấy chính mình bị nhìn được, cũng không dám lại tránh né, bước đi lên phía trước.

“Người giúp ta dìu phu nhân.”

Lý Phỉ nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn người nọ một cái, thấy phu nhân kia sắc mặt tái nhợt, bộ ngực phập phồng kịch liệt, giống như không thở nổi. Vị nha hoàn kia thấy chủ nhân của mình thân thể không thích hợp, gắt gao nâng trụ nàng, còn gọi cho mình đi hỗ trợ.

Lý Phỉ vừa thấy liền biết đây là bệnh hen suyễn phát tác, nàng đẩy nha hoàn kia ra, nhanh chóng đỡ vị phu nhân kia tới cái đình gần đó, thấy nha hoàn kia đang định phát hỏa, vội vàng nói: “Phu nhân là phát bệnh, người nhanh đi tìm đại phu, ta ở đây trông coi, người nhanh đi lên!”

Câu cuối của Lý Phỉ như quát lên.

Nha hoàn kia hiển nhiên là bị dọa đến, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, thấy chủ nhân nàng bộ dáng này, cũng không nói thêm nữa, nghiêng ngã lão đảo chạy đi.

Lý Phỉ nhanh chóng nói lỏng cổ áo cho vị phu nhân kia, cũng không dám cởi hết toàn bộ, chính là hơi nói lỏng thôi, nơi này không có bình dưỡng khí, Lý Phỉ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Chỉ đứng bên cạnh quạt gió, một bên chờ đại phu. Lý Phỉ cũng không phải bác sĩ, chính là một lần ở công ty đi làm, một lần gặp cấp trên cũng là bị hen suyễn phát tác, Lý Phỉ thấy người khác làm như vậy nên biết đến.

Phụ nhân kia đã biết mình bị làm sao, chính là nhìn chăm chăm nàng một lúc, rồi cũng không nói gì thêm.

Quý phụ nhân này bệnh cũng không nghiêm trọng lắm, dần dần, hô hấp chậm rãi vững vàng hơn, bên kia nha hoàn mang theo người đi tới hướng bên này. Phụ nhân kia nhanh chóng sửa sang lại mình quần áo một chút, lại tiếp tục nhắm mắt lại nghiêm cẩn ngồi chờ.

Nha hoàn kia không chỉ mang theo đại phu còn mang theo một đám người. Còn có người trong truyền thuyết Lý phu nhân, vị chủ nhân của mình mà Lý Phỉ mới chỉ nhìn thấy một lần.

“Tam đệ muội, Tam đệ muội, người thế nào rồi?”

Lý phu nhân bước nhanh đi tới, giọng điệu có chút thân thiết và lo lắng. Lý Phỉ thế mới biết vị quý phụ nhân này là Lý Tam phu nhân.

“Tốt hơn nhiều, nhị tẩu, người không cần lo lắng.” Lý Tam phu nhân mặt mang mỉm cười, khách khí trả lời.

“Vây là tốt rồi, bằng không người gặp chuyện không may ở chỗ này của tẩu, vậy thì tẩu tử đắc tội quá! Đến đến, mau để cho đại phu nhìn xem.”

Nói xong, để cho một cái lão đại phu tiến lên.

Lý Phỉ thấy vậy lập tức lui sang một bên.

Lão đại phu xem mạch một hồi lâu, mới vuốt chòm râu rồi nói, đại khái ý tứ là bị hen suyễn. Rồi lại nói cụ thể nguyên nhân gì đó, sau mở mấy phương thuốc rồi rời đi.

5. Chương 5: Hi Vọng 2

Chờ khi lão đại phu đi rồi, hai vị phu nhân kia vẫn còn nói một ít lời khách sáo.

“Tẩu tử, vừa rồi may mà nhờ có nha hoàn này nhanh nhẹn, đã cứu ta, bằng không, cũng không biết còn có thể hay không gặp được tẩu tử đâu. Tình nhi, lấy ra.” Lý Tam phu nhân gọi nha hoàn vừa rồi, nha hoàn kia nhanh chóng theo trong tay áo lấy ra vật gì đó đưa cho Lý Phỉ. Lý Phỉ tiếp nhận, không nhìn nó, mà trực tiếp tạ lễ luôn.

“Thì là nha hoàn này à, nói cho ta biết, người tên gì?”

“Hồi phu nhân, nô tỳ tên là Xuân Hoa.”

“Xuân Hoa à” Lý phu nhân hiền lành nhìn Lý Phỉ, nếu Lý Phỉ không có nhìn thấy vừa rồi, câu nói đầu tiên của nàng chính là mệnh cái nha hoàn kia, chỉ sợ chính mình thật đúng là dùng để cho vị phu nhân kia làm người tốt.

“Nếu đã cứu đệ muội một mạng, như vậy ta cũng nên thưởng cho vài thứ. Ân, Thúy nhi.”

Nha hoàn Thúy nhi bên cạnh Lý phu nhân lập tức lấy ra gì đó, đưa cho Lý Phỉ, Lý Phỉ lại hành lễ tạ ơn, liền vâng lời đứng ở một bên.

“Nhị tẩu, ta đây liền đi trở về.” Nói một hồi, Lý Tam phu nhân đứng lên, cáo từ.

Lý phu nhân cũng không nói cái gì, chính là cười tủm tỉm dặn dò Lý Tam phu nhân bảo trọng thân thể.

Chờ mấy người đó đều đi rồi, Lý Phỉ mới trầm tĩnh lại. Tại đây khí tràng hai vị phu nhân rất cường đại, trong ánh mắt các nàng chứa đầy đao quang kiếm ảnh, trong giọng nói giấu giếm huyền cơ. Lý Phỉ chỉ coi như không biết. Nàng không muốn bị cuốn vào cái gọi là chiến đấu trong các nhà cao cửa rộng, chỉ muốn nhanh chóng rời đi nơi này, bắt đầu cuộc sống mới.

Khi Lý Phỉ trở lại trong phòng, không bao lâu sau, nha hoàn Tình nhi bên người Lý Tam phu nhân đến đây, nói là Lý Tam phu nhân muốn gặp mình.

Lý Phỉ làm bộ như không biết thâm ý trong mắt Tình nhi, cúi đầu đi theo sau.

Kỳ thật trước kia Lý phủ là một cái phủ đệ, về sau ở riêng, mới chia tòa nhà này làm ba phần, ba huynh đệ mỗi người một chỗ. Phủ đệ này của Tam phu nhân không thể so sánh với chỗ của Lý phu nhân xa hoa xa xỉ, nhưng khắp nơi cũng là biểu hiện phú quý.

Đến phòng chính, Tình nhi để cho Lý Phỉ chờ đó, chính nàng ta đi vào thông báo trước, chỉ chốc lát sau, khiến cho một cái tiểu nha đầu đến truyền gọi.

Lý Phỉ đi vào, cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn ngó.

Nàng nghe thấy có thanh âm đứa nhỏ vui đùa ầm ĩ, Lý Phỉ có chút kinh ngạc, ngẩng đầu liếc mắt một cái, thấy Lý Tam phu nhân ngồi ở bên giường, đùa với đứa nhỏ trên giường. Đứa nhỏ còn chưa tới một tuổi, mới biết ngồi, ăn mặc tròn vo, đang vung vẩy cánh tay như ngó sen, kêu y y a a, rất là đáng yêu.

“Nô tỳ bái kiến Tam phu nhân.” Tuy rằng Lý Phỉ không có thói quen hành lễ như vậy, nhưng là giờ mình đang là cái nha hoàn, không có quyền, chỉ phải thỏa hiệp.

“Đứng lên đi, hôm nay còn muốn tạ người đã cứu ta một mạng.” Tam phu nhân thản nhiên nói, biểu tình trên mặt cũng không tái nhợt giống lúc trước, xem ra bệnh đã tốt rất nhiều.

“Người là làm sao mà biết cách cứu ta như vậy?” Tam phu nhân Trương thị nhìn Lý Phỉ nói. Ánh mắt của nàng bén nhọn, làm cho Lý Phỉ tim đập rộn lên.

Lý Phỉ ổn định lại tâm thần, đem đáp án mà mình sớm tưởng tượng tốt nói ra, “Lúc trước còn ở trong thôn nô tỳ đã gặp qua tình huống như vậy, đây là biện pháp ở nông thôn, lúc ấy nô tỳ thật sự không có cách nào, nô tỳ mới làm như vậy.”

Trương thị gật gật đầu, không có nói nữa. Lý Phỉ nghĩ nghĩ, lại mở miệng nói: “Thật ra nô tỳ biết đến nguyên nhân gây bệnh cho phu nhân.”

“Vậy người nói mau!” Một cái nha hoàn bên cạnh, nhanh mồm nhanh miệng vội vàng nói.

Xem ra vị đại phu kia thật sự không biết nguyên nhân của bệnh này, lúc ấy ông ta nói rất nhiều câu, Lý Phỉ nghe không hiểu lắm, nhưng đại khái biết ông ta nói là bị hen suyễn, còn nguyên nhân gì gây ra thì có lẽ chính đại phu đó cũng không biết, bởi vì hiện tại y học còn chưa phát triển lắm.

Trước kia Lý Phỉ đã xem qua về bệnh hen suyễn trên một tờ tạp chí, bình thường thì là do dị ứng. Thực chất nó có liên quan đến thể chất của người bệnh. Có một số người là bẩm sinh đã dị ứng với một số thứ, chẳng hạn như dị ứng phấn hoa, chỉ cần không cho người đó tiếp xúc những loại này thì ổn rồi. Nhưng có một số người vì thân thể quá yếu kém, dần dần, khiến cho đường hô hấp mắc tật bệnh, sau đó bị không khí có chút bụi tiến vào cổ họng làm thành bệnh.

Tam phu nhân nghe xong cũng hơi hơi đứng thẳng dậy, như vậy là bà cũng muốn biết chính mình vì sao bị như vậy.

“Người nói một chút cho ta nghe xem nào.”

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, hỏi: “Lúc trên đường trở về phát tác bệnh hay là bị trước đó rồi?”

Trương thị chi tiết trả lời, “Lúc ở trong phòng nói chuyện cùng nhị tẩu, liền cảm thấy không thoải mái, lúc trở về cảm thấy càng thêm nghiêm trọng.

“Như vậy khi ở trong phòng hoặc là lúc trên đường, có phải hay không nhìn thấy hoa?”

“Đúng vậy, tháng này hoa nở rất nhiều, đặc biệt là sân của nhị phu nhân.” Tình nhi bên cạnh mở miệng nói.

“Vậy thì hẳn là do phấn hoa gây ra, chỉ cần về sau phu nhân không cần tiếp xúc với hoa có thể tránh cho chuyện như vậy phát sinh. Nhưng một khi đã xảy ra, cũng rất nghiêm trọng, thậm chí nó sẽ lấy đi tánh mạng phu nhân!”

Mọi người trong phòng nghe xong đổ hấp một hơi, hiển nhiên là bị dọa đến.

“Có cái phương pháp gì trị liệu sao?” Tình nhi vội vàng hỏi.

Lý Phỉ lắc đầu, “Ta cũng không biết, hẳn là có, nhưng tốt nhất là phòng tránh.”

Chính mình không phải bác sĩ, kiến thức về hen suyễn biết đến cũng không nhiều, nhưng là theo suy đoán vừa rồi. Đại khái có thể xác định tình huống là như vậy.

Lý Tam phu nhân không thềm nhắc lại, Tình nhi bên cạnh có chút sốt ruột, “Phu nhân, người vẫn không thích hoa cỏ, cho nên trong viện không có hoa gì, nhưng là nhị phu nhân kia lại...”

“Được rồi!” Trương thị đánh gãy lời nói của Tình nhi, nàng ôm đứa nhỏ tay nắm thật chặt. Một hồi lâu mới ngẩng đầu nói: “Người cũng có công lao, người muốn thưởng cho cái gì?”

Lý Phỉ vừa nghe, rốt cục cũng đợi được thứ mình muốn, kỳ thật Lý Phỉ ngay từ lúc bị Tình nhi mang theo trên đường liền đã tính toán, nói ra như vậy, còn có biện pháp cứu mệnh của nàng, chỉ vì cái này.

Lý Phỉ quỳ xuống, “Phu nhân, nô tỳ nghĩ muốn chuộc thân.”

Lý Phỉ cúi đầu, lại cảm giác được một đạo tầm mắt đang chăm chăm xem xét mình, Lý Phỉ biết, trong lòng Trương thị có tính toán của riêng mình, có thể là đang cân nhắc.

Lý Phỉ chống thân mình, nhận xem xét của bọn họ, mặc kệ thế nào, mình đều phải làm như vậy!

Một hồi lâu, Trương thị mới thu hồi tầm mắt, “Đây là việc nhỏ, ta đi cùng tẩu tử nói một tiếng là được.”

Lý Phỉ không thể tin được, phiền não của mình từ lúc xuyên qua tới nay sẽ được giải quyết, nàng ngây người một chút.

“Ai, làm sao người còn không mau mau cảm ơn phu nhân chúng ta!” Tình nhi thấy Lý Phỉ đứng ở kia, buồn cười lại đẩy đẩy Lý Phỉ, nhắc nhở nói.

“Tạ phu nhân ban ân, cảm ơn Tình nhi tỷ tỷ, cảm ơn các vị tỷ tỷ.”

Lý Phỉ lập tức dập đầu tạ ơn.

“Chuyện này đâu có gì liên quan tới chúng ta, còn tạ chúng ta vài cái đâu!” Một người nha hoàn thấy bộ dạng cao hứng tới gốc lăng của Lý Phỉ, hì hì giễu cợt. Nói xong, mọi người đều cười thành một đoàn, Lý Phỉ cũng ngây ngô cười theo, đứa trẻ nhỏ trên giường cũng ha ha cười theo.

Đến khi Lý Phỉ trở lại trong phòng, thấy chung quanh không có người, lập tức liền vào không gian. Vừa rồi Tam phu nhân nói, hai ngày nữa sẽ đi nói chuyện này cùng Nhị phu nhân.

Lý Phỉ nghĩ đến chính mình rất nhanh có thể được chuộc thân, việc vui lớn như vậy lại không thể nói cho ai, Xuân Vân chưa trở về, Lý Phỉ chạy tiến trong không gian, a a kêu to, phát tiết một phen, lại bắt đầu nhỏ cổ đại.

??????????

“Vừa rồi nhìn thấy nha đầu Xuân Hoa kia từ bên kia đã trở lại, hình như thật cao hứng.” Một giọng nữ vang lên.

“Hừ, ta thật muốn biết nàng đang làm trò quỷ gì, khi nào thì không phát bệnh, cố tình lúc ta đi quý phủ liền bị bệnh! Người tốt nhất nhìn chăm chăm nha đầu kia, khi tất yếu liền trừ bỏ nàng!” Trong thanh âm

tràn ngập âm hàn, làm cho người bên cạnh nghe xong không rét mà run.

6. Chương 6: Mẫu Thân

Mười ngày trôi qua. Lý Phỉ đã không còn vui vẻ như lúc trước nữa, hiện tại chính là lo lắng, vì sao đã mười ngày trôi qua rồi, còn không thấy Lý phu nhân nói muốn thả người. Chẳng lẽ là Lý phu nhân không chịu thả người!

Không có khả năng! Mình chỉ là một cái tiểu nha đầu, đệ muội hỏi bà muốn một cái tiểu nha đầu, dù cho Lý phu nhân là người khó đối phó đến mức nào, thì cũng không đến mức không đồng ý chuyện nhỏ này đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Lý Phỉ cảm thấy mình không thể chờ được nữa, nhân lúc không bận việc, vụng trộm đi tới sân Tam phu nhân.

Tiến vào sân liền phát hiện nơi này có chút khác thường, trong sân có chút lá khô cũng không được người quét tước.

“Vị tỷ tỷ này, xin hỏi Tình nhi tỷ tỷ ở đâu?” Lý Phỉ gặp một cái tiểu nha đầu vội vàng đi qua, bước lên phía trước hỏi.

Nha hoàn kia đại khái là cảm thấy Lý Phỉ thái độ không sai, chủ động mang Lý Phỉ đi chính viện, lúc tìm được Tình nhi thấy nàng đang chỉ huy một đám người thu dọn đồ đạc.

“Tình nhi tỷ tỷ, có người tìm người.” Tiểu nha đầu kia chỉ vào Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ chủ động chào hỏi, “Tình nhi tỷ tỷ, ta muốn gặp phu nhân.”

Tình nhi nhìn thấy Lý Phỉ hiển nhiên lắp bắp kinh hãi, rất nhanh nàng phản ứng lại đây. Nàng mang theo Lý Phỉ hướng phòng chính đi.

“Mấy ngày nay phu nhân vội vàng thu dọn đồ đạc, liền đem chuyện này quên rồi, nhưng mà người yên tâm, phu nhân đã đáp ứng rồi thì nhất định sẽ giúp người!”

Lý Phỉ cười đáp lời, trong lòng lại không cho là đúng, nếu thực để ở trong lòng cũng sẽ không quên. Mình chỉ là cái tiểu nha đầu, làm sao người ta để bụng chứ, cho dù là mình đã cứu mệnh của bà!

Lúc Lý Phỉ được Tình nhi mang vào, Tam phu nhân đã muốn ngồi ngay ngắn. Nàng xem xét một chút Lý Phỉ, không nói gì, Lý Phỉ cũng không dám mở miệng trước, đành phải đứng ở kia mặc nàng xem xét.

Vẫn là Tình nhi mở miệng trước, “Xuân Hoa muội muội, lần gặp trước, ta đã thấy người là một người thông minh, người xem, người có muốn đến chỗ phu nhân, giúp chiếu cố phu nhân. Phu nhân sẽ vào kinh, đang cần một cái thông minh giống muội muội như vậy làm giúp đỡ đây!” Tình nhi tươi cười đầy mặt lôi kéo tay Lý Phỉ nói.

Nghe xong, Lý Phỉ tâm đầu lạnh xuống. Làm sao có thể biến thành như vậy, không phải nói để cho mình chuộc thân sao? Chẳng lẽ đến đây sẽ không là nha hoàn nữa? Mình căn bản là không muốn phải làm nha hoàn.

Lý Phỉ giẫy khởi tay Tình nhi, quỳ xuống trước mặt Tam phu nhân, nàng biết Tình nhi nói lời này kỳ thật chính là ý tứ của Tam phu nhân, nhưng là nàng không muốn, nàng muốn liều mạng tránh né việc này!

“Phu nhân, không phải nô tỳ không muốn đến chỗ ngài, chính là, chính là nô tỳ...”

Lý Phỉ làm giả bộ thẹn thùng, cúi đầu, ấp úng không nói lời nào. Nàng tạm dừng trong chốc lát. Tình nhi biết rõ tuổi của nàng, rất nhanh liền hiểu được, hỏi:

“Người là có người trong lòng, nên muốn chuộc thân?”

Lý Phỉ gật gật đầu, lại thẹn thùng cúi đầu.

“Người đó là ai?”

“Là người trong thôn của nô tỳ A Ngưu ca!”

A Ngưu ca, người cho ta mượn tên dùng một chút nha!

Cũng không biết Tam phu nhân nghĩ cái gì. Trương thị trầm ngâm, một hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Được rồi, Tình nhi, người đi nói một tiếng với Nhị tẩu ta, nói là ta muốn nha hoàn này, ngay cả bán mình khế cũng lấy đến.”

Tình nhi lĩnh mệnh đi ra ngoài, thế này Lý Phỉ mới buông một nửa tâm.

“Người đi ra ngoài trước đi.” Tam phu nhân khoát tay, làm cho Lý Phỉ đi ra ngoài. Lý Phỉ không dám đi thật xa, đứng ở cửa sân nhìn đường Tình nhi trở về.

Đại khái thời gian một khắc chung, thấy đến thân ảnh Tình nhi khoan thai đến chậm. Lý Phỉ bước nhanh tiến lên nghênh đón.

Tình nhi thấy Lý Phỉ bộ dáng nóng vội này, nghĩ đến lúc nàng cự tuyệt, trong lòng có chút không hồn giận.

“Cũng không phải không cho người, gấp cái gì!” Nói xong trừng mắt nhìn Lý Phỉ liếc mắt một cái, Lý Phỉ ha ha cười làm lành.

“Nói người ngu ngốc, gả cho anh nông dân không phải là đi chịu khổ sao, đi theo phu nhân chúng ta là đi kinh thành, tương lai là được ăn được mặc, người còn không muốn...”

Tình nhi nói Lý Phỉ.

Hiện tại bán mình khế ở trên tay người, người chính là lão đại, tùy người nói cái gì! Lý Phỉ nghĩ như vậy.

Tình nhi cầm bán mình khế vào phòng trước, ở trong đó một lúc, Tình nhi mới đi ra, gọi Lý Phỉ đi vào.

Đi vào, thấy trên bàn để một tờ giấy, đại khái là chính mình bán mình khế đi. Lý Phỉ nghĩ, trong lòng một mảnh mênh mông!

“Đây là bán mình khế của người, cầm đi, nơi này còn có mấy lượng bạc, là đưa cho người làm đồ cưới!”

Lý Phỉ lúc này mới thấy bên cạnh để bạc, Lý Phỉ vội vàng tạ ơn, cầm bán mình khế, hoan hỉ vui mừng đi ra ngoài.

Lý Phỉ mới ra sân, đã đem bán mình khế lấy ra nữa, nhìn đi nhìn lại, rốt cục xác nhận đây là thật sự, Lý Phỉ đem tờ giấy này thật cẩn thận đặt ở trong lòng, bước nhanh trở lại sân ở, bắt đầu thu dọn mấy thứ. Một ít không dùng đến liền cho Xuân Vân.

Xuân Vân có chút không tha, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Lý Phỉ, chộc Lý Phỉ cũng hoe hoe vành mắt.

Ở thời đại này, Lý Phỉ nhìn thấy người đầu tiên chính là Xuân Vân, duy nhất bằng hữu cũng là Xuân Vân. Lý Phỉ cũng có chút không đành. Nhưng là tiền đồ của mình còn một mảnh u ám, đi theo mình, còn không bằng ở trong phủ này an ổn hơn nhiều.

Cáo biệt Xuân Vân, Lý Phỉ còn đi tới sân Lý phu nhân một chuyến, nói lên ý đồ mình đến đây, Lý phu nhân kia cũng không khó xử nàng, chỉ là tùy tiện nói vài câu, rồi để Lý Phỉ đi.

Lý Phỉ mang theo một bọc nhỏ đi ra Lý phủ.

Ra khỏi đó, chuyện thứ nhất Lý Phỉ làm, chính là đem nô tịch của mình gạch bỏ, nhìn bán mình khế Xuân Hoa bị thiêu hủy, tâm Lý Phỉ mới an định xuống, giờ khắc này, Lý Phỉ cảm giác thoải mái rất nhiều, giống như là mình đã được sống lại vậy.

Lần đầu tiên ở trên đường, Lý Phỉ cảm thấy cái gì đều thực mới mẻ. Đi dạo một hồi lâu, Lý Phỉ tìm được một tiểu khách sạn sạch sẽ rồi ở đó.

Nàng bắt đầu tính tiền bạc của mình.

Tam phu nhân thưởng cho mình mười lượng bạc, mình lại không gửi tiền trang, hơn nữa thưởng lần trước của Tam phu nhân cùng Lý phu nhân. Lý Phỉ chỉ có mười lượng bạc.

Lý Phỉ quyết định đem những thứ hai người kia thưởng bán đi. Mấy ngày nữa, nàng tính đi Lạc Dương một chuyến, cho nên thực thiếu tiền.

Đầu tiên Lý Phỉ mua hai bộ nam trang. Tuy rằng Lý Phỉ nhìn thấy trên đường không hề thiếu nữ tử đi lại hoặc là làm việc buôn bán, nhưng vẫn không phương tiện bằng nam tử.

Thân thể này chưa phát dục hoàn toàn, chỉ cần che tốt phần ngực là được rồi. Đổi nam trang xong, Lý Phỉ mới mang theo gì đó đi ra ngoài.

Lý Phỉ cảm ra chính là ba mươi lượng, đây chính là một khoản lớn. Lý Phỉ lập tức đem số bạc đó đặt ở trong không gian.

Mấy ngày kế tiếp Lý Phỉ luôn đi mua mấy thứ gì đó, còn liên hệ xe ngựa, đưa mình đi Lạc Dương.

Cuối cùng chọn ra một người xa phu danh tiếng cũng ổn, thoát nhìn trung hậu thành thật Trương thúc, cùng hần thưởng lượng hành trình cùng giá, quyết định ngày kia đi.

Bởi vì ngày mai Lý Phỉ có việc.

Hôm nay Lý Phỉ thay nữ trang, dựa vào trí nhớ mơ hồ của mình cùng hỏi thăm, tìm được rồi nhà Xuân Hoa. Tuy rằng Lý Phỉ có chút chán ghét mẹ Xuân Hoa, nhưng dù sao mình chiếm cứ khối thân thể này, Lý Phỉ vẫn là hy vọng có thể làm cái chấm dứt.

Lý Phỉ tìm được nhà Xuân Hoa, nơi này cũ nát như trong tưởng tượng. Lý Phỉ đứng ở cửa, thấy trong viện một cái bé gái mười một mười hai tuổi đang cho gà ăn, dưới chân nó còn ngồi một tiểu cô nương chừng hơn một tuổi, hai người đều là bần nhem nhuốc. Trong phòng có bóng người, giống như là đang dỗ trẻ nhỏ khóc nháo, Lý Phỉ đoán đây hẳn là mẹ Xuân Hoa rồi.

Cái bé gái kia nhìn thấy Lý Phỉ, cũng không xác nhận, liền vội vàng ôm lên tiểu cô nương chạy đến.

Thấy đó thật là tỷ tỷ mình, liền há mồm kêu.

Lý Phỉ che cửa nàng miệng, mỉm cười nói: “Không cần kêu, ta nói cho người mấy câu rồi đi ngay.”

Tiểu cô nương mở to ánh mắt tinh thuần gật gật đầu, Lý Phỉ thấy nó gật đầu mới nó buông ra.

“Tỷ, sao người đã trở lại? Vì sao không đi vào? Tỷ, ta rất nhớ người!”

Vừa buông ra, tiểu cô nương kia liền riu ra riu rít hỏi, sau đó còn rơi lã chã nước mắt.

Lý Phỉ cười khổ, xuất ra khăn mặt lau nước mắt cho nó, mình còn chưa nói gì nó liền khóc. Lời nói giản dị như vậy, làm cho Lý Phỉ cảm giác được thân cận.

Lau mặt cho nó xong, Lý Phỉ mới nhìn thấy rõ bộ mặt của nó, rất giống mình.

“Đừng khóc, tỷ tỷ có việc, muốn đi xa nhà, cho nên không đi vào. Đây, cái này người cầm đưa cho mẹ, nói cho bà về sau không cần đi Lý phủ tìm ta, ta không ở đó!”

Tiểu cô nương còn đứng ở kia, không rõ tỷ tỷ nói lời này là có ý tứ gì. Nó cảm thấy tỷ tỷ của nó có cái gì đó không đúng, nhưng là, nhưng nàng vẫn rất ôn nhu với nó, giống như trước đây vậy.

Ở lúc nó đang ngẩn người, Lý Phỉ đem mười lượng bạc đưa cho nó, lại mang ra chút kẹo đặt vào tay tiểu cô nương, xoay người bước đi.

“Tỷ tỷ!”

Lý Phỉ nghe được mặt sau có người gọi mình, Lý Phỉ không có quay đầu, vẫn bước đi, hướng về địa phương nàng muốn đi, không quay đầu lại!

7. Chương 7: Chó Săn

Lý Phỉ mua một chần bông đặt ở trên xe ngựa, còn mua chút lương khô. Cuối cùng nàng mua ít quần áo, thùng tắm, và còn rất nhiều đồ dùng cho cuộc sống hằng ngày trực tiếp đặt ở trong không gian.

Nàng đã hỏi thăm rồi, đi Lạc Dương ít nhất phải mất hơn nửa tháng, Lý Phỉ chuẩn bị sẵn sàng.

Ngày hôm sau, cùng Trương thúc ước định địa điểm gặp mặt, Lý Phỉ lên xe ngựa, xe cô lổ lổ về phía trước chạy.

Đường cái ở cổ đại thật sự là không được tốt lắm, Lý Phỉ bị ép buộc ỏi ra hai ba thứ. Thật sự chịu không nổi, phải kêu Trương thúc dừng xe, nghỉ ngơi một hồi.

Trương thúc ngồi ở một bên chề cười Lý Phỉ yếu ớt giống cô nương vậy.

Ta vốn chính là cái cô nương, Lý Phỉ âm thầm oán thầm.

Dọc theo đường đi ở chung, Lý Phỉ biết Trương thúc là cái hán tử rất thiện lương, đi một đường, Trương thúc cùng Lý Phỉ nói chuyện rất nhiều, Lý Phỉ cũng được hiểu biết nhiều hơn về thế giới này.

Dọc theo đường đi, có khi dọc một đường không nhìn thấy một cái nhà trọ nào, hai người đành phải ở nơi hoang dã nhóm lửa nghỉ ngơi. Lý Phỉ có đôi khi lấy cớ đi toilet, tìm địa phương không có người tiến không gian tắm rửa một cái, rồi nhìn xem hoa.

Hôm nay, đến chạng vạng, vẫn không có đi qua nhà người nào, Trương thúc quyết định ngay tại chỗ nghỉ ngơi.

Lý Phỉ phát hỏa lên, ngồi dưới đất cắn lương khô. Lại ngồi một lúc rồi lấy cớ chạy ra ngoài, Lý Phỉ quyết định tiến không gian một chuyến. Một mình Lý Phỉ đi hướng vào trong sâu của cánh rừng, đi không quá xa liền ngừng lại. Quan sát bốn phía không có người đang chuẩn bị đi vào, chợt nghe một trận tất tất tốt tốt tiếng vang trong bụi cỏ, Lý Phỉ hoảng sợ, nhặt lên một cành cây gần đó, chậm rãi đi lại gần tiếng vang. Chờ đến gần, chợt nghe đến giọng âm nhỏ ô ô, Lý Phỉ đẩy ra bụi cỏ, nhìn thấy bên trong bụi cỏ nằm ba con chó nhỏ cùng một con chó mẹ đã chết.

Đại khái là vừa được sinh ra không lâu, vừa có thể đứng ổn. Chúng nó đang bú sữa.

Lý Phỉ đi qua cảm thấy hơi kinh ngạc, con chó mẹ này đã chết rồi, nhưng Lý Phỉ thấy ba con chó con vẫn còn đang bú sữa, điều này làm cho Lý Phỉ thực khiếp sợ.

Lý Phỉ không nghĩ nhiều, ôm lấy ba con chó con vào không gian.

Tùy tiện làm một cái ổ chó, làm cho con chó nhỏ nằm ở bên trong, Lý Phỉ tắm rửa một cái, mới đi ra ngoài.

Trở lại với Trương thúc kia, Trương thúc cười nhạo nàng đi toilet lâu lắm. Lý Phỉ cũng chỉ là cười cười không có đáp lại.

Lý Phỉ không phải là người tùy tiện phát thiện tâm, vì sao lại nhận lấy ba con chó nhỏ, là vì kiếp trước Lý Phỉ đã từng nuôi một con, sau đó nó chết già, con chó ấy rất trung tâm. Cho nên Lý Phỉ vẫn đều thực thích chó, thích chúng nó trung tâm, không có phản bội. Hơn nữa cái con chó mẹ đã chết đi kia làm cho Lý Phỉ rung động, cho nên Lý Phỉ quyết định thu dưỡng chúng nó.

Nuôi ba con chó, Lý Phỉ lại phải làm rất nhiều việc.

Đầu tiên, sẽ cho ba con chó nhỏ này ăn cái gì, đó cũng là vấn đề lớn đấy.

Bây giờ còn nhỏ, chỉ có thể uống sữa, ngày mai khi đi ngang qua thôn trấn nhìn xem có thể kiếm được sữa gì có thể cho chúng nó ăn.

Còn có hiện tại con chó nhỏ nên ở thế nào? Bây giờ còn nhỏ, không thể trực tiếp ở tại bên người, chỉ có thể đặt ở trong không gian. Nhưng là trong không gian có rất nhiều hoa cỏ quý báu, nếu một cái không cẩn thận, vậy tiền vốn mình làm giàu kia sẽ không có nữa. Cho nên phải ngăn mấy con chó nhỏ tách ra.

Quyết định ra được ý kiến hay, Lý Phỉ mới đi ngủ.

Ngày hôm sau đi trấn trên, Lý Phỉ quyết định ở trấn trên nghỉ ngơi một ngày lại đi, Trương thúc không có ý kiến gì, đồng ý.

Lý Phỉ cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp đi trên đường hỏi chỗ nào bán dê sữa hoặc là bò sữa.

Đi dạo một vòng, rốt cục tìm được một nhà bán dê sữa, Lý Phỉ ra mua. Mang tiền không gian. Ba con chó nhỏ nhìn thấy nàng liền nghiêng ngả lão đảo chạy tới lại là liếm giày lại là cắn ống quần.

Lý Phỉ lần mò cầm bát, học theo cách chỉ dạy của nhà bán dê kia, vắt sữa cho dê.

Nhìn ba con chó nhỏ ăn vui vẻ, Lý Phỉ cũng cầm cái cuốc đào một cái hố to, ở bên trong đặt một ít cỏ, đem ba con chó bỏ vào, lại lấy một bát nước ao đặt vào trong đó.

Nhìn ba con chó nhỏ chạy xoay quanh trong hố, Lý Phỉ nghĩ, đại khái hố này còn có thể dùng được một thời gian ngắn.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ một chút, Lý Phỉ dùng hơn nửa tháng mới đến Lạc Dương. Cho Trương thúc tam lượng bạc, cáo biệt sau, Lý Phỉ vào thành Lạc Dương.

Thành Lạc Dương quả nhiên là thành trì lớn gần với kinh thành, bên trong phần hoa là dọc theo đường đi Lý Phỉ không có nhìn thấy qua. Ngã tư đường cũng so với địa phương khác sạch sẽ hơn. Trên đường người lui kẻ tới, ăn mặc hoa lệ. Có thể thấy được thành trì này quả nhiên giàu có!

Lý Phỉ tìm một gian khách sạn trọ xuống.

Thời gian không thể chậm trễ nữa, nửa tháng sau chính là hội hoa xuân. Lý Phỉ ở trên đường nhìn thấy không ít mẫu đơn, các màu khác nhau, nhiều loại hoa như nê như cẩm, nhất phái phần vinh.

Lý Phỉ gọi tiểu nhị khách điếm tới hỏi thăm. Tiểu nhị thấy Lý Phỉ mặc bình thường, căn bản không nghĩ quan tâm, nhưng là nhìn thấy Lý Phỉ lấy ra một lượng bạc, tiểu nhị liền cười nịnh nọt không thấy mũi miệng đâu cả.

“Ta đây có một ít mẫu đơn, người đi hỏi thăm giúp ta, ai muốn mẫu đơn, tận lực tìm những người nhà giàu ấy. Sauk hi sự thành sẽ không thiếu bạc cho người đó.”

Tiểu nhị thu bạc, lên tiếng đáp ứng, lập tức chạy đi hỏi thăm.

Lý Phỉ thấy một lượng bạc cứ như vậy chạy mất, hơi tiếc, nơi này tiêu phí thật sự là cao, ở trọ một cái khách sạn bình thường như vậy cũng là hai lượng một ngày, còn có đồ ăn nữa chứ.

Lý Phỉ nằm một lúc, có lúc thì vào không gian, chơi đùa với mấy con chó nhỏ, rồi nhìn xem đám “tiền bạc” của mình.

Tiểu nhị làm việc rất năng xuất, chưa tới hai ngày đã tìm được người tới mua. Đại khái là do thường xuyên làm loại sự tình này, hơn nữa đây là Lạc Dương, vẫn là rất nhiều người muốn mua mẫu đơn. Lý Phỉ hỏi một chút tình huống, bản thân cũng đi hỏi thăm một chút, liền muốn đi gặp thử.

Nhưng người nọ muốn nhìn xem hoa trước.

Lý Phỉ đương nhiên đồng ý, từ trong không gian chuyển một ít hoa ra, tìm vài người hỗ trợ đem hoa chuyển qua đó, đi thành đông.

Thành đông là nơi tập trung những người giàu có của Lạc Dương, xa xa quan sát, khắp nơi đều là những tòa nhà to lớn.

Lý Phỉ hỏi thăm một chút, mới tìm được phủ đệ nàng cần tới. Đầu tiên Lý Phỉ tìm nơi không có người qua lại, mới mang hoa ra, mới đi tới trong phủ.

Quản gia thấy Lý Phỉ mang theo nhiều mẫu đơn như vậy, cũng hiểu là chuyện gì xảy ra, không cần thông báo, liền ngay cả người mang tới cũng cho vào luôn.

Vị chủ nhân kia là một nam tử trung niên khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, trông rất phúc hậu, ra tay cũng rất rộng rãi. Chỉ nhìn thoáng qua đám hoa của Lý Phỉ, liền khai giá, ba trăm lượng một gốc cây. Có tổng

năm cây. Tổng cộng một ngàn năm trăm lượng. Lý Phỉ đã hỏi thăm giá cả trước đó rồi, mấy cây trong tay nàng đều là Lam điền ngọc, so với giá mình nghe được không khác biệt lắm, cho nên liền đồng ý ngay.

Sau đó đi lĩnh tiền, quản gia hỏi nàng muốn bạc hay là ngân phiếu. Lý Phỉ lập tức nói muốn bạc.

Quản gia kia liếc mắt nhìn kỳ quái Lý Phỉ một cái, cũng không hỏi gì nhiều nữa, mang nàng đi phòng thu chỉ lĩnh tiền.

Xác thực, một ngàn năm trăm lượng là rất nhiều, nhưng là Lý Phỉ đến thế giới này lâu như vậy còn không có nhìn thấy bạc gì, cho nên lần này bạo phát, nhất định phải ôm bạc mà ngủ, cho thỏa mãn cơn thèm. Hơn nữa Lý Phỉ chưa thấy qua ngân phiếu, nên nàng lo lắng chúng thật giả.

Nhìn thấy bạc, Lý Phỉ lập tức kêu quản gia đổi thành ngân phiếu, bởi vì nàng thật sự là ôm không nổi, hơn nữa thể tích quá lớn, dễ dàng khiến cho người khác chú ý.

Lý Phỉ cầm ngân phiếu lằng lằng trở về khách sạn. Lý Phỉ cảm thấy có chút khó tin nổi, đúng là phát nhanh chỉ trong một đêm. Nhìn vị quản gia kia thấy một ngàn năm trăm lượng mà ánh mắt cũng không chớp lấy một cái, chắc là đã gặp nhiều rồi, đúng là người của gia đình phú quý có khác.

Chuyện thứ nhất chính là đem tất cả đám ngân phiếu lấy ra nữa.

Đến thế giới này, Lý Phỉ vẫn không có cảm giác an toàn, hiện tại, Lý Phỉ mới kiên định được một chút.

Lý Phỉ thay đổi tờ ngân phiếu năm mươi lượng, thưởng cho tiểu nhị một lượng. Ở lúc tiểu nhị đang cảm tạ rối rít thì đi ra cửa.

Lần này xuất môn, Lý Phỉ là có chuyện trọng yếu cần phải làm.

8. Chương 8: Cực Phẩm Mẫu Đơn

Thành Lạc Dương quả nhiên là lớn, đặc biệt hội hoa xuân sắp tới, cơ hồ tùy ý có thể thấy được mẫu đơn. Nơi này còn có các loại chợ hoa to nhỏ. Lần này Lý Phỉ đến đây, là muốn nhìn xem có thể đào ra được cái gì tốt không.

Lần này bán năm gốc mẫu đơn, buôn bán lời không ít, nhưng là không gian của nàng cũng không có bao nhiêu mẫu đơn. Lý Phỉ tổng cộng nhặt được ở Lý phủ tám gốc, bán năm gốc, hiện tại chỉ còn lại có ba gốc mà thôi. Ba gốc còn lại này sẽ không bán, là vì nàng muốn dùng ba gốc này đi bồi dưỡng mẫu đơn mới.

Lý Phỉ chậm rãi dạo chợ hoa. Chợ hoa có đủ loại hoa, Lý Phỉ nhìn thấy rất nhiều loại mẫu đơn mà bản thân nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Cũng làm cho nàng nhận thức thêm nhiều hơn về các loại mẫu đơn quý báu, chẳng hạn như Diêu hoàng, Kim phiêu hương, Thập mẫu cầm, Diện tam biến...vân vân...

Đột nhiên, nàng nhìn thấy có đám cãi nhau, rất nhiều người đang vây quanh xem.

Lý Phỉ tiến lên, hỏi một người qua đường thì mới biết được. Thì ra là gần đó có vị Liêu lão nhân, cực yêu mẫu đơn, trong nhà cũng có đủ loại mẫu đơn, có một gốc cây là cực phẩm Diêu hoàng. Gốc mẫu đơn này không chỉ sang quý vì là giống Diêu hoàng, trọng yếu hơn nó loại dạng Kim hoàn mà cực kì hiếm gặp. Được xưng là Mẫu đơn hoàng hậu, cực phẩm của các loài hoa, đó cũng là gốc nổi bật của Liêu lão nhân. Nghe nói có rất nhiều người muốn mua gốc hoa này, nhưng là Liêu lão nhân sống chết cũng không bán.

Nó thật sự là bảo bối của Liêu lão nhân.

Nhưng lần này Liêu lão nhân một hôm đi ra ngoài, thế nhưng gốc cực phẩm Diêu hoàng của ông liền bị chết rồi.

Vì sao đâu? Sau khi Liêu lão nhân đi ra ngoài, nhân dịp đó một đàn thê thiếp lại quay ra tranh cãi nhau, lúc đó ngoài ý muốn làm đổ vỡ luôn bồn hoa mẫu đơn đó, còn làm gãy cả một cành của nó. Mấy vị thê thiếp đó kích động luống cuống lên, đây chính là thứ mà Liêu lão nhân yêu nhất đấy.

Cuối cùng, mấy người đi đến thương nghị chung, giấu giếm chuyện này, coi như không có việc gì rồi đem cây trồng lại. Những thê thiếp kia đích thân đi trồng lại. Nhưng mấy người thê thiếp chưa trồng hoa bao giờ thì trồng thế nào được. Chính là đem rễ hoa cắm xuống đất cho xong chuyện. Sau đó Liêu lão nhân trở về phát hiện ra thì đã quá muộn, cây đã chết rồi, còn lại cảnh khô héo mà thôi.

Hiện tại chính là ở nơi này khóc nháo.

Lý Phỉ tiến lên, quả nhiên thấy một cái lão nhân, ôm một gốc cây mẫu đơn héo rũ ngồi dưới đất khóc. Đứng bên cạnh là mấy vị phụ nhân ăn mặc hoa lệ, chắc đây là thê thiếp của ông ta rồi.

Lý Phỉ ở trà quán bên cạnh tìm vị trí ngồi xuống nhìn sang bên kia.

Ban đầu là có vài vị là bằng hữu của Liêu lão nhân, tới khuyên vài câu, không khuyên nổi ông ta liền bước đi. Những người phía sau cũng lục tục ly khai. Đám thê thiếp cũng trở về phủ, chỉ còn lại Liêu lão nhân cô độc ngồi đó.

Lý Phỉ thấy không có người chú ý tới liền tiến lên ngồi xổm xuống trước mặt Liêu lão nhân.

Liêu lão nhân kia cũng không thèm nhìn tới Lý Phỉ, tiếp tục thương tâm mẫu đơn của hắn.

“Liêu lão gia, ta có chuyện muốn cùng ngài thương lượng.” Lý Phỉ hòa khí nói.

Liêu lão nhân kia vẫn không để ý, tiếp tục thương tâm.

“Ta có thể đưa cho ngài một cảnh Diêu hoàng như vậy, đương nhiên là nó vẫn còn sống, tin rằng ngài có thể nuôi dưỡng được nó trưởng thành, chỉ là thời gian muốn lâu một chút thôi.”

Quả nhiên, Liêu lão nhân kia ngẩng đầu, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Lý Phỉ.

Lúc này Lý Phỉ mới nhìn rõ bộ dạng của ông, hơn năm mươi tuổi, tóc đã hoa râm, tóc hơi rối một chút, trên mặt còn dính nước mắt, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười. Lý Phỉ lại nghĩ tới tuổi tác của mấy vị thê thiếp của hắn, âm thầm bĩu môi, già mà không kính.

“Người nói thật chứ? Vậy cái cảnh đó đâu?”

Liêu lão nhân cảnh giác hỏi.

“Chỉ cần ngài cho ta gốc mẫu đơn héo rũ này là được.”

“Không!” Liêu lão nhân lập tức phản đối. Lý Phỉ cũng không ngại, đứng lên định đi.

“Người đợi chút!” Liêu lão nhân ngăn lại Lý Phỉ, “Ta có thể tin được người sao?”

Lý Phỉ cười cười, “Ngài không cần tin tưởng ta, gốc mẫu đơn này vốn đã chết, ngài cho ta hoa khô, ta cho ngài cảnh tươi. Nếu ta không cho ngài, ngài cũng chỉ là tổn thất một gốc cây hoa khô mà thôi. Vậy vì sao ngài không đánh cược một keo?”

Hiện tại Lý Phỉ chính là dùng tay không đi bắt sói. Có hoa mẫu đơn héo này nàng có thể làm cho chúng sống lại. Sống lại rồi, liền cho ông ta một cảnh, còn không sống được thì không cho nữa, nàng cũng không bị tổn thất gì. Thành công thì nàng sẽ được giống mẫu đơn quý giá này.

Dựa vào sự yêu thích hoa mẫu đơn của Liêu lão nhân, nàng nghĩ ông ta sẽ đồng ý thôi! Bởi vì, đây là mẫu đơn ông ta thích nhất, vậy hắn sẽ tình nguyện làm một lần đánh cược!

Với Lý Phỉ, đây là một trận mua bán không cần vốn, mà người thắng vẫn là nàng!

Đúng vậy, Lý Phỉ lấy đến gốc mẫu đơn kia, kìm nén vui vẻ trong lòng, cầm lấy gốc hoa khô, không nhìn tới ánh mắt thương tiếc đáng thương của Liêu lão nhân, quay về khách sạn.

Lý Phỉ tiến vào phòng, đóng cửa lại, liền vào không gian, không để ý đến ba con chó nhỏ đang kêu ô ô, nàng lập tức đem mẫu đơn thật cẩn thận trồng xuống, tưới một ít nước ao, xong Lý Phỉ mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nếu đây thật sự là gốc cực phẩm mẫu đơn, thì nàng liền phát tài lớn, như vậy tương lai...

Lý Phỉ ngây ngô cười ha ha, nằm trên mặt đất, tùy ý mấy con chó nhỏ liếm cổ liếm mặt làm nũng muốn ăn.

Lý Phỉ vừa cảm giác ngủ thẳng tới bình minh. Ngày hôm sau, Lý Phỉ lại đi ra ngoài mấy lần, đều là tìm chút mẫu đơn héo rũ, đều trồng vào trong không gian. Lý Phỉ cũng không được cực phẩm mẫu đơn như của Liêu lão nhân, nhưng Lý Phỉ cũng thực thỏa mãn. Chính mình có cái không gian, đã là buôn bán có lời rồi, việc lời lãi như vậy làm sao có thể không có lòng tham đâu?

Lý Phỉ dành nhiều thời gian trong không gian. Hiện tại con chó nhỏ được dưỡng lên mập mạp, đã có thể chạy loạn trong đó rồi. Lý Phỉ đặt tên cho ba con chó nhỏ cho dễ phân biệt.

Toàn thân đều là màu đen gọi là Tiểu Hắc, có chỗ đen chỗ trắng gọi là Tiểu Hoa, cuối cùng là một cái tên đáng yêu nhất, yêu nhất liếm người lăn lộn làm nũng. Mỗi lần nhìn thấy Lý Phỉ liền kêu ô ô ô, trông đáng thương cực, chọc Lý Phỉ luôn luôn phải cho nó ăn trước tiên. Vì thế nó tương đối béo, nên gọi là Tiểu Béo.

Bởi vì mỗi ngày phải quan sát tình trạng trưởng thành của Diêu hoàng, nên nàng có nhiều thời gian đứng ở trong không gian, Lý Phỉ bắt đầu chậm rãi cải tạo không gian.

Nàng dùng cây mộc lan nhỏ vây quanh không gian đám hoa, tuy rằng không có tác dụng gì cả, bởi vì Tiểu Bọn Hắc đều có thể đi vào, chỉ có Tiểu Béo không vào được, bởi vì nó rất béo. Nhưng là để cho đẹp. Mộc lan là loại hoa cỏ cùng giống mẫu đơn. Thậm chí Lý Phỉ làm riêng ra một khối đất, mua một ít nhân sâm và mấy loại thảo dược trồng vào đó.

Ngoài Mộc lan, Lý Phỉ mua một chiếc ghế để vào, mỗi ngày mệt mỏi có thể nằm một chút. Còn có mấy cái bàn.

Đại khái là cảm thấy trong viện rất đơn điệu, Lý Phỉ còn trồng mấy loại hoa quả mà mình thích ăn vào bên cạnh đó, còn khai khẩn ra một khối đất nhỏ trồng dưa hấu mà nàng thích ăn nhất.

Lý Phỉ còn làm một cái giàn ở nơi mình hay ngồi, trồng một ít nho.

Nhìn qua toàn bộ không gian giống như cái hậu viện riêng. Tiểu Hắc và Tiểu Hoa một lần không cẩn thận xông vào khu vực mẫu đơn của Lý Phỉ, dẫm chết một cây mẫu đơn, bị Lý Phỉ mắng cho một trận, còn không cho chúng ăn, vì thế bọn chúng đều học ngoan không dám lại đi đụng vào đám mẫu đơn đó. Lần phạm tội này, Tiểu Béo không có tham dự, không phải nó biết mẫu đơn trân quý, mà là nó rất béo, căn bản không thể chui lọt qua khe hở của đám mộc lan.

9. Chương 9: Phát Tài!

Thời gian cách ngày hội hoa Mẫu đơn càng gần lại, mà gốc cực phẩm mẫu đơn kia cũng sống lại, dần dần hồi phục sinh cơ, thậm chí còn nở mấy đóa hoa, cực xinh đẹp.

Lý Phỉ nhìn thấy gốc mẫu đơn này, cảm thấy núi vàng đang ở trước mắt mình, đi ngủ đều cười tỉnh.

Lý Phỉ cũng không có nuốt lời, cho Liêu lão nhân một cành nhánh hoa. Liêu lão nhân quả nhiên là cao thủ phẩm mẫu đơn, chỉ là một cành nhánh, ông liền có thể nhận ra là gốc cực phẩm mẫu đơn. Ông cảm rất cẩn thận, đương nhiên là ngàn ân vạn tạ. Lý Phỉ được tiện nghi còn khoe mẽ, ra vẻ đau lòng, làm cho Liêu lão nhân bỏ ra ít tiền mới bỏ qua.

“Ngài nói xem thành Lạc Dương này ai là người giàu có nhất?” Lý Phỉ cùng Liêu lão nhân nói chuyện phiếm ở trong sân.

Liêu lão nhân cho rằng mình vô duyên vô cớ được một gốc cây cực phẩm mẫu đơn (tương lai là), chỉ mất một ít tiền (đây là đổi chính hần mà nói), đem Lý Phỉ như là ân nhân, với câu hỏi của nàng đương nhiên là trả lời cặn kẽ hết.

“Đương nhiên là Trình gia!”

“Vì sao không phải Lục gia, không phải nói Lục gia phú khả địch quốc sao?” Lý Phỉ ở trong thành hỏi thăm, phần lớn nói đều nói là Lục gia giàu có nhất có.

“Cũng không phải, cũng không phải.” Liêu lão nhân vuốt râu, ra vẻ thâm ảo.”Người cũng biết Trình gia này là hoàng thượng?”

Lý Phỉ gật đầu, vì bán gốc mẫu đơn này, đương nhiên Lý Phỉ hỏi thăm rất rành mạch những hộ giàu có trong thành Lạc Dương này.

“Trình gia này làm việc rất kín tiếng, bình thường không thấy họ lộ cái tài gì. Nhưng là, người ta nắm giữ cả nước các sinh ý lương thực vải vóc. Mà Lục gia làm sinh ý là xuất dương cùng với muối lậu, đó đều là sinh ý kiếm tiền cực nhanh, nhưng cũng rất nguy hiểm. Kiếm được chính là món lãi kếp sù, nhưng mà, chung quy đánh không lại được Trình gia nắm giữ mạch máu cả nước về lương thực, vải vóc, đồ dùng cuộc sống gì đó.”

Lý Phỉ nghe xong tỏ vẻ đồng ý, lương thực, vải vóc đều là những thứ cuộc sống hằng ngày, tuy rằng kiếm lãi không thể so Lục gia đến nhanh, nhưng cũng là cuộn cuộn không ngừng, tể thủy trường lưu, nói chung là tích nhiều thành biển lớn.

Nghe xong những lời này, Lý Phỉ xác định người mua hàng của mình, chính là Trình gia.

Trình gia có tiền, đây là thứ nhất. Nhị là bọn họ điệu thấp, họ hiểu được giấu tài, đây là cách làm của người thông minh.

Lý Phỉ không thể xác định họ có mua hay không, nhưng Lý Phỉ cảm thấy mình hẳn là đi Trình gia trước, họ mà không mua, lại đi Lục gia.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ liền quyết định đi Trình gia.

Đi Trình gia, Lý Phỉ thuyết minh chính mình là tới làm việc buôn bán. Quả nhiên là nhà cao cửa rộng nhà giàu, điệu thấp Trình gia, một cái gia đình, nhưng không có bởi vì Lý Phỉ mặc bình thường mà khinh thường nàng, mà là khách khí chiêu đãi đi vào thông báo.

Một lát sau, Lý Phỉ được mang theo đi vào, ở bên ngoài nhìn vào Trình gia ở vùng phú thương tập hợp có vẻ không có gì nổi bật, chính là vào bên trong rồi mới nhìn ra Trình phủ giàu có, cái gọi là điệu thấp xa hoa đại khái chính là thế này. Nhìn thiết kế trong viện này, ngay cả nàng này một người ngoài nghề đều có thể thấy được, nó độc đáo.

Nàng trong tay cầm ra một cái rương, trong rương chính là gốc cực phẩm Diêu hoàng.

Lý Phỉ gặp được trong truyền thuyết Trình lão gia Trình Tử Mặc, một vị hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn thực trầm ổn, thân hình cao ngất, là một mỹ đại thúc trung niên.

Lý Phỉ ôm quyền hành lễ, “Trình lão gia.”

Người nọ cũng thi lễ, tao nhã, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt, thân mật hỏi: “Xin hỏi tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào.”

“Tại hạ Lý Phỉ.”

“Ah, thì ra là Lý huynh!” Trình Tử Mặc khách khí nói, ánh mắt cũng không động thần sắc đánh giá Lý Phỉ.

“Lần này tiểu đệ tiến đến là muốn hướng Trình huynh đề cử cái này.”

“Ah?” Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng không có biểu hiện ra gì hứng thú, quả nhiên là người thông minh!

Lý Phỉ không thềm để ý, nàng đem thùng buông, mở ra cho Trình Tử Mặc xem.

Quả nhiên, trong mắt Trình Tử Mặc ổn trọng cũng hiện lên một tia kinh ngạc, mặc dù nhanh, nhưng vẫn để cho Lý Phỉ bắt giữ đến.

Xem đến đây, Lý Phỉ đương nhiên xác định hẳn sẽ mua, hiện tại sẽ xem giá cả nàng ra thế nào!

Nhìn người còn không mắc câu!

“Trình huynh cảm thấy gốc Diêu hoàng này thế nào?”

Trình Tử Mặc chi tiết trả lời: “Gốc Diêu hoàng này thân hình cao; nở hoa chỉnh tề, hoa hình đầy đặn, màu sáng diễm lệ. Trọng yếu nhất là nó là dạng Kim hoàn, hơn nữa gốc hoa mẫu đơn này có cốt đóa lại có bát đóa tề phóng, ngụ ý phú quý, lại hiếm thấy, là cực kỳ hiếm thấy một gốc cây cực phẩm mẫu đơn.”

Lý Phỉ đương nhiên biết đây là một gốc cây cực phẩm mẫu đơn, “Như vậy, hoa vương này người xem có thể mua không?”

“Đương nhiên!” Trình Tử Mặc chỉ nói hai chữ, ngữ khí cũng là khẳng định.

“Như vậy hiện tại ta đem nó bán cho Trình huynh, như thế nào?” Lý Phỉ nói rõ ràng ý đồ đến.

“Quân tử không đoạt cái tốt của người, ta vừa nhìn gốc mẫu đơn này liền biết đây là vật yêu của Lý huynh, ta làm sao có thể đoạt đồ yêu của người được chứ!” Trình Tử Mặc lại khôi phục bộ dạng ôn nhã lúc trước.

Lão hồ li!

Lý Phỉ trong lòng thầm mắng, ngoài miệng lại nói: “Đây đúng là vật yêu của ta, ta hận không thể ôm nó đi ngủ cùng! Ai “

Lý Phỉ thở dài một hơi, làm ra thực buồn rầu bộ dáng, “Lý mẫu gia đạo sa sút, trên có mẹ già cần phụng dưỡng, dưới có vợ con cần nuôi sống, không có cách nào khác, cho nên đành phải mang gốc mẫu đơn này lấy ra bán.”

Trình Tử Mặc nghe xong, làm ra một bộ dáng đáng thương tiếc hận.

Lý Phỉ lại đem Trình Tử Mặc ở trong lòng mắng một chút, tiếp tục nói: “Ta thấy Trình huynh cũng là người yêu mẫu đơn, ta chỉ hy vọng mẫu đơn này có thể đến trong tay một cái chủ nhân tốt.” Lý Phỉ nói xong, nhìn chằm chằm Trình Tử Mặc.

Trình Tử Mặc thấy Lý Phỉ dõi theo hần, hiếu kì hỏi: “Lý huynh, người xem ta làm cái gì?”

Lý Phỉ âm thầm bĩu môi, lại giả!

“Ta hy vọng Trình huynh có thể mua nó.”

“Ah!” Trình Tử Mặc giật mình phục hồi lại, Lý Phỉ nghe được từ ah đó lòng lại đau lại ngứa!

Trình Tử Mặc kêu ah xong liền không nói gì nữa, nhắm mắt lại như đang suy nghĩ gì đó.

Lý Phỉ ngồi ở một bên hơi sốt ruột. Sớm biết thế này sẽ không tìm loại lão hồ li này, chịu thiệt, hỏng rồi! Lúc Lý Phỉ sắp không ngồi được nữa, chuẩn bị cáo từ, Trình Tử Mặc mới mở miệng.

“Vậy giá của Lý huynh thế nào?”

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, vươn năm ngón tay lên.

“Năm vạn lượng?” Trình Tử Mặc hỏi.

Lý Phỉ vừa nghe, tâm đều bay lên. Năm vạn lượng, oa, đây là bao nhiêu? Một văn tiền có thể ăn một bát mì, mười lượng bạc đủ mua cho một gia đình bình thường ăn một năm, có vạn lượng này, đời này của nàng không phải sầu nữa rồi!

Lý Phỉ áp chế trong lòng tâm tư, thật ra trước lúc đến đây, Lý Phỉ hỏi thăm một chút giá, giống loại mẫu đơn này xác thực có thể mua bán được trên vạn lượng bạc, chỉ là người bình thường không trả được giá cao như vậy, hơn nữa mẫu đơn như vậy chưa có ai bán ra, cho nên Lý Phỉ cũng không biết cụ thể giá thế nào. Nàng định hỏi một chút Liêu lão nhân, chỉ là mỗi lần hỏi, Liêu lão nhân đều là một bộ dáng đau lòng, trả lời một câu: vô giá! Lý Phỉ không hỏi ra được chính xác giá cả.

“Lý huynh, giá này thật sự hơi cao, ta sợ ăn không vô.”

Người sẽ ăn không vô, lớn nhỏ cửa hàng lương thực, vài vốc trái khắp cả nước như vậy, là ngồi không à?!

Lý Phỉ trừng mắt nhìn hần một cái, “Bốn vạn năm ngàn lượng, ta không thể lại bớt, ta là hợp ý Trình huynh nên mới bán, phải biết rằng bên ngoài rất nhiều người đang chờ mua.”

Trình Tử Mặc nghe xong, cổ mà làm gật gật đầu, “Được rồi, Lý huynh, người ta hợp ý như vậy, không bằng đêm nay ở quý phủ ở lại một đêm.”

Lý Phỉ lắc đầu, nàng cũng không nguyện cùng cái lão hồ li này giao tiếp, “Không được, tại hạ còn phải trở về nhà đâu, cho nên không tiện ở lâu. Cảm ơn ý tốt của Trình huynh.”

Trình phủ quả nhiên là đại hoàng thương, rất nhanh lấy ra bốn vạn năm ngàn lượng ngân phiếu, chồng giấy thật dày. Lý Phỉ lấy đến tiền, không dám ở lâu, liền cáo từ ly khai.

Lý Phỉ mới ra phủ, cách đó không xa liền có người đi theo nàng, chỉ là Lý Phỉ không phát hiện ra.

“Thế nào? Thật sự là phú quý Diêu hoàng?” Một cái lạnh lùng thanh âm vang lên.

“Hồi thiếu gia, đúng vậy.” Thanh âm này đúng là Trình lão gia Trình Tử Mặc.

“Có phải người đi theo điều tra không?”

“Đã phải người đi rồi. Thiếu gia, có được mẫu đơn này, chuyện của thiếu gia coi như thành công một nửa. Ha ha, nha đầu kia thật sự rất thú vị, nhìn nàng bộ dáng da cắt thịt đau thiếu mất năm ngàn lượng, cười chết mất...”

“Rất ít khi nhìn thấy Trình thúc vui vẻ như vậy...”

Lý Phỉ không biết mình bị người ta theo dõi, cũng không biết mình bị người ta tra xét rõ ràng, càng không biết thân phận nữ tử đã bị người ta nhìn ra rồi, còn thiếu năm ngàn lượng!

Hiện tại nàng chính là ôm ngân phiếu ở trong không gian lẩn lộn.

10. Chương 10: Hội Hoa Xuân

Ngày hội hoa xuân ở Lạc Dương, trong thành tập nập người, những tiểu thư khuê phòng cũng đi ra không ít, đi xem ngày mỗi năm một lần thịnh thế.

Các loại hoa mẫu đơn được người ta mang ra, mẫu đơn các màu rạng rỡ, tranh nhau khoe sắc.

Hội hoa mẫu đơn lần này tổ chức ở vườn mẫu đơn lớn nhất trong thành Lạc Dương.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể được vào trong quan khán. Thường thì những người được mời là những dự thi giả, còn có một số nghiên cứu giả về mẫu đơn, kế tiếp đó chính là những người quyền cao chức trọng. Còn như Lý Phỉ chỉ là loại người không quyền không thế, căn bản không được vào. Nhưng nhờ vào ân phúc của Liêu lão nhân, cũng lấy được một cái danh ngạch. Liêu lão nhân ở Lạc Dương rất nổi tiếng, không chỉ là do ông có được một gốc cây cực phẩm mẫu đơn, hơn nữa còn là người yêu mẫu đơn như si, lần này ông cũng là một trong những ban giám khảo.

Lý Phỉ lần đầu tiên tham gia kiểu yến hội như thế này, lần đầu được chứng kiến một điển lễ xa hoa trang trọng như vậy.

Có rất nhiều loài hoa mẫu đơn mà Lý Phỉ không biết. Nhưng nhờ đứng cùng một chỗ với Liêu lão nhân, Lý Phỉ biết thêm rất nhiều thứ.

Chẳng hạn như mẫu đơn có rất nhiều nhan sắc, phục sắc, tựa như gốc trước mắt này. Còn có màu tím “Thủ án hồng”, màu xanh “Diệp Lục”, hồng nhạt “Triệu phần” vân vân..., Lý Phỉ nhìn hoa cả mắt.

Còn có một số loại hoa khác như: loại hoa đơn cánh, loại cánh dày, loại nhụy lớn. Hoa dạng hình đơn cánh, hình Hà Hoa, hình Cúc hoa, hình Sắc Vi, hình Thác quế, hình Kim hoàn, hình Vương miện, hình Tú cầu.

Được xưng là mẫu đơn nổi tiếng nhất chính là Diêu hoàng và Ngụy tử. Hai loại không nhiều lắm, nhưng không tính là cực kì trân quý. Thật sự quý báu còn phải xem ở phương diện khác.

Chẳng hạn như nhan sắc hoa, số đo hoa, hình hương, thân cành... các loại phương diện, rất thâm ảo, Lý Phỉ giờ mới biết được chỉ là một loài mẫu đơn thể mà có nhiều tri thức về nó như vậy.

Khi yến hội bắt đầu, Lý Phỉ gặp được người quen, chính là kẻ gian thương Trình lão đầu kia, xem ra là hân sau khi có được gốc cực phẩm Diêu hoàng đó, muốn tham gia sự kiện lần này, để đoạt giải nhất đây.

Trình Tử Mặc dường như cũng nhìn thấy Lý Phỉ, đi lên phía trước chào hỏi. Lý Phỉ vốn định rời đi, nhưng là cảm thấy như vậy thì không hay lắm, dù sao thì hân nhìn thấy mình rồi mà mình thì cũng nhìn đến hân.

“Lý huynh hôm nay cũng đến đây.” Trình Tử Mặc chào hỏi.

“Thì ra là Trình huynh à! Chắc hôm nay là mang hoa tới đây, hoa khôi chắc chắn thuộc về người rồi!”

“Nào dám, nào dám, nhận được Lý huynh chúc phúc. Ít nhiều còn nhờ vào Lý huynh nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.” Lý Phỉ nghe xong lời này cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Đang trong lúc buồn bực, thì ở bên trong chính đường, trận đấu đã bắt đầu.

Lý Phỉ cách đám người rất xa đã nhìn thấy Liêu lão nhân và một đám lão nhân ngồi ở kia, vẻ mặt nghiêm túc. Nghĩ đến mấy hôm trước, nhìn thấy ông ta lăn lộn khóc nháo trên mặt đất, bây giờ lại một dáng nghiêm chỉnh lão luyện, thật sự không quen.

Những cây mẫu đơn tham gia dự thi lần lượt được mang ra rất cẩn thận, nghe nói mỗi cây đều là hi hữu trân quý mẫu đơn, giá trị ngàn vàng.

“Hoàng phủ một gốc Diệp vĩ mặc long tình!”

“Hà phủ một gốc Cẩm hồng đoan!”

“Trương phủ một gốc Dao Trì xuân “

.....

Các loại mẫu đơn quý báu được chuyển ra, mỗi một gốc đều làm cho người ta kinh thán.

Mà một gốc cuối cùng chính là phú quý Diêu hoàng, vừa được mang vào tràng, mọi người ồ lên.

“Trình phủ một gốc phú quý Diêu hoàng.”

“Đây là phú quý Diêu hoàng!” Một vị lão nhân đứng lên, kinh hô.

Liêu lão nhân nhìn chằm chằm vào bồn diêu hoàng kia, mọi người ở đây thực khiếp sợ, Lý Phỉ quay đầu nhìn thấy Trình lão đầu vẫn trấn định vẻ mặt tươi cười nhìn mọi người.

Lý Phỉ không thích bộ dạng này của hân một chút nào.

“Còn không mau qua đó nhận thưởng!”

“Được được, ta đi ngay đây.” Nói xong, nâng chân đi qua đó, đột nhiên xoay người lại, dừng lại trước mặt Lý Phỉ, mở miệng nói: “Lý huynh có biết phần thưởng hoa khôi lần này là một vạn lượng bạc không?” Nói xong, cũng đợi cho ánh mắt Lý Phỉ qua giết, tránh đi luôn!

Lý Phỉ muốn học máu, mình bị tổn thất một vạn lượng!

Gian thương!

Lý Phỉ nhìn thấy đám bạc nén trắng bóng bay mất khỏi trước mặt mình, trong lòng rỉ máu, lặng lẽ tìm cái góc ngồi xuống. Lý Phỉ đi đến một cái bàn, thấy có người ngồi sẵn ở đó rồi, liền tiến lên chào hỏi.

“Vị huynh đài này, bên cạnh còn không có người ngồi phải không.”

Lý Phỉ hơi cúi đầu chào. Đến khi nàng ngẩng đầu lên, mới nhìn rõ người ngồi phía trước, một người thật sự so với phú quý Diêu hoàng còn hấp dẫn, thật sự xem mà giật mình.

Đây là Lý Phỉ sống qua hai đời người nhìn thấy một nam nhân đẹp mắt như vậy, mà không, là người đẹp nhất!

Tuy rằng là quần áo màu xanh, nhưng so với áo trắng càng phong thái. Anh tuấn lông mi, mặt đào tước, mũi cao thẳng kia, nhếch lên, môi mỏng như câu dẫn người, tất cả đều hoàn mỹ. Làm cho người ta khó quên nhất chính là một nốt ruồi ở đuôi mắt phượng, nhưng không làm hỏng mỹ lực nam tính của hắn, lại tăng thêm vài phần tà mị, khiến người lại đẹp hơn vài phần.

Chỉ thấy mỹ nam khê nhắc môi, gật gật đầu, mở ra miệng nói: “Không có người, mời ngồi.”

Lý Phỉ thấy hắn tươi cười, ngốc sững sốt vài phút, sau đó mới lảng lảng ngồi xuống.

“Người cảm thấy một gốc cây mẫu đơn cuối cùng kia thế nào?”

Thế này Lý Phỉ mới phục hồi tinh thần lại, đây là nói chuyện với nàng đấy.

“Gốc mẫu đơn này, chắc là sẽ được làm hoa khôi rồi.”

Nói xong, nàng nhịn không được đau lòng, một vạn lượng đấy! Cứ như vậy chạy mất!

Dường như người bên cạnh nhìn ra ý nghĩ của nàng, mỉm cười.

“Một gốc cây mẫu đơn hẳn là giá trị mấy chục vạn lượng, chỉ sợ người bình thường mua không nổi.”

Mấy chục vạn lượng?

Ông trời, người trực tiếp đánh ta đi! Hối hận! Làm việc với gian thương, vốn còn tưởng kêu giá năm vạn lượng, hắn còn làm cho chính mình ra giá! Quả nhiên là gian thương!

Hắn thấy Lý Phỉ vẻ mặt hối hận, nghĩ đến lời nói của Trình thúc, nhịn không được lại cười, người có biết hắn còn gian việc nữa không, hắn không phải là Trình Tử Mặc, ta mới là Trình Tử Mặc!

Không có gì ngoài ý muốn, gốc hoa mẫu đơn kia được làm Hoàng.

Lý Phỉ buồn bực đi theo Liêu lão nhân ra vườn.

“Rốt cục hôm nay kiến thức đến cái gì là cực phẩm mẫu đơn, quả nhiên là vương hậu trong loài hoa!” Liêu lão nhân còn quyến luyến không quên cây mẫu đơn kia, trong miệng lại nhắc tới.

Lý Phỉ trong lòng kinh hãi, đây chính là gốc hoa kia của hắn, mình lúc trước bị Trình lão đầu chọc tức, không nghĩ tới chuyện này.

Gốc mẫu đơn này chính là mẫu đơn của Liêu lão nhân, hôm nay ông ta lại là giám khảo hội hoa xuân, chẳng lẽ ông không nhận ra đó là mẫu đơn của ông sao? Hay là?

Lý Phỉ không dám nghĩ nhiều, có chút chột dạ, cẩn thận hỏi: “Gốc mẫu đơn này so với gốc mẫu đơn trước của ông thế nào?”

“So với gốc trước đây của ta càng cao một bậc! Người xem sắc thái những đóa hoa kia, còn có số lượng đài hoa kia, so với gốc của ta đều lớn hơn đó!”

Lý Phỉ nghe xong, cảm thấy hơi kỳ quái. Gốc mẫu đơn này chính xác là gốc mẫu đơn kia của ông, nhưng Liêu lão nhân lại nói so với cây của ông còn tốt hơn, nói như vậy thì phải chăng không gian của mình còn có tác dụng thúc đẩy lớn nhanh hơn?

Lý Phỉ trở lại khách sạn liền vào không gian.

Không gian bây giờ tràn ngập các thứ. Lý Phỉ mấy ngày nay bận quá, không có tiến vào, tiến vào cũng là vội vàng vàng, cho ba con chó ăn gì đó. Bây giờ mới phát hiện những cây giống nàng trồng hai ngày trước giờ đã trưởng thành đại thụ, thì ra, không gian này lại có công năng làm sinh trưởng nhanh hơn!

Không mất bao lâu, những cây ăn quả này có thể cho ra trái cây, đến lúc đó mình cần phải xem lại, có phải hay không những trái cây này còn ăn ngon hơn những trái cây bình thường khác!

Xem ra thì mình đã có được một cái không gian vạn năng!

Lý Phỉ vui vẻ một hồi, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không gian của mình này là không thể để cho người khác biết đến. Hoài bích có tội, Lý Phỉ hiểu được điều đó.

Kế tiếp chính là đường đi sau này của mình.

Bây giờ trên người mình có bốn vạn năm ngàn lượng, Lý Phỉ biết, đám bạc này đủ để cho nàng nửa đời sau no ấm, còn có thể giúp mình làm rất nhiều chuyện.

Lý Phỉ không có chí lớn gì. Lúc còn ở hiện đại, Lý Phỉ thầm nghĩ mình cố gắng kiếm tiền, mua một căn nhà thuộc về mình, xây dựng một gia đình thuộc về mình. Nguyên vọng này còn chưa thực hiện được, thì Lý Phỉ đã đến nơi đây.

Bây giờ nàng mang một khoản lớn, cái đầu tiên nghĩ đến chính là xây dựng một căn nhà riêng cho mình, không, phải là một trang viên! Một cái thuộc về chính mình, nhà!

Lý Phỉ đến thời đại này lâu như vậy, nhưng vẫn chưa có ý tưởng xây phòng ở, một nơi thuộc về mình, còn là vì do không có tiền. Bây giờ thì mình đã có tiền rồi, vậy thì mình có thể kiến tạo cho mình một cái nhà thôi!

11. Chương 11: Trương Thị [nhất]

Lý Phỉ quyết định rời khỏi Lạc Dương.

Nhưng nàng không đi ngay, mà lén lút đi tìm những thứ tốt, đã bốn ba nhiều ngày rồi nàng còn chưa được thoả mái chơi đùa đâu.

Lý Phỉ mua được rất nhiều thứ, hầu hết đều ở cửa hàng của Lục gia.

Bởi vì Lục gia thường xuyên đi hải ngoại, có rất nhiều thứ kì lạ, thậm chí có cả những thứ mà Lý Phỉ chưa bao giờ nhìn thấy cả.

Lý Phỉ còn nhìn thấy được cái đồng hồ ở cổ đại, thật sự mới mẻ, chạy bằng dây cốt, cứ sau một thời gian lại lên dây cốt một lần. Giá hơi mắc một chút, phải hơn 100 lượng. Đường như những nhà giàu có ở thành Lạc Dương này đều có cả.

Lý Phỉ không phải là người cổ đại, nàng không thể nhìn mặt trời mà đoán được thời gian, nên thứ này rất thiết yếu đối với nàng, Lý Phỉ mua một cái.

Còn có Lưu Ly, giá bán rất cao, đắt như Trân châu. Nhưng người ở thành Lạc Dương tranh nhau mua như xua vẹt, chủ yếu là do hiếm lạ. Còn đối với Lý Phỉ một người hiện đại đã nhìn qua cả thủy tinh mà nói thì nàng không hiếm lạ mấy thứ đó. Cuối cùng Lý Phỉ tìm mua một ít hạt giống. Toàn là những loại giống mang từ hải ngoại vào, Lý Phỉ muốn xem có gì đặc biệt không.

Không phải tất cả mọi thứ ở thành Lạc Dương này đều tốt.

Lần này Lý Phỉ đi dạo rất lâu, tùy tiện tìm một cái quán trà ngồi xuống. Lý Phỉ ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai, từ cửa sổ giấy nhìn qua có thể thấy được dòng người qua lại, còn thấy một đám người đi nghênh ngang, họ đi đến đâu mọi người tránh như rắn rết. Hiển nhiên mấy người này là đám côn đồ, vừa đi vừa cướp đồ của người ta, vậy mà cũng không ai dám nói cái gì.

Lý Phỉ lắc đầu không nói gì, tiểu nhị vừa đi tới đứng bên cạnh cũng nhìn thấy đám người phía dưới, phát nhiệt tâm nhắc nhở Lý Phỉ: “Khách quan, ngài đừng đi trên chóc những người này đấy.”

“Ah.” Lý Phỉ đương nhiên biết, nhóm người này khẳng định là có thể lực, bằng không ở thành Lạc Dương này có nhiều quý nhân vậy mà không bị ngăn lại à.

Tiểu nhị kia nhìn thấy nàng có hứng thú, hoặc có thể là do hắn thường xuyên đối đáp với người khác như vậy, cho nên, như một phản xạ có điều kiện hắn lại tiếp tục nói, “Đây là vị con trai của nhà giàu thành đông, nghe nói tỷ tỷ hắn là quý nhân trong cung!”

Lý Phỉ nghe xong, không có hỏi lại, bản thân nàng sắp rời khỏi Lạc Dương này, những quý nhân đó không liên quan gì tới nàng cả. Lý Phỉ cũng không nghĩ xen vào việc của người khác, chỉ là làm bát quai nghe một chút mà thôi.

“Lão gia nhà giàu kia mãi muộn mới có con, cực sủng ái hần, phạm vào cái gì sai cũng không quản, cũng không cho người nào quản. Hôm kia còn cướp nữ nhi nhà họ Trương bán rượu gần đây. Nghe nói ngày hôm sau thì cô nương kia chết. Ai, giờ thì Trương gia rượu phô cũng đóng cửa rồi, Trương gia rượu phô kia rượu thuần lắm, khách nhân của khách điểm chúng ta hay uống rượu ở đó, thật là đáng tiếc!”

Lý Phỉ nghe xong chỉ nhú mày, không nói gì thêm.

Ngày hôm sau nàng đi gặp Liêu lão nhân, đến chào tạm biệt hần. Liêu lão nhân giữ lại một lúc, sau đó lại tặng Lý Phỉ mấy gốc mẫu đơn, Lý Phỉ thực cảm tạ.

Kể đó Lý Phỉ đi tìm xe ngựa. Lần này bởi vì trong người có chút tiền nên Lý Phỉ tìm xe ngựa cũng tốt hơn một chút. Trong xe ngựa còn để một bàn trà và một ít điểm tâm của thành Lạc Dương.

Lý Phỉ suy nghĩ thật lâu, cũng không biết đi nơi nào, nàng quyết định vừa đi vừa tìm xem nơi nào thích hợp thì ở lại.

Lái xe lần này là chàng quỳ đề cử, một nam tử trung niên khoảng chừng 40 tuổi, gọi Đức thúc. Hần không hay nói chuyện như Trương thúc, dọc theo đường đi chỉ chuyên tâm lái xe ngựa.

Trên đường đi thỉnh thoảng Lý Phỉ có vụng trộm vào không gian chơi đùa với mấy con chó nhỏ, còn chủ yếu là ngồi ngắm trong xe ngựa.

Dần dần, Lý Phỉ phát hiện trên đường có điểm kì lạ.

Nàng thường nhìn thấy ở trên đường có những người gầy yếu, ăn mặc rách nát, tâm thần như chết lặng. Lý Phỉ hỏi Đức thúc mới biết được là chuyện gì xảy ra.

Thì ra trong một tháng đến thành Lạc Dương này Lý Phỉ không biết tình huống bên ngoài thế nào. Hiện ở bên ngoài bị khô hạn, rất nhiều địa phương bị mất mùa, dân chúng chạy nạn khắp nơi. Nhưng phụ cận thành Lạc Dương thì không có nghiêm trọng, cho nên có một số dân chạy nạn chuyển tới đây. Càng đi về phía nam Lý Phỉ phát hiện dân chạy nạn càng nhiều.

Lý Phỉ có chút lo lắng. Ở thành Lạc Dương, người người sang quý, rất ít khi gặp chuyện không may. Mà nơi này thì dân chạy nạn khắp nơi, mọi người sắc mặt toàn đất. Đây là hai loại cực hạn, nếu loại cực hạn này không nhanh cấp cứu, sẽ xuất hiện hỗn loạn!

Rất nhanh, thực đã xảy ra nổi loạn!

Hôm nay, chạy được một lúc Lý Phỉ và Đức Phúc dừng lại nghỉ ngơi. Mới một lát thì có dân chúng chạy nạn cũng nghỉ ngơi. Bọn họ ăn mặc rách nát, gương mặt chết lặng, xem ra là bọn họ muốn đi thành Lạc Dương nơi giàu có sung túc kia.

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là nhanh nhanh rời khỏi nơi này. Vì thế nhắc nhở Đức thúc nghỉ ngơi nhanh chóng rồi lập tức rời đi.

Vừa uống được ngụm nước, thì thấy một thôn phụ ôm một đứa nhỏ mang theo một tiểu cô nương từ từ đi tới.

“Công tử, ngài cho chúng ta gì đó ăn được đi, đứa nhỏ của ta đã hai ngày nay chưa được ăn gì. Xin ngài, cho chúng ta cái ăn đi.”

Lý Phỉ nhìn trong lòng bà ta, quả thật có một đứa nhỏ bốn năm tuổi, xanh xao vàng vọt, xem ra là đói bụng đã lâu. Lý Phỉ thấy vẻ mặt bà ta, cảm thấy có chút đáng thương, nhưng nàng không phải là một người mềm lòng một cách tùy tiện, đặc biệt là những phiền lụy sau đó. Nếu mình bỏ ra cái gì đó, có thể sẽ dẫn đến dân chạy loạn hỗn loạn lại đây, đến lúc đó mình sẽ gặp không may rồi. Tuy rằng mình không có keo, có nhiều thứ còn ở phía trong, nhưng nàng không muốn gặp phiền toái.

Lý Phỉ lấy ra một khối bánh từ trong tay áo đưa cho bà, nhỏ giọng nói: “Chính người vụng trộm ăn, đừng để người khác nhìn thấy.”

Nói xong, Lý Phỉ đứng lên, bảo Đức thúc rời đi.

Đức thúc đồng ý ngay, bởi vì hắn thấy dân chạy nạn này đều dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn ngựa của mình, trong lòng có chút sợ hãi, cho nên khi nghe Lý Phỉ nói, lập tức lái xe ngựa rời đi.

Đi được không xa lắm, nơi này không có phồn hoa như thành Lạc Dương, thậm chí rất nhiều cửa hàng đều đóng cửa, có chút lạnh lùng.

Lý Phỉ tìm một cái khách điểm ngủ lại. Quyết định mua nhiều lương khô, đặt ở trong không gian, trong tay có lương trong lòng không hoảng hốt. Nếu thực sự đến lúc không còn lương thực, thì có nhiều bạc cũng vô dụng, mua không được lương thực!

Lý Phỉ nghĩ như vậy đó, lại mua ít hạt giống, ở không gian khai ra một mảnh đất. Những cây ăn quả trong không gian mà Lý Phỉ trồng đều đã kết trái, tuy còn chưa chín, nhưng Lý Phỉ đoán, dựa theo tốc độ của không gian, ngày mai những trái cây này là có thể ăn được. Lý Phỉ suy tính, năng bây giờ trồng đám lương thực này, chắc chỉ hai ba ngày sẽ lớn. Như vậy vấn đề lương thực nàng không cần lo lắng rồi.

Nghĩ đến đây Lý Phỉ mới an tâm hơn một chút.

Lý Phỉ dặn người ta mang cơm lên phòng ăn.

“Phanh” một tiếng, Lý Phỉ hoảng sợ mở cửa sổ ra. Lý Phỉ ở dưới lầu là phụ nhân mà hôm nay nàng phát thiện tâm cho cái bánh đang ngoắc tay với mình.

Sắc mặt Lý Phỉ trầm lại. Hôm nay mình thiện tâm cho bà một khối bánh, không nghĩ tới là bà ta đuổi kịp tới đây. Đại khái là đem mình trở thành một kim chủ góc nghé đi, đòi dây dưa mình chắc. Lý Phỉ nghĩ vậy, phanh một tiếng đóng cửa sổ lại không quan tâm nữa.

Một lát sau, lại là một tiếng phanh vang lên, trong lòng Lý Phỉ rất buồn bực. Nàng biết người phụ nhân kia chính là lấy đá ném vào cửa sổ của mình. Đã thế còn là tiếng va liên tục, làm cho nàng không thể yên tâm được nữa.

Lý Phỉ không kiên nhẫn nữa, đi xuống lầu gặp nữ nhân kia, đuổi bà ta đi.

Nữ nhân kia thấy nàng đến lập tức chạy tới, va vào Lý Phỉ một cái rồi lại chạy đi.

Lý Phỉ trở lại trong phòng, nhớ tới lời mà nữ nhân kia vừa nói với mình, “Buổi tối phải cẩn thận!”

Cẩn thận? Cẩn thận cái gì?

Lý Phỉ cảm thấy lời của bà ta có chút đột ngột, nhưng sau đó nàng ngẫm nghĩ cẩn thận lại, chẳng lẽ là có người đang theo dõi mình? Lý Phỉ không biết bà ta có nói thật hay không, nhưng lúc tối đến không dám ngủ.

Đợi đến nửa đêm, thấy buồn ngủ gà ngủ gật rồi, giữa lúc cảm thấy nữ nhân kia chắc là đã lừa mình thì chợt nghe thấy có tiếng động nhẹ ở cửa, nàng lập tức đi vào không gian. Quả nhiên sau đó có hai thân ảnh len lút bước vào.

Bọn họ chậm rãi đi đến bên giường, đang chuẩn nhảy đi qua, lại phát hiện trên giường không có người. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, bắt đầu tìm tòi trong phòng. Lý Phỉ đã đem tất cả những thứ quý giá đều đặt ở trong không gian, cho nên bọn họ không thu hoạch được gì. Liền xám xịt rời đi.

Xem ra mình thật sự bị theo dõi! Lý Phỉ cảm thấy hơi sợ. Nếu vị nữ nhân kia không nói cho mình biết, như vậy thì bây giờ mình đã...?

Bọn họ nhất định sẽ cướp hết đồ của nàng. Nếu vận khí tốt, không bị phát hiện ra thân phận nữ tử thì tổn thất chút tiền bạc mà thôi. Nhưng nếu thân phận nữ tử bị phát hiện thì...

Lý Phỉ không dám nghĩ tiếp nữa, cảm ơn trời đất, tránh được một kiếp!

Nhưng mà cũng phải nên cảm tạ nữ nhân kia, ngày mai tìm được bà ta thì nói sau vậy.

12. Chương 12: Trương Thị [nhị]

Ngày hôm sau Lý Phỉ xuống lầu tìm nửa ngày cũng không tìm được vị phụ nhân ngày hôm qua. Có thể là họ đã rời đi nơi này.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Lý Phỉ càng thêm cảnh giác, không dám tùy tiện lộ tài, cũng không ở lại nơi này lâu. Nói với Đức thúc một tiếng, trên đường mua chút lương khô, chuẩn bị rời đi. Trên đường trở thì thấy phụ nhân hôm qua và một tiểu cô nương quỳ gối trước cửa một được điểm, đau khổ cầu xin.

“Tẩu tử!” Lý Phỉ tiến lên nâng phụ nhân kia dậy.”Người làm sao vậy?”

Phụ nhân kia nhìn thấy Lý Phỉ nước mắt càng rơi nhiều hơn, “Hài tử của ta, cầu ngài cứu hài tử của ta đi.”

Lúc này Lý Phỉ mới thấy đứa nhỏ trong lòng bà sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, một bộ dạng mắc bệnh nặng.

“Công tử, người mua ta đi, cầu người cứu đệ đệ của ta.” Tiểu cô nương bên cạnh ôm lấy chân Lý Phỉ khóc lóc cầu xin.

Lý Phỉ lấy ra một thỏi bạc vút cho tiểu nhị được điểm, bảo họ kêu đại phu ra cứu người.

Tiểu nhị kia nhìn thấy bạc, làm sao còn dám cự tuyệt chứ, gơ khuôn mặt nịnh hót tới nghênh đón Lý Phỉ.

Lát sau có đại phu ra bắt mạch, trầm ngâm một lát nói: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là sốt nhẹ, ta khai cho người chút được là được.”

Lý Phỉ có chút không tin, ở trong lòng nàng, loại đại phu thấy chết mà không cứu này thường thì y thuật không cao. Hơn nữa, nhìn qua đã thấy đứa nhỏ kia trông rất nghiêm trọng, vậy mà chỉ là sốt nhẹ thôi ư?

Vị đại phu kia cảm giác được ánh mắt của Lý Phỉ, đại khái cũng biết được suy nghĩ của nàng, cười khổ mà nói: “Không phải là ta không muốn cứu người, mà chỗ chúng ta chỉ là tiểu điểm thôi, căn bản không nâng dậy nổi những ép buộc, đặc biệt là thời kì như thế này.” Nói xong, nhìn về phía dân chạy nạn bên ngoài.

Lý Phỉ hơi hiểu được tình cảnh của hắn, nhân tâm y giả cũng phải có điều kiện cho phép mới có thể tiến hành!

Cầm thuốc xong, Lý Phỉ để ba người đi theo mình tới khách sạn, dặn tiểu nhị đi sắc thuốc, cũng chuẩn bị vài thứ để rời đi.

“Cám ơn công tử, cám ơn công tử!” Phụ nhân ôm đứa nhỏ dập đầu tạ ơn.

Lý Phỉ ngăn lại bà ta, lại gọi tiểu nhị chuẩn bị chút đồ ăn, nhìn bộ dạng của họ chắc là đói bụng mấy ngày rồi.

Quả nhiên, đồ ăn vừa mang lên, bọn họ nhất tề đi qua, ăn như hổ đói. Phụ nhân đánh thức đứa nhỏ trong lòng dậy, đút cho nó một ít cháo, cô nương bên cạnh cũng không phải chỉ lo chính mình ăn, mà là ăn một miếng lại nhìn xem đệ đệ, thấy nó không sao mới lại ăn tiếp.

Thấy bọn họ cái dạng này, nàng hiểu là do đói quá.

“Các người là từ đâu tới?”

Lý Phỉ thấy bọn họ ăn xong, hỏi.

Phụ nhân kia trả lời: “ Từ bên Cừ huyện đến.”

“Ở nơi đó của các người, hạn hán rất nghiêm trọng sao?”

Phụ nhân kia gật đầu, vuốt cái trán đứa nhỏ trong lòng, đáp: “Chỗ chúng ta đó là nơi nghiêm trọng nhất, đã hơn một tháng, không có lương thực thu hoạch, quan gia cũng không quan tâm gì tới chúng ta, chúng ta chỉ có thể chạy nạn. Phu quân của ta là bị đói chết ở trên đường.”

Nói xong đôi mắt liền đỏ, tiểu cô nương bên cạnh cũng oa oa khóc theo.

“Các người sau này định đi đâu?” Lý Phỉ an ủi một chút, hỏi.

“Chúng ta cũng không biết, chỉ là cứ đi theo những người đó.” Phụ nhân lắc đầu nói, đối với tình cảnh trước mắt thì là một mảnh u ám.

“Làm sao người biết đêm qua sẽ có người lên vào?” Lý Phi hỏi ra nghi hoặc trong lòng bản thân.

“Ah, mấy người kia là cùng đường với chúng ta, lúc ta cầm bánh công tử cho về, bọn họ còn tìm ta hỏi thăm về ngài, ta không nói gì cả, nhưng ta cảm thấy không thích hợp liền vụng trộm theo sau, mới biết được kế hoạch của bọn họ, thì ra là bọn họ muốn nhân dịp đêm khuya đi trộm đồ của công tử!”

Lý Phi gật gật đầu, thì ra là có chuyện như vậy.

“Ta cho người một ít bạc, người cầm lấy, coi như là báo đáp người đã cứu ta một mạng!” Lý Phi lấy ra năm lượng bạc đưa cho phụ nhân.

Phụ nhân kia kinh hãi đứng lên, xua tay chối từ, vội vàng đẩy ra, thậm chí làm đổ cả ghế đằng sau.

Lý Phi cười khỏ, cũng không biết nên nói như thế nào, tiểu cô nương bên cạnh đột nhiên quỳ xuống, “Công tử, ngài là người tốt, ngài mua ta đi, ta có thể làm rất nhiều việc, ngài đem tiền này cho mẫu thân ta, để mẫu thân ta mua đồ ăn cho đệ đệ.”

Cô bé nói rất kiên định, trong mắt còn lóe ra những tia sáng long lanh. Lý Phi nghe xong bèn quan sát nàng thật kĩ, bộ dáng khoảng tám tuổi, toàn thân hơi bần chút, nhìn không rõ bộ dáng thực, ánh mắt trong sáng, không chứa một tia tạp chất.

“Vũ nhi, con nói luyên thuyên gì vậy? Mẫu thân sao có thể bỏ lại người chứ. Công tử, ngài mua cả ta luôn đi, ta không muốn bỏ lại con ta một mình.”

“Kỳ thật các người cứ cầm số tiền này mà tới Lạc Dương, không cần bán mình vì nô.”

Phụ nhân kia lắc đầu, “Ta không thể nhận số tiền này được, công tử cho chúng ta một cái bánh nướng, ta cứu người cũng phải thôi, bây giờ ngài lại trả tiền cho con ta xem bệnh, ta có làm nô làm tỳ cũng không báo hết ân tình của ngài.”

Thật sự là một vị ân oán rõ ràng, Lý Phi có chút tán thưởng bà.

“Nhưng là, công tử, con ta có thể không nhập nô tịch được không? Nguyên vọng lớn nhất của phu quân ta là hi vọng con chúng ta có thể tham gia khoa cử, làm rạng rỡ tổ tông! Cho nên...”

Lý Phi đã hiểu, không nói thêm gì nữa.

Đi tới thời đại này, nàng không thích ứng được cái kiểu dập đầu của nơi này, cũng không tán thành cái thể chế nô lệ này. Nhưng mình lại không có năng lực đi thay đổi tình trạng ấy, chỉ có thể thích ứng dần dần. Cho dù khi nàng vừa tới cũng là một nô tỳ, Lý Phi cũng không dùng không gian mà chạy đi, mà quang minh chính đại chuộc thân. Vì Lý Phi biết, mình đã đi vào nơi này thì phải thích ứng với cuộc sống nơi này!

Lý Phi hiểu, bản thân mình nếu muốn sinh tồn tốt ở nơi này, không phải đi tuyên truyền mỗi người ngang hàng, mà là cố gắng học quy củ của nơi này, như vậy nàng mới hòa nhập được vào nơi này, có thể mua nô tỳ hầu hạ mình!

Lý Phi có tay có chân, nàng không cần nô tỳ hầu hạ, nhưng có rất nhiều việc một mình nàng thì không thể làm được.

“Được” Lý Phi gật đầu, “Đi theo ta, chỉ cần chân thành, như vậy ta sẽ không bạc đãi các người!”

Lý Phi gọi tiểu nhị thêm một phòng, để họ tắm rửa nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi hai ngày, chờ đứa nhỏ khá hơn thì xuất phát. Lý Phi cũng nói cho bọn họ bản thân mình là nữ nhi, bọn họ thật giật mình, nhưng không có hỏi thêm gì, Lý Phi thực vừa lòng với phản ứng như vậy. Nàng cũng dặn dò bọn họ khi ở bên ngoài thì gọi là công tử.

Lý Phi cũng biết tên của bọn họ, phụ nhân là Trương thị, Vũ nhi họ là Dương, mà đệ đệ Vũ nhi gọi là Dương Diệu Tổ, nữ danh gọi là Tiểu Ngưu.

Lý Phỉ trở về phòng liền vào không gian, bọn Tiểu Hắc sớm đói bụng, vừa thấy Lý Phỉ đến liền nhảy lên. Lý Phỉ lấy ra canh cá phao cơm đút cho mấy con chó nhỏ, nói thầm trong lòng: Tiểu Hắc các người quả nhiên hạnh phúc, ở bên ngoài có không biết bao nhiêu người chết đói, còn các người ăn đến phình bụng!

Mấy con chó ăn no, Tiểu Hắc và Tiểu Hoa bắt đầu vui đùa ầm ĩ, Tiểu Bé thì nằm cạnh chân nàng ngủ gà ngủ gật.

Lý Phỉ ngồi đó suy nghĩ những việc sau này cần làm.

Hiện tại nơi này đang gặp nạn hạn hán, kế hoạch chu du của Lý Phỉ thất bại. Giờ nàng lo lắng rất nhiều chuyện, bởi vì nàng không còn là một mình nữa. Đầu tiên là nàng phải tìm chỗ yên ổn, khởi tạo một căn nhà. Nàng đang có hơn bốn vạn, đủ để nàng sống phóng túng chờ chết!

Nhưng là Lý Phỉ không muốn như vậy, một cái nữ tính tri thức hiện đại đến từ thế kỉ 21, nàng có tri thức về nữ tính, muốn làm việc để lấy giá trị bản thân mình.

Tuy rằng đi tới cổ đại, nữ tử chủ yếu là dưỡng trong khuê phòng. Nhưng ý tưởng của Lý Phỉ vẫn không thay đổi.

13. Chương 13: Bị Cướp

Kiếp trước Lý Phỉ là một vị quản lý nhỏ, nàng học ngành quản lý marketing. Thoạt nhìn, những tri thức ấy không có tác dụng gì khi tới đây. Nhưng Lý Phỉ tự biết bản thân mình là một vị quản lý cũng không tồi, bằng không cũng sẽ không ở vị thế thân cô thế cô, trong năm năm bước vào hàng ngũ tinh anh, sau đó leo lên chức vị quản lý. Lý Phỉ tin rằng, bản thân nàng ở cổ đại này cũng có thể phát huy phát huy được tài năng.

Đầu tiên, Lý Phỉ bắt đầu xem xét tổng thể tình huống thời đại này.

Bây giờ đang có nạn hạn hán, rất nhiều người bị hạn hán đổ xuống, mất trắng lương thực. Hiện vẫn đang là mùa thu hoạch, nên mới chỉ có tầng lớp dân chúng mới gặp nạn. Nhưng là không lâu sau, khi mà lương thực tiêu hao dần hết, mà lương thực mới lại không có, khi đó chân chính tai nạn mới là bắt đầu!

Mà tai nạn như vậy, nếu triều đình không xử lý tốt, sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, nghiêm trọng nhất chính là bùng nổ chiến loạn. Lý Phỉ đã tìm hiểu kĩ về thời đại này, Tần Triều khai triều Hoàng Đế là vị cao thủ dụng binh, bình định tứ phương, biên cảnh vẫn bị áp chế. Mà vị Hoàng Đế thứ hai, hiển nhiên cũng không sai, thống trị quốc gia càng ngày càng phồn vinh. Các thế hệ Hoàng Đế này hiển nhiên là vị lãnh đạo tốt, nên đến bây giờ cũng không có đại sự gì xảy ra. Nhưng vị Hoàng Đế hiện tại này đã lớn tuổi, có chút trì độn rồi, chậm chạp không lập thái tử, triều đình một mảnh hỗn loạn. Lúc trước gặp cảnh vị công tử nhà giàu nọ đi cướp bóc đó, chính là biểu hiện của triều đại sắp suy tàn.

Hiện tại, biên cảnh rục rịch, mà quốc nội lại gặp thiên tai. Tình hình trong nước khó khăn. Những chuyện đó không liên quan tới Lý Phỉ, nhưng lại là một nhân tố trọng yếu ảnh hưởng đến quyết định của Lý Phỉ.

Lý Phỉ không nghĩ giờ sẽ có chiến tranh, cùng lắm chỉ là những cuộc nổi loạn thôi. Bởi vì chiến tranh xảy ra là dựa vào nhiều nhân tố. Dưới tình huống này mà khởi tạo cơ nghiệp thì phải lo lắng rất nhiều chuyện.

Đầu tiên chính là lương thực, cho dù chiến tranh có xảy ra hay không thì lương thực vẫn luôn là thứ trọng yếu!

Cho nên Lý Phỉ quyết định mình phải có đất đai để tự cấp tự túc.

Việc tiếp theo chính là tìm một nơi yên ổn, mà giờ muốn có một nơi yên ổn còn phải xem quan phụ mẫu nơi đó thế nào nữa.

Lý Phỉ nghĩ, nàng cũng chưa đi được nhiều địa phương nên cũng không biết quan ở đâu tốt. Mà mấy người Trương thị thì chạy nạn lâu như vậy, hẳn là biết trên đường đi nơi nào có quan phụ mẫu tốt, thích hợp cho việc sinh sống. Bấy giờ hơi muộn rồi, Lý Phỉ quyết định ngày mai sẽ đi hỏi.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ nói cho Đức thúc nghỉ ngơi hai ngày lại đi, Đức thúc không nói gì thêm. Trương thị thực cảm kích, mà Tiểu Ngưu được uống thuốc nên cũng khá hơn nhiều. Vì thế Lý Phỉ mang theo ba người cùng đi dạo phố, mua ít quần áo mới cho ba người. Dù sao Vũ nhi cũng chỉ là đứa nhỏ, có quần áo mới thì rất vui vẻ, ngay cả Tiểu Ngưu cũng hưng phấn sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, Trương thị thấy vậy, lại là một trận cảm kích cùng chua xót trong lòng.

Có lẽ Tiểu Ngưu đã lâu không được đi trên đường như vậy, nên nhìn thấy những gì lạ mắt đều chạy lại xem. Vũ nhi thì luôn theo sát phía sau nó, rất sợ lơ lửng một chút là nó chạy mất tích!

Lý Phỉ và Trương thị chậm rãi đi dạo, nhìn hai đứa nhỏ chạy đằng trước cũng vui vẻ mỉm cười.

Bỗng nhiên, ở đâu ra hai vị đại hán vác lấy Tiểu Ngưu rồi bỏ chạy, Vũ nhi kéo quần áo người đó, bị hất đá cho một phát lăn xuống đất. Lý Phỉ nhìn thấy, đuổi theo hai người, Trương thị ở phía sau vừa chạy vừa gào khóc. Nhưng dù sao bà ta cũng có chút tuổi, căn bản chạy không nổi, trơ mắt nhìn con mình bị người ta bắt đi!

Lý Phỉ cũng bất chấp nhiều như vậy, đuổi theo, đột nhiên phát hiện hai người chạy tới địa phương càng ngày càng hoang vu, hình như là ra ngoài thành, hơn nữa hình như hai người đó cố ý dẫn nàng ra vậy, thỉnh thoảng lại dừng lại chờ nàng, để cho Lý Phỉ đuổi theo kịp. Lý Phỉ rất nhanh ý thức được không ổn, định xoay người chạy về, lại bị một người chặn lại.

Lý Phỉ nhìn chằm chằm ba người trước mắt, quần áo đều rách nát, Lý Phỉ đoán bọn họ hẳn là dân chạy nạn, hoặc là nói bọn họ chính là người tọt hòm đó lên vào phòng nàng trộm đồ. Bằng không bọn họ sẽ không biết nàng có tiền, hơn nữa còn trực tiếp hướng vào nàng.

“Các người muốn làm gì?” Lý Phỉ vừa nói vừa cân nhắc như thế nào đào thoát.

“Đem toàn bộ bạc trên người người ra đây!” Một đại hán trong số đó hô lên, nói xong còn nhắc nhắc Tiểu Ngưu lên, Tiểu Ngưu sợ tới mức khóc toáng lên, hán tử kia không kiên nhẫn, tát một cái, làm mặt Tiểu Ngưu sưng như cái bánh bao.

“Đừng, đừng đánh! Ta đưa, ta đưa hết cho các người!”

Nói xong, Lý Phỉ lấy túi tiền trong tay ra, bên trong có hơn hai mươi lượng bạc. Lý Phỉ ném qua. Một người trong số đó lại nhặt, mở ra nhìn, mấy người đó nhìn thấy lộ vẻ vui mừng như điên.

“Lão đại, sau đó sẽ làm gì?” Lấy được tiền, một người vui mừng hỏi một người khác.

Người kia ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Người này đưa tiền nhanh gọn như vậy hẳn là vẫn còn tiền nữa.” Nói xong, nhìn về Lý Phỉ hô lên: “Nhanh lên, giao hết ra đây!”

Đương nhiên Lý Phỉ vẫn còn, nhưng số tiền đó đều để ở trong không gian. Hơn nữa, những người này lòng tham không đáy, nếu mình lại đưa thì bọn chúng cũng sẽ lại đòi!

Lý Phỉ giả bộ khiếp đảm, “Đại ca, ta còn một ít ở khách điếm, nhưng đó là hai mươi lượng cuối cùng của ta, ta còn phải để làm lộ phí, đại ca, cầu người buông tha ta đi.”

Người nọ nghe xong còn có hai mươi lượng, càng cao hứng, nói với Lý Phỉ: “Lắm nhảm làm gì, muốn thăng nhải này còn sống, thì hãy mau chóng quay lại khách sạn mang tiền lại đây đi.”

Lý Phỉ nghe xong trong lòng vui vẻ, chỉ cần nàng có thể rời đi, nàng sẽ có cách cứu Tiểu Ngưu.

Người nọ dường như có chút thông minh, đại khái cũng nghĩ tới điểm này, nói người bên cạnh: “Võ Tử, người đi cùng, đừng để cho hắn chạy!”

Tên Võ Tử nghe xong gật đầu, đi theo sát Lý Phỉ trở về. Lý Phỉ chậm rãi đi về, vừa đi vừa quan sát tình huống, Võ Tử thì đi sát phía sau.

“Đi hướng này, mau chút.” Lý Phỉ chỉ vào một cái ngõ nhỏ phía trước.

Võ Tử nhìn một chút, hắn cũng muốn mau chóng lấy được bạc, bèn gật đầu đồng ý.

Lý Phỉ đi vào ngõ nhỏ, đến chỗ sâu trong, không để cho hắn phản ứng kịp, Lý Phỉ lập tức chạy thật nhanh, Võ Tử đuổi theo ngay sau đó. Lý Phỉ chạy vòng vo hai vòng, mới nhân lúc hắn chưa đuổi tới chui vào đồng củi.

Rất nhanh sau đó Võ Tử đuổi tới, hắn không thấy Lý Phỉ, không biết Lý Phỉ chạy hướng nào, đang lúc hắn nhìn trái nhìn phải dò xét, Lý Phỉ lặng lẽ đi ra từ đồng củi.

“Phanh!”

Lý Phỉ cầm một cây gậy gỗ đánh vào gáy Võ Tử, Võ Tử choáng váng ngã xuống đất. Lý Phỉ cảm thấy sợ, từ từ đi qua xem hắn còn thở không. Thấy hắn vẫn còn thở, Lý Phỉ mới bình tĩnh lại. Lý Phỉ kéo người đi, tìm một chiếc xe ngựa, nài không đi về khách sạn, mà đi về phía bọn bắt cóc kia.

Đến nơi đó, những người đó đều trốn tránh trong bụi cỏ, thấy Lý Phỉ đến một mình mới đi ra.

“Có lấy tiền đến không?” Kẻ cầm đầu hô Lý Phỉ.

Lý Phỉ không đáp ứng, lấy một chiếc dao găm trong tay áo ra, đặt vào cổ Võ Tử, nói với người kia: “Các người đem Tiểu Ngưu giao ra đây, ta sẽ thả Võ Tử, số tiền kia ta cũng không cần.” Lý Phỉ thương lượng với bọn họ, hy vọng có thể giải quyết sự tình như vậy.

Mấy người kia do dự, kẻ cầm đầu lại cười nói: “Người giết hắn đi, vừa vặn chúng ta bớt một người chia của!” Nói xong, cười ha ha lên. Trong mắt hắn lóe ra sự hung dữ như con sói hoang, nhìn mà khiếp người.

Lý Phỉ không thể tin được, bọn họ không phải là cùng một đội à? Cứ vứt bỏ như vậy? Lý Phỉ cũng không phải muốn giết Võ Tử, nài chỉ là hù dọa bọn họ mà thôi. Nhưng không ngờ những người này nhẫn tâm như vậy, chỉ vì bớt đi một người chia tiền mà vứt bỏ đi tính mạng của huynh đệ.

Người bên cạnh nghe xong cũng do dự, đại khái là cũng muốn phần nhiều một chút. Lý Phỉ thấy bộ dạng ấy của bọn họ thì tuyệt vọng, so về nhẫn tâm, Lý Phỉ vẫn kém bọn họ rất nhiều.

Lý Phỉ bình ổn tinh thần lại, khàn khàn giọng điệu nói: “Ta đưa hết số tiền cho các người, hãy thả đứa nhỏ kia ra.”

Kẻ cầm đầu lại nói: “Còn nữa, để chiếc xe ngựa kia lại.”

Lý Phỉ nghe xong, trong lòng trầm xuống. Nài cưỡi xe ngựa đến vốn là nghĩ lấy tính mạng Võ Tử uy hiếp bọn họ thả người. Đến lúc đó nài cưỡi xe ngựa mang Tiểu Ngưu đi, nếu bọn họ đổi ý cũng không đuổi kịp. Nhưng giờ thì không được rồi!

Lý Phỉ không có lợi thế đàm phán cùng bọn họ, chỉ có thể nghe theo. Lý Phỉ nhảy xuống xe ngựa, đứng ở một bên, nhìn mấy người đem xe ngựa đi.

“Người buông đứa nhỏ ra trước! Ta sẽ đưa tiền cho các người.”

Mấy người kia do dự.

“Người yên tâm, ta trốn không thoát, xe ngựa ở chỗ các người, các người có bốn người, ta còn phải mang theo đứa nhỏ chạy đi đâu được.” Tất nhiên Lý Phỉ biết bọn họ suy nghĩ cái gì, cười khổ mà nói.

Đúng vậy, nếu như bọn họ không buông tha cho nài, nài cũng sẽ không chạy được.

Mấy người kia thấy thế mới gật đầu, đặt Tiểu Ngưu xuống đất. Tiểu Ngưu được thả liền vừa khóc vừa chạy lại. Lý Phỉ ném túi tiền đi thật xa, sau đó ôm Tiểu Ngưu chạy thục mạng, may mắn thân thể này rất gầy, bằng không nài cũng hết sức.

Lý Phỉ còn chưa chạy được bao xa thì chiếc xe ngựa kia đuổi theo.

“Ha ha, có muốn chúng ta cho đi nhờ một đoạn đường không!” Kẻ cầm đầu nói.

Lý Phỉ ôm chặt đứa nhỏ, cảnh giác nhìn mấy người kia, lắc đầu.

“Không cần? Thật sự không cần? Xa như vậy đi sẽ mệt chết mất, vẫn là để chúng ta giúp các người đi!”

“Các người đã nói sẽ thả chúng ta rồi mà? Ta cũng đã đưa hết tiền cho các người!” Lý Phỉ tức giận nói, quả thật sớm biết những kẻ này không đáng tin.

“Hừ, chúng ta sao biết được người đã giao hết tiền chưa, trông tiểu tử người da rất non mềm, khẳng định là thiếu gia nhà giàu có, chúng ta chỉ cần bắt được người, còn sợ không có bạc sao!”

Thì ra là bọn họ có chủ ý này! Lý Phỉ cười khổ, nàng da non vì là nữ tử. Đương nhiên điều này không thể để bọn họ biết được. Lý Phỉ vuốt thanh đao trong tay áo, trong lòng tính toán, trong trường hợp bất đắc dĩ nàng chỉ có thể trốn vào không gian.

14. Chương 14: Được Cứu

Lý Phỉ vuốt thanh đao trong tay áo, trong lòng tính toán, trong trường hợp bất đắc dĩ nàng chỉ có thể trốn vào không gian !

Một trận tiếng vó ngựa vang lên, Lý Phỉ nhìn sang, thì thấy có hai người cưỡi ngựa đang chạy về hướng này. Mấy người kia cũng nhìn thấy được, vội vàng chạy xuống bắt Lý Phỉ. Lý Phỉ vội tránh né, ôm Tiểu Ngưu chạy về phía có người, vừa chạy vừa kêu cứu mạng!

Xe ngựa bọn cướp đuổi kịp bắt được Lý Phỉ. Lý Phỉ chưa hết hy vọng với hai người kia, nàng vẫn hy vọng bọn họ có thể nhìn thấy và còn có thể cứu nàng.

Quả nhiên hai người kia nghe được, dừng lại cạnh xe ngựa bọn họ.

“Có chuyện gì vậy?” Người ngoài xe hỏi, giọng của người đó trầm thấp, Lý Phỉ nghe mà cảm thấy như thanh âm của thiên nhiên vậy!

Lý Phỉ bị che miệng, không thể nói chuyện, chợt nghe thấy tên cầm đầu đáp: “Huynh đệ ta đang đùa giỡn với nhau mà thôi.”

Rõ ràng là nói dối, có heo mới tin người!

“Ừm.” Người kia lên tiếng.

“Con bà nó! Các người coi ta là thằng ngốc à, bảo các người mau đem đứa nhỏ ra đây!” Một giọng nói khác vang lên, Lý Phỉ không quan tâm tới lời chửi thề tục của hắn, chỉ cảm thấy hắn thật thân thiết!

Bọn cướp kia hơi do dự. Tên cầm đầu còn nói thêm: “Huynh đệ, ta khuyên các người vẫn là đừng xen vào, các người chỉ có hai người, chúng ta...”

Hắn còn chưa nói xong, thì nghe thấy một tiếng vang, sau đó là tiếng hô cứu mạng của người khác.

“Con bà nó, còn uy hiếp lão tử, người cho là lão tử ăn cháo lớn lên à !”

Kẻ bịt miệng Lý Phỉ vén rèm lên nhìn thấy cảnh tượng, hoảng sợ, cũng khóc thét lên hô tha mạng.

Thì ra là tên cầm đầu bị ai đó đánh ngã trên mặt đất, nhìn qua sắc mặt tái nhợt, hơi thở thực mỏng manh, khóe miệng còn có vết máu, vẫn không nhúc nhích, không biết còn sống không.

Lý Phỉ cũng đi ra, ôm Tiểu Ngưu, sau đó nhìn hai người.

Trong đó có một gương mặt ngăm đen, thoát nhìn giỏi võ lực, chính là người vừa la mắng. Một người khác thân hình cao to, bộ dạng cũng coi như anh tuấn, khác với mỹ nam mỹ lệ mình đã nhìn thấy, cả người hắn tản ra hơi thở nam tử, có thể rõ ràng cuộn cuộn cơ bắp sau lớp áo của hắn. Hắn cũng nhìn chăm chăm vào Lý Phỉ, Lý Phỉ sắp chịu không nổi rồi hắn mới chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

“Cám ơn ân cứu mạng của hai vị huynh đài. Những người này bắt cóc tiểu đệ của ta lại đây, đa tạ hai vị ân cứu mạng.”

“A, đại ca, người xem này, bộ dáng người này cứ như con gái ấy.” Tên ngăm đen nhìn thấy Lý Phỉ bèn trên đùa.

“Im miệng!” Một người khác quát.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta vốn là nam sinh nữ tướng. Còn phải cảm tạ này vị huynh đài ân cứu mạng!” Ấn tượng của Lý Phỉ đối với nam tử mặt đen này rất tốt, hơn nữa nàng vốn là nữ, cũng không ngại hẳn nói cái gì.

“Ai ai, đừng nói những lời văn vẻ như vậy, ta nghe thấy thật không thoải mái.” Mặt đen huynh xua tay, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Bây giờ không sao rồi, hai người các người mau chóng lên xe ngựa mà về thôi.” Vị đại ca kia trực tiếp bảo Lý Phỉ trở về. Lý Phỉ cũng không muốn ở lâu, lại cảm tạ vài câu, vội vàng bước lên xe ngựa rời đi. Đi được một đoạn, Lý Phỉ quay lại nhìn thấy hai người kia đem mấy tên cướp trói lại với nhau, vội vàng rời đi, có lẽ là đưa đi quan phủ.

Đến khi Lý Phỉ trở về tới khách sạn, Trương thị và Vũ Nhi đã ngóng trông đỏ cả con mắt, khóc đến rách cả cổ họng. Lý Phỉ để bọn họ nghỉ ngơi và dặn dò ngày mai sẽ rời đi.

Chưa bao giờ Lý Phỉ lại khát vọng có một mái nhà như bây giờ ! Lý Phỉ vào phòng lập tức đi vào không gian. Nằm ở trong không gian, thể xác và tinh thần mệt mỏi, Lý Phỉ ngã người xuống ghế rồi ngủ.

Ngày hôm sau, mấy người Lý Phỉ bắt đầu xuất phát. Lý Phỉ hỏi Trương thị một chút, trên đường đi nơi nào thì có quan huyện tốt.

Trương thị nghĩ một lát rồi nói: “Phụ thành. Lúc chúng ta tới đó, rất nhiều thành không cho chúng ta đi vào, chỉ có Phụ thành cho chúng ta đi vào. Bên trong người giàu phát cháo, có rất nhiều người trụ lại ở đó. Lúc đầu chúng ta cũng định ở lại đó, nhưng là có nhiều người kéo sang Lạc Dương, ở đấy người giàu có càng nhiều, khắp nơi hoàng kim. Cho nên mấy người chúng ta cũng theo đến, không nghĩ là đi lâu như vậy, đã thế rất nhiều nơi lại không cho chúng ta vào, rất nhiều người chết đói ở trên đường, phu quân ta cũng là mất ở trên đường. Biết thế thì đã ở Phụ thành ở rồi!” Nói xong ánh mắt lại đỏ lên.

Đây là một nữ tử ôn nhu như nước.

Phụ thành, đó là địa phương nàng đi ra, không nghĩ tới nơi đó còn có quan huyện tốt, càng không nghĩ tới chính là nàng sẽ phải quay về nơi đó. Nơi đó cũng không tính là gia hương của nàng, đó chỉ là nơi nàng đầu tiên đến thời đại này mà thôi!

Trở về cũng tốt, thuận tiện đi xem Xuân Vân bây giờ thế nào rồi!

Mấy người Lý Phỉ vội vàng đi hướng Phụ thành. Trên đường đi, Đức thúc đánh xe, Trương thị ,Vũ Nhi, Tiểu Ngưu và Lý Phỉ cùng nhau ngồi trong xe ngựa.

Xe ngựa đã thay đổi thành một chiếc khác, rộng rãi hơn xe trước một chút, bề ngoài không hoa lệ như xe trước, nhìn qua trông rất thô sơ.

Trong xe để rất nhiều điểm tâm đồ ăn vặt mà Lý Phỉ mua. Tiểu Ngưu và Vũ Nhi vừa ăn đồ ăn vặt vừa cười cười nháo nháo, một bộ dáng không phiền não. Trương thị ở một bên nhìn cũng mỉm cười, trong lòng càng cảm kích Lý Phỉ .

Lần này Lý Phỉ vào không gian, thấy ba con chó nhỏ lại lớn lên một ít. Nàng nghĩ cứ nuôi ở trong không gian như vậy cũng không phải là biện pháp hay, vì thế một lần tìm cái lý do, nàng nói nhặt được chó, đem chúng nó mang ra!

Ba con chó nhỏ chưa từng ra ngoài, thấy cái gì cũng thấy mới mẻ, nhìn thấy người thì kêu hai tiếng thị uy, chỉ là thanh âm non nớt, nghe thế nào cũng thấy buồn cười.

Vũ nhi và Tiểu Ngưu thấy ba con chó nhỏ tròn tròn mập mập rất yêu thích, cứ đòi ôm chúng. Tiểu Hoa và Tiểu Hắc không thích bị người ôm, càng thích chạy loạn khắp nơi hơn, Tiểu Béo thì lại thích để người ta ôm, còn phải gãi gãi xoa xoa cho nó nữa mới được.

Thêm ba con chó, trên đường đi càng thêm náo nhiệt và những tiếng cười.

Trong không gian thu hoạch rất lớn, cây ăn quả đều kết trái, trên giàn nho cũng đung đưa đầy quả. Lý Phỉ hái một ít nho chín, những quả nho nhìn có vẻ to hơn bên ngoài rất nhiều. Từng trái to tròn, Lý Phỉ ăn một quả, vị nước ngọt lịm, ngon hơn tất cả những loại nho mà nàng đã từng ăn!

Đưa hấu cũng là rất lớn. Những mầm móng mua từ Tây Dương cũng đều mọc ra. Lý Phỉ nhìn chúng nó, có cây là hoa hồng, còn có cả huân y thảo, cũng có những cây mà nàng không biết tên, Lý Phỉ cũng chưa từng nhìn thấy. Lý Phỉ cảm thấy thu hoạch rất lớn, thực vui vẻ.

Lý Phỉ cầm ít nho, quả cam, quả táo ra ngoài.

Vài người nhìn thấy ánh mắt sáng trưng lên, Lý Phỉ lấy có nàng đi qua chợ mua. Vũ Nhi cẩn thận cầm quả táo đỏ cắn một miếng, mắt hí lại như một đường chỉ. Trương thị cũng cầm quả táo lên ăn, chậm rãi ăn từng miếng, dường như muốn chậm rãi hưởng thụ. Tiểu Ngưu cũng bắt trước cắn một miếng, sau đó liền khóc oa oa lên. Thì ra là hân đang thay răng, không cẩn thận làm răng rơi mất !

Đi đường hơn nửa tháng, cuối cùng cũng đến lộ thành.

Vào thành, Lý Phỉ tìm một nhà trọ nghỉ lại. Trong Phụ thành cũng có rất nhiều dân chạy nạn, Lý Phỉ nhìn thấy có quan binh tuần tra dọc đường, thế này mới gật gật đầu, trong lòng xem như thoảng nhận rồi vị huyện quan Phụ thành này.

Lý Phỉ để bọn họ nghỉ ngơi, đưa cho Đức thúc lộ phí. Ngày hôm sau, Lý Phỉ nhờ tiểu nhị đi tìm môi giới uy tín trong thành. Đầu tiên nàng muốn tìm mua một nhà ở trước, cứ ở nhà trọ mãi cũng không tiện.

Người môi giới làm việc quả nhiên nhanh chóng, căn cứ điều kiện của Lý Phỉ, tìm một căn nhà nhỏ. Giá chỉ cần tám mươi lượng, nghe nói chủ nhà vội vàng chuyển nhà nên mới bán.

Nhìn từ bên ngoài trông cũng được, bên trong có sáu gian phòng ở, bao gồm một gian phòng bếp. Lý Phỉ ở một gian, Trương thị và Tiểu Ngưu ở một gian, Vũ Nhi ở một gian. Còn lại một gian trống chưa tính để làm gì. Trong sân có một cây đa, cạnh gốc cây đa là một cái giếng.

Đó là một tòa nhà nhỏ, Lý Phỉ cũng không tính ở lâu dài.

Hiện tại nàng tính mua đất.

Bây giờ đang hạn hán, Lý Phỉ tin rằng, rất nhiều người muốn bán đất, cho nên giờ mà mua đất thì rất tốt.

Ngày hôm sau Lý Phỉ tìm người môi giới hôm trước đến. Người môi giới thực vui vẻ, bởi vì lúc mua phòng ngày hôm qua, Lý Phỉ trả thù lao rất nhanh gọn, thêm thưởng cũng rất cao, đương nhiên là muốn làm việc tiếp với nàng rồi.

Người môi giới họ Hoàng, nghe nói Lý Phỉ muốn mua đất, hỏi nàng muốn mua bao nhiêu. Lý Phỉ nói có bao nhiêu mua bấy nhiêu, miễn là đám đất đó phải liền nhau và phải gần sông.

Hoàng môi giới rất nhanh liên hệ lại, hân tìm được một nơi là Thạch Đầu thôn. Không phải thôn này toàn đá, chỉ là đầu thôn có hòn đá lớn nên được gọi vậy mà thôi.

Thôn này rất nhiều nhà gặp hạn hán không có thu hoạch, nên cần bán đất đi lấy ít tiền dùng.

Thôn này có một nửa số dân muốn bán, nên đất đai liền mạch. Nơi này bị thiếu nước không phải do cách sông quá xa, mà là do đất gần con sông đều là của Chu địa chủ, nhà họ không cho thôn dân dẫn nước đi qua.

Thôn dân lại không có thế lực như Chu địa chủ nên chỉ có thể nén giận trong lòng. Bây giờ mất mùa muốn bán đất đi. Họ không muốn bán cho Chu địa chủ mà tìm Hoàng môi giới. Hoàng môi giới không tìm được những mảnh đất cạnh sông, là vì ruộng gần sông không ai muốn bán.

15. Chương 15: Mua Đất

Lần này Lý Phỉ coi như được hời. Những thôn dân này không muốn bán cho Chu địa chủ, thấy Lý Phỉ muốn mua liền báo giá thấp thôi. Lý Phỉ nhìn qua là gần 100 mẫu, nàng rất vừa lòng, trực tiếp mua luôn.

“Lý công tử”. Một vị nam tử khoảng chừng năm mươi tuổi đi đến, Lý Phỉ nghe Hoàng môi giới thiệu, biết được ông ta là thôn trưởng thôn này, họ Đường. Nghe nói Lý Phỉ muốn mua nhiều như vậy nên đến xem thử.

“Đường thúc.” Lý Phỉ việc đứng lên, cung kính gọi một tiếng.

“Không dám không dám, Lý công tử, người mua nhiều đất như vậy, đã tìm được điền dân hay chưa?”

Lý Phỉ cũng đã suy nghĩ đến việc này, mua nhiều đất như vậy phải tìm điền dân đến trông coi.

Lý Phỉ cân nhắc một chút, lắc đầu, “Đường thúc có cao kiến gì không?”

“Người xem thôn dân ở đây thế nào? Bọn họ nhiều thế hệ đều là làm ruộng, làm việc cũng không thua kém người nơi khác, hơn nữa lại cách gần đây, dễ trông coi.”

Lý Phỉ gật đầu trong lòng, nếu có những thôn dân này, đích thực là tốt. Nhưng Lý Phỉ không nói gì chỉ hỏi: “Vậy nhóm các người phân chia như thế nào?”

Thôn trưởng cẩn thận nói: “Chia ba bảy?”

Lý Phỉ không biết ở cổ đại này địa chủ và điền dân phân chia thế nào, nhưng nghe thôn trưởng nói như vậy có vẻ cũng không tồi.

Thôn trưởng thấy Lý Phỉ không nói gì tưởng nàng không đồng ý. Trên thực tế, Chu địa chủ đã gặp qua ông đòi chia hai – tám. Thôn trưởng biết, có rất nhiều địa chủ chính là phân phối như vậy. Nhưng thôn trưởng không cam lòng bán cho Chu địa chủ. Nếu bây giờ Lý Phỉ muốn phân chia hai – tám, thôn trưởng cũng không có cách nào, cũng đành phải bán thôi.

Lý Phỉ muốn chi tiêu tiết kiệm, nhưng không keo kiệt ở phương diện này. Giúp được người cũng là việc tốt. Lý Phỉ nghĩ, những nông dân này giờ chính là những nhân viên của mình, và mình phải trả lương cho họ. Làm một ông chủ tốt, quản lý nhân viên, không phải là đi nghĩ biện pháp cắt xén tiền lương bọn họ, mà là là nghĩ cách tận dụng hết khả năng giá trị của họ.

“Có thể, hàng năm ta còn cung cấp các loại giống cho các người.” Lý Phỉ nói xong, người phía dưới liếc nhau, đương nhiên nguyện ý. Không nghĩ tới hàng năm chia ba – bảy, còn có cung cấp loại giống, việc này đối với bọn họ là chuyện vô cùng tốt.”

Thương lượng xong xuôi, mọi người quyết định ngày mai đi quan phủ làm văn thư chứng từ. Rất nhanh, Lý Phỉ đã thành thổ tài chủ. Trên đường trở về Lý Phỉ nhìn thấy bên cạnh thôn điền là một dãy núi, dãy núi đó cũng không cao lắm, thế núi cũng không dốc đứng, mà chỉ dốc thoải thôi.

Lý Phỉ giả bộ như vô tình hỏi thôn trưởng, nơi đó có chủ hay không.

Thôn trưởng đáp: “Không có chủ, vẫn là đất hoang. Thôn dân chúng ta cũng có người trồng ít rau dưa, nhưng mọc lên cần cỗi lắm.”

Lý Phỉ không hiểu gì về cây cối, có chút nghi hoặc, lại hỏi: “Vì sao?”

Đại khái thôn trưởng cho rằng Lý Phỉ là phú gia công tử, không biết chuyện này cũng thực bình thường.

“Bởi vì trồng ở trên núi phải đi tưới nước cho nó, rất vất vả.”

“Các người có thể trồng khoai lang mà.”

Lý Phỉ biết khoai lang là cây chịu hạn, trồng trên núi không cần chăm sóc cũng lớn lên được.

“Khoai lang? Khoai lang là cái gì? Nơi này chúng ta không có ai trồng.”

Không thể nào?

Thế nhưng không có người nào trồng, chẳng lẽ thời đại này còn không có khoai lang? Nhưng lúc nàng còn ở Lạc Dương, đã thấy đến trên đường có người bán khoai nướng, hẳn là phải có khoai lang chứ.

Có thể là giống cây này chưa được phổ biến, nên nơi này chưa trồng đi.

Lý Phỉ trở về căn nhà đã là chàng vạng, cáo biệt Hoàng môi giới. Vừa vào sân thấy gà bay chó sủa loạn xạ. Tiểu Ngưu thì nhấc cái chân ngắn ngắn đuổi theo Tiểu Hắc, Tiểu Hắc thì chạy phía trước. Trương thị và Vũ Nhi thì đang hô Tiểu Hoa, Tiểu Béo không cần cần gà.

“Công tử đã về!” Trương thị và Vũ Nhi ngừng lại. Tiểu Hoa và Tiểu Hắc cũng không đuổi gà nữa, chạy tới cợ ông quần Lý Phỉ. Tiểu Béo ở bên cạnh hí mắt ngủ gà ngủ gật, tròn tròn lăn lại đây.

“Làm sao lại có gà ở đây?” Lý Phỉ nhìn đám gà lông xù hỏi.

“Ta ở nhà không có việc gì làm, nhìn trong nhà trống trải, nên mua ít gà về nuôi.” Nói xong, nhìn thoáng qua Lý Phỉ.

Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ, nàng tuyệt không thích nuôi gà trong nhà, bởi vì thực bẩn. Nhưng là, Lý Phỉ nhìn có chút vô thố Trương thị trước mắt, nhớ tới một màn gà bay chó sủa vừa rồi, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Trương thị trở lại phòng bếp bắt đầu nấu cơm, Vũ Nhi ở một bên hỗ trợ, Tiểu Ngưu đùa Tiểu Béo. Lý Phỉ nhìn khói bếp bay lên phía trước, trong lòng yên tĩnh lại.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ và Hoàng môi giới đi tới thôn làng, gặp thôn trưởng làm tốt công việc văn thư.

Thôn trưởng vội ngăn lại Lý Phỉ, nói là có người muốn bán đất.

Ngày hôm qua mọi người trở về, nghe nói Lý Phỉ mua đất, giá cả vừa phải, còn thuê bọn họ làm Điền Dân, lại là chia ba – bảy, còn cung cấp giống, họ đều nguyện ý bán đất.

Dù sao thì bọn họ đang bị mất mùa, trong nhà lại cần tiền dùng.

Lý Phỉ ở lại xem, thôn lại có hơn mười hộ, đại khái là hơn ba mươi mẫu.

Cộng với lần trước nữa là một trăm bốn mươi lăm mẫu, một mẫu 21 lượng bạc, tổng cộng là gần ba ngàn lượng bạc, đây chính là khoản lớn đấy. Nhưng với số tiền ấy thì Lý Phỉ vẫn lấy ra được.

Đến quan phủ, Lý Phỉ bỏ ra ít tiền lót, văn thư làm nhanh lắm. Lý Phỉ coi như là một cái đại địa chủ.

Lý Phỉ đưa Hoàng môi giới mười lượng tiền phí, Hoàng môi giới cười toe toé.

Lý Phỉ và thôn trưởng cùng nhau đi, thuận tiện đi xem ruộng đất.

Hơn một trăm mẫu, một bên là Thạch Đầu thôn, một bên là dãy núi.

Những ruộng đất đã khô cạn, không có nước, đã hơn một tháng mà không có mưa, nước sông thì xuống mức. Bên này, Chu địa chủ lại không cho lấy nước dùng, nên mới tạo thành tình trạng như ngày hôm nay.

“Ông xem, phải bao lâu nữa trời mới đổ mưa đây?” Lý Phỉ hỏi thôn trưởng bên cạnh. Thôn trưởng nhìn lên mặt trời một lúc lắc đầu nói: “Nói không chừng năm nay sẽ không có mưa!”

“Nếu trời mưa, các người có thể gieo trồng lúa mùa!” Lý Phỉ thuận miệng an ủi nói.

“Lúa mùa là cái gì?” Thôn trưởng không hiểu Lý Phỉ nói.

“A?” Lý Phỉ càng kinh ngạc, “Không phải các người một năm trồng hai lần lúa sao?”

Thôn trưởng lắc đầu, “Chúng ta một năm chỉ gieo trồng một lần, nơi nào có thể một năm gieo trồng hai lần?”

Lần này Lý Phỉ biết, lúa nước ở đây, một năm chỉ gieo trồng một lần, hơn nữa sản lượng lúa nước cũng không cao, cho nên khi người nông dân trồng lương thực trừ bỏ nộp thuế, thì cũng chỉ đủ ăn!

Lý Phỉ tìm loạn một cái cớ bỏ qua chuyện này.

Nàng phát hiện bản thân thật sự không hiểu nơi này, không, là không hiểu gì về nông nghiệp nơi này.

Nhưng Lý Phỉ cũng không lo lắng, tuy rằng nàng không hiểu được làm ruộng như thế nào, nhưng nàng có thể cho bọn họ ý kiến, hoặc là nói, nàng sẽ là một người quyết định, nàng không cần đi thực hành.

Chẳng hạn như hiện tại, Lý Phỉ biết Phụ thành không có khoai lang, mà địa phương khác đã có, như vậy nàng sẽ nhắc bọn họ đi gieo trồng, về phần phương pháp trồng, thì mời người biết trồng đến hướng dẫn.

Còn về lương thực, Lý Phỉ biết lúa nước có hai mùa, cho nên, nàng có thể làm một khối ruộng thí nghiệm, thử xem ở nơi này có thể trồng hai vụ hay không.

Lý Phỉ còn nhờ thôn trưởng mang nàng đi nhìn dãy núi. Lý Phỉ quan sát dãy núi, hỏi thôn trưởng bên cạnh, “Nơi này có thể trồng cây ăn quả không?”

Thôn trưởng gật đầu, đương nhiên có thể.

Lý Phỉ cảm thấy nên mua dãy núi này. Lúc đầu Lý Phỉ cũng không nghĩ đến việc mua núi, nhưng khi nhìn đến tình thế rơi này, Lý Phỉ đột nhiên nghĩ tới nàng có thể xây dựng một nông trang theo ý mình, hoàn sơn vòng thủy.

Địa hình nơi này rất thích hợp ý tưởng trang viên trong lòng Lý Phỉ. Đầu tiên là ba ngọn núi này hình cung xếp cùng phía. Núi có dốc, cũng không tính dốc lắm, phía dưới là thôn Thạch Đầu, Còn độ cao cũng vừa phải, thấp hơn ba đỉnh núi, lại là khối đất khá bằng. Nàng có thể xây dựng ở nơi này một cái trang viên.

Ba ngọn núi này bao quanh nhà nàng, là bức tường thiên nhiên, còn có thể trồng các loại cây ăn quả và cây lương thực chịu hạn.

Lý Phỉ thấy ý tưởng của mình tốt lắm, lập tức chạy về nhà, vẽ ra hình dáng trang viên trong lòng nàng.

16. Chương 16: Kế Hoạch [nhất]

Đầu tiên là sẽ xây một tòa nhà ở khu đất bằng lưng chừng núi. Cụ thể tòa nhà được xây như thế nào thì còn phải đến xem địa hình đã.

Còn ở trên núi, một ngọn núi dùng để trồng cây ăn quả, một ngọn núi dùng để trồng một ít cây lương thực chịu hạn, ngọn núi còn lại trồng các loại cây cối khác như cây thông, cây trúc. Sẽ đào lấy hai cái ao ở trang viên dưới chân núi. Ao này dùng để chứa đựng nước mưa, lấy nước tưới cho cây ăn quả trên núi, cây nông nghiệp, cũng có thể nuôi một ít cá, trồng sen. Đến lúc hạn hán có thể chống đỡ được vấn nạn này. Ở ngọn núi trồng cây ăn quả, nhất định phải phân chia khu vực rõ ràng, phải phân biệt riêng biệt các khu trồng nho, trồng táo....

Nếu có điều kiện thì sẽ trồng cả một ít Huân y thảo như trồng không gian của nàng.

Lý Phỉ cảm thấy ý tưởng của mình tốt lắm, nên đi sẻ với ai đó. Nàng bèn chạy ra nói với Trương thị đang nấu cơm về ý tưởng của mình.

Trương thị nghe xong rất ngạc nhiên, bà không biết rốt cuộc Lý Phỉ là loại người như thế nào, làm sao mà lại mua nhiều đất như vậy kiến tạo một trang viên nữa chứ, như vậy sẽ mất bao nhiêu tiền đây. Nếu bà có nhiều tiền như vậy, vậy bà sẽ làm gì?

Có lẽ bà sẽ cầm số tiền ấy trở về gia hương, xây lấy một căn nhà nhỏ, cứ như vậy nuôi dưỡng con cái, rồi chậm rãi chờ già đi.

Lý Phỉ chỉ là một nữ tử, nhưng càng tiếp xúc bà càng cảm thấy nàng là người khó hiểu.

Lý Phỉ phác thảo kế hoạch đến tận bình minh. Nàng như cảm thấy mình có vô hạn sinh lực vậy, đặc biệt là nghĩ về một cái trang viên như vậy, một nơi hoàn toàn thuộc về mình, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Lý Phỉ lên kế hoạch cho tất cả các công việc .

Việc đầu tiên cần làm là mua ba ngọn núi này đã. Nàng cho người gọi Hoàng môi giới tới, nói cho hắn muốn mua ba ngọn núi kia. Hoàng môi giới nghe nàng nói xong hơi chấn kinh một chút, sau đó lập tức chạy đi làm việc.

Đến buổi chiều Hoàng môi giới quay lại nói tình huống cho Lý Phỉ, Tri phủ Phụ thành muốn gặp nàng.

Lý Phỉ hơi kinh ngạc, hỏi Hoàng môi giới thì mới biết được, thì ra là Tri huyện thấy nàng mua ngọn núi nên muốn gặp nàng hỏi một chút, chứ cũng không có chuyện gì nghiêm trọng.

Trên đường đi đến Huyện nha, Lý Phỉ luôn tự hỏi những hành động của nàng có quá gây chú ý không. Nếu có người đánh chủ ý nên người nàng thì nàng phải làm sao đây.

Lý Phỉ nghĩ mình cần phải có lấy một cái thế lực để dựa vào, mà người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Tri huyện đại nhân!

Tri phủ họ Trần, tên Lương. Mới làm Tri huyện ở đây được một năm, là một vị quan khá tốt, nhìn vào việc xử lý dân chạy nạn là có thể hiểu được.

Lý Phỉ nghĩ vậy, trong lòng thoáng yên ổn, hẳn là một quan tốt, đối với nàng mới có lợi. Mà bản thân nàng chỉ cần kéo quan hệ cho tốt, như vậy làm việc ở đây mới dễ dàng chút ít được. Tạo quan hệ như thế nào, lần này đi cũng là một dịp tốt.

Gặp Trần tri phủ, là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, để râu cá trê, trông như một vị thư sinh.

“Thảo dân khấu kiến Tri phủ đại nhân.” Lý Phỉ bắt trước theo tivi hành lễ với Tri phủ đại nhân.

Trần Lương lập tức tiến lên nâng Lý Phỉ dậy, “Không cần đa lễ.”

Lý Phỉ xưng không dám. Hai người khách sáo vài câu, Trần Lương liền đi thẳng vào vấn đề.

“Nghe nói người muốn mua ba ngọn núi ở thôn Thạch đầu kia? Người định làm cái gì?”

Lý Phỉ lập tức cung kính trả lời chi tiết, nói cho hẳn kế hoạch mình.

Trần Tri phủ nghe xong, nửa ngày không nói gì, vuốt vuốt chòm râu, còn nói thêm: “Ừm.” Một lát sau mới nói thêm:

“Người tính làm như vậy sao, vậy chuyện khai sơn dựng nhà người đã tìm được người làm chưa?”

Lý Phỉ vốn còn cảm thấy hơi mất kiên nhẫn khi hẳn không nói gì, rốt cuộc cũng vào vấn đề chính. Lý Phỉ trả lời hẳn rằng mình còn chưa tìm được.

“Người cũng biết đấy, bây giờ đang có nạn hạn hán, rất nhiều người trôi giạt khắp nơi, đang ở lại khu Bắc thành. Những người này đa số là không có việc làm, nếu người dùng những người này sẽ không mất bao nhiêu bạc. Hơn nữa, người có nhiều đất đai như vậy, cũng cần phải có người trông coi, người có thể tìm những người này làm Điền Dân.”

Trần Tri phủ hướng dẫn từng bước, nói cho nàng những mặt tốt khi dùng dân chạy nạn.

Lý Phỉ cảm thấy Trần Lương này thật sự không tồi, hẳn thật sự quan tâm suy tính cho dân chúng. Tựa như bây giờ, hẳn khuyên bảo nàng dùng dân chạy nạn, có thể giúp được rất nhiều người không có nhà để về. Lý Phỉ thấy chuyện này mà nói cũng không có ảnh hưởng gì xấu tới nàng.

” Đề nghị của đại nhân hay lắm, mua xong đất ta sẽ đi thành Bắc mượn người, lần này hẳn là cần rất nhiều người.”

Trần Lương rất nhanh sai người làm tốt văn thư, trả cho Lý Phỉ một cái giá ưu đãi. Lý Phỉ sai người cầm hai cuộn văn cảm tặng tri phủ phu nhân, nói là để cảm tạ ý kiến tốt của Tri phủ đại nhân.

“Mẫu thân, mau nhìn này, cuộn vải này thật đẹp!” Trần Vi Vi vui vẻ nói.

“Đây là vân cẩm nha! Lão gia, chúng ta nhận hay không?” Trần phu nhân tuy rằng thích, nhưng biết lão gia nhà mình không thích tùy tiện nhận lễ vật của người khác, nên hỏi.

“Ha ha.” Trần Lương theo thói quen sờ sờ chòm râu, nhìn nữ nhi vui mừng, nói: “Nhận lấy đi, không có việc gì.”

Trong lòng thở dài, quả nhiên là người thông minh! Đề điểm một chút liền biết nên làm như thế nào .

Lý Phỉ làm văn thư xong xuôi, sau đó đi thành Bắc mướn người. Đầu tiên nàng muốn tìm một người có năng lực quản lý. Nàng nói cho Hoàng môi giới điều kiện của mình, Hoàng môi giới đi giúp nàng tìm người, còn nàng thì tìm một quán trà gần đó ngồi xuống chờ.

Lý Phỉ nhàm chán nhìn bên ngoài, thì nhìn thấy mẫu thân Xuân Vân đứng ở một góc đường, tóc có chút loạn, thần sắc đại ra. Lý Phỉ đi lên gọi: "Mẫu thân Xuân Vân phải không?"

Mẫu thân Xuân Vân ngơ ngác liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái, dường như không nhận ra nàng.

Lý Phỉ thấy vẻ mặt nàng khác thường, lại gọi to hơn một chút: "Ta là Xuân Hoa."

"Xuân Hoa? Xuân Hoa!" Thế này mẫu thân Xuân Vân mới có phản ứng, bà lập tức quan sát Lý Phỉ, ăn mặc có vẻ hơi kém các phu nhân trong phủ, nhưng là thoát nhìn cũng không kém, bà lập tức cảm thấy có hy vọng, kích động cầm tay Lý Phỉ nói: "Người đi tìm Xuân Vân giúp ta được không?"

"Người nói Xuân Vân đi đâu?" Lý Phỉ không rõ, vì sao bà còn ở đây? Vì sao phải nhờ mình tìm Xuân Vân?

Mẫu thân Xuân Vân nói cho Lý Phỉ, Nhị lão gia Lý gia muốn tới kinh thành nhậm chức, nhưng không mang theo nhiều người đi. Lý phu nhân định thả một số người đi, nhưng có mấy di dương lại xấu tính, đem mọi người bán đi. Bởi vì Xuân Vân còn trẻ, cho nên không bị bán cùng chỗ với mẫu thân Xuân Vân. Bây giờ mẫu thân Xuân Vân cũng không biết Xuân Vân ở đâu.

Lý Phỉ nhớ tới người kia ở Lý phủ, cười đến vô ưu vô lự. Khi đó chỉ có nàng ta là thật tâm đối xử tốt với mình, là người cho mình chút ấm áp. Lý Phỉ mua mẫu thân Xuân Vân, thuận tiện dẫn người môi giới kia tìm Xuân Vân, đến lúc đó sẽ thưởng thêm tiền.

Người môi giới cũng quen biết nhiều người môi giới khác, cho nên rất nhanh tìm được Xuân Vân. Bởi vì bây giờ đang thời kì hạn hán, rất nhiều quý phủ không có mua nô tỳ, nên Xuân Vân vẫn chưa bị bán đi. Lý Phỉ tìm được thì mang nàng cùng trở về nhà.

Xuân Vân gầy rất nhiều, gặp mẫu thân Xuân Vân thì nhào vào ôm rồi khóc nức nở.

Lý Phỉ an bài hai người ở một gian phòng ở, nàng nghĩ bọn họ hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói. Lý Phỉ lại dặn dò Trương thị chuẩn bị đồ ăn cho hai người. Lúc này Hoàng môi giới đến đây, còn mang theo một người.

Lý Phỉ còn chưa kịp hỏi, Hoàng môi giới mở miệng trước.

"Lý công tử, ta cũng nói thật với người, người này ta quen biết, trước đây đã từng giúp ta, cho nên ta mới dẫn hắn đến. Nếu người không hài lòng, người liền nói cho ta biết, ta lại tìm cho người người khác."

Lý Phỉ hơi kinh ngạc, tiếp xúc với Hoàng môi giới mấy hôm, nàng biết hắn thực khôn khéo, nhưng cũng thật sự quý cừ. Mà cũng bởi vậy Lý Phỉ mới tiếp tục tìm Hoàng môi giới hợp tác.

"Ừm, không có việc gì, chỉ cần làm việc được là tốt rồi."

Lý Phỉ quan sát một người được mang đến, rồi mới hỏi.

Hắn gọi là Hồ Thủ Văn, bốn mươi lăm tuổi, trước kia cũng làm quản sự. Sau đó bởi vì gia chủ sa sút, chủ nhân thương tiếc hắn, cho hắn tự do về nhà. Nhưng vì nạn hạn hán, đành phải bán mình một lần nữa. Hắn nói cho Lý Phỉ muốn được cả nhà ở cùng nhau. Vợ hắn trước kia làm một đầu bếp, có hai con trai, đứa lớn mười sáu tuổi, đứa nhỏ mười ba tuổi.

Lý Phỉ thấy hắn khi trả lời mồm miệng lanh lợi, ánh mắt kiên định, không giống loại người giả dối. Hơn nữa nàng tin tưởng Hoàng môi giới sẽ không tùy tiện mang mấy người vớ vẩn đến. Nàng bảo hắn đưa cả nhà đến.

Vợ của hắn mọi người đều gọi là Hồ đại nương, không hay nói chuyện, nhìn có vẻ yêu làm việc hơn. Hai con trai, đứa lớn là Hoa Tử, thoát nhìn thành thực ổn trọng, đứa nhỏ là Đạt Tử, trông thông minh hơn một chút. Lý Phỉ mua cả nhà bọn họ. Như vậy phòng ở miễn cưỡng đủ dùng.

Chính nàng ở một gian phòng, Xuân Vân và mẫu thân một gian, mẹ con Trương thị ở một gian. Đạt tử và Hoa Tử ở một gian, Hồ thúc và Hồ đại nương một gian. Trong nhà có chút trật tự lên. Lý Phỉ càng thêm

quyết tâm thiết kiến một tòa trang viên. Ngày hôm sau, Lý Phỉ vừa tỉnh dậy thì gặp Xuân Vân ánh mắt thâm quầng. Nhìn thấy Lý Phỉ, gọi một tiếng Xuân Hoa tử, nước mắt lại chảy ròng ròng.

Lý Phỉ vội vàng an ủi nàng.

“Xuân Hoa tử, thời gian vừa rồi tử đi đâu ?” Xuân Vân khóc xong hỏi.

“Đi Lạc Dương một chuyến, buôn bán được một ít tiền trở về. Còn có về sau không được gọi ta là Xuân Hoa.”

“Vậy gọi là gì?” Xuân Vân mở to hai mắt nhìn Lý Phỉ, bộ dáng ngây ngốc có chút đáng yêu, Lý Phỉ nhéo nhéo cái mũi của nàng, “Gọi ta là Lý công tử!”

“Công tử? Nhưng là, nhưng tử là Xuân Hoa mà!”

Đối với câu trả lời ấy Lý Phỉ cũng không muốn nói gì hơn: “Ta đã đổi tên thành Lý Phỉ, hơn nữa hiện tại ta mặc nam trang, cho nên gọi ta là công tử, biết chưa?” Lý Phỉ hướng dẫn từng bước.

Xuân Vân tuy rằng không hiểu vì sao phải làm như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Phỉ cho mấy con chó nhỏ ra, quả nhiên, Xuân Vân nhìn thấy mấy con chó nhỏ mập mạp, lại vui vẻ lên, ôm Tiểu Béo vào trong ngực chà đạp một trận. Lý Phỉ sờ sờ đầu Tiểu Béo, trấn an nó, để nó làm cho Xuân Vân vui vẻ. Lý Phỉ vẫn thích Xuân Vân hiện tại này cười vô ưu vô lự.

Hồ đại nương làm việc trong phòng bếp, Trương thị cho gà ăn trong sân, Vũ Nhi hỗ trợ quét dọn ở trong sân. Tiểu Ngưu và Xuân Vân cùng nhau đùa với chó. Lý Phỉ mang theo Hồ thúc, Hoa Tử, Đạt Tử đi ra ngoài.

Lý Phỉ để Hoa Tử đi cùng Hoàng môi giới ra thành bắc nhận người, nàng thì cùng Hồ thúc, Đạt Tử đi thôn Thạch Đầu khảo sát địa hình.

17. Chương 17: Kế Hoạch [nhị]

Đến thôn Thạch đầu, Lý Phỉ vừa đi vừa nói với Hồ thúc những an bài của nàng. Lý Phỉ nói cho Hồ thúc về việc san đất kiến tạo trang viên, và các việc khác như đào hồ nước, đều đã an bài thời gian làm.

Đang nói chuyện thì thấy cách đó không xa có một đám người đi tới. Cầm đầu là một nam tử trung niên mập mạp ôm một cái bụng bia.

“Người chính là Lý Phỉ?” Nam tử trung niên béo ú nhìn Lý Phỉ hỏi không một chút khách khí.

“Ta là Lý Phỉ, không biết các người có chuyện gì sao?” Lý Phỉ khách khí trả lời.

“Nghe nói người đã mua hết đất nơi này? Khẩu vị lớn thật đấy, không sợ nuốt không trôi à?”

Lý Phỉ nghe hần nói chuyện kỳ quái, nghe mà khó chịu.

“Nuốt trôi hay không đó là chuyện của ta rồi, người không cần lo lắng”. Lý Phỉ “Đáp lễ “

“Hừ” một phát rồi mang theo người bước đi.

“Công tử, người kia?” Hồ thúc cẩn thận hỏi.

“Không có chuyện gì” Lý Phỉ khoát tay, bảo hần không cần lo lắng. Nàng nhìn Đạt Tử đang nhàm chán bên cạnh nói: “Đạt Tử, người đi hỏi thăm một chút về mấy người này.”

Đạt Tử nghe được có nhiệm vụ, hưng phấn chạy đi.

Khi về đến nhà, xa xa đã nhìn thấy mẫu thân Xuân Vân ở ngoài cổng nhà cùng người nói chuyện. Lý Phỉ từ rất xa đã nghe thấy bà ta nói: ” Xuân Hoa kia là ta trông nàng lớn lên từ nhỏ, hiện tại buôn bán lời tiền, đón ta tới hưởng phúc...”

“Người ta là có hơn một trăm mẫu ở kia đấy...”

Lý Phỉ nghe xong, sắc mặt trầm xuống, miệng mẫu thân Xuân Vân này thật sự lớn thái quá rồi.

“Khụ!” Hồ thúc bên cạnh thấy sắc mặt Lý Phỉ, hảo tâm nhắc nhở bà ta.

Mẫu thân Xuân Vân nhìn thấy Lý Phỉ đứng ở kia, xụ mặt nhìn bà, trong lòng hơi sợ hãi. Bà chưa bao giờ nhìn thấy Lý Phỉ như vậy, không, nàng hoàn toàn không giống với Xuân Hoa trong trí nhớ của bà. Bà bị nàng nhìn cho mà phát hoảng lên, cúi đầu, không dám nói nữa. Lý Phỉ không nói gì thêm, lập tức đi vào nhà.

Lúc ăn cơm trưa thì Hoàng môi giới và Hoa Tử mới trở về. Hai người đều là vẻ mặt hưng phấn. Lý Phỉ hỏi một chút tình huống, nghe Hoàng môi giới nói, nghe nói là bao ăn, cho nên muốn được rất nhiều người, hơn nữa tiền lương cũng rất thấp, so với tưởng tượng của Lý Phỉ còn thấp hơn rất nhiều.

Lý Phỉ đem mấy người đều lưu lại, cùng nhau thương lượng lần này an bài như thế nào.

Hiện tại Lý Phỉ có tiền, các công trình phải sớm an bài thỏa đáng để làm việc.

Trước tiên Lý Phỉ nghe ý kiến của mọi người trước. Bọn họ cũng đưa ra rất nhiều ý, một số kiến làm cho Lý Phỉ cũng thật bất ngờ. Chẳng hạn như, Hồ thúc nói, kỳ thật hai bên đều có thể đào hai hồ nước lớn, rồi chuyển an bài quản lý núi cây ăn quả, lương thực, Điền Dân đều nên cách nơi đó không xa lắm, như vậy vừa tiện làm việc, cũng làm cho bên này có nhiều người hơn, lại thêm an toàn.

Trải qua vài ngày quan sát, Hồ thúc và Hoa Tử đều thực ổn trọng, có thể giao cho bọn hắn một ít nhiệm vụ.

Vì thế công việc được phân chia ra. Lý Phỉ phụ trách kiến tạo tòa nhà và khu vực cho Điền Dân ở, Hồ thúc phụ trách khai khẩn núi, thuận tiện giám sát công trình hồ nước, thỉnh thoảng xem xét có người thích hợp thì chọn làm Điền Dân. Mà Hoa Tử phụ trách các loại cây ăn quả, mua mầm móng lương thực. Hồ đại nương phụ trách thức ăn, Trương thị quản việc nhà. Tất cả đều an bài tốt, dùng bạc thì đến chỗ nàng lấy.

Mà Đạt Tử cũng đi hỏi thăm trở về. Thì ra người đó là Chu địa chủ, nghe nói Lý Phỉ mua nhiều đất như vậy, mà đám đất đó hắn vẫn muốn, nên trong lòng không thoải mái, nhìn không vừa mắt nên châm chọc vài câu.

Lý Phỉ thấy chuyện không có gì to tát bèn không quan tâm tới nữa.

Kế tiếp càng bẽ bộn rồi, bởi vì đều là dân chạy nạn, cho nên quản lý họ có chút khó khăn, phân phối nhiệm vụ cũng nặng nề. Lý Phỉ thuê đến một nửa dân chạy nạn ở thành Bắc, một số người già thì giúp đỡ chuẩn bị thức ăn, cũng có tiền công.

Thôn Thạch Đầu rất náo nhiệt, thậm chí Trần Tri phủ mỗi ngày phái người đến duy trì trật tự, Lý Phỉ thực cảm kích, nghe nói Trần phu nhân thích mẫu đơn, bèn tặng hai bồn Thập mẫu cảm qua đó.

Lý Phỉ mỗi ngày đến tối mới trở về, mệt nằm giường là ngủ luôn. Có khi, Lý Phỉ vào không gian, ăn chút hoa quả, uống chén trà, hưởng thụ thời gian một mình, nhưng những lúc như vậy rất ít. Liên tục mấy ngày ngay cả Tiểu Béo đều không đùa được. Hôm nay Lý Phỉ đến không gian, phát hiện trong không gian rất nhiều hoa quả đều đã chín, nho cũng có thể hái được, thậm chí một ít còn rơi trên mặt đất.

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, quyết định ngày mai hái toàn bộ xuống, bằng không lãng phí đáng tiếc. Nhưng mà phải tìm một địa phương không có người, hơn nữa cũng phải tìm một cái cố tốt. Ngày hôm sau Lý Phỉ không đi tới thôn Thạch Đầu, mà là vội vàng đánh xe ngựa đi ngọn núi phía tây thành.

Lý Phỉ mất suốt một ngày, mới đem đám hoa quả bên trong hái xuống hết, chỉ còn lại dưa hấu thật sự là quá lớn, Lý Phỉ thấy xe ngựa thật sự là đặt không hết, đành để lại ngày mai lại hái. Đến tối muộn vội vàng đánh một xe hoa quả trở về. Lý Phỉ mệt nằm sắp xuống, bảo bọn họ chuyển đồ vào.

Mọi người thấy nhiều hoa quả như vậy lại là tươi mới, nhất thời có chút thèm. Lý Phỉ để bọn họ ăn thoải mái, lại bảo Xuân Vân chọn những hoa quả tốt chút, đặt trong cái giỏ, gọi người đưa đến phủ Tri huyện. Để lại một số mình ăn, nho thì Lý Phỉ nói cho Trương thị cách nhượng rượu, để cho Xuân Vân và Vũ Nhi cùng nhau nhượng. Trương thị thấy Lý Phỉ ngày nào cũng bận tới mất, chỉ có bà (không tính mẫu thân Xuân Vân) một người thanh nhàn, cảm thấy thực có lỗi với nàng, giờ lại có việc làm, cao hứng gặt đầu.

Thấy mẫu thân Xuân Vân mỗi ngày không có việc gì, chính là la cà bát quái, Lý Phỉ quyết định để cho bà ta đi bán hoa quả, để cho nàng hằng ngày ra chợ bán. Mẫu thân Xuân Vân hiện tại có chút sợ Lý Phỉ,

không dám nhiều lời, chỉ phải nghe theo.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người cùng xuất phát. Lý Phỉ hái được chút dưa hấu, đưa đi thôn Thạch Đầu, để cho những người làm việc ở đó ăn giải khát. Những người đó đều rất cảm kích, không phải ai thuê bọn họ cũng cho ăn no lại còn đưa hoa quả đến.

Những rệu nho ở nhà cũng tiến hành hùng hực khí thế. Xuân Vân, Vũ Nhi, thậm chí Tiểu Ngưu nhỏ nhất cũng giúp đỡ đem nho hái xuống rửa sạch mang phơi nắng. Tiểu Hắc bọn họ cũng không nhàn rỗi, vội vàng trông gà vịt, không để cho chúng nó chạy ra đám nho phơi, nếu không sẽ bị bắn.

Mẫu thân Xuân Vân ở chợ bán hoa quả, hoa quả tươi mới, mẫu thân Xuân Vân biết ăn nói, một lúc sáng đã bán hết đám hoa quả, còn thỏa mãn tâm tình yêu thương bát quái của bà!

Lý Phỉ trở về nghe bọn họ báo cáo, cảm thấy cuộc sống thực phong phú.

Ngày ngày trôi qua, Lý Phỉ vẫn luôn quan sát tiến trình xây dựng trang viên. Rất nhiều người nơi này đều là dân chạy nạn, mỗi ngày dựa vào cứu tế của quan phủ miễn cưỡng sống, bây giờ lại có người thuê bọn họ, được ăn cơm no, còn có tiền công, đa số đều muốn lại đây làm việc. Lần này nghe nói nhà Lý Phỉ muốn chinh tuyển Điền Dân, cho nên rất nhiều người đều lại báo danh. Lý Phỉ thấy nhân thủ không đủ dùng, bèn tìm đến con trai thôn trưởng thôn Thạch Đầu, Đường Lập đến hỗ trợ. Đường Lập ở trong thôn có uy tín rất tốt, hơn nữa tính tình trầm ổn, vẫn là vị tú tài, tuy nói là người đọc sách, nhưng vẫn phải làm ăn chút. Nghe nói Lý Phỉ tìm người hỗ trợ, lập tức đến đây. Đường nhiên, Lý Phỉ trả tiền lương cũng rất cao.

Đường Lập chủ yếu là ghi lại tin tức những người đến báo danh, bao gồm tên họ, quê quán, am hiểu gì. Đường nhiên việc này chỉ có người đọc sách mới có thể làm.

“Công tử, công tử!” Lý Phỉ nghe thấy có người gọi mình thì nhìn lại, thấy Đạm Tử đang chạy tới bên này. Đạm Tử thực thông minh, mỗi lần giao cho nó nhiệm vụ đều hoàn thành tốt lắm, Lý Phỉ quyết định bồi dưỡng nó, tương lai cũng là một nhân tài.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ hỏi.

“Công tử, Chu địa chủ dẫn người đến thôn Thạch Đầu nháo sự!” Đạm tử thở hổn hển nói.

Lý Phỉ nghe xong lập tức chạy tới thôn Thạch Đầu, vừa đi vừa nghe tin tức Đạm Tử truyền lại

Sự tình là như vậy: chỗ giáp với đất của Chu địa chủ bỗng nhiên có nước, sau đó Chu địa chủ liền dẫn người tới nói bọn họ trộm nước, người trong thôn cũng không phải dễ bắt nạt, cũng bởi vì Chu địa chủ không cho nước tưới hoa màu, nên hôm nay mới bị mất mùa, họ rất hận Chu địa chủ, vì vậy cũng đứng ra tranh cãi với hắn!

Lý Phỉ nghe xong, trong lòng cười khở, sao chuyện nhỏ như vậy cũng ầm ĩ lên thế? Lúc Lý Phỉ đi tới, thấy hai đoàn người đều cầm gậy gộc, cào cuốc, có vẻ sắp đánh nhau!

Thấy Lý Phỉ đến đây, thôn trưởng lập tức tiến lên nói cho nàng biết nguyên nhân.

Lý Phỉ nghe xong rồi nhìn ra đám ruộng, có nước nhưng là rất ít, căn bản không đáng bao nhiêu. Mà người làm đám ruộng này nói không hề lấy nước nhà Chu địa chủ.

Lý Phỉ đã sớm đoán được, lấy trộm cũng sẽ không lấy một ít như vậy, căn bản không có tác dụng gì. Hơn nữa ruộng bên Chu địa chủ cũng không thiếu cái gì. Nói vậy đây là nhà Chu địa chủ cố ý gây sự!

“Người muốn thế nào?” Lý Phỉ nhìn Chu địa chủ mập mạp đối diện hỏi.

“Điền dân của người trộm nước trong ruộng nhà ta, bây giờ đang là hạn hán, thiếu nước nghiêm trọng mà các người còn làm như vậy...”

“Được rồi, chúng ta đi gặp quan đi.” Lý Phỉ đánh gãy người nọ đối diện đang nói thao thao bất tuyệt.

Mọi người chung quanh sửng sốt, Chu địa chủ cũng ngẩn ra, không ai nghĩ tới Lý Phỉ sẽ nói như vậy, giờ khắc này Chu địa chủ cũng do dự!

Vốn là do hắn nhìn người khác mua đám đất mà hắn muốn, trong lòng bất mãn, cho nên muốn đến xảo trá một phen, cho giáo huấn. Trong mắt hắn, Lý Phỉ không có thể lực, vẫn là người mới tới, rất dễ bắt nạt.

Hiện tại hẳn lại do dự, hẳn thấy Lý Phỉ mở miệng là nói đi gặp quan, hơn nữa, vẻ mặt cũng không lộ vẻ quan tâm gì, chẳng lẽ hẳn có người trong quan trường, cho nên một chút còn không sợ? Hẳn nghĩ tới Lý Phỉ không chỉ mua ruộng đất nơi này, còn một phát liền mua ba ngọn núi, bây giờ còn muốn đến khai khẩn kiến phòng, một lần làm lớn như vậy, sợ là mình cũng không làm được như vậy, xem ra là hẳn nhất định có chỗ dựa! Chu địa chủ càng khẳng định suy đoán của mình, cái gọi là dân không cùng quan đấu, mà mình cũng chỉ là một cái tiểu địa chủ thôi.

“Lý công tử.” Chu tài chủ đột nhiên thay đổi sắc mặt, có chút lấy lòng cười cười, “Ta vừa rồi nhìn lại, cảm thấy không cần đi gặp quan, chuyện nhỏ như vậy, chúng ta về sau vẫn là hương thân, hẳn là phải giúp đỡ nhau, làm sao sẽ vì một cái chuyện nhỏ này mà tranh cãi đâu.”

Lý Phỉ có chút kinh ngạc với biến hóa của hẳn, nhưng nếu hẳn nguyện ý giải hòa đương nhiên tốt nhất, Lý Phỉ nói vài câu khách sáo với hẳn rồi mang theo người cáo từ!

Lý Phỉ không biết ý tưởng của Chu địa chủ. Nàng chỉ nghĩ có việc thì gặp cảnh sát. Hiện tại cảnh sát không phải là quan phủ sao? Hơn nữa bây giờ nàng và Trần Tri phủ quan hệ không tính kém, như vậy ít nhất lúc mình gặp rắc rối chắc hẳn cũng theo lẽ công bằng mà phán đi! Lý Phỉ nghĩ như thế mới nói như vừa rồi.

Mà Lý Phỉ không biết ở thời đại này, hoặc là nói cổ đại bình dân, sợ nhất chính là gặp quan, trong tiềm thức bọn họ có loại sợ hãi gặp quan, loại sợ hãi này là đến từ quan phủ có rất quyền lợi lớn tùy ý xử trí bọn họ. Không đến bất đắc dĩ, bọn họ là tuyệt đối sẽ không báo quan.

“Công tử, vì sao người kia lập tức thay đổi thái độ không truy cứu nữa vậy? lúc đầu ta còn tưởng bọn họ sẽ đánh nhau đấy!” Đạt Tử rất tò mò. Lý Phỉ cũng không biết nguyên nhân, nên cũng không biết trả lời thế nào, bèn nói sang chuyện khác.

“Ừm, hôm nay Đạt Tử làm thật tốt nha.”

Nghe xong lời này, Đạt Tử sờ sờ cái gáy, có chút ngượng ngùng.

“Trở về bảo mẫu thân người làm cho người nguyên một con gà, để người ăn thỏa thích.” Lý Phỉ thưởng cho. Đạt Tử hoan hô, cũng quên mất đáp án của mình còn chưa thấy.

18. Chương 18: Nữ Nữ

Đã bắt đầu tiến hành kiến tạo trang viên rồi. Lý Phỉ mất hơn mười ngày mới vẽ ra được kết cấu trang viên. Rất nhiều chỗ, người phụ trách đều xem không hiểu, Lý Phỉ đành phải chậm rãi giải thích cho bọn họ, cũng thuận tiện nghe ý kiến bọn họ.

Mỗi ngày, Lý Phỉ đều là miệng khô lưỡi khô trở về, không có một chút khí lực, lúc đó Xuân Vân sẽ chạy tới đâm lưng, ấn mát xa cho nàng. Lý Phỉ cũng thực hưởng thụ.

Hôm nay Lý Phỉ trở về nằm xuống giường liền ngủ. Lý Phỉ vừa nằm xuống, ba con chó liền chạy đến, hết cắn giày lại là cọ cọ người Lý Phỉ. Lý Phỉ không kiên nhẫn, dẫn bọn chúng vào không gian, mặc kệ bọn chúng chơi.

Ngày hôm sau Lý Phỉ đã trở về thấy ánh mắt Xuân Vân hồng hồng, giống như đã khóc, nàng nhìn thấy Lý Phỉ lập tức khóc oa oa lên. Lý Phỉ vội hỏi nguyên nhân, mới biết được thì ra là Xuân Vân hôm nay không thấy bọn Tiểu Béo đâu, ra bên ngoài tìm vẫn là không thấy được, nàng lo lắng bị người ta bắt thịt rồi (đây là mẫu thân Xuân Vân nói), cũng có thể là lạc đường không về được (Vũ Nhi nói). Thế này Lý Phỉ mới nhớ tới, ba con chó kia bị nàng nhốt tại trong không gian, đã quên thả ra mất rồi!

Lý Phỉ vội vàng nói cho Xuân Vân đi xung quanh tìm xem, còn mình thì lặng lẽ thả chó ra. Ba con chó đói tới mức xiêu đi, cũng không làm nũng với Lý Phỉ, đều tăng tốc độ chạy về. Lý Phỉ nghĩ ba con chó này không biết có lạc đường không nhỉ? -_-!

Lúc Lý Phỉ về đến nhà, thấy cả nhà đều vây quanh ba con chó nhỏ, ba con chó nhỏ kia vừa ăn cơm, vừa phe phẩy cái đuôi, thi thoảng ô ô kêu lên một tiếng, khiến cho mọi người đồng tình. Xuân Vân và Vũ Nhi nước mắt đều chảy ra, mỗi người ôm một con không chịu buông tay.

Ai, Lý Phỉ thở dài, vào nhà tiếp tục ngủ.

Phòng ở kiến tạo so với trong tưởng tượng còn muốn tiêu tiền. Lý Phỉ mới phát hiện. Ba ngọn núi, mỗi một ngọn đều là tám trăm lượng, sau đó Lý Phỉ lại mua gần 100 mẫu xung quanh đó. Hơn nữa còn phải mua nguyên vật liệu, thức ăn, cái gì cũng phải dùng nhiều tiền, mà Hoa Tử đi ra bên ngoài thu thập giống cây cũng là đòi tiền !

Cộng cộng đếm đếm, Lý Phỉ đại khái tính ra, hẳn là phải gần hai vạn lượng!

Đây cũng coi như xong kế hoạch. Bây giờ Lý Phỉ không bận rộn giống mấy tháng trước nữa rồi, thậm chí nàng không cần đi xem xét ở Thạch Đầu thôn. Hồ thúc và Hoa Tử có thể đảm đương được, Đường Lập hỗ trợ làm cho rất nhiều sự tình cũng thoải mái rất nhiều. Lý Phỉ lại bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để kiếm được tiền!

Lý Phỉ xây dựng rất nhiều phòng ở cho điền dân. Bởi vì rất nhiều Điền Dân đều là dân chạy nạn, trôi giạt khắp nơi, không có cố định nhà ở, cho nên Lý Phỉ xây rất nhiều nhà ở. Những nhà ở này cũng không mất bao nhiêu tiền. Tiền công đều rất ít, chỉ là cần tiền mua vật liệu thôi. Vì tương lai quản lý tốt trang viên này, số tiền đó Lý Phỉ vẫn bỏ ra được. Hiện tại chính là chuyện kiếm tiền thế nào!

Lý Phỉ vẽ ra một ít ruộng thí nghiệm. Dùng để thí nghiệm lúa nước hai mùa, và mời nhiều người có kinh nghiệm trồng lúa tới hỗ trợ. Tiếp thu những kinh nghiệm của bọn họ, lại thí nghiệm cách gia tăng sản lượng lương thực!

Lý Phỉ đã biết ở thời đại này sản lượng mỗi mẫu lương thực đều rất thấp. Tuy nàng không biết làm ruộng, nhưng là làm một người người lãnh đạo, người đưa ra quyết sách, quyết định phương hướng, so với biết mấy thứ này quan trọng hơn.

Giống cây ăn quả đã muốn thu thập tốt lắm. Lý Phỉ để bọn họ vừa khai khẩn vừa trồng, nhưng bây giờ thì chưa có tiền lời. Giống lương thực cũng góp nhặt được không ít. Lý Phỉ đem trồng những cây sản lượng cao lại chịu hạn như khoai lang, ngô cao lương, thậm chí nàng còn chuẩn bị gieo trồng bông. Nàng đem tất cả những mầm mống đó gieo trong không gian cho chúng nảy mầm, không chỉ có tỷ lệ sống cao, hơn nữa lớn cũng nhanh. Vì không để cho người khác hoài nghi, chờ khi mầm mống dài ra mấy tấc, sau đó mới giao Hồ thúc.

Mà những loại hoa như hoa hồng, mẫu đơn, huân y thảo. Lý Phỉ đã để người nuôi cây ở trang viên phụ cận. Mời một số người có kỹ thuật tới làm rất trọng yếu, hơn nữa, như vậy nàng có thể vượt qua ải này, quang minh chính đại lấy ra những hoa hoa thảo thảo trong không gian.

Mà một ngọn núi chỉ dùng để gieo trồng cây cối, trong thời gian ngắn sẽ không có gì hiệu quả và lợi ích gì, Lý Phỉ quyết định sẽ xây chuồng gà và heo, dùng để nuôi gà và heo. Hai cái ao đào rất nhanh, hai tháng trước cuối cùng cũng có mưa, tuy rằng không có tác dụng bổ cứu lại tình hình hạn hán, nhưng mỗi người đều vẫn hy vọng trời mưa, trong ao cũng được đổ đầy nước, có thể nuôi cá và trồng hoa sen .

Mà toàn bộ trang viên cũng tiến hành dựa theo nàng thiết kế. Lý Phỉ nhìn sơ qua, quả thực có chút bất ngờ với trí tuệ của cổ nhân, bọn họ thực thông minh, cho dù không có sắt thép xi măng, bọn họ kiến tạo ra còn đẹp mắt hơn so với tưởng tượng của Lý Phỉ.

Mà Điền Dân, trong mấy tháng cũng đã được chọn ra. Những người này phần lớn là hiểu được loại này, nghe nói Lý Phỉ không chỉ một năm chia lợi bốn – sáu, còn có sẵn phòng ở nên đều nguyện ý.

Hôm nay thời tiết có chút oi bức. Lý Phỉ vừa ở huyện nha trở về. Nghe được Trần Lương nói cho nàng triều đình không có phát lương, bởi vì lần đại hạn này, lương thực thực rất thiếu, cả nước đều đang tăng giá, số lượng nạn dân còn tăng nhiều. Nhưng là triều đình cũng có chút bồi thường, chính là miễn hai năm thuế má.

Việc này đối với Lý Phỉ mà nói đương nhiên là chuyện tốt. Tạ Trần Tri phủ xong, vô cùng cao hứng đi về.

Về tới nhà, chợt nghe có tiếng đứa nhỏ ở khóc nỉ non. Lý Phỉ vào cửa nhìn thấy Trương thị đang ôm một đứa nhỏ trong tay, mọi người đều vây quanh xem. Xuân Vân nói cho nàng, đứa nhỏ này bị người ta đặt ở cửa. Buổi sáng Trương thị ra cửa thấy được, đợi nửa ngày cũng không thấy có người đến, đành phải ôm vào nhà.

Trương thị nhìn chằm chằm Lý Phỉ không nói lời nào, Lý Phỉ đương nhiên hiểu bà muốn làm gì, nhưng Lý Phỉ cũng không muốn mở miệng.

Trương thị là người lương thiện, nếu Lý Phỉ nói cho bà ý nghĩ của nàng, đương nhiên, đó là thật sự. Nói vậy, khi đó bà sẽ rất khó chịu đi.

Vì sao đứa nhỏ này sẽ xuất hiện ở cửa nhà nàng?

Mấy tháng này, động tác của Lý Phỉ ở trong thành rất lớn, mua ruộng mua núi, lại là thuê dân chạy nạn xây trang viên, đương nhiên sẽ có nhiều người chú ý tới, và đến tìm hiểu chút tin tức.

Cha mẹ đứa nhỏ vứt bỏ con nơi này mặc kệ là vì nguyên nhân gì đã đặt ở cửa nhà nàng, chắc là cũng đã hỏi thăm, thấy là gia đình không tồi mới để con lại.

Lý Phỉ đi vào xem xét. Thấy một đứa nhỏ được quấn bởi một lớp vải bông, cái mặt nho nhỏ nhăn lại, đang khóc nức nở. Lý Phỉ thấy đứa nhỏ thật nhỏ, nàng vừa giơ tay qua, đứa nhỏ kia liền bắt được ngón tay giữa của nàng, đưa vào trong miệng.

“Nó chắc là bị đói bụng!” Đang ôm đứa nhỏ Trương thị nói.

“Ah” Lý Phỉ nghĩ, vậy là phải cho uống sữa!

Lý Phỉ bỗng nhiên nghĩ đến lão dê đang sống nhàn nhã trong không gian. Đó là vú em mà nàng cấp cho ba con chó. Bây giờ mà để cho đứa nhỏ cứ khóc lóc như vậy cũng không phải là biện pháp.

“Giao cho ta đi, ta đi cho nó ăn cái gì đó.”

Lý Phỉ bắt trước Trương thị, ôm đứa nhỏ vào phòng, lập tức đi vào không gian. Nàng lấy sữa dê cho nó ăn. Đứa nhỏ bị đói quá, không biết vị hơi là gì, uống ngay lập tức. Lý Phỉ nhìn đứa nhỏ ăn xong rồi ngủ, biết bây giờ cũng không có cách nào khác. Để nó đi, e là Trương thị cũng không muốn, mà nàng cũng không nhẫn tâm được như vậy. Chỉ là, Lý Phỉ còn chưa biết mục đích của cha mẹ đứa nhỏ này. Nếu chỉ là muốn nàng nuôi dưỡng đứa nhỏ thì nàng có thể nuôi được, nhưng họ có mục đích khác... Trong mắt Lý Phỉ lóe lên ánh sáng lạnh, đem đứa nhỏ đặt cạnh giường sau đó cũng nặng nề ngủ xuống.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ bị tiếng khóc làm cho tỉnh giấc, mở to mắt thì nhìn thấy đứa nhỏ đang tay chân đập loạn xạ, khóc không ngừng, Lý Phỉ lập tức mang nó vào không gian, dứt sữa cho nó.

Lý Phỉ muốn đi ra ngoài, đem cục cưng đưa cho Trương thị, cục cưng lại cứ cầm quần áo Lý Phỉ không buông, nàng cởi ra thì nó lại khóc. Lý Phỉ không có cách nào, đành phải ôm nó đi cùng. Xoay đi thì nhìn thấy Trương thị mỉm cười nhìn mình. Mặt Lý Phỉ đỏ bừng lên.

Lý Phỉ đi tới chỗ không người mang con dê ra, dạo qua một vòng thì trở về. Bởi vì cục cưng quả thực không thể cách Lý Phỉ, Lý Phỉ cũng không dám đi, đành phải để Đạt Tử đi vắt sữa dê, chỉ cách khử mùi cho Hồ đại nương. Chuẩn bị xong xuôi, trong viện nổi lên tràn ngập hương sữa, Lý Phỉ cho mỗi người uống một chén, còn lại để cho cục cưng.

“Công tử, người tính làm gì với đứa nhỏ này?” Trương thị nhìn tiểu bảo bảo đang ngủ say còn cầm lấy quần áo Lý Phỉ nhỏ giọng hỏi.

Lý Phỉ trong lòng có chút phức tạp, đứa nhỏ này, Lý Phỉ cảm thấy người đó để đứa nhỏ lại là có mục đích, nhưng là, đứa nhỏ căn bản không chịu rời Lý Phỉ, buổi tối cũng cùng nhau ngủ, Lý Phỉ giống như có chút quen thuộc vật nhỏ này, thậm chí trong lòng thích nó ỷ lại, loại cảm giác nó đang cần mình!

Hơn nữa, Lý Phỉ đứa nhỏ ngủ say, chu cái miệng nhỏ nhắn, bụng tròn vo, lòng nàng cũng mềm đi như nước vậy.

Kệ đi, nuôi thì nuôi, chuyện sau này thì sau này tính. Nếu cha mẹ đứa nhỏ thật sự có mục đích khác, đến lúc đó lại giải quyết đi.

Vì thế, vật nhỏ gia nhập sân Lý gia. Lý Phỉ đặt tên cho nó, gọi là Nữu Nữu.

Ở nơi này mấy ngày mà sắc mặt nó ngày càng hồng nhuận, tay chân đồng nhất như củ sen. Con mắt đen căng tròn như quả nho. Chỉ cần nó nhe miệng ra cười, con mắt đáng thương nhìn nhìn, ai cũng không đành

lòng được. Vì thế, Lý Phỉ luôn bị nó kè cận không đi ra ngoài được, đành phải để người khác tới nhà bàn công việc.

Đê sữa trong nhà cũng không để dư thừa. Mỗi ngày lượng sữa vắt ra cũng nhiều, Nữ Nữ một người uống không hết, vì thế mỗi người trong nhà lại được một chén. Có khi Hồ đại nương còn dùng làm điểm tâm, vừa thơm vừa ngon, làm cho Tiểu Ngưu mỗi ngày đều chạy sau mông bà.

19. Chương 19: Phân Việc

Trẻ con đều thích ngủ, Lý Phỉ nhân dịp đó thì đi ra ngoài an bài công việc. Đến khi nghe được Nữ Nữ tỉnh lại khóc nỉ non, Lý Phỉ lại lập tức chạy về, vừa ôm vừa dỗ, bận túi bụi. Trương thị thực thích trẻ con, có khi Lý Phỉ ôm nó mỗi tay, thì sẽ ôm thay cho Lý Phỉ. Nữ Nữ cũng không bài xích Trương thị, chỉ cần Trương thị ôm nó để nó vẫn nhìn thấy Lý Phỉ là được!

Buổi tối chính là lúc Lý Phỉ ghét nhất. Lý Phỉ cho người làm một cái giường nhỏ, xung quanh đều có mộc lan ngăn vây lại. Chỉ là những khi nửa đêm, Lý Phỉ luôn bị tiếng khóc đánh thức, không phải đái dầm thì chính là đói bụng. Lý Phỉ dần dần cũng quen, có lần bị Xuân Vân nhìn thấy. Tình cảnh theo Xuân Vân miêu tả: ánh trăng như nước rơi vào trong nhà, Nữ Nữ như tinh linh đã tỉnh, bắt đầu giãy dụa. Ngay lúc đó Lý Phỉ hai mắt nhắm nghiền từ từ đi tới, đầu tiên là đi tới chiếc giường nhỏ xốc tã lên, sờ sờ, tiếp theo, vợ lấy cái bình sữa bên cạnh (đây là Lý Phỉ dặn người ta làm, trả giá rất cao, làm bằng gỗ, không dễ vỡ, miệng bình rất nhỏ, có cái miệng nhỏ, sữa theo nơi đó đổ ra, hơn nửa một lần sẽ không đổ ra được nhiều. Đổ sữa vào trong rồi vặn nắp là xong) ôm lấy cục cưng, bắt đầu cho nó uống sữa. Động tác như nước chảy mây trôi. Xem ra là rất thuần thục !

Ăn cơm tối xong mọi người đều ngồi ở sân hóng mát. Đạt Tử nhảm chán vỗ về cục cưng ngồi ở trên người Tiểu Hắc. Xuân Vân giúp Hồ đại nương làm chút điểm tâm. Vũ Nhi đi tắm rửa cho Tiểu Ngưu lười tắm một thân bẩn thỉu. Trương thị thì thu dọn. Lý Phỉ nhìn cục cưng “Vô sỉ tươi cười” kêu a a, cùng Hồ thúc và Hoa Tử thảo luận công trình Lý gia trang.

Trang viên xây dựng ở Thạch Đầu thôn cũng cần phải có tên, Lý Phỉ không sành lắm về việc đặt tên, gọi luôn là Lý Gia trang!

Thôn Thạch Đầu sau đó cũng được đổi thành Lý Gia thôn, bởi vì đại đa số thôn dân trong này là Điền Dân của Lý Gia. Đây là việc của sau này.

Lý Phỉ hiện tại chỉ nghĩ tới việc làm thế nào kiếm được tiền thôi. Rất nhiều tài nguyên trong thôn thì chưa được thu hoạch, mà những thứ trong không gian thì không thể ngang nhiên lấy ra. Trước mắt nàng không nghĩ ra được cách nào kiếm ra tiền, tạm thời gác lại vậy, hoạch định cho tương lai đã!

Lúc này Xuân Vân bưng hương dụ cao Lý Phỉ thích ăn nhất đi vào. Thứ này là kiếp trước nàng rất thích ăn, nơi này lại không có ai làm. Lý Phỉ nói với Hồ Đại nương một câu, vậy mà Hồ đại nương lập tức chạy đi làm. Bà chỉ hỏi Lý Phỉ một chút về nguyên liệu cần làm, rồi chính bà tự mày mò ra ! Làm cho Lý Phỉ bội phục sát đất, cũng làm nàng nghĩ tới một cách làm ăn. Lý Phỉ lại nói cho Hồ đại nương những món mà mình trước đây đã từng ăn. Bánh ngọt bỏ thêm các loại hoa quả, Hồ đại nương còn tự mình nghĩ ra cách bỏ thêm sữa vào, bánh ngọt càng thơm ngon. Lý Phỉ dặn Hồ đại nương không nên nói cho người khác biết, nàng tính sẽ mở một cửa hàng bánh ngọt. Các loại hoa quả, bột mì, trứng gà đều là gia sản sẵn có, có nguyên liệu nàng cũng không lo vấn đề tiêu thụ. Bởi vì những món mà Hồ đại nương làm theo ý của Lý Phỉ làm ra cho mọi người ăn được bọn họ khen tã tã.

“Lý Phỉ tỷ, tỷ viết gì vậy ?” trong mắt Xuân Vân tràn đầy ngạc nhiên sùng bái, trong mắt nàng những người đọc sách biết chữ là những người rất lợi hại. Lý Phỉ bị nàng nhìn như vậy có chút ngượng ngùng. Xuân Vân không biết chữ nên nhìn không hiểu Lý Phỉ viết. Lý Phỉ viết là chữ giản thể, mà chính nàng cũng chỉ nhận biết được một ít chữ giản thể mà thôi, còn viết chữ thì lại không, kỳ thật cũng tương đương với thất học! Hơn nữa Lý Phỉ không quen dùng bút lông, nên những chữ này... kì thật chỉ có nàng hiểu được.

Lý Phỉ đặt bút sang một bên bắt đầu ăn điểm tâm.

“Lý Phỉ tỷ, tỷ rất lợi hại nha! Biết rất nhiều thứ như vậy, biết viết chữ nữa, còn muối cái gì cũng không!” Xuân Vân ngồi ở bên cạnh, có chút sùng bái, có chút buồn rầu.

“Nhưng muối thêu rất đẹp nha! Còn tỷ lại không biết thêu. Muối làm điểm tâm cũng ăn ngon lắm, còn tỷ thì ngay cả cơm cũng không biết nấu. Cho nên muối cũng rất lợi hại!” Lý Phỉ hạ thấp bản thân an ủi nàng.

Xuân Vân đơn thuần, ngay cả phiền não cũng rất đơn giản, thoáng cái liền tan! Một lát sau lại vui vẻ như chim sẻ, kể cho Lý Phỉ đầy những chuyện thú vị, ví như Tiểu Hắc tha giấy của Đạp Tử giấu đi rồi, hay là nói Tiểu Béo vừa nạng, ôm nó thật mệt, hoặc như Hồ đại nương làm ra món ăn mới thật ngon, nàng cũng bắt chước học theo.

Lý Phỉ cười tủm tỉm nghe, thỉnh thoảng lại đáp một câu.

Xuân Vân nói xong cảm thấy có chút vô duyên, ấp úng nói: “Xuân Hoa tỷ...”

Lý Phỉ đã dặn Xuân Vân gọi nàng là Lý phỉ, ngày thường vẫn gọi được, chỉ là những khi nóng vội, lại buột miệng gọi Xuân Hoa tỷ.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ nhẹ giọng hỏi.

“Muối, mẹ muối, bà muốn, ai, không cần, Xuân Hoa tỷ, tỷ mặc kệ mẹ muối đi, tính tình bà ấy vốn cứ như vậy!”

Nàng mới chỉ nói nửa câu thôi nhưng Lý Phỉ cũng đoán được ra, nhất định là mẹ Xuân Vân muốn cầu cạnh việc gì đó, nhưng lại sai Xuân Vân đi nói.

“Mẹ muối làm sao vậy? Nói đi, với ta còn có gì mà không thể nói.”

Xuân Vân có chút ngượng ngùng, “Mẹ muốn tỷ giao chuyện mua đồ ăn cho bà.” Nói xong có chút nôn nóng: “Xuân Hoa tỷ, tỷ mặc kệ bà ấy đi, tính bà vốn là như vậy, tỷ không cần phải chiều theo ý bà, không cần phải nể mặt muối.”

Xuân Vân trong lòng vẫn rất cảm kích Lý Phỉ, nàng chuộc thân cho mình, để mình được đoàn tụ cùng mẹ, còn cho mình ở lại đây, hằng ngày cũng không bắt mình việc gì, đối xử với mình như tỷ muối ruột thịt vậy.

Lý Phỉ cũng đoán được chuyện này, dù sao thì chuyện mua đồ này là nhiều béo bở nhất.

“Không sao, thực ra tỷ cũng có ý định để mẹ muối làm việc này.”

“A? !” Xuân Vân kinh ngạc.

“Thực ra phân chuyện mua đồ ăn cho bà không sao cả, chỉ là muối hãy nói với mẹ muối, mỗi ngày tỷ sẽ đưa dự trù cho bà, mua như thế nào đó là chuyện của bà, nhưng đồ ăn bà mua nhất định phải đúng với yêu cầu của Hồ đại nương.”

Bởi vì mấy tháng này cần số lượng lớn thức ăn cho thợ làm công, mà việc này đều là Hồ đại nương làm. Hồ đại nương còn phải nấu cơm, cho nên rất vất vả, mà trong nhà nhân nhả nhất chính là mẹ Xuân Vân. Lý Phỉ đưa ra yêu cầu này là tin tưởng Hồ đại nương tuyệt đối nghiêm khắc về vấn đề chất lượng đồ ăn, sẽ không kết bè với mẹ Xuân Vân. Bởi vì loại người hay làm như Hồ đại nương chán ghét nhất chính là kiểu người như mẹ Xuân Vân, nói như rồng leo làm như mèo mửa, lười biếng lại thích buôn chuyện.

“Nhưng là, Xuân Hoa tỷ, mẹ muối không thích hợp, bà vẫn hay thích chiếm tiện nghi, sợ là...” Xuân Vân cúi đầu nói.

Lý Phỉ cười cười, “Có biết vì sao mẹ muối lại thích chiếm tiện nghi không?”

Xuân Vân khó hiểu nhìn Lý Phỉ.

“Bởi vì bà muốn tồn đồ cưới cho nữ nhi nha!”

“A!” Một lúc lâu sau Xuân Vân mới phản ứng lại, bùm mặt, ngượng ngùng nhìn Lý Phỉ nói: “Tỷ sao lại nói vậy chứ! Xuân Hoa! Muối không thèm quan tâm tới tỷ nữa!”

Nói xong bỏ chạy đi ra ngoài!

Lý Phỉ cười nhìn Xuân Vân đỏ mặt lảo đảo chạy ra cửa. Kỳ thật nàng thực hâm mộ Xuân Vân có một người mẹ như vậy. Mẹ Xuân Vân thích chiếm một ít tiện nghi là vì một mình bà phải nuôi lớn con cái, cái gì dùng cũng phải tiết kiệm, cái gì tốt đều muốn giành cho nữ nhi, đây là tình yêu của người mẹ với đứa con gái. Lý Phỉ cũng biết, mẹ Xuân Vân cũng không phải là người xấu lắm, chỉ là chiếm một ít tiện nghi nhỏ mà thôi, cho nên để bà nhận việc này cũng không sao cả.

20. Chương 20: Trung Thu

Hôm nay là tiết Trung thu, Lý Phỉ không đi Lý gia trang kia, mà quyết định cùng mọi người đi dạo phố. Lần này Lý Phỉ mặc nữ trang, đã lâu không mặc nữ trang Lý Phỉ thật sự không quen lắm. Vừa mặc xong đi ra thì bị mọi người trừng mắt nhìn, giống như là thấy chuyện cực kì lạ lắm vậy, một bộ dạng không thể tin nổi!

Lý Phỉ bị họ nhìn mà xấu hổ, ho khụ một tiếng rồi đuổi mọi người đi chuẩn bị để đi ra ngoài.

Trương thị và Hồ đại nương không muốn đi, nói muốn ở nhà giữ nhà. Hồ thúc cũng nói để những người tuổi trẻ ra ngoài thôi, mẹ Xuân Vân định đi nhưng thấy mấy người nói như vậy đành phải la cà ở nhà.

Lý Phỉ vốn định để Nữ Nhi ở nhà, nhưng Nữ Nhi biết mọi người muốn đi ra ngoài, ôm Lý Phỉ không buông tay, chỉ cần nàng gỡ ra nó liền oa oa khóc to lên, đương nhiên chỉ là làm sét đánh giữa trời quang mà thôi.

Cuối cùng, Lý Phỉ ôm tiểu hài tử mang theo mấy người chuẩn bị đi ra ngoài, bọn Tiểu Hắc cũng chạy theo. Đương nhiên Lý Phỉ không muốn mang theo chó đi dạo phố, Tiểu Béo liền cọ ổng quần ô ô làm nũng. Lý Phỉ thờ ơ nhưng Xuân Vân bên cạnh thì không chịu nổi, ôm lấy Tiểu Béo và mang theo ba con chó đi dạo phố.

Vì thế, Lý Phỉ ôm Nữ Nhi, Xuân Vân ôm tiểu béo, Vũ Nhi nắm tay Tiểu Ngưu. Hoa Tử và Đạm Tử đi ở phía sau nhìn mấy người, còn có hai con chó.

Bởi vì là tiết Trung thu nên trên đường rất nhiều người, trên mặt mỗi người đều là tươi cười vui vẻ, không khí ngày hội trung thu rất lớn xua tan đi những bi thương tai nạn mấy tháng trước đó.

Mấy người đều rất hưng phấn, mắt nhìn khắp nơi, ngay cả Nữ Nhi trong lòng cũng nhô nhô cái đầu nhỏ nhắn lên, a a vài câu chỉ về phía trước, cũng không biết nó đang nói cái gì.

Xuân Vân ôm Tiểu Béo hết nhìn đông lại nhìn tây, rất nhanh liền mệt mỏi. Lý Phỉ thấy nàng thở hồng hộc, liếc nhìn Tiểu Béo đang ngồi trong lòng nàng hưởng thụ, bèn nói: “Muội thả Tiểu Béo xuống đi.”

Xuân Vân nhìn Tiểu Béo, lại nhìn ngã tư đường náo nhiệt, thấy hơi lo lắng, “Nhiều người như vậy, Tiểu Béo bị lạc mất thì sao?”

Lý Phỉ nói: “Không đâu, Tiểu Béo biết đường về đây, muội yên tâm đi. Muội cứ ôm nó như vậy thì sẽ không đi dạo nổi nữa đâu!”

Khuyên bảo như vậy Xuân Vân mới buông Tiểu Béo ra. Tiểu Béo vừa được thả xuống liền cùng bọn tiểu Hắc theo sau, cho dù mọi người đi góc nào chúng nó vẫn theo kịp.

Có khi Lý Phỉ thật hoài nghi ba con chó này, có phải vì ở trong không gian không, cho nên chúng nó sẽ thông minh hơn so với những con chó khác. Vì Lý Phỉ luôn cảm thấy chúng nó có thể hiểu được những lời nàng nói.

Bên ngoài có rất nhiều quầy ăn vặt, Tiểu Ngưu nhìn xem mà chảy nước miếng, Vũ Nhi thì không dám biểu hiện rõ ràng, nhưng ánh mắt thì vẫn thỉnh thoảng đảo qua đó, Lý Phỉ có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nó. Lý Phỉ cũng không keo kiệt, mỗi loại đều mua mấy phần, một người một phần, còn không quên để lại một phần cho mấy người ở trong nhà.

Thực ra đồ ăn vặt nơi này ngon bằng đồ Hồ đại nương làm được chỉ là nhìn chúng lạ mắt thôi.

Đến một cửa hàng vải vóc, Lý Phỉ thấy Xuân Vân muốn vào xem, liền để Hoa Tử mang theo không kiên nhẫn Đạm Tử, Tiểu Ngưu và mấy con chó đi từ lâu đối diện.

Lý Phỉ nói cho mấy người mỗi người được chọn một tấm, mấy người nghe xong lập tức chạy đi chọn vải. Về ăn mặc Lý Phỉ cũng không để ý lắm, vì thường ngày nàng toàn mặc nam trang.

Nhưng nữ tính vốn bẩm sinh thích xinh đẹp, Lý Phỉ cũng không ngoại lệ. Cũng đi chọn vải cho mình.

Chợ quây thấy nhiều khách nhân như vậy, còn nói mua cho mỗi người một tấm, biết đây là khách hàng lớn bèn chạy ra nhiệt tình chiêu đãi. Cầm rất nhiều vải dệt tốt ra. Lý Phỉ liếc mắt một cái liền nhìn trúng bộ vải hoa màu hồng sắc đường viền màu bạc, chỉ vào vào thắt vải hỏi chợ quây.

“Phu nhân thật tinh mắt, thắt này là trấn điểm chi bảo đấy ! Ở Phụ thành chỉ nhà ta mới có, chỉ quan to quý nhân kinh thành mới mặc nó...”

Đại khái là do đang ôm Nữu Nữu nên bị người ta gọi là phu nhân nhưng Lý Phỉ cũng không ngại.

Lý Phỉ kiên nhẫn nghe hẳn khoe khoang một hồi, chờ hẳn dừng lại mới hỏi: “Bán thế nào?”

“Mười lượng bạc một thắt.” Chợ quây cười tủm tỉm nhìn Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ không có trả lời ngay muốn nó hay không, mà quay sang hỏi Xuân Vân đã chọn được chưa. Xuân Vân cầm một thắt phần hồng sắc, Vũ Nhi cầm trong tay một thắt thâm sắc. Nhưng vừa rồi Lý Phỉ nhìn thấy Vũ Nhi vẫn nhìn vào thắt vàng nhạt bên cạnh, có lẽ là rất thích nó. Lý Phỉ đoán chắc là thắt này lấy cho Tiểu Ngưu, nữ hài không mặc loại nhan sắc này.

“Muội muốn thắt này ư?” Lý Phỉ hỏi.

Vũ Nhi đã thu hồi tầm mắt ôm cuộn vải gật gật đầu.

“Thắt này để cho Tiểu Ngưu, muội đi chọn thắt khác đi.”

Quả nhiên Vũ Nhi nghe xong sững sốt một chút nhưng cũng không động dậy, chỉ là ánh mắt không tự chủ liếc về phía tấm vải vàng nhạt kia. Lý Phỉ có chút đau lòng cho sự trưởng thành sớm của nó. Lý Phỉ tự mình đi lên lấy thắt vải đó đưa cho chợ quây gói lại.

Nữu Nữu ở một bên đột nhiên giơ tay bắt lấy một thắt vải màu đỏ thẫm không chịu buông.

“Nữu Nữu thích cái này?” Xuân Vân ở bên cạnh đùa Nữu Nữu. Nữu Nữu chưa biết nói, chỉ không chịu buông tấm vải ra. Lý Phỉ không còn cách nào khác là mua luôn nó.

Lý Phỉ lại chọn thêm mấy thắt cho đám người Trương thị. Lúc tính tiền, chợ quây tính toán giá cả xong Lý Phỉ giao tiền, nhưng không hề nhắc tới tấm vải kia. Chợ quây thấy vậy hơi sốt ruột, mắt thấy bọn họ sắp đi ra, lập tức gọi Lý Phỉ lại.

“Phu nhân, ngài xem lại một chút, ta bớt giá cho ngài ?”

Lý Phỉ dừng lại, “Một lượng.”

“Như vậy sao được? Phu nhân người xem vải của ta này, là tốt nhất ...”

Lý Phỉ không đợi hẳn nói xong bèn đi luôn.

“Được rồi, được rồi, phu nhân, cho ngài cho ngài .”

Lý Phỉ trả tiền xong gọi Đạp Tử lại chuyển đồ. Hai người Xuân Vân và Vũ Nhi ngơ ngác đứng ở một góc, há miệng kinh ngạc nhìn Lý Phỉ.

Thật ra có khi lạc thú khi đi mua quần áo còn là ở chỗ trả giá!

Trở lại từ lâu Lý Phỉ để bọn họ tự gọi những món mình yêu thích, còn nàng thì nhàm chán nhìn ra cửa sổ.

Ngay lúc này một thân ảnh nhỏ gầy lọt vào tầm mắt Lý Phỉ. Thân ảnh kia đang nhặt những quả lê bị quây hàng ném đi. Nó nhặt rất cẩn thận những trái lê mà người ta vứt đi như rác, đặt vào trong túi áo.

Lý Phỉ nhìn thấy rõ thân ảnh nó, là muội muội Xuân Hoa! Lý Phỉ cả kinh! Đứng lên, chạy xuống dưới lầu đi đến trước mặt nó.

Đại khái là do xấu hổ nên vẫn cúi đầu, thấy có người đứng ở trước mặt mình, bèn ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cả kinh, làm rơi hết cả đám quả lê trong áo xuống đất, ngơ ngác nhìn Lý Phỉ, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, bỏ nhào vào Lý Phỉ khóc rống lên.

“Tỷ, tỷ...” Miệng nó vẫn không ngừng gọi Lý Phỉ tỷ, gầy yếu bả vai hơi run run, như là gặp phải áp lực gì đó phải khóc ra.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc.” Lý Phỉ có chút cứng ngắc khe vuốt lưng nó, trong lòng thì đau đốn từng trận.

Lý Phỉ trở lại Phụ thành, vẫn cố ý xem nhẹ nhà Xuân Hoa, cố gắng để mình quên đi Xuân Hoa, nàng là Lý Phỉ, nàng không muốn làm Xuân Hoa, cũng không muốn người khác gọi nàng là Xuân Hoa. Trong lòng nàng Xuân Hoa là người có bộ dáng giống hệt mình, nhưng lại không phải là một người. Nàng là Lý Phỉ, Xuân Hoa là Xuân Hoa. Cho nên sau đó, Lý Phỉ đã dùng hơn mười lượng bạc vứt bỏ đi quá khứ Xuân Hoa. Trong lòng nàng vẫn an ủi chính mình, Xuân Hoa bị người nhà bán, sau đó đã chết, cho nên nàng giải thoát. Mà nàng là một người khác, không cần phụ trách với nhà Xuân Hoa. Nàng cố ý xem nhẹ đi việc nàng chiếm cứ thân thể Xuân Hoa, thậm chí cho rằng hơn mười lượng bạc tương đương với những gì Xuân Hoa trải qua. Nàng làm như vậy là lừa mình dối người, nhưng Lý Phỉ càng nguyện ý làm như vậy, nàng không thể nhận thức thành người một nhà với họ, không có tin tưởng với người nhà ấy, sau khi gặp gỡ mẹ Xuân Hoa thì càng chán ghét.

Nhưng bây giờ nhìn thấy muối muối Xuân Hoa ở trong này. Quần áo của nó cũ nát đầy mụn vá. Lý Phỉ có chút kinh ngạc. Nàng đã cho họ hơn mười lượng bạc, số đó đủ họ sống hơn một năm, sao bây giờ lại rơi xuống tình cảnh như vậy?

“Không phải ta đã cho người hơn mười lượng bạc sao, sao người phải...?” Lý Phỉ hỏi.

“Tỷ không biết đâu, đệ đệ bị bệnh nặng, dùng thật nhiều tiền, tiền tỷ đưa đều dùng hết, còn thiếu thật nhiều, mẹ nói, tỷ đi rồi nên ở nhà lại không có tiền, còn muốn bán muối cho nhà giàu người ta. Ô ô ô...”

Lý Phỉ nghe xong cũng hiểu được đại khái tình huống thế nào. Thật không ngờ là mẹ Xuân Hoa lại chuẩn bị bán nữ nhi.

“Được rồi, đừng khóc. Tỷ tỷ bây giờ đã trở lại, người đừng khóc.” Thấy Lý Mai gầy yếu bả vai, quay đầu đi không dám nhìn Lý Mai nữa. Loại cảm giác đau đốn trong lòng lại mãnh liệt.

“Ăn cơm chưa, ta mang muối đi ăn gì đó.”

Nói xong nắm tay muối muối Xuân Hoa kéo vào tửu lầu.

Lý Mai không đi, lắc đầu không muốn đi vào, “Tỷ, đừng vào đó, mất rất nhiều tiền.”

Lý Phỉ muốn nói cho nó nàng bây giờ có rất nhiều tiền, nhưng nghĩ tới bộ dạng mẹ Xuân Hoa lại nhịn xuống.

“Được, ta mang muối qua bên kia ăn mỳ đi.” Lý Phỉ chỉ vào mặt quán ven đường nói.

Lý Mai ăn rất nhanh, có lẽ do đói quá lâu. Nghĩ đến nó khổ sở như vậy. Không hiểu sao lòng nàng lại cảm thấy đau đốn hơn. Loại cảm giác này không phải Lý Phỉ chưa từng có. Khi nàng ra khỏi nhà Xuân Hoa, khi đó Lý Mai ôm nàng khóc gọi nàng đừng đi, lúc đó nàng cũng có cảm giác như vậy. Nhưng chỉ là mờ nhạt, Lý Phỉ áp ở trong lòng không biểu hiện ra ngoài.

Lý Phỉ biết cảm giác này không phải của nàng, nó là ký ức của lưu lại của Xuân Hoa, thực nhỏ, ngày thường không biểu hiện ra, chỉ là khi nhìn thấy cô bé này khóc mới mãnh liệt hơn.

Lý Phỉ áp chế tâm tư xuống đáy lòng, cười nói với Lý Mai: “Tiểu Mai, đây là một lượng bạc, muối cầm lấy, về sau nếu có chuyện gì thì tới đông thành tìm tỷ, tìm một người tên Lý Phỉ là được rồi.”

“Tỷ, muối biết phải tìm Lý Phỉ, đó không phải là tên của tỷ sao? Tỷ, chẳng lẽ tỷ không về nhà cùng muối sao? Muối nhớ tỷ!”

Lý Phỉ ngốc lảng, “Muội nói cái gì? Trước kia ta cũng gọi là Lý Phỉ, chẳng lẽ tên ta không phải là Xuân Hoa à?”

Lý Mai có chút kỳ quái nhìn Lý Phỉ, “Tỷ, đương nhiên tên tỷ là Lý Phỉ rồi, Xuân Hoa là tên khi đi vào phủ người ta đổi .”

Lý Phỉ ngơ ngác, thì ra Xuân Hoa tên là Lý Phỉ!

Nàng đã hiểu vì sao giống, vì căn bản chính là một người!

21. Chương 21: Chuyển Nhà

Lý Phỉ trở về phòng mình.

Xuân Hoa tên thật là Lý Phỉ, bộ dáng giống hệt nàng, thật sự nàng ấy chính là mình, mình là nàng ấy ư? Điều này làm cho Lý Phỉ rất hoang mang. Vì sao hai người sẽ là một người. Vì sao nàng lại xuyên vào người Xuân Hoa?

Hay mình là Xuân Hoa, còn trí nhớ kiếp trước kia chỉ là một giấc mơ mà thôi?

Nhưng nếu nói như vậy thì tất cả những tín niệm của nàng đều sụp đổ hết! Những thứ mà nàng biết: tri thức, tín ngưỡng, đều đến từ kiếp trước, còn có sự tự tin về bản thân, nhưng bây giờ lại thay đổi !

Người mẹ mà mình vẫn luôn kính yêu, người cha mà nàng luôn căm hận, tất cả những cái đó chỉ là một giấc mộng thôi ư?

“Lý Phỉ tỷ, ăn cơm thôi .” Xuân Vân đẩy cửa tiến vào nói với Lý Phỉ.

“Ừ.” Lý Phỉ lên tiếng nhưng không có ý định đứng lên.

” Lý Phỉ tỷ, có chuyện gì sao?”

“Nếu có một ngày muối phát hiện muối không phải là muối, là một người khác, muối sẽ làm gì?” Lý Phỉ như nói với nàng cũng như là nói với chính mình.

“Cái gì mà muối không phải muối, là người khác? Muối vẫn là muối nha, Lý Phỉ tỷ, tỷ nói lung tung gì vậy chứ. Đi ra nhanh lên, hôm nay là Trung thu, Hồ đại nương làm thật nhiều bánh Trung thu ngon lắm, ha ha...” Xuân Vân vẫn như vậy, không có một chút phiền não gì.

Đúng vậy, sao mình lại phải phiền não chứ ? Mình vẫn là mình! Không có gì thay đổi cả, cho dù Xuân Hoa có gì đó liên quan tới mình, thì cũng là kiếp trước của mình, hoặc là một thân thể ở thời không khác của mình, nhưng nếu là như thế thì sao chứ?

Nàng vẫn sống cuộc sống của nàng, Lý Phỉ cũng có ý nghĩ của chính mình, hai người giống nhau, ngoại hình giống nhau, tên giống nhau, nhưng tư tưởng lại khác. Nói cho cùng, nàng cho dù có thay đổi thân thể thì vẫn là nàng trước đây!

Không suy nghĩ lung tung về chuyện này nữa, ra ngoài cùng mọi người ngắm trăng vậy.

Nữ Nữ nhìn thấy nàng bèn với đòi ôm. Lý Phỉ ôm nó vào trong lòng, nghe nó kêu ô ô a a gì đó. Tiểu Ngưu chơi đu dây trong sân, Vũ Nhi ở bên cạnh trông coi. Hồ thúc, Đạt Tử, Hoa Tử đang nói chuyện phiếm, Trương thị và Hồ đại nương bận bịu trong bếp. Mấy con Tiểu Béo híp mắt ngủ ở bên chân Lý Phỉ, thỉnh thoảng lại hé mắt ra nhìn mọi người rồi lại híp mắt ngủ tiếp .

Tết Trung thu nhưng không làm nàng cô đơn chút nào!

Ngày hôm sau Lý Phỉ vừa rời giường mặc quần áo cho Nữ Nữ. Nữ Nữ rất vui vẻ, hết kêu a a lại cọ cọ. Tuy rằng nó còn chưa đầy một tuổi, nhưng được mọi người trong nhà chiều chuộng, cho ăn ngon nên bây giờ béo ú. Mặc bộ quần áo cho nó như làm một trận vận động ấy!

“Công tử ! ” Đạt Tử ở bên ngoài nói; “Bên ngoài có người muốn tìm ngài, là cô nương ngày hôm qua, còn mang theo một người đến đây, nói là mẹ của công tử.”

Lý Phỉ cũng đoán được hôm nay mẹ Xuân Hoa sẽ tới. Ngày hôm qua Lý Phỉ cho Lý Mai một lượng bạc, mẹ Xuân Hoa khẳng định sẽ nghỉ ngơi, mà Lý Mai không biết nói dối sẽ kể hết cho bà.

“Cho họ vào đi.” Lý Phỉ để Xuân Vân mang Nữ Nữ đi ăn điểm tâm, còn nàng đi sang phòng bên cạnh.

Đây là lần thứ hai Lý Phỉ nhìn thấy mẹ Xuân Hoa, trên đầu bà có thưa thớt mấy cọng tóc bạc. Lý Phỉ đoán mẹ Xuân Hoa chắc chỉ hơn ba mươi tuổi, không ngờ đã có tóc bạc, chắc là cuộc sống vất vả mài ra. Thực ra Lý Phỉ có chút thông cảm cho bà, không đến bất đắc dĩ không ai nguyện bán con bán cái đi, chỉ là vì chống đỡ gia đình thôi.

Mẹ Xuân Hoa ngơ ngác nhìn Lý Phỉ một hồi lâu, Lý Phỉ thấy ánh mắt mẹ Xuân Hoa đỏ lên.

“Tiểu Phỉ! Con đi đâu vậy, làm mẹ lo lắng gần chết!” Nói xong nước mắt liền chảy ra.

Lúc này Lý Phỉ mới chân chính cảm giác được bà kỳ thật cũng là một người mẹ, cho dù bán nữ nhi của chính mình, có lẽ vẫn là một người mẹ biết yêu thương con gái đi, chỉ là ánh mắt của bà có lúc nông cạn mà thôi, hoặc là bà vì xoay sở cho gia đình mà phải làm một quyết định.

Lý Mai bên cạnh cũng òa lên khóc theo.

Lý Phỉ thấy hai người ôm nhau khóc. Đầu óc nàng lại hiện lên cảnh trong mơ tối hôm qua. Lý Phỉ, không, là Xuân Hoa, ôm mẹ Xuân Hoa khóc, sau đó Xuân Hoa lên một chiếc xe ngựa và đi càng lúc càng xa.

Đó hẳn là cảnh tượng lúc Xuân Hoa bị bán đi. Từ lúc gặp Lý Mai ngày hôm qua, bóng dáng Xuân Hoa hay xuất hiện trước mắt nàng, Lý Phỉ lại cảm thụ tâm tình rất phức tạp đó của nàng.

Lý Phỉ kiên nhẫn chờ hai người khóc xong, gọi người cầm vài thứ lên. Đi ra sớm như vậy chắc là còn chưa ăn gì.

Đúng là chưa ăn gì. Lúc Lý Mai nói cho bà chuyện ngày hôm qua, bà chỉ hận không thể ngay lập tức chạy tới xem đó có phải nữ nhi của mình không. Đó là bản năng lo lắng cho nữ nhi của người mẹ.

Nhưng bây giờ bà nhìn thấy nữ nhi mình ăn ngon, mặc đẹp, còn có người hầu hạ, mẹ Xuân Hoa lại bắt đầu có tâm tư khác.

“Tiểu Phỉ, nhà này là của con ?” Mẹ Xuân Hoa thật cẩn thận hỏi.

Lý Phỉ gật đầu, nàng làm sao lại không biết mẹ Xuân Hoa nghĩ cái gì chứ.

“Nhà này bao nhiêu tiền mới mua được, Vương bà tử cách vách cũng mua một nhà ở gần đây, nghe nói mất mấy chục lượng! Con lãng phí như vậy làm gì, về nhà ở là được, số tiền đó...” mẹ Xuân Hoa ăn uống no đủ, lại bắt đầu khôi phục bản tính.

“Được rồi, ta cùng người nói một chút chuyện ta tính đi. Người có biết sau khi người bán ta đi...”

“Tiểu Phỉ, sao con lại nói như vậy, lúc trước nói chuyện chính con cũng đồng ý, muốn chiếu cố trong nhà, cho nên...” Mẹ Xuân Hoa đánh gãy lời nói Lý Phỉ.

Lý Phỉ nghe bà nói như vậy rất tức giận, nhưng nàng nhịn xuống, vì sao bán Xuân Hoa, Lý Phỉ mặc kệ, nhưng bây giờ thì khác.

“Được rồi, ta về sau sẽ chiếu cố các người, ta mua cho các người một tòa nhà, các người chuyển qua ở. Về sau hàng tháng cho các người năm lượng bạc phí dụng, nếu đệ muội có cưới gả, ta sẽ có thêm giúp được không?”

Cho dù nàng không thích mẹ Xuân Hoa như thế nào, nhưng đệ đệ muội muội Xuân Hoa thì nàng cũng phải phụ trách một chút. Nghĩ đến bộ dáng Lý Mai gây yếu ngày hôm qua, Lý Phỉ nghĩ mình cần phải phụ trách thay cho Xuân Hoa!

“Đủ, đủ.” Mẹ Xuân Hoa vội vàng gật đầu, trong lòng một trận mừng thầm. Mua cho bà tòa nhà, còn hàng tháng cấp năm lượng bạc, đây là bao nhiêu! Trong thôn tuyệt đối không một nhà nào có thể so sánh được với ta, về sau xem Vương bà tử còn dám khoe khoang con mình tốt thế nào sao!

“Cho nên về sau người không cần xen vào chuyện của ta, người sống cuộc sống của người, ta sống của ta, là hai nhà riêng biệt!” Lý Phỉ nói xong, nhìn thoáng qua mẹ Xuân Hoa. Nếu bây giờ Lý Phỉ không nói rõ ràng, tương lai nàng sợ mẹ Xuân Hoa ỷ vào thân phận là mẹ thân thể này lại được voi đòi tiên. Như vậy đâu có được!

Mẹ Xuân Hoa vừa định mở miệng, đã bị ánh mắt Lý Phỉ nhìn sợ tới mức đem lời định nói nuốt vào trong bụng, thưa dạ đáp lời. Bây giờ bà có điểm sợ Lý Phỉ!

“Các người về nhà thu thập một chút đi, hai ngày nữa ta đến tiếp các người.” Lý Phỉ không muốn nhiều lời với bà, trực tiếp tiễn khách.

Mẹ Xuân Hoa cũng không nán lại, vội vàng chạy về nhà, hôm nay gặp chuyện cực kì tốt, giờ về nhà thu dọn, lại đi cạnh khóe Vương bà tử!

Lý Phỉ sai Hoa Tử đi chọn nhà, không thể quá gần nhà này. Phân phó xong mọi chuyện nàng mới yên tâm. Xuân Hoa, mặc kệ người là gì của ta, hiện tại, ta coi như là vì chiếm cứ lấy thân thể của người, chiếu cố người nhà thay người !

Hai ngày sau, Lý Phỉ liền mang theo Hoa Tử, Đạt Tử, còn gọi mấy chiếc xe bò đi đến nhà Xuân Hoa.

Mẹ Xuân Hoa đã thu dọn từ rất sớm, cùng với rất nhiều bao to bao nhỏ đứng chờ trong sân. Trong sân còn đứng rất nhiều người, rất xa đã nghe thấy mẹ Xuân Hoa khoe khoang với người khác, nữ nhi mình mua tòa nhà lớn trong thành cho bà ở, cho bà dưỡng lão! Còn mua nha hoàn hầu hạ.

Lý Phỉ nghe xong có chút bất đắc dĩ, nàng ngồi ở trong xe ngựa, cũng không đi ra ngoài, để cho người khác đi chuyển.

Lập tức màn bị xóc lên, mẹ Xuân Hoa chui đầu vào định nói gì đó, nhìn thấy ánh mắt như giết người của Lý Phỉ lập tức câm miệng.

Lý Phỉ nhắm mắt lại miễn cưỡng hỏi: “Chuyện gì?”

Mẹ Xuân Hoa vốn định để Lý Phỉ đi xuống, bà muốn khoe cho người khác biết, nữ nhi của bà làm nha hoàn có đại tiền đồ, mua cái tòa nhà lớn cho bà ở, cho bọn họ hâm mộ. Nhưng giờ nhìn thấy bộ dạng Lý Phỉ, bà cũng không dám nói cái gì .

“Không có việc gì, không có việc gì.”

“Người muốn ngồi xe ngựa?”

Mẹ Xuân Hoa rất muốn ngồi, chỉ là: “Không được, lần sau đi, ta muốn ở phía sau còn nhìn, không thể để cho người ta cầm đồ đi mất. Để Toàn Nhi ngồi đi, thân thể hần hơi yếu.”

Lý Phỉ biết Lý Toàn là đệ đệ Xuân Hoa, nhỏ nhất trong nhà.

“Được rồi, gọi mấy đứa Lý Mai cũng tới ngồi đi.”

Mẹ Xuân Hoa đáp lời, không đi xa đã lại nghe thấy giọng của bà, đại khái là nói về nhà mới, nào là lớn thế nào, xinh đẹp thế nào.

Rất nhanh sau đó Lý Mai ôm một cái tiểu nam hài, nắm một cái tiểu cô nương lên xe ngựa.

Tiểu nam hài chính là Toàn Nhi, gầy teo nho nhỏ, nghe nói từ lúc sinh ra thân thể vẫn luôn không tốt, bị bệnh nặng một hồi cho nên bây giờ có bộ dáng này. Nó khiếp sợ ngồi tựa vào lòng Lý Mai, liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái lại rụt đầu vào. Tiểu cô nương bên cạnh mặc quần áo rộng thùng thình, đại khái là từ quần áo người lớn sửa thành, vẫn nép vào sau lưng Lý Mai.

“Tỷ.” Lý Mai kêu một tiếng, lại nói với hai đứa nhỏ “mau gọi.”

Chợt nghe thấy hai đứa nhỏ gọi lên một tiếng lý nhí như mèo kêu.

Lý Phỉ vẫn rất thích trẻ con, bởi vì chúng rất thuần khiết, sạch sẽ. Lại nhớ tới Nữ Nữ sáng nay đòi đi theo bèn cười lên. Lấy ra điểm tâm.

Nhẹ giọng nói với bọn họ: “Đến đây ăn đi, ăn ngon lắm đấy.”

Hai cái đứa nhỏ cũng không dám cầm điểm tâm lên ăn mà chỉ nhìn chằm chằm nó, sau đó nhìn sang hỏi Lý Mai.

“Muội thả chúng ra, trong xe lót nhiều chăn, không có việc gì, muội cũng ăn đi, còn có rất nhiều.”

Thế này Lý Mai mới cầm điểm tâm lên, đưa cho đệ đệ muối muối mỗi người một cái rồi mới lấy cho mình một cái từ từ ăn.

22. Chương 22: Trong Truyền Thuyết A Ngưu Ca

“Tỷ, có thể ngừng một lát ở nơi này không?” Xe ngựa chạy được một lúc thì bỗng nhiên Lý Mai ngưng ngừng nói.

“Ừ.” Lý Phỉ dặn xa phu dừng lại. Thấy Lý Mai xuống xe, đi đến nhà ở cách đó không xa lắm, bên trong có người đi ra, Lý Mai nói một câu với hắn rồi lại lập tức lên xe.

“A Ngưu ca ca.” Một giọng nói mềm yếu trong xe ngựa vang lên.

Lý Phỉ chấn động thân mình, thực sự có người tên A Ngưu ca?

Đến khi Lý Mai lên xe thấy tỷ tỷ nhìn mình chăm chăm càng thêm ngưng ngừng. Nhất định là tỷ tỷ thấy mình rất hư rồi dám nói chuyện với nam nhân.

Nhưng là, “Tỷ tỷ, tỷ đừng hiểu lầm, muối chỉ là muốn cùng A Ngưu ca nói lời tạm biệt. Hắn tốt lắm, vẫn hay làm việc giúp nhà chúng ta.”

“Ừm, không có việc gì.” Lý Phỉ thấy bộ dạng vội vội vàng vàng giải thích của Lý Mai bèn xua tay nói cho nó biết không sao cả. Cho dù là Lý Mai có ý tứ gì với hắn, thì nó cũng chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi thôi, để lập gia đình thì còn sớm lắm. Lý Phỉ hoàn toàn đã quên, nữ tử thời đại này lập gia đình đều rất sớm!

Đến nhà mới, Lý Phỉ cho người chuyển hết đồ đạc vào. Lúc này nàng cũng nhìn thấy cha Xuân Hoa. Một nông dân khoảng bốn mươi tuổi, làn da ngăm đen, là hăng năm phơi nắng nơi đồng ruộng. Ông nhìn thấy Lý Phỉ thì chà xát tay nói: “Tiểu Phỉ, thời gian qua con đi đâu vậy? Làm sao mà có tiền mua nhà này?”

Lý Phỉ thấy ánh mắt ông lóe ra dường như là không dám nhìn, chỉ vụng trộm đưa mắt nhìn đầy quan ái.

Bỗng nhiên Lý Phỉ cảm giác được nam nhân này thật sự có tình thương của người cha dành cho nữ nhi, có lẽ là không biết biểu đạt. Mẹ Xuân Hoa sau khi gặp Lý Phỉ, mặc dù có oán giận, nhưng nghe được nàng nói mua cho tòa nhà, bà chỉ lo cao hứng thôi, làm sao sẽ nghĩ đến nữ nhi của bà đi đâu, làm cái gì, vì sao lại có nhiều tiền như vậy?

Mà người hàm hậu trước mắt này, câu nói đầu tiên là hỏi nàng đi đâu lâu vậy? Trong lời nói nồng đậm sự lo lắng cho nữ nhi.

Lý Phỉ có chút cảm khái, “Ta đi xa nhà một chuyến, nhưng không có chuyện gì, người không cần lo lắng. Số tiền này là quang minh chính đại kiếm được.”

Dường như ông còn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói thêm gì nữa.

Lý Phỉ đã mua sẵn một số đồ gia dụng, chỉ cần thu dọn lại một chút là xong. Lý Phỉ nhìn Lý Mai mang theo hai đứa nhỏ hớn hờ chuyển đồ, cười cười, cáo biệt Lý Mai: “Ta phải đi rồi, lần sau lại đến gặp các người. Nào, đây là năm lượng bạc, muối đưa cho mẹ.”

Được hai ngày Lý Mai lại sang tìm Lý Phỉ, còn mang theo đứa em.

Lý Mai vẫn ngưng ngừng như trước, “Tỷ, mẹ nói đêm nay mời khách, gọi tỷ tới.”

Chuyển nhà mới đều có lễ thăng quan chỉ hỉ, mời những hàng xóm chung quanh. Lý Phỉ gật đầu.

Mấy người ngồi ở thư phòng, trong viện là Xuân Vân Vũ Nhi và Nữ Nữ đang đùa ngựa gỗ, Nữ Nữ cười thực vô sỉ, Tiểu Béo và Hoa Nhỏ lười biếng nằm dưới tàng cây, Tiểu Hắc tinh lực tốt đang cào cào cái gì đó.

Tiểu Tuệ ngồi cạnh Lý Mai nhìn ngựa gỗ của Nữ Nữ thật hâm mộ. Cái đó là do Lý Phỉ cảm thấy Nữ Nữ rất khó mang theo, luôn kề cận nàng, cho nên nhờ người ta làm ra, quả nhiên Nữ Nữ thực thích, thời gian bám người nàng ít đi. Như vậy Lý Phỉ mới có thời gian làm việc khác.

“Người có muốn đi chơi không?” Lý Phỉ thấy Tuệ tỷ muội thích thú nhìn ngựa gỗ, bèn thân thiết hỏi.

Tuệ tỷ muội lui vào trong lòng Lý Mai, sợ hãi nhìn thoáng qua Lý Phỉ, nửa ngày sau mới gật gật đầu.

Lý Phỉ nắm Tuệ tỷ muội đi qua, để Xuân Vân ôm Nữu Nữu xuống, nàng ôm Tuệ tỷ muội ngồi lên trên. Tuệ tỷ lúc đầu còn có chút sợ, ôm chặt lấy tay áo Lý Phỉ, sau đó dần dần cười to lên, vui vẻ để Lý Phỉ đẩy ngựa.

“Oa oa oa...” Nữu Nữu bên cạnh đột nhiên khóc lớn lên. Làm cho Tuệ tỷ muội sợ hãi suýt ngã xuống.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Xuân Vân vội vàng đến đỡ.

Nữu Nữu nhìn Tuệ tỷ ngồi ngựa gỗ của nó, khóc liên thanh, còn nấc lên.

“Nàng muốn ngựa gỗ.” Xuân Vân có chút ngượng ngùng, tiểu tử tông thực bá đạo, đồ của nó không muốn cho người khác chạm vào.

Tuệ tỷ muội đã ba tuổi, có thể nghe hiểu nàng nói cái gì. Tuệ tỷ muội tuy rằng bình thường thực nhu thuận, nhưng chung quy vẫn là đứa nhỏ, có chút luyến tiếc, ôm ngựa gỗ không muốn xuống dưới, Lý Mai bên cạnh đi lên ôm nó xuống dưới, nó bị ôm khỏi ngựa cũng oa oa khóc lên.

Lý Phỉ nhìn có chút đau đầu, tiểu hài tử không khóc mới đáng yêu nhất.

Nàng đang định phê bình Nữu Nữu bá đạo, Nữu Nữu bỗng nhiên nín khóc, nàng oai đầu, cắn ngón tay nhìn Tuệ tỷ muội khóc, có chút nghi hoặc. Nó suy nghĩ thật lâu nhưng không nghĩ ra cái gì, lại thấy Lý Phỉ đang nhìn nó lập tức phác qua làm nũng.

Lý Phỉ tiếp nó, vỗ vỗ mông nó, nhắc nhở nó: “Đây là tỷ tỷ, người ta là khách, con cho tỷ tỷ chơi với được không?”

Nữu Nữu xoay đi không để ý tới Lý Phỉ. Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ, xem ra là được chiều quá. Nàng quay sang nói với Lý Mai đang đỡ Tuệ tỷ muội, “Để cho nó chơi đùa đi, không có việc gì.”

Lý Mai thấy Tuệ tỷ muội khóc thương tâm cũng đau lòng, biết Tuệ tỷ muội ngày thường không có gì chơi, nhưng cảm thấy như vậy thì không tốt, lắc đầu nói với Lý Phỉ: “Đừng, để Nữu Nữu chơi đi, Nữu Nữu còn nhỏ, Tuệ tỷ muội nên nhường cho nó.”

Dường như Tuệ tỷ muội ở trong lòng Lý Mai cũng hiểu ra, dần dần cũng nín khóc, lủi lủi trong lòng Lý Mai.

Nghe nó nói như vậy, Lý Phỉ có chút thương tiếc. Nữ hài tử ở thời đại này không được coi trọng.

Mà Tuệ tỷ muội và Toàn Nhi tuy là long phượng thai, nhưng là đôi ngọc rõ ràng khác biệt.

Toàn Nhi là nam đinh nhỏ nhất trong nhà, cũng là con trai duy nhất của mẹ Xuân Hoa, đương nhiên là chiều chuộng hơn, mà Tuệ tỷ muội đại đa số thời gian đều bị mẹ bỏ qua, chỉ có tỷ tỷ Lý Mai này chiều cố. Trái tim non nớt này dường như hiểu chuyện hơn so với đứa trẻ cùng tuổi.

Lý Phỉ đặt Nữu Nữu xuống đất để nó tự đứng.

Bởi vì Lý Phỉ cũng không biết ngày sinh nhật Nữu Nữu, dựa theo Hồ đại nương suy đoán, lúc nhất được khoảng 4 tháng, bây giờ là 9 tháng, Lý Phỉ lấy ngày nhìn thấy Nữu Nữu làm ngày sinh nhật. Nữu Nữu bây giờ đã đứng vững, nhưng còn chưa biết đi. Lý Phỉ đỡ nó đi đến cạnh ngựa gỗ.

Phụng phịu nói: “Ta hỏi con, ai dạy con bá đạo như vậy chứ! Tỷ tỷ là khách tới chơi, chẳng lẽ con không nhường cho tỷ tỷ sao?” Nữu Nữu tuy rằng còn nhỏ, nhưng Lý Phỉ vẫn thường xuyên nói chuyện cùng nó. Trong mắt người khác trẻ nhỏ như vậy thì sẽ không hiểu gì, nhưng Lý Phỉ biết chúng nó nghe hiểu và cảm nhận được.

Lý Phỉ nói xong thì Nữu Nữu quay sang a a với Tuệ tỷ muội nói gì đó, lại a a với Lý Phỉ vài câu, rồi đi về phía trước. Lý Phỉ không hiểu nó nói, ôm lấy nó, Tuệ tỷ muội dường như nghe hiểu, có chút ngượng ngùng nói với Lý Phỉ: “Tỷ tỷ, muội muội nói chúng ta cùng nhau ngồi.”

Nữu Nữu như là nghiệm chứng lời nói ấy gật gật đầu.

Vì thế, hai cặp ánh mắt thuần khiết nhìn nàng như vậy, nàng có chút xấu hổ, tiểu hài tử có thể hiểu lời chúng nó nói, còn nàng thì chẳng hiểu gì.

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu đi lên. Tiểu hài tử không có cừu hận gì, rất nhanh hai thân ảnh nho nhỏ đứng đưa trên ngựa gỗ, thuần khiết cười giòn tan.

Buổi trưa, Lý Phỉ đi tới nhà Xuân Hoa. Bên trong đã có rất nhiều người ngồi, Lý Phỉ nhìn thấy mẹ Xuân Hoa và mấy người phụ nữ ở phòng bếp cùng nhau rửa rau, rửa chén, nói chuyện phiếm. Cha Xuân Hoa bên này cũng cùng khách nhân nói chuyện, nhưng chủ yếu là nghe, ông rất ít nói chuyện.

Nhìn thấy Lý Phỉ đến đây, mẹ Xuân Hoa cười toe toét, kéo Lý Phỉ qua giới thiệu cho mấy vị tam cô lục bà. Lý Phỉ không chịu đựng nổi ánh mắt của mấy đại thẩm này, chỉ muốn trốn đi.

Lý Phỉ thấy Hoa Tử chuyển đồ đến liền nói cho mẹ Xuân Hoa ra lấy đồ. Thế mới tránh được một kiếp. Thừa cơ bọn họ đều xem lễ vật, Lý Phỉ lập tức mang theo Hoa Tử đi về.

~~~~~

Nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai của Nữu Nữu. Lý Phỉ không biết chính xác ngày sinh của Nữu Nữu, chỉ là đoán ra. Dựa theo ngày sinh nhật mà Lý Phỉ cấp Nữu Nữu, hôm nay là ngày lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Nữu Nữu. Lý Phỉ cũng chính thức đặt tên cho Nữu Nữu, tên là Lý Vân La. Hôm nay cũng mời mấy người quen đến, trong đó có cả nhà Xuân Hoa.

Nữu Nữu vừa biết nói, câu đầu tiên chính là gọi “mẹ”, những câu khác chỉ nói được ngong ngịu.

Có lẽ ở nhà nghe nhiều, Lý Phỉ cũng không dạy nó, nhưng cũng không cấm nó gọi. Lý Phỉ nhớ tới lần đầu gặp nó, nó ôm chặt nàng không buông, khóc đến khàn cả giọng. Lúc đầu Lý Phỉ cũng không tính nuôi nó, nhưng bởi vì Trương thị, và do nàng cũng thích trẻ con, hơn nữa lại cũng không biết để nó đi đâu, cho nên liền nuôi nó thời gian này. Không ngờ là nó bám nàng như vậy, và cũng không ngờ hai người ở chung lâu lại có tình cảm như vậy. Bây giờ để nàng làm mẹ nó, nàng đương nhiên đồng ý ngay. Không chỉ là thích nó, còn là vì đến thời đại này, nàng luôn muốn có một người thân mật, để giải bày tâm sự, tình cảm của bản thân.

Nhưng mẹ Xuân Hoa vừa đến không biết, bà vừa nghe có hài tử gọi nữ nhi mình là mẹ liền choáng váng.

“Mẹ? Tiểu Phỉ, đây là nữ nhi của con?”

Lý Phỉ không muốn để nhiều người biết Nữu Nữu là nhật được, không có phản bác gật đầu.

“Vậy, vậy cha đứa nhỏ đâu.”

“Nó không có cha!” Lý Phỉ không hề lo lắng cho vấn đề này tùy tiện đáp.

Nào biết đâu, mẹ Xuân Hoa nghe xong liền khóc rống lên.

“Nữ nhi ah, Tiểu Phỉ đáng thương của ta! Sao con lại mệnh khổ như vậy, con còn có đứa con nữa. Đáng thương con ta, rất cuộc kẻ nào lại vô lương tâm vậy ...”

Mặt Lý Phỉ đen sì, nghe bà càng nói càng thái quá, Lý Phỉ để Lý Mai lên ngăn bà nói luyên thuyên, lại thấy Lý Mai đang ôm Tuệ tỷ muội bên cạnh cũng khóc lên, nói vậy là Lý Mai cũng nghĩ thế. Tuệ tỷ muội và Toàn Nhi thấy mẹ và tỷ tỷ khóc, cũng khóc theo. Còn có Nữu Nữu bên cạnh cũng vô giúp vui, thấy mọi người đều khóc liền ôm chặt Lý Phỉ gọi Mẹ càng to, mấy người kia nghe xong, khóc càng lớn hơn nữa.

23. Chương 23: Hỗn Loạn Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Đây là Lý Phỉ chứng kiến một ngày lễ chọn đồ vật đoán tương lai hỗn loạn nhất.

Lý Phỉ không biết làm thế nào để dàn xếp việc này, nhìn mấy người đang khóc lóc mà cuống cả lên. Cha Xuân Hoa ngơ ngác ngồi ngoài cửa, vẻ mặt thương cảm, vậy là ông cũng nghĩ như thế. Dù sao thì nữ nhi của mình cũng đi ra ngoài một chuyến khá lâu, lại mang về nhiều tiền nên ai cũng nghĩ lung tung thôi.

Lý Phỉ thấy Xuân Vân bưng đồ ăn từ bên ngoài vào, định gọi nàng đi an ủi họ một chút, nhưng nàng ấy cũng khóc theo luôn.

“Muội khóc cái gì vậy, tiểu tổ tông, muội không cần phải làm phiền thêm !”

“Muội, muội cũng không biết khóc cái gì, nhìn bọn họ khóc thương tâm như vậy, tự nhiên khóc theo.” Xuân Vân thút tha thút thít đáp.

Lý Phỉ thật đau đầu, trong thời gian này nàng rất bận, chuẩn bị đón năm mới, ở thôn trang còn rất nhiều việc cần làm. Trong đồng việc bề bộn Lý Phỉ mới rút ra được một ngày làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai, nhưng sao nó lại thành thế này!

Mặc kệ mấy người khi nào khóc xong thì thôi. Trời đã tối rồi, nhân vật chính Nữ Nữ đã sớm đi ngủ, Lý Phỉ cũng lười giải thích với những người này, trực tiếp gọi người đưa cơm cho bọn họ ăn còn nàng thì đi ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, Lý Phỉ nhìn đứa trẻ ngủ say trên giường, dường như lòng nàng cũng mềm mại đi rất nhiều.

Có một số việc như định mệnh sắp đặt sẵn vậy ! Nàng đi vào thế giới này chỉ mong sao có thể sinh tồn tốt mà thôi. Nàng vẫn cố gắng đi thích ứng, thậm chí đi học cách sống của con người nơi này. Nàng biết, nếu muốn sống tốt ở nơi này thì phải hòa nhập với quy cách sống ở nơi này. Nàng vẫn học và làm được cũng không tệ. Nhưng có vấn đề nàng không dám đụng đó là tình cảm. Nàng không biết ở thế giới này nàng có thể yêu một người nào đó hay không, hay có người nào đó mà nàng có thể tiếp nhận hay không.

Nàng không muốn rối rắm về chuyện tình cảm nữa, bây giờ Lý Phỉ chỉ có ý nghĩ để Nữ Nữ làm nữ nhi của nàng. Kệ cho chuyện tình cảm sau này thế nào, giờ Lý Phỉ chỉ muốn có một người thân nhân để nàng kí thác tình cảm của mình. Mà thân nhân này chính là một tiểu hài tử thuần phác không cần phòng bị và ỷ lại nàng.

Đối với nhà Xuân Hoa, Lý Phỉ vẫn cảm thấy rất xa lạ. Tình cảm của nàng đối với họ rất kì quái. Bởi vì mẹ Xuân Hoa, nàng không yên tâm với họ, mà nhìn thấy Lý Mai ngưỡng ngừng, cha Xuân Hoa trung thực hàm hậu, Lý Phỉ nghĩ mình có thể nhận họ làm thân nhân. Cho nên Lý Phỉ muốn thử tiếp xúc với bọn họ, nhưng vì mẹ Xuân Hoa nên nàng không dám thân thiết quá.

Ngày hôm sau Lý Phỉ đi Lý gia trang. Hiện tại đúng là thời gian Lý gia trang bận rộn nhất.

Công trình trong giai đoạn gấp rút, Lý Phỉ chỉ mong mau chóng được ở. Mà bông cũng bắt đầu được ngắt, gieo trồng một ít giống cao sản. Nàng mời đến là những lão nông nhiều kinh nghiệm, cho nên sản lượng cũng không tệ. Lý Phỉ phân phát một ít cho Điền Dân, còn phần nhiều lưu lại mình dùng, nàng không bán vì để dùng vào việc khác.

Bông được ngắt xuống Lý Phỉ cho người làm thành chăn. Những chăn bông này Lý Phỉ không định bán, mà để người ta làm xong thì phân cho Điền Dân Lý gia trang. Bởi vì bọn họ đa số là những nạn dân sau vụ hạn hán trôi dạt khắp nơi. Bây giờ ở khu nhà Lý Phỉ dựng cho, tuy đã có lương thực thu hoạch, nhưng với bọn họ thì vẫn thiếu thốn rất nhiều, Lý Phỉ nghĩ giúp bọn họ một chút. Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, rất nhiều Điền Dân không có chăn bông, bởi vì chăn bông ở thời đại này đối với những gia đình bình thường cũng là thứ rất quý trọng, gia cảnh bình thường cũng chỉ có khoảng một hai bộ thôi. Chăn làm xong Lý Phỉ liền phân phát cho Điền Dân, đương nhiên bọn họ rất cảm kích. Những Điền Dân này đều là nông dân thuần phác, người khác đối xử với họ tốt có lẽ sẽ không biểu đạt bằng lời, nhưng cũng là cảm kích trong lòng, làm việc càng chăm chỉ. Những việc Lý Phỉ làm không xong họ sẽ tới giúp đỡ.

Đây cũng là cách mua chuộc lòng người, làm cho càng nhiều người nguyện ý vì người làm việc.

Lý Phỉ nuôi thử mấy con heo, cho chúng ăn ngô là chính, chúng lớn rất nhanh. Cũng là vì chuẩn bị đón năm mới, Lý Phỉ dự định phân phát cho bọn họ thịt heo và cá nuôi trong ao. Nàng cũng nói cho bọn họ hàng năm vào dịp cuối năm sẽ phân phát cho bọn họ một ít thịt cá và một số thứ khác. Đây coi như phúc lợi của bọn họ đi.

Cũng bởi vậy mà càng có nhiều người nguyện ý làm Điền Dân cho Lý gia.

Một năm này Lý Phỉ không có thu vào, toàn dùng tiền của cây cực phẩm mẫu đơn kia. Tiền tiêu như nước, Lý Phỉ đếm lại phát hiện nàng chỉ còn khoảng một vạn lượng. Nhưng Lý Phỉ cũng không lo lắng, thậm chí nàng nhìn mảnh ruộng đất trước mắt này, rất nhanh nàng sẽ kiếm được trở về!

Lý Phỉ cũng có quyết định cho nông trang của mình.

Đầu tiên sản lượng hoa quả và một số cây nông nghiệp không kiếm được bao nhiêu tiền. Những chuồng gà ở phía Nam ngọn núi Lý Phỉ làm những rào quây nhỏ lại, cho gà không thể chạy nhảy nhiều được, thức ăn là ngô, cao lương, nên chúng lớn rất nhanh. Lý Phỉ định lấy trứng của những đàn gà này bán cho tứ lâu, Lý Phỉ cũng đang đi liên hệ những tứ lâu. Còn những đàn gà khác, Lý Phỉ chỉ là những chuồng thô sơ giản lược quây lại thôi, để chúng ăn sâu bọ hoặc cỏ dại ở phía Nam ngọn núi, cũng để chúng chạy thoải mái, chỉ phải người trông coi thôi. Những đàn gà này thịt sẽ ngon hơn một chút.

Cá trong hồ năm nay cũng không bán, để phân cho Điền Dân, sau này thì bán cho tứ lâu cùng với vịt gà. Lý Phỉ cũng chưa tính cao xa gì, chỉ cần liên hệ hết các tứ lâu trong thành này, số ấy cũng để Lý Phỉ thu được khoản lớn rồi.

Lương thực trồng được Lý Phỉ cũng không tính bán đi. Lý Phỉ biết ở nơi này bạc không đáng tin bằng lương thực. Cho nên nàng còn xây thêm kho hàng chứa lương thực dưới chân núi nữa.

Mà khoản thu lớn nhất của trang viên chính là đám hoa cỏ. Nàng trồng một ít hoa mẫu đơn, hoa hồng, huân y thảo, phải người trông nom chăm sóc, để tiện lấy cỏ lấy hoa cỏ trong không gian ra.

Đây mới là đại khoản.

Lý Phỉ biết đến Lạc Dương phồn hoa, cho nên Lý Phỉ chuẩn bị mỗi lần vào ngày hội hoa mẫu đơn sẽ mang tới đó bán vài gốc, số tiền đó bằng thu hoạch cả năm của thôn trang. Lý Phỉ còn tính đi Lạc Dương mua một ít mẫu đơn héo úa người ta vứt đi, có không gian nàng chính là thương gia không cần vốn!

Nhưng chuyện này cũng rất dễ gây chú ý, Lý Phỉ không tính chính mình đi, cho nên tìm một người đáng tin lại có năng lực đi, người này chính là Hồ Hoa.

Trải qua gần nửa năm tiếp xúc, Lý Phỉ thấy Hồ Hoa thực ỗn trọng, làm việc tin cậy, quyết định lần này cho Hồ Hoa đi làm, cũng dặn dò hẩn dưng để nhiều người biết đến.

Mà hoa hồng và huân y thảo, Lý Phỉ đã cho người trồng thử. Nếu những cây này có thể trồng được ra thì sau này nàng sẽ có thêm một khoản tiền lớn thu về.

Lý Phỉ muốn đẩy nhanh tiến độ công trình lại không cắt xén tiền lương công thợ. Trời lạnh, Lý Phỉ bảo Hồ đại nương nấu cơm sát lúc ăn để mọi người được ăn nóng ấm. Lý Phỉ lại phân chia việc làm áo bông cho vợ con những Điền Dân nhân nhả ở nhà, mỗi chiếc trả cho họ mười văn tiền.

Điền Dân ở bên ngoài thu hoạch bông, vợ con ở nhà thì làm quần áo, như vậy có thể làm cho cả nhà họ đều có thể kiếm được tiền.

Những áo bông này Lý Phỉ phát cho công thợ, bởi vì rất nhiều người đều mặc áo đơn. Lý Phỉ nghĩ trời lạnh phải làm việc mà ăn mặc như vậy thì ảnh hưởng tới sức khỏe của bọn họ, tiến độ công việc cũng bị ảnh hưởng.

Trước năm mới hai ngày là thời gian bận bịu nhất.

Lý Phỉ mời cả thôn trưởng Lý Gia thôn và vợ con ông ta đến hỗ trợ.

Nữ, Lý Phỉ kết toán tiền làm áo bông trả cho bọn họ. Nam, là hai người Hồ thúc và Hoa Tử mang theo người đi bắt heo trên núi phân cho Điền Dân và công nhân.

Tiền lương công nhân cũng được Lý Phỉ trả đủ. Nàng biết họ phải về quê đón năm mới nên cho mỗi người thêm một hồng bao tám đồng tiền.

Cuối cùng là Lý Phỉ cùng mọi người đi tới hai hồ nước.

Hồ thúc cầm vông và mang theo người đã chờ sẵn ngoài hồ. Lý Phỉ cho mọi người xuống thả lưới bắt cá. Mấy người theo hai bên chậm rãi buông lưới kéo. Người trong thôn, vợ con Điền Dân đứng trên bờ vây lại xem, cười hì hì nói chuyện phiếm. Mấy đứa trẻ nhỏ thì xà vào đám bùn nghịch đếm cá và chỉ trỏ cho bố mẹ chúng xem. Cha mẹ những đứa trẻ ấy xấu hổ bèn quát bảo bọn chúng thả cá ra. Lý Phỉ ngăn lại, để cho bọn trẻ thoải mái đếm cá. Nghe Lý Phỉ nói như vậy, mấy đứa trẻ đều ào xuống đi đếm cá.

Cá bắt được thả vào một cái hố. Hồ thúc và Hoa Tử thì đi chia cá cho Điền Dân, mỗi người cũng được tới hai ba con.

Thu hoạch của mỗi người cũng coi như phong phú.

Cuối cùng Lý Phỉ cho người mang mấy thứ bông, cá mang tới nhà Xuân Hoa.

24. Chương 24: Mừng Năm Mới

Đại niên lần đầu, hôm nay bầu trời đầy tuyết bay. Sáng sớm Lý Phỉ đã nghe thấy tiếng Tiểu Ngưu trong sân reo hò. Lý Phỉ còn muốn ngủ một chút nhưng nhìn sang bên cạnh đã thấy Nữu Nữu đã cựa quậy dậy rồi.

Lý Phỉ thâm kêu không tốt, quả nhiên nghe thấy Nữu Nữu gào khóc. Lý Phỉ nhẹ nhàng kéo cả chăn và Nữu Nữu vào trong ngực ấm, thế nó mới nín khóc.

Bởi vì mùa đông lạnh, cho nên Lý Phỉ để Nữu Nữu ngủ cùng trên giường với nàng, không ngờ lại phiền toái như vậy.

Nữu Nữu phải có nàng ôm nó mới chịu ngủ, lúc tỉnh lại mà không nhìn thấy nàng thì cũng oa oa khóc thét lên.

Lý Phỉ thật bất đắc dĩ, nàng ôm trẻ con ngủ thật không yên tâm chút nào, chỉ sợ đè lên nó. Lý Phỉ dùng rất nhiều cách dụ dỗ, còn nhờ Xuân Vân làm một chiếc chăn bông đỏ thắm còn thêu hình ba con chó đang ngủ lên. Tuy rằng Nữu Nữu thích nhưng về khuya là vẫn cứ dán vào ngực nàng không chịu rời.

“Mẹ, mẹ, ăn bánh ngọt bánh ngọt.”

Lý Phỉ mặc xong quần áo rồi mặc cho Nữu Nữu, “Được được, ăn, con muốn ăn cái gì thì ăn nha.”

Lý Phỉ buộc tóc cho Nữu Nữu hai cái sừng, mặc cho nó bộ quần áo bông đỏ thắm, nhìn rất bắt mắt. Bất mất vậy rồi mà nó còn chưa hài lòng, vẫn thấy mình dường như còn chưa đủ xinh đẹp, chỉ vào mấy cái đầu hoa trên bàn mà Xuân Vân làm nói: “Cài hoa, cài hoa.”

Lý Phỉ cũng không biết nó rốt cuộc giống ai nữa, thực yêu trang điểm. Lý Phỉ cài đầu hoa cho nó rồi thả nó xuống đất.

Một lát sau liền lão đạo chạy ra ngoài. Lý Phỉ nhin không được phì cười lên, vừa mới biết đi đã đòi chạy. Quả nhiên vừa ra tới cửa đã ngã xuống đất. Lý Phỉ cố ý giả vờ đang thu dọn đồ đạc coi như không nhìn thấy. Nữu Nữu vốn định làm bộ khóc lên nhưng thấy Lý Phỉ không nhìn lập tức vờn dậy. Còn không quên dùng bàn tay nhỏ bé của nó vỗ vỗ phải bụi quần áo.

Lý Phỉ thấy cử chỉ ngây thơ đáng yêu của nó thì khẽ cười lên.

Lý Phỉ thả ba con chó ra. Ba con chó vừa được thả ra lập tức co chân chạy đi, chắc là đi phòng bếp.

Bên ngoài sân Hồ thúc và Hoa Tử đang viết câu đối, mấy đứa nhỏ đang nghịch tuyết. Nữu Nữu mồm mĩm tròn vo chạy tới đó đòi chơi cùng.

Hôm nay tuy rằng có tuyết rơi nhưng vẫn khá ấm áp. Trương thị đứng ở cửa, thỉnh thoảng có mấy đứa trẻ tập tễnh chạy tới nói lời chúc mừng. Lúc này Trương thị lấy kẹo đường trong rổ chia cho bọn chúng ăn. Mọi người đều biết những kẹo đường này là Hồ đại nương làm ăn ngon lắm, cho nên trẻ con đến nhà Lý Phỉ rất nhiều. Liên tục có người đến. Có đứa hiểu chuyện còn gọi cả Vũ Nhi đi chúc tết. Đây là phong tục mừng năm mới ở nơi này. Chỉ cần là mấy đứa nhỏ đến cửa nhà ai chúc tết thì cho dù gia cảnh nhà đó giàu nghèo thế nào đều lấy kẹo đường ra chia cho bọn chúng.

Mấy đứa trẻ con lấy được kẹo mắt sáng lên như sao. Mấy đứa Vũ Nhi, Tiểu Ngưu cũng vậy. Cho dù trong nhà có rất nhiều kẹo, thậm chí còn ăn ngon hơn những nhà khác nhưng vẫn đi cùng với mấy đứa trẻ khác chơi đùa. Xuân Vân từ nhỏ đều ở trong Lý phủ, làm sao sẽ gặp qua chuyện như vậy, thấy mấy đứa đi thấy rất thú vị liền la hét chạy theo đi cùng.

Xuân Vân bị mẹ không cho đi! Mẹ Xuân Vân giờ đã làm một quản sự, dựa vào bản lĩnh của bản thân cũng được lợi không ít, giờ bà không muốn để nữ nhi của bà chạy loạn khắp nơi như một thôn cô nông dân.

Xuân Vân lập tức đến cầu Lý Phỉ, biết Lý Phỉ luôn có ưu ái với Xuân Vân, mà mẹ Xuân Vân lại rất sợ Lý Phỉ.

Quả nhiên không cầu sai người, Lý Phỉ thấy mấy đứa nhỏ vui đùa cao hứng, ngay cả Nữu Nữu cũng hò hét đòi đi lập tức đồng ý.

“Không có việc gì, mừng năm mới đi chơi một chút. Chỉ cần không đi xa quá là được.” Lý Phỉ nhìn thoáng qua mẹ Xuân Vân, bà còn dám nói gì nữa, đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Lý Phỉ dặn dò Xuân Vân chiều cổ Nữu Nữu, vì thế trẻ nhỏ trong nhà đều đi hết, ngay cả Đạt Tử cũng đi.

Lý Phỉ nghe được Đạt Tử trước khi ra ngoài nói: “Chúng ta muốn lấy về toàn bộ số kẹo đường phân phát cho người ta lúc này!”

Mấy đứa trẻ còn gật đầu lia lịa. Lý Phỉ hết chỗ nói rồi!

Lý Phỉ về phòng xem sổ sách, được một lúc thấy chán bèn đi tới phòng bếp phụ giúp Trương thị và Hồ đại nương.

Hồ đại nương vẫn vô cùng bất mãn đối với tay nghề Lý Phỉ. Bởi vì bà thấy Lý Phỉ cái gì cũng tốt, bộ dạng xinh đẹp, giỏi giang, còn thiện lương, nhưng là trù nghệ thì không tốt lắm! Hồ đại nương cho rằng là một nữ nhân thì phải biết nấu cơm cho dù người đó có nhiều tiền đến mức nào đi nữa!

Cho nên Lý Phỉ nói muốn vào bếp, Hồ đại nương đồng ý ngay. Kỳ thật biết trù nghệ của Lý Phỉ nhân chỉ có Xuân Vân, đó là vì lúc các nàng ở Lý phủ, có lần bỏ lỡ bữa tối, đói quá không nhịn được, vụng trộm đi phòng bếp làm. Lúc ấy là Lý Phỉ xưng phong nhận làm, cuối cùng thì hai người chẳng được ăn cái gì, đói đến ngày hôm sau luôn, bởi vì đồ ăn Lý Phỉ làm nuốt không nổi.

Còn bọn họ không biết Lý Phỉ nấu ăn thế nào chỉ là nghe Xuân Vân nói, nên khẳng định nàng không biết nấu từ đó.

Hôm nay Lý Phỉ hưng trí làm một bàn đồ ăn lớn, đến khi mọi người tới ăn thì ai cũng ói ra toàn bộ.

“Mẹ, sao hôm này người nấu ăn dở vậy?” Đạt Tử nhanh mồm nhanh miệng không nhìn thấy Hoa Tử bên cạnh đang nháy mắt với nó.

Lý Phỉ hờ hững cầm đĩa lên gấp một miếng cà tím xào thịt, a mặn quá ! Lý Phỉ nhin xuống cổ nuốt vào. Sau đó cố tỏ ra bình thản nói với Hồ đại nương: “Lại đi làm một bàn đi.”

Lý Phỉ sớm biết trù nghệ của mình, kiếp trước cũng đã như vậy, học thế nào cũng không được. Trước giờ Lý Phỉ luôn mê ăn uống, có thời gian học sơ trung còn bị béo ú ra, sau này lớn lên đương nhiên là gầy đi một chút. Có lẽ ông trời vốn công bằng thôi, về mặt trù nghệ Lý Phỉ coi như là một ngốc tử, nhưng nàng lại có đầu lưỡi tốt, các món ăn qua miệng nàng đều nhớ rõ hương vị, thậm chí cả những nguyên liệu làm nên món ăn ấy.

Tiền lương công tác của Lý Phỉ ngoại trừ trả tiền nhà còn lại là đổ hết vào chuyện ăn uống.

Ăn cơm trưa xong Lý Phỉ ôm Nữu Nữu đi tới nhà Xuân Hoa. Ngày hôm qua Lý Mai đến đây nói nàng qua đó một chuyến, Lý Phỉ không có cự tuyệt, cầm một ít lễ vật đi tới nhà Xuân Hoa.

Mẹ Xuân Hoa nhìn thấy Lý Phỉ rất vui vẻ. Từ ngày hôm đó, bà cũng đã tiếp nhận sự thật “nữ nhi” của mình chưa cưới đã dựng, nhìn thấy Lý Phỉ cầm nhiều đồ đặc như vậy đương nhiên là càng vui vẻ. Lý Phỉ mừng cho Toàn Nhi và Tuệ tỷ muội mỗi người một đồng tiền, hai đứa cầm tiền nắm tay nhau thừa dịp mẹ không chú ý chạy nhanh như chớp đến trên đường mua đồ ăn vặt ăn. Nữu Nữu cũng đòi nàng thả xuống đi theo. Lý Phỉ lo lắng cho nó nên ôm cả nó đi ra đường. Trên đường có rất nhiều trẻ nhỏ đang đốt pháo, các cửa hàng chủ yếu đóng cửa. Nhưng có mấy nhà bán hàng rong bán đầu hoa, đồ ăn vặt, có rất nhiều trẻ con đang vây quanh đó, Toàn Nhi và Tuệ tỷ muội cũng ở đó. Lý Phỉ đi lên thả Nữu Nữu xuống, để cho nó tự chọn. Quả nhiên là Nữu Nữu thích chưng diện, đồ ăn vặt không mua, mua toàn đầu hoa, đã thế mua ngay một đồng lớn, nhất quyết không buông cái nào. Lý Phỉ không còn cách nào khác là đều mua hết, lại trả tiền cho hai đứa nhỏ kia, mua thêm cho cả Tuệ tỷ muội đang nhìn hâm mộ kia.

“Vị tiểu nương tử này nhìn đáng thật thướt tha, xinh đẹp!”

Một giọng nói trêu chọc vang lên sau lưng. Lý Phỉ quay đầu lại nhìn thấy là một người mặc quần áo hoa lệ, diện mạo tuấn mỹ, mắt phượng mày ngài đang nhìn chằm chằm nàng, trong mắt không chứa ý xấu, chỉ như là đang thưởng thức cái đẹp, và còn cho rằng đó là chuyện bình thường. Đằng sau hắn là một vị thư đồng môi hồng răng trắng, một dạng tiểu chính thái.

Lúc này Lý Phỉ mới phản ứng lại, đây là bị đùa giỡn à!

Quen mặc nam trang quên mất hôm nay mặc nữ trang! Vì thế, sau khi bị đùa giỡn nửa ngày mới nhận ra được, Lý Phỉ đang chuẩn bị làm gì đó để đuổi sắc lang trước mắt này đi. Thấy hắn nhìn vào Nữu Nữu trong lòng nàng và hai đứa trẻ đứng bên cạnh, thì cũng quay ra nhìn hắn.

Công Tôn đối diện với bốn cặp mắt thuần khiết mà ngượng cả mặt.

Hắn đánh một cái tát vào gáy tên thư đồng bên cạnh, “Tiểu Kiều ngươi cũng thật là, vì sao không nói cho ta biết vị tiểu nương tử này đã có gia đình.”

Nói xong ôm quyền với Lý Phỉ, “Tiểu nương tử, ta là nhận sai người, đã quấy rầy.”

Nói xong mang theo gã sai vặt tránh đi.

Cây quạt khẽ phe phẩy, tà áo khẽ đung đưa, bóng dáng nhẹ nhàng di chuyển, như là một vị tiên phong đạo cốt. Nếu vừa rồi Lý Phỉ không nghe thấy hắn trêu đùa sẽ nghĩ như vậy đấy.

Đáng thương tiểu thư đồng không biết mình làm sai cái gì, bị gõ cái gáy, quyết miệng đuổi theo chủ nhân của hắn.

Thấy hai người kia đi rồi, Lý Phỉ cũng không để chuyện này trong lòng, liền dẫn mấy đứa nhỏ trở về.

25. Chương 25: Lý Gia Trang

Lý gia trang đã thuận lợi xây xong. Xây dựng công trình này mất thời gian cả một năm. Lý Phỉ cũng thu dọn mất hơn một tháng mới có thể chính thức chuyển vào ở.

Mùa xuân đến, các cây ăn quả phía tây đã nở hoa, đó là nhờ vào không gian của Lý Phỉ. Lý Phỉ đem mầm móng các cây hoa quả đó vào trong không gian để một thời gian, đợi chúng cao lớn lên Lý Phỉ mới đem chúng chuyển ra ngoài, hơn nữa còn tưới thêm nước trong không gian, những cây ăn quả này lớn rất nhanh. Hoa lê trắng noãn khắp núi đồi, và còn các loại hoa khác nữa, tranh nhau khoe sắc, làm cho cảnh sắc Lý gia trang càng thêm mỹ lệ.

Mà toàn bộ Lý gia trang thì có vẻ giản dị hơn. Xa xa trông lại chỉ như một thôn trang nhỏ của nông dân.

Thực ra nông trang cũng không hề nhỏ, chỉ là toàn bộ trang viên bị bao quanh bởi ba ngọn núi, nên nhìn từ bên ngoài thì nó có vẻ nhỏ thôi!

Điền Dân của Lý Phỉ không bao gồm thôn dân Lý gia thôn, tổng cộng có hơn năm mươi hộ, những người đó đều ở khu nhà Lý Phỉ cho xây riêng.

Có hai mươi hộ được bố trí ở cửa Lý gia trang, các hộ ở theo hình cánh quạt, vừa vãn vãn quanh cửa lớn của Lý gia trang. Như vậy, nếu có ai đi vào Lý gia trang thì Điền Dân nơi này đều có thể nhìn thấy. Còn có hơn ba mươi hộ đều là xây ở chỗ khu vực gần hồ nước hoặc cách ngọn núi không xa. Khi xây các ngôi nhà này đều không cách nhau quá xa, một nhà có việc đều có thể liên hệ hàng xóm. Mảnh đất trồng gần đó, Lý Phỉ cho trồng một ít loại quý hiếm rau dưa. Những cây rau này ngoài cung cấp cho chính mình dùng, còn lại mang bán cho cư dân trong thành, chủ yếu là những hộ khá giả, thu nhập chắc cũng không ít.

Có một số Điền Dân trông giữ cây ăn quả, hoặc là hồ nước, Lý Phỉ sẽ dựa theo thu hoạch hàng năm, chia tiền hoặc là lương thực cho bọn họ, người nào trồng tốt, thu hoạch nhiều thì được chia nhiều tiền hơn. Mà những hộ trồng bông hoặc khoai lang cũng tính như vậy, có thể đổi tiền, cũng có thể đổi thành lương thực, cho nên số gạo thu hoạch hằng năm là sẽ không bán đi.

Đi vào đại môn, thứ nhất là một cái viện lớn. Thông qua gian viện này có thể trực tiếp tới sân viện thứ hai, là hai viện nhỏ hai bên. Hai viện nhỏ này phân biệt để nam bộc và nữ bộc ở.

Bởi vì viện này quá lớn, một mình Lý Phỉ không thể trông nom hết, nên đã nhờ Hoàng môi giới mua thêm rất nhiều nô bộc.

Hai viện hai bên là Lý Phỉ xây dựng bắt chước kiểu tứ hợp viện Bắc Kinh, đều có một cái giếng, trồng mấy gốc chuối cho nhà có màu xanh, cho nên có rất nhiều phòng. Nha hoàn và tùy tùng đều chia làm bốn thứ bậc.

Nhất đẳng nô bộc thường chỉ có một hai người, một người một gian phòng, bậc hai hai người một gian, bậc ba bốn người một gian, đánh tạp chính là tám người một gian, nhưng phòng rộng hơn một chút, đãi ngộ cũng không giống nhau.

Nhất đẳng nha hoàn Lý Phỉ lần này chọn ra hai người, một người chuyên môn chiếu cố Nữu Nữu, một người chuyên thu xếp mọi công việc lớn nhỏ trong viện.

Viện thứ hai càng đẹp hơn và rộng hơn, phía nam có ba viện độc lập, phân biệt là Đón Khách Cư, Xa Hương Cư, Sơn Trà Viên. Xa Hương Cư là một đình viện độc lập thanh tĩnh, cao lớn rộng mở, sân khéo léo tinh xảo, tường sân cao ngất như tranh giấy, trên tường vẽ dây leo, dưới tường có các bồn hoa, Thiên Trúc và Trúc Tùng, cùng với hoa quế, ngọc lan, hương sắc hợp lòng người. Đón Khách Cư có nhiều hòn non bộ và hoa sơn trà, non bộ các màu phân bố chằng chịt, ở giữa lại có thể thấy được các loại hoa sơn trà, khi hoa nở càng xinh đẹp. Cuối cùng là Sơn Trà viên, bên ngoài hành lang và tường vây uốn lượn, bên trong trồng Sơn Trà, Hải Đường, Chuối Tây, Trúc, các loại hoa và cây cảnh tràn ngập cảnh sắc. Phía bắc cũng là ba tiểu viện dành cho các quần sự ở, là Lý Phỉ cấp phúc lợi cho mấy người Hồ thúc.

Từng cái tiểu viện lớn nhỏ khác nhau, hình thức cũng khác nhau. Nhà Hồ thúc nhiều người nên nhiều phòng ở chút, sân cũng lớn hơn, bên trong ngoài một cái giếng còn có một cây Ngô đồng. Trong sân còn có giàn nho, dưới giàn bày một bộ bàn đá, bởi vì Hồ thúc rất thích chơi cờ cùng người khác.

Sân Trương thị ngoài có cái giếng còn có cây Hải đường, mỗi lần quả chín làm bọn nhỏ rất thích thú. Lý Phỉ còn trồng ở đại môn để cho xinh đẹp nhà cửa thôi, không ngờ là bọn nhỏ lại còn thích ăn.

Sân nhà Xuân Vân trồng nhiều các loại hoa cỏ

Qua sân viện thứ hai đi vào là sân viện thứ ba, cũng chính là địa phương Lý Phỉ ở. Đầu tiên là một gian đại sảnh, Lý Phỉ dùng để chiêu đãi khách nhân. Sân tổng cộng chia làm ba cái sân nhỏ, Đông Uyển, Tây Uyển, Nam Uyển. Tên đặt theo phương hướng trong viện.

Đông Uyển là nơi Lý Phỉ ở có một ao nhỏ, ao không sâu, chung quanh trồng hoa mai, cây quế, còn có mảnh rừng trúc nhỏ. Đi về phía tây là so le Ngô đồng và rừng trúc, khe nước vờn quanh.

Lý Phỉ xây riêng cho Nữu Nữu một sân viện, không gian trống lớn, bên cạnh gieo trồng mấy cây Anh đào, Hải đường. Dưới tàng cây Hải đường cao lớn là một con ngựa gỗ, bàn đu dây. Góc cuối phía nam là chỗ ở của ba con chó.

Tất cả các sân đều là hành lang gấp khúc, cây cối vờn quanh, nên nơi này còn trồng thêm giàn nho. Bởi vì Nữu Nữu thích nhất nho, mà nho nơi này là được tưới bằng nước trong không gian, kết trái to tròn.

Tây Uyển giống như một hoa viên, ngày xuân, Sơn trà như lửa, Ngọc lan như tuyết, Hạnh Hoa nở rộ. Ngày hè Hà hoa bên hồ nở rộ như ẩn như hiện, Phù dung như gấm. Vào đông Hoa Mai xòe cánh, độc ngạo băng sương.

Nam Uyển nổi bật nhất chính là có mảnh hồ lớn. Có thể du hồ, trong hồ có một đình nhỏ, một nửa xây ở trên bờ, một nửa thân hướng ra mặt nước, có vẻ linh động xinh đẹp tuyệt trần, mùa hè ở chỗ này rất mát mẻ.

Mà trong hồ là một đảo nhỏ, trên có cái đình nhỏ, bốn phía đều là Hà Hoa, khi Hà Hoa nở rộ liền có vẻ phong tình.

Bên hồ có Ngô đồng che ả, Thúy trúc sinh tình.

Về phương diện quần sự, Hồ thúc phụ trách ngoại viện, Hoa Tử phụ trách Điền Dân, Đạt Tử không có chuyện làm riêng, trực tiếp nghe Lý Phỉ chỉ thị. Nội viện là Trương thị phụ trách, nương Xuân Hoa phụ trách mua đồ như trước, Hồ đại nương là quần sự phòng bếp, còn mời thêm một bà tử chuyên môn quần

nha hoàn tiền viện, đương nhiên bà không thể quần hạt nha hoàn bậc một, như vậy có thể để hai bên áp chế nhau.

Đương nhiên Lý Phỉ chuyển nhà cũng không có giấu diếm mẹ Xuân Hoa, dù sao việc này cũng không giấu giếm được. Ngày hôm sau mẹ Xuân Hoa mang theo cả nhà đến, trừ cha Xuân Hoa. Dạo qua một vòng Lý gia trang. Thật không ngờ nữ nhi của mình lại có nhiều tiền vậy, mấy ngọn núi phía trước, còn có những đầm ruộng đất này, bây giờ còn có đại viện này, thỉnh nha hoàn tùy tùng đều nhiều như vậy. Cho nên kêu gào muốn tới ở.

Lý Phỉ không quan tâm tới bà ta, trực tiếp từ chối. Cũng có khi mẹ Xuân Hoa còn bày ra được một ít tình thương của mẹ, nhưng đa số thời gian là làm cực phẩm, tuyệt đối là kẻ được voi đòi tiên. Lý Phỉ không cho bà ta sắc mặt tốt xem. Mẹ Xuân Hoa nhìn thềm đại viện to lớn không được ở, nhiều nô bộc như vậy không thể sai. Trước đây bà ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đến bán cả nữ nhi. Bây giờ cuộc sống tốt hơn thấy chưa thỏa mãn, lại muốn tốt hơn nữa. Chỉ là nhà này tốt như thế nào thì người cũng không có khả năng muốn là được.

Bà chuẩn bị dùng tuyệt chiêu khóc lóc om sòm, Lý Phỉ không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn bà. Chờ đến khi bà ta khóc mỗi, Lý Phỉ mới mở miệng: “Đem địa khế tòa nhà bà ta ở đến đây.”

Mẹ Xuân Hoa thôi khóc: “Con, con là muốn thu hồi nhà đó lại?”

“Đúng vậy, bà vẫn là về chỗ trước đây ở đi, Hồ thúc, về sau hàng tháng không cần đưa tiền nữa, ngày mai gọi người giúp bọn họ chuyển nhà.”

Lý Phỉ nhìn Lý Mai bên cạnh rơi lệ ôm hai đứa nhỏ, tuy có chút thương tiếc nó, nhưng với mẹ Xuân Hoa thì nàng không có chút tâm tư nào.

Mẹ Xuân Hoa sợ tới mức ngây người, há mồm, trợn mắt nhìn Lý Phỉ.

“Ta không muốn sống, không sống! Sao lại sinh ra một cái nữ nhi như vậy! Không sống...”

“Mẹ, người đừng như vậy nữa, những thứ này là tự tỷ tỷ kiếm được, chúng ta ở cái nhà kia không phải tốt lắm sao? Mẹ!” Lý Mai rơi lệ lả chã khuyên người mẹ của nó, nó thật bất đắc dĩ với người mẹ này, thất vọng, nhưng dù sao đó cũng là mẹ ruột của nó.

Mẹ Xuân Hoa còn muốn nháo, nhưng nhìn địa khế trong tay Lý Phỉ, còn có lời nàng vừa nói, ánh mắt lạnh băng băng kia, trong lòng bà có chút e sợ, bà sợ cái ánh mắt đó, đó không phải là ánh mắt của nữ nhi của bà. Lúc trước khi bà mang đem Xuân Hoa đi bán, thật lòng bà cũng không muốn, nhưng là trong nhà thật sự không còn cách nào, thân thích không cho vay tiền, cho nên mới bán. Cũng may vận khí Xuân Hoa không tệ, được bán vào nhà cao cửa rộng Lý Phủ, có ăn có mặc, còn có hàng tháng cứu trợ trong nhà, bà liền quên mất việc nữ nhi bị bán, thậm chí bà còn nghĩ ở Lý Phủ còn hơn ở nhà chịu khổ.

Sau đó Xuân Hoa cũng rời đi, cũng không biết đi đâu, bà đang lo lắng tới đám tiền hàng tháng. Cũng may cuối cùng Lý Phỉ đã trở lại, bây giờ còn có nhiều tiền, lại mua nhà ở cho bà. Nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp sắp thành không. Nghĩ đến vương bà tử đến nhà mình chơi với con mắt hâm mộ ghen tỵ. Hơn nữa mỗi tháng bà còn có năm lượng bạc, đây là cuộc sống trước đây mơ cũng không dám. Còn có hàng tháng nàng đều đưa tới các loại hoa quả, còn có vải dệt tốt, cái gì cũng có, bà không muốn buông tha những thứ đó.

Cuối cùng thì mẹ Xuân Hoa cũng đi.

Lý Phỉ nghĩ may mà mình trước đây giữ lại địa khế, như vậy cuộc sống của mình mới có thể yên tĩnh chút!

26. Chương 26: Dự Lễ

ý Phỉ đem sân nhà thu thập xong xuôi thì phân mỗi người một phòng, Nữ Nhi ở phòng bên cạnh. Chỉ là đại tiểu thư không muốn, mỗi ngày tắm rửa xong thì ở lì trong phòng Lý Phỉ. Hoặc là quần kín chắn như con nhộng, hoặc là sẽ giả bộ đang ngủ. Ban ngày Nữ Nhi còn có trò chơi khác. Trước kia nó ở nhà thường chơi với ba con chó hoặc Tiểu Ngưu. Bây giờ Điền Dân ở đại môn có rất nhiều trẻ con, Tiểu Ngưu ngày nào cũng đòi đi chơi với ‘bằng hữu’. Nữ Nhi cũng hâm mộ, giờ chân ngắn, kéo Tiểu Béo chạy theo, đằng sau là Thu Tịch.

Thu Tịch là nha hoàn Lý Phỉ chọn tới chiều cổ Nữu Nữu, người hoạt bát, đơn thuần, chơi với Xuân Vân cũng không tệ, tính tình hai người có chút tương tự, là nha hoàn bậc hai. Thu Tịch cũng đã nói với nàng, chơi cùng mấy đứa trẻ bên ngoài không ai trông nom, không an toàn, hơn nữa bọn chúng toàn đi chơi trong đất, mỗi lần trở về người đầy bùn, ngay cả Tiểu Béo cũng là lòi một thân bùn trở về.

Lý Phỉ không cho rằng nơi này không an toàn, dù sao nơi này đều là Điền Dân Lý gia trang. Chỉ là mỗi lần trở về đều bẩn nhem nhuốc, đều là Lý Phỉ và Xuân Vân tắm cho, mỗi lần tắm phải hai lượt, Lý Phỉ bị Nữu Nữu ép buộc cho đau đớn sống lưng.

Lý Phỉ cân nhắc thu dọn đám đất trống trước mặt ra thành một cái sân, đặt hết các đồ chơi của Nữu Nữu vào, còn làm một cái bàn đu dây. Sau đấy Lý Phỉ vẫn cảm thấy thiếu liền cho người làm thêm một cầu trượt bập bênh, để tùy tùng và nha hoàn ở bên cạnh trông. Cho đứa nhỏ Điền Dân đều có đến tiền viện chơi. Điền Dân đương nhiên nguyện ý, bọn họ mỗi ngày phải đi làm việc, không có thời gian trông con mình, bây giờ có người trông giúp, sao còn không muốn chứ.

Lý Phỉ cảm thấy bây giờ nhà nàng như cái nhà trẻ ấy, nhưng được cái không phải vướng bận vì Nữu Nữu, Lý Phỉ có thể làm rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là dùng tới những thứ trong kho hàng. Lúc trước còn bận công trình Lý gia trang chưa hoàn thành và không có thời gian, cho nên mới buông, bây giờ thời gian trống của Lý Phỉ có nhiều.

Trước đây Lý Phỉ luôn bảo Hồ đại nương làm các loại đồ ăn vặt từ ngô và khoai lang. Lý Phỉ không muốn họ chỉ nướng ăn thôi, như vậy rất nhanh chán, mà lại không kiếm được tiền.

Dựa vào trí nhớ kiếp trước của mình đã từng ăn qua các loại điểm tâm, Lý Phỉ nghĩ ra đại khái vài loại, bánh chuối khoai lang, bánh khoai lang trứng gà, cháo khoai lang, bánh xốp cuốn song sặc, thái dương hoa, khoai lang chiên. Lý Phỉ đem những gì mình nhớ nói cho Hồ đại nương, chẳng hạn như hình dạng, mùi vị khi ăn, dùng những nguyên liệu gì. Tuy rằng không tinh trù nghệ, nhưng nàng lại nhớ lâu mùi vị, điều này làm cho Hồ đại nương thật hâm mộ vị giác của nàng, ghét bỏ trù nghệ của nàng!

Còn có cháo ngô, bánh xốp ngô, quan trọng nhất chính là bánh ngọt.

Lý Phỉ thích ăn bánh ngọt, kiếp trước ăn sáng toàn bằng bánh ngọt, các loại vị, chỉ cần nhìn thấy loại nào là nàng ăn thử ngay.

Lý Phỉ nói cho Hồ đại nương làm các kiểu bánh ngọt bà đều làm được, hơn nữa còn có thêm vị sữa rất thơm. Lý Phỉ nói cho bà thêm chút hoa quả bên trên vừa nhìn đẹp mắt lại ăn ngon. Vì thế, dưới sự gợi ý của Lý Phỉ, Hồ đại nương làm ra các loại bánh ngọt hoa quả.

Lý Phỉ cho mỗi loại bánh làm được đều phân phát cho mọi người ăn, tiếp thu ý kiến của bọn họ, nàng cũng mua một cửa hàng trong thành.

Lý Phỉ sợ Hồ đại nương bận quá, lại tìm thêm bà tử đến làm cùng bà. Mấy bà tử này đều là thê tử của Điền dân. Nghe Lý Phỉ muốn tuyển người liền đến. Lý Phỉ cũng nhận bọn họ, coi như đây là phúc lợi của Điền dân.

Lý Phỉ nói cho bọn họ nếu để lộ phương pháp nấu ăn ra ngoài thì sẽ đuổi cả nhà họ ra khỏi thôn trang. Lý Phỉ cũng không cho họ biết đầy đủ các khâu làm việc, đầy đủ các khâu chỉ có Hồ đại nương biết thôi. Lý Phỉ trả công cũng không tệ, còn nói nếu sinh ý tốt, buôn bán có lời bọn họ cũng sẽ có thưởng.

Quả nhiên mọi người đều gắng sức làm việc, khi cửa hàng khai trương, Lý Phỉ cho người đứng bên ngoài chào hàng, cho nếm thử, rất nhanh liền có danh tiếng, sau vài ngày khai trương sinh ý tốt hẳn lên. Nhưng Lý Phỉ biết, sinh ý tốt như vậy cũng chỉ được vài ngày thôi, sau đó sẽ giảm bớt, vì đồ ăn vặt cũng không phải lúc nào cũng ăn.

Nơi này bán tốt nhất chính là bánh ngọt, bình thường cha mẹ mang theo con cái lại đều mua một chiếc bánh ngọt nhỏ. Còn mua bánh ngọt lớn thường là các thiên kim nhà khá giả mới thích đồ ngọt.

Chờ sinh ý ổn định Lý Phỉ mới tính toán lại. Mỗi tháng cửa hàng lãi khoảng năm mươi lượng, một quý này không tệ, Lý Phỉ thực vừa lòng.

Lần này ở nhà nghỉ ngơi và suy ngẫm cho việc đầu tư tương lai.

“Lý Phỉ tỷ.” Nơi này chỉ có Xuân Vân mới gọi nàng là Lý Phỉ, người khác đều gọi là phu nhân hoặc là công tử.

“Làm sao vậy?”

“Vừa rồi Tri phủ đưa thiệp mời đến, Lý Phỉ tỷ, tỷ xem xem.” Xuân Vân đưa bài thiệp cho Lý Phỉ, Lý Phỉ nhìn qua ý đại khái nói là nữ nhi Trần Tri phủ làm lễ cập kê, còn nhấn mạnh muốn nàng mặc nữ trang đi.

Lý Phỉ thấy hơi khiếp sợ, lúc ra ngoài nàng thường mặc nam trang, nhưng chỉ cần tra qua là biết, dù sao ở trong Lý gia trang, Lý Phỉ cũng thỉnh thoảng mặc nữ trang, những nha hoàn thân cận sẽ biết. Kỳ thật Lý Phỉ cũng không nghĩ dấu giếm chuyện này, ở thời đại này cũng khá rộng mở với nữ tử. Lý Phỉ tính toán nhanh tình huống trước mắt.

Đầu tiên, hấn mời nàng tham gia lễ cập kê, hấn là không phải tính kế mình; hơn nữa ngày thường nàng đối xử với Trần phủ coi như không tệ, ngày lễ ngày tết đều đã tặng mấy thứ qua, nàng cũng không đắc tội hấn, hấn là không tìm mình gây phiền toái. Như vậy hấn chính là muốn mình đơn thuần đi tham gia lễ cập kê? Lý Phỉ đã nghe nói qua, nữ tử sau lễ cập kê mười lăm tuổi là có thể lập gia đình. Lúc đó sẽ mời một số người thân, bạn tốt đến dự. Tuy nàng không có mâu thuẫn gì với Trần Lương, nhưng nàng cũng đâu có là thân bằng hảo hữu gì của hấn cả.

Đến ngày hôm đó Lý Phỉ lấy ra một bộ trang phục tốt, mang theo Xuân Vân, ngồi lên xe ngựa đi Trần phủ.

Được nha hoàn mang vào hậu viện, Lý Phỉ nhìn qua các trang phục thì nhận ra nữ nhi tri phủ Trần Vi Vi.

Trần Vi Vi ngồi giữa đám người, bọn họ trò chuyện gì đó còn nàng vẫn luôn mỉm cười, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, xem ra nàng là một cô gái thông minh.

Trần phu nhân nhìn Lý Phỉ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phục hồi lại, lời kéo tay Lý Phỉ, nhìn từ trên xuống, làm Lý Phỉ xấu hổ đỏ cả mặt

“Đúng là một cô gái mà, còn xinh đẹp nữa chứ!” Bà vừa nói vừa gạt đầu, Lý Phỉ không hiểu ý tứ của bà, đành ngượng ngùng đứng yên một chỗ.

Trần Vi Vi ở trong đám người mở miệng: “Mẹ, người cao hứng đến đâu thì cũng không thể cứ kéo tay Lý Phỉ vậy đi, còn không cho nàng ngồi nữa.”

Trần phu nhân nghe xong nói: “Đúng vậy, ta cao hứng quá quên mất, mau mau, mang ghế lại cho Lý tiểu thư.”

Lý Phỉ nhìn hai mẹ con kẻ xướng người hoạ, không rõ tâm tư bọn họ, cái gọi là địch bất động ta bất động, Lý Phỉ cảm tạ hai câu, rồi ngồi xuống.

Lý Phỉ vừa ngồi xuống thì thấy tất cả mọi người trong đại sảnh đều soi mói nhìn nàng, nàng bình thản tiếp nhận.

“Vi Vi, sao người như vậy cũng có thể vào đây ngồi?”

Một tiểu cô nương bên cạnh Trần Vi Vi mang ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phỉ nói, chắc là nghe nói qua chuyện của Lý Phỉ, cho nên mới nói như vậy.

Lý Phỉ có chút thông cảm cho ý nghĩ của nàng ta, dù sao ở thời đại này nữ giả nam ra ngoài đi loạn, có thể gọi là đi loạn đi, dù có thành công như thế nào, cũng không thể tránh khỏi những bàn tán ồn ào. Cho dù người có nhiều tiền đến đâu thì cổ một số thị phi là không thể được lẩn vào. Bọn họ chỉ biết nói người là kẻ nhà giàu mới nổi, cả người toát ra toàn mùi tiền, đó là chỗ mà họ kinh thường đấy.

Trần Vi Vi giả bộ không nghe thấy, chuyển hướng nói: “Ồ Lý gia trang hoa đào nở rộ, nghe nói rất đẹp, khi nào chúng ta đi nhìn xem chứ?”

Lý Phỉ nghe xong lời này cảm thấy Trần Vi Vi cũng không coi thường mình, giống như là đơn giản chuyển đề tài câu chuyện. Chẳng lẽ nàng không biết Lý gia trang chính là của mình.

Lý Phỉ nghe thấy mọi người bàn tán đề tài này, cũng cảm kích nàng ta giải vây. Nhưng nàng cũng không chủ động đi nói cho những người này mình ở Lý gia trang, mà là giả bộ không biết, ngồi yên một chỗ nghe bọn họ thảo luận, trong lòng chờ đợi ngày cập kê lẽ mau chóng chấm dứt.

“Nhà của ta ở bên kia cũng có cái thôn trang, mọi người có muốn đi không? .” Một cô nương khác diện mạo ngọt ngào nhẹ giọng nói.

Đến đây mấy người đều hưng trí thảo luận đi thể nào. Lý Phỉ không nói chuyện, nhìn bọn họ trò chuyện, bản thân thì thấy nhàm chán. Những gì bọn họ nói dường như chẳng liên quan gì tới nàng. Mà sau ngày hôm nay nàng và mấy thiên kim, thư hương dòng dõi này sẽ không còn gặp mặt đâu nhỉ?

27. Chương 27: Điều Mạn

Lễ cập kê sắp bắt đầu, Trần Vi Vi đi ra ngoài chuẩn bị. Lý Phỉ ngồi một mình nhàm chán ở một góc, bỗng nhiên cô gái diện mạo ngọt ngào lúc này đi tới bên cạnh nàng.

Nàng tò mò nhìn Lý Phỉ: “Người chính là Lý Phỉ?”

Lý Phỉ gật đầu, lại nghe thấy nàng nói tiếp: “Nghe nói người nữ giả nam trang một mình đi ra ngoài làm ăn buôn bán? Hình như cái cửa hàng mỹ thực kia là của người mở?”

Lý Phỉ kinh ngạc nghe nàng ta nói, dù sao nơi này cũng không có ai tự nguyện nói chuyện với nàng. “Đúng vậy.”

“Người rất lợi hại nha, bánh ngọt trong điểm của người ăn ngon thật, ta có thể học sao?” Ánh mắt to lóe sáng nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ lắc đầu cự tuyệt: “Cái này e là không được, dù sao thì cửa hàng của ta dựa vào chính là cái này để làm ăn.”

Lý Phỉ không nói hết nhẽ, nhưng đã nói như vậy thì chỉ cần không phải là người ngu thì đều hiểu được.

Tiểu cô nương ngọt ngào kia cũng không ngại, cười nói: “Là ta suy nghĩ không thấu đáo rồi, thực xin lỗi. Nói lâu như vậy, ta còn không nói cho người biết tên của ta đâu, ta gọi là Điều Mạn.”

“Ừ.” Lý Phỉ không nói gì thêm, thứ nhất là nàng không quen biết gì với những tiểu thư nhà thư hương dòng dõi, thứ hai nàng cũng không tính làm quan hệ bạn bè hảo hữu với bọn họ.

Điều Mạn dường như không ngại với sự lãnh đạm ấy, nàng nhìn Lý Phỉ nói: “Người không cần quan tâm tới bọn họ.”

Nàng nhìn về phía bên kia các tiểu thư ngồi cùng một chỗ đang hăng say nói chuyện phiếm: “Các nàng cũng chỉ là cái tiểu cô nương, tự xưng là thanh cao, lúc không có tiền còn dám nói vậy không!”

Lý Phỉ giật mình trừng to mắt nhìn Điều Mạn bên cạnh, thanh âm của nàng không còn ngọt ngào thân thiết như lúc trước, ngược lại, là mang theo một cỗ lời đời lạnh lùng.

Điều Mạn nhìn bộ dạng này của Lý Phỉ, phốc xuy nở nụ cười: “Tỷ tỷ, người làm sao vậy? Ngày mai có đi trang viên nhà ta cạnh Lý gia trang kia chơi không?”

Thanh âm của nàng lại khôi phục ngọt như vừa rồi, dường như không phải là người vừa nói câu lúc đó.

Nghi thức lễ cập kê tiến hành xong thì Lý Phỉ không ở lại nữa, lên xe ngựa rời khỏi. Dường như Trần đại nhân cũng không có ý tứ giữ Lý Phỉ lại.

Mành cửa xe ngựa vừa được mở ra thì thấy Điều Mạn cũng đi ra, nàng nhìn Lý Phỉ ngọt ngào cười.

“Lý tỷ tỷ, lần sau ta đi nhà người chơi nhé.”

Nói xong thì lên xe ngựa của mình.

“Lý Phỉ tỷ, Điều tiểu thư muốn tới nhà chơi, sao lại không đáp ứng vậy! Mọi người thấy ở nơi này cũng chỉ có nàng là người tốt.”

Xuân Vân có chút oán giận các tiểu thư này cô lập một mình Lý Phỉ, chỉ có Diêu Mạn mới nói chuyện cùng, chỉ là những lời nói ấy Xuân Vân không nghe thấy. Cho nên ấn tượng của Diêu Mạn trong mắt Xuân Vân không tệ.

Lý Phỉ không đáp ứng là vì Diêu Mạn trong ngoài không đồng nhất, làm cho Lý Phỉ nhìn không thấu. Tuổi này thân ái tiểu cô nương, là mình lúc ấy, có lẽ cũng chỉ biết nói mơ nói mộng về bạch mã hoàng tử đi.

Trong lòng nàng lại suy nghĩ tới chuyện khác, vì sao Trần đại nhân lại muốn nàng đi tham gia lễ cập kê của Trần Vi Vi?

Về phần các tiểu thư sau lại muốn đi trên núi Lý gia trang xem hoa đào, Lý Phỉ đã nghe hạ nhân bẩm báo, nhưng nàng không đi tìm bọn họ, nàng không thích ‘mặt lạnh thiếp nóng mông’.

Gần đây Lý Phỉ vội vàng chuẩn bị bán bánh chưng tiết Đoan Ngọ. Gần nhất sinh ý trong tiệm cũng không tệ lắm, mỗi ngày lượng tiêu thụ vẫn được bảo trì. Tiết Đoan Ngọ lần này nàng tính tung ra bánh chưng các khẩu vị khác nhau.

Hôm nay Lý Phỉ vừa trong tiệm đi ra thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, hình như là Diêu Mạn. Lý Phỉ thấy nàng đi vào trong một hiệu cầm đồ. Cái này thì kỳ quái rồi, một quan gia tiểu thư một mình đi hiệu cầm đồ.

Đứng được một lát Lý Phỉ thấy mình thực nhàm chán, đang chuẩn bị rời đi thì Diêu Mạn từ bên trong đi ra, hai người bốn mắt nhìn nhau, Lý Phỉ đột nhiên có loại cảm giác có tật giật mình.

Diêu Mạn đột nhiên cười, tươi cười nhưng lại mang theo chua xót. Nàng thoải mái đi tới trước Lý Phỉ nói: “Lý tỷ tỷ, hôm nay ta có thể tới nhà tỷ chơi không?”

Thanh âm của nàng vẫn ngọt như vậy, chỉ là không chờ Lý Phỉ trả lời, nàng đã lên xe ngựa của Lý Phỉ.

Lý Phỉ bất đắc dĩ ngồi lên đi. Dọc theo đường đi hai người đều không nói gì, đến Lý gia trang, Diêu Mạn không cần Lý Phỉ tiếp đón, chính mình đi dạo quanh sân.

Nữ Nữ đang ở tiền viện chơi đùa cùng mấy đứa nhỏ nhìn thấy Lý Phỉ đến, lập tức buong Tiểu Béo đang được nó vuốt ve ra, lắc lắc cái mông nhỏ chạy tới.

“Mẹ!” Nữ Nữ kêu ngọt ngào ngáy ngáy, Lý Phỉ bất đắc dĩ nhìn nó tro bụi đầy người, lại nhìn Thu Tịch bên cạnh cũng không khá hơn, thở dài một hơi, lau sạch tro bụi trên mặt cho Nữ Nữ: “Đi chơi đi.”

Quay đầu thì nhìn thấy Diêu Mạn kinh ngạc nhìn mình, Lý Phỉ giả bộ không phát hiện, vỗ vỗ trên người tro bụi, mời nàng vào phòng khách.

“Người thật sự rất lợi hại, một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ còn xây một tòa trang viên như vậy, tự mình ra ngoài làm ăn buôn bán, nuôi sống người nhà, lợi hại hơn nhiều so với mấy tên nam nhân chỉ biết vui chơi giải trí kia.”

Khi nàng nói về mặt phần hận như muốn phát tiết cảm xúc của mình vậy. Lý Phỉ nghĩ, có lẽ trong lòng nàng có bất đắc dĩ khổ trung đi.

“Đến cái đình kia ngồi ngồi đi.” Lý Phỉ mời nàng.

Nàng ấy cũng không khách khí, ngồi xuống liền quan sát viện này.

“Nhà ta cũng có cái thôn trang cách nơi này không xa. Mấy tháng trước thấy bên này xây trang viên, không biết là loại người nào, thật không ngờ lại là một vị nữ tử, còn là một nữ tử có con nhỏ. Mẹ ta mà cũng có một nửa lợi hại như người thì tốt rồi.”

Nàng cười chua chát: “ Diêu gia chúng ta là nhiều thế hệ thư hương dòng dõi, chỉ là đến thế hệ cha ta thì lụi bại đi. Cha mẹ ta là do ông nội và ông ngoại định ra hôn sự, nói theo lời cha ta thì chính là ông và mẹ ta không có cảm tình, chỉ là ‘cha mẹ chi mệnh, mỗi chước ngôn’! Lúc ông nội còn sống cha vẫn còn khá, ông nội vừa mất ông ấy liền mang biếu muối thanh mai trúc mã về nhà. Ông ngoại ta mang theo cậu đến náo loạn một hồi mới bỏ qua. Nhưng là từ đó về sau thì không bao giờ tiến vào phòng mẹ ta nữa, ông ấy ra bên ngoài mua nhà ở cùng biếu muối, cái gì cũng mang tới đó, căn bản mặc kệ chuyện trong nhà, mẹ ta cũng chỉ biết khóc thôi không làm gì được! Trong nhà không có tiền, hoàn toàn là sống nhờ vào đồ cưới của bà!”

Nàng nói xong thì nước mắt chảy ra, hàm chứa uất hận với người cha, thất vọng với người mẹ yếu đuối, nàng không giống với các tiểu thư thư hương dòng dõi khác, đã phải gánh vác gia đình từ sớm.

Lý Phỉ không nói gì, đợi Diêu Mạn nói ra mục đích. Lý Phỉ mới gặp nàng ta một lần, nàng ta đã kể hết sự tình trong nhà cho mình nghe, còn kể cả nỗi lòng. Lý Phỉ không tin mới chỉ gặp một lần mà nàng ta đã moi tâm đào phổi tâm sự như vậy.

“Hy vọng người có thể giúp ta.”

Diêu Mạn mở to đôi mắt sưng đỏ nhìn Lý Phỉ, trong mắt hàm chứa hy vọng. Lý Phỉ không có tỏ thái độ, chờ nàng nói ra mục đích kế tiếp.

“Ta biết người không như người khác, trước kia người là cái nha hoàn, thế nhưng tài cán vì mình chuộc thân, bây giờ còn có được nhiều tài phú như vậy!”

Quả nhiên! Chuyện quá khứ của mình bị người ta biết rất rõ ràng! Lý Phỉ áp chế khiếp sợ trong lòng nghe nàng nói cho hết lời.

“Người muốn ta giúp người?”

“Ừ, nói cho ta biết làm thế nào để kiếm được tiền?”

Lý Phỉ buồn cười, cong miệng lên nói: “Người bảo ta dạy người thế nào đây?”

“Chính là nói cho ta biết cách gì có thể kiếm tiền, ta đi làm.”

Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy thì thấy tốt cười, nếu kiếm tiền lập tức có thể học được như vậy như thế nào còn có nhiều người nghèo như vậy ?

“Người nói thật thú vị, nếu ta biết cái gì kiếm được tiền, ta đây không phải đã sớm đi làm sao?”

Diêu Mạn á khẩu không trả lời được, nhất thời ngốc lảng nhìn Lý Phỉ.

“Kia, vậy người là kiếm tiền như thế nào?” Diêu Mạn còn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Trước tìm biện pháp kiếm tiền, sau đó đi kiếm tiền.” Lý Phỉ nói rất đơn giản, nhưng là đứng lên làm lại không dễ dàng, nhưng Lý Phỉ không tính giảng cụ thể. Biện pháp kiếm tiền rất huyền ảo, mình cũng không nói rõ ràng được, hơn nữa cũng không phải lập tức có thể học được .

Nhưng xem ra nàng bây giờ thực cần tiền, các nàng nhà thư hương dòng dõi, nhà giàu chi nữ, làm sao sẽ phải nghĩ đến cái gì là biện pháp kiếm tiền. Nhớ lại hôm nay nàng đến hiệu cầm đồ chắc là vì vậy.

“Không có biện pháp nào khác sao?” Diêu Mạn đương nhiên nghe ra ý tứ của Lý Phỉ, nàng suy sút tuyệt vọng. Lý Phỉ nghĩ nàng hôm nay đi hiệu cầm đồ chắc phải bán đồ rồi, nhìn lại trên người nàng, căn bản không có trang sức quý báu gì, xem ra trong nhà trôi qua cũng không tốt.

Lý Phỉ thấy nàng bộ dáng như vậy, không đành lòng, suy nghĩ một chút nói: “Kỳ thật căn bản người không hiểu rõ vấn đề lớn nhất của nhà người là gì?”

Nàng mở miệng nhìn Lý Phỉ.

“Tiền, các người còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, nhịn một chút liền trôi qua. Nhưng còn người thì sao? Chẳng lẽ người nghĩ cứ tiếp tục sống như vậy?”

“Không nghĩ!” Nàng kiên định lắc đầu, sau đó lại cúi đầu tự hỏi một chút.

“Người là muốn ta tìm cha ta về?”

Lý Phỉ không trả lời, kỳ thật Lý Phỉ nghĩ đến là ly hôn, đương nhiên đó là suy nghĩ trong lòng, ở thời đại này, cái gọi là ly hôn chính là cùng cách. Bình thường không đến vạn bất đắc dĩ, không ai muốn đi cùng cách. Bởi vì việc này ảnh hưởng rất lớn tới danh dự nữ tử, hơn nữa cùng cách xong, họ nhà gái cũng không muốn nhận về, dù sao trong nhà có cái nữ tử bị cùng cách sẽ ảnh hưởng tới gia tộc.

“Nhưng mà ta cũng đã tìm cha ta rồi, ông ấy mặc kệ chúng ta! Ta nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Diêu Mạn rất cuộc nhện không được, nhào vào trên người Lý Phỉ gào khóc. Nàng không rõ, vì sao chỉ trong một đêm nhà lại thành như vậy, gia gia mất, sau đó cha mẹ cãi nhau, trong nhà ngày càng lụn bại, bản thân thì lớn lên trong một đêm, nhận lấy trọng trách nâng đỡ cả người mẹ yếu đuối.

Lý Phỉ cứ để cho nàng ta khóc một lúc, có lẽ sẽ vui đi chút nào. Tuy rằng Diêu Mạn nhìn qua có vẻ trưởng thành hơn những người cùng tuổi, nhưng dù sao vẫn chỉ là cái đứa nhỏ chưa trải qua nhiều chuyện!

“Thực ra người có thể bảo cha mẹ người cùng cách, người sống cùng mẹ người.”

“Không được!” Diêu Mạn nghe xong lập tức phản đối, Lý Phỉ không khuyên nàng, mình đã nói đến nước này rồi không thể hơn được, để nàng ta tự suy nghĩ thôi. Hơn nữa Lý Phỉ cũng chỉ là nêu ra ý tưởng thôi, có một số việc không thể nói quá rõ ràng, hai người mới gặp nhau một lần mà thôi, có chút thông cảm đồng tình cho cảnh ngộ mẹ nàng. Nhưng cây mỗi hoa nhà mỗi cảnh, không ai can thiệp được.

Nhưng nàng không nghĩ ra được biện pháp nào. Diêu Mạn trong lòng nghĩ đến, nếu cùng cách, như vậy danh dự mẹ bị thương tổn, toàn bộ gia tộc đều bị, ngay cả tương lai quy túc của mình cũng gặp khó khăn, nhưng là so với cuộc sống bi thảm hiện tại thì sao? Chẳng lẽ mình cứ mãi sống như vậy sao? Với một người cha không trách nhiệm, một gia đình tan vỡ?

“Nhưng cha ta sẽ không đồng ý, họ hàng trong tộc cũng không đồng ý.” Diêu Mạn cả người toàn tâm ý lại Lý Phỉ, bây giờ nàng chỉ muốn nghĩ cách thoát khỏi cuộc sống như vậy, mà cùng cách không phải là một biện pháp bình thường.

Cái đó phải dựa vào người, nhưng Lý Phỉ vẫn gợi ý kiến cho nàng ta: “Tiết Đoan Ngộ sắp đến rồi, không phải là người sẽ cùng mẹ đi thăm ông ngoại và cậu?”

Lý Phỉ dựa theo những lời Diêu Mạn vừa nói, đoán rằng nhà ngoại mẹ Diêu Mạn đối xử với các nàng không tệ, ít nhất sẽ không để nữ nhi ngoại tôn nữ bị khi dễ, chỉ cần nhà ngoại mẹ Diêu Mạn đồng ý, tất cả sự tình sẽ có cơ hội chuyển biến.

Cuối cùng nhìn thân ảnh Diêu Mạn đơn bạc rời đi, Lý Phỉ lại có ý tưởng khác về thời đại này, nếu không tìm được người thật sự nguyện ý yêu mình, nàng sẽ không gả! Sống một mình với Nữ Nữ!

Không biết Diêu Mạn đã dùng cách gì, cha mẹ nàng đã thật sự cùng cách. Lúc nàng rời đi viết một phong thư tới cảm tạ Lý Phỉ

Đây là nói sau.

28. Chương 28: Bàn Chuyện Làm Ăn

“Mẹ, mẹ...” Lý Phỉ đang tính sổ sách trong thư phòng thì nghe thấy thanh âm non nớt của Nữ Nữ từ bên ngoài.

Nữ Nữ lao đảo chạy vào, bổ nhào vào trong lòng Lý Phỉ, mở to đôi mắt sáng quắc nhìn Lý Phỉ nói: “Mẹ, mẹ, sông, sông.”

Lý Phỉ không hiểu nó nói gì, nhìn thoáng qua Thu Tịch bên cạnh, Thu Tịch lau mồ hôi trán nói: “Tiểu tiểu thư nghe thấy mấy đứa nhỏ trong thôn rủ nhau ra sông bắt cá nên cũng muốn đi theo chơi.”

Bây giờ đang là tháng sáu nóng bức, bởi vì cách bờ sông không xa, cho nên rất nhiều đứa nhỏ nhà Điền Dân sẽ tới bờ sông chơi, bọn chúng phần lớn đều biết bơi, cho nên cũng không sợ.

Nhưng, Lý Phỉ nhìn đứa nhỏ này có chút lo lắng.

“Không được, con còn nhỏ, đợi lớn một chút nữa rồi hãy đi nha.” Lý Phỉ nhẹ giọng thương lượng với nó, nó bắt đầu quyết miệng. Lý Phỉ không nhìn về mặt làm nũng của nó: “Con phải đi ngủ trưa nha.” Giao Nữ Nữ cho Thu Tịch mang nó đi ra. Nữ Nữ thấy bộ dáng Lý Phỉ như vậy, thì biết không thể làm bộ được, quyết miệng tụt xuống từ người Thu Tịch.

Lý Phỉ nhìn nàng như vậy cười, bên ngoài có Hoa Tử đi vào.

Bởi vì cửa hàng mới mở không có người giỏi quản lý, cho nên để hẳn đi làm chủ quầy, bình thường không có gì chuyện trọng yếu hẳn sẽ không tới đây.

“Công tử.” Hoa Tử biết nàng là nữ tử, nhưng vẫn gọi Lý Phỉ như vậy.

“Có người nói muốn bàn chuyện làm ăn với cửa hàng nhà chúng ta, họ nói muốn mua thực đơn trong tay chúng ta.”

Lý Phỉ hơi thắc mắc, lúc trước đã từng nói cho hẳn, thực đơn là không có khả năng bán cho bất luận kẻ nào.

Hoa Tử nhìn hiểu ý tứ của Lý Phỉ nói thêm: “Người nọ là tổng quản sự Trình phủ Lạc Dương.”

Trình phủ Lạc Dương?

“Chính là Trình phủ Hoàng thượng?”

“Đúng vậy.”

Nếu hẳn đã nói như vậy thì nàng phải đi nói chuyện rồi. Lý Phỉ vốn dùng cửa hàng để thử, thấy người làm sinh ý cũng không nhiều, nếu có thể mở thêm mấy nhà thì tốt rồi. Vì thế liền chuẩn bị mở chi nhánh, nhưng người và tiền đều là vấn đề, trọng yếu nhất là không có thể lực, ở địa phương khác rất khó phát triển.

Hiện tại Trình phủ đến đây, làm mình tìm được đối tượng hợp tác rất tốt.

“Nói với người ta, ngày mai tới Phú Quý lâu bàn bạc.”

Ngày hôm sau Lý Phỉ và Hoa Tử đi Phú Quý lâu thì thấy người đã gặp một lần “Trình Tử Mặc”.

“Đây là Trình gia quản sự.” Hồ Hoa giới thiệu cho Lý Phỉ. “Trình quản sự, vị này là công tử của chúng ta.”

“Lý huynh, chúng ta lại gặp nha. Ha ha ha, không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy, gọi ta là Trình thúc đi.” Trình thúc cười khanh khách nhìn Lý Phỉ nói.

Trình thúc? Ta và người rất quen thuộc sao?

“Tên người không phải là Trình Tử Mặc?” Lý Phỉ mặt không thay đổi hỏi.

“Ah, đó là người hiểu lầm, Trình Tử Mặc là tên của công tử nhà chúng ta, ta chỉ là một người hầu mà thôi.”

“Vậy người gọi công tử nhà người đến bàn bạc đi.”

“Việc này thật đúng là xin lỗi rồi, Lý huynh đệ, công tử nhà ta không có ở đây, hơn nữa sinh ý nhỏ như vậy cũng không cần công tử tự thân xuất mã, người bàn với ta là được.” Trình thúc vẫn mỉm cười nói cùng Lý Phỉ, hiển nhiên tuyệt không để ý Lý Phỉ lãnh đạm.

“Được rồi, thực đơn trong cửa hàng này ta sẽ không bán.” Lý Phỉ nói thẳng.

“Lý huynh đệ, không cần nói trực tiếp như vậy thôi, giá chúng ta có thể bàn bạc mà.”

“Có thể bàn bạc, nhưng mà, chúng ta có thể lấy phương thức khác để hợp tác.” Lý Phỉ bỗng nhiên cười rộ lên.

Trình thúc thấy nàng híp mắt cười, bỗng có cảm giác không thích ứng.

“Thật ra ta có thể ra người làm và thực đơn, người ra nguyên liệu, cửa hàng, người quản lý, chia bốn sáu.”

Trình thúc cười không nổi, hẳn trừng to mắt nhìn Lý Phỉ đợi nàng nói cho hết lời.

“Tiểu huynh đệ, như vậy không công bằng đâu, cửa hàng, nhân công, nguyên liệu đều là ta ra, người chỉ bỏ thực đơn, vậy mà còn đòi chia bốn sáu! Như vậy không có lời!” Hẳn lắc đầu cười nói.

“Đương nhiên là người có thể từ chối, hơn nữa người cũng có thể tìm người đi thu mua người trong cửa hàng của ta, cuối cùng thì lấy tới thực đơn.” Trình thúc và Hồ Hoa bên cạnh nghe được Lý Phỉ ‘Đề nghị’ cực kỳ đứng đắn, đều tròn mắt há hốc mồm.

Sao có thể nói như vậy chứ? Nếu hẳn thật sự làm như vậy thì làm sao bây giờ? Hoa Tử không hiểu ý đồ của Lý Phỉ.

“Đúng là ta có thể làm như vậy.”

“Người làm như vậy thì việc thu mua người dễ dàng, nhưng điểm mấu chốt là thực đơn trong tay ta, người muốn thực sự nắm giữ hoàn toàn trong tay e rằng cũng không đơn giản như vậy.”

Trình thúc cũng đã từng tính toán qua làm như vậy, nhưng phái người tra xét một đoạn thời gian, thấy toàn bộ quá trình không phải do một người làm, hơn nữa việc quan trọng là họ giữ bí mật rất tốt.

Lý Phỉ nhìn thoáng Trình thúc, tiếp tục nói: “Hơn nữa chúng ta cứ cách mấy tháng sẽ tung ra một loại điểm tâm mới, mỗi khi như vậy người sẽ phải phái người đi thu mua người hoặc thực đơn. Không biết là biện pháp như vậy tốt, hay là hợp tác để cùng có lợi tốt?”

Lý Phỉ đề nghị.

Dù sao thì Trình thúc cũng là người già dặn, thoáng chốc phục hồi tinh thần, tính toán trong lòng.

” Người dựa vào cái gì chắc chắn ta sẽ hợp tác với điều kiện như vậy, và chắc chắn sẽ có thể kiếm được tiền lời?”

“Hẳn là người cũng đã đi điều tra rồi, đây mới chỉ là Phụ thành nho nhỏ mà sinh ý đã tốt như vậy, hơn nữa mỗi ngày có thể bảo trì lượng tiêu thụ như vậy, có thể để cho người xứng đáng đầu tư.”

Trình thúc nhanh chóng tính kế, quả thật hẳn đã điều tra qua, hơn nữa cũng biết Lý Phỉ là chủ nhân của hàng này. Hẳn không ngờ là Lý Phỉ từ Lạc Dương đến đây, xây dựng một cái thôn trang, còn mở ra sinh ý cửa hàng. Tuy rằng sinh ý này không tệ, nhưng đối với Trình phủ cũng chỉ là bữa ăn sáng mà thôi, nhưng đã là người làm ăn thì không thể bỏ qua một biện pháp có thể kiếm tiền nào. Hơn nữa lần này bản thân còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

“Được, chúng ta hợp tác.” Trình thúc gọi người đi xuống soạn văn thư.

Lý Phỉ ngồi ở một bên uống trà.

Trong lòng nàng cười đã chết, kỳ thật những lời nói vừa rồi năm phần là thật, năm phần là giả. Những thực đơn đó căn bản cũng không khó làm, chỉ là khó làm một số công cụ thôi. Nếu Trình phủ thật sự đi thu mua người, sẽ tìm đầu bếp tốt, không mất bao lâu thời gian sẽ làm ra được bánh ngọt. Lúc ấy nàng cũng không có cách nào, không ngờ bị nàng dọa được, ha ha, cái này là báo thù lần trước mất bạc!

Nhưng đó cũng không phải là Lý Phỉ nói láo. Vì phòng ngừa có người cạnh tranh, hoặc là sử dụng thủ đoạn bất chính lấy thực đơn, đúng là Lý Phỉ chuẩn bị cứ cách mấy tháng sẽ làm ra điểm tâm mới. Không chỉ là cổ vũ đầu bếp nữ sáng tạo cái mới, chỉ cần có thể làm ra một loại điểm tâm mới liền có tiền thưởng, hơn nữa chính nàng còn thưởng hồi tưởng lại một số điểm tâm từng ăn trước kia, nói cho bọn họ nguyên liệu, sau đó để bọn họ nghiên cứu. Như vậy có thể làm ra không ít điểm tâm mới.

“Thực ra chúng ta còn có sinh ý nữa có thể bàn bạc.”

Lý Phỉ cảm thấy hứng thú, có sinh ý làm, có thể kiếm tiền đương nhiên nguyện ý.

“Người có biết đây là cái gì sao?”

Trình thúc cầm trong tay ra một gốc cây nhỏ, Lý Phỉ cảm thấy như đã gặp ở đâu đó.

“Đây là Lục thảo đi.” Hồ Hoa bên cạnh nói.

“Đúng vậy, đây là Lục thảo, ở nơi này các người nhìn thấy nhiều. Ta hy vọng người giúp ta trồng cái này, càng nhiều càng tốt, tiền không thiếu phần người.”

“Vì sao?” Chỉ là một loại hoa cỏ bình thường mà trả giá cao vậy khẳng định không tầm thường. Lý Phỉ hỏi: “Việc buôn bán cần thẳng thắn thành khẩn. Cho ta biết nguyên nhân trồng cây này đi. Nếu người trồng nó đi làm việc bất hợp pháp, như vậy chẳng phải là ta đây sẽ thành đồng phạm?”

Lý Phỉ nói chuyện có chút cà lơ phất phơ, Hồ Hoa bên cạnh nhìn nàng vài lần, thấy nàng thật không giống ngày thường.

Ngày thường công tử đứng đắn, am hiểu, cẩn thận, có khi còn thực ôn nhu, sao bây giờ lại giống một tên vô lại?

Lý Phỉ không biết Hồ Hoa nghĩ như vậy, nàng nghĩ khi giao tiếp với lão hồ li này, nhất định phải vô lại, da mặt dày, có khi còn phải giả bộ ngu xuẩn! Vẫn biết là chuyện làm ăn có một số việc không thể hỏi, nhưng Lý Phỉ vẫn giả bộ không hiểu hỏi.

Trình thúc nhìn thoáng qua Lý Phỉ, khóe miệng mang theo một chút tươi cười: “Được rồi, ta nói cho người biết, kỳ thật loại cỏ này dùng để nhuộm vải, đây là phát hiện mới của chúng ta. Người biết Trình gia chúng ta là bố thương nổi danh cả nước, cho nên loại cỏ này có tác dụng với chúng ta, mà nơi khác không có, chỉ có Phụ Thành có, cũng chỉ có Phụ Thành trồng được.”

Lý Phỉ nghe xong nhanh chóng tính kế. Tốt lắm, thực là gặp may, như vậy là mình có tăng giá thì hẳn cũng phải nhận rồi!

Nghĩ lại trước kia mất một vạn lượng, Lý Phỉ đau như cắt thịt. Bây giờ phải hung hăng làm thịt hẳn một châu mới được. Nhưng: “Sao các người không tự mua đất ở nơi này rồi thuê người trồng?”

Lý Phỉ suy nghĩ một lát rồi cẩn thận hỏi.

Trình thúc cười cười: “Chẳng lẽ ta làm nghề bán gạo còn phải đi trồng lúa ra bán?”

Lý Phỉ thực vừa lòng: “Được, đương nhiên có thể, người đại khái cần bao nhiêu?”

“Loại cỏ này trồng cũng dễ, sinh trưởng nhanh, cần bản không cần trông nom. Hơn nữa sản lượng cũng rất cao, chỉ cần thu hoạch ở vụ xuân hè, gặt hái xong nó lại mọc ra. Chỉ là nó không dễ bảo quản, bởi vì nó mà hỏng sẽ không dùng được. Chúng ta cũng không có biện pháp gì bảo tồn, cho nên chúng ta chỉ thu mua những cây mới, có thể nhuộm vải, không muốn đi trồng.”

Lão hồ li ! !

Lý Phỉ muốn lật bàn, quả nhiên có hậu chiêu. Biết ngay mà, giá cũng không bàn để mình tùy ý trả, hơn nữa trồng cũng dễ, nhưng lại khó bảo quản, nếu mình không bảo quản được chẳng phải thành công dã tràng?

Nhưng đây là sinh ý lớn, Lý Phỉ không muốn bỏ qua.

“Có thể hợp tác, nhưng chúng ta cũng không biết cách bảo tồn, cho nên phải một thời gian nữa mới trả lời cho người được, đợi một tháng nữa đi.”

“Được.”

Nói xong thì hiệp nghị cửa hàng cũng được soạn xong. Lý Phỉ nhìn kĩ lại hiệp nghị rồi ký tên.

29. Chương 29

Lý Phỉ thúc giục ngựa chạy về nhà gấp. Lập tức sai người đi lấy Lục thảo về, còn hỏi những người địa phương thì biết được loại cỏ này mọc khắp nơi, bên trong có rất nhiều nước, dây vào quần áo biến thành màu xanh, rửa không sạch, cho nên mọi người đều không thích cây cỏ này.

Lý Phỉ phải thấy bội phục Trình gia đã phát hiện được cây này, người khác chỉ cảm thấy loại cây này vướng chân vướng tay, bẩn quần áo, mà hắn lại phát hiện nó có thể nhuộm quần áo, còn không phai màu.

Nhưng bảo quản nó thế nào đây?

Lý Phỉ phát hiện không gian của mình là có thể bảo tồn gì đó, những đám hoa quả hái xuống để đó một thời gian cũng không bị hỏng. Chỉ là nếu dùng không gian sẽ không tiện, cũng dễ dàng bị người khác phát hiện.

Nếu nghiền nó thành nước liệu có thể dùng được không ? Vậy làm thế nào để nghiền được thành nước?

Nơi này không có máy ép?

Lý Phỉ vẽ ra một cái sơ đồ đơn giản, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, chính là dùng sức ép.

Lý Phỉ trước tự mình làm một cái cái dùi, lấy lực thảo đến ép, thấy có thể ép ra nước, có lẽ là do loại cây này nhiều nước. Nhưng lượng nước chảy ra cũng không nhiều, cũng may mà loại cây này sản lượng cao, không sợ tổn thất. Chỉ là để ép được ra nước mất rất nhiều nhân lực.

Lý Phỉ đi mời mấy thợ mộc và thợ rèn lại, nói cho bọn họ nàng muốn có đồ vật có thể ép cây ra nước, làm dụng cụ như thế nào để ép được nhiều nước nhất? Nàng treo giải thưởng là năm mươi lượng.

Lý Phỉ không nghĩ được ra cách nhưng biết cách vận dụng tiền, nhất định bọn họ sẽ nghĩ ra được biện pháp tốt hơn nàng.

Lý Phỉ tạm gác chuyện này lại, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Việc cửa hàng hợp tác với Trình phủ giao cho Hồ Hoa. Nói với hắn để mặc Trình phủ an bày công việc, bên mình chỉ cần một người nắm giữ kỹ thuật là được.

Trên núi đào, lê, mận đã ra trái chín, Nữ Nữ la hét muốn đi lên đó chơi. Lý Phỉ cảm thấy tự mình đi hái như vậy rất thú vị, bèn gọi mấy nhà Trương thị Xuân Vân, gọi cả người nhà Xuân Hoa nữa.

Kể từ chuyện lần trước, mẹ Xuân Hoa cũng ít lại đây, thỉnh thoảng mấy đứa Lý Mai đến ở vài ngày.

Nữ Nữ hưng phấn nhất, lắc lắc cái mông nhỏ mập mạp và cái bụng tròn chạy loạn khắp nơi, ba con chó cũng chạy loạn như điên. Nữ Nữ thấy quả nào thì sai tùy tùng đi vặt, còn nó thì cầm cái rổ nhỏ đựng.

Lý Phỉ nhìn thấy từ xa có mấy chiếc xe ngựa dừng ở dưới chân núi, một đám tiểu thư quần áo lụa là đang đi tới bên này. Lý Phỉ nhận ra bọn họ, là Trần Vi Vi và các khuê mật của nàng ta.

Có Điền Dân đi lên nói cho Lý Phỉ biết, Lý Phỉ bảo hắn không cần ngăn bọn họ, các cô nương này chỉ là đi chơi đùa mà thôi. Còn Lý Phỉ không chủ động đi tìm bọn họ.

Lý Phỉ mang theo mấy người đi sang hướng bên kia, phía trước còn có mấy hộ Điền Dân, Lý Phỉ để mọi người đi nghỉ ngơi một chút. Nữ Nữ đã sớm đi không nổi, lắc lắc thân mình đòi Lý Phỉ ôm. Lý Phỉ ôm lấy nó ở nhà Điền Dân nghỉ ngơi. Điền Dân thật nhiệt tình, cũng thực thuần phác, liên tục chiêu đãi Lý Phỉ. Nhà hắn cũng có một tiểu cô nương khoảng bốn năm tuổi, đang sợ hãi nhìn mấy người Lý Phỉ. Lý Phỉ cười với nó, nó xấu hổ cúi đầu.

“Con thỏ! Con thỏ!”

Xuân Vân nhìn thấy nhất con thỏ nhỏ lập tức chạy tới.

Tiểu cô nương cũng chạy qua ôm lấy con thỏ không cho mọi người xem. Mẹ tiểu cô nương hơi xấu hổ, trách cứ nó, bảo nó để thỏ con xuống cho mọi người xem.

Tiểu cô nương bị mẹ nói như vậy liền rưng rưng khóc. Nhưng tay vẫn ôm chặt con thỏ không muốn buông ra.

“Đây là cha nó bắt được, nó rất thích, không cho ai động vào.” Phụ nhân xấu hổ giải thích.

Lý Phỉ lập tức xua tay nói: “Không sao.”

Bỗng nhiên tiểu cô nương kia đi tới nhìn Lý Phỉ nói: “Tỷ tỷ, ta cho người sờ sờ con thỏ con một lát thôi.”

Lý Phỉ tò mò vì sao nó nguyện ý cho nàng sờ? Lý Phỉ sờ soạng một chút, ôn nhu hỏi: “Vì sao nguyện ý cho ta sờ con thỏ vậy?”

Cô nương kia nghiêng đầu, rất nghiêm túc trả lời: “Bởi vì tỷ tỷ cười lên rất xinh đẹp!”

Lý Phỉ cười sờ sờ đầu tiểu cô nương kia, Nữ Nữ bất mãn cũng nâng đầu lại cho nàng sờ, Lý Phỉ buồn cười cũng sờ sờ đầu nó.

“Gâu gâu!” Ba con chó bỗng nhiên nhảy ra sủa ran lên với con thỏ của tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương hoảng sợ ôm con thỏ con lùi lại mấy bước.

Lý Phỉ quát chúng thì chúng mới dừng lại, chạy quanh Lý Phỉ làm nũng, giả bộ đáng thương. Lý Phỉ nghĩ tới trước đây rất thích chó, nó dùng chiêu này cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ trưởng thành, hiển nhiên Lý Phỉ không còn bị cảm động bởi chiêu này nữa. Nhìn ba con chó vây quanh mình làm nũng, Lý Phỉ không thấy được điểm nào đáng yêu, chỉ thấy chúng nó thực ngốc.

Nhưng tiểu cô nương lại cảm thấy đáng yêu, nhỏ nhẹ hỏi Lý Phỉ: “Chúng nó sẽ không cắn người sao?”

“Nếu muội là người xấu, nó sẽ cắn muội đấy.” Xuân Vân ôm ba con chó bóp nhẹ một chút, nói.

“Muội không phải là người xấu, muội còn giúp mẹ làm việc đấy!” Nó nói thực kiêu ngạo: “Muội có thể sờ sờ chúng nó sao?”

“Đương nhiên có thể, lại đây sờ sờ đi.” Lý Phỉ ngoắc ngoắc gọi nó lại, cầm tay dẫn nó sờ. Tiểu cô nương sờ soạng một chút thì rút tay về, khanh khách cười, sau đó lại sờ, vừa sờ vừa cười.

Ba con chó thay phiên nhau cho nó sờ, đại khái là mấy ánh mắt con chó rất chuyên chú, tiểu cô nương tò mò: “Vì sao nhúng nó cứ nhìn muội?”

Bởi vì con chó trong lòng người! Lý Phỉ có cảm giác xúc động rơi lệ.

“Lý cô nương?”

Lý Phỉ đang cùng đứa nhỏ đùa với ba con chó thì nghe thấy giọng của Trần Vi Vi, xem ra là tránh không được!

Lý Phỉ đứng dậy tiến lên: “Thì ra là Trần cô nương.”

“Sao người lại ở đây?” Giọng nói của một cô nương gắt lên, cứ như là bấm sinh xem nang không vừa mắt. Lý Phỉ nhìn lại thì biết thì ra là cô nương lần trước gặp xem nang không vừa mắt

“Đã quên nói cho mọi người, nơi này là nhà của ta.”

Mấy người kia nghe xong ngây người một chút, cô gái vừa mở miệng kia khiêu khích nói: “Không phải là cái thổ tài chủ thôi! Có gì mà kiêu ngạo.”

“Thanh Hòa!” Trần Vi Vi mở miệng hơi quát nang ta.

Thì ra nang ta tên Thanh Hòa, thật đáng tiếc một cái tên dễ nghe!

Trần Vi Vi áy náy nở nụ cười: “Lý tỷ tỷ, người cũng không nói cho chúng ta biết nhà người ở đây, bằng không chúng ta có thể trực tiếp gọi người dẫn chúng ta đến xem.”

Trần Vi Vi nói chuyện cũng thực thân thiết, hơn nữa nang là nữ nhi của Trần Lương, Lý Phỉ không thể không nể mặt.

“Ta cũng không biết các người sẽ thích loại nông thôn này. Hôm nay các người đã đến đây thì cứ chơi đi. Xuân Vân, muội đi gọi Cao bá đi hái mấy giỏ hoa lại cho mấy vị tiểu thư. Các người cầm rổ đi hái đi.”

Lý Phỉ đưa cho các nang một người một cái rổ.

“Rổ này của người thật đẹp mắt nha.”

Mấy cô nương nhìn thấy mấy giỏ hoa xinh đẹp rất thích, cũng không còn địch ý với Lý Phỉ. Những rổ này là của một Điền Dân gọi là Cao lão bá, Lý Phỉ một lần nhìn thấy hắn đan rổ khéo tay, nghe nói hắn thường xuyên làm một ít rổ đi chợ bán, thêm tí thu vào cho nhà.

Lý Phỉ để hắn làm vài cái, đan một bộ giỏ hoa, hắn làm rất đẹp, vì thế nang bảo hắn làm nhiều một chút. Bây giờ nhìn thấy mấy cô nương này đều thích chúng, Lý Phỉ lại có một cái ý tưởng.

Kỳ thật có thể chơi trò nông gia nhạc, để cho các tiểu thư, phu nhân tới nơi này, đưa mỗi người một cái, thu một ít tiền, để bọn họ tùy ý hái, không phải rất thú vị sao?

Nếu có thể thành công hẳn sẽ có rất nhiều tiền lời đấy.

Lý Phỉ nghĩ đến đây thì rất vui vẻ. Lại nhìn kỹ địa thế nơi này. Ở đây có rất nhiều tiểu thư khuê các, hoặc là phu nhân gì đó, đều không thích bị người lạ nhìn thấy, cho nên bọn họ thường ở nhà, giống như Trần Vi Vi vậy, cũng chỉ là thỉnh thoảng đi ra một lần.

Mà trên ngọn núi của mình cũng không có nhà ở gì, chỉ có một cái đình để nghỉ ngơi. Lúc đầu xây còn thấy đơn điệu, bây giờ lại có tác dụng.

Bây giờ hoa quả của ba ngọn núi này đều chín, từng quả chín đỏ, nhìn rất ngon. Các phu nhân, tiểu thư cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng là mọi người tụ cùng một chỗ, lại có thể nói chuyện phiếm, tin rằng đây là ham mê của đa số các cô nương, phu nhân.

Bởi vì trên núi chỉ có một lương đình, nơi khác không làm, dùng làm nghỉ ngơi rất tốt. Hơn nữa trên núi cây cối nhiều, cũng không nóng, chỉ cần tìm nơi có nhiều cây một chút là có thể che nắng rồi. Nơi này còn nhiều chỗ đất trống chưa có cây ăn quả lớn, có thể đặt cái bàn ngồi nghỉ ngơi.

Mình chỉ cần chuẩn bị xe ngựa ở chân núi, điểm thu phí là được. Và trong khoảng thời gian đó nàng không cho Điền dân và các nam tử đi vào khu vực này là ổn.

30. Chương 30: Nông Gia Nhạc

Lý Phỉ nghĩ tới gì đó là lập tức hành động.

Nàng gọi Hồ thúc và Hoa Tử tới nói cho bọn họ biết ý tưởng đó. Mặc dù bọn họ hơi kinh ngạc một chút, sau nghĩ kỹ thì thấy việc này cũng không tệ. Xuân Vân bên cạnh cũng có cách nhìn mới.

“Thực cứ để bọn họ tùy tiện hái? Nếu bọn họ hái nhiều quá vậy chẳng phải là chúng ta chịu thiệt sao?”

Lý Phỉ cười nói: “Những người tới nơi này chúng ta đều thu tám đồng tiền, mà những người nguyện ý đến nơi này phải là những người có thân phận, gia cảnh không tệ. Như vậy bọn họ sẽ không đánh mất thân phận mà đi chiếm cái tiện nghi nhỏ ấy. Hơn nữa chỉ cho bọn họ một cái rổ, họ có thể hái được bao nhiêu?”

Mấy người Lý Phỉ còn thương lượng thêm một chút, quyết định sẽ bắt đầu vào dịp trái cây đang chín rộ này.

Hơn nữa phái hạ nhân tuần tra ở dưới chân núi, không cho người tùy tiện vào núi. Trên núi cũng phái một ít bà tử tới chiêu đãi, có thể thuận tiện mua ít nước trà và đồ ăn vặt trong cửa hàng của Lý Phỉ. Còn có một số người chuyên môn đi rửa hoa quả cho bọn họ ném thử ngay tại chỗ.

Thương lượng xong xuôi Lý Phỉ lập tức cho người đi vào thành tuyên truyền.

Đương nhiên đầu tiên là Lý Phỉ tự mình mang theo một ít hoa quả và mấy thất vải Lưu Hà quý hiếm đưa tặng Trần phu nhân. Loại vải này rất hiếm, là của Trình gia sản xuất, hàng năm làm ra rất ít, giá cả cũng cao. Đây là Lý Phỉ đòi Trình lão đầu, Trình lão đầu cũng phóng khoáng cho Lý Phỉ mấy thất. Bây giờ đưa tới nhà Trần Lương cũng thành lễ vật khách khí rồi.

Lý Phỉ nói luôn muốn mời bà tới ngọn núi phía tây, làm riêng cho bà một ngày hội hoa quả hoàn toàn miễn phí. Lý Phỉ còn nói cho bà ta, ở đây có thể vừa vui đùa vừa hái hoa quả, còn có chỗ nghỉ ngơi. Đương nhiên cũng sẽ không có người đi quấy rầy bọn họ.

Trần phu nhân cảm thấy thực hứng thú với việc này, bà tỏ vẻ phải đi đưa thiệp mời bạn bè đi chơi ngay.

Lý Phỉ xem như đắc thắng trở về, chỉ cần Trần phu nhân đi sẽ không lo người khác không đi. Vậy là ngày mai nàng chỉ cần tuyên truyền thêm một chút, như vậy toàn bộ phu nhân tiểu thư ở Phụ Thành đều sẽ biết.

Ngày hôm sau, Trần phu nhân đúng hẹn mà đến, còn dẫn theo một đám phu nhân tiểu thư ăn mặc hoa lệ tới. Bọn họ dừng xe ngựa dưới chân núi đi bộ lên. Có bà tử chuyên môn dẫn đường, phát cho mỗi người một cái rổ để bọn họ tùy tiện hái hoa quả.

Các phu nhân tiểu thư này thấy thật mới lạ, chung quanh lại toàn người quen thân cũng đứng lên đi hái. Còn có người chuyên đi rửa hoa quả chính bọn họ hái để bọn họ ném thử. Có thể ăn trái cây chính mình hái, toàn bộ nhao nhao kêu ăn ngon.

Lần này Lý Phỉ cũng tự mình đến dẫn bọn họ lên núi. Thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi, đỡ mệt lại đi tiếp. Đoàn người đến đỉnh núi thì rỏ cũng đầy ắp, lại đem ra so sánh rỏ của ai đầy hơn, quả bên nào đỏ hơn.

Bàn được dọn ra dưới tàng cây, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, còn có người đưa nước trà và điểm tâm. Mọi người đều tán thưởng Trần phu nhân chọn được địa phương chơi hay, tổ vẽ lần sau còn muốn đến.

“Lý tỷ tỷ, người thật lợi hại, có thể nghĩ ra việc hay như vậy.” Trần Vi Vi ngồi ở bên cạnh Lý Phỉ nhìn mọi người tán gẫu vui vẻ, nói.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Trần Vi Vi, thấy nàng ta cười với mình không giống lúc trước miễn cưỡng không thật tình. Bây giờ Lý Phỉ cảm giác được nàng cười thật tình.

“Cám ơn.” Lý Phỉ mỉm cười đáp lại.

“Kỳ thật ta trước kia không thích người lắm, bởi vì trước kia người là cái nha hoàn, cho nên...” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, rất nhanh lại ngẩng đầu: “Nhưng mà, nhưng mà ta thấy người không giống bình thường, người thật sự rất lợi hại, ta nghe cha ta nói, tất cả những thứ này đều là do người tự mình kiếm tiền mua !”

Lý Phỉ cả kinh, không nghĩ tới bọn họ đều biết thân phận của mình. Nàng cũng hiểu được, thân phận của mình rất dễ dàng tra ra. Đặc biệt là việc mình trước đây làm nha hoàn cho Lý Phủ sợ là không che dấu được người nào.

Chỉ là không nghĩ tới nhóm khuê tú này không thích mình là vì mình trước kia là cái nha hoàn. Lý Phỉ cười khổ trong lòng, mình luôn cho rằng không hòa hợp là do dùng quan niệm hiện đại nói với người cổ đại. Thì ra là bởi vì mình trước kia làm nha hoàn, nô tỳ, họ cảm thấy chơi với người như vậy mất thân phận.

Lý Phỉ cảm nhận được Trần Vi Vi nói chuyện là thật tâm thực lòng .

Tiếp xúc nhiều hơn Lý Phỉ phát hiện Trần Vi Vi là người hoạt bát, đại khái là do gia giáo nên cố gắng che giấu thật tình. Cố gắng làm một khuê tú có tri thức hiểu lễ nghĩa. Trần Vi Vi cũng thực thích chưng diện, tán gẫu với Lý Phỉ chủ yếu là về quần áo và trang sức.

Trần phu nhân rất hân diện vì lần này làm tốt, cho nên đối với Lý Phỉ càng thêm ôn hòa.

Lý Phỉ cũng cho rằng lần này làm không tệ, nhất định có thể làm oanh động, lại còn kết giao bằng hữu với Trần Vi Vi, thu hoạch thực không nhỏ.

Từ lần tổ chức yến hội cho Trần phu nhân xong thì người trong thành đều biết đến ngọn núi này. Mấy ngày sau đó còn đông hơn so với tưởng tượng của Lý Phỉ. Còn có rất nhiều người bán hàng rong bán các loại điểm tâm, đồ ăn vặt, trang sức nhỏ cho các phu nhân tiểu thư.

Núi tây trở lên náo nhiệt vô cùng.

Mẹ Xuân Hoa nghe xong cũng đến. Cũng định vào xem một chút. Lý Phỉ không cho phép, nàng lo lắng mẹ Xuân Hoa sẽ gây họa. Tuy rằng rất nhiều tình huống bà không phải cố ý, nhưng tính tình của bà thì thật không dám khen tặng!

Lý Phỉ gọi người đưa tới cho bà một ít hoa quả bà mới vừa lòng .

Cũng có không ít phu nhân, tiểu thư cảm thấy vị hoa quả nơi này không tệ, sai quản sự chuyên tới nơi này mua hoa quả, nên hoa quả bán ra không ít.

Mấy ngày nay thu hoạch của Điền dân cũng không tệ.

Bởi vì nông gia nhạc lần này cần rất nhiều bà tử nha hoàn đưa nước, đều là cô nương, nàng dâu của nhà Điền Dân trong trang viên. Lý Phỉ trả tiền công rất cao, mỗi người năm tiền một ngày, đây là số tiền trước đây nghĩ thôi cũng không dám .

Không ít Điền Dân cũng bán một số đồ ăn chính mình làm, hoặc là có người đi hái hoa, hoặc là tự làm đồ lật vặt bán ở ven đường dưới chân núi cùng với những người bán hàng rong, lời lãi cũng không ít.

Điền Dân cai quản cây ăn quả trên núi kiếm càng nhiều, không chỉ là các phu nhân tiểu thư ghé vào cửa chơi, còn có sau đó có rất nhiều quý phủ đều tới nơi này mua đồ hoa quả, không cần phải tới trong thành giao bán.

Nơi này nhà Cao lão bá kiếm nhiều nhất. Lý Phỉ trả giá khá cao cho đám rổ làm ra, cho nên thu vào cao nhất chính là nhà Cao lão bá. Nhà bọn họ cũng trở thành khá giả nhất trong số Điền Dân.

Lúc này nhà Cao lão bá mới biết đến ích lợi của việc này. Trước đây con cháu ông đều không thích làm cái này, nhưng bây giờ nhìn thấy tay nghề Cao lão bá có thể kiếm được nhiều như vậy, cũng nguyện ý đi học. Để đến dịp nông gia nhạc là có thể kiếm được một khoản, mà khoản này sợ rằng cả năm mệt chết mệt sống cũng không kiếm ra được.

Những hoa quả sau đây Lý Phỉ phân cho Điền dân một chút, còn lại mang bán trong thành

Một mỗi mấy ngày Lý Phỉ cảm thấy mình nên nghỉ ngơi một chút.

Gần nhất Nữu Nữu đang giận rồi vì Lý Phỉ bận rộn không để ý tới nó.

Lý Phỉ đang chơi đùa với nó thì Trương thị tới.

“Trương thẩm, có chuyện gì sao?”

Trương thị được coi là người đi theo Lý Phỉ sớm nhất, cho nên Lý Phỉ đối xử với bà không tệ, làm cho bà làm quản sự, bây giờ bà cũng tự tin hơn nhiều rồi.

Lúc này bà có chút lúng túng cầm nắm chiếc khăn tay.

“Tiểu thư, ta, ta muốn cho Tiểu Ngưu đi đọc sách.” Giọng nói của bà càng lúc càng nhỏ.

Thế này Lý Phỉ mới nhớ lại, nàng từng đáp ứng cho Tiểu Ngưu trưởng thành đi đọc sách, làm rạng rỡ tổ tông.

“Tiểu Ngưu cũng sáu tuổi rồi phải không, là đi đọc sách được rồi, tìm được trường học ở đâu sao?”

Trương thị lắc đầu: “Còn chưa”.

Phu tử trong thành cũng không dễ tìm, ngoài vấn đề tiền bạc thì có người khinh thường bọn họ là nô bộc không muốn dạy, cho nên vẫn chưa tìm được.

“Để ta bảo Hoa Tử tìm giúp người, Hoa Tử quen biết nhiều nên dễ tìm hơn chút.”

Trương thị nghe xong càng vui vẻ, ngàn ân vạn tạ.

Thấy nàng đi rồi, Lý Phỉ quay đầu thì thấy Nữu Nữu ôm đầu Tiểu Hắc đòi trèo lên cưỡi.

Đội chúng lớn lên mới biết mấy con chó này không phải là chó thường mà là chó săn. Cho dù mới trước đây đáng yêu như vậy nhưng lớn lên vẫn là một bộ dáng hung dữ. Nữu Nữu dường như cùng chúng nó lớn lên làm sao sẽ sợ chúng. Ôm cổ chó đòi leo lên.

Tiểu Hắc lớn trông thật hung dữ, đi ra ngoài luôn dọa những Điền dân nhát gan, cho nên Lý Phỉ không để bọn chúng tùy tiện đi ra ngoài. Nhưng lúc này Tiểu Hắc lại đáng thương để Nữu Nữu túm lông gáy, thỉnh thoảng quay đầu cọ Nữu Nữu, muốn nó buông tay.

Tiểu ác ma làm sao sẽ thả ra chứ, lại còn cố gắng leo lên. Lý Phỉ nhìn không được chạy tới cởi tay Nữu Nữu ra.

Không ngờ là vừa cởi tay ra Nữu Nữu liền gào khóc. Lần này không phải giả bộ khóc như trước kia mà là nước mắt rơi lã chã.

Lý Phỉ hoảng sợ, vội vàng ôm hôn nó: “Làm sao vậy? Nữu Nữu, bị đau chỗ nào sao?”

Nữu Nữu ôm chặt cổ Lý Phỉ không nói lời nào, thân thể nhỏ bé thút tha thút thít.

“Mẹ, mẹ không để ý tới Nữu Nữu!”

Nữu Nữu lên án mấy ngày nay Lý Phỉ thờ ơ với nó, đặc biệt buổi tối, nằm xuống giường là ngủ không kể chuyện xưa cho nó nghe!

Lý Phỉ kiểm điểm trong lòng mình vì kiếm tiền mà thờ ơ với nó, lại là một trận đổ dành, lại gọi bọn Tiểu Hắc đến cho Nữ Nữ cười, cảnh cáo bọn nó không được làm Nữ Nữ ngã xuống, bằng không không cho ăn thịt!

Tiểu Hắc vừa cảm thấy chủ nhân này có chút lương tâm, giờ mới biết chủ tử này càng ngày càng bá đạo!

Bồi Nữ Nữ chơi suốt một ngày, buổi tối Nữ Nữ hôn Lý Phỉ một cái rồi đi ngủ.

“A!”

Nửa đêm, Lý Phỉ bị tiếng kêu thảm thiết này tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là đi cách vách nhìn xem Nữ Nữ thế nào. Không nghĩ tới hôm nay Nữ Nữ đặc biệt mệt, ngủ rất say chưa tỉnh.

Lý Phỉ mặc quần áo đi cùng nô bộc tới tiền viện, thì thấy bọn họ bắt được một người.

Người này đang đấu tranh với hung ác Tiểu Hắc, dùng sức kêu cứu mạng. Lý Phỉ đã hiểu, tiểu tặc này trèo tường vào sân bị Tiểu Hắc thấy được. Lý gia trang xác thực không hề thiếu tiểu tặc tới thăm, nhưng không ai thành công được, đều là công lao của bọn Tiểu Hắc. Lý Phỉ nhìn dấu răng trên móng người nọ, chắc chắn, thật đáng thương, cái gì cũng chưa trộm được đã bị bắt, còn bị chó cắn một ngụm.

“Ngày mai đưa tới quan phủ đi.” Lý Phỉ nói với Hồ thúc.

“Đừng, đừng, đừng, ta không phải kẻ trộm, thật sự, ta chỉ là vô ý trèo vào thôi.”

Lý Phỉ nghe giọng sao thấy quen tai, cầm cây đuốc lại soi phát hiện thì ra là người ngày hôm đó đùa giỡn mình, Công Tôn.

“Là người?”

“A? Người nhận thức ta? Thật tốt quá, vị tiểu thư này, người nói với bọn họ đi, ta thực sự không phải kẻ trộm.”

Lý Phỉ thấy bộ dáng chật vật này của hắn thật buồn cười.

“Hồ thúc, thả hắn đi.”

Quả thực hắn không phải là kẻ trộm, nhìn quần áo hắn ăn mặc hôm đó thì biết. Hơn nữa hôm đó còn có gã sai vặt đi theo, chắc là một thiếu gia công tử.

“Người đến quý phủ này của ta làm gì?”

31. Chương 31: Công Tôn

“Người đến quý phủ này của ta làm cái gì?”

Hắn đứng lên vỗ vỗ tro bụi trên người.

“Ta đi dạo trên núi bị lạc đường, cho nên tới đây hỏi thăm đường.”

Hắn tròn tròn mắt nói dối!

Ở núi này không có khả năng lạc đường, nhưng Lý Phỉ không quan tâm hắn nói thế nào, không muốn nói thật cũng chẳng sao cả.

“Được rồi, Hồ thúc, đưa hắn ra ngoài rồi chỉ đường đi cho hắn.”

“Ai ai ai! Người xem đã trẻ thế này, cửa thành cũng đóng rồi không vào được, người xem...”

Hắn ngịch ngợm nháy mắt nhìn Lý Phỉ nói. Đúng là da mặt dày, Lý Phỉ nghĩ hắn chắc là không nhớ tới đã từng đùa giỡn mình đâu, vừa này giả bộ thân quen chắc là vì để được giữ lại đi.

Lý Phỉ nhìn trời quả thực đã khuya, cho dù có đưa hắn đi cũng không vào thành được.

“Tìm cái phòng trống cho hắn ở tạm một đêm đi.”

Khuya rồi, Lý Phỉ cũng không muốn đôi co với hắn, ở lại một đêm cũng không vấn đề gì.

Ngày hôm sau Lý Phỉ ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, Nữu Nữu dậy đùa một lúc trên giường rồi đi, còn Lý Phỉ tiếp tục ngủ.

Tỉnh lại cũng là lúc tới giờ ăn cơm chiều

Lý Phỉ nghe thấy mưa rơi bên ngoài, mở cửa ra xem thì thấy mưa rơi trên cửa sổ đọng lại từng vệt như bức rèm thưa.

Phong cảnh mưa bụi nhìn có chút mông lung.

“Tiểu tiểu thư đi đâu?”

Lý Phỉ vừa ăn cháo vừa hỏi Xuân Vân bên cạnh.

“Đang chơi ngoài tiền viện.”

Trời đang mưa mà còn đi tiền viện chơi? Lý Phỉ ăn no đứng dậy chậm rãi đi tiền viện. Thường thức phong cảnh mưa bụi dọc đường cũng là một phen tư vị.

“Ha ha, bay bay!”

Rất xa Lý Phỉ đã nghe thấy tiếng cười của Nữu Nữu.

Lý Phỉ cũng không tự chủ được mỉm cười, đi vào tiền viện thì thấy Nữu Nữu cuộn mình trong lòng Công Tôn, sau đó Công Tôn quăng Nữu Nữu lên, Nữu Nữu liền ha ha cười không ngừng.

Lý Phỉ theo nhìn theo động tác của hần mà tâm muốn vọt lên cuống họng. Thấy Công Tôn tiếp được Nữu Nữu lập tức chạy lên ôm Nữu Nữu.

“Người có biết làm vậy là rất nguy hiểm không!”

Lý Phỉ gân giọng quát.

“Không sao đâu ta sẽ tiếp được, ta ở nhà cũng đùa chơi cháu như vậy.” Hần chẳng hề để ý.

“Là vì nó không phải là con của người nên mặc kệ! Còn đây là con của ta!” Lý Phỉ quát Công Tôn.

Công Tôn hơi xấu hổ, hần thật không ngờ phản ứng của nàng lại kịch liệt như vậy.

Lý Phỉ rất nhanh bình phục lại tâm tình, quả thực khi nhìn thấy hần quăng Nữu Nữu như vậy nàng rất sợ hãi!

Nhưng Lý Phỉ cũng biết hần không làm sai, có lẽ hần cho rằng bản thân có thể tiếp được! Hơn nữa Nữu Nữu chơi rất vui vẻ. Lý Phỉ chỉ là sợ hãi mà quát lung tung thôi.

Nữu Nữu ở trong lòng Lý Phỉ không dám cựa quậy, nói vậy cũng là bị Lý Phỉ dọa, mấy nha hoàn bên cạnh không dám nói lời nào.

Lý Phỉ hít sâu một hơi nói với Công Tôn: “Thực xin lỗi, là ta lo lắng quá.”

Công Tôn việc xua tay nói: “Không sao, không sao, là ta sơ suất quá.”

“Vị công tử này, hiện tại trời cũng đã sáng rồi, ta gọi Hồ thúc đưa người vào thành.”

“A?” Công Tôn ngơ ngác nhìn Lý Phỉ, nàng chuyển chuyện quá nhanh, vừa rồi còn xin lỗi, giờ đã đuổi người.

“Phu nhân, người xem, trời đang mưa to như vậy, đi bây giờ không tiện lắm, người để ta ở lại hai ngày có được không?”

Lý Phỉ nhú mày, quả thực là đang mưa lớn, nhưng đây cũng không phải là cái cớ, Lý Phỉ không muốn lưu giữ người không quen biết.

“Quý phủ không tiện thu giữ người lạ, ta có thể cho người đánh xe đưa người đi.” Lý Phỉ tốt bụng nói.

“Phù phù” Công Tôn đột nhiên quỳ xuống ôm chân Lý Phỉ, cúi đầu khóc rống.

“Phu nhân, ta thật sự là không có nơi để đi, phu nhân! Người không thể thấy chết mà không cứu được! Phủ người lớn như vậy thu một người chắc cũng không vấn đề gì, ta cái gì cũng có thể làm, hơn nữa ăn rất ít...”

Công Tôn bắt đầu lải nhải ưu điểm của hần.

Khóe miệng Lý Phỉ run rẩy, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hần bóng dáng, phong độ cái rắm ấy! Là mắt mình bị ảo giác rồi!

Lý Phỉ không tin hần không có nơi đi, lần đó nhìn thấy hần mang theo gã sai vặt, thì biết hần là công tử nhà gia thế.

“Lần trước gặp người còn thấy người mang theo cả gã sai vặt, chắc là công tử nhà nào đó, sao có thể không có nơi đi chứ?”

Công Tôn đảo con người: “Kỳ thật ta không phải là người nơi này, nhà ta ở kinh thành, là con của một phú thương, lần này ta vụng trộm mang theo gã sai vặt ra ngoài chơi, nhưng tiêu hết tiền rồi, ta sai gã sai vặt trở về lấy. Nhưng người yên tâm, chỉ cần người thu lưu ta một thời gian thôi, khi nào gã sai vặt của ta tới tìm, ta sẽ trả tiền cho người!”

Công Tôn nói xong còn gật đầu lia lịa như là để xác nhận vậy.

Lý Phỉ sờ cằm: “Như vậy cũng không phải là không được, người cũng biết ta chỉ là một phụ nhân, thu lưu người ở trong này người ta sẽ bàn tán, hay là người ký bán mình khế, chờ gã sai vặt của người đến thì trả thế nào?”

Trong ánh mắt Lý Phỉ lộ ra ánh sáng giả dối tính kế, Công Tôn nhìn mà hết hồn.

Công Tôn suy nghĩ một lát rồi nói: “Được rồi, ta ký.”

Lý Phỉ không ngờ hần lại đáp ứng, vừa rồi mình chỉ là nói đùa mà thôi, để hần thấy khó mà lui, bình thường chẳng ai muốn bán mình làm gì, sẽ là cả đời thấp hèn. Chỉ có không còn cách nào sống sót mới phải bán mình vì nô. Lý Phỉ không nghĩ hần đáp ứng sáng khoái như vậy, điều này làm Lý Phỉ thật nghi hoặc, Công Tôn sẽ không phải cũng là xuyên qua chứ?

Nhưng lời nói ra cũng không thể tùy tiện sửa. Lý Phỉ nghĩ, hần hoặc người đầu đất không màng thế sự, hoặc là muốn đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống làm nô bộc, cho nên mới thoải mái ký bán mình khế như vậy.

Được thôi, người muốn thể nghiệm cuộc sống thì ta đây sẽ giúp người. Lý Phỉ để hần ký khế ước bán mình, còn sửa lại tên cho hần, không ngờ hần tên là Công Tôn, tên cũng là họ luôn. Vậy thì gọi hần là Tôn tiểu nhị đi. Cũng không cho hần ở khách phòng mà ở tạp dịch phòng, dặn Hồ thúc cho hần mặc quần áo tạp dịch, lại an bài một số công việc, không nhìn ánh mắt điềm đạm đáng yêu của Công Tôn, ôm Nữu Nữu đi.

Vì thế Tôn tiểu nhị gia nhập Lý gia trang.

Công việc của hần là quét tước sân, nhưng Lý Phỉ thấy đa số thời gian là hần đi đùa giỡn tiểu nha hoàn, theo Xuân Vân nói thì thường xuyên có nha hoàn đưa đồ ăn cho hần, còn giặt quần áo cho hần. Nhưng có vẻ như Xuân Vân không thích hần vì thấy hần quá đẹp.

“Nếu ta đứng một chỗ với hần sẽ tự ti.” Xuân Vân tỏ vẻ nguyên nhân mình không thích hần.

Hôm nay Lý Phỉ tìm gọi đám công tượng đến hỏi thành quả.

Lý Phỉ nhìn một qua thấy cũng không tệ lắm, đem cái kia mô hình của nàng kia sửa lớn hơn một chút, cũng thêm vào chi tiết vào, chẳng hạn như là chung quanh phòng ngừa nước bắn tung tóe ra, còn có dùng đòn bẩy nâng trọng vật lên. Lý Phỉ gọi người đến thí nghiệm, hơi tốn sức nhưng có thể làm ra được thành phẩm như thế này cũng là không tệ rồi.

“Đây là làm cái gì vậy?” Công Tôn nhìn thấy Lý Phỉ và mấy người kia hỏi.

“Là làm một cái dùng để ép nước cây gì đó, hình như bây giờ đã làm được. Nghe nói làm thành sẽ được năm mươi lượng bạc tiền thưởng”.

Nghe người bên cạnh nói như vậy, Công Tôn chạy lại nhìn vài lần cái máy kia, sau đấy cười phì lên.

“Thứ này mà dùng để ép nước thì chẳng phải rất tốn sức sao!”

Công tượng kia vốn định đi ra lĩnh tiền ai ngờ lại có người nhảy ra quấy rối nên đương nhiên bất mãn.

“Người nói cái gì vậy! Người làm ra một cái tốt hơn nó cho ta xem!”

Lý Phỉ cũng nhìn hẩn, kỳ thật nàng cũng không hài lòng với cái này, chỉ là nàng không biết mấy thứ máy móc này, với lại trong thời gian ngắn này không biết kiếm đâu ra cái tốt hơn ?

Công Tôn chấp tay sau lưng đi hai vòng quanh cái máy liền nói với công tượng kia: “Kỳ thật người có thể đem chỗ này đổi thành dạng cột, chỗ giữa này làm mấy cái bản mảnh dựng lên, ai ai, nói không rõ ràng, ta vẽ ra cho người xem.”

Công Tôn tùy tiện nhặt lên một cây nhánh cây vẽ trên mặt đất.

Lý Phỉ nhìn một chút, quả nhiên không tệ.

Cái này tốt hơn cái kia nhiều, không cần sức người, có thể dễ lừa kéo như kéo xay gạo, ở giữa đặt mấy khối gỗ để kéo đè cây cỏ bên trong ra nước. Tốt nhất là nên để một cái túi lưới để lọc nước, bên trên có thể cho cây cỏ vào.

Quả nhiên không tệ!

Lý Phỉ gật đầu sai thợ mộc đi làm, đương nhiên tiền thưởng không còn, lúc công tượng kia cầm bản vẽ đi còn không quên trừng cho hẩn một cái, Công Tôn hồn nhiên cười ha ha. Lý Phỉ muốn thưởng cho Công Tôn, Công Tôn lập tức đưa ra yêu cầu.

“Ta không muốn làm việc nữa!”

Ngày nào cũng quét sân, thật sự là vừa mệt vừa nhàm chán!

So với năm mươi lượng thì đó là một yêu cầu nhỏ, Lý Phỉ đương nhiên đồng ý .

Nhưng mà Lý Phỉ cũng có chút bội phục hẩn có thể ở trong khoảng thời gian ngắn nghĩ ra một cái biện pháp tốt. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hẩn chắc cũng là người đọc sách, trọng yếu nhất là da mặt dày. Người như thế nếu có thể để mình sử dụng thì khẳng định công việc sẽ thoải mái rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ là ý nghĩ của Lý Phỉ mà thôi.

Đã có dụng cụ, Lý Phỉ cho người liên hệ Trình gia.

Lần này là ở ghế lô, Lý Phỉ còn nhìn thấy một người khác .

Người này Lý Phỉ gặp qua, là nam tử áo xanh gặp ở hội hoa xuân Lạc Dương, vẫn thanh dật tuấn tú như vậy, vẫn là ở đầu tiên bị mê hoặc thất thần.

Khụ khụ, Lý Phỉ thu hồi tầm mắt ngồi xuống.

“Lý huynh đệ, giới thiệu cho người một chút, vị này là Trình phủ lão gia.” Trình thúc mở miệng giới thiệu.

“Thì ra là Trình lão gia, cửu ngưỡng đại danh.” Lý Phỉ khách khí ôm quyền.

Hẩn cười thản nhiên: “Lý huynh, khách khí .”

“Lý tiểu huynh đệ, đây là hợp đồng, người xem đi.” Trình thúc đi thẳng vào chủ đề.

Lý Phỉ đọc kỹ một lượt thấy không sai sót gì lập tức ký hợp đồng.

“Lý huynh, lần này còn có việc muốn nhờ người hỗ trợ.” Trình Tử Mặc bên cạnh mở miệng, giọng nói hơi lạnh lùng.

“Ah? Mời nói.”

Trình thúc lấy ra một cái hộp ngọc từ tay áo đưa cho Lý Phỉ. Lý Phỉ mở ra xem thì thấy đây là một cái hộp.

“Ta muốn mời Lý huynh đem hạt giống này trồng ra, nếu trồng được ra sẽ là mười vạn lượng bạc.”

Lý Phỉ hít mạnh một hơi, mười vạn lượng bạc. Đối với Lý Phỉ mà nói, đây chính là dụ hoặc không nhỏ. Gốc cực phẩm mẫu đơn kia cũng chỉ là năm vạn lượng, hơn nữa dù là người mua hay người bán cũng là khả

ngộ không thể cầu. Lý Phỉ vẫn không dám hy vọng xa vời, cho nên hiện tại vẫn thành thật làm việc buôn bán, không dám lại hy vọng xa vời cái loại phát nhanh sau một đêm kia.

Nhưng bây giờ mình lại có cơ hội, chỉ là Lý Phỉ cũng bởi vậy mà đáp ứng ngay, càng là dụ hoặc lớn thì nguy hiểm càng cao.

Lý Phỉ cẩn thận trả lời: “Ta cũng không am hiểu trồng thứ này, khả năng...”

“Ha ha! ” Trình Tử Mặc đột nhiên nở nụ cười, nốt ruồi khóe mắt khi cười càng thêm xinh đẹp, như một đoá Mạn Đà La mỹ lệ, mang theo sức hấp dẫn trí mạng!

Lý Phỉ quay đầu đi không nhìn hấn, Trình Tử Mặc cũng không để ý, tiếp tục nói:

“Lý huynh, chúng ta danh nhân không nói tiếng lóng. Người vì sao đi Lạc Dương, mà những cây mẫu đơn kia ở đâu ra? Còn có gốc cực phẩm mẫu đơn kia của người nữa, đương nhiên điều này vẫn phải nói đó là bản lãnh của Lý huynh, có thể cứu sống đám mẫu đơn kia. Cho nên ta tin rằng Lý huynh là người có bản lĩnh, cũng không nên khiêm tốn làm gì”.

Ánh mắt của hấn thẳng tắp nhìn chằm chằm Lý Phỉ, khóe môi nhếch lên cười, nhưng Lý Phỉ không nhìn thấy ý cười trong mắt hấn.

Lần đầu tiên Lý Phỉ không có tâm tình đi thưởng thức sắc đẹp cái gì, trong lòng nàng giờ nổi lên ‘kinh đào hải lãng’.

Những gì mình làm hấn đều biết? Bao gồm lấy mẫu đơn héo rũ trong Lý phủ, và cả mẫu đơn của Liêu lão nhân.

Rốt cuộc hấn là loại người nào? Rốt cuộc hấn muốn làm cái gì?

32. Chương 32

Rốt cuộc hấn là loại người nào? Rốt cuộc hấn muốn làm cái gì?

Đoán được ý nghĩ của Lý Phỉ ý, giọng Trình Tử Mặc lạnh lùng vang lên: “Kỳ thật người không phải sợ cái gì chỉ cần trồng ra là được, đương nhiên ta sẽ cho người đủ thời gian, dù sao cây này cũng không dễ trồng được ra. Nhưng là ta hy vọng thứ này người không cho người thứ tư biết.”

Hiện tại trong lòng Lý Phỉ, Trình Tử Mặc là một gốc cây Mạn Đà La có độc, nở rộ xinh đẹp lại mang theo độc tính trí mạng.

Lý Phỉ cầm hộp ngọc ra từ lâu đi thẳng về trang viên.

“Công tử, kỳ thật người không cần phải nói nói vậy, chỉ cần cho nàng một ít ưu việt nàng cũng sẽ làm.” Trình thúc nhớ tới Lý Phỉ vừa rồi mặt tái nhợt, nói.

“Nàng là người thông minh, cấp nàng ưu việt là không đủ. Giống vừa rồi cho nàng ưu việt lại cho thêm điểm uy hiếp không phải tốt nhất sao?”

“Nhưng là...” Trình thúc còn muốn nói gì đó lại bị ngắt lời.

“Trình thúc, ta không biết ngài còn tốt bụng với nàng vậy đó.”

Về nhà, Lý Phỉ đi thẳng vào phòng, tiến vào không gian.

Thời gian này bận quá nên đã lâu không vào không gian.

Lúc này vào không gian Lý Phỉ hít sâu mấy hơi thở, cảm thấy trọc khí ở ngực lúc này giờ đã tiêu tán, tâm tình cũng tốt rất nhiều.

Lý Phỉ lấy hộp ngọc ra xem hạt giống kia. Lý Phỉ chưa nhìn thấy hạt giống này bao giờ, cũng biết không gian của mình rất tốt với sự sinh trưởng của thực vật. Hạt giống này có thể mọc được ra.

Rốt cuộc đây là cây gì vậy? Trình Tử Mặc im hơi lặng tiếng kia bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng còn đã điều tra hết về nàng? Cuối cùng là uy hiếp về gốc cây thần bí này.

Không biết lúc này đây làm chuyện này là đúng hay sai, giao thủ với một người như vậy mình dường như không có đường lui!

Lý Phỉ thở dài một hơi, trước cứ ươm trồng đã rồi nói sau.

Lý Phỉ ra khỏi không gian gọi Hồ thúc đến, dặn hẩn cho Điền Dân đi trồng Lục thảo ở những đám đất trống, bao gồm cả đất trống dưới gốc cây ăn quả.

Hồ thúc không hỏi gì mà đi bảo người ta làm luôn.

Lần này Lý Phỉ lại chuẩn bị chiêu một ít người vào, dù sao đất trồng cây này cũng không nhiều lắm. Mà đi mua hẩn ngọn núi để trồng cây này thì không có lãi mấy.

Lý Phỉ phát hiện trong vườn hoa thí nghiệm, hoa hồng có thể gieo trồng được ở nơi này, chỉ cần nắm giữ tốt kỹ thuật là được. Lý Phỉ tính trồng một diện tích nhỏ trước. Còn huân y thảo ở nơi này chưa biết đến giá trị nên Lý Phỉ gác lại.

Còn nữa chính là nho, nho trồng ở sân viện có nước trong không gian tưới nên giờ đã có quả chín, còn nho ở ngọn núi phía tây thì cũng có chuỗi quả, hẩn là đến tháng bảy tháng tám nó cũng chín. Mọc lên cũng không tệ lắm, chỉ là năm trước trồng không nhiều lắm, Lý Phỉ quyết định năm nay trồng thêm nhiều một chút trên ngọn núi mới mua kia.

Đương nhiên, sau khi trồng Lục thảo ở ngọn núi mới kia, Lý Phỉ lại cho trồng xen kẽ các loại cây nông nghiệp khác, coi như là tận dụng tài nguyên.

Cho nên cần có thêm một ít người trông coi.

Lý Phỉ mua núi lần này là những ngọn núi tiếp giáp với núi cũ bên phía nam cạnh sông. Chỗ phía nam ngọn núi giáp với bờ sông đất đai khá phì nhiêu lại gần nguồn nước thực thích hợp trồng hoa hồng.

Lý Phỉ không có lãng phí thời gian, bản thân nàng tự đi mua núi, Hồ thúc đi tuyển Điền Dân mới, Hoa Tử đi mua mầm giống.

“Lý Phỉ tỷ, cha tỷ tới tỷ đây.”

Lý Phỉ nghe Xuân Vân vừa nói phải mất một lúc mới phục hồi lại nhớ đến vị cha kia. Lý Phỉ nhớ tới hàm hậu khuôn mặt rồi cho người gọi ông vào.

Cha Xuân Hoa ở phòng khách có chút đứng ngồi không yên, nhìn thấy Lý Phỉ đến lập tức đi lại, bộ dáng có chút co quắp.

“Khụ, người tìm ta có chuyện gì?” Lý Phỉ thật sự không hô được từ ‘cha’ ra khỏi miệng.

Dường như ông cũng không để ý tới vấn đề này, khuôn mặt ngăm đen cười ngốc ngốc: “Tiểu Phỉ, không phải con muốn tìm Điền Dân sao? Cha, cha nghĩ muốn giúp con.”

Sắc mặt Lý Phỉ trầm xuống, không ngờ hẩn cũng không hàm hậu như bề ngoài. Nàng hàng tháng đưa cho bọn họ năm lượng còn chưa đủ hay sao? Dựa vào danh phận là cha Xuân Hoa, cũng là cha trên danh nghĩa của mình đến đây ở, thuận tiện lại chiếm thêm tiện nghi?

“Hàng tháng ta cấp năm lượng bạc còn thiếu sao?”

Cha Xuân Hoa đại khái cũng nghe ra Lý Phỉ mất hứng, vội vàng xua tay giải thích nói: “Không phải như thế, không phải, ta chỉ là nhìn con một thân một mình, nên muốn giúp.” Ông nói xong thì cúi đầu: “Kỳ thật cha biết chính mình vô dụng, cho nên cuối cùng trong nhà chỉ có thể bán con vào Lý phủ, ta biết con không cần cha. Nhưng là ta biết làm ruộng một ít, cha có thể giúp con.”

Giọng ông càng lúc càng nhỏ, nhưng là cuối cùng lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng Lý Phỉ, Lý Phỉ có thể nhìn rành mạch trong mắt ông là áy náy và thương tiếc.

Tâm Lý Phỉ lập tức có chút nhuễn, dù thế nào thì ông cũng là cha Xuân Hoa, bị cuộc sống bức bách bắt đắc dĩ, nhưng rõ ràng hẩn không che giấu được tình thương của người cha dành cho Xuân Hoa.

“Vậy người kia đồng ý không?”

Lý Phỉ biết tính cách mẹ Xuân Hoa, hiện tại có cuộc sống tốt lành, có nhà lớn ở, làm sao sẽ nguyện ý đi làm việc vất vả chứ.

Cha Xuân Hoa đương nhiên biết Lý Phỉ đang nói về mẹ Xuân Hoa, hấn kiên cường nói: “Không sao, nếu bà ấy không đến, một mình ta ở đây, con tùy ý cấp cha một gian phòng ở là được rồi.”

Lý Phỉ nghe ông nói như vậy có chút rung động. Trước kia nhìn thấy hấn luôn chất phác không nói lời nào, vĩnh viễn yên lặng đứng sau đám người. Đường như giờ hạ quyết tâm đi đến nơi này.

Lý Phỉ từ nhỏ cảm tình không tốt với cha, bản thân không tiếp xúc nhiều với cha, còn ghét ông phản bội gia đình, cũng không được hưởng thụ tình thương của cha. Bây giờ cha Xuân Hoa đem tình thương của cha đều quán chú trên người Lý Phỉ, Lý Phỉ bỗng nhiên cảm thấy áy náy khi chiếm dụng thân thể người khác.

“Vây được rồi, người đi về trước thu thập một chút, ta sẽ cho người thu thập một gian phòng cho người.”

Lần trước xây phòng vẫn còn mấy gian, nhưng lần này tuyển Điền Dân mới vào thì vẫn thiếu, Lý Phỉ đang chuẩn bị tìm người xây thêm.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ rời giường đi dạo một vòng về thì thấy Nữ Nữ bấn nhem nhuốc đang tắm rửa.

Hỏi Nữ Nữ đi đâu nó không nói, che miệng, chớp chớp đôi mắt to, dùng sức lắc đầu không nói.

Lý Phỉ bình tĩnh cởi quần áo của nó thả vào trong nước, liếc mắt nhìn Thu Tịch bên cạnh.

Thu Tịch bước lên phía trước trả lời: “Là cùng Công Tôn, không, là cùng Tôn tiểu nhị đi ra ngoài.”

Nữ Nữ nghe xong nhìn chằm chằm Lý Phỉ, sợ Lý Phỉ phát hỏa giống lần trước.

Lý Phỉ ôm Nữ Nữ đặt trên đầu gối, lau khô người cho nó và nghĩ tới tên kia.

Không hiểu sao Nữ Nữ thực thích chơi với tên Công Tôn kia, tính tình Công Tôn kia chẳng khác nào đại đứa nhỏ, còn có rất nhiều trò kì quái, làm cho rất nhiều người phải chạy theo hấn.

Lý Phỉ mặc quần áo Nữ Nữ, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của nó nói: “Tốt lắm, không được ra ngoài chơi nữa.”

Lý Phỉ còn chưa nói xong, Nữ Nữ đã mở to đôi mắt, dầm lệ lưng tròng. Lý Phỉ nhin không được nở nụ cười, chỉ biết giả bộ đáng thương trước mặt mình!

“Tốt lắm, con xem này, nho trong sân chín hết rồi, không phải con rất thích ăn sao? Đi gọi mấy đứa nhỏ khác cùng hái được không?”

Nữ Nữ rất thích ăn nho, nho trong sân trồng đều là vì nó, hơn nữa cách một ngày lại được tưới nước trong không gian, cho nên nho lớn rất nhanh, cũng đặc biệt ngọt.

“Tôn ca ca cùng nhau.” Nữ Nữ được voi đòi tiên nói.

Lý Phỉ bất đắc dĩ gật gật đầu, cũng không biết Công Tôn là loại người nào, đến đây lâu như vậy tuyệt không lo lắng người trong nhà có tới tìm hay không, cả ngày hi hi ha ha, không phải đùa giỡn tiểu cô nương thì là mang theo trẻ con chạy khắp núi, không phải trèo cây lấy trứng chim thì chính là xuống sông bắt cá.

Nữ Nữ nghe xong lập tức hoan hô một tiếng rồi chạy ra đi, chắc là đi tìm Công Tôn ca ca của nó.

“Lý Phỉ tỷ, Lý Phỉ tỷ, mẹ tỷ đến đây!” Xuân Vân vội vàng chạy vào vẻ mặt hoảng sợ, Lý Phỉ nở nụ cười, tính tình Xuân Hoa mọi người đều biết, mỗi lần bà đến là một lần kích thích.

Quả nhiên tới tiền viện thì thấy mẹ Xuân Hoa đang nháo loạn, Lý Mai bên cạnh khuyên bảo, cha Xuân Hoa cha công một cái bao vậy không nói lời nào.

Thu thập nhanh như vậy sao? Lý Phỉ nhìn thấy cha Xuân Hoa có chút kinh ngạc. Nhưng bây giờ có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

Mẹ Xuân Hoa nhìn thấy Lý Phỉ đi tới lập tức tiến lên khóc kể: “Khuê nữ! Con khuyên nhủ cha con đi, ông ta nói muốn chuyển đến đây! Con xem, ở chỗ nông thôn này thì có gì tốt chứ, ở nhà lớn trong thành lại không phải làm cái gì, tự dưng lại đòi chạy tới đây chịu tội!”

Lý Phỉ thì không nói gì còn cha Xuân Hoa thì mở miệng nói: “Không phải ta đã nói với bà rồi sao? Ta không quen cả ngày nhàn rồi không có việc làm, đến chỗ này làm thì sao chứ. Bà không thích thì cứ về thành ở đi, không ai cản bà đâu!”

Bị ông rống lên như vậy mẹ Xuân Hoa không nói được lời nào. Bà quay đầu định bảo Lý Phỉ khuyên nhủ, nào biết đâu Lý Phỉ quay đầu đi không nhìn bà.

Mẹ Xuân Hoa còn muốn nháo loạn nhưng không có người để ý, bà lại luyến tiếc tòa nhà trong thành, nhưng bà lại có tư tưởng của những nữ nhân cổ đại bình thường, nam nhân là ông trời của bà để dựa vào cả đời, cho dù thế nào cũng sẽ không rời xa nam nhân của mình được.

Nhưng để bà thỏa hiệp vậy bà lại không hề muốn.

“Tiểu Phỉ à! Chúng ta nhiều người vậy thì ở đâu?”

Lý Phỉ nhìn ánh mắt bà liên tục phiêu vào trong viện thì biết ngay ý nghĩ trong lòng bà. Cùng ở thì không có khả năng, mà để họ ở cùng Điền Dân cũng không tốt, dù sao bọn họ cũng là trên danh nghĩa thân nhân của mình.

“Ta cho người xây một nhà ở phía nam ngọn núi kia, bà về nhà cũ ở trước, khi nào xây xong thì đến ở.”

Mẹ Xuân Hoa có chút không thoải mái khi không được ở trong Lý gia trang, nhưng khi nghe nàng nói xây cho một nhà mới thì mới thôi bất mãn. Thế này mới cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ quần áo đi về.

Lý Phỉ trở lại sân, trong viện đã đứng đầy người, một ít hạ nhân cẩn thận hái nho, mấy đứa nhỏ cầm nho mình hái ăn, vừa ăn nho vừa hi hi ha ha nhìn người khác hái nho.

Nữ Nữ nhỏ bé cười trên cổ Công Tôn hái nho, bởi vì còn nhỏ nên tay ngắn nhưng lại muốn vươn xa, dùng sức thật mạnh đã giật được chùm nho, cầm không chắc để rơi hết xuống đầu Công Tôn.

Nữ Nữ vỗ tay cười ha ha, Công Tôn giơ hai tay đỡ Nữ Nữ, bắt đắc dĩ đỡ cả chùm nho.

33. Chương 33: Kì Quả

Lý Phỉ sai Hoa Tử đi điều tra tình huống, nàng không hoài nghi những lời Trình thúc nói, bởi vì họ là đệ nhất phú thương nên hiểu rất rõ ràng tình hình đất nước. Hiện tại chiến sự không có ở nơi này nhưng nàng vẫn phải chuẩn bị một chút. Vấn đề đầu tiên và quan trọng nhất chính là lương thực.

Lý Phỉ phái người canh giữ ở mấy kho lương thực, lương thực mới thu về cũng không bán. Còn phái người ở trong thành lạng lẹ thu mua lương thảo, còn mua một tòa nhà kín đáo trong thành giấu lương thực.

Cái gọi là thổ khôn có ba hang, đương nhiên phải chuẩn bị nhiều chút.

Ngay cả không gian của mình Lý Phỉ cũng sử dụng để để dự phòng. Nếu chiến tranh đánh đến chỗ này thì vấn đề cấp thiết nhất chính là lương thực.

Hiện tại trong không gian của Lý Phỉ có trồng một ít lương thực, chỉ cần có không gian ở, đến lúc bắt đắc dĩ nàng có thể vào không gian, nghỉ ngơi cả đời cũng không sao cả, bởi vì lương thực trong đó rất nhanh lại được trồng ra.

Lý Phỉ cũng đem chuyện này nói với Hồ thúc và Hoa Tử, cũng dặn bọn họ không được nói cho người khác. Dù sao bây giờ chuyện còn chưa xảy ra, nếu chính mình nói ra khả năng sẽ bị vu thành kẻ bịa đặt náo động lòng người.

Lý Phỉ rất tín nhiệm hai người này. Hai người biết tình huống thì khủng hoảng một trận, lại nghe thấy Lý Phỉ tính toán thì bình tĩnh lại. Cùng nhau thương lượng chuyện bảo hộ an toàn mọi người và trang viên Lý gia nếu thực sự có chiến tranh xảy ra.

Mà lúc này Lý gia trang đang thiếu hộ vệ người và trang viên.

Người như vậy phải phải có võ công, mà người như vậy không dễ dàng tìm được. Trước đành phải dùng gia đình tuần tra mỗi ngày. Cũng may mà vẫn còn thời gian để chuẩn bị mọi thứ.

Buổi tối Lý Phỉ nặng nề ngủ.

Nửa đêm, Lý Phỉ không hiểu sao bỗng thấy có thứ ánh sáng chói mắt chiếu vào. Nàng đang định lấy tay chắn thì có thanh âm vang lên

“Đừng nói!”

Lúc này Lý Phỉ mới từ trong cơn ngủ mơ màng tỉnh táo lại!

Nàng thấy trên cổ mình có một thanh đao sáng lạnh, đầu óc nàng trống rỗng ngay cả hét lên cũng không nổi chỉ ngơ ngác gật đầu.

Hắc y nhân kia chỉ lộ ra đôi mắt. Dường như thực vừa lòng với thái độ hợp tác của Lý Phỉ, hắc dịch đao một chút.

“Nói cho ta biết Công Tôn Tín ở đâu?”

Công Tôn Tín? Công Tôn?

“Hắn, hắn không phải là ở phòng mình nghỉ ngơi sao?” Lý Phỉ nhìn hàn quang đao trước mắt dưới ánh trăng phát sáng dọa người, nhin không được nuốt nuốt nước miếng. Thanh âm của nàng run run.

Lần đầu tiên, nàng cảm giác được tử vong cách thật gần, thậm chí nàng có thể cảm nhận được hơi thở tử vong từ ánh đao kia, nàng cảm giác được các tế bào mình đang run rẩy, loại sợ hãi tử vong như sóng biển ập tới. Nàng cố gắng để đầu óc tỉnh táo lại một chút.

“Người nói là cái phòng tạp dịch kia?”

Lý Phỉ định gật đầu lại thấy cây đao trên cổ nên gian nan trả lời: “Phải.”

“Nhưng hắn không có ở đó.”

Không thể nào, ngày hôm nay Lý Phỉ còn nhìn thấy hắn, chỉ là lúc đó thần sắc hắn vội vàng.

Đúng rồi! Thần sắc hắn có chút kích động, không giống với kẻ Công Tôn bắt cần đời kia, còn có thì ra hắn tên là Công Tôn Tín, hắn vẫn luôn lừa mình!

“Ta thật sự không biết hắn đi đâu.” Đầu óc Lý Phỉ tạm thời có thể vận chuyển, nàng khẩn trương cầm lấy quần áo, nàng biết lúc này nàng đang mặc một bộ quần áo mỏng. Nhưng đó không phải là vấn đề cần lo lắng lúc này, nàng biết quần áo nàng đang bị ướt nhẹp do mồ hôi.

Khoan đã, chỉ cần có cơ hội nàng sẽ trốn vào không gian. Lý Phỉ tính toán trong lòng.

“Nơi này của ngươi có mật thất không? Nói cho ta biết, ta phải tìm được Công Tôn, bằng không ngươi và hắn đều có nguy hiểm.”

Nguy hiểm? Hiện tại chính mình đang rất nguy hiểm đây, gặp được Công Tôn thì mình càng nguy hiểm à!

“Không có, phòng ở này là ta xây nên ta biết rõ, không có mật thất.”

Hắn nhìn thật kĩ Lý Phỉ dường như là để xác nhận nàng có nói dối hay không!

Nếu ánh mắt có thể nói, Lý Phỉ nhất định đã muốn nói cho hắn trăm ngàn lần rằng mình không nói dối!

Bỗng nhiên người kia lại quay sang bên cạnh. Bởi vì hắn che mặt nên Lý Phỉ thấy không rõ bộ dáng của hắn, nhưng Lý Phỉ cảm thấy hình như hắn thẹn thùng.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác rồi!

Người trước mắt này là cầm đao kẻ cổ người ta đấy! Lý Phỉ lập tức đẩy đi mấy cái ý nghĩ miên man trong đầu đi khẩn trương nhìn chằm chằm hắc y nhân.

Một lát sau hắn đột nhiên đứng dậy nhưng đao vẫn không rời khỏi cổ nàng, thậm chí Lý Phỉ cảm giác được bả đao kia lạnh lẽo. Lý Phỉ mở to hai mắt theo dõi hắn, nếu hắn có động tác thì lập tức chạy vào không gian!

Trong lúc Lý Phỉ cảm thấy không thể chịu nổi nữa định tiến vào không gian thì người kia lại hạ đao xuống đi ra cửa.

Lý Phỉ thả lỏng thân mình ngồi xụi lơ ở trên giường, quần áo của nàng đã ướt nhẹp, chân còn run rẩy. Lý Phỉ nằm ở trên giường cảm thấy mình không còn một chút sức lực nào, nàng cũng không biết mình ngủ thế nào. Sáng sớm ngày hôm sau Lý Phỉ thấy hơi choáng, mũi mình bị tắc, nàng biết nàng đã bị cảm rồi.

Cho nên Lý Phỉ không cho Nữu Nữu đến gần, nói chuyện cũng đứng xa nói. Nữu Nữu bất mãn đòi chạy lại, Lý Phỉ dỗ mãi mới được.

Lý Phỉ gọi Hồ thúc tìm xem Công Tôn đi đâu ?

Nghe xong Hồ thúc hồi báo làm Lý Phỉ tức giận nghiêng răng. Thì ra ban ngày hôm qua hẳn một mình ra khỏi thôn trang, cũng không biết đi đâu, tối không về ngủ.

Chuyện này tạm thời gác lại đã, không biết Công Tôn chọc người nào mà dẫn cả người ta tới thôn trang, sớm biết thế đã không thềm thu lưu hẳn !

Lý Phỉ biết bây giờ không phải là lúc hối hận, vấn đề an toàn là trước nhất. Đêm qua hắc y nhân là vào bằng cách nào, đi ra thì thấy lóe một cái. Lý Phỉ biết hẳn là người có võ công cho nên vào lúc đó sẽ không có ai phát hiện.

Lần đầu tiên Lý Phỉ cảm giác được mình cách tử vong gần như vậy, đời trước nàng cũng không gặp phải cảnh tử vong như vậy, cái loại sợ hãi tử vong cứ luẩn quẩn trong đầu mãi không chịu tiêu tán.

“Khụ khụ, Hồ thúc, người đi tìm một ít người có võ công đi.”

Lý Phỉ lấy khăn tay lau nước mũi, nước mắt mãi mà không hết.

“Vâng. Công tử có muốn thỉnh đại phu không?” Hồ thúc thấy nàng khó chịu như vậy nên khuyên nhủ.

Lý Phỉ lắc đầu: “Không cần, ngủ một giấc là khỏi thôi.”

Hồ thúc lo lắng nhìn Lý Phỉ một cái rồi gật đầu đi ra ngoài.

Lý Phỉ quán chần vào không gian ngủ. Không khí trong không gian làm cho toàn thân Lý Phỉ đều thư sướng. Nàng vô lực nằm ở trên ghế nhìn thấy gốc cây nhỏ kia có mọc ra cái gì đó lấp lánh.

Lý Phỉ đi lại nhìn thì ra là cây này đã ra trái.

Lý Phỉ chưa bao giờ nhìn thấy quả này, màu vàng kim, tròn tròn, chỉ to bằng ngón tay, trong sáng bóng, dưới ánh mặt trời như nhìn thấy cả nước bên trong. Trong quả nhìn như có bốn năm hạt. Lý Phỉ mở to đôi mắt phù thũng ra nhìn còn nghĩ được một loại hương vị, loại hương vị này nàng chưa được nghĩ thấy bao giờ.

Đây là quả gì?

Lý Phỉ chưa bao giờ thấy nó nên nghĩ nó là loại cây quý hiếm bèn đi về phòng mình tìm các tư liệu liên quan.

Lý Phỉ chuyển hết các loại sách vào không gian, nàng ngồi trên ghế vừa ăn lê vừa đọc sách.

Xem sách cổ đại thật là mệt, chủ yếu là thể ngôn văn, lại là chữ phồn thể, đối Lý Phỉ mà nói càng khó khăn. Lý Phỉ xem sách mất một ngày mà không tìm được manh mối nào. Nàng nhớ tới mấy bản kỳ văn tạp chí nàng hay xem lúc rảnh rỗi về mấy truyền thuyết chuyện lạ.

Lý Phỉ lật vài tờ thì nhìn thấy một chút manh mối.

Trên sách viết: có người lên núi săn thú bị lạc đường vào một mảnh khe sâu. Khe sâu như một con đường mòn, người đó đi hết thì gặp rất nhiều người. Phát hiện nơi này không có người già nên rất kỳ quái, hỏi nguyên nhân thì được biết những người trông khoảng hai mươi tuổi thực chất là mấy trăm tuổi. Nguyên nhân là vì này trong cốc có một loại trái cây ăn vào có thể thanh xuân vĩnh trú. Trong sách miêu tả loại trái cây này rất giống với trái cây Lý Phỉ đang trông này.

Lý Phỉ nhìn sách thấy nó được gọi là quả Thần tiên, có tác dụng phản lão hoàn đồng.

Lý Phỉ không tin chuyện này vì tạp văn có thể giả, có thể là do người ta hư cấu ra mà thôi không có chứng cứ rõ ràng gì. Nhưng nó miêu tả lại tương tự quả mà nàng trông, và trọng yếu nhất là Trình gia để nàng trông khẳng định không phải là vật phạm.

Lý Phỉ có manh mối này, nàng bắt đầu giở xem một ít sách thuốc. Nàng xem tới một quyển sách lịch sử các loại thuốc. Bản sách thuốc này vẽ cả cây ra, tuy rằng không phải là tranh màu nhưng bộ dáng đúng là tương tự.

Lý Phỉ xem giới thiệu phía dưới: Kỳ quả, mọc trong thâm cốc, ưa bóng râm, hai mươi năm mọc thành cây, cây thấp bé, quả khó đậu. Quả vàng óng ánh, tương truyền có công hiệu phản lão hoàn đồng, ngẫu nhiên được một gốc cây. Nó hiếm thấy, chữa được bách bệnh nên được gọi là Kỳ quả.

Thật sự có thể trị bách bệnh? Lý Phỉ không thể tin được, nàng lấy xuống một quả để quan sát nhưng không thấy có gì đặc biệt. Nước mắt nước mũi Lý Phỉ lại bắt đầu chảy loạn, nàng nghĩ nếu có thể trị bách bệnh thì cũng có thể trị được bệnh của nàng chứ nhỉ.

Lý Phỉ nghĩ vậy liền hái xuống một quả cho vào miệng.

Hương thơm của nó vẫn còn vương trong miệng, thịt quả đã biến mất, nó vừa tới miệng đã tan thành nước trôi trong bụng rồi. Lý Phỉ có một loại cảm giác thanh lương từ trong thân thể tản ra ngoài, toàn thân thấy thoải mái rất nhiều.

Quả nhiên thấy nước mũi nước mắt không chảy nữa, cảm giác vô lực cũng không còn. Lý Phỉ không thể tin được, loại này trái cây thật sự là rất thần kỳ, có rất nhiều thứ mà không thể dùng khoa học đi giải thích.

Lý Phỉ mắt phát quang nhìn cây ăn quả này, nàng nhanh chóng hái nốt ba quả đều ăn, chắc là cảm mạo lập tức sẽ hết nhỉ?

Nàng nhìn cây ăn quả này mà thấy mình như nhật được bảo. Ăn xong ba quả kia Lý Phỉ lấy toàn bộ hạt trồng xuống sau đó ra khỏi không gian.

Bên ngoài đã là thời gian ăn cơm chiều. Nàng nghe thấy có tiếng bước chân sau đó là Nữu Nữu chạy vào, Thu Tịch đuổi phía sau nhìn thấy Lý Phỉ thì thì lễ.

“Mẹ, mẹ, Tôn ca ca, Tôn ca ca đâu?”

Nữu Nữu nhào vào trong lòng Lý Phỉ ngẩng đầu hỏi, chắc là vừa rồi đi tìm Công Tôn nhưng không tìm được.

Lý Phỉ sờ đầu Nữu Nữu: “Tôn ca ca của con có việc phải đi ra ngoài rồi, thật lâu sau mới trở về.”

Khả năng vĩnh viễn cũng không chờ về đâu nhỉ?

Lý Phỉ biết trẻ con không nhớ được lâu chắc mấy hôm nữa là quên, tuy rằng Công Tôn mang đến cho nàng chút phiền toái, nhưng tình cảm hẳn dành cho Nữu Nữu là thật tâm, Lý Phỉ không muốn để Nữu Nữu biết chân tướng sự tình.

Nữu Nữu xoay đến xoay đi trong lòng Lý Phỉ, đòi Lý Phỉ dứt cơm, còn đòi tối ngủ cùng nàng nữa.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Nữu Nữu ngủ say, tay nhỏ bé còn lôi kéo áo nàng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, tâm Lý Phỉ mềm nhũn ra ôm nó tiến vào không gian.

Chỉ có vào không gian Lý Phỉ mới có thể an tâm, ở bên ngoài thật sự là không an toàn, người cổ đại có võ công thật không thể khinh thường.

Nghĩ đến tối hôm qua Lý Phỉ vẫn còn thấy sợ hãi!

34. Chương 34

Mấy ngày sau Hồ thúc tìm về một người. Nói là võ công người này không tệ, hơn nữa còn đã cứu ông. Thì ra lúc Hồ thúc ngồi xe ngựa ra ngoài, không hiểu sao con ngựa lại nổi điên chạy loạn, mã phu cũng bị quăng ngã xuống.

Tình huống lúc ấy thực khẩn cấp thì được người đó cứu. Nói tới đây Hồ thúc còn thấy kinh sợ, nói tới người đó trong lòng còn mang cảm kích.

Lý Phỉ hoài nghi vì sao con ngựa đột nhiên nổi điên? Mà hắn cố tình xuất hiện Hồ thúc đang tìm người có võ công?

Không phải Lý Phỉ đa nghi, hiện tại đột nhiên phát sinh nhiều chuyện như vậy nên nàng không thể không đa nghi.

Đến khi Lý Phỉ nhìn thấy người nọ thì không còn đa nghi nữa .

Người này đúng là lần trước đã từng cứu nàng, Lý Phỉ không ngờ là hắn cũng tới Phụ thành.

“Không ngờ là ngươi.” Lý Phỉ kích động đứng lên, nàng vẫn thực cảm kích đối với ân nhân cứu mạng của mình.

Hắn nhìn kỹ Lý Phỉ một lát mới kinh ngạc trả lời: “Là ngươi.”

Xem ra hắn cũng đã nhớ ra, Lý Phỉ cũng không hỏi thêm gì nữa, từ sớm đã biết hắn là người có võ công, để hắn bảo hộ trang viên thì tốt quá. Lý Phỉ bảo Hồ thúc chọn một tòa nhà nhỏ cho hắn ở.

Hiện tại Lý Phỉ an tâm rất nhiều, nàng mỗi ngày buổi tối mang theo Nữ Nữ ngủ ở trong không gian, đem bọn Tiểu Hắc thả ra bên ngoài, bởi vì chúng là chó săn, bình thường loài sói rất miễn cảm, để chúng trông nhà rất tốt.

Chỉ là có khi Lý Phỉ muốn ra ngoài xử lý công chuyện sẽ mang theo Đoạn Dật Sơn đi cùng. Đoạn Dật Sơn thực ổn trọng, không thích nói chuyện, thường thường yên lặng đi sau Lý Phỉ làm tròn chức vụ bảo tiêu. Tuy rằng thực dễ dàng làm cho người ta soi xét nhưng Lý Phỉ cảm thấy vậy mới an toàn.

Nữ Nữ quả nhiên mấy ngày sau cũng không thấy hỏi Công Tôn đi đâu nữa.

Nó gần đây cũng thực vui vẻ, mỗi tối đều được Lý Phỉ ôm ngủ, trong lòng thực thỏa mãn, ban ngày cũng ăn nhiều cơm hơn.

Điền Dân bây giờ đang rất bận rộn đều đang phơi kê, còn có chuẩn bị gieo trồng quý thứ hai. Trẻ nhỏ nhà Điền Dân cũng đi hỗ trợ đuổi gà vịt, không cho chúng nó đến ăn vụng.

Bây giờ bận nhất chính là thu gặt Lục thảo, gần như là huy động hết tất cả mọi người.

Hai mùa gạo đã gieo trồng thành công, thu hoạch của Điền dân cũng cao lên rất nhiều, lúc này chính là đi thu hoạch Lục thảo, làm thêm vào thu vào, cuộc sống của toàn bộ Điền Dân đều sẽ lại cao lên !

Mà hai mùa lương thực lần này cũng khiến cho nhiều người chú ý tới, đặc biệt là Chu tài chủ cách vách.

Bởi vì mùa lương thứ nhất Lý Phỉ cho gieo sớm hơn bình thường một chút, đến bây giờ là gieo quý thứ hai, nhưng mọi người chỉ là xem Lý gia trang bận rộn mà thôi. Nhưng điền dân Lý gia trang lại không đồng, bọn họ quan sát ruộng thí nghiệm rất kỹ và thành công, Lý Phỉ lại gọi thêm người chuẩn bị gieo quý thứ hai. Mọi người đều thấy được lúa nước mọc ra không thua kém quý thứ nhất. Cho nên mọi người đều rất kích động.

Hôm nay Lý Phỉ đi ra ngoài kiểm tra và nhận một chút tình thế, lúc trở về thấy Đoạn Dật Sơn như trầm tư cái gì đó.

“Lý cô nương, như vậy là có thể làm ra hai mùa lúa?”

Lý Phỉ hỏi lại: “Vì sao không được?”

“Trước giờ mọi người đều làm một quý, người xác định có thể trồng được hai quý?”

“Ngươi làm sao mà biết ta không trồng được ra đâu? Chỉ là vì người khác chưa từng trồng ư?” Lý Phỉ hỏi lại.

Lý Phỉ không nhìn tới suy nghĩ sâu xa trong mắt Đoạn Dật Sơn, lúc này nàng đang nhìn mọi người đang ngoài đồng cúi lưng cố gắng làm việc, có mấy đứa nhỏ vì trong nhà không có người trông nom mà mang

theo cả ra ngoài đồng đặt trong cái rổ đầu bờ ruộng. Mấy đứa trẻ lớn hơn chút thì trông kê phơi, chạy tới chạy lui đuổi gà vịt.

Lý Mai mang theo mấy đứa nhỏ, nhìn thấy Lý Phỉ lập tức chạy lại.

Tuệ tử muối và Toàn nhi dường như cũng rất thích Lý Phỉ.

Tuệ tử muối bởi vì Lý Phỉ vẫn đối xử với nó tốt lắm, còn thường xuyên mua quần áo xinh đẹp cho nó mặc. Toàn nhi thì càng thích Lý Phỉ vì trong sân nhà Lý Phỉ có rất nhiều trò chơi, nơi này còn có nhiều đứa trẻ khác chơi cùng. Nhà Xuân Hoa thì ngoại trừ mẹ Xuân Hoa ra còn lại mọi người đều rất thích tới nơi này.

“Tỷ tỷ, chúng ta đang định đi tìm người đấy.”

Lý Phỉ cười ôm lấy Toàn nhi, nói với Lý Mai: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, đã lâu không thấy Nữu Nữu nên lại xem, thuận tiện đến xem tỷ.”

Lý Phỉ đưa Toàn nhi một hồi, đưa Toàn nhi cho Lý Mai, chính mình ôm lấy Tuệ tử muối, Tuệ tử muối càng nhẹ, như một con mèo nhỏ lười trong lòng Lý Phỉ: “Để tỷ tỷ đi làm bánh ngọt cho Tuệ tử muối và Toàn nhi ăn có được hay không?”

Thấy hai đứa nhỏ vui vẻ gật đầu thì quay sang hỏi Lý Mai: “Ở chỗ đó quen chưa?”

“Vâng, quen rồi ạ. Hai ngày nay cha nhìn mọi người bận việc không chịu ngồi yên đi cắt Lục thảo rồi, mẹ vẫn như trước thôi. À mà nghe mẹ nói, dì cả mẹ muốn tới chơi, muối tuyệt không mong bọn họ tới.”

“Phốc!” Lý Phỉ nhin không được nở nụ cười, dì cả mẹ? Lý Phỉ nghĩ đến xưng hô cái kia ở hiện đại.

“Tỷ, tỷ cười cái gì?” Chỉ thấy bốn ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm Lý Phỉ.

Lý Phỉ có chút ngượng ngùng vội nói không có gì.

Ai, chuyện cười như vậy cũng chỉ có mình mới nghe hiểu!

Lúc về nhà thấy Thu Tịch vội vàng chạy tới, nhìn thấy Lý Phỉ có chút sợ hãi.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ hỏi.

“Tiểu tiểu thư không thấy !” Thu Tịch khóc nức nở nói: “Ta cũng không biết, tiểu tiểu thư muốn uống sữa, ta đi lấy cho nó, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Ta tìm khắp sân cũng không thấy, hỏi mọi người cũng không nhìn thấy!”

Nhìn nàng nước mắt nước mũi chảy nhưng Lý Phỉ không có tâm tình đi an ủi nàng, nàng cố gắng trấn an bản thân mình.

“Tiểu tiểu thư chơi cuối cùng ở đâu?” Đoạn Dật Sơn bên cạnh vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói.

“Là Tây Uyển.”

Lý Phỉ vội vàng chạy tới Tây Uyển. Nàng không thể tin được Nữu Nữu lại biến mất! Hiện tại đang là thời kì nghiêm trọng, Nữu Nữu vẫn đùa cùng Công Tôn cũng rất nguy hiểm!

Nếu Nữu Nữu xảy ra chuyện gì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua Công Tôn, cũng sẽ không tha thứ mình.

Có thể nói Nữu Nữu là duy nhất thân nhân của nàng ở thế giới này, không có liên quan tới huyết thống. Bởi vì Nữu Nữu vẫn coi nàng là mẹ nó!

Đến khi mọi người vội vàng chạy tới thì thấy một thân ảnh nho nhỏ trong bụi nhảy ra.

“Nữu Nữu!”

“Tiểu tiểu thư ” Thu Tịch lập tức chạy lên ôm Nữu Nữu, vỗ vỗ tro bụi trên người nó.

Nữu Nữu thấy Lý Phỉ đến đây, vốn định chạy lên làm nũng, nhưng nhìn thấy sắc mặt Lý Phỉ, trẻ nhỏ thực miễn cưỡng nó cảm nhận được nó đang tức giận.

Nữu Nữu lui ở trong lòng Thu Tịch, rơi nước mắt gọi: “Mẹ”

Chỉ biết giả bộ đáng thương! Lý Phỉ vốn định bắt Nữu Nữu đánh một trận, để nó nhớ giáo huấn lần này nhưng xem bộ dạng kia thì không được.

Hiện tại Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ đi qua Nữu Nữu thật chặt vào trong lòng, lúc này mới thôi thấy sợ hãi.

“Mẹ, đi tiểu.” Đột nhiên một thanh âm không hài hòa vang lên, Lý Phỉ nhin không được muốn đánh nó, ma nhân tinh.

“Phốc xuy.” Lý Mai bên cạnh nhin không được nở nụ cười: “Tỷ, Nữu Nữu thật thú vị.”

Lý Phỉ bất đắc dĩ nhìn Nữu Nữu trong lòng một bộ vô tội, vỗ nhẹ đầu nó, mang nó đi tiểu!

“Mẹ, mẹ, ha ha a.” Nữu Nữu ngồi trong bồn tắm một tay đập nước, Lý Phỉ bị nước bắn tung tóe ướt nhẹp tức giận nghiêng răng. Nàng cầm lấy bàn tay nhỏ giả bộ hung hãn cắn một miếng, Nữu Nữu tuyệt không sợ, ngược lại nghĩ Lý Phỉ là đang chơi đùa cùng nó nên nó càng vui vẻ, đưa tay còn lại ra cho nàng cắn.

“Chiều hôm nay con đi đâu? Cả người bẩn nhem nhuốc, lần sau không được vậy nữa biết không?” Lý Phỉ mặc kệ nó có hiểu nàng nói hay không vừa tắm vừa nói cho nó nghe.

“Mẹ, Tôn ca ca, chơi! Ha ha.” Nữu Nữu giọng dứt quãng của trẻ con, nhưng Lý Phỉ nghe hiểu được, nó hôm nay là chơi cùng Công Tôn!

Không phải Công Tôn đã rời khỏi rồi sao? Vì sao hắn còn không đi! Hắn không biết là hắn hại nàng thực lắm sao?

“Nữu Nữu, nói cho mẹ, con thấy Công Tôn ca ca của con ở đâu?” Lý Phỉ vội vàng hỏi.

“Ha ha, mẹ, Tôn ca ca, động động!”

Mãi cho đến buổi tối, Lý Phỉ đặt Nữu Nữu trong không gian, trăng sao phủ đầy trời Lý Phỉ mới chậm rãi đứng dậy.

Nàng men theo ánh trăng đi tới Tây Uyển, tìm cho tới địa phương hôm nay phát hiện Nữu Nữu, quả nhiên cách đó không xa có một cái động được cỏ cây che khuất

Lý Phỉ suy nghĩ một lát vẫn bước tới.

Đi thêm một chút chính là bên ngoài Lý gia trang, là chỗ ngọn núi phía nam mới mua giáp Kỳ Sơn. Nam Kỳ Sơn còn chưa được khai phá, Lý Phỉ chưa cho người chặt cây cối khai phá nơi đó, mới chỉ nuôi ít gà.

Bên ngoài tối như mực, cây cối che khuất ánh trăng khiến cho cánh rừng càng mờ mịt, Lý Phỉ đi được một lát thì không xem nữa, đang định trở về thì nghe thấy tiếng động.

Đột nhiên có một bóng đen nhảy ra, Lý Phỉ vừa định thét chói tai cứu mạng thì thanh âm người nọ vang lên: “Đừng, đừng hô, là ta!”

Công Tôn?

Lý Phỉ chậm rãi đến gần nhìn rõ diện mạo người đó mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lý Phỉ nghĩ tới chuyện lúc trước lại hung tợn nói: “Sao ngươi còn chưa đi vậy! Ngươi có biết hay không ngươi hại ta rất lắm!”

Công Tôn vẫn là bộ dáng cà lơ phất phơ kia chẳng hề để ý: “Không sao, ta đi ngay đây. Ai, nếu những người đó không đuổi ta, ta thực sự không muốn đi đâu.”

“Đừng, lão đại, ngươi vẫn nên đi thôi, ngươi còn ở đây ta cũng bị nguy hiểm, ta không biết ngươi đắc tội người nào, nhưng là ngươi đừng liên lụy đến ta.” Nói xong Lý Phỉ lấy một túi tiền trên người ra: “Này, chỗ ta có ít tiền, ngươi cầm tạm rồi nhanh chóng rời khỏi đây đi.”

Lý Phỉ đưa tiền túi cho Công Tôn, kỳ thật cùng một chỗ hơn một tháng, nói không có cảm tình là không có khả năng, hơn nữa Nữu Nữu vẫn thực thích hắn, cho dù là vì Nữu Nữu hay chính mình cũng nguyện ý giúp hắn, chỉ là năng lực mình có hạn, những người kia chắc không dễ chọc, Lý Phỉ không dám chọc, cũng không thể trêu vào.

Hắn đưa tay ra, Lý Phỉ thấy không nhìn rõ của vẻ mặt của hắn, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn tiếp nhận túi tiền.

Hai người trầm mặc một lúc, Lý Phỉ đang định mở miệng nói thì đột nhiên Công Tôn tiến lên tới gần Lý Phỉ nhỏ giọng nói: “Có người đến !”

Lý Phỉ hoảng hốt, xem ra là có người theo dõi mình. Làm sao bây giờ?

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Công Tôn, nhỏ giọng hỏi: “Người có võ công không?”

Công Tôn cười khở: “Ta chỉ là thánh tai một chút thôi chứ đâu có võ công gì?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Người đi trước, dù sao người hấn muốn tìm là ta, người chạy sẽ không sao.” Công Tôn thấy Lý Phỉ lo lắng nên nói an ủi.

Nói chưa xong Lý Phỉ đã thấy hấn có chút thương tâm.

“Thôi vậy. Người về chỗ cũ nằm yên đừng lên tiếng, ta dẫn dắt hấn rời đi.”

Nói xong, không đợi Công Tôn phản ứng Lý Phỉ đã liều mạng chạy!

Nam sơn có chỗ tốt chính là cây cối cỏ dại mọc um tùm, cộng thêm là đêm khuya nên dễ dàng ẩn nấp.

Lý Phỉ chạy thực mạng, chỉ cần Công Tôn ẩn nấp thì có thể tránh được một kiếp.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng có người đuổi theo, bởi vì càng lúc càng gần cho nên Lý Phỉ có thể nghe được thanh âm hấn va chạm vào cây cối hoặc cỏ dại.

Lý Phỉ cảm giác hấn càng lúc càng gần, nàng chạy tới một đám cây cối rậm rạp, lập tức ngồi xổm xuống ẩn vào không gian.

Vào không gian rồi Lý Phỉ mới hoàn toàn an tâm. Vừa mới chạy như vậy là không chỉ giúp Công Tôn mà cũng là tạo khoảng trống cho mình trốn vào không gian.

Nàng lặng lẽ nhìn tình huống bên ngoài.

Một hắc y nhân đứng ở chỗ mình vừa vào không gian quan sát xung quanh, có lẽ là không hiểu vì sao người bỗng nhiên mất tăm hơi. Lý Phỉ thấy rõ đao nhọn trong tay hấn lóe hàn quang, chân Lý Phỉ mềm nhũn ra. Nguy hiểm thật!

Bây giờ có lẽ Công Tôn đã đào tẩu được rồi, mình dẫn người lại đây coi như đã không còn nợ hấn.

Nhìn thấy hắc y nhân ở lại chỗ đó một lúc lâu, xác định nơi này không ai đến mới rời đi.

35. Chương 35: Dì Cả Mẹ

Lý Phỉ ở không gian đợi, nàng muốn đợi tới hừng đông ngày hôm sau mới rời đi.

Đợi một lúc không thấy có hắc y nhân tới, Lý Phỉ chuẩn bị ngủ trong không gian thì thấy có người đi tới.

Một lát sau Lý Phỉ mới nhìn rõ người đi tới là Đoạn Dật Sơn.

Sao hấn lại đến đây?

Hay là hấn phát hiện mình không có trong phòng nên đi ra tìm?

Lý Phỉ nghĩ một lát vẫn quyết định không đi ra.

Đợi tới ngày hôm sau mới ra.

Hừng đông ngày hôm sau Lý Phỉ lặng lẽ trở lại phòng, đi tới cửa thì thấy Đoạn Dật Sơn ngồi trên nóc nhà, thấy Lý Phỉ trở về, hấn lập tức nhảy xuống trước mặt Lý Phỉ.

Hấn cau mày nhìn Lý Phỉ nhưng không nói gì thêm.

Lý Phỉ nhìn lại mình, do đi chuồng chó nên dính đầy sương đêm ẩm ướt.

“Người đi nghỉ ngơi đi.” Lý Phỉ thấy đáy mắt hần có thâm quầng, khẳng định là một đêm không ngủ, trong lòng có chút áy náy.

Hắn gật đầu xoay người rời đi.

Lý Phỉ trở lại phòng mình lập tức vào không gian nhẹ nhàng ôm Nữu Nữu ra.

Nữu Nữu ở trong lòng Lý Phỉ chưa tỉnh lại, chỉ là hơi giật thân mình, tự tìm vị trí thoải mái ngủ.

Lý Phỉ nhìn cái miệng hồng hồng của nó chu ra thì tâm cũng mềm nhũn xuống, hôn một cái rồi ngủ cùng nó.

Đêm qua căn bản không ngủ ngon, thật sự là quá mệt mỏi, rất nhanh Lý Phỉ liền tiến vào mộng đẹp.

Đến khi Lý Phỉ tỉnh lại đã là giữa trưa. Xuân Vân thấy Lý Phỉ tỉnh lại thì bưng nước vào oán giận nói: “Lý Phỉ tỷ, sao hôm nay tỷ ngủ nhiều như vậy, Nữu Nữu tỉnh lại tỷ cũng không biết.”

“A?” Lý Phỉ ngượng ngùng, ngủ rất trầm: “Nữu Nữu đâu?”

“Đang chơi cùng Tiểu Mai trong sân.”

“Tiểu Mai đến đây?”

“Vâng, Tiểu Mai tỷ nhìn tỷ ngủ say nên không gọi, nhưng hình như là Tiểu Mai tỷ có việc tìm tỷ đấy.”

Lý Phỉ rửa mặt xong bảo Xuân Vân gọi Lý Mai vào.

“Tiểu Mai, tìm ta có việc gì à?” Lý Phỉ ăn bánh bao hỏi.

“Tỷ.” Biểu tình Lý Mai có chút ngượng ngùng: “Dì cả mẹ đến đây.”

Lý Phỉ biết Lý gia là có người dì cả mẹ, nhưng mà làm sao?

“Mẹ nói chuyện với Dì cả mẹ về tỷ nên dì đến và muốn gặp tỷ.”

Lý Phỉ lập tức cảm thấy vô vị. Nàng buông bánh bao không nói gì.

Ai, Lý Phỉ cũng không nghĩ tới bây giờ sẽ biến thành như vậy. Không nói đến những người thân thích này tới, thậm chí phận nữ tử của mình càng lộ rõ ràng, hơn nữa những thân thích của mẹ Xuân Hoa này ai mà biết được có giống mẹ Xuân Hoa hay không? Hoặc là càng cực phẩm?

Lý Phỉ thật hết nói nổi với hành vi nông thôn phụ nữ của mấy người này, đấy cũng là nguyên nhân mà Lý Phỉ không muốn thân cận với mẹ Xuân Hoa.

“Tỷ, lần này Dì cả mẹ đến khẳng định không có chuyện tốt lành gì. Trước kia trong nhà gặp khó khăn chẳng thấy người thân nào tới thăm, tới nhà họ vay tiền chữa bệnh cho đệ đệ thì bị từ chối, bây giờ thấy nhà mình khá hơn lại chạy tới rồi. Tỷ, mặc kệ bà ta đi!”

Lý Phỉ hiểu được, thì thật là cái cực phẩm nữa rồi!

“Bà ta bây giờ ở nhà muội?”

“Vâng.” Lý Mai gật đầu, cho nên nó mới không Lý Phỉ trở về.

“Vậy muội trở về nói cho họ tỷ đi tính toán sổ sách đến tối mới về.”

Tìm có tốt xong, Lý Phỉ thấy chính mình gốc ở nhà cũng không an tâm, quyết định thực sự đi ra ngoài kiếm toán.

Vì thế mang theo Nữu Nữu và Đoạn Dật Sơn đi ra cửa.

Nữu Nữu biết được ra ngoài chơi thì vui vẻ nhảy lên, Lý Phỉ ngồi ở trong xe ngựa, chỉ ra ngoài cửa sổ cho Nữu Nữu xem.

Cuối cùng Nữu Nữu bị dụ hoặc la hét muốn đi xuống. Lý Phỉ bị nó âm ỹ đau đầu, lại nghĩ bây giờ cũng không vội nên đi xuống chậm rãi đi bộ.

Đoạn Dật Sơn đi theo sau hai người, thành thật cầm đồ cho Lý Phỉ vừa mua, đến khi tới chỗ Hồ đại nương thì hai tay Đoạn Dật Sơn đã chất đầy những đồ.

Lý Phỉ có chút ngưng ngừng bảo Hoa Tử dẫn hắn đi nghỉ ngơi một chút, còn mình ôm Nữu Nữu đang ngủ gật về phòng phía sau nghỉ ngơi.

Lý Phỉ đặt Nữu Nữu xuống đắp chăn cho nó xong xoay người định đi ra ngoài thì nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa. Lý Phỉ theo phản xạ định thét chói tai thì bị người bịt kín miệng.

“Là ta.”

Lý Phỉ nghe thấy thanh âm mới yên lòng, ngay sau đó hạ giọng: “Sao ngươi còn chưa đi.”

Công Tôn gật gù nhìn Lý Phỉ một hồi lâu mới đáp: “Ta đến nhìn ngươi rồi bước đi.”

Hắn cúi đầu nghĩ gì đó rồi nói thêm: “Tối hôm đó ngươi không sao chứ.”

Lý Phỉ hiểu được hắn hẳn là lo lắng tối hôm đó xảy ra chuyện gì, cho nên vụng trộm đến xem mình. Nghĩ đến đây Lý Phỉ có chút mềm lòng lắc đầu nói: “Ta không sao, ta chạy không được bao xa thì gặp được hộ vệ của ta nên không sao.”

“Ừ.” Thanh âm Công Tôn có chút nặng nề, rất nhanh sau đó hai người lại trầm mặc.

Cửa sổ mở ra, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào, chiếu vào hai người có vẻ thêm ấm áp. Đường như lòng Lý Phỉ có sở cảm, ho nhẹ một tiếng, “Ngươi chuẩn bị đi đâu?”

Công Tôn lắc đầu, Lý Phỉ thấy hắn không giống ngày thường bất cần đời kia, dường như trên mặt mang theo mê mang: “Ta cũng không biết, thiên hạ rộng lớn như vậy ắt có chỗ ta dung thân.”

Nói xong hai người lại lâm vào trầm mặc, cuối cùng vẫn là Lý Phỉ mở miệng trước: “Vậy chính ngươi phải cẩn thận một chút.”

Nói xong, nàng xoay người ngồi bên cạnh Nữu Nữu, kéo chăn lên cho nó.

Một hồi lâu sau Lý Phỉ nghe được thanh âm cửa bị mở ra, tiếp theo là Công Tôn đi ra ngoài.

Lý Phỉ không quay đầu, ở trong lòng nàng, Công Tôn tựa như một điều bí ẩn. Hắn là loại người nào, đến từ đâu, người đến tìm hắn là ai, tất cả càng làm cho hắn thêm thần bí.

Không thể không thừa nhận, Lý Phỉ có cảm tình tốt với hắn. Diện mạo tuấn dật, nhìn thế nào cũng thấy hấp dẫn người, thần bí, ngày thường điệu thấp thỉnh thoảng biểu hiện tài hoa trong những trò dân gian, khi thì nghịch ngợm cá tính, khiến cho Công Tôn càng thêm mê người.

Cho dù có cảm tình, nhưng sau khi biết Công Tôn không chỉ có là người hấp dẫn, bí ẩn, trọng yếu hơn là nguy hiểm của hắn khiến cho Lý Phỉ quyết đoán chặt đứt phân tình cảm với hắn, không để cho chính mình hãm sâu.

“Ngươi sớm biết ta ở đây.” Công Tôn mới ra cửa đã bị đẩy vào trong một ngõ nhỏ. Công Tôn đứng vững thân mình lại cười nhìn người trước mắt, ý cười lại chưa tới đáy mắt.

“Ngươi vẫn là nên đi theo ta thôi, ngươi cũng biết ngươi trốn không thoát được. Hơn nữa ngươi như vậy chung quy là rất nguy hiểm, không chỉ là với chính ngươi, còn có người bên cạnh ngươi.” Người tới không trả lời hắn.

Công Tôn nghe hắn nói như vậy sắc mặt trầm xuống: “Ngươi đây là uy hiếp ta? Hừ! Mỗi người khen ngợi, chiêu hiền đãi sĩ, cầu hiền Tứ hoàng tử điện hạ, cũng không hơn gì cái này.”

Người nọ cũng không giận: “Điện hạ đương nhiên sẽ không sao, nhưng người khác thì không dám cam đoan!”

Công Tôn không nói gì, tự hỏi mình, lại nhìn vào trong phòng có Lý Phỉ và Nữu Nữu, chung quy là chính mình làm phiền hà nàng.

“Được, ta có thể đi theo ngươi, chỉ là ngươi phải cam đoan bọn họ an toàn!”

“Được!” Người nọ không nói thêm gì nữa.

Công Tôn xoay người đi vài bước thì dừng lại, không quay đầu nói: “Dem Tiểu Lộ Tử lại đây.”

Người nọ từ ngõ nhỏ đi ra, nếu Lý Phỉ ở đó nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì người này chính là hộ vệ Lý Phỉ mời về, Đoạn Dật Sơn.

Lúc Lý Phỉ về nhà đã là buổi tối, Lý Mai không có tới. Thế này Lý Phỉ mới yên tâm.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ vừa đứng lên thì thấy Lý Mai đến đây,

“Tỷ, tỷ vẫn là đi một chuyến đi, mẹ nói nếu tỷ không đi thì bà sẽ tới chỗ này.”

Lý Phỉ có chút đau đầu, thở dài một hơi đành phải đi theo.

Không ít Điền Dân đã đi ra làm việc, nhìn thấy Lý Phỉ sẽ chủ động tiến lên chào hỏi.

Nhà Xuân Hoa ở khu nhà mới, cách Lý Phỉ Lý gia trang một chút. Lý Phỉ cũng không keo kiệt cấp cho nhà Xuân Hoa sân cũng không nhỏ, lớn hơn nhiều sơ với nhà trong thành, cho nên sau này mẹ Xuân Hoa nhìn thấy nhà mới không nói thêm gì nữa.

Từ rất xa Lý Phỉ nhìn thấy cha Xuân Hoa dưới ruộng làm việc.

“Cha!” Lý Mai trước mở miệng gọi một tiếng.

Lý Phỉ há mồm nhưng vẫn không gọi được ra tiếng, không hiểu sao nàng thấy không được tự nhiên.

Cha Xuân Hoa lên tiếng, nhìn hai người gốc gốc cười: “Về nhà à!”

Lý Phỉ gật đầu, nàng thấy cha Xuân Hoa vẫn ở đó làm, nàng nghĩ một lát rồi nói: “Kỳ thật ngài không cần xuống ruộng làm đâu, để người khác làm ngài hỗ trợ là được.”

Cha Xuân Hoa chà xát tay cười ngây ngô nói: “Không sao, ta nhàn rồi không có việc gì làm khai mấy ô đất trồng tự mình trồng thôi.”

Lý Phỉ không nói gì nữa đi theo Lý Mai.

“Tỷ, biết cha chuẩn bị trồng cái gì không?” Lý Mai cười tủm tỉm nhìn Lý Phỉ nói. Lý Phỉ lắc đầu.

“Trồng khoai sọ, tỷ thích ăn nhất, cha luôn nhắc tới, muốn trồng một chút cho tỷ ăn.”

Lý Phỉ không lên tiếng, nàng quay đầu nhìn thoáng qua cha Xuân Hoa khom lưng tiếp tục xới đất, quay đầu tiếp tục đi.

Bên ngoài sân có Toàn Nhi và Tuệ Tỷ Muội chơi cùng với mấy đứa trẻ nhà Điền dân, nhìn thấy Lý Phỉ và Lý Mai lại đây, hai người đều chạy tới, ngọt ngào gọi tỷ tỷ.

Lý Phỉ rất thích hai đứa em của Xuân Hoa, cười sờ đầu bọn họ, cho mỗi đứa một gói quà ăn vặt rõ to.

Còn chưa tới nhà đã nghe thấy tiếng người nói chuyện bên trong vọng ra: “Muội tử, không tệ nha, viện này của người lớn thật, nghe nói sân của Phỉ tỷ muội của chúng ta còn lớn hơn?”

“Đúng vậy, rất lớn, người nhìn thấy không, các ngọn núi bên này là của nó hết đấy!” Đây là mẹ Xuân Hoa đang thổi phồng.

Lý Mai đẩy cửa đi vào, hai người trong viện nhất tề nhìn lại. Lý Phỉ nhìn thấy rõ người kia, mặt mày tương tự mẹ Xuân Hoa, chỉ hơi béo hơn.

“Tiểu Phỉ, đã lớn như vậy rồi! Không nhớ rõ ta à, ta là Dì cả của người!”

Khóe miệng Lý Phỉ co quắp, cứng ngắc cầm vào bàn tay đặt vào người mình.

“Muội tử, bây giờ tiểu Phỉ càng ngày càng xinh đẹp nha!” Dì cả mẹ quay đầu nói với mẹ Xuân Hoa. Mẹ Xuân Hoa nghe xong mặt cười tươi như hoa cúc.

Dì cả mẹ nói xong, cười tủm tỉm đi xoay quanh Lý Phỉ quan sát.

Lý Phỉ có cảm giác như mình là miếng thịt đặt trên bàn để người khác đánh giá tốt xấu vậy.

“Ba!” Bàn tay mập mạp của Dì cả mẹ vỗ một phát vào mông Lý Phỉ, Lý Phỉ cả kinh, ôm mông, ngơ ngác lảng lảng nhìn Dì cả mẹ.

Dì cả mẹ hồn nhiên bất giác nói với mẹ Xuân Hoa: “Muội tử, ta nói người chắc ngốc rồi. Người nhìn Tiểu Phỉ xem, làm sao giống người đã từng sinh con chứ, rõ ràng còn không chải tóc, là hoa cúc đại cô nương!”

Cái này cũng nhìn được ra?

“Dì cả mẹ! Người, người nói cái gì vậy.” Lý Mai đỏ mặt chạy ra.

Cách đó không xa Đoạn Dật Sơn ánh mắt trốn tránh nhìn trái nhìn phải, không nhìn Lý Phỉ, Lý Phỉ thấy hai tai hần đỏ lên.

Lý Phỉ định đi nhưng tay bị lôi kéo không đi được.

“Tiểu Phỉ, sao con không nói sớm, thì ra con vẫn là cái khuê nữ ! Làm mẹ lo lắng chết mất!” Mẹ Xuân Hoa cầm tay Lý Phỉ khóc rưng rưng.

Lý Phỉ có chút xấu hổ, chính mình không có nói ra làm họ hiểu lầm, Lý Phỉ cũng lười giải thích cho nên thành như vậy .

“Tốt lắm, tốt lắm, người cũng đừng nói nữa. Khẳng định Tiểu Phỉ không phải cố ý .” Dì cả mẹ an ủi mẹ Xuân Hoa.

“VẬY NỮ NỮ LÀ?” Mẹ Xuân Hoa còn muốn biết rõ ràng chân tướng.

“Không phải con của ta.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI, VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Lý Phỉ nghe bà nói như vậy thấy kỳ quái, không phải là của ta thì làm sao? Ta còn là cái hoa cúc khuê nữ thì làm sao vậy?

36. Chương 36

Hoa cúc khuê nữ cũng không phải để làm như vậy!

Dì cả và mẹ Xuân Hoa mỗi người kéo một bàn tay, lôi kéo Lý Phỉ vào đại sảnh ngồi xuống.

“Tiểu Phỉ à, nếu Nữ Nữ không phải con gái của con thì tốt rồi. Con cũng lớn như vậy rồi không thể mang theo đứa nhỏ mà sống qua ngày. Tuy rằng con có nhiều tiền trên người không phải lo lắng cái khác. Nhưng là nữ nhân thì không thể cứ sống như vậy, phải tìm chỗ mà dựa vào...”

Lý Phỉ nghe bà càng nói càng thấy sợ trong lòng, bà ta muốn làm gì?

Quả nhiên, mẹ Xuân Hoa không chú ý tới vẻ mặt Lý Phỉ tiếp tục nói: “Dì cả con cũng quen biết nhiều, cũng nhiều chỗ không tệ, tuyệt đối xứng đôi với con đấy, con cũng biết con không còn nhỏ nữa phải tìm một mối hôn nhân...”

“Ngừng, việc này bà đừng quản, ta tự có chừng mực.” Lý Phỉ đánh gãy lời của mẹ Xuân Hoa. Thì ra là đánh chủ ý tìm một mối hôn nhân cho mình.

Mẹ Xuân Hoa nghe xong lời này thì không thoải mái, lần đầu kiên cường đứng lên: “Con nói cái gì! Cái gì mà tự có chừng mực! Người đừng tưởng một mình ở chỗ khác thì ta không được quản người ! Ta nói cho người, ta là mẹ người! Cái gì gọi là có chừng mực! Người một cái cô nương gia thì biết cái gì. Lần này nhất định phải nghe mẹ!”

“Được rồi, được rồi, muội tử cũng bớt tranh cãi đi. Tiểu Phỉ, không phải Dì cả nói người, không phải nói cha mẹ chỉ mệnh môi chúc ngôn sao, hôn nhân đại sự khẳng định là cha mẹ người làm chủ, chẳng lẽ bọn họ còn hại người!”

Lý Phỉ há miệng thở dốc nhưng không nói được điều gì.

Nàng nên nói như thế nào? Ngay từ đầu nàng đã quên mất cổ đại này chính là như thế, một chữ hiếu, một tục cha mẹ chi mệnh môi chúc ngôn có thể áp chết người.

Lý Phi nhanh chóng nghĩ biện pháp, bây giờ không thể nói cự tuyệt thì phải rời khỏi nơi này đã, chạy đi rồi nghĩ biện pháp sau.

Hai vị trung niên phụ nữ trước mắt này vì cuộc sống giải trí hữu hạn, vì thế đem mọi thời gian vào sự nghiệp làm bà mối. Hai người trò chuyện với nhau thật vui, ông chủ kia tiểu tử nọ, đông gia tây ốc đều nói một lượt.

Lý Phi như ngồi đồng lửa nghĩ như thế nào rời đi, nàng dùng sức nháy mắt với Đoạn Dật Sơn đối diện ngoài cửa.

Đoạn Dật Sơn lẳng lẳng nhìn Lý Phi liếc mắt một cái rồi xoay người tránh ra.

Lý Phi ai thán trong lòng, đáng ra nên mang Hồ thúc đi cùng, hoặc mang theo Đạt Tử cũng được, ít nhất bọn họ có thể hiểu được ánh mắt của mình giúp mình giải vây.

“Tiểu Phi à, ta biết, bây giờ ngươi có tiền thì tâm cũng lớn, nhưng ngươi là cái cô nương mà một mình nuôi đứa nhỏ là không được.” Dì cả thấy Lý Phi có chút không yên lòng nói: “Ngươi yên tâm, Dì cả tìm người nhất định sẽ không tệ.”

Nói xong quay đầu nói với mẹ Xuân Hoa: “Muội tử, ta nói ngươi nha, chính là cháu của tỷ phu ngươi đấy, người ta tuổi còn trẻ đã là cái tú tài đấy.”

“Tú tài!” Mẹ Xuân Hoa nghe xong mắt sáng trưng, nếu là tú tài thì tốt quá, người đọc sách tương lai còn có chức vị đấy. Nếu không là tiên sinh dạy học cũng cực thể diện. “Nhà người đó có để ý tới Tiểu Phi không?”

Lý Phi cúi đầu xem thường, nhìn hai bàn tay nắm chặt, không đi được.

“Mẹ!” Lý Mai bưng trà đi ra đỏ mặt giận dữ nói: “Sao mẹ lại có thể nói trước mặt tỷ tỷ như vậy chứ.”

Mẹ Xuân Hoa và Dì cả thấy Lý Phi cúi đầu, nghĩ là nàng là thẹn thùng thì cười ha ha lên: “Đúng vậy, đúng vậy, là chúng ta hồ đồ, sao có thể đem chuyện này nói trước mặt một cô nương chứ, Tiểu Phi cùng Tiểu Mai đi ra ngoài đi.”

Lý Phi như là được thánh chỉ lập tức đứng lên bước nhanh đi ra ngoài, trong mắt người khác như là thẹn thùng muốn chạy trốn.

Lý Phi ra cửa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng xoay người nói Lý Mai: “Ta còn có việc, đi về trước.”

Nói xong không chờ Lý Mai trả lời nhanh chân bước đi.

Trên đường trở về vừa vặn gặp phải cha Xuân Hoa.

“Tiểu Phi phải đi về?”

Lý Phi dừng lại gật đầu lên tiếng, trong lòng nghĩ muốn như thế nào cự tuyệt việc hôn nhân bọn họ nói.

“Không ở nhà ăn cơm à?”

Lý Phi trong lòng có tâm sự không chú ý tới vẻ mặt cha Xuân Hoa.

Lý Phi lắc đầu: “Hôm nay ta có việc nên không ăn ở nhà.”

“Ừ, vậy chính con chú ý thân thể, không được để mệt nhọc.”

Về nhà Lý Phi không có thời gian xem thường Đoạn Dật Sơn, trực tiếp trở lại phòng. Đau đầu rồi, bây giờ có chuyện phiền phức rồi, chưa kể tới việc bọn họ nhắc tới chuyện hôn nhân, mà mẹ Xuân Hoa lấy chữ hiếu áp lên đầu Lý Phi sẽ không chịu nổi được.

Nàng giờ mới hiểu hơn cổ đại chính là như thế. Trăm sự hiếu là đầu, người cổ đại rất coi trọng chữ hiếu. Hiện tại trong mắt người khác Lý Phi chính là Xuân Hoa. Vậy họ chính là cha mẹ chính thức, không nói tới chuyện khác, chuyện hôn nhân là họ tính rồi.

Lý Phỉ không thích người khác can thiệp vào chuyện hôn nhân của mình nhưng giờ lại không nghĩ ra cách nào cả, chỉ có thể tạm thời nhìn xem. Dù sao bây giờ còn chưa ảnh hưởng tới ích lợi của mình, cũng chưa sinh ra điều nguy hại tới nàng. Nếu chuyện đó thực xảy ra thì lại nghĩ biện pháp.

Mấy ngày kế tiếp Lý Phỉ cơ bản đều không ở nhà, không tạo cơ hội cho mẹ Xuân Hoa tìm nàng, tránh được một ngày tính một ngày.

Lý Phỉ nghe Hồ thúc đưa tin mấy ngày nay, thấy ngoại trừ hai ngày trước mẹ Xuân Hoa có tới tìm nàng ra còn không thấy tới lần nào nữa.

Lý Phỉ yên lòng, hẳn là họ đã hết hy vọng. Mấy ngày nay Lý Phỉ vì né tránh mẹ Xuân Hoa và vị Di cả kia mà cả ngày không ở nhà. Làm cho Nữ Nữ cực không hài lòng, mỗi ngày chạy theo đằng sau mong Lý Phỉ đòi đi cùng. Lý Phỉ cũng hiểu được ở bên ngoài không bằng ở nhà. Hiện tại mẹ Xuân Hoa buông tha cho rốt cục có thể an tâm ngốc ở nhà.

“Lý Phỉ tỷ, Tiểu Mai tỷ đến đây.”

Lý Phỉ nghe thấy Xuân Vân nói như vậy, phản ứng đầu tiên chính là chạy, nhưng sau nghĩ lại người tới là Lý Mai hẳn là không sao.

Thấy Lý Mai đến một mình Lý Phỉ thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tỷ, tỷ ở nhà à, có phải mấy ngày nay tỷ bận quá hay không mà không nhìn thấy tỷ ở nhà?”

Lý Phỉ hàm hàm hồ hồ đáp: “Ừ, đúng vậy.”

“Tỷ, tỷ cũng biết chuyện mẹ tìm cho tỷ một mối hôn sự rồi đấy.” Lý Mai có chút thẹn thùng lấp bắp mở miệng. “Tỷ, kỳ thật có phải tỷ không muốn mẹ tìm mối hôn nhân cho tỷ cho nên mấy ngày nay vẫn trốn tránh phải không?” Lý Mai nhìn chằm chằm Lý Phỉ, không muốn bỏ qua vẻ mặt Lý Phỉ.

“Nếu ta không muốn thì sao?”

“Vì sao? Tỷ, tỷ là, là có người trong lòng sao?” Nói tới đây Lý Mai càng ngượng ngùng, nào có nữ hài tử hỏi như vậy, nhưng vì tỷ tỷ nó phải nói.

Vì sao, cũng không thể nói cho nó rằng, hôn nhân phải lấy tình yêu làm cơ sở, không có cảm tình, giống như hôn nhân ở thời đại này, chính là môi chúc ngón, Lý Phỉ không thể nhận.

Nếu để cho bọn họ thấy mình kỳ thật có ý trung nhân, như vậy bọn họ có buông tha cho không?

Lý Phỉ liếc mắt nhìn Lý Mai một cái, làm ra một bộ dáng thẹn thùng gật đầu.

“Tỷ!” Lý Mai kinh hô: “Thì ra là thật sự, tỷ, người nọ là ai?” Lý Mai vẻ mặt sốt ruột và lo lắng vội vàng hỏi.

Lý Phỉ ưu thương lắc đầu không nói lời nào. Lý Mai càng đau lòng, trong mắt nó thì ra là người ta không thích tỷ.

Lý Mai đau lòng tỷ tỷ, thầm mắng trong lòng người nọ có mắt không biết nhìn ngọc, tỷ tỷ xinh đẹp giỏi giang vậy mà lại không thích, hại tỷ tỷ ở trong này thương tâm. “Tỷ tỷ, đừng khổ sở, nếu người nọ không thích tỷ, tỷ tìm người khác là được.” Lý Mai vẻ mặt oán giận: “Tỷ, nghe nói lần này Di cả tìm người kia là tú tài đấy! Tỷ đi xem thử biết đâu lại thành.”

Lý Phỉ nghe xong lời này trợn mắt há hốc mồm, thật sự là chuyển tảng đá đập chân mình mà! Cuối cùng kết quả lại ra thế này!

“Không, không cần, người biết không tỷ không quên được hẳn, ai cũng không được! Người đừng khuyên ta.” Lý Phỉ chỉ có thể đâm lao phải theo lao, làm ra vẻ mặt thâm tình dứt khoát nói.

“Tỷ!” Lý Mai càng đau lòng tỷ tỷ, tỷ tỷ vì một người có mắt không trông đem lầm chung thân không đáng đâu.

“Tỷ, kỳ thật mẹ sai muội tới đây nói tỷ hai ngày nữa đi hội chùa ngày rằm, nghe nói ngày đó tú tài kia cũng đi, bảo tỷ đi nhìn xem. Không phải gặp mặt, tỷ tỷ, tỷ đừng hiểu lầm. Chỉ là để tỷ từ xa nhìn hẳn.”

“A?” Làm thân cận? Không ngờ còn có thể làm như vậy.

“Không được, ta không muốn đi!” Về mặt Lý Phỉ kiên quyết cự tuyệt.

“Tỷ, tỷ đi đi, nói không chừng lại thành đâu! Tỷ, tú tài kia không chừng lại tốt hơn người nọ đấy!” Vì hạnh phúc tỷ tỷ nhà mình, Lý Mai không yếu đuối ngượng ngùng như ngày thường mà rất kiên quyết.

“Ah? Ah.” Lý Phỉ khẽ nhếch miệng ngốc lảng nhìn Lý Mai kiên quyết trước mắt.

Vì thế đến ngày mười lăm đó, Lý Phỉ dậy từ sáng sớm, tranh thủ lúc Lý Mai chưa tới chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tỷ, tỷ dậy sớm vậy!” Vừa đi tới cửa thì Lý Mai nhảy ra cười sáng lạn.

Lý Phỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Lý Mai, vì sao nàng cảm thấy Lý Mai là một tên phúc hắc nhỉ? Nàng đã dậy sớm thế này rồi còn biết nàng sẽ trốn? Hoặc là nó am hiểu giả heo ăn con hổ?

Nếu không tiếp xúc với Lý Mai lâu rồi Lý Phỉ nhất định cho rằng nó như vậy.

“Tỷ, sao tỷ lại mặc nam trang? Tỷ, tỷ có biết hôm nay là đi đâu không hả! Là đi hội chùa đấy! Nhanh đi thay đổi đi!”

Cuối cùng Lý Phỉ mặc nữ trang ngồi lên xe ngựa cùng Lý Mai.

Lý Phỉ vén rèm lên nhàm chán đến chết nhìn ngoài cửa sổ, thật sự là nhàm chán!

Mấy đứa nhỏ đòi theo nhưng bị Lý Mai cường ngạnh trấn áp không cho theo, ngay cả quần áo và giày mà Lý Phỉ đang mặc đều là Lý Mai chọn. Bên ngoài xe ngựa là vẻ mặt nghiêm túc Đoạn Dật Sơn đang phụng phịu.

Được rồi, kỳ thật người ta là bảo tiêu bây giờ còn phải kiêm chức làm mã phu! Đây là Lý Mai yêu cầu, nó biết Đoạn Dật Sơn là Lý Phỉ mời đến làm bảo tiêu, ngày thường nhìn thấy Đoạn Dật Sơn, Lý Mai không phải thẹn thùng thì chính là sợ hãi (+_+, vì sao thẹn thùng và sợ hãi lại cùng một chỗ đâu?)

Lý Phỉ liếc mắt nhìn Lý Mai bên cạnh vẻ mặt hưng phấn, nàng sờ sờ cằm, Lý Mai thật sự có chút không giống ngày thường!

Đây là hội chùa lớn nhất Phụ Thành, hôm nay dòng người tấp nập. Cầu con, cầu danh lợi, chỉ cần có tâm nguyện đều đến chùa này. Nghe nói chùa này đã có lịch sử ba trăm năm, là từ tiền triều lưu lại. Hứa nguyện rất linh nghiệm.

Lý Mai là lần đầu tiên đến nên rất tò mò. Bởi vì người quá đông nên rất nhanh hai người bị tách ra. Lý Phỉ thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần phải nghe Lý Mai lải nhải ở bên tai mình nữa rồi.

Nàng chậm rãi đi dạo quanh chùa, nhìn những người mang tâm nguyện tiêu tụy quỳ lạy.

“Lý tỷ tỷ?” Lý Phỉ thấy có tiếng gọi mình, quay đầu lại nhìn thấy đó là Trần Vi Vi.

“Thật sự là tỷ, Lý tỷ tỷ, hôm nay tỷ cũng tới tham gia hội chùa à?” Trần Vi Vi nhìn thấy Lý Phỉ thật cao hứng chạy lại.

“Ừ.” Đường nhiên Lý Phỉ không thể nói mình là đi xem mắt? “Còn muội?”

“Ta đi cùng mẹ. Mẹ muội hàng tháng đều đến bái tế ở chùa này. Ai, ta tuyệt không thích cái này, nhàm chán chết mất, vừa rồi nhân dịp mẹ đang nghe chủ trì giảng kinh muội chuồn ra đây.”

“Tiểu thư, tiểu thư.”

“Tỷ xem, nha đầu của ta tới tìm ta, chúng ta phải tránh thôi.” Nói xong nắm tay Lý Phỉ tránh người tới lễ bái.

“Như vậy không sao chứ? Mẹ muội lo lắng thì sao?” Lý Phỉ thấy Trần Vi Vi kéo tay mình chạy đi thì hơi lo lắng.

“Không sao đâu, mẹ ta biết ta không thích, khẳng định biết ta ra ngoài chơi, bà sẽ không lo lắng.” Trần Vi Vi thể hiện vẻ mặt không sao cả.

“Lý tỷ tỷ, chắc tỷ chưa tới đây đâu, đi, ta mang người đi dạo.”

Nói xong lúi kéo tay Lý Phỉ đi ra sau núi.

Phía sau núi là một rừng phong, lá đỏ đầy khắp núi đồi, liền một mạch thẳng tới chân trời. Không hề thiếu du khách ở đây du ngoạn. Hiển nhiên Trần Vi Vi rất quen thuộc nơi này, mang theo Lý Phỉ đi vào bên trong.

Không đi được bao xa tới một cái đình, trong đình có mấy người đang trò chuyện gì đó.

“Thì ra đã có người.” Trần Vi Vi tiếc nuối nói: “Nơi này phong cảnh rất đẹp, đáng tiếc có người ở đó rồi.”

“Vây thôi chúng ta trở về đi.” Lý Phỉ nhìn trong đình toàn là nam, biết tuy rằng thời đại này cũng khá thoáng với nữ tử, nhưng nam nữ có khác, kiểu đại tiểu thư khuê các như Trần Vi Vi bị coi rất nghiêm, nữ tử nhà bình thường mà đi gặp gỡ riêng nam tử cũng bị phỉ nhổ.

“Đợi chút, Lý tỷ tỷ.” Trần Vi Vi nhìn chằm chằm đình bỗng nhiên đỏ mặt.

“Làm sao vậy?” Đối với biến hóa bất thành linh của Trần Vi Vi, Lý Phỉ có chút hồ đồ, sao tự nhiên mặt lại đỏ.

“Kia, người kia là, là vị hôn phu của ta.” Trần Vi Vi càng nói càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi thấp, cuối cùng là chôn tại ngực.

Lý Phỉ bình tĩnh hiểu ra, hóa ra là như vậy, thảo nào lại thẹn thùng. Lý Phỉ liếc mắt nhìn trêu tức Trần Vi Vi một cái: “Là người nào? Ta xem xem.”

“Kia, chính là người quần áo màu lam kia.”

Lý Phỉ thật nghiêm chỉnh quan sát hắn, quần áo chỉnh tề sạch sẽ, làm cho người ta có cảm giác tươi mát sạch sẽ, diện mạo thanh tú, trên mặt tươi cười chân thành, thoát nhìn người cũng không tệ lắm.

“Khi nào thì định thân?”

“Là tháng trước, vừa định ra.” Trần Vi Vi muốn nhìn lại không dám nhìn, bộ dáng thẹn thùng nhìn tìm niềm vui Lý Phỉ. Lý Phỉ nhin không được nở nụ cười.

Người trong đình nói càng lúc càng lớn, hình như là sắp cãi nhau. Trần Vi Vi bên cạnh đỏ ửng trên mặt còn chưa tán đi, lo lắng nhìn người trong đình.

Bởi vì Lý Phỉ và Trần Vi Vi đứng không gần lắm, cộng thêm nơi này cây cối um tùm nên người trong đình không nhìn thấy. Hơn nữa bên này còn có không ít du khách, cho nên không chỉ có mỗi Lý Phỉ và Trần Vi Vi.

Nhìn kỹ lại thì thấy là vị hôn phu Trần Vi Vi đang tranh luận gì đó với một người khác. Người kia cũng cao tầm bằng vị hôn phu Trần Vi Vi, dáng vẻ bình thường, quần áo bình thường.

“Hà huynh nói không đúng rồi. Xưa có Tư Đồ Hường Nguyệt nắm giữ ấn soái kháng địch uy chấn thiên hạ, nay có Trần Tam Nương giàu có nhất phương. Những nữ tử này đều là kỳ nữ, Tô mỗ bội phục sâu sắc, không thể vì bọn họ là nữ tử mà phủ định công tích của họ.”

Lý Phỉ nghe hắn nói như vậy thì kinh ngạc nhìn hắn một cái, Lý Phỉ không ngờ một người cổ đại có thể nghĩ được như vậy, coi như là khai sáng. Nhìn lại Trần Vi Vi bên cạnh vẻ mặt ngượng ngùng cười, nàng ấy chắc sẽ hạnh phúc.

Người nọ giằng co với hắn mặt đỏ lên: “Tô huynh, này, đây là già mồm át lễ phải. Người xưa vẫn nói ‘nữ tử không tài mới là đức’. Trước không nói tới Tư Đồ Hường Nguyệt đã qua đời, chính là Trần Tam Nương hiện tại, bắt chước nam tử làm việc buôn bán, xuất đầu lộ diện, bây giờ đã mười tám tuổi, cho dù có chút tiền thì thế nào chứ. Thương nhân là hạ lưu, một cô nương thì nên ở phòng đọc sách thêu hoa, làm như vậy khác gì tự mình làm hạ lưu, cho nên mới không có người cưới nàng. Tô huynh, người cảm thấy nàng không tệ, cho người cưới nàng chắc gì người đã muốn.”

Bị hắn nói trắng trợn như vậy, Tô Tử Nguyên mặt đỏ lên: “Hà huynh, không cần tùy tiện nói xấu thanh danh cô nương người ta, hơn nữa ta có hôn định, hy vọng Hà huynh cân nhắc trước rồi hãy nói.”

Trần Vi Vi ở một bên tức đỏ mặt: “Đây là loại người nào mà không biết xấu hổ nói như vậy. Trình Tam Nương kia làm sao vậy, người ta có tay có chân có thể kiếm tiền, so với người chỉ biết nói bốc nói phét, thứ sinh không biết làm gì này thì mạnh hơn nhiều...”

Nghĩ đến ngay cả Tô Tử Nguyên cũng bị hấn mắng thì tức giận ra miệng.

Lý Phỉ cũng thực oán giận, nhưng biết đây là ý tưởng của đa số cổ nhân. Hà? Người kia họ Hà?

Lý Phỉ nhớ tới Lý Mai đã từng nói, mẹ Xuân Hoa muốn định một mối hôn nhân cho mình, người đó là gọi là Hà tú tài, không phải là hấn đấy chứ?

37. Chương 37

Hà?

Lý Phỉ nghiêm túc quan sát người kia. Nếu thật sự là hấn thì cuộc hôn nhân này không cần phải nói nữa.

Đầu tiên là nghe lời nói vừa rồi có thể thấy được hấn không thích nữ tử làm kinh thương, thậm chí là khinh thường. Mà mình lại lấy kinh thương kiếm sống, trước chưa nói tới việc mình có thích hấn hay không, nhưng chắc chắn mình sẽ không vì hấn mà bỏ qua kinh thương.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Trần Vi Vi bên cạnh vẫn vì Tô Tử Nguyên mà tức giận, trong lòng có cảm giác không hiểu.

Người cổ đại đối với cảm tình có khi thực đơn thuần, bọn họ thậm chí còn chưa từng gặp mặt, nhưng đến khi biết đối phương có thể là người làm bạn đời của mình thì đã trút xuống toàn bộ cảm tình, có lẽ đây cũng là một loại hạnh phúc.

Mà chính mình, bởi vì tư tưởng quan niệm không giống họ, lại lo lắng nhiều lắm. Nếu mình cũng là nữ tử cổ đại, bây giờ gặp phải họ Hà kia có lẽ cũng thẹn thùng chờ mong như vậy đi.

Vừa đưa Trần Vi Vi trở về thì gặp phải Lý Mai đang lo lắng tìm mình.

“Tỷ tỷ, tỷ đi đâu? Ta tìm tỷ đã nửa ngày!”

“Đi dạo lung tung thôi.”

“A, tỷ tỷ, chúng ta đi phía sau đình đi, mẹ nói Hà tú tài hay đi vào trong đó tham thảo học vấn.”

“Không cần, vừa rồi ta đã nhìn thấy.”

“Vậy tỷ tỷ, tỷ cảm thấy hấn thế nào?” Lý Mai vẽ mặt chờ mong nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ lắc đầu, mình tuyệt đối không có khả năng gả cho người kia! Việc bây giờ là đánh mất ý niệm trong đầu mẹ Xuân Hoa. Nhưng Lý Phỉ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?

Trước đây Lý Phỉ có thể cự tuyệt mẹ Xuân Hoa, nhưng hiện tại không như vậy. Nhà Xuân Hoa và chính mình ràng buộc càng ngày càng thâm. Ở trong mắt người khác bọn họ là thân nhân của mình, cho dù thế nào thì mình cũng không thể vứt bỏ thân nhân của mình được. Mà bản thân mình cũng có chút cảm tình với họ nên không thể thẳng thừng cự tuyệt được. Hơn nữa dường như việc hôn nhân này càng khó giải quyết, bởi vì ở trong mắt cổ nhân, việc hôn nhân là do cha mẹ làm chủ, cho nên Lý Phỉ càng không thể tùy tiện nói lời cự tuyệt.

Trong lòng nàng đầy tâm sự không nhìn đến ánh mắt lo lắng của Lý Mai bên cạnh.

Lý Phỉ trở về nhà. Vì chưa nghĩ ra biện pháp nào nên chỉ có thể tạm gác lại.

Mà tin tức chiến loạn ở biên quan đã truyền đến, quả nhiên gây ra khủng hoảng không nhỏ, giá hàng bắt đầu tăng lên. Nhưng Lý Phỉ sớm có chuẩn bị, cho nên không có ảnh hưởng tới nàng mấy, chỉ là chuyện làm ăn ở cửa hàng kém một chút.

Hôm nay Lý Phỉ bắt đầu kiểm kê tổng sản lượng lương thực thu hoạch của trang viên.

Gần đây Trần Lương mời mình sang đó một chuyến, ý tứ tỏ vẻ hy vọng Lý Phỉ nói cho hẳn phương pháp để cao sản lượng lương thực. Lý Phỉ biết mình cho trồng hai vụ lúa đã thành công và sản lượng cũng không tệ nên đã có người nhìn chăm chăm.

Nhưng Lý Phỉ không tính giấu diếm cái gì, dù sao đó cũng không phải là kĩ thuật đặc biệt gì.

Cho nên Lý Phỉ không hề giấu diếm nói cho hẳn biết luôn.

Sau đó Trần Lương mang biện pháp này đi thí nghiệm thành công, đem biện pháp trình lên và được ngợi khen, mà quan đồ cũng dần dần thuận lợi hơn.

Trong lòng hẳn cũng thực cảm kích Lý Phỉ, nhưng đây là nói sau.

Đạt Tử tiến vào thông báo nói lão gia tử đến đây. Lý Phỉ đương nhiên biết đây là nói tới cha Xuân Hoa.

Lý Phỉ cảm thấy kỳ quái, cha Xuân Hoa rất ít khi chủ động tìm Lý Phỉ, hôm nay đến đây là có chuyện gì sao?

Nghĩ vậy nàng liền vào phòng khách, thấy cha Xuân Hoa co quắp ngồi ở kia. Ông nhìn thấy Lý Phỉ đến lập tức đứng lên há miệng thở dốc, cuối cùng lại ảo não ngồi xuống.

“Tiểu Phỉ, ta với nói mẹ con, bảo bà không xen vào việc hôn nhân của con nữa.”

Lý Phỉ nghe xong khiếp sợ, không thể tin được nhìn cha Xuân Hoa.

Cha Xuân Hoa nhìn thấy vẻ mặt Lý Phỉ thì trong lòng càng thêm khổ sở, trên mặt cũng mang theo thương tiếc: “Tiểu Phỉ, cha không muốn làm khó dễ con, con muốn làm gì thì cứ làm.”

Nói xong đứng dậy muốn đi, đi tới cửa dường như nhớ tới cái gì lại dừng lại nói thêm: “Có rảnh thì về ăn cơm, bảo mẹ làm bánh bột trứng cho.”

Lý Phỉ nhìn cha Xuân Hoa cước bộ tập tễnh rời đi, trong lòng có vô số ý tưởng lướt qua, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau này Lý Phỉ mới biết duyên cớ.

Ngày đó sau khi đi hội chùa về, Lý Mai sau khi biết Lý Phỉ ý tưởng thì có chút lo lắng. Tú tài là người xuất sắc như vậy mà tỷ tỷ còn thấy chướng mắt, như vậy người trong lòng của tỷ tỷ chắc rất giỏi. Nó lo lắng tỷ tỷ cứ như vậy sẽ làm chung thân, nhưng nó cảm thấy tỷ tỷ sẽ không nguyện ý gả cho người khác, sẽ không miễn cưỡng chính mình gả cho người khác. Nó cảm thấy tỷ tỷ biến hóa nhiều như vậy khẳng định là có liên quan tới người kia, hẳn ảnh hưởng tới tỷ tỷ lớn như vậy, nhất định là tỷ tỷ sẽ không quên được hẳn. Trong lòng nó thật sự là lo lắng, đã đem sự tình nói cho mẹ Xuân Hoa, về phần mẹ Xuân Hoa nghĩ như thế nào Lý Phỉ không biết, cũng không hiểu tại sao sau đó cha Xuân Hoa lại biết được.

Cha Xuân Hoa thương tiền con gái lớn bị bán từ nhỏ, chưa từng có ngày lành gì nên rất áy náy. Cũng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì mà không muốn nhận thức người trong nhà, tính tình cũng thay đổi. Nhưng chung quy đó vẫn là con gái của mình không thể đi khó xử nó cho nên mới đưa ra quyết định này.

Lý Phỉ biết bọn họ lại hiểu lầm nhưng như thế này cũng tốt, cuộc sống của nàng cũng an ổn rất nhiều, nhưng là mỗi ta biến hóa lại càng thêm rõ ràng.

Lý Phỉ thỉnh thoảng sẽ đi tới nhà Xuân Hoa, với mấy đứa nhỏ thì cầu cái gì nàng sẽ đáp ứng cái đó, còn đối với yêu cầu của mẹ Xuân Hoa thì sẽ xem xét xử lý. Việc hôn nhân của Lý Phỉ không ai nhắc lại, chỉ là mẹ Xuân Hoa thỉnh thoảng oán giận vài tiếng.

Hôm nay Lý Phỉ đến nhà Xuân Hoa ăn cơm chiều, mẹ Xuân Hoa đưa ra yêu cầu!

Bà hy vọng Dì cả cũng có thể đến Lý gia trang ở. Đương nhiên là ruộng và phòng ở người phải chuẩn bị tốt, còn không được tính địa tô, còn có phúc lợi khác, tỷ như có quyền trúng tuyển quân sự, tỷ như ủy quyền phúc lợi gì đó.

Được rồi, kỳ thật chỉ cần đãi ngộ tốt với nhà Xuân Hoa là được rồi.

Lý Phỉ không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt.

Đây không phải là tìm Điền Dân, đây là tìm chủ tử. Còn có tính cách của Dì cả đó, Lý Phỉ thật không dám cho một cái cực phẩm lại đây ở, nàng tuyệt đối là không ứng phó được.

Mẹ Xuân Hoa không ngờ nàng sẽ cự tuyệt thẳng thừng như vậy, rõ ràng nhìn thấy mấy ngày nay Lý Phỉ đối đãi với nhà mình không tệ, lại thường xuyên mang gì đó lại đây, có cảm giác thân cận với nhà mình rất nhiều rồi, cho nên lần này về nhà mẹ đẻ, tỷ tỷ bà đưa ra yêu cầu này thì mẹ Xuân Hoa không hề nghĩ ngợi đáp ứng luôn.

“Người đó là dì con! Con không thể giúp đỡ người thân của mình sao?” Mẹ Xuân Hoa thực bất mãn với hành vi không muốn giúp đỡ thân thích này của Lý Phỉ.

“Mọi thứ của ta đã được phân phối tốt lắm, chẳng lẽ bà để ta đuổi những người này đi để lại cho dì?” Lý Phỉ hỏi.

“Vậy, vậy không được sao? Dù sao cũng là giúp người nhà mình, người khác sẽ không nói gì.” Mẹ Xuân Hoa đỏ mặt, vẫn hy vọng có thể giúp tỷ tỷ nhà mình một ít, tuy rằng mấy năm nay tỷ tỷ làm mấy chuyện không hay hay lắm nhưng dù sao vẫn là tỷ tỷ mình. Hơn nữa chính bà đã đáp ứng người ta rồi không thể đổi ý.

“Ừm, là có thể. Chính là giúp người trong nhà thôi, cũng để cho người khác nghĩ ta là người nói chuyện không giữ lời, không đối đãi công bằng, cuối cùng vì người trong nhà nên thu hồi ruộng đất của họ, cuối cùng không có người tin tưởng mình, không đồng ý làm điền dân cho mình nữa, cuối cùng những đám ruộng đó không có người làm thì chuyển hết cho người nhà làm.”

Lý Phỉ nói có chút khoa trương, nhưng phải như thế này mới thuyết phục được mẹ Xuân Hoa.

“Hắn là không thể nào, không đến mức đấy đi.” Mẹ Xuân Hoa tuy nói nhưng cũng không dám khẳng định, bà tuy rằng muốn giúp nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không đến mức vì giúp nhà mẹ đẻ lại hại nữ nhi của mình.

Lý Phỉ thấy bộ dạng này của mẹ Xuân Hoa thì biết trong lòng bà nghĩ cái gì. Kỳ thật chỉ cần nàng tìm được biện pháp đúng, không cần mỗi lần đều xé rách da mặt vẫn có thể thuyết phục mẹ Xuân Hoa, không cho bà càn quấy.

Tựa như vừa rồi, chỉ cần nói cho bà, giúp người nhà bà thì sẽ tổn hại nghiêm trọng tới lợi ích của con gái mình, bà sẽ không đi làm như vậy.

Mẹ Xuân Hoa không thể thực hiện hứa hẹn của mình, thế nên ngại ngùng đi tới nhà mẹ đẻ, vì thế còn giảm đi không ít công phu cho Lý Phỉ.

Đây là nói sau.

Lý Phỉ gần đây thích cưới ngựa.

Đó là vì một ngày Lý Phỉ được mời đi Trần quý phủ. Trần Vi Vi chiêu đãi nàng chính là cưới ngựa.

Lý Phỉ mới biết được các nữ tử khuê các không phải ai cũng toàn chỉ biết thêu hoa đọc sách, còn có những hoạt động bên ngoài, đó chính là cưới ngựa. Nữ tử khuê các cưới ngựa là phổ biến, thì ra là một trong người sáng lập ra Đại Tần là một nữ tướng quân, chính là Tư Đồ Hưởng Nguyệt, nghe nói rất am hiểu võ thương, có thể một địch trăm, là một nữ tướng quân vang danh tứ phương, cho nên sau này Đại Tần không hề ít nữ tử biết cưới ngựa múa đao, đến bây giờ tuy rằng ít múa đao nhưng cưới ngựa thì vẫn được lưu hành và được cho phép.

Lý Phỉ nhìn Trần Vi Vi cùng mấy nữ tử khuê các mặc trang phục cưới ngựa tư thế oai hùng hiên ngang, trong lòng hâm mộ cực kì.

Cho nên sau khi trở về liền mua một con ngựa chuẩn bị học cưới ngựa.

Mà nơi này có sẵn lão sư, chính là Đoạn Dật Sơn.

Lần đầu tiên Lý Phỉ nhìn thấy Đoạn Dật Sơn chính là thấy hán cưới con ngựa đen. Bây giờ có sẵn tài nguyên tội gì không dùng chứ.

Đoạn Dật Sơn vừa đứng lên đi rèn luyện thì bị Lý Phỉ kéo đi hậu viện.

Hậu viện có cái sân rất lớn có thể dùng để học cưới ngựa được.

Lý Phỉ mặc một bộ cưỡi ngựa màu đỏ, né tránh Nữ Nữ đuổi theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi vào hậu viện. Lý Phỉ muốn học cưỡi ngựa còn có một nguyên nhân khác, chính là trang phục cưỡi ngựa rất dễ nhìn.

Lý Phỉ từ rất xa đã thấy Đoạn Dật Sơn đang vượt lông ngựa, động tác của hắn mềm mại, vẻ mặt cũng thực nhu hòa không hề giống với vẻ mặt ngày thường, xem ra là một người yêu ngựa.

Nhìn thấy Lý Phỉ lại đây, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, Lý Phỉ không có chú ý.

“Bắt đầu đi.” Lý Phỉ vẻ mặt hưng phấn cùng chờ mong.

“Ừ, người lại đây sờ con ngựa trước.”

Lý Phỉ học theo động tác của Đoạn Dật Sơn vượt lông ngựa. Lông ngựa thực thô, không phải mềm mại như vậy, thân thể nó ấm áp thực thoải mái. Đặc biệt khi tay nàng đụng tới người nó, nó hất xì một cái.

“Bây giờ người lên ngựa thử xem.” Đoạn Dật Sơn nói xong tay nắm cương ngựa, ánh mắt nhìn chằm chằm động tác của Lý Phỉ.

Lý Phỉ nhắc chân đạp vào giá bước lên, dùng sức không đúng liền bị ngã.

Đoạn Dật Sơn lập tức bước nhanh đến tiếp được Lý Phỉ, chỉ vào đường cái: “Người làm như vậy không đúng, phải là tay vịn trụ yên ngựa, thuận tiện dùng sức, chân dẫm bàn đạp sau đó mới lên ngựa.”

Sau đó liền phản ứng lại, tay mình còn ở trên lưng Lý Phỉ. Hắn như là cả kinh, lập tức rút tay về.

Lý Phỉ còn đang suy nghĩ lời nói của Đoạn Dật Sơn vừa rồi, không chú ý tới nơi này, lúc chuẩn bị lên ngựa quay đầu nhìn ánh mắt Đoạn Dật Sơn lóe ra, không dám nhìn thẳng Lý Phỉ. Vành tai của hắn dưới ánh nắng hồng dục lên, Lý Phỉ thấy thú vị, cảm thấy quen thuộc giống như đã từng nhìn gặp được ở đâu đó.

“Ta làm mẫu một lần.”

Nói xong, Đoạn Dật Sơn xoay người nhảy lên lưng ngựa. Động tác lưu loát, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi. Hắn ngồi ở trên ngựa cúi đầu nhìn Lý Phỉ: “Nhìn được không?”

Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp như vậy, khuôn mặt ngăm đen cương nghị dưới ánh mặt trời chiếu ánh vàng, vành tai đỏ kia nhìn càng thêm rõ nét, vừa rồi có phải là hắn thẹn thùng?

Trong đầu Lý Phỉ hiện lên ý niệm này.

Cuối cùng dưới sự hiệp trợ của Đoạn Dật Sơn Lý Phỉ cũng lên được ngựa. Học cả một ngày mới lê lét đi về.

Lý Phỉ nằm ở trên giường ai thán, nhìn cưỡi ngựa suýt khí cỡ nào, bây giờ bản thân nàng học cả một ngày, đùi và bụng đau dữ tợn. Nhớ tới cảnh mình lê lét cái chân đi tập tễnh, Đoạn Dật Sơn đi ở đằng sau đưa nàng trở về hình như vành tai lại đỏ.

Ngay cả Lý Phỉ cũng hiểu được ngượng ngùng.

“Lý Phỉ tỷ, đây là Dật Sơn đại ca bảo ta đưa tới cho tỷ.”

Lý Phỉ tiếp cái chai trong tay Xuân Vân, tò mò đây là cái gì.

“Lý Phỉ tỷ, đây là cái gì?” Xuân Vân cũng tò mò.

“Không biết, được rồi, trễ rồi mau trở về nghỉ ngơi đi.” Lý Phỉ không trả lời Xuân Vân, trực tiếp đuổi nàng đi ra ngoài.

Lý Phỉ mở ra cái chai ngửi có vị thuốc, là cho mình dùng bôi vào vết xước da sao? Lý Phỉ nhịn không được mặt đỏ lên, đại khái hắn cũng biết đùi mình bị xước da đi.

Lý Phỉ bôi thuốc, thuốc bôi ở trên người thực mát mẻ, trong chốc lát đùi đã hết đau. Lý Phỉ ngửi mùi hương của thuốc dần dần chìm vào giấc ngủ.

38. Chương 38

Lý Phỉ còn học thêm mấy ngày cuối cùng thì cũng học được ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi, cho ngựa chạy thì Lý Phỉ chưa làm được. Nhưng được thế này đã là không tệ rồi.

Vì thế Lý Phỉ khi ra ngoài chủ yếu là cưỡi ngựa. Nhưng mỗi lần đều là Đoạn Dật Sơn ở bên cạnh dắt ngựa.

Hôm nay Lý Phỉ chuẩn bị đi chi nhánh xem xét. Lý Phỉ mở ba cái chi nhánh ở trong thành, mỗi chi nhánh làm ăn cũng không tệ lắm.

Trên đường đi Lý Phỉ nhìn thấy có người đi lại, nàng thấy rõ bộ dạng người tới, Hà tú tài thần sắc vội vàng, sắc mặt khó coi.

Lý Phỉ không ngờ lại nhìn thấy Hà tú tài ở chỗ này. Đi đường này thường là đi Lý gia thôn hoặc là Lý gia trang, như vậy là hắn đi đâu?

Hà Sự nhìn thấy Lý Phỉ thì tiến lên. Lý Phỉ dừng ngựa lại nhìn hắn.

Tuy rằng sắc mặt Hà Sự không tốt nhưng vẫn lễ với Lý Phỉ: “Vị huynh đài này, xin hỏi tới Lý gia trang đi như thế nào?”

Thì ra là thật sự đi Lý gia trang.

Lý Phỉ bất động thần sắc, chỉ vào con đường mặt sau: “Đi thẳng về phía trước là có thể nhìn thấy Lý gia trang.”

“Đa tạ huynh đài.” Hà Sự lại làm cái lễ, Lý Phỉ không quen nhìn bộ dáng này của hắn, nếu mình gả cho hắn, không nói đến hắn không quen nhìn hành vi của mình, chính là mỗi ngày hành lễ lẫn nhau như vậy cùng hắn, thật đúng là chịu không nổi.

Lý Phỉ nhìn Hà sự đi hướng Lý gia trang bản thân lại tiếp tục xuất phát tiến về phía trong thành.

Chờ khi Lý Phỉ xong xuôi công việc trở về đã là trời tối, Hồ thúc báo cáo sự tình hôm nay cho Lý Phỉ.

“Công tử, hôm nay có người tên Hà Sự tới tìm người nhưng người không ở, hắn đợi một lúc thì bước đi.”

“Ừ.” Hôm nay ở trên đường Lý Phỉ đã nhìn thấy hắn, thì ra là thật sự tìm mình.”Hắn có nói gì không?”

Hồ thúc nói: “Hắn nói có việc quan trọng muốn nói với người, vì sao bỗng nhiên từ hôn.”

Lý Phỉ nghe nhin không được cười nhạo, cái gì gọi là từ hôn? Mình và hắn đâu có hôn ước, như thế nào có thể gọi là từ hôn?

Không quá vài ngày, Hồ Hoa trở lại.

“Công tử, bên ngoài khắp nơi đang truyền chuyện của người.” Hồ Hoa thật cẩn thận nói.

“Nói cái gì?”

“Nói công tử người là nữ tử chưa gả lại có con, còn nói công tử trước kia là cái nha hoàn, hiện tại đã có nhiều tiền như vậy, lại lịch tiền này bất chính...” Hồ Hoa nói xong thật cẩn thận quan sát phản ứng của Lý Phỉ.

“Hiện tại ở trong thành đã truyền khắp rồi, ta thấy có thể là có người giở trò quỷ.”

Truyền khắp trong thành? Xác thực, nơi này không có tivi và truyền thông, một tin tức truyền nhanh như vậy thì nhất định là có người giở trò quỷ. Hơn nữa thân thể Lý Phỉ thực dễ dàng điều tra ra, nhưng trước đó không có lời đồn đãi gì, bây giờ lại truyền mở thì nhất định có cổ quái rồi.

“Trong thành cũng có ba gian cửa hàng thực phẩm mở bán đồ ăn giống chúng ta, nhưng sinh ý không tốt bằng của chúng ta, hơn nữa tuy rằng đồ ăn bọn họ làm theo bộ dáng của chúng ta nhưng không có hương vị tốt như của nhà chúng ta.”

“Vậy người đi thăm dò xem.”

Chờ Hồ Hoa đi rồi, Lý Phỉ đã sớm nghĩ đến cửa hàng của mình sẽ phát triển không ngừng, sinh ý bên Lạc Dương kia cũng không tệ, Trình gia đang chuẩn bị đến kinh thành mở thêm mấy nhà. Loại tình huống này, khẳng định sẽ có người đổ mắt, nhất định bọn họ sẽ bắt chước những thứ trong cửa hàng của mình.

Còn chưa đợi được tin tức của Hồ Hoa lại truyền đến một cái tin tức xấu, thì phải là có người ăn thực phẩm trong điểm của mình trúng độc, hiện tại Hồ Hoa bị bắt vào nhà lao.

Lý Phỉ vội vàng đi huyện nha. Khi đó Hồ đại nương và mấy đầu bếp nữ cũng bị bắt vào nhà lao. Lý Phỉ dứt lốt quan sai gặp được Hồ Hoa và Hồ đại nương, thấy Hồ Hoa và Hồ đại nương, còn có mấy đầu bếp nữ vẫn khỏe không bị thương, thế này mới yên tâm.

Lý Phỉ không nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp làm bảo bọn họ nói rõ ràng sự tình.

Thì ra là sáng sớm hôm nay có một đám người nâng một người vào, nói là ăn bánh ngọt cửa hàng nhà nàng trúng độc, tiếp theo là quan nha tới bắt người.

Hồ đại nương khẳng định tuyệt đối đồ ăn mình làm không thể làm người ta trúng độc được, khẳng định là vu hãm.

Lý Phỉ trấn an bọn họ, nói cho bọn họ rất nhanh sẽ đi điều tra rõ ràng để cứu bọn họ ra.

Lý Phỉ thấy việc này đến quá khéo, khẳng định là có dự mưu sẵn rồi. Nàng lại dứt lốt chút tiền, hy vọng quan sai có thể chiếu cố mấy người Hồ Hoa và Hồ đại nương một chút. Những người đó thu tiền đương nhiên không cự tuyệt.

Lý Phỉ đi ra khỏi nhà lao, hiển nhiên ánh sáng bên ngoài làm cho Lý Phỉ không thích ứng, nàng lấy tay chắn ánh mặt trời. Lý Phỉ đi về cửa hàng trước, cửa hàng cơ bản không có mối làm ăn nào, mọi thứ lộn xộn. Lý Phỉ cho người đóng cửa lại, bản thân thì chuẩn bị đi Trần phủ tìm Trần Lương, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lúc tìm được Trần Lương, dường như hắn biết nàng muốn nói gì, hắn không hứa hẹn cái gì, chỉ là nói cho Lý Phỉ ba ngày sau hắn sẽ khai đường thẩm tra xử lý vụ án này, cũng uyển chuyển tỏ vẻ, dường như khổ chủ thực kiên định, hơn nữa cũng muốn đem chuyện này xé ra to.

Lý Phỉ biết tin tức này lập tức đi tìm người cáo trạng, cũng chính là người công bố chính mình trúng độc.

Hỏi thăm sau mới biết được, xác thực người này trúng độc, hơn nữa hắn tìm đại phu nổi tiếng trong thành xem bệnh, đại phu cũng kết luận là trúng độc.

Đương nhiên Lý Phỉ không tiếp thu chuyện hắn vì ăn đồ quán mình mà trúng độc, như vậy người kia hoặc là ăn cái khác trúng độc, hoặc chính là cố ý.

Nếu là ăn cái khác trúng độc, vì sao người kia trực tiếp tìm quán mình, hình như nhận định nhất định sẽ trúng độc, hơn nữa nhất định là ăn Lý gia gì đó mới trúng độc.

Trọng yếu nhất là hắn tìm đại phu.

Lý Phỉ đã sớm hỏi thăm tốt lắm, người kia là con ma bài bạc, trời sinh tính ham bài bạc, không nói đến hắn ngày đó vì sao đi vào quán của mình mua bánh ngọt, nhà hắn hiện tại chỉ có bốn bức tường là tuyệt đối không có khả năng đi tới chỗ Viên đại phu kia. Viên đại phu là nổi danh danh y trong thành, tiền chẩn mạch không phải người thường có thể trả được. Có tin chẩn của Viên đại phu, nếu lên công đường, có nhân chứng, với lại nhân chứng này lại rất có tiếng sẽ tăng cường độ tin tưởng của họ.

Lý Phỉ đem tra xét rành mạch con ma bài bạc kia. Con ma bài bạc này tên Trương Cường, trong nhà không có cha mẹ, có một người vợ. Rất yêu đánh bạc, nghe nói đánh thua hết cả ruộng đất trong nhà, mấy ngày hôm trước còn bị sòng bạc đòi nợ, hôm kia không biết như thế nào mà lại có tiền trả, còn có cả tiền đánh thêm ván nữa, đương nhiên vẫn là thua.

Lý Phỉ cho rằng số tiền đó rất khả nghi. Đồng dạng khả nghi còn có một gian cửa hàng trong thành.

Lý Phỉ tới cửa hàng gần đó mua chút điểm tâm, ngồi ở một tửu lâu gần đó.

Điểm tâm này rất giống cửa hàng nàng, chắc là mất rất nhiều công sức. Nhưng xác thực hương vị kém một chút. Chắc là khi phối nguyên liệu chưa nắm chắc kỹ thuật, chắc là một số kỹ thuật họ không biết. Nhưng cửa hàng này sau khi cửa hàng nhà mình gặp chuyện không may sau thì dường như sinh ý tốt hơn rất nhiều.

Nghe nói thời gian trước họ khai trương có làm chuyện hạ giá, tuy rằng có làm giảm sinh ý cửa hàng của hàng, nhưng hương vị vẫn kém hơn, cho nên không có ảnh hưởng lớn gì. Lúc ấy Lý Phi không để ý, kiểu cạnh tranh như vậy là bình thường.

Nhưng bây giờ xem ra lại quá mức trùng hợp. Lý Phi cảm thấy chuyện lần này chắc chắn có liên quan tới nhà đó.

“Hà huynh! Nghe nói người đính hôn, chính là vị kia ở Lý gia trang?” Thanh âm người nọ không nhỏ, Lý Phi nghe thấy hẳn nói tới Lý gia trang, theo phản xạ nhìn xuống thì thấy Hà Sự ngồi cùng một đám người trong đại sảnh lầu một.

Lý Phi ở ghế lô lâu hai nên những người đó không thấy nàng.

Hà Sự sững mặt lên “Đừng nói nữa!”

Hắn nói xong buồn bực ngồi một bên uống rượu.

“Làm sao vậy, Hà huynh? Nghe nói gia cảnh vị kia không tệ đâu, người xem Lý gia trang này đều là của nàng, hơn nữa hình như người cũng không tệ đâu.” Ngữ khí người kia lỗ mãng, Hà Sự bị bọn họ cười sắc mặt càng khó nhìn.

“Hừ! Đừng nói cho ta người không nghe nói! Nữ tử không tuân thủ nữ tắc như vậy đừng làm gì! Chưa xuất giá đã có đứa nhỏ còn muốn gả cho ta! Ta cũng không muốn kết hôn với cái phụ nhân cho ta đội nón xanh!”

Lý Phi nghe xong mặt trắng bạch, cho dù Lý Phi phóng khoáng tới đâu nhưng nghe được người khác chửi bới mình như vậy cũng sẽ tức giận.

“Nói cũng phải, nàng trước đó chỉ là cái tiểu nha đầu, lại lập tức có nhiều tiền như vậy, mua nhiều đất như vậy, người nói có thể hay không tiểu tử Lý gia kia...”

Bọn họ càng nói càng thái quá, cuối cùng nói Nữu Nữu là của lão gia Lý gia, chính mình là cái ngoại thất.

Lý Phi rất muốn lao ra chửi những người đó một trận nhưng cố nhịn xuống. Nàng hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, nói với Đoạn Dật Sơn bên cạnh: “Đoàn đại ca, người giúp ta nhìn ông chủ cửa hàng này.”

Lý Phi phái người điều tra lão bản cửa hàng này rồi, là từ kinh thành đến đây, họ Ngô. Cũng không có gì đặc biệt. Lý Phi cảm thấy, nếu ông chủ cửa hàng này có liên quan tới Trương Cường thì chỉ cần mình thoáng bức bọn họ nhất định lộ ra dấu vết.

Đoạn Dật Sơn nghe xong muốn nói lại thôi, sau đó vẫn gật đầu đáp ứng.

Lý Phi trở lại thôn trang thì nhìn thấy Hồ thúc và Đạt Tử đứng ở cửa vẻ mặt lo lắng. Nhìn thấy ngựa Lý Phi lập tức tiến lên. Lý Phi không nói gì thêm, cho hai người đi theo đến đại sảnh.

“Công tử, mẹ và ca ca ta làm sao vậy?”

Lý Phi vừa ngồi xuống, Đạt Tử liền nhịn không được hỏi.

“Hiện tại tạm thời không sao.” Lý Phi an ủi hai người: “Trần đại nhân nói ba ngày sau khai thăm, mấy ngày nay chúng ta tìm được chứng cứ là được.”

“Công tử, người cũng biết, mẹ và mẹ ta sẽ không hạ độc hại người, vì sao người khác ăn không làm sao còn người đó ăn lại có chuyện! Nhất định là hấn vu khống!” Đạt Tử vẻ mặt tức giận nói.

”Đương nhiên ta biết, nhưng hấn ta một mực cam đoan không ăn ở chỗ khác, chỉ ăn bánh ngọt trong cửa hàng bị trúng độc nên có thể nói gì chứ!”

“Ta muốn đi đánh hấn một trận, hỏi hấn sao lại hãm hại mẹ và ca ca ta!” Đạt Tử tức giận gờn nắm đấm vội la lên.

“Người đứa nhỏ này nói cái gì vậy! Đừng thêm phiền!” Hồ thúc ở một bên quả trách, tuy rằng Hồ thúc cũng rất lo lắng nhưng biết chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Hiện tại Lý Phỉ thật sự chưa nghĩ ra cách nào, chỉ là bảo bọn họ tạm thời đừng có gấp, rất nhanh sẽ kết quả.

Lý Phỉ nằm ở trên giường muốn nghỉ ngơi một chút.

Hiện tại Hoa Tử và Hồ đại nương đều ở trong lao, rõ ràng là có người muốn hãm hại mình. Mà lúc này Lý Phỉ nghĩ tới những lời đồn gần đây. Lúc đầu Lý Phỉ không để ý, nhưng bây giờ khác rồi. Những lời mình nghe được này e là có người cố ý nói ngoa, bịa đặt. Chỉ sợ rất nhiều người cũng nghĩ như vậy, chính mẹ ruột Xuân Hoa lúc đầu cũng nghĩ như vậy huống chi là dân chúng bình thường khác!

Lại lịch Nữ Nữ có thể giải thích được, có người biết nó là do được nhật về, nhưng số bạc tự nhiên toát ra kia nói thế nào. Nói cho bọn họ là mình bán mẫu đơn được ư! Quang minh chính đại!

Đương nhiên không thể nói như vậy, nói xong chỉ sợ càng phiền toái. Người ta sẽ lại hỏi mẫu đơn lấy ở đâu ra, cứ dây dưa như vậy chẳng lẽ sau cùng lại phải nói mình có cái không gian à!

Nhưng những lời đồn đãi hôm nay mình nghe được, ai nghe xong đều khó chịu, mà mình lại không thể giải thích được chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Một loại cảm giác cô độc, khát vọng ấm áp, hy vọng có chỗ dựa vào dâng lên trong lòng. Cho dù đời trước hay đời này Lý Phỉ cũng chưa từng yếu đuối. Đời trước nàng đã sớm phải gánh trọng trách gia đình, đời này luôn vì cuộc sống của mình và phần dẫu. Nhưng bây giờ cảm giác đó lại mãnh liệt như vậy.

Nàng gơ hai tay ôm đầu gối nằm ở trên giường...

39. Chương 39

“Lý Phỉ tỷ!” Xuân Vân chạy vào. Lý Phỉ nghe thấy tiếng của nàng lập tức ngồi dậy. Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt Xuân Vân hồng hồng cảm thấy kỳ quái, đang định mở miệng hỏi thì Xuân Vân nhảy nhào vào. Tựa vào bắp vai Lý Phỉ khóc lên. Lý Phỉ vội vàng ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng an ủi: “Làm sao vậy?”

Trong miệng hỏi nhưng trong lòng lại nhin không được hãm mộ Xuân Vân, tâm tư Xuân Vân đơn thuần không có phiền não gì, cho dù có người mẹ lắm điều nhưng lại cực yêu thương nàng. Nàng muốn khóc liền khóc, thương tâm thì tìm người dựa vào, còn mình thì sao?

“Lý Phỉ tỷ, hu hu, tỷ nói đi, Hoa Tử ca sẽ không sao chứ?”

Lý Phỉ nhìn Xuân Vân hai mắt đầm lệ lưng tròn nhìn mình, cười lắc đầu, nàng nghĩ nếu mình cũng tìm người dựa vào chắc là không được rồi.

“Lý Phỉ tỷ, chẳng lẽ Hoa Tử ca sẽ có chuyện! hu hu hu ~~” Xuân Vân thấy Lý Phỉ lắc đầu thì nghĩ là Hoa Tử sẽ có chuyện thì khóc mãnh liệt hơn!

“Không phải, không phải.” Lý Phỉ không ngờ nàng hiểu lầm vội ôn nhu an ủi: “Người yên tâm đi, Hoa Tử không sao đâu, ngày kia sẽ được đi ra.”

“Thật sự?” Xuân Vân nhìn chằm chằm Lý Phỉ đợi nàng cam đoan.

“Thật sự, ta khi nào thì lừa ngươi! Đúng rồi!” Lý Phỉ nhìn cái mũi nhỏ hồng hồng của Xuân Vân, cười xấu xa nói: “Làm sao bỗng nhiên lại lo lắng cho Hoa Tử vậy hả?”

Xuân Vân lập tức ngồi xuống lau nước mắt, ngượng ngùng cúi đầu: “Ta chỉ là lo lắng cho Hoa Tử ca.”

“Hoa Tử ca? Khi nào thì gọi Hoa Tử ca vậy?” Lý Phỉ cười càng vui vẻ, kỳ thật hai người này Lý Phỉ vẫn rất coi trọng, Hoa Tử ổn trọng, Xuân Vân hoạt bát đơn thuần, rất xứng đôi.

Kỳ thật Lý Phỉ làm chủ tử đúng là không xứng chức. Tuy rằng mẹ Xuân Vân làm một số việc thật sự làm cho người ta không thích, nhưng đối với chuyện của con gái mình thì rất quan tâm, thấy con gái sắp mười

bốn, cho nên bắt đầu tìm con rể. Ánh mắt mẹ Xuân Vân cũng không tẻ, liếc mắt một cái liền coi trọng Hồ Hoa.

Cha Hồ Hoa là quản sự, mẹ cũng là quản sự, tuy rằng không thích bà nhưng là xem ở con bà không tẻ nên không so đo. Hồ Hoa tuổi còn trẻ có thể lên làm quản sự, chỉ sợ không ít người nghĩ muốn gả cho hắn. Hơn nữa hai nhà ngay tại một khu, nữ nhi không phải gả xa, tùy lúc có thể chạy đến, dù sao mẹ Xuân Vân cũng chỉ có một đứa con gái thôi.

Mẹ Xuân Vân quyết định tiên hạ thủ vi cường, hơn nữa dựa vào quan hệ Xuân Vân và Lý Phỉ, Lý Phỉ cũng sẽ đồng ý. Cho nên có nói trước với Lý Phỉ định ra Hồ Hoa, đến tuổi lại thành thân. Kỳ thật mẹ Xuân Vân cũng không đem sự tình nói cho Xuân Vân biết, bà nghĩ để định ra rồi mới nói. Nhưng mẹ Xuân Vân xuất phát từ quan tâm đại sự cả đời nữ nhi, vì thế mỗi ngày không có việc gì sẽ đi sang nhà Hồ Hoa cách vách ngồi quan sát Hồ Hoa. Bản thân ra ngoài mua đồ xong về lại đi sang cửa hàng nhà Hồ Hoa ngồi tiếp tục quan sát.

Vì thế Xuân Vân phát hiện mẹ nàng có chỗ kì quái nên hỏi, mẹ nàng trả lời thế này: “Nha đầu ngọc, còn không phải là vì người.”

Mẹ Xuân Vân chỉ là nói nhỡ miệng, mà Xuân Vân liên tưởng đến hành vi của mẹ mình mấy ngày nay, mới biết được mẹ mình chuẩn bị nói chuyện hôn sự.

Vì thế Xuân Vân vốn không có ý tưởng gì, nhưng khi biết tương công tương lai là Hồ Hoa thì nhịn không được miên man suy nghĩ. Cái này cũng không thể trách Xuân Vân, dù sao thời đại này kết hôn sớm, nữ hài tử cho dù là đơn thuần, lớn như vậy thì cũng biết một ít tình hình. Xuân Vân khi không biết Hồ Hoa sẽ là phu quân mình thì có thể thản nhiên đàm tiếu cùng Hồ Hoa. Hiện tại nhìn thấy Hồ Hoa, chỉ cần hắn vừa bước lên thì Xuân Vân ngoại trừ ngưỡng ngưỡng thì cũng chỉ còn lại ngưỡng ngưỡng mà thôi.

Vốn mẹ Xuân Vân đã coi trọng, chuẩn bị tìm Lý Phỉ nói vậy mà lại xảy ra chuyện này.

Lý Phỉ tiến bước Xuân Vân, bản thân một mình ngồi một lúc sau thì Đoạn Dật Sơn trở lại. Hắn hiển nhiên không có thu hoạch gì, Lý Phỉ hiển nhiên không thêm để ý, ngày mai...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Phỉ vừa dậy mang theo Nữu Nữu và ba con chó chạy bộ trong sân.

Lý Phỉ cảm thấy thân thể phải được rèn luyện từ nhỏ, nơi này thiết bị chữa bệnh lạc hậu, bản thân mà không có thân thể tốt, như vậy thì có kiếm được nhiều tiền cũng không địa phương tiêu.

Cho nên mang theo Nữu Nữu chỉ có hai tuổi chạy trong sân.

Nữu Nữu chỉ làm như đang chơi cùng nàng nên rất là vui vẻ. Nó nhấc cái chân ngắn thì chạy với ba con chó, thỉnh thoảng nhìn thấy bông hoa xinh đẹp lại đòi hái xuống nói là muốn Lý Phỉ đội cho nó.

Hiển nhiên Lý Phỉ thực hưởng thụ cuộc sống như vậy, nàng chạy chậm rãi ở phía sau, mấy nha đầu cũng quen như vậy, không giống lần đầu tiên chạy vài bước đã thở hổn hển.

Tiếp theo ăn điểm tâm, Lý Phỉ để bọn họ mang Nữu Nữu đi về trước, chính mình cưỡi ngựa đi cùng Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn không cưỡi, mỗi ngày chỉ nắm ngựa, để Lý Phỉ ngồi trên lưng ngựa rồi dắt ngựa đi rong.

Tuy rằng Lý Phỉ cảm thấy rất quái dị, nhưng làm một cái đệ tử tốt, không dám phản bác chỉ thị của lão sư.

“Phu nhân, lão gia tử bọn họ đến đây.” Một nha hoàn báo lại.

Lý Phỉ lập tức xoay người xuống ngựa, trong lòng nghĩ đến bọn họ tìm mình rốt cuộc là chuyện gì.

Đến đại sảnh thì thấy mẹ và cha Xuân Hoa đều ở.

“Tiểu Phỉ, con, con không sao chứ.” Cha Xuân Hoa lo lắng nhìn Lý Phỉ hỏi.

Lý Phỉ đại khái đoán được là chuyện gì, chắc là nghe được lời đồn đãi bên ngoài đi.

“Không sao.”

“Ai.” Cha Xuân hoa thở dài một hơi, chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn mẹ Xuân Hoa: “Đây đều là mẹ con tạo nghiệt! Người nói người gọi tỷ tỷ người tới bàn chuyện hôn nhân, còn chưa nói gì đã loạn truyền khắp nơi, bây giờ thì tốt rồi, hại ngay con gái mình.”

Cha Xuân hoa cả giận nói.

Mẹ Xuân Hoa không mở miệng, việc hôn nhân này là tỷ tỷ nhắc tới, chính mình cảm thấy có thể cho nên mới chuẩn bị đi nhìn xem. Sau đó mọi người đều không đồng ý thì nghĩ chắc không có việc gì, không ngờ là tỷ tỷ mình kia thế nhưng chưa biết tình huống thế nào đã nói cho Hà sự. Hà Sự biết có người nói thân thì không nói cái gì, còn rất cao hứng chuẩn bị đi nhìn xem, không nghĩ tới lại thấy tin tức này: nói người ta không muốn, không nói chuyện !

Hà Sự nghĩ Lý gia đùa giỡn mình thì đương nhiên mất hứng. Sau đó biết chuyện rõ ràng, Hà Sự then quá thành giận mới có chuyện sau này.

“Ta, ta cũng không biết sẽ thành như vậy.” Mẹ Xuân Hoa trong lòng cũng không chịu nổi, con gái mình lại vu tội thành như vậy: “Ngày mai ta trở về nói cho tỷ ấy.”

“Còn cái nhà tỷ phu kia của người nữa! Sau này không được lui tới với bọn họ nữa !” Cha Xuân Hoa hung hăng trừng mắt nhìn mẹ Xuân Hoa, mẹ Xuân Hoa rụt cổ lại không dám phản bác.

“Cha, ta không sao, người đừng lo lắng.” Lý Phỉ đương nhiên biết cha Xuân Hoa là thật tâm lo lắng cho mình nên an ủi hẳn.

Tiến bước cha mẹ Xuân Hoa, Lý Phỉ bảo Đoạn Dật Sơn nhìn họ Ngô, còn mình mang theo Đạt Tử và mấy gã sai vặt cao lớn ra cửa.

Lý Phỉ ra ngoài thì trực tiếp đi tới nhà Trương Cường.

Quả nhiên nhà Trương Cường chỉ có bốn bức tường, Lý Phỉ trực tiếp bảo người ta đẩy cửa đi vào. Trương Cường đang nằm ở trên giường thấy một đoàn người đi vào thì theo bản năng bật dậy quỳ xuống ôm đầu cầu xin tha thứ: “Đại gia tha mạng!”

Lý Phỉ không nói gì Đạt Tử đã mở miệng: “Người là nên cầu xin tha thứ! Ta nói cho người, người tốt nhất là khi gặp quan lão gia thì nói là người oan uổng mẹ và ca ta.”

Trương Cường vừa nghe thấy không phải là siết nợ! Nhưng nhìn thấy đến nhiều người như vậy cũng không dám quá kiêu ngạo, choáng choáng nhìn chằm chằm Đạt Tử.

“Mẹ và ca ta chính là chủ cửa hàng bánh ngọt, chính người vu tội bọn họ, hại bọn họ phải vào nhà lao. Hôm nay chúng ta mang theo ông chủ chúng ta đến đây, người nói thực ra đi.”

Trương Cường vừa nghe thì ra là ông chủ cửa hàng bánh ngọt. Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Phỉ, trong ánh mắt có cái gì đó làm cho Lý Phỉ cảm thấy không thoải mái.

“Người nói người ăn đồ cửa hàng chúng ta liền trúng độc?”

Trương Cường gật đầu, ánh mắt vẫn mê đắm nhìn chằm chằm Lý Phỉ, bởi vì lời đồn đãi nên trong thành không ai không biết Lý Phỉ là nữ nhân.

“Đúng, chính là ăn đồ ăn cửa hàng của người mới như vậy.”

“Nếu là như vậy chúng ta có thể bồi thường, người muốn được bồi thường cái gì?” Lý Phỉ vẫn là vẻ mặt ôn hoà như dĩ vãng, Đạt Tử ở bên cạnh nhìn bất mãn, hẳn là trực tiếp xông lên đánh hẳn một trận cam đoan khai hết.

Trương Cường liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái, nữ nhân chính là cái nữ nhân, vừa lên đã mềm nhũn. Trương Cường đứng lên lấy một cái ghế duy nhất trong phòng ngồi xuống: “Bồi thường cũng được, một trăm lượng đi.”

Quả nhiên là sư tử há mồm bự, Lý Phỉ trong lòng cười lạnh.

“Một trăm lượng không có, mười lượng, hơn nữa người phải chứng minh là người vu hãm, cũng phải đem người sau lưng nói ra.”

“Mười lượng, người cho ta là ăn mày à! Không nói! Ta chính là ăn các đồ cửa hàng các người bị trúng độc.” Nói xong cười vẻ mặt vô lại.

“Người đúng là đồ không giống người, trước đánh cho người một trận rồi nói sau.” Đạt Tử nói xong mang theo vài gã sai vặt cao lớn giơ nắm đấm nện xuống.

Trương Cường ôm đầu vừa trốn vừa kêu: “Đừng đánh! Đừng đánh!”

Lý Phi ngăn lại Đạt Tử không cho hắn động thủ. Tuy rằng Đạt Tử tức Trương Cường nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh của Lý Phi, chỉ là lấy ánh mắt trừng Trương Cường.

Trương Cường vừa thấy không có người đi lên đánh lại thẳng lưng kiêu ngạo nói: “Ta nói cho người, nếu người đánh ta, ta liền cáo trạng với thanh thiên đại lão gia, các người chờ ngồi tù đi!”

“Các người là ai?”

Lý Phi đang định nói chuyện thì chợt nghe thấy thanh âm một nữ tử phía sau truyền đến. Lý Phi quay đầu nhìn thấy một nữ tử hơn hai mươi tuổi, quần áo trên người có chút cũ nát nhưng vẫn rất sạch sẽ. Nàng sợ hãi nhìn bọn họ. Lý Phi cảm thấy nàng ta thực nhìn quen mắt.

Không đợi Lý Phi nói chuyện, Trương Cường đã mở miệng, ngữ khí mui phần không tốt: “Đã về rồi? Sao lại trẻ như vậy? Bán được ăn không?”

Lý Phi thấy nàng kia thừa dịp đáp lời, cẩn thận lấy từ trong rổ ra hai cái bánh đưa cho Trương Cường, Trương Cường không nói hai lời cầm lấy liền ăn.

“Phi! Sao lại lạnh như thế chứ! Khó ăn đã chết!”

Nói xong ném một cái bánh nện vào mặt nàng kia, gỡ cái tính tình đại gia.

Lý Phi lạnh mắt nhìn nữ nhân kia chắc là vợ của Trương Cường, xem người này đối đãi với vợ của mình như vậy thì biết người này là một cận bá! Lý Phi vừa rồi nhìn thấy rổ ra của nàng đó, bên trong đều là một ít lá rau vụn nát.

Tuy rằng nữ tử kia cúi đầu đáp lời nhưng lại cẩn thận đưa ánh mắt nhìn Lý Phi, Lý Phi nhìn thấy trong mắt khiếp sợ nàng!

Khiếp sợ? Nàng khiếp sợ cái gì?

Tuy rằng Lý Phi nghi hoặc trong lòng nhưng không biểu hiện ra ngoài, bây giờ còn có chuyện trọng yếu phải làm.

Lý Phi nhìn tên vô lại trước mắt này, thấy phải đối phó người như thế nên dùng loại này biện pháp.

“Được! Chúng ta không đánh người!” Lý Phi ôn tồn như trước.

Trương Cường nghe xong cười càng đắc ý: “Ha ha, cho nên mới nói, người cái phụ nữ vẫn là ở nhà mà ôm con đi! Nếu không giúp ta ôm đứa nhỏ cũng không tệ! Ha ha...”

Lý Phi thấy hắn càng nói càng thái quá, sắc mặt trầm xuống, đang định mở miệng thì nữ tử bên cạnh đã mở miệng trước: “Cường Tử, người, người đừng nói như vậy, con người Lý cô nương không tệ!”

“Liên quan gì tới người, cút sang một bên cho ta.” Nói xong một phen đẩy nàng kia ra, nàng kia lảo đảo lui hai bước. Lý Phi nghe xong nhìn thoáng qua nữ tử kia, tin rằng mình chưa từng gặp qua nữ nhân này.

Nhưng vì sao nàng lại gọi mình là Lý cô nương?

40. Chương 40: Chương 40

“A, hôm nay nhà người có thật nhiều người nha!” Từ bên ngoài lại tiến vào một đám người, nhìn thấy nhóm người này thì Trương Cường cười không nổi nữa. Hắn cứng ngắc nghiêm mặt lấy lòng nhìn người cầm đầu: “Triệu gia, sao ngài lại đến đây?”

“Người nói đi! Trả tiền hai ngày trước thôi đi thôi.” Triệu gia kia cũng cười nhìn Trương Cường, nhưng trong cười là tràn đầy vẻ lo lắng.

“Triệu gia, ngài lại thử thả thêm hai ngày đi, hai ngày nữa sẽ có!” Trương Cường tươi cười muốn nhiều nịnh nọt còn có nhiều nịnh nọt, Lý Phỉ nhìn mà ghê tởm.

Triệu gia kia đi vòng quá hẩn, một chân đá văng ghế trước mắt ra, vợ Trương Cường sợ tới mức hét chói tai.

“Ha ha, Trương Cường, nghe nói người hai ngày trước đi tiệm ăn Hà gia kia làm sao có thể không có tiền đâu?”

Trương Cường sắc mặt trắng nhợt, tiếp tục nịnh nọt cười nói: “Vừa lúc thôi. Ta vốn là chuẩn bị đi tiệm Triệu gia ngài trả tiền nhưng bị người cứng rắn kéo vào trong đó, liền thua hết tiền rồi!”

“Không có tiền?” Kia triệu gia hỏi.

Trương Cường lắc đầu: “Triệu gia...”

Trương Cường còn chưa nói xong thì Triệu gia kia vung tay lên, mấy người đi theo Triệu gia vọt lên vây quanh Trương Cường đánh.

Lập tức lúc đó trong phòng tràn đầy tiếng cầu xin tha thứ, tiếng khóc, tiếng mắng to.

Vợ Trương Cường thấy trượng phu bị đánh thành như vậy đã sớm lui ở góc tường cúi đầu khóc.

Lý Phỉ thấy Trương Cường bị người đánh, thanh âm đánh vào thịt làm Lý Phỉ nghe mà khó chịu. Lý Phỉ quay đầu không nhìn.

Trương Cường kia bị đánh đau dùng sức cầu xin tha thứ, nhìn thấy Lý Phỉ còn đứng ở một bên liền chạy lại chỗ Lý Phỉ.

“Phu nhân, tiểu thư, đại gia người cứu mạng đi. Ta cái gì cũng đáp ứng người, cầu người bảo bọn họ đừng đánh.”

Thấy mặt hẩn chỗ xanh chỗ tím, lớn tiếng cầu xin tha thứ, trên mặt Lý Phỉ không tự giác mang theo chán ghét. Thấy bọn họ đánh cũng không sai biệt lắm mới mở miệng nói: “Triệu gia, thỉnh ngài ngừng tay!”

Quả nhiên triệu gia kia ngừng lại. Cũng không phải bởi vì sợ Lý Phỉ, Triệu gia mở sòng bạc, coi như là đã lẫn lộn lâu trong hắc bạch, tuy rằng không biết Lý Phỉ nhưng thấy Lý Phỉ ăn mặc mặc dù không tính thập phần hiển quý, nhưng cũng không tệ, hơn nữa còn có mấy gã sai vặt đi theo. Cho nên thấy ngữ khí Lý Phỉ không tệ nên mới sai người ngừng lại, xem Lý Phỉ muốn nói gì.

“Không biết Trương Cường nợ các người bao nhiêu?” Kỳ thật Lý Phỉ đã sớm biết Trương Cường nợ bao nhiêu, cũng biết là nợ người này. Bởi vì người này là Lý Phỉ phái người nhấn cho hẩn, đương nhiên hẩn không biết.

“Mười lượng.”

“Ừ, ta trả giúp hẩn.”

Triệu gia đương nhiên nguyện ý, mình đến lấy tiền không phải đến đánh người, có người trả tiền là được, quan tâm chuyện khác làm gì, gọi người dừng tay.

“Cám ơn đại gia, cám ơn đại gia.” Trương Cường thấy mọi người dừng tay, vội vàng đứng lên bái tạ Lý Phỉ, không còn bộ dáng vô lại như vừa rồi.

“Không cần cảm tạ, ký vào đây là được.”

Nói xong Lý Phỉ bảo Đạp Tử lấy tờ giấy đưa cho Trương Cường. Trương Cường tiếp nhận, nhìn thoáng qua, hỏi: “Đây là cái gì?”

Thì ra không biết chữ.

“Tờ giấy này là nói người trúng độc không phải vì ăn bánh ngọt trong cửa hàng của ta.”

“Không được! Mười lượng thôi đã đòi sai ta, ta nói cho người...”

Hắn còn định nói gì nữa, Lý Phỉ liền đánh gãy nói với Triệu gia: “Triệu gia, người xem hắn không đáp ứng rồi, vậy ngài tự đòi bạc của hắn thôi.”

Triệu gia ở bên cạnh nhìn làm sao còn không biết phát sinh chuyện gì. Hắn đương nhiên biết Lý Phỉ ý tưởng, muốn mượn tay đến bức Trương Cường. Thực ra hắn không so đo gì bởi vì hắn cũng thường xuyên làm chuyện như vậy, thậm chí còn ác hơn! Nếu không lấy được tiền thì có thể đánh người một trận, bản thân mình không thể đi một chuyến tay không.

Hắn trực tiếp gọi thủ hạ xông lên. Mấy người kia lại xông lên, Trương Cường thấy toàn thân đều đau vội vàng kêu lên: “Ta ký, ta ký, ta ký còn không được sao!”

Triệu gia nghe thấy thì bảo thủ hạ dừng lại.

Trương Cường vẽ mặt đau khổ tiếp nhận tờ giấy in cái dấu tay. Lý Phỉ làm sao còn quan tâm tới hắn nữa, tiếp nhận tờ giấy, đưa cho Triệu gia mười lượng bạc rồi bước đi.

Trở lại thôn trang, đến chiều tối Đoạn Dật Sơn cũng trở lại. Hắn còn mang theo một người, người kia bị Đoạn Dật Sơn đẩy lên quỳ rạp xuống đất dùng sức cầu xin tha thứ, cũng đem sự tình từ đầu chí cuối đều nói: “Ta nói, ta nói hết. Là Ngô lão bản bảo ta đi liên hệ với Trương Cường, bảo hắn làm cáo trạng chính mình ăn thực phẩm của hàng Lý gia trúng độc, đem chuyện này càng nháo lớn càng tốt, hòng phá đổ cửa hàng Lý gia! Đại gia, ta cũng chỉ là làm công cho người khác thôi, thật sự! Ta nói hết rồi, người tha cho ta đi.”

Thì ra là Đoạn Dật Sơn tìm được chứng cứ Ngô lão bản cấu kết với Trương Cường, như vậy ngày mai khai đường thẩm tra xử lý rất có lợi cho mình. Nhưng hiện tại Lý Phỉ nhìn người trước mặt khóc rống, biết vậy chẳng làm, thì có chút tò mò, Đoạn Dật Sơn đã làm cái gì có thể khiến hắn thức thối như vậy, khai hết ra luôn. Cứ nhìn như vậy, dường như trên người hắn không có bị thương, làm sao mà nhìn thấy Đoạn Dật Sơn cứ như chuột nhìn thấy mèo vậy, đáng sợ vậy sao?

Lý Phỉ không tìm hiểu tới cùng, cũng không miệt mài theo đuổi, chỉ cần kết quả tốt là được.

Ngày hôm sau Lý Phỉ không ra mặt, dù sao mình là một nữ nhân, cho dù mặc nam trang đi huyện nha cũng không tiện lắm, nằng để cho Hồ thúc mang nhân chứng và chứng cứ tới, Lý Phỉ thì cùng dân chúng quan khan ở cửa.

Toàn bộ quá trình thực thuận lợi, nhân chứng vật chứng đầy đủ, đơn kiện bị bác bỏ, Hồ đại nương và Hoa Tử được phóng thích. Người một nhà vừa gặp nhau, Hồ đại nương liền rơi nước mắt, Hồ thúc ở bên cạnh cũng trộm lau lệ, Hoa Tử và Đạm Tử ở bên cạnh khuyên.

“Được rồi, Hồ đại nương và Hoa Tử chắc là vừa mệt vừa đói đấy, vẫn là đi về trước đi.” Lý Phỉ thấy cảnh tượng này vội nói.

Mấy người đều gật đầu đồng ý ngồi lên xe ngựa. Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn cưỡi ngựa đi phía trước.

Lý Phỉ nhìn thấy bóng dáng phía trước có chút quen thuộc, người đó cúi đầu ở quầy hàng mua bánh bao, đến khi hắn quay đầu lại Lý Phỉ mới nhìn rõ hắn.

Nếu không phải mẹ Xuân Hoa định làm mai hắn với nàng, cùng với những lời hắn nói làm cho Lý Phỉ tức giận, Lý Phỉ nhất định sẽ không nhận thức Hà Sự như vậy.

Mặt hắn sưng vù như hóa trang diễn kịch, ông chủ bán bánh bao nhìn bộ dạng hắn, muốn cười lại không dám cười, nghẹn cười hỏi: “Hà tú tài, người làm sao vậy?”

Hà Sự vốn cúi đầu không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của hắn, lại nghe thấy ông lão hỏi như vậy liền xấu hổ, hung hăng trừng mắt nhìn ông chủ bán bánh bao. Bởi vì mặt hắn đỏ sưng lợi hại cho nên làm ánh mắt nhỏ lại, trừng lên trông chẳng giống ai, Lý Phỉ nhìn thối phù một tiếng nhin không được nở nụ cười.

Hà Sự thấy người chung quanh đều đang nhìn hắn thì vội vàng dùng tay áo che mặt xám xịt rời đi.

Hắn cũng tức giận! Gần đây mọi việc không thuận lợi, đầu tiên là bị làm mai cho cái nữ tử không tuân thủ nữ tắc có con riêng làm người ta chê cười, sau đó vô duyên vô cớ bị người ta đánh, còn không nhìn thấy bộ dạng của đối phương. Làm hại hắn mấy ngày này không dám xuất môn.

“Công tử, ngươi cười gì vậy?” Đạp Tử nghe thấy tiếng cười Lý Phỉ vươn đầu hỏi.

“Không có gì.”

Thấy bóng dáng Hà Sự xám xịt biến mất ở góc đường, Lý Phỉ nghĩ tới bộ dạng đó của Hà Sự vừa là hết giận vừa là buồn cười. Nàng nhìn thoáng qua Đoạn Dật Sơn bên cạnh, thấy hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm đường đi phía trước, giống như không chú ý tới chuyện bên này, nàng nghĩ chắc không phải là hắn đâu. Có thể là bản thân Hà Sự đắc tội người nào đó!

Đến khi nàng quay đầu đi thì Đoạn Dật Sơn lặng lẽ gọi lên khoe miệng.

Lý Phỉ cho cả nhà Hồ Hoa nghỉ ngơi một ngày, để bọn họ đoàn tụ. Nói vậy hai ngày nay bọn họ khẳng định cũng lo lắng hãi hùng. “Mẹ, mẹ, cưỡi ngựa ngựa, cưỡi ngựa ngựa.” Nữu Nữu ôm cổ Lý Phỉ không buông tay hô lên.

Lý Phỉ gỡ Nữu Nữu dính trên người mình ra dõ: “Ngựa quá lớn, Nữu Nữu không cưỡi được, con cưỡi Tiểu Hoa nhé.”

Từ một lần nhìn thấy Lý Phỉ cưỡi ngựa, Nữu Nữu quên luôn ngựa gỗ, mỗi ngày la hét muốn cưỡi ngựa thật. Lý Phỉ đương nhiên không cho phép, Nữu Nữu thật sự là còn quá nhỏ, rất nguy hiểm.

Lúc này chỉ có Tiểu Béo gốc hồ hồ vui vẻ chạy tới, hai con chó khác biết Lý Phỉ muốn làm cái gì liền đứng ở cách đó không xa, cảnh giác nhìn Lý Phỉ. Cũng không phải Nữu Nữu nặng, dù sao nó cũng chỉ mới lớn vậy thôi, nhưng Nữu Nữu lại hạ nặng tay, cầm lông gáy, lần nào cũng túm ra cả mảng lông. Quả nhiên Tiểu Béo le lưỡi với những lời Lý Phỉ, bị Lý Phỉ giữ lại, đặt Nữu Nữu lên trên. Nữu Nữu quên luôn yêu cầu vừa rồi, vui vẻ ngồi lên trên.

“Phu nhân, có người tên Hồ thị tới tìm.” Thu Nguyệt báo lại.

Lý Phỉ nghĩ, hình như nàng không quen ai là Hồ thị.

“Bảo người ta tới phòng khách chờ đi.”

Lý Phỉ chuẩn bị ôm lấy Nữu Nữu đến, nào biết Nữu Nữu không muốn, bắt lấy tay Lý Phỉ không buông. Miệng liên tục gọi mẹ.

“Mẹ, mẹ...”

Lý Phỉ một tay ôm nó vào trong ngực hôn một cái: “Được, chúng ta đi.”

Đến đại sảnh tiền viện, Lý Phỉ thấy rõ người tới, chính là vợ Trương Cường.

Nàng tới đây làm gì?

Lý Phỉ nghĩ đến ngày đó thẩm tra xử lý án kiện, Trương Cường bị đánh hai mươi đại bản, chắc giờ này vẫn đang nằm ở nhà rồi.

Hồ thị thấy Lý Phỉ đến đây vội vàng đứng lên, lúc này nàng dừng động tác, trong mắt chứa đầy nước mắt nhìn chăm chăm Nữu Nữu trong lòng Lý Phỉ. Lý Phỉ không nghĩ nàng ta sẽ làm như vậy, Nữu Nữu trong lòng không hiểu tại sao lại khóc oa oa lên, đầu chui vào trong lòng Lý Phỉ.

Hồ thị thấy Nữu Nữu bộ dáng này, che miệng khóc không ra tiếng. Lý Phỉ thấy kỳ quái bảo Thu Tịch bế Nữu Nữu đi.

Tầm mắt Hồ thị vẫn không rời Nữu Nữu, biết Nữu Nữu bị ôm đi không nhìn thấy nữa thì Hồ thị quỳ xuống.

“Tiểu thư, ngươi là người tốt, tiểu thư!” Nàng nói xong liên tục dập đầu, đầu đập vào mặt đất kêu bụp bụp.

Lý Phỉ thấy nàng như thế, nâng nàng dậy: “Sao vậy, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì.”

“Nữu Nữu là con của ta!”

Nghe một câu như thế, kỳ thật Lý Phỉ nhìn thấy một màn vừa rồi cũng mơ hồ đoán vậy. Lần đầu nhìn thấy Hồ thị cảm thấy Hồ thị nhìn quen mắt, hôm nay mới phát hiện Nữu Nữu rất giống nàng, hơn nữa vừa rồi cái ánh mắt kia cũng chỉ có một người mẹ mới có.

Hồ thị chậm rãi kể ra mọi chuyện.

Thì ra là nàng sinh Nữu Nữu xong, Trương Cường ghét bỏ nàng sinh con gái nên không vui. Nhưng làm một người mẹ sao có thể đi ghét con gái mình. Nhưng Trương Cường vốn ham bài bạc, trong lúc Hồ thị còn ở cũ đi đánh bạc thua nhiều tiền. Có một ngày bọn họ tới đòi nợ, Trương Cường nói không có, bị đánh đau hấn liền nói lấy con gái mình ra gán nợ. Hồ thị ở sau nhà nghe được, sợ Trương Cường thực sự làm như vậy, vội vàng mang theo đứa nhỏ chạy đi.

Một mình đi loạn trên đường liền nghe được mẹ Xuân Vân và thôn dân quê nhà nói chuyện Lý Phỉ, mẹ Xuân Vân nói chuyện Lý Phỉ có chút khoa trương, nhưng Hồ thị nhớ kỹ trong lòng.

Đến tối muộn thì những người kia đi, cũng không lấy con gái nàng đi. Nhìn Trương Cường lười biếng ngồi phịch trên kháng, nhìn phòng ở nghèo rớt mồng tơi, gió lạnh mùa đông thổi quét trên mặt nàng, có lẽ đứa nhỏ trong lòng bị lạnh khóc lên.

“Khóc cái gì mà khóc! Bồi tiền hóa! Sáng mai liền mang người bán!” Trương Cường có thể là do uống rượu nói mê sảng, nhưng có thể là thực sự có tâm tư này, Hồ thị nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, nghĩ tới những lời nói nghe được hôm nay, trong đầu liền nổi lên ý niệm này.

Quan sát vài ngày, nàng nhân dịp trời tờ mờ sáng không có người liền vụng trộm đặt đứa nhỏ ở cửa, nàng biết Trương thị đi ra mua đồ ăn nhất định sẽ thấy được.

Sau đó Nữu Nữu được bế vào, chuyện sau đó mọi người đều biết, Lý Phỉ thu dưỡng Nữu Nữu.

Khi Lý Phỉ chưa chuyển đến Lý gia trang, mỗi ngày Hồ thị đều đến nhà Lý Phỉ nhìn. Sau này Lý Phỉ chuyển đi rồi, Hồ thị không có cơ hội gặp Nữu Nữu.

Hai ngày trước vì chuyện Trương Cường, Hồ thị biết được Lý Phỉ ở đâu, cho nên bây giờ muốn tới nhìn.

“Bây giờ người muốn mang Nữu Nữu về?”

Nghe xong Lý Phỉ trầm mặc một lúc rồi hỏi.

Hiện tại nàng quan tâm nhất là chuyện này.

Hồ thị lắc đầu: “Không phải. Kỳ thật lúc mới đầu ta rất hối hận, nhưng nhìn thấy Nữu Nữu trong lòng người, chắc tiểu thư cũng thật tâm yêu thương Nữu Nữu, biết Nữu Nữu đi theo người sống tốt, cho nên ta không muốn Nữu Nữu về với mình.”

Lý Phỉ từ chối cho ý kiến. Chính mình thật tình thích Nữu Nữu, nghe nói nàng là mẹ ruột Nữu Nữu, phản ứng đầu tiên của Lý Phỉ chính là không thể để nàng ta mang Nữu Nữu đi.

Nếu người trước mắt này muốn mang Nữu Nữu mang đi thì mình nên làm cái gì bây giờ? Một người mẹ muốn nhận đứa con của mình về thì có gì sai chứ?

Nhưng cũng may Hồ thị không mang Nữu Nữu đi, nếu nàng thật làm như vậy, Lý Phỉ không biết mình sẽ làm thế nào.

“Tiểu thư, ta hôm nay đến chính là muốn nhìn một chút.” Nói xong nước mắt Hồ thị liền chảy ra: “Nếu Tiểu thư thực thích nó thì đừng nói cho nó biết nó có cha mẹ như vậy.”

Lý Phỉ không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, kỳ thật Lý Phỉ không quen nhìn Trương Cường, nếu Trương Cường thật là cha Nữu Nữu, nếu ngày nào đó Trương Cường biết sẽ nháo ra chuyện lớn. Lý Phỉ không muốn Nữu Nữu bị thương tổn, khi đó nếu Trương Cường dùng Nữu Nữu đến uy hiếp mình, chỉ sợ mình sẽ thỏa mãn yêu cầu của hắn. Nhưng hiện tại nghe Hồ thị nói như vậy Lý Phỉ có chút cảm động. Mẹ ruột Nữu Nữu chắc cũng rất yêu con mình. Bằng không cũng sẽ không chạy tới đây chỉ để gặp mặt nàng một lần. Nàng nói như vậy sẽ không nói cho Trương Cường biết con gái họ ở chỗ Lý Phỉ. Nàng thật tâm muốn con gái mình sống tốt.

“Ừ.” Lý Phỉ gật đầu đáp ứng: “Người có muốn thấy nó không?”

“Thật sự?” Hồ thị kinh hỉ hỏi.

Lý Phỉ đưa nàng hậu viện, Nữ Nữ trong viện đã thôi khóc đang chơi một số đồ chơi, Thu Tịch ở bên cạnh trông, Tiểu Hắc và Tiểu Hoa nằm ở dưới chân nó, Tiểu Béo thềm nhỏ dài nhìn đồ ăn vặt trong túi nó.

“Sao không đi lại?” Lý Phỉ thấy Hồ thị dừng lại thì hỏi.

“Cứ như vậy nhìn là được rồi.” Hồ thị che miệng, nước mắt rơi liên tục, ánh mắt nhìn chăm chăm Nữ Nữ, như là muốn ôm Nữ Nữ vào lòng vậy.

Lý Phỉ và Hồ thị đứng ở nơi đó nhìn không biết bao lâu, sau đó Hồ thị đi, không lưu lại câu nào cho Nữ Nữ.

41. Chương 41

Mấy ngày nay Lý Phỉ chuẩn bị mọi thứ để đi ra ngoài. Lý Phỉ tính làm một chuyến xa nhà. Khi Lý Phỉ nói ý tưởng này cho mấy người Hồ thúc, bọn họ đều trầm mặc, Trương thị khuyên nàng nên đi ra ngoài giải sầu.

Tuy rằng Lý Phỉ biết, mình làm quyết định người khác không khuyên bảo được, chỉ là hiện tại thấy tất cả mọi người đồng ý, hơn nữa không có một ý kiến nào làm cho Lý Phỉ quyết cảm thấy kỳ quái. Lý Phỉ nói cho bọn họ mình sẽ mang theo Nữ Nữ đi, chuyện trong thôn trang thì cứ như trước đây, người nào làm gì thì vẫn làm thế đó.

Bởi vì Lý Phỉ ngoại trừ ra quyết định sách lược, những việc khác thì giao cho mấy người Hồ thúc và Hoa Tử để ý, Lý Phỉ tin tưởng mình đi ra ngoài một vài năm, thôn trang sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Cho nên Lý Phỉ thực yên tâm. Nữ Nữ bây giờ còn nhỏ, Lý Phỉ mang nó đi ra ngoài lại sợ xảy ra chuyện gì, nhưng lại lo lắng nó ở nhà một mình. Lý Phỉ không biết mình ra ngoài bao lâu cho nên lo lắng một chút, vẫn nên mang nó đi cùng, cùng lắm thì đổi thành đi từ từ thôi.

Lý Phỉ thấy mình đi tới cổ đại này đã hơn hai năm vẫn bận rộn xây dựng thôn trang, kiếm tiền, nàng thấy mình như rơi vào một cái vòng luẩn quẩn. Muốn kiếm tiền chống đỡ, nhưng chống đỡ rồi lại muốn kiếm được nhiều hơn. Cho dù hiện tại tiền của Lý Phỉ đã đủ để cả đời tiêu xài. Lần này Lý Phỉ quyết định tự cho mình một kì nghỉ.

Đi vào thế giới này, Lý Phỉ thấy mình vẫn còn ở trong phạm vi nhỏ hẹp, rất nhiều địa phương chưa được đi. Đời trước nàng cũng muốn được đi đây đó. Nhưng có thời gian thì lại không có tiền, lúc có tiền rồi lại không có thời gian. Hiện tại, Lý Phỉ vừa có thời gian vừa có tiền, tuy rằng không có phương tiện giao thông công nghệ cao như ở hiện đại, nhưng những thứ kia đều là danh thắng cổ tích, lúc ở hiện đại muốn nhìn cũng không được.

Xuân Vân giúp đỡ Lý Phỉ thu dọn mấy thứ, Lý Phỉ nhớ tới cảnh buổi sáng hôm nay nàng nói muốn đi mà mọi người đồng ý hết thì tò mò hỏi: “Hình như mọi người đều muốn ta đi ra ngoài?”

Xuân Vân nghe xong ánh mắt lóe ra không dám nhìn thẳng Lý Phỉ: “Không có đâu, là bản thân tỷ muốn ra ngoài đi dạo, chúng ta đương nhiên đồng ý.”

Lý Phỉ biết Xuân Vân nói dối cũng không dám nhìn ánh mắt người khác, thấy nàng như vậy thì càng thấy bọn họ có chuyện muốn gạt mình.

“Ai, ngày hôm qua ta gọi Hồ thúc và Hoa Tử tới nói chuyện hôn sự của các người đấy.”

“A?” Lý Phỉ chuyển đề tài quá nhanh, Xuân Vân không phản ứng kịp, sau khi hiểu được thì thẹn thùng cúi đầu: “Tỷ, sao đột nhiên tỷ lại nói chuyện này?”

Lý Phỉ thấy nàng nhăn nhó, bộ dáng ngượng ngùng, cố nhịn cười giả vờ nghiêm túc nói: “Hoa Tử nói...” Lý Phỉ ngừng một chút, “Ai, sao ta lại nói với mọi người chuyện này chứ, việc này khuê nữ không thể nghe!”

“Tỷ!” Xuân Vân vừa nghe thấy đến đoạn máu chốt thì dừng lại thì trợn to mắt hạnh trừng Lý Phỉ, bộ dạng thở phì phì nhìn rất thú vị.

“Ta làm sao vậy? Nếu người nói sự tình cho ta biết, ta cũng nói cho muội biết câu Hoa Tử nói, thế nào?” Lý Phỉ dụ hoặc nói.

Xuân Vân nghe xong muốn nói lại thôi: “Kỳ thật mấy người mẹ muội là lo lắng tỷ tỷ bị lời đồn đãi bên ngoài kia mà khó chịu cho nên mới như vậy. Nhưng mà, tỷ tỷ, tỷ đừng để ý, bọn họ không biết mới nói lung tung, tỷ tỷ mới không phải người như vậy đâu.” Nói xong nàng vội vã giải thích, hy vọng Lý Phỉ không để ở trong lòng.

Thì ra là như vậy, bọn họ là lo lắng cho mình bị lời đồn đãi gây thương tích, cho nên hy vọng mới hy vọng mình đi ra ngoài một chút, tốt nhất có thể đi xa một ít, rời khỏi nơi có lời đồn đãi này.

Đương nhiên Lý Phỉ sẽ không để ở trong lòng, không cần phải vì loại lời nói râu ria này mà tức giận.

Lần này Lý Phỉ quyết định ra xa nhà, người đi cùng chính là Nữ Nữ và Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ đã từng chứng kiến công phu của Đoạn Dật Sơn, mang theo hắn thì dọc đường đi tuyệt đối an toàn rất nhiều. Lý Phỉ trước khi đi đã hỏi qua thân thể Đoạn Dật Sơn, hắn nói hắn là binh lính xuất ngũ, hỏi tới người nhà của hắn thì hắn không trả lời, chỉ là nói nguyên nhân làm công tác thủ hạ của Lý Phỉ, Lý Phỉ cũng không có khiến hắn ký bán mình khế, cho nên Lý Phỉ là cổ chủ, nếu Đoạn Dật Sơn yêu cầu rời đi cũng được. Cho nên Lý Phỉ trước khi xuất phát đã hỏi hắn có nguyện ý đi hay không. Hắn không chần chờ đáp ứng ngay, còn giúp Lý Phỉ chuẩn bị mấy thứ đồ dùng để dùng khi đi dã ngoại.

Đầu tiên là xe ngựa. Trời đã tiến vào thu, tuy còn hơi mát mẻ nhưng là chung quy sẽ dần trở lạnh. Mà lúc này không có phương tiện giao thông khác tốt hơn, đành phải cải tạo xe ngựa. Đỉnh xe ngựa dùng thuộc da bao trùm, như vậy sẽ không dễ dàng bị thấm nước, trong xe cũng sẽ không bị quá oi bức. Cổ đại không có đường xi măng, mà cái đường này thì không dám khen tặng, Lý Phỉ lót thật dày vải bông vào xe ngựa để ngồi cho thoải mái hơn.

Bởi vì có không gian cho nên rất nhiều thứ có thể để ở bên trong. Lý Phỉ để rất nhiều chậu nồi bát đĩa vào trong không gian nhưng không lấy ra dùng, sợ khiến người khác hoài nghi. Lý Phỉ nghĩ đi đường thì thuốc Đông y vật là không thể thiếu, nếu sinh bệnh mà tìm không thấy được ngay, đặc biệt Nữ Nữ vẫn là đứa nhỏ, cổ đại chữa bệnh thật sự lạc hậu, một cái cảm mạo nhỏ cũng khả năng lấy đi mạng của đứa nhỏ. Cho nên Lý Phỉ sai người mua không ít thuốc trị cảm mạo phát sốt, trị thương đặt ở trong không gian, nếu thực bị nhiễm bệnh Lý Phỉ sẽ vụng trộm lấy ra.

Vấn đề ba con chó. Lý Phỉ quyết định mang theo Tiểu Hắc và Tiểu Béo đi ra ngoài, Tiểu Hoa thì giữ lại ở nhà trông coi thôn trang. Mang theo hai con chó xuất môn thật là không tiện, nhưng Lý Phỉ thấy hai con chó của mình rất thông minh, mang theo chúng nó chắc là sẽ không phiền toái chút, thậm chí phát huy tác dụng bảo hộ mình an toàn. Tuy rằng mấy người Hồ thúc có khuyên Lý Phỉ, nhưng Lý Phỉ khư khư cố chấp nên bọn đành chịu.

Vấn đề tiền bạc, Lý Phỉ chỉ để mấy lượng ở trên người và trên xe ngựa, còn lại đặt ở trong không gian.

Chờ tất cả mọi thứ chuẩn bị sắp xếp, Lý Phỉ cáo biệt nhóm cha mẹ đệ muội Xuân Hoa. Tuy rằng mẹ Xuân Hoa và Lý Mai, mấy đứa nhỏ nước mắt đầy mặt, nhưng sự tình đã an bài đến tình trạng này, mấy người không có cách nào chỉ có thể chấp thuận, hai mắt đầm lệ lưng trông đưa Lý Phỉ xuất môn.

Nữ Nữ chưa từng xa nhà, lần này biết được mình được đi ra ngoài thì cao hứng mấy ngày, học Xuân Vân đóng gói tay nải, cũng cầm mấy chiếc quần áo nhỏ chồng xếp lộn xộn, lại cầm đầu hoa nàng thích nhất, còn có mấy ngày nay một ít tiểu bằng hữu đưa lễ vật đặt ở túi vải bông gói gém lại. Không cho Thu Tịch hỗ trợ, ôm bọc nhỏ chạy đi tìm Lý Phỉ. Vừa chạy vừa đánh rơi dọc đường, vẫn là Thu Tịch ở phía sau nhặt lên giúp nó.

Lý Phỉ mở gói ra thì thấy có quả đại, có các loại đá cuội kỳ quái nhất ở bờ sông. Lý Phỉ bắt đắc dĩ mang cái túi của nó để vào trong xe ngựa.

Cùng Nữ Nữ cao hứng phấn chấn, những người khác thì không phải vậy, mọi người đều đắm chìm trong bi thương, Xuân Vân khóc như mưa, mấy người Trương thị lặng lẽ lau nước mắt.

“Được rồi, ta rất nhanh sẽ trở về, đừng khóc.” Lý Phỉ an ủi Xuân Vân, nhìn thoáng những người đến đưa mình, gật đầu rồi lên xe ngựa.

Lý Phỉ đi hướng nam. Thời tiết phía nam tốt hơn phương bắc, lúc này thích hợp đi hướng nam, tốt nhất là đi tới khu bờ biển.

Hành trình cụ thể là từ Đoạn Dật Sơn quyết định. Bởi vì vừa đi vừa du ngoạn, không vội vã chạy đi cho nên trên cơ bản là đi quan đạo như vậy cũng an toàn một ít.

Hành trình mỗi ngày tính toán ra đại khái, tận lực có thể đi tới thành trấn, như vậy sẽ có chỗ ở. Ngẫu nhiên mà không có chỗ ở thì chỉ có thể ăn ngủ ngoài đường.

Thời tiết có chút lạnh nhưng coi như sáng sủa, mỗi ngày Lý Phỉ mang theo Nữu Nữu ngồi ở trong xe ngựa, thông qua cửa kính xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tiểu Hắc và Tiểu Béo có khi ngồi ở bên ngoài, có khi đi xuống chạy theo xe ngựa, có lúc dừng lại ăn cơm bọn nó sẽ đi chạy điên một trận.

Nữu Nữu lúc mới đầu còn ngồi yên trong xe ngựa nhưng qua vài ngày thì không muốn. Không muốn, luôn nghĩ muốn đi ra ngoài, Lý Phỉ luôn dỗ Nữu Nữu ở trong lòng nàg cọ xát, đành thử dài một hơi nói với Đoạn Dật Sơn ở bên ngoài xe ngựa: “Đoàn đại ca, chúng ta dừng lại ăn cơm trưa đi.”

Cơm trưa là buổi sáng mua ở một cái thành trấn. Lý Phỉ đặt Nữu Nữu ở mặt cỏ, còn mình thì đi trải thảm, mang lên thức ăn rồi ngồi xuống. Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ khẽ lay, Lý Phỉ đột nhiên nhớ tới mình đời trước khi còn đi học, khi đó không có tiền để đi dã ngoại, cho nên cuối tuần thích nhất là cùng bạn học đi ngoại ô ăn cơm dã ngoại. Lý Phỉ đang trong hoài niệm thời thanh xuân đã qua nên không chú ý, Nữu Nữu đang ngồi bên cạnh nàg bỗng nhiên chạy tới ngồi đối diện trong lòng Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn cứng ngắc thân mình, không dám lộn xộn, nhìn chằm chằm Lý Phỉ, hy vọng nàg có thể giải cứu.

Mà đầu sỏ gây nên thì hồn nhiên bắt giặc cầm đao tô Lý Phỉ mua vui vẻ ăn, miệng còn không ngừng nhả bã, bị Tiểu Hắc Tiểu Béo phía dưới ăn mất.

Bởi vì Đoạn Dật Sơn không thích nói chuyện, mỗi lần đều là từ một nơi bí mật gần đó, không tiếng động nào thành thật làm công tác của mình, cho nên Nữu Nữu không tiếp xúc nhiều với hắn, không thân mật giống như cùng Công Tôn. Tuy rằng mấy ngày nay luôn cùng một chỗ, nhưng giống như bây giờ ngồi ở trong lòng hắn thật đúng là hiếm thấy.

“Nữu Nữu, xuống dưới.”

Nữu Nữu ngẩng đầu thấy Lý Phỉ sẽ đến ôm mình thì không thém quan tâm tới đao tô nữa, tay chân cùng dán chặt lên người Đoạn Dật Sơn, ôm cổ Đoạn Dật Sơn lắc đầu không xuống.

Lý Phỉ phụng phịu: “Nhanh xuống đi!”

Nữu Nữu thấy Lý Phỉ hung như vậy thì quệt miệng, một bộ dạng muốn khóc thật to, tay vẫn ôm cổ Đoạn Dật Sơn.

“Được rồi, được rồi, không sao đâu.”

Đoạn Dật Sơn vội vàng ngăn cản động tác cứng rắn đòi ôm nó của Lý Phỉ, “Không sao đâu, nó không nặng.”

Lúc ấy mọi người nói như vậy nên Lý Phỉ nhún nhún vai ngồi xuống, trừng mắt nhìn Nữu Nữu đang rúc trong cổ Đoạn Dật Sơn, không biết Nữu Nữu giống ai, trước giờ quen như vậy!

Ăn cơm trưa xong, Lý Phỉ muốn ôm nó xuống để đặt nó vào xe ngựa ngủ một lát, nào biết Nữu Nữu vẫn không muốn, quay lại nói với Đoạn Dật Sơn, chỉ vào đường cái: “Ngựa ngựa, cưỡi ngựa ngựa!”

Thì ra Nữu Nữu còn chưa chết tâm với cưỡi ngựa, từ khi nhìn thấy Lý Phỉ cưỡi ngựa thì không có hứng thú với ngựa gỗ nữa, luôn muốn ngồi ngựa thật. Không ngờ là tới bây giờ còn không buông tha.

Đoạn Dật Sơn nghe xong nhìn Lý Phỉ, Lý Phỉ thử nói: “Hay là, cho nó chơi đùa một chút.”

Được rồi, vui đùa một trận mà tình cảm hai người tăng tiến nhanh chóng. Nữu Nữu không có việc gì đòi đi theo Đoạn Dật Sơn, có khi Đoạn Dật Sơn đi tắm rửa cho ngựa, nó cũng ở bên cạnh học như vậy tắm rửa

cho bọn Tiểu Hắc. Vì thế mỗi khi đến chạng vạng, bọn Tiểu Hắc sẽ chạy nhanh như chớp, không muốn để tiểu bá vương bắt được.

Lý Phỉ lấy ra nồi nấu cháo cho hai người ăn, trù nghệ của Lý Phỉ không được tốt lắm, nhưng nấu cháo thì không có vấn đề gì.

Bên kia Đoạn Dật Sơn dùng một tay đỡ Nữu Nữu đang ngồi trên vai hắn, một bàn tay đang vuốt lông ngựa, Nữu Nữu cũng bắt chước theo làm.

Một ý niệm trong đầu Lý Phỉ đột nhiên xuất hiện: đúng là một nhà ba khẩu. Lý Phỉ hoảng sợ với ý niệm trong đầu đó, xem ra mình là tịch mịch quá lâu rồi, muốn có một gia đình cho nên hiện tại tự sướng lung tung.

42. Chương 42

Vào ngày mười lăm, bởi vì hai thôn trấn cách nhau quá xa, cho nên hôm nay mấy người Lý Phỉ phải ăn ngủ ở ngoại ô. Nữu Nữu rất hưng phấn cả ngày cũng đã mệt mỏi, hiện tại đang nằm ở trong lòng Lý Phỉ ngủ. Đoạn Dật Sơn đi cột xe ngựa, Lý Phỉ thật cẩn thận ôm Nữu Nữu vào xe ngủ, kéo chăn đắp cho nó, bảo bọn Tiểu Hắc canh chừng.

Buổi tối trời hơi lạnh, hai người Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn ngồi quanh đồng lửa. Lý Phỉ ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, vừa to vừa tròn, bầu trời đầy sao, đây là cảnh tượng ở thành phố đèn màu rực rỡ không nhìn thấy được.

“Hôm nay trăng thật tròn!” Lý Phỉ cảm thán.

“Ừ, ngày mai thời tiết sẽ không tệ.” Đoạn Dật Sơn trả lời rất ngay thẳng.

“Phì!” Lý Phỉ nở nụ cười thành tiếng, chưa từng thấy người nào không lãng mạn tí nào thế này. Đoạn Dật Sơn cũng nhận ra mình nói không đúng. Bởi vì trên chiến trường đánh giặc lâu ngày, ngày đêm quan sát bầu trời, phán đoán tình hình ngày hôm sau rất quan trọng với hành binh bố trận, đã thành thói quen, Đoạn Dật Sơn nhìn thấy ánh trăng sẽ trả lời như thế.

Lý Phỉ cười rồi trở lại xe ngựa, nghe Nữu Nữu bên cạnh thở khò khè, Lý Phỉ chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Ở dọc đường đi, Lý Phỉ nhận biết được không ít phong thổ, trước kia khi có dịp lữ hành theo đoàn, những phong tục lưu lại có chút ít, hiện tại có thể cảm thụ một chút, điều này làm cho Lý Phỉ thực hưởng thụ.

Dọc đường đi thỉnh thoảng dừng lại nghỉ, dùng hơn một tháng rốt cục cũng đến thành thị ven biển phía Nam.

Thời tiết đã trở lạnh nhưng ở thành thị này thì vẫn ôn hòa. Lý Phỉ quyết định ở lại đây một thời gian mới đi. Thành thị ven biển không thể so với hiện đại là cảng giao thông mật dịch, tương phản, nơi này rất nhiều người dựa vào rồi bến đánh cá, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ẩm no.

Lý Phỉ tìm thuê một cái tiểu viện để ở.

Loại tiểu viện này ở nơi này có rất nhiều. Nghe nói không hề thiếu thương nhân khắp nơi thuê viện như thế này, những thương nhân này là tới đây mua đồ hải sản, hoặc là đưa thương thuyền rời bến sẽ ở lại nơi này một thời gian, bọn họ đều thích thuê loại viện như thế này, không những có được một chỗ ở vừa tiện dụng mà giá cả lại không mắc.

Cho nên Lý Phỉ hỏi thăm một chút tìm người môi giới đáng tin cậy thuê phòng ở, người môi giới kia còn đề cử vài bà tử làm việc không cố định, cũng tương đương với người làm công theo giờ ở hiện đại, hỗ trợ giặt quần áo nấu cơm linh tinh, làm xong thì tính tiền.

Lý Phỉ thực thích như vậy, trù nghệ của mình không được tốt lắm phải cần tìm người đến hỗ trợ.

Chờ mọi thứ an bài xong, ba người Lý Phỉ mang theo bọn Tiểu Béo đi ra bờ biển ngoài thành.

Gió biển thổi thẳng vào mặt, pha lẫn vị mặn, xa xa có mấy con hải âu bay cao hoặc lơ lửng mặt biển. Trên bờ cát có vỏ sò và ốc biển, Lý Phỉ mang theo Nữu Nữu chậm rãi tìm kiếm vỏ sò xinh đẹp, hai con chó nhỏ

ở bãi biển nhảy tung tăng. Kỳ thật Lý Phỉ rất muốn cởi giày, cảm giác chân đất dẫm xuống mang theo hạt cát ấm áp đó rất tuyệt, nhưng Lý Phỉ chỉ là nghĩ mà thôi.

Lý Phỉ đang cùng Nữu Nữu chơi cát, dạy Nữu Nữu làm ra các hình dạng từ hạt cát. Đoạn Dật Sơn nhìn thấy thú vị cũng ngồi xổm xuống xây hạt cát.

Lý Phỉ giúp đỡ Nữu Nữu cùng nhau xây một tòa thành, Đoạn Dật Sơn bên cạnh vẽ mặt nghiêm túc cũng xây một cái gì đó kì quái kì quái.

“Đây là cái gì?” Lý Phỉ không hiểu được bèn hỏi.

“Người nhìn không biết sao?” Đoạn Dật Sơn nhìn thoáng qua cái mình xây: “Đây là ngựa.”

“Ha ha ha!” Lý Phỉ che miệng bật cười: “Ta thật sự không nhận ra.”

Đoạn Dật Sơn hiển nhiên nhận ra được Lý Phỉ đang cười hắc hắc nên ngượng ngùng ho nhẹ một cái, gạt đổ cái hình con ngựa đi, lúc gạt đổ thì Lý Phỉ giống như nghe được hắc hắc nói: “Thật sự không giống sao?”

“Mẹ, đây là Tiểu Hắc.” Nữu Nữu đột nhiên xen miệng nói.

Lý Phỉ nhìn hình dạng Tiểu Hắc mà Nữu Nữu và mình làm, ừ, thật là có chút giống, ít nhất có thể nhìn ra đây là một con chó. Lý Phỉ liếc mắt nhìn Đoạn Dật Sơn bên cạnh, thấy hắc hắc quay đầu nhìn biển, giống như không chú ý tới chuyện bên này, nhưng tai của hắc hắc thì đã đổ bưng từ sớm rồi.

Đến lúc trưa mặt trời gay gắt, nhìn bờ biển, ngoại trừ mấy nhà gỗ của ngư dân thì không còn chỗ nào khác có thể nghỉ ngơi được.

Ba người đi tìm gian phòng ở thấy ở cửa chỉ có hai đứa nhỏ đang nghịch cát, nói với một cô nương có vẻ lớn hơn một chút: “Tiểu cô nương, có thể cho chúng ta một ít nước uống không?”

Tiểu cô nương kia thấy ba người xa lạ thì cảnh giác nhìn ba người, nắm tay tiểu nam hài bên cạnh chạy vào trong phòng. Xem ra là không được uống nước rồi, đành đi tìm nhà khác thôi. Mấy người Lý Phỉ đang định rời đi thì nghe thấy thaanh âm truyền từ phía sau: “Các người còn muốn nữa không?”

Lý Phỉ quay đầu thấy tiểu cô nương vừa rồi, trong tay nó còn cầm một cái hồ lô gỗ chứa đầy nước đang nhìn mình.

Lý Phỉ nhận nước nói cảm ơn, đút cho Nữu Nữu uống, chính mình uống một ngụm, lại đưa cho Đoạn Dật Sơn bên cạnh. Lý Phỉ không có chú ý tới, Đoạn Dật Sơn bên cạnh nhận nước dừng một chút, ngốc lăng nhìn chằm chằm hồ lô một hồi rồi mới uống nước.

Lý Phỉ trả lại hồ lô trống cho tiểu cô nương, tiểu cô nương tiếp nhận hồ lô rồi chạy vào nhà.

Mấy ngày kế tiếp thời tiết không tốt, thậm chí còn đổ mưa liên tục bốn ngày. Mấy người bắt buộc phải ở trong phòng. Lý Phỉ còn đỡ, ngoại trừ ngồi viết thư cho mấy người Hồ thúc, nói một chút tình huống hiện tại, thời gian còn lại chính là xem một ít các sách về phong tục. Nhưng Nữu Nữu không chịu được, mỗi ngày ngoại trừ ở trong phòng đuổi bắt Tiểu Hắc nhổ lông, hoặc là cưỡi Tiểu Béo, không có một khắc an phận. Có lúc Nữu Nữu sẽ đi sang phòng Đoạn Dật Sơn cách vách, khi đi ra lại người dính đầy nước, làm hại Lý Phỉ phải đi tắm rửa cho nó.

Trời vừa tốt lên là Nữu Nữu la hét muốn đi ra ngoài bờ biển. Lý Phỉ cũng không muốn ở nhà mãi như vậy, mang theo Nữu Nữu và Đoạn Dật Sơn đi ra bờ biển.

Nữu Nữu chưa hết mới mẻ với bờ biển này, cho nên vừa đến bờ biển là tung tăng chạy loạn, hai con chó cũng chạy như điên ở đằng sau.

Bởi vì có mấy ngày mưa to nên nước biển dâng cao hơn, Lý Phỉ cảm thấy như vậy không an toàn, không cho Nữu Nữu tới gần bờ biển.

Chơi được một hồi thì bầu trời lại u ám.

“Trời sắp mưa rồi, chúng ta trở về thôi.” Đoạn Dật Sơn nói. Lý Phỉ gạt đầu, ôm Nữu Nữu trở về. Đi ngang qua nhà lần trước xin nước uống, nhìn thấy tiểu cô nương cho nàng nước lần đó lấy ghế ra ngồi ngoài cửa.

“Tiểu cô nương, cháu làm cái gì vậy?”

Tiểu cô nương nhìn Lý Phỉ một cái, nhận ra nàng là người ngày hôm qua, đang định mở miệng thì nghe thấy một giọng nữ truyền tới từ trong phòng.

“Đại Nữu, trở vào thôi, trời sắp mưa rồi.”

Tiểu cô nương Đại Nữu kia vẻ mặt không tình nguyện quay về hướng trong phòng thưa: “Con muốn ở đây chờ cha trở về!”

Nó nói xong thì quay ra nói với Lý Phỉ: “Ta muốn chỗ này chờ cha ta trở về.”

Từ trong phòng đi ra một vị phụ nhân, thấy mấy người Lý Phỉ ăn mặc phú quý, nghĩ là thương nhân đi ngang qua nên thiện tâm nhắc nhở: “Lão gia, phu nhân, các người mau về đi, trời sắp mưa đấy.”

Người đó vừa dứt âm thì trên trời giáng xuống một tiếng sét lớn, Nữu Nữu sợ tới mức bổ nhào vào trong lòng nàng. Lý Phỉ vội vàng che lỗ tai cho Nữu Nữu vừa dỗ nó: “Nữu Nữu ngoan, mẹ ở đây, không phải sợ.”

Trời đổ mưa lớn từng hạt như hạt châu.

“Mau vào, mau vào, trời mưa rồi.” Phụ nhân kia thấy trời mưa thì vội vàng mời mấy người Lý Phỉ vào nhà, lại kéo Đại Nữu vào nhà.

Phụ nhân nhiệt tình rót nước cho ba người, Lý Phỉ tất nhiên là cảm ơn rồi.

Đoạn Dật Sơn mạo hiểm trời mưa đi kéo xe ngựa vào. Lý Phỉ tán gẫu cùng Trần thị.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi nàng mới biết về tình hình nhà này. Phụ nhân này họ Trần, nhà chồng họ Điền, là ngư dân. Bởi vì mấy ngày trời mưa không thể đi đánh cá, cho nên hôm nay trời vừa mới hửng mặt trời thì cùng mấy ngư dân trong thôn đi ra biển đánh cá. Không ngờ bây giờ trời lại mưa cho nên Đại Nữu ngồi ở cửa muốn chờ nó cha trở về. Trần thị nói xong trên mặt cũng mang theo lo lắng.

Lý Phỉ quan sát một chút phòng ở này, phòng ở không lớn, bên trong còn một gian nữa làm bằng gỗ, trong phòng không thấy có gia cụ gì.

Đang trò chuyện thì trong phòng có tiếng trẻ con nháo ầm ĩ, Trần thị vội vã đi vào nhà thì thấy đứa bé nam chùng bằng Nữu Nữu, chính là đứa trẻ ngày hôm đó Đại Nữu mang. Nữu Nữu đã không còn sợ nữa, thấy có đứa trẻ bằng mình thì đòi xuống chơi đùa với hấn. Đại Nữu đang ngồi trên ghế băng ngoài cửa nhìn trời mưa, Đoạn Dật Sơn cũng đứng ở cửa không biết nghĩ cái gì.

Đến chiều muộn mà trời không hề có dấu hiệu ngừng mưa, Trần thị giữ Lý Phỉ ở lại. Lý Phỉ thấy trời vẫn còn mưa thì hỏi ý kiến Đoạn Dật Sơn, quyết định ở trong này một đêm.

Trần thị thu dọn phòng một chút cho Lý Phỉ ở.

“Lão gia, người và phu nhân ở bên trong đi.”

“Không phải...” Lý Phỉ định phản bác nhưng khi nghĩ tới mình mang theo đứa nhỏ cùng với một nam tử thanh niên, thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, không biết nên giải thích như thế nào.

Lý Phỉ nghĩ rồi nói: “Không cần, Trần đại tỷ mang mấy đứa nhỏ ở bên trong đi, chúng ta ở bên ngoài này nghỉ tạm dưới đất là được rồi.”

Nếu ở bên trong thì xấu hổ chết mất.

“Không cần, các người là khách, sao lại để các người nằm đất mà nghỉ được.” Trần thị nói xong thì đẩy Lý Phỉ vào nhà. Lý Phỉ lui bước. Hai người một trận lôi kéo nhường nhịn.

“Ta nằm ở bên ngoài, các người tiến vào trong ngủ đi.” Đoạn Dật Sơn bên cạnh mở miệng.

Lý Phỉ nghĩ, cảm thấy như vậy cũng tốt, chỉ là ủy khuất Đoạn Dật Sơn.

Đặt mấy đứa nhỏ vào giữa giường, hai nữ nhân còn chưa buồn ngủ lại ngồi tán gẫu.

“Lý muội tử, người gả cho một vị phu quân tốt đấy.”

Lần này Lý Phỉ không phản bác giải thích gì chỉ tò mò hỏi: “Hắn tốt chỗ nào?”

Trần thị oán trách nói: “Muội tử đang ở trong phúc mà không biết phúc. Bộ dạng phu quân người tốt hơn lão nhà ta nhiều lắm, người cao lớn, vừa nhìn đã biết là người có khả năng làm việc, sẵn sàng như vậy, còn tự mình đi ra ngoài nghỉ dưới đất đấy.”

Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy thì hồi tưởng tới tướng mạo Đoạn Dật Sơn, đúng vậy, tuy rằng không thể nói rõ là mỹ nam tử, nhưng tuyệt đối được coi là anh tuấn, có thể là do từng vào binh nên hơi đen, nhưng càng làm cho hắn có khí khái nam tử. Chờ hai người dần dần tiến vào mộng đẹp, người ngoài phòng lại không thể ngủ được.

Bởi vì ở nhà gỗ cho nên hiệu quả cách âm không tốt, mà thánh giác Đoạn Dật Sơn lại tốt, cho nên các nàng nói gì hắn nghe được hết.

Đoạn Dật Sơn cũng biết Trần thị hiểu lầm mình và Lý Phỉ là hai vợ chồng, hắn nghe xong sau không thấy phiền não, ngược lại trong lòng có chút vui sướng. Vừa mới nghe được hai người nói chuyện, khi nghe tới đoạn Lý Phỉ hỏi Đoạn Dật Sơn tốt chỗ nào, trong lòng nhin không được hơi hơi nhắc lên gợn sóng.

43. Chương 43: Hải Tặc

Không đúng!

Đoạn Dật Sơn lập tức đứng lên mở cửa nhìn về phương xa. Trong đêm tối, phía trước là một mảnh tối om nhưng hắn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, đây là kinh nghiệm đi đánh giấc nhiều năm qua, cảm giác có nguy hiểm này tuyệt đối không sai được.

“Gâu gâu gâu gâu...” Tiểu Hắc, Tiểu Béo lập tức chạy ra cửa sủa vào bóng đêm.

Nhất định là có chuyện!

Quả nhiên, trong màn mưa có mấy thân ảnh đang chạy tới bên này, Đoạn Dật Sơn rút kiếm ra. Chợt nghe thấy hai người kia hô lên: “Hải tặc tới rồi! Hải tặc tới rồi!”

Mọi người trong phòng cũng dậy, chờ thấy rõ người tới Trần thị vội hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Xem ra người này chính là chồng của Trần thị.

“Mau lên, hải tặc đến đây!”

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, Lý Phỉ và Trần thị lập tức quay về phòng ôm đứa nhỏ, Đoạn Dật Sơn kéo xe ngựa lại cho mấy người ngồi lên.

“Cha của con ta đâu rồi?” Trần thị không nhìn thấy chồng mình đâu thì lo lắng hỏi.

Đoạn Dật Sơn vội vàng đánh xe ngựa bình tĩnh trả lời: “Hắn nói hắn đi thông báo cho những người khác, ta đã nói cho hắn biết nên tìm chúng ta ở chỗ nào.”

“Không được, ta phải đi tìm hắn, ta phải đi tìm hắn!” Trần thị vừa nghe thì càng thêm lo lắng lao ra cửa đòi xuống. Đám hải tặc này không phải người, rất hung tàn, chồng mình mà đi thì rất nguy hiểm!

Lý Phỉ việc ngăn lại nàng ta: “Người đi cũng vô dụng, trời tối thế này người nhìn làm sao được mà tìm người, các con người còn ở đây này!”

Trần thị lập tức tỉnh táo lại, nghe thấy mấy đứa nhỏ khóc thì vội vàng lại ôm chúng nó, bản thân thì khóc không ra tiếng.

Lý Phỉ thở dài một hơi, lúc chạy tới cửa thành thì cửa thành đang mở, xuyên qua màn mưa dữ dội, trong thành có những ánh lửa lóe sáng, trên đường hỗn loạn, tiếng đánh nhau, tiếng la hét, tiếng khóc vắng vắng bên tai. Lý Phỉ che tai Nữ Nhi không cho nó nghe thấy, Trần thị cũng gắt gao ôm đứa nhỏ. Đoạn Dật Sơn đánh xe ngựa không dừng lại chạy thẳng vào trong thành.

Cường đạo còn chưa chạy vào trong thành. Lý Phỉ nhanh chóng dẫn bọn họ mở cửa vào phòng. Hai người Lý Phỉ và Trần thị cởi quần áo cho mấy đứa nhỏ, thay quần áo và dỗ bọn chúng ngủ. Lúc này Nữu Nữu rất nhu thuận không làm ầm ĩ, ôm cánh tay Lý Phỉ ngoan ngoãn ngủ.

Lý Phỉ chờ Nữu Nữu ngủ mới kéo cánh tay của mình ra. Đi ra sân thấy Đoạn Dật Sơn đứng ở hành lang gấp khúc nhìn ánh lửa thành Tây.

“Chắc là quan binh chạy tới rồi.” Lý Phỉ mở miệng nói, không biết là an ủi hân hay là an ủi chính mình.

Đoạn Dật Sơn gật đầu không nói gì.

Lúc này Trần thị từ một phòng khác đi ra, vậy là Đại Nữu và Tiểu Hải đã ngủ rồi.

Mặt Trần thị tái nhợt, trên mặt không giấu được lo lắng, xem ra là lo lắng cho chồng mình. Lý Phỉ đi qua đó dùng đôi tay lạnh lẽo cầm vào đôi tay cũng lạnh của nàng ta.

Vừa rồi từ thành tây chạy thẳng lại đây, Lý Phỉ không dám nhìn ra ngoài xe ngựa, nhưng tiếng khóc la lại vang vọng bên tai. Đó là một vũ khí lạnh, phảng phất như mạng người chẳng đáng giá chút nào.

Không bao lâu sau Đoạn Dật Sơn đột nhiên đứng lên nhìn về phía cửa, Lý Phỉ cũng nghe thấy tiếng đánh nhau, khóc tiếng la bên ngoài, tiếng trách móc, có thể thấy ánh lửa cách đây không xa.

“Bọn họ đến đây ư?” Trần thị kinh hô.

Phản ứng đầu tiên của Lý Phỉ là muốn chạy vào phòng mang theo Nữu Nữu tiến vào không gian, nhưng lý trí nói cho nàng biết bây giờ còn chưa phải lúc.

“Các người ở trong phòng, đóng chặt cửa lại không được đi ra.” Đoạn Dật Sơn rút kiếm trên lưng ra vừa nói vừa đi ra ngoài.

Thế này Lý Phỉ mới chú ý tới trên lưng Đoạn Dật Sơn là một thanh kiếm: “Người muốn đi ra ngoài?”

“Ta ra bên ngoài, sẽ bảo hộ các người an toàn.” Nói xong nhìn Lý Phỉ một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Lý Phỉ nhìn thân ảnh cao ngất của hắn đi càng lúc càng xa, muốn mở miệng nói gì đó nhưng không nói được đành đi đóng cửa lại.

“Yên tâm đi, phu quân ngươi sẽ không sao đâu.” Trần thị thấy Lý Phỉ bộ dáng này, tưởng nàng lo lắng cho chồng nên an ủi.

Lý Phỉ gật đầu: “Chúng ta vào trong nhà đi.”

Thấy Trần thị còn nhìn chằm chằm ra cửa vẻ mặt lo lắng, Lý Phỉ nói: “Không sao đâu, bọn Tiểu Hắc sẽ canh chừng cho chúng ta. Người đi nghỉ ngơi một chút đi. Hơn nữa hắn còn ở bên ngoài.”

Câu cuối cùng làm Lý Phỉ an tâm nhất. Hắn chính là như vậy, không phải ưu tú nhất, nhưng có thể làm cho người ta cảm thấy tin cậy an tâm.

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu vào trong không gian mới an tâm một chút. Lúc đi ra thì thấy Trần thị ngồi ở đại sảnh. Nhìn thấy Lý Phỉ đi ra nàng đứng lên.

“Đừng, ngồi đi.” Lý Phỉ ấn nàng ngồi xuống, hai người cùng nhau ngồi im lặng trên ghế nhìn chằm chằm ra cửa.

Không biết qua bao lâu, thanh âm bên ngoài càng ồn ào. Trời dần dần về sáng thì thanh âm ồn ào dần lui xa.

“Cốc cốc cốc!” Là thanh âm gõ cửa, Tiểu Hắc và Tiểu Béo nhất tề sửa ra cửa, Lý Phỉ cầm dao găm trong tay đứng lên.

“Là ta.”

Trong đêm mưa xối xả xen lẫn tiếng ồn ào bên ngoài, thanh âm trầm thấp kia như một thanh âm của tự nhiên trấn an tâm xao động.

Lý Phỉ vội vàng chạy ra mở cửa, thấy Đoạn Dật Sơn còn diu một người bên mình.

“Cha bọn nhỏ!” Trần thị hàm chứa nước mắt lo lắng hô một tiếng.

Thì ra là chồng Trần thị. Lý Phỉ đóng cửa lại, Đoạn Dật Sơn cùng Trần thị đỡ chồng nàng về phòng.

“Người không sao chứ.” Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn ướt sũng, một thân bùn đất, vội vàng chạy vào phòng bếp lấy nước cho hắn.

“Để ta.” Đoạn Dật Sơn nhận lấy nước trong tay Lý Phỉ. Lý Phỉ không cự tuyệt để hắn cầm. Lý Phỉ thấy hắn dùng tay trái lấy nước thì kỳ quái. Lý Phỉ tới gần hắn thì ngửi thấy mùi máu tươi. Lý Phỉ nhìn kỹ thì phát hiện tay phải của hắn dường như bị thương, bởi vì quần áo trên người che nên không nhìn thấy.

“Người bị thương!” Lý Phỉ kinh hô, nàng bắt lấy tay hắn cẩn thận xem xét, miệng vết thương máu thịt mơ hồ, một ít nước bùn bị dính vào miệng vết thương.

“Phải lập tức tiêu độc mới được!”

“Không sao, ta tự mình băng bó một chút là được.” Đoạn Dật Sơn chẳng hề để ý.

“Nghiêm trọng như vậy rồi sao lại nói không sao chứ?” Lý Phỉ nhìn hắn bộ dạng không hề coi trọng vết thương nặng như vậy thì tức giận. Bị nàng nói như vậy Đoạn Dật Sơn không nói gì, chỉ nhìn Lý Phỉ chạy vào trong phòng.

Lý Phỉ tẩy trừ miệng vết thương cho hắn, dùng cồn tiêu độc, lại bôi thuốc trị thương cho hắn. May mà Lý Phỉ sớm có chuẩn bị sẵn dược liệu đặt trong không gian, Lý Phỉ vì bản thân có dự kiến trước mà đặc chí.

Chờ Lý Phỉ thu thập xong thì trong phòng an tĩnh lại. Bất thành linh trầm mặc làm cho Lý Phỉ có chút xấu hổ.

“Bên ngoài thế nào?” Vậy mà hải tặc lại tới phụ cận nơi này, Lý Phỉ có chút lo lắng.

“Yên tâm, hải tặc đã đi rồi.” Đoạn Dật Sơn nói, biểu tình trên mặt lại vô cùng vui sướng.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ hỏi.

“Hải tặc dễ dàng vào thành như vậy, chắc là trong thành đã có không ít hải tặc tiếp ứng.” Sắc mặt Đoạn Dật Sơn có chút lạnh lẽo.

Thì ra là như vậy, thảo nào lúc bọn họ về trễ vậy mà cửa thành vẫn mở, trong thành cũng đang hỗn loạn.

“Trong thành tổn thất thế nào?”

“Bên thành tây nơi phú thương tập kết chắc là tổn thất sợ không nhỏ, khu bình dân bên này không sao, hình như bọn họ có dự mưu từ trước rồi.” Đoạn Dật Sơn nói xong hừ lạnh một tiếng: “Tri phủ nơi này thật vô năng, đường quan e là đi tới cuối rồi.”

Đúng vậy, hải tặc kiêu ngạo như thế, dễ dàng vào thành, quây trong thành long trời lở đất, quan binh này thật sự là không có năng lực.

Trời đã sáng, trong thành khôi phục bình tĩnh như cũ, chỉ là trên đường còn thấy vết máu và phòng ở bị đốt rụi.

Lý Phỉ sợ hải tặc còn chưa rời đi, lo lắng vấn đề an toàn, cho nên không cho phép mọi người đi ra ngoài, chỉ đợi trong tiểu viện. Cũng giữ cả nhà Trần thị lại.

Mà bà tử được thuê đến, Lý Phỉ cũng bảo người ta mấy ngày nay không cần tới, Lý Phỉ bảo Đoạn Dật Sơn đi ra ngoài mua đồ ăn, Trần thị giúp mình nấu cơm. Trần thị thực cảm kích Lý Phỉ thu lưu cả nhà mình, đâu cần để Lý Phỉ nói, việc gì cũng tranh làm.

Nữ Nữu tuy không được ra ngoài chơi, nhưng trong phòng có hai tiểu bằng hữu chơi cùng nên đương nhiên vui vẻ.

Đại Nữ và đệ đệ càng thích nơi này của Lý Phỉ. Nhà Lý Phỉ ở được xây bằng đá, vừa lớn vừa xinh đẹp, giường nằm cũng thật thoải mái. Hơn nữa ở đây mỗi ngày được ăn thịt. Điều này khó mà trách được, những ngư dân này thường chỉ miễn cưỡng duy trì được ấm no, chỉ có ngày lễ ngày tết, điều kiện hơi tốt mới mua thịt ăn. Hiện tại mỗi ngày được ăn thịt, hai đứa nhỏ đương nhiên vui vẻ rồi.

Qua mấy ngày, trong thành dần dần khôi phục lại bình thường, người bên ngoài dần nhiều lên. Trần thị không muốn lại ở lâu nên cáo từ về nhà. Lý Phỉ giữ lại một trận, biết nhà Trần thị không ở khu này, nàng ấy đang lo lắng tình huống nhà mình, cho nên nàng đưa cả nhà Trần thị đi về.

Đến khi mọi chuyện tình bình ổn, Lý Phỉ lại giống như dĩ vãng mang theo Nữ Nữ và Đoạn Dật Sơn đi ra bờ biển chơi, nhưng chủ yếu là tới nhà Trần thị.

Nữ Nữ và tỷ đệ Đại Nữ đã hòa mình chơi cùng nhau, ba đứa nhỏ nắm tay nhau đi ở bờ biển đùa nghịch với hai con chó. Lý Phỉ càng thích ngắm nhìn khu đá ngầm, nhìn những tảng đá chồng chất bị sóng biển xô bọt tung trắng xóa.

Lý Phỉ đến bờ biển này mới biết cuộc sống của ngư dân gian nan hơn nàng nghĩ nhiều.

Hầu hết ngư dân đều ở bờ biển, bọn họ sống dựa vào biển, mà ra biển lại rất nguy hiểm, một làn sóng biển thôi cũng có thể nuốt mất con thuyền hoặc mạng người. Nếu ngày nào đó thời tiết không tốt thì không thể ra khơi, ra khơi rồi chưa chắc đánh được cá nên thu nhập của ngư dân rất không ổn định. Cho nên cuộc sống ngư dân nơi này thực gian nan, đã thế lại thường xuyên có hải tặc tới quấy rầy.

Không giống như đời sau này, không chỉ độ an toàn cao, ngoại thương thành phố vùng duyên hải số một số hai của cả nước, so sánh với thành thị vùng biển này đúng là cách một trời một vực.

Tựa như hiện tại Điền Đại Dũng vậy. Gặp phải hải tặc khiến cho bọn họ tổn thất không ít, hơn nữa mấy ngày nay bão táp, ngư dân không thể ra biển, không có thu vào, ngư dân lại nghèo khó lại càng thêm cùng cực.

Mấy hôm nay thời tiết khá hơn một chút, các ngư dân kết bạn chuẩn bị đi đánh cá. Lý Phỉ thấy bọn họ kết bạn thành nhóm thì tò mò, hỏi Trần thị mới biết được thì ra rất nhiều ngư dân không thể tự mình mua thuyền, đây là mấy nhà hợp lại mua thuyền cùng nhau đi đánh cá.

Nghe nói ngư dân mỗi lần đi ra ngoài ít nhất là mười ngày nửa tháng, mỗi lần đều rất nguy hiểm, cho nên mỗi lần ra ngoài lại tiến hành tế biển cầu bình an trở về.

“Vì sao không tự mình nuôi cá chứ?” Lý Phỉ thuận miệng nói.

“Người nói đùa, ở biển thì nuôi cá thế nào được?” Trần thị phản bác, đặt cá trong biển nó chẳng chạy mất à. Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy thì không nói nữa, dù sao cũng chỉ là thuận miệng nói thôi.

Không ngờ là hơn mười ngày sau Điền Đại Dũng đến tìm Lý Phỉ có chuyện muốn bàn.

Thì ra là sau khi Điền Đại Dũng trở về, bởi vì lần này đánh cá thu hoạch không lớn, trở về bị Trần thị oán giận vài câu, trong lúc đó vô ý nói ra lời Lý Phỉ nói: “Nếu chúng ta có thể nuôi cá trong biển thì tốt, không phải ra ngoài đánh cá nữa, vừa nguy hiểm lại thu hoạch không cao.”

Điền Đại Dũng tuy rằng thoát nhìn ngốc ngốc, ít nói nhưng rất để bụng chuyện đánh cá, nghe nàng nói như vậy, suy nghĩ cả đêm, nếu như việc này có thể làm thì cuộc sống sau này sẽ khá hơn.

Ngày hôm sau đến tìm Lý Phỉ hỏi tình hình cụ thể nuôi cá ở biển.

Thế này Lý Phỉ mới hiểu được, nàng có chút ngượng ngùng, ngày đó nàng chỉ là thuận miệng nói, kỳ thật cụ thể làm như thế nào nàng cũng không rõ ràng lắm.

Điền Đại Dũng nghe xong vẻ mặt thất vọng, vốn tưởng là có thể vậy mà nhiệt huyết đầy người bị giội chậu nước lạnh rồi.

Tuy Lý Phỉ không biết làm thế nào, nhưng biện pháp là do người nghĩ ra, trước đây lúc nàng đi ra bờ biển đã từng nhìn thấy ngư trường, có thể cho hắt chút ý kiến, tỷ như nói có thể dùng lưới đánh cá vây lại một khu để nuôi cá. Cụ thể làm như thế nào thì Lý Phỉ không biết. Những cái này thì phải nghĩ cách thôi.

Từ khi nhận được ý kiến của Lý Phỉ, dường như Điền Đại Dũng thật sự có hứng thú với nuôi cá trên biển, vừa nghĩ cách làm thí nghiệm vừa đi đánh cá nuôi gia đình.

44. Chương 44

Trần thị rất cảm kích Lý Phỉ cho nên thỉnh thoảng mang cá tới cho nàng. Lý Phỉ cũng thường xuyên đi ra bờ biển, có khi giúp Trần thị phơi nắng cá, đi theo học thả lưới. Hai đứa nhỏ đi theo Đại Nữu chơi cát ở bờ biển, có khi chơi đùa cùng với mấy đứa trẻ của ngư dân khác.

Hôm nay Nữu Nữu mồ hôi khắp người chạy tới, không cần Lý Phỉ ôm, trực tiếp chạy tới chỗ Đoạn Dật Sơn.

“Cha!” Nữu Nữu hô một tiếng, Lý Phỉ lão đảo, thấy Nữu Nữu đến ôm cổ Đoạn Dật Sơn, mỉm cười ngọt ngào nói: “Cha, con muốn cưỡi ngựa ngựa.”

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu, phụng phịu nói với Nữu Nữu: “Ai dạy con nói như vậy?”

Nữu Nữu cắn ngón tay vô tội nói: “Mấy người Đại tỷ tỷ đều có phụ thân, con không có. Tỷ tỷ nói, Đoàn thúc thúc chính là cha con!”

Nói xong lại quay đầu với tay chân gọi Đoạn Dật Sơn: “Cha ôm!”

Lý Phỉ gạt tay nó, nghĩ đến Nữu Nữu bây giờ đã lớn hơn một chút, sớm hay muộn sẽ biết nó không giống người khác, không có cha, hiện tại nên giải thích cho nó thế nào đây. Nghĩ đến đây về mặt Lý Phỉ nhu hòa rất nhiều: “Nữu Nữu, Đoàn thúc thúc không phải cha con nha.”

“Vậy cha con đâu?” Nữu Nữu mở to hai mắt nhìn Lý Phỉ tiếp tục hỏi, vì sao người khác có cha mà mình lại không có?

Nên nói như thế nào đây? Lý Phỉ không muốn thương tổn nó, không thể nói cho nó cha đẻ nó là ai. Lý Phỉ đã tính tốt lắm, cả đời cũng không nói cho nó biết người cha này. Mà Lý Phỉ cũng không muốn tìm một người cha khác cho nó. Nàng suy tư một chút mới nói: “Nữu Nữu, chẳng lẽ mẹ đối xử với Nữu Nữu không tốt sao, cho nên Nữu Nữu muốn có cha?”

Nữu Nữu oai đầu suy nghĩ, lại chớp mắt nhìn Lý Phỉ: “Nhưng người khác đều có cha...”

Lý Phỉ hôn khuôn mặt hồng hào của Nữu Nữu một cái, vuốt tóc yêu thương nói: “Nữu Nữu, không phải tất cả mọi người đều có cha đâu. Nhưng mà Nữu Nữu có mẹ, mẹ rất yêu Nữu Nữu, rất tốt với Nữu Nữu, chúng ta không có cha cũng không sao mà.”

Nữu Nữu nghĩ rồi rầm một hồi, nhìn hoa quế cao mình yêu nhất mà Lý Phỉ đưa, tạm thời quên hỏi chuyện cha, gật đầu chuyên tâm ăn hoa quế cao.

Hai người lại náo loạn một trận không chú ý tới Đoạn Dật Sơn bên cạnh âm thầm trên mặt.

Năm nay ăn tết ở bờ biển. Bởi vì trời trở lạnh rồi nên Lý Phỉ ít đi ra bờ biển.

Lý Phỉ bắt đầu đặt mua hàng tết. Bởi vì lúc ở Lý gia trang, hàng tết là mẹ Xuân Vân và Trương thị đặt mua, Lý Phỉ không phải làm. Nhưng lúc này đây trong nhà chỉ có một nữ nhân là Lý Phỉ nên nàng phải đi mua.

Lúc đặt mua hàng tết Trần thị cũng đến, Lý Phỉ mới yên tâm một chút, làm theo Trần thị sẽ không tệ.

Khi đến chợ Lý Phỉ mới biết mình mang theo đứa nhỏ và nam nhân đi ra là sai lầm cỡ nào.

Chợ này hình thành do tự phát, mỗi khi đến dịp tết sẽ có rất nhiều người tới mua bán, người đến người đi rất nhanh.

Vì thế Lý Phỉ để Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu còn mình đi phía sau mua đồ.

Tình cảnh thật hỗn loạn.

Nữu Nữu nhìn thấy cái gì thích sẽ đi qua mua, mà Lý Phỉ thì đang chuyên tâm mặc cả hàng hóa cùng người khác, bên kia Nữu Nữu ầm ĩ muốn mua cái này cái kia, vì thế ba người lạc nhau.

Đến khi Lý Phỉ rời khỏi đám người mang theo hàng tết thì thấy một lớn một nhỏ ngồi ở quán trà cách đó không xa nhìn Lý Phỉ.

“Ha ha ha, mẹ!” Nữ Nữ nhìn thấy Lý Phỉ thì cười giòn tan, Đoạn Dật Sơn bên cạnh tựa đầu quay sang một bên, Lý Phỉ thấy cái miệng của hắn bắt giắc cong lên.

Lý Phỉ nhìn lại thấy mình cả người lộn xộn, đầu tóc bị bung ra. Lý Phỉ trừng mắt nhìn hai người kia rồi sửa sang lại một chút, cáo biệt Trần thị chuẩn bị đi về.

Đến ngày hai mươi chín tết, Trương bà tử thuê về kia từ chối khéo không thể đến được, dù sao người ta cũng phải đón tết ở nhà chứ. Lý Phỉ không giữ lại được đành phải đồng ý. Trả tiền công cho bà ta và thêm chút quà, Trương bà tử đương nhiên là ngàn ân vạn tạ nhận lấy rồi đi về.

Lý Phỉ nói với Trần thị sang nhà nàng cùng nhau ăn tết, nàng ấy đồng ý.

Nhưng Lý Phỉ không ngờ được Trương bà tử hôm ba mươi sẽ không đến. Vậy trò nghề của Lý Phỉ làm sao đây?

Thôi đành cố mà làm vậy.

Sáng ba mươi Lý Phỉ dậy sớm. Đoạn Dật Sơn cũng đã dậy rèn luyện. Đoạn Dật Sơn bất chấp mưa gió, mỗi ngày vẫn dậy sớm luyện kiếm luyện quyền, Lý Phỉ bội phục sự bền lòng của hắn.

Đoạn Dật Sơn cả người đầy mồ hôi đang chuẩn bị đi tắm thì thấy phòng bếp có hơi nước. Chẳng lẽ là cháy, Đoạn Dật Sơn vội vàng chạy tới. Thấy Lý Phỉ bận rộn cho củi vào bếp, sau đó đứng lên cho mỡ vào nồi. Mỡ bị nóng quá bắn tung tóe ra ngoài. Lý Phỉ tránh trái tránh phải thấy hơi nước bốc trong nồi, vội vàng ném đồ ăn một đường vòng cung vào trong nồi. Đương nhiên trong đó không hề thiếu đồ ăn bị rơi. Lý Phỉ lấy tay che mặt, nghiêng mặt sang một bên không nhìn trong nồi thế nào đi xào rau luôn.

“Để ta làm cho.” Đoạn Dật Sơn tiếp nhận cái xẻng trong tay Lý Phỉ.

“A?” Lý Phỉ kinh ngạc, nam tử cổ đại không phải là quân tử xa phòng bếp sao? Hắn biết nấu cơm ư?

Sự thật chứng minh đúng là hắn biết nấu.

Kĩ thuật xào rau thuần thục làm đầu ra đấy.

Đồ ăn làm ra tuy không phải thập phần mỹ vị nhưng tốt hơn Lý Phỉ làm nhiều

Lý Phỉ vẽ mặt tự nhiên ăn đồ ăn, thuận tiện bình vài câu, Đoạn Dật Sơn cũng cười ứng.

Bất tri bất giác bọn họ ở bờ biển đã được hơn ba tháng.

Đầu mùa xuân Lý Phỉ thu thập đồ đạc chuẩn bị ly khai.

Lý Phỉ cáo biệt với Trần thị, Nữ Nữ nhận được nhiều lễ vật nhỏ của Đại Nữ như vỏ sò sặc sỡ. Ngư trường của Điền Đại Dũng đang trong quá trình kiến thiết.

Điền Đại Dũng căn cứ theo những gợi ý của Lý Phỉ đi tìm một nơi không tệ làm ngư trường.

Đó là một cái cảng, ba mặt là đất liền, ở giữa là biển rất thích hợp làm ngư trường. Điền Đại Dũng rủ mấy ngư dân cùng nhau làm nhưng tài chính có vấn đề. Vì thế Lý Phỉ đưa cho hắn một khoản tiền, nói với hắn coi như nhập cổ phần.

Điền Đại Dũng lúc đầu còn không muốn nhận vì hắn chưa dám chắc chắn kiếm được tiền hay không. Lý Phỉ cười trả lời, việc buôn bán vốn phải có phiêu lưu, làm sao có chuyện chỉ được mà không có mất ?

Cáo biệt mấy người Trần thị, Lý Phỉ lên đường. Lần này chọn đường đi Lạc Dương tới kinh thành.

Lần này trở về mấy người Lý Phỉ đi hơi chậm. Bởi vì mùa xuân mưa nhiều, nhiều thời gian vì trời mưa nên không đi được.

Mưa liên tục ba ngày liền làm cho tâm tình Lý Phỉ phiền muộn. Nữ Nữ càng khó chịu. Bởi vì trời mưa nên xe ngựa không chạy kịp tới thị trấn kế tiếp, mà nơi này là một mảnh hoang dã, phía trước không có thôn xóm, không có cửa hàng. Lại chạy thêm một thời gian, Lý Phỉ thấy quần áo Đoạn Dật Sơn ướt đầm rồi, vội vàng bảo Đoạn Dật Sơn dừng lại.

“Đoàn đại ca, trời mưa to quá, huynh vào trong này đi.”

Đoạn Dật Sơn nhìn trời mưa tầm tã trong thời gian ngắn không tạnh ngay được thì cự tuyệt: “Không được, vẫn nên chạy nhanh tìm một nơi ở tạm đã.”

Lý Phỉ còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi. Chạy thêm một đoạn đường thì tìm được một cái miếu đồ nát. Đoạn Dật Sơn đánh xe ngựa đi vào, không ngờ bên trong đã có vài người.

Bọn họ không nhóm lửa chỉ lẳng lặng nằm ở đó, thấy ba người Lý Phỉ tiến vào chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi tiếp tục nằm.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua bọn họ thấy sắc mặt bọn họ tái nhợt, thân thể gầy yếu, ánh mắt như vô thần. Lý Phỉ nghĩ bọn họ là dân chạy nạn, bởi vì cho dù thời gian nào cũng có dân chạy nạn.

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu cẩn thận tìm một góc tốt. Đoạn Dật Sơn đốt lửa rồi chậm chậm tới gần Lý Phỉ.

“Ta cảm thấy những người này có chút không thích hợp.”

Lý Phỉ lại nhìn về phía những người đó thấy trên mặt người đó có những nốt đỏ, nhìn kỹ có mấy người có nốt phỏng rộp, xem ra hô hấp rất mỏng manh.

“Người và Nữu Nữu lên xe ngựa đi.”

Trực giác nói cho Đoạn Dật Sơn sự tình không đơn giản, cho nên hắn bảo Lý Phỉ và Nữu Nữu rời đi trước. Chờ hai người Lý Phỉ ngồi vào xe, một mình hắn đi vào miếu.

Lý Phỉ ngồi ở trên xe ngựa chờ Đoạn Dật Sơn đi lên. Tuy rằng nàng không biết chuyện gì xảy ra nhưng nguyện ý tin tưởng hắn. Nữu Nữu lại không muốn ở trong xe ngựa nữa, nó muốn ra ngoài chơi đùa. Nó lắc lư thân mình nhỏ bé, miệng than thở muốn đi xuống. Lý Phỉ cho nó ngồi bên cạnh, hai con chó cũng đã tỉnh nhàm chán ngồi một bên. Lý Phỉ lặng lẽ lấy từ không gian ra một quả táo đưa cho Nữu Nữu, Nữu Nữu mới tạm thời yên ổn lại. Hai tay nhỏ bé cầm quả táo đỏ thật to, cười tủm tỉm cắn một miếng.

“Oa...”

Lý Phỉ nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xem Đoạn Dật Sơn có đến không, vừa nghe thấy Nữu Nữu khóc thì hoảng sợ quay đầu lại, thấy Nữu Nữu còn cầm quả táo trong tay khóc oa oa.

Lý Phỉ nhìn thấy rõ thứ dính trên quả táo mới hiểu được Nữu Nữu nhìn thấy cái gì, thì ra là Nữu Nữu ăn quả táo làm rụng một chiếc răng. Lại còn là răng cửa. Lý Phỉ cố nén cười ôm Nữu Nữu: “Quả táo này không tốt, mẹ vứt nó đi cho Nữu Nữu hết giận nha. Nữu Nữu đừng khóc nha!”. Lý Phỉ nói xong cầm quả táo ném đi.

“Không cần, muốn quả quả!” Tuy bị rớt một chiếc răng nhưng Nữu Nữu vẫn tiếc ném quả táo đỏ đi, ôm quả táo vào trong lòng. Lý Phỉ không ép nó, xem nhìn Nữu Nữu bị rụng răng chảy chút máu, Lý Phỉ lấy nước cho nó súc miệng, ôm dỗ dành nó. Nữu Nữu thút tha thút thít nằm trong lòng Lý Phỉ, trong tay còn ôm quả táo.

Lúc này Đoạn Dật Sơn đi ra, sắc mặt nghiêm túc lên xe là lập tức đánh xe chạy đi.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ hỏi.

“Những người đó bị dịch bệnh!” Nói xong vội vàng đánh xe.

“A! Sao lại thế này?” Lý Phỉ cả kinh vội vàng hỏi.

“Không biết huyện phía trước bị làm sao, đột nhiên phát dịch bệnh, bọn họ là trốn tới đây, xem ra cũng đã bị nhiễm rồi.”

Dịch bệnh chính là bệnh truyền nhiễm, ở cổ đại, trình độ vệ sinh và chữa bệnh đều rất kém cỏi, một khi phát sinh ôn dịch sẽ liên lụy toàn bộ thành, tỉ lệ tử vong cũng cực cao. Không ngờ lại gặp phải dịch bệnh thế này. Lý Phỉ không thể tin được, may mà mình chưa đi về phía trước, nếu đi hai người lớn còn không đỡ, còn trẻ nhỏ miễn dịch thấp rất dễ bị lây bệnh.

Đoạn Dật Sơn vội vàng chạy tới thị trấn gần đó.

Tin tức ôn dịch dần dần truyền đến nơi đây làm lòng người hoảng sợ, thị trấn kiểm tra rất nghiêm khắc, chỉ cần là người đến từ khu ôn dịch sẽ không được vào, thậm chí nếu có người có dấu hiệu giống bệnh trạng cũng sẽ không được vào.

Mặc dù có chút bất cập nhân tình nhưng đối với việc phòng ngừa dịch bệnh coi như có công hiệu, lấy điều kiện hiện tại đó là biện pháp không tệ. Mấy người Lý Phỉ không đi ra từ thành bị nhiễm bệnh, cũng không có bệnh trạng tương tự nên được cho đi qua.

Mấy ngày nay thời tiết âm trầm vẫn mưa như trước. Lý Phỉ quyết định lại ở nơi này nghỉ ngơi hai ngày lại đi. Đoạn Dật Sơn cũng đồng ý.

Hai ngày này Nữu Nữu mệt mỏi, có thể là do bị rụng răng không thoải mái. Nhưng buổi sáng ngày hôm sau, Lý Phỉ lại thấy không thích hợp. Toàn thân Nữu Nữu nóng lên, miệng liên tục gọi mẹ. Lý Phỉ vừa trả lời vừa sờ trán của nó, rất nóng.

“Nữu Nữu, tỉnh tỉnh, nhìn mẹ này. Nữu Nữu, làm sao vậy?”

Nữu Nữu giống như lâm vào hôn mê, miệng liên tục gọi nhưng không trả lời Lý Phỉ.

“Đừng dọa mẹ, Nữu Nữu, tỉnh tỉnh! Đừng dọa mẹ!”

Đoạn Dật Sơn đi vào nhìn thấy cảnh tượng thế này, Lý Phỉ hoang mang lo sợ ôm Nữu Nữu, nước mắt rơi không ngừng, miệng không ngừng hô. Chưa bao giờ thấy Lý Phỉ như vậy, đột nhiên Đoạn Dật Sơn có loại cảm giác đau lòng.

“Làm sao vậy?” Đoạn Dật Sơn bước lên hỏi.

Lý Phỉ nước mắt giàn giụa, thất kinh nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Không biết, Nữu Nữu cứ như vậy, đêm qua nó vẫn khỏe mà, còn la hét muốn ăn hoa quả cao.”

“Người bình tĩnh một chút, để ta xem nó thế nào.” Đoạn Dật Sơn đi qua thấy toàn thân Nữu Nữu nóng ran: “Người ở đây coi chừng, ta đi mời đại phu.”

Một nam tử trung niên bị Đoạn Dật Sơn kéo vào. Đại phu kia bắt mạch cho Nữu Nữu, tiếp theo đó sắc mặt thay đổi, giống như nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ.

“Nữu Nữu làm sao vậy?” Lý Phỉ cả kinh, sắc mặt đại phu như vậy, sợ là Nữu Nữu rất nguy hiểm.

Đại phu lui về phía sau hai bước như là muốn cách xa một chút.

“Người mau dẫn nó đi thôi, nó bị dịch bệnh.” Dịch bệnh, làm sao có thể là dịch bệnh chứ? Rõ ràng mọi người không vào thành, cũng không tiếp xúc trực tiếp với bệnh nhân.

Đại phu kia nói xong xoay người định đi. Lúc này Lý Phỉ mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nhảy lên ngăn lại ông ta: “Đại phu, mặc kệ nó bị làm sao, cầu người cứu nó đi.”

Đại phu thấy Lý Phỉ vẻ mặt bi thương không khỏi có chút đồng tình, nhưng hắn vẫn lắc đầu: “Tại hạ học nghệ không tinh, thật sự là không trị được, người tìm người khác đi.”

Trong lòng Lý Phỉ căng thẳng, chân mềm nhũn ra, Đoạn Dật Sơn bên cạnh nhanh tay lẹ mắt ôm lấy Lý Phỉ, quát đại phu kia: “Chẳng lẽ người không thử xem đã nói không được?”

Đại phu kia liên tục xua tay: “Không sợ nói cho người biết, không ít đại phu đã đi trị nhưng vô dụng, cuối cùng còn bỏ cả mạng mình. Những người đó y thuật cao minh hơn ta rất nhiều, tại hạ thật sự vô năng vô lực.”

Lý Phỉ nghe xong cười khổ, chợt nghe thấy Nữu Nữu trên giường cự quậy, lập tức chạy tới ôm Nữu Nữu, “Không sợ, không sợ, có mẹ ở đây. Mẹ mang con đi tìm đại phu!”

Nói xong ôm nó muốn đi ra ngoài.

“Các người không nên đi ra ngoài thì tốt hơn, nếu như bị người khác nhìn thấy được sẽ đuổi các người ra ngoài đấy.” Đại phu thấy Lý Phỉ muốn đi ra ngoài thì tốt bụng khuyên nhủ.

Hiện tại ở trong thành đang nghiêm tra dịch bệnh, nếu như bị phát hiện sẽ bị đuổi ra thành. Bị đuổi đi không sao những sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình Nữ Nữ.

Lý Phỉ nghe nói như thế thì cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Hiện tại nên làm thế nào đây? Mình không học y, rất nhiều thứ không hiểu, nhưng nhìn Nữ Nữ cái dạng này, trong lòng Lý Phỉ rất khó chịu.

“Người ở chỗ này chờ ta, ta đi trong thành tìm xem có thể tìm được đại phu tốt hơn không.” Đoạn Dật Sơn ở bên cạnh nói. Lý Phỉ nghĩ cũng chỉ có thể như vậy thôi.

45. Chương 45

Đoạn Dật Sơn đi ra cửa. Lý Phỉ ngồi ở trong phòng một khắc thôi cũng không im lặng được. Nữ Nữ càng lúc càng nóng đã bắt đầu nói mê sảng.

Không thể cứ để sốt mãi như vậy được, nếu cứ sốt thế này không bị chết thì cũng bị hỏng đầu mắt.

Lý Phỉ lập tức dùng rượu chà lau thân mình cho Nữ Nữ, làm hạ nhiệt độ giúp nó. Lý Phỉ không yên tâm với bên ngoài vì thế sai hai con chó canh ở ngoài cửa, bản thân thì ôm Nữ Nữ vào không gian.

Không gian đúng là khác bên ngoài rất nhiều, ngay cả không khí cũng có thể làm cho tinh thần người ta phần chấn một ít. Vào không gian dường như Nữ Nữ không còn khó chịu như trước. Lý Phỉ chuyên tâm lau người cho Nữ Nữ, đột nhiên nhìn tới mấy cây kì quả, trên mỗi cây có năm sáu trái cây.

Trái cây thần kỳ như vậy có phải có thể trị được dịch bệnh của Nữ Nữ hay không. Lý Phỉ đang chuẩn bị hái thì nghe thấy tiếng chó sủa bên ngoài. Lý Phỉ lập tức mang Nữ Nữ ra không gian.

“Người vào đi.” Thanh âm Đoạn Dật Sơn truyền vào, tiếp theo cửa bị đẩy ra. Đoạn Dật Sơn cùng một cô nương đi vào.

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ có chút nghi hoặc thì nói giải thích: “Vị cô nương này y thuật cao minh, để cho cô ấy đến xem thử đi.”

Lý Phỉ vừa nghe thấy là đại phu thì lập tức tránh người.

Cô nương kia không chối từ ngồi xuống bắt mạch. Sau đó châm cứu cho Nữ Nữ. Không đến 5 phút sau đại phu dừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn Lý Phỉ nói: “Người là mẹ của đứa bé này?”

Lý Phỉ vội vàng gật đầu hỏi: “Nữ Nữ sẽ không sao chứ?”

Cô nương kia hừ lạnh một tiếng nói với Lý Phỉ: “Sao người không chịu cẩn thận như vậy, đứa bé còn nhỏ bị rụng răng còn mang nó chạy loạn, tức nhất là lại để nó tiếp xúc với bệnh nhân ! Người làm mẹ thế nào vậy!”

Lý Phỉ không ngờ tới những người đó là bệnh nhân trong thành chạy đi, nhưng đây không phải nguyên do, Lý Phỉ yêu thương vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Nữ ấy nãy nói: “Là ta sai, ta không chăm sóc tốt cho nó.”

Cô nương kia thấy Lý Phỉ nhận sai nhanh như vậy, nàng hừ một tiếng còn muốn nói cái gì nữa nhưng Đoạn Dật Sơn đánh gãy nàng lời nàng muốn nói, “Nữ Nữ thế nào?”

Cô nương nhìn hẩn một cái không nói chuyện vừa rồi, mà là nghiêm túc nói bệnh tình Nữ Nữ: “Tạm thời ổn định. Bây giờ ta muốn đi ra ngoài tìm chút dược đến, người ở đây coi chừng đừng để nàng tiếp tục sốt. Chỉ cần giảm sốt sẽ không sao.”

Lý Phỉ tự nhiên là ngàn ân vạn tạ chủ động hỏi tên cô ta.

“Bạch Triển Nhan.” Bạch Triển Nhan nói xong bước ra ngoài.

“Ta đi giúp người!” Đoạn Dật Sơn cũng theo đi ra ngoài.

Lý Phỉ mặc niệm một tiếng trong lòng, nhìn khuôn mặt Nữ Nữ còn ửng hồng, trong lòng còn lo lắng. Nàng nghĩ đến quả kỳ quả trong không gian kia. Trước kia mình đã từng ăn rồi chắc là không có chuyện gì.

Nàng lấy trái cây ra, nhìn trái cây màu vàng sáng, cắn một miếng nhai lấy nước đút vào miệng Nữu Nữu, nhìn Nữu Nữu nuốt xuống. Nàng khẩn trương nhìn chăm chăm Nữu Nữu. Không biết có phải tác dụng của quả hay không, nàng sờ vào người Nữu Nữu thấy nhiệt độ trên người Nữu Nữu giảm bớt. Không biết có tác dụng hay không và có tác dụng phụ hay không, Lý Phỉ không dám cho Nữu Nữu ăn hết cả quả, sợ ăn xong lại sinh ra tật gì đó.

Lý Phỉ kiên nhẫn đợi, nàng không ngừng dùng khăn mặt hạ nhiệt độ cho Nữu Nữu, lại quan sát phản ứng của Nữu Nữu.

“Gâu gâu ~” Lý Phỉ thấy bọn Tiểu Hắc sủa ngoài cửa, nàng đứng lên ra ngoài thì thấy một ít quan binh đang đi tới phía khách sạn này.

Rất nhanh sau đó cửa bị đẩy ra, chuông quầy khách sạn mang theo quan binh nhìn trong phòng không có một bóng người thì ngăn ra.

“Không phải người nói chỗ này có người bị dịch bệnh sao? Người đâu?” Quan binh cầm đầu hỏi.

Chuông quầy cũng không hiểu, vừa rồi nghe tiểu nhị báo cáo vẫn còn ở, sao lại đột nhiên không thấy rồi, mặt mếu máo nói: “Quan gia, rõ ràng vừa rồi bọn họ còn ở chỗ này mà, bây giờ không biết đi đâu.”

Nhìn bọn họ điều tra một hồi không có phát hiện cái gì rồi rời đi, Lý Phỉ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra bọn họ biết tin tức, biết Nữu Nữu bị dịch bệnh nên tới bắt mình.

Quay đầu nhìn Nữu Nữu trong lòng, hiện tại Lý Phỉ cảm nhận được rõ ràng trên người Nữu Nữu không còn nóng như trước, xem ra trái cây này thật sự hữu hiệu. Trong lòng nàng kích động một trận, vội vàng lấy trái cây kia nhai đút nước cho Nữu Nữu.

Người bên ngoài đi rồi. Lý Phỉ xác định không có ai bên lạng lẽ đi ra. Nàng không dám ở đây mãi, nếu quan binh này lại đến, sự tình nói không rõ ràng có thể bị bọn họ đuổi đi. Đuổi đi không sao, chỉ là Nữu Nữu đang như vậy cần nghỉ ngơi không thể lặn lội đường xa.

Lý Phỉ đành rời đi trước tìm một chỗ nghỉ ngơi chờ Đoàn Dật Sơn đến.

Lý Phỉ hạ quyết tâm đặt Nữu Nữu và Tiểu Hắc vào trong không gian, lạng lẽ rời đi khách sạn. Lý Phỉ ra khỏi khách sạn này đi khách sạn đối diện không xa, tìm một phòng có thể nhìn thấy phòng cũ tạm thời ở lại.

Nữu Nữu ăn xong giờ đang ngủ, Lý Phỉ đã một ngày không chợp mắt. Nhưng hiện tại nàng không muốn ngủ chút nào. Nàng thường xuyên nhìn Nữu Nữu thế nào, thường xuyên đứng ở cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ.

Đoàn Dật Sơn và Bạch Triển Nhan bạch xuất hiện ở trên đường bên ngoài khách sạn, Lý Phỉ vội vàng chạy xuống, thưa dịp bọn họ còn chưa vào khách sạn đưa bọn họ đến nơi đây.

“Các người vừa đi thì có một ít quan binh tới bắt chúng ta, cho nên ta chạy ra tìm khách sạn ở chờ các người trở về.” Lý Phỉ vừa dẫn bọn họ vào nhà vừa giải thích.

Mọi người nghe xong không nói gì, Bạch Triển Nhan vào nhà là bắt mạch cho Nữu Nữu. Lý Phỉ khẩn trương nhìn nàng.

“Đừng khẩn trương, Bạch cô nương y thuật lợi hại.” Đoàn Dật Sơn ở một bên thấy Lý Phỉ khẩn trương như vậy thì an ủi.

Bạch Triển Nhan bắt mạch xong đưa dược cho Đoàn Dật Sơn, trực tiếp ra lệnh: “Mang dược đi sắc đi.”

Đoàn Dật Sơn không có cự tuyệt cầm dược đi phòng bếp.

Lý Phỉ nhìn chăm chăm Bạch Triển Nhan khẩn trương hỏi: “Nữu Nữu thế nào?”

Bạch Triển Nhan nhìn chăm chăm Lý Phỉ nhìn một hồi lâu mới mở miệng nói: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Thế này Lý Phỉ mới buông tay xuống, ngồi ở bên giường nhìn Nữu Nữu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

“Lúc ta đi người cho nó ăn cái gì, hoặc là có cái gì chạm vào nó?”

Lý Phỉ cả kinh, xem ra cô ta phát hiện được gì đó nhưng mình không thể nói.

“Người nói không thể để Nữu Nữu tiếp tục sốt, cho nên ta dùng rượu lau người cho nó.”

Trong phòng đúng là có vị rượu, Bạch Triển Nhan tuy vẫn có nghi vấn nhưng chỉ nói một câu: “Một biện pháp tốt.” Không nói cái gì nữa.

Mặc dù Lý Phỉ có khản trương nhưng vẫn có thể trấn định được, không để người ta phát giác ra cái gì. Nàng sợ bị người ta phát hiện. Mang ngọc có tội, đạo lý Lý Phỉ này hiểu được. Giấu diếm được lúc này đây, tiếp theo nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

Nữu Nữu uống một lần được sau hai ngày bắt đầu vui vẻ. Hiện tại dứt cho nó là nó không chịu.

“Ngoan, lại ăn một miếng được không?” Lý Phỉ ôm Nữu Nữu trong lòng, xoay đến xoay đi không chịu uống thuốc, biết uống thuốc đắng, tuy rằng Nữu Nữu hiện tại thoát nhìn tốt hơn nhiều nhưng trẻ nhỏ sức chống cự kém, nếu không khỏi hẳn rất dễ bị phát tác lại. Bạch Triển Nhan nói phải uống đủ ba lần thuốc. Lý Phỉ không hiểu y thuật nhưng rất biết nghe lời đại phu, nhất định phải dứt Nữu Nữu uống hết ba lần thuốc mới bỏ qua.

Vì thế nàng đang giằng co với Nữu Nữu trước mắt cứ đòi đi chơi này.

“Nữu Nữu, nếu không uống ngày kia mẹ không cho con đi chơi đâu.” Lý Phỉ hù dọa nó.

Nào biết đâu hôm nay Nữu Nữu không sợ nàng. Cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nắm chặt tay rồi khóc oa oa lên.

Lý Phỉ nghe mà đau lòng nhưng không thể không uống thuốc được.

“Để ta làm cho.” Đoạn Dật Sơn tiếp Nữu Nữu nói. Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu ở tư thế thực chính xác.

“Nữu Nữu, con không thể như vậy nha, con nhìn mẹ con sốt ruột kìa.”

Nữu Nữu nghe xong mắt chứa lệ nhìn Lý Phỉ một cái.

“Nhưng mà, thuốc đắng.” Nó nói xong còn phun đầu lưỡi tỏ vẻ thuốc thật sự thực đắng.

“Vậy chúng ta uống một hớp thuốc lại ăn một miếng hoa quế cao có được không? Như thế sẽ không đắng.” Lý Phỉ ở bên cạnh nói xen vào.

Nữu Nữu nhìn Lý Phỉ, lại nhìn Đoạn Dật Sơn, nghĩ nghĩ rồi đưa ra yêu cầu: “Ngày mai muốn cưới ngựa ngựa.”

Đoạn Dật Sơn gật đầu nó mới nhướn mày lên đi uống thuốc.

Chờ Nữu Nữu đi ngủ, Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn đi sang phòng bên cạnh.

Bạch Triển Nhan đang thu dọn mấy thứ nhìn thấy hai người đi vào thì nói: “Các người đến rồi, ta đang định đi tìm các người đây. Ta phải đi.”

“Người chuẩn bị đi đâu?” Lý Phỉ hỏi, trải qua vài ngày tiếp xúc thấy Bạch cô nương này mặc dù lời nói có ác độc một chút, nói chuyện thẳng thừng, không sợ đắc tội với người, nhưng lại thiện tâm, thường xuyên xem bệnh cho những người nghèo khổ mà không lấy tiền.

“Đi Trạch thành.” Nói xong thì cầm cái túi đồ chuẩn bị rời đi.

Trạch thành bây giờ là khu dịch bệnh đã bị phong tỏa rồi.

“Không được.” Đoạn Dật Sơn lập tức ngăn cô ta lại: “Cô đi như vậy rất nguy hiểm.”

“Người cho rằng ai có thể hại được ta?” Bạch Triển Nhan thực tự tin hỏi lại. Đoạn Dật Sơn nghe xong không phản bác, buông tay ra để cô ta rời đi.

Chờ Bạch Triển Nhan rời đi rồi Lý Phỉ mới mở miệng nói: “Người quen nàng à?”

Đoạn Dật Sơn gật đầu: “Ừ, là bạn chơi khi còn nhỏ.”

Lý Phỉ hơi kinh ngạc: “Cô ấy cũng có võ?”

Vừa rồi cô ta tự tin nói không có người có thể thương đến, chắc là công phu không tệ đâu.

“Không.” Đoạn Dật Sơn lắc đầu, đột nhiên nở nụ cười: “Cô ấy biết công phu gì chứ. Chỉ là từ lúc năm tuổi đã biết dùng độc thôi.”

Đúng vậy, đúng là không cần lo lắng cho cô ấy, chỉ là lúc này mình ở đây sẽ có nguy hiểm đi. Đoạn Dật Sơn nhìn ngoài cửa sổ nghĩ.

Biên quan đại thắng, Tứ hoàng tử đang khải hoàn hồi kinh. Chỉ sợ những người đó sẽ hành động!

Nữ Nữ khỏe lại một chút, Lý Phỉ mang theo nó trên đường. Lý Phỉ quyết định ở nơi này nghỉ ngơi một thời gian, chờ thân thể Nữ Nữ hoàn toàn khỏi hẳn mới đi. Dù sao Nữ Nữ vẫn còn quá nhỏ không như người lớn có thể thường xuyên lặn lội đường xa.

Bởi vì Nữ Nữ sinh bệnh nên biểu hiện mấy ngày nay không tệ lắm, Nữ Nữ ở trên đường nhìn trúng cái gì, Lý Phỉ đều thỏa mãn nhu cầu của nó.

Lý Phỉ mang theo nó đi dạo đông dạo tây, tới cửa hàng may nhìn thấy mấy bộ may không tệ.

“Phu nhân, có muốn thử không?” Nữ nhân nhìn thấy quần áo xinh đẹp đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Lý Phỉ mang theo Nữ Nữ đi theo tiểu nhị vào gian phía sau thử đồ.

Vừa mới tiến vào, Lý Phỉ nhìn gian phòng mờ tối cảm thấy không thích hợp. Đang định nói gì đó thì tiểu nhị phía trước đột nhiên xoay người lại, rút ra một cây đao trong tay áo chỉ vào hai người.

“Không được lên tiếng!” Tiếng nói của hắn còn chưa dứt. Hai mẹ con trước mắt biến mất.

Hắn trợn mắt há hốc mồm đứng ở nơi đó xác định mình không phải bị hoa mắt.

“Chẳng lẽ gặp quỷ?”

Lý Phỉ ở trong không gian nhìn ra bên ngoài thấy người cầm đao đang ngơ ngác đứng ở đó, không hiểu vì sao đột nhiên biến mất. Rất nhanh sau đó trong phòng lại có thêm một người đi vào, người kia hỏi: “Người đâu?”

Tiểu nhị giả chỉ vào chỗ Lý Phỉ vừa biến mất: “Nàng, nàng không thấy đâu!”

“Cái gì kêu không thấy?” Một người thấp giọng quát: “Chỉ là một nữ nhân và một đứa trẻ thôi cũng không bắt được!”

Tiểu nhị giả còn định nói gì đó chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, một người khác vội vàng chạy ra.

Lúc này Lý Phỉ từ không gian vô thanh vô tức đi ra. Người cầm đao ngơ ngác vẫn đứng ở đó, không hiểu vì sao bọn đột nhiên không thấy, vì căn phòng trống rỗng căn bản không có chỗ trốn.

Bên ngoài thanh âm binh khí va chạm che giấu tiếng bước của Lý Phỉ. Lý Phỉ nắm đao găm trong tay, nàng nhìn người đưa lưng về mình ở phía trước, chỉ cần mình đâm vào thì người đó sẽ không làm được gì, chính mình cũng an toàn, không gian bí mật sẽ không bị lộ ra.

Lý Phỉ giơ tay lên đập mạnh xuống người hắn.

“Phanh” Lý Phỉ dùng chuôi đao đập hắn ngất đi, nàng không giết hắn.

Làm người có đạo đức nàng không ra tay được, nàng biết nếu mình không giết hắn về sau sẽ có rất nhiều phiền toái, khả năng người ta sẽ phát hiện mình có không gian, như vậy càng nguy hiểm.

Nhưng Lý Phỉ không ra tay được. Muốn nàng giết người, nàng tuyệt đối không ra tay được.

Lý Phỉ ổn định tâm tình, bế Nữ Nữ đi ra, ôm nó vào lòng bảo nó nhắm mắt lại. Lúc này Nữ Nữ rất muốn biết cái gì nhưng vẫn rất nghe lời làm theo.

“Phanh!” Cửa bị mở ra, Đoạn Dật Sơn vọt vào. Hắn nhìn thoáng qua người nằm trên mặt đất, bước nhanh đến trước mặt Lý Phỉ, rút ra chiếc đao nàng đang nắm chặt trong tay.

“Không sao rồi.” Đoạn Dật Sơn an ủi. Lý Phỉ nghe thanh âm của hắn trước nay đều trầm thấp như vậy trong lòng mới thả lỏng.

“Nhắm mắt lại đi thôi.” Đoạn Dật Sơn còn nói thêm.

Trong lòng Lý Phỉ hiểu được làm theo. Nàng ôm Nữu Nữu vào trong ngực che mắt nó lại.

“Đi thôi.” Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ đi ra bên ngoài. Lý Phỉ không quay đầu, nàng biết người kia đã chết. Nàng cũng biết, Đoạn Dật Sơn làm như vậy là vì bảo hộ mình, bởi vì những người đó có thể là muốn giết mình hoặc là thương tổn người của mình.

46. Chương 46

Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu ra khỏi cửa hàng may mặc. Đoạn Dật Sơn đề nghị với Lý Phỉ không ở nhà trọ nữa mà tìm một tiểu viện độc lập. Lý Phỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Không chỉ là vì hiện tại tạm thời không thể rời đi, hơn nữa những người đó không biết khi nào thì sẽ lại đến. Thuê cái tiểu viện tương đối độc lập tốt hơn.

Trong khoảng thời gian này Lý Phỉ ít ra ngoài. Mà Nữu Nữu ngày đó tuy rằng không nhìn được chuyện gì xảy ra, nó lại càng muốn biết chuyện đó, luôn đi theo Lý Phỉ, không dính lấy Đoạn Dật Sơn nữa. Lý Phỉ đi đâu, nó sẽ đi theo tới đó. Lý Phỉ đi phòng bếp, nó liền lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi ở cửa chơi món đồ chơi mà Lý Phỉ làm cho, nhưng vẫn hay nhìn Lý Phỉ. Buổi tối ngủ còn không quên ôm Lý Phỉ không buông tay.

Bởi vì trong viện này không mời người tới hỗ trợ, cho nên trên cơ bản đồ ăn đều là Lý Phỉ tự mình làm, mấy ngày đầu thật sự là khó có thể nuốt xuống, sau này thì khá hơn nhiều.

Nữu Nữu tuy rằng hiểu được không thể ăn, không được tự nhiên ăn mấy miếng, cuối cùng bị thúc giục phát hiện hình như mẹ mình thích việc nấu cơm, làm không biết mệt, vì thế ủy ủy khuất khuất, quệt miệng ăn. Nhưng ăn nhiều nhất vẫn là đồ ăn vặt linh tinh mới có thể ăn no.

Nữu Nữu đã biết chuyện không gian. Lý Phỉ sợ Nữu Nữu bị dọa, nhưng lại thấy hình như Nữu Nữu không sợ hãi, mỗi ngày la hét muốn đi không gian ăn nho. Không gian bốn mùa đều là nho, hơn nữa từng quả to mọng, cho nên Nữu Nữu khi cảm thấy đồ ăn thật sự là khó có thể nuốt xuống, hay dùng nho làm đồ ăn vặt.

Lý Phỉ thấy nó như thế, đành phải nói cho nó không thể nhắc tới chuyện không gian ở trước mặt người khác, đây bí mật nhỏ giữa hai người.

Mà Đoạn Dật Sơn dường như đối với trù nghệ của Lý Phỉ không có ý kiến gì, mỗi ngày mặc kệ đồ ăn thế nào hắn vẫn ăn lượng cơm như cũ. Có khi Lý Phỉ hoài nghi vị giác Đoạn Dật Sơn có phải không nhạy hay không.

Lý Phỉ tìm vui trong đau khổ, dùng công việc ở phòng bếp đến tiêu trừ nỗi sợ hãi lo lắng trong lòng mình. Nàng không biết những người đó từ đâu tới đây, thậm chí không hiểu nguyên nhân họ làm như vậy. Nhưng chính vì như vậy, Lý Phỉ cảm thấy bọn họ nhất định sẽ lại đến nữa.

Mà nghĩ như vậy còn có Đoạn Dật Sơn.

Ngày đó mình ở cửa hàng đồ may, nhìn thấy Lý Phỉ ôm Nữu Nữu trở ra, hắn ngồi ở bên ngoài chờ. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện điểm không thích hợp. Tay phải vị chưởng quầy và tiểu nhị rót nước cho mình uống kia có vết chai, đây là thời gian dài nắm cái gì đó tạo thành. Một tiểu nhị nói vậy còn được, nhưng một chưởng quầy của cửa hàng, tay hắn mỗi ngày sờ vải dệt mềm mại sao lại có vết chai được chứ?

Cho nên Đoạn Dật Sơn trước tiên nhảy vọt vào trong.

Quả nhiên những người đó đều là do hấn phái tới. May mà Lý Phỉ hai người không bị nguy hiểm gì. Hiện tại Đoạn Dật Sơn nói muốn một cái viện độc lập là vì dễ dàng an bài người bảo vệ bọn họ. Hiện tại e rằng mấy người kia vẫn còn đến nữa, nhưng bây giờ còn không thu được tin tức, cho nên không thể lập tức rời đi.

Đoạn Dật Sơn nhìn bầu trời bên ngoài dần dần tối lại, mặc kệ thế nào thì mình vẫn phải bảo vệ các nàng, lần này không phải vì người khác, mà là vì chính mình!

Lý Phỉ đỡ Nữu Nữu ngủ, nhẹ nhàng đặt nó ở trên giường trong không gian. Bởi vì dù sao trong không gian vẫn là an toàn nhất, chính mình mới có thể chăm sóc được Nữu Nữu tốt nhất, cho nên một lần tìm một cơ hội bỏ vào trong không gian giường chiếu, còn có bàn ghế dựa. Đặt nó ở trong không gian Lý Phỉ mới yên lòng.

Bên ngoài, Đoàn Dật Sơn đứng ở trong sân giống như đang chờ đợi cái gì đó. Lý Phỉ biết hẳn đang chờ cái gì, nàng ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng.

Trong phòng Tiểu Hắc và Tiểu Béo đột nhiên đứng lên sửa ra hướng bên ngoài, cũng vào lúc này, mấy cái bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trên tường vậy. Lý Phỉ sờ soạng nắm lấy chiếc dao găm lạnh ngắt chậm rãi đi tới cửa.

“Không ngờ Đoàn Tướng quân lại bị an bài ở đây bảo hộ nữ nhân và trẻ con. Đúng rồi, Đại tướng quân, mấy tên hạ thủ của người e là không thể tới giúp người rồi.” Một tên hắc y nhân đột nhiên mở miệng, nói xong cười ha ha. Thanh âm của hắn bén nhọn chói tai, nghe mà đau cả lỗ tai.

“Hừ!” Đoàn Dật Sơn như là khinh thường mở miệng, cười nhạo hừ nhẹ một tiếng, rút kiếm của hắn ra. Hắc y nhân trên tường cũng nhất tề vọt xuống dưới, không tiếng động rơi xuống đất, một lát sau chỉ còn lại đao quang kiếm ảnh.

Có năm người nhất tề ra trận, bọn họ cũng không ham chiến, mà là đến thẳng mục tiêu, tiến lên phía cửa của Lý Phỉ.

Phối hợp khăng khít, bốn người vây công Đoàn Dật Sơn, một người thừa dịp đó vọt tới phòng Lý Phỉ. Đoàn Dật Sơn trong lòng quỳnh lên, cố gắng chống chọi những đường kiếm đánh tới, chuyển kiếm đánh thẳng hướng hậu tâm người nọ.

Người nọ trốn tránh không kịp, bị một kiếm đâm trúng, Đoàn Dật Sơn cũng bị thương sau lưng.

Tuy rằng thiếu một người, nhưng Đoàn Dật Sơn cũng bị thương, ba người dùng giống nhau chiêu số, lần này không cho Đoàn Dật Sơn cơ hội bắn khoăn. Một người chạy tới cửa sổ vọt vào phòng của Lý Phỉ.

Người nọ nhanh chóng đi tới bên giường Lý Phỉ, vừa xốc chân lên nhìn thì thấy bên trong chỉ có gối đầu, ý nghĩ còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được ngực mình chợt lạnh, không biết khi nào thì chiếc dao găm kia đã đâm xuyên qua tim mình.

Lý Phỉ ngã ngồi dưới đất nhìn bàn tay tràn đầy máu tươi. Nàng chưa bao giờ biết máu người lại đỏ thế này, ở trong TV thấy họ giết người, thấy máu qua màn ảnh, cho dù rất rõ ràng nhưng Lý Phỉ lại không có cảm giác, khi đó mình nhìn còn cười đùa với người khác, đây là máu chó!

Nhưng hiện tại Lý Phỉ có thể cảm nhận được nồng đậm huyết tinh làm người ta buồn nôn, trên máu còn lưu lại hơi ấm. Đây là cảm giác như thế nào?

Lý Phỉ đầu loạn như ma, trong đầu mình như phát đi phát lại, nói cho mình, mình giết người.

Người nằm trên mặt đất ánh mắt trừng lớn, đây là biểu tình cuối cùng trước khi chết, hẳn dường như không thể tin được mình lại bị nữ nhân trước mắt giết.

Đoàn Dật Sơn vọt tiến vào, theo sau có hai người theo đuôi, nhìn thấy hai người này ba người đều sửng sốt một chút. Nhưng chỉ là một hồi nho nhỏ, rất nhanh mấy người lại gia nhập chiến đấu.

Thanh âm đao thương va chạm làm Lý Phỉ bừng tỉnh. Nàng một hồi lâu sau đầu óc mới có thể vận chuyển, nàng biết bây giờ mình phải đứng lên, cố gắng bảo hộ chính mình. Nàng nhìn tay mình không ngừng phát run, giống như cái tay kia không phải tay của mình vậy. Nàng cố gắng nhặt lên chiếc dao găm, nắm ở trong tay mới cảm giác được một ít lực lượng.

Lúc này nàng tuy rằng sợ hãi kinh hoảng như thế, nhưng nàng vẫn đứng lên, nhìn chăm chăm mấy người đang đánh nhau. Nàng biết hiện tại còn không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể tùy tiện vào không gian.

Nàng nhìn chăm chăm mấy người, chỉ cần sinh mệnh mình bị uy hiếp sẽ lập tức tiến vào không gian.

Hiện tại Đoàn Dật Sơn đã có thể ứng phó được rồi. Hai người, nhưng bọn hắn muốn nhân cơ hội đối phó Lý Phỉ sẽ không dễ dàng như vậy. Nhìn thấy Lý Phỉ bình yên vô sự, Đoàn Dật Sơn tạm thời chuyển tâm đánh nhau. Hiển nhiên hai người kia không là đối thủ của Đoàn Dật Sơn, rất nhanh một người đã chết, một người khác nhân cơ hội đào tẩu. Đoàn Dật Sơn không đuổi theo, hắn chạy đến bên người Lý Phỉ, lấy thanh

dao găm Lý Phỉ đang nắm chặt ra, Lý Phỉ lập tức thoát lực, chân tay mềm nhũn ngã xuống đất. Đoạn Dật Sơn muốn nâng nàng dậy nhưng bị Lý Phỉ đẩy ra.

“Mời người thu thập phòng ở một chút đi.” Lý Phỉ thanh âm rất lạnh, như nói với một người xa lạ. Đoạn Dật Sơn lo lắng nhìn Lý Phỉ, thấy vẻ mặt Lý Phỉ bài xích, tay nắm chặt, không nhìn mặt nàng. Trong lòng hắn hiểu được ý của Lý Phỉ, hiện tại cho dù là thật tâm thực lòng, nhưng chung quy lúc đầu là lợi dụng nàng. Nói vậy bây giờ tâm tư của mình nàng ấy cũng sẽ không tin. Đoạn Dật Sơn tự giấu cười.

Lúc này hắn không có chú ý tới thiếu một người.

Lý Phỉ đẩy Đoạn Dật Sơn ra muốn nâng cánh tay mình, cố gắng nâng người đi ra ngoài cửa.

Ngày hôm sau sân đã được thu thập sạch sẽ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nữ Nữ đã tỉnh muốn đi chơi, bị Lý Phỉ cự tuyệt. Làm cho Nữ Nữ đứng ở trong phòng tự lấy ra đồ chơi, để hai con chó nhỏ chơi cùng nó. Bản thân mình thì đi ra gian ngoài.

Trên bàn ăn điểm tâm, Lý Phỉ ngồi xuống không nhận cái bát mà Đoạn Dật Sơn đưa cho.

“Sao không thấy Nữ Nữ đâu?” Đoạn Dật Sơn vẫn giống như trước đó, Lý Phỉ không muốn rời giường, hắn sẽ tự mình đi làm bữa sáng. Hai người giống như hình thành một loại ăn ý, ngồi xuống thực tự nhiên.

Khi nào thì bắt đầu, Lý Phỉ tự hỏi trong lòng.

Lý Phỉ nhìn chằm chằm Đoạn Dật Sơn, khuôn mặt đó mình tin tưởng như vậy. Nhưng cuối cùng mới phát hiện, mọi thứ có phải thật sự hay không. Đêm qua, những lời mà hắc y nhân kia nói, nói cho chính mình người trước mắt này không đơn giản.

“Người vẫn nên nói rõ mọi chuyện đi. Người đêm qua là ai? Người là ai? Rốt cuộc các người có mục đích gì?”

Đoạn Dật Sơn cười khổ, xem ra không giấu giếm nổi nữa rồi. Hắn nhìn lại Lý Phỉ, gần từng tiếng rất rõ ràng nói: “Nàng còn nhớ một đêm kia sao? Một hắc y nhân cầm dao kề cổ nàng.”

Lý Phỉ không thể tin được nhìn người trước mắt, người này đã từng làm cho nàng tín nhiệm thế nào, từng cảm thấy hắn có cảm giác an toàn, nhưng kết quả lại phát hiện hắn là kẻ từng uy hiếp tính mạng của mình, là người làm cho mình sợ hãi lần đầu tiên tính mạng bị uy hiếp.

“Đúng, là ta. Ta là phụng mệnh lệnh đến đây! Muốn từ chỗ nàng tìm được Công Tôn.”

Đoạn Dật Sơn nhìn chằm chằm Lý Phỉ, không muốn bỏ qua một tia biểu tình nào của nàng: “Đến khi tìm được Công Tôn rồi. Ta lại bị an bài bảo hộ người.”

Lý Phỉ tâm nguội lạnh một nửa, quả nhiên ngay cả Đoạn Dật Sơn cũng không đơn giản. Lần đầu hắn xuất hiện thật sự là quá trùng hợp. Chỉ vì hắn đã từng cứu mình, trực giác nói cho Lý Phỉ hắn sẽ không thương tổn mình, cho nên mới vẫn giữ hắn lại bên người.

Hiện tại hắn nói cho mình hắn là có mục đích.

“Những người đó cũng là vì Công Tôn mới tới tìm ta?”

“Đúng vậy. Những người đó muốn bắt mồi đến uy hiếp Công Tôn làm việc cho bọn họ.”

“Những người đó muốn bắt ta để uy hiếp Công Tôn, vậy nhóm các người cũng vậy phải không?” Lý Phỉ nhìn Đoạn Dật Sơn chăm chọc nói, hiện tại nói rõ tất cả mọi chuyện. Thì ra mình thật ngây thơ. Cẩn thận ngẫm lại, từ ngày Đoạn Dật Sơn đột nhiên xuất hiện bắt đầu, sau đó luôn ở bên cạnh bảo hộ mình, còn có đột nhiên hắc y nhân đánh úp lại, sở hữu mọi thứ, sở hữu chân tướng, chỉ có mỗi mình không biết thôi.

“Các người dựa vào cái gì cho rằng ta có thể uy hiếp được Công Tôn? Chỉ bởi vì hắn ở nhà của ta một đoạn thời gian?” Lý Phỉ không nghĩ tới cuộc sống im lặng của mình, từ lúc giữ Công Tôn ở nhà đã xong rồi. Nàng không thể bình tĩnh quá.

“Nàng không biết, Công Tôn chưa bao giờ ở một chỗ vượt qua năm ngày.”

“Chỉ bằng điểm này?” Chỉ một điểm này đã làm cho bọn họ một đám tiếp cận mình có mục đích?

“Đương nhiên, nếu người không có giá trị uy hiếp, bọn họ sẽ trực tiếp giải quyết người.”

Lý Phỉ nghe đến đó, trong lòng bàn tay không nhịn được đổ mồ hôi lạnh. Nàng làm sao có thể quên, thời đại này mạng người không đáng giá tiền nhất. Những gì phát sinh tối hôm qua nàng nhìn rõ ràng. Đoạn Dật Sơn nhìn thấy trong ánh mắt Lý Phỉ có sợ hãi, thân thể của nàng thậm chí đang run run. Hắn có chút thương tiếc, vốn những việc nàng không liên quan gì tới nàng, cuối cùng vẫn bị cuốn vào.

“Nói cho ta biết, các người là loại người nào?” Lý Phỉ có chút mê mang nhìn nam nhân trước mắt, đến tận cùng là người thế nào? Đột nhiên xuất hiện đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của mình?

Đoạn Dật Sơn không trả lời.

“Không muốn nói? Ta không muốn chết không minh bạch!” Lý Phỉ lại không nhịn được dùng ngữ khí trào phúng nói chuyện. Nàng biết rõ đây không phải lỗi của hắn, bởi vì cho tới nay hắn chưa từng thương tổn mình, nhưng lại không nhịn được oán hận.

Đoạn Dật Sơn có thể cảm giác ra Lý Phỉ tâm tư, hắn thấp giọng lại kiên định nói: “Nàng sẽ không sao.” Chỉ cần qua đoạn thời gian này, chỉ cần định ra là được rồi, mọi thứ sẽ xong.

Lý Phỉ không muốn loại hứa hẹn miệng này, nàng không tin, nàng chỉ tin mình thôi. Cho nên nàng kiên định nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Hiện tại ta và người đều là một người, có cái gì khó nói.” Lý Phỉ tự giấu nói.

Đoạn Dật Sơn trầm mặc một hồi mới nói cho Lý Phỉ tất cả.

Thì ra mọi ngọn nguồn chính là thái tử.

Hoàng Đế Đại Tàn vương triều ngu ngốc nửa đời người, tin một bề gian thần, mặc dù không làm cái gì đặc biệt ngốc, cũng không giết lung tung trung thần, nhưng chung quy là khiến cho Đại Tàn một ngày không bằng một ngày. Trọng yếu nhất là thái tử vẫn chưa lập, khiến cho mấy vị hoàng tử vì chức vị thái tử đang âm thầm lục đục với nhau, tàn sát lẫn nhau.

Sau đó có kẻ thù bên ngoài xâm nhập, Đại Tàn liên tục bại trận. Không biết như thế nào Hoàng Đế một ngày đột nhiên tỉnh ngộ, biết rõ mình không thể thay đổi hiện trạng đã viết xuống một chiếu thư, ai có thể tìm được hậu nhân Công Tôn gia, người đó có thể lên làm thái tử. Cho nên trong lúc nhất thời mấy người vội vàng đi tìm hậu nhân Công Tôn gia.

Công Tôn gia từ tiền triều suýt nữa bị diệt tộc, hậu nhân còn lại chẳng biết đi đâu, cho nên tìm người rất khó khăn.

Nhưng cuối cùng vẫn có người tìm được.

Mà người tìm được Công Tôn là Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử.

Đoạn Dật Sơn là người của Tứ hoàng tử. Kỳ thật vốn mọi người cảm thấy này chiếu thư này thực vớ vẩn, Công Tôn gia không phải thực nổi danh, chỉ là một thư hương dòng dõi yên lặng vô danh ở Sơn Đông. Hiện tại đột nhiên nói ai có thể tìm được hậu nhân Công Tôn gia có thể làm thái tử, cho nên mọi người đều cảm thấy thực vớ vẩn. Kỳ thật Tứ hoàng tử cũng không tin, nhưng hiện tại không có biện pháp khác, đường như lần này Hoàng Đế hạ quyết tâm làm như vậy. Mặt sau kẻ thù bên ngoài xâm nhập, trong triều liên tục bại trận, sĩ khí xuống thấp, mà Tứ hoàng tử đã tự mình lãnh binh lấy lại sĩ khí, sau đó không biết Công Tôn dùng biện pháp gì mà thắng được trận đầu tiên. Hiện ở trong triều đều biết Công Tôn có thể, cho nên hiện tại lại có người muốn có được Công Tôn, chuẩn bị dùng hết mọi biện pháp. Cho nên mới đánh chú ý lên người Lý Phỉ.

Lý Phỉ rốt cục hiểu được chuyện gì xảy ra. Thì ra mình vẫn là một nhân vật hi sinh, bị kịch.

Rõ ràng là một người qua đường Giáp lại bị cuốn vào thị phi như vậy.

Lý Phỉ ngồi một lát rồi đứng lên nói: “Ta phải rời khỏi nơi này.”

Đoạn Dật Sơn cầm tay Lý Phỉ: “Không được! Nàng không thể đi! Nàng có biết hay không, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm.”

Lý Phỉ vừa giãy dụa vừa nhìn Đoạn Dật Sơn hung hăng nói: “Chẳng lẽ cùng một chỗ với người thì an toàn sao? Người cũng giống những người đó!”

Đoạn Dật Sơn nghe vậy thân mình cứng đờ, không ngờ nàng lại cho rằng hắn là người như thế.

Lý Phỉ thừa cơ giãy ra đi vào phòng. Đóng cửa lại, Lý Phỉ ngã vào giường, một mình lẳng lặng nằm.

Hiện tại đã biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng mình thật sự có thể rời đi sao?

Mình mang theo Nữ Nữ, có không gian, cho dù gặp được nguy hiểm chỉ cần vào không gian thì tốt rồi.

Nhưng không gian không phải vạn năng, thậm chí lúc sử dụng nó phải bí mật, không thể để cho người khác phát hiện. Bằng không sẽ mang đến phiền toái rất lớn.

Như vậy để Đoạn Dật Sơn tiếp tục bảo hộ mình, làm bộ mọi thứ chưa từng xảy ra ư?

A! Có lẽ hắn là người có năng lực cam đoan mình an toàn trong đám hỗn loạn kia đi.

Lý Phỉ không nhịn được tự giễu.

47. Chương 47

Ngày hôm sau Lý Phỉ mở cửa ra thấy Đoạn Dật Sơn đứng ở ngoài cửa. Sắc mặt của hắn tái nhợt, quần áo bị sương sớm dính ẩm ướt.

Xem ra hắn đứng ở chỗ này một đêm. Là sợ mình ly khai, không tốt báo cáo kết quả công tác sao?

Lý Phỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, xoay người đi phòng bếp. Chờ nàng làm bữa sáng dứt cho Nữ Nữ ăn xong, không thấy Đoạn Dật Sơn lại đây.

“Mẹ, Đoàn thúc thúc sao còn chưa ra?” Nữ Nữ miệng chứa cháo Lý Phỉ dứt cho, phòng má nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ thúc thúc không đói bụng, không ăn.” Lý Phỉ lại dứt cho nó một ngụm.

Chờ Nữ Nữ ăn xong, Lý Phỉ bảo nó chơi với con chó nhỏ, còn mình thu thập này nọ. Nhìn đồ ăn còn thừa nhiều trên bàn, mà lúc này Đoạn Dật Sơn còn chưa đi ra.

Quản hắn làm sao vậy, hắn vẫn lừa mình, lợi dụng mình, còn quản hắn làm cái gì! Lý Phỉ ở trong lòng tự nói với mình, nhưng nghĩ lại nét mặt của hắn sáng nay tái nhợt, lại có chút không nhịn được lo lắng.

Trong lòng còn đang đấu tranh, nhưng bước chân lại hướng về phòng Đoạn Dật Sơn.

Đảo mắt đã đến cửa, nhìn cửa đóng chặt, Lý Phỉ nâng tay lên đẩy ra.

Chỉ là đến nhìn hắn có chết không?

Tiến vào phòng thấy Đoạn Dật Sơn nằm ở trên giường đang ngủ. Quần áo không đổi, chăn cũng không đắp, trực tiếp nằm như vậy.

Đầu giường của hắn còn có một thanh kiếm.

Lý Phỉ nghĩ vẫn đi qua.

“Này, người không sao chứ?” Lý Phỉ nhìn Đoạn Dật Sơn trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Ta không sao.” Đoạn Dật Sơn không mở mắt đáp.

“Hừ!” Lý Phỉ hừ lạnh một tiếng, “Như vậy còn nói không sao.”

Nàng đi qua, Đoạn Dật Sơn muốn tránh lại bị Lý Phỉ đè lại. Nàng sờ soạng cái trán của hắn, phát hiện hắn nóng kinh người.

“Người phát sốt rồi!” Lý Phỉ kinh hô.

“Ta không sao, nằm một lát là tốt rồi.” Đoạn Dật Sơn đẩy tay Lý Phỉ ra, nhắm mắt nói như trước.

Lý Phỉ giờ cái tay bị đẩy lên có chút bị tức giận: “Được, tùy người, ta cũng lười quản người.”

Nói xong xoay người nổi giận đùng đùng rời đi.

Chờ Lý Phỉ ly khai, Đoạn Dật Sơn mới mở to mắt, đảo mắt, có hai người đột nhiên xuất hiện.

Hai người cúi đầu không thấy rõ biểu tình. Tiếp theo một người đi ra, ngẩng đầu lấy lòng cười nói, “Lão đại, ta cũng không biết sẽ như vậy. Ta nghĩ nữ nhân đều mềm lòng, nhìn người như vậy, nhất định hiểu ý đau, sau đó khẳng định sẽ tha thứ lão đại. Nhưng không ngờ...”

“Đại ca, ta đi lấy dược cho huynh.” Một người khác mở miệng đánh gãy lời nói của người trước. Tiếp theo xoay người tiêu thất. Người còn lại nhìn đồng bạn vừa biến mất, vội vàng nói với Đoạn Dật Sơn: “Lão đại, ta cũng đi xem.”

Nói xong vội vã theo sau, “Đợi ta với!”

Hai người lại tới cái cây trong sân cách đó không xa. Trong đó một người ảo não nói: “Ta thật không nghĩ tới sẽ như vậy. Ta còn tưởng rằng nữ nhân đều mềm lòng, không ngờ nữ nhân kia tâm ngoan như vậy.”

...

Tiếp theo là một mảnh yên tĩnh.

“Ai, lão đại khẳng định hận chết ta, ra cái chủ ý như vậy. Tiếp theo chuyện tốt nhất định không tới phiên ta rồi.” Thanh âm kia dường như theo thói quen lằm bằm lầu bầu tiếp tục nói.

...

“Lão đại bị thương rất nặng, người nói ta đi mua thuốc hay là người đi?” Thanh âm kia tiếp tục nói

“Người!” Một thanh âm khác rớt cục vang lên.

...

Đoạn Dật Sơn nằm ở trên giường, hắn có thể cảm giác được miệng vết thương của mình nóng lên. Ngày hôm qua nghe Lục Hổ ra cái chủ ý cho mình, tuy rằng cảm thấy không ra đầu vào đầu, nhưng trong lòng lại ảm ảm hy vọng có phát sinh như vậy, cho nên cuối cùng không phản đối, thật làm như vậy.

Vừa rồi mình thật sự không muốn nàng đi, hắn thậm chí hy vọng nàng có thể ở lại bởi mình. Nhưng miệng lại nói ra như vậy, hiện tại hối hận cũng không có tác dụng gì.

Đoạn Dật Sơn nghĩ đến vừa rồi Lý Phỉ rời đi, không nhận được cười khổ, tự làm bậy không thể sống.

Mới vừa đi ra ngoài cửa, Lý Phỉ nhớ tới mình vừa mới nói, làm sao đều cảm thấy không được tự nhiên, làm sao lại giống như tiểu nữ sinh.

Trong lòng mắng Đoạn Dật Sơn ngoan cố chống, nhưng vẫn đi không gian lấy chút dược cho hắn. Đây là dược lúc trước khi đi nàng mua dược để vào, hắn là có thể dùng, lại nhìn trái cây ở bên trong.

Lý Phỉ lấy bếp lò hầm dược cho Đoạn Dật Sơn, Nữ Nữ ở trong phòng ngủ được vị thuốc chạy ra, ôm cổ Lý Phỉ khóc nháo: “Mẹ, con không cần uống thuốc! Không cần!”

Nhìn Nữ Nữ mặt nhăn nhó, Lý Phỉ cảm thấy thú vị, “Đây là thuốc cho Đoàn thúc thúc của con, hắn sinh bệnh rồi.”

Nữ Nữ vừa nghe, không phải thuốc của mình lập tức mặt mày hớn hở, đảo mắt lại nhăn mày, đồng tình nói: “Đoàn thúc thúc bị bệnh? Thật đáng thương!”

“Vậy con lấy bánh ngọt của con cho Đoàn thúc thúc một chút?” Lý Phỉ không nhận được đùa Nữ Nữ. Nữ Nữ bây giờ thích nhất ăn bánh ngọt. Nhưng Lý Phỉ sợ nó ăn nhiều không tốt cho răng, mỗi ngày hạn chế nó chỉ được ăn năm khối, cho nên nó thực quý trọng, không cho người khác ăn.

Nữ Nữ nhìn Lý Phỉ, lại nhìn ba khối bánh ngọt của mình trong túi, hôm nay đã ăn hai khối còn lại ba khối. Nó thực buồn rầu, một bên là bánh ngọt mình yêu thích nhất, một bên là Đoàn thúc thúc mình thích.

Lý Phỉ buồn cười nhìn Nữ Nữ đang nội tâm giãy dụa.

“Mẹ, con có thể giữ lại một khối hay không? Con chỉ có ba khối.” Nữu Nữu hỏi.

Lý Phỉ không ngờ nó hỏi như vậy, nhưng nàng quyết định tiếp tục đùa nó, “Không được nha, hai khối quá ít, nhất định phải ba khối.”

Mặt bánh bao của Nữu Nữu nhăn nhó một hồi lâu mới gian nan hạ quyết định, “Được rồi, đều cho thúc thúc đi. Người sinh bệnh, được lại khó ăn như vậy.”

Nữu Nữu đã từng bị uống thuốc, vừa thối vừa khó uống, cho nên Nữu Nữu cuối cùng quyết định cho hết Đoàn thúc thúc.

“Vì sao?” Lý Phỉ biết Nữu Nữu thực thích điểm tâm, có khi còn giấu điểm mình buổi tối ăn. Sau đó bị Lý Phỉ phát hiện còn bị đánh mông mới không dám làm như thế. Nhưng hiện tại nhìn Nữu Nữu cho hết số bánh ngọt của mình cho Đoàn Dật Sơn, nàng có chút ngạc nhiên.

“Bởi vì Đoàn thúc thúc là cha, còn tốt với Nữu Nữu nữa.” Nữu Nữu không hiểu lời nói của Lý Phỉ, nó cảm thấy mẹ hỏi thật ngốc, Đoàn thúc thúc là cha, lại đối xử tốt với mình, đương nhiên phải cho Đoàn thúc thúc ăn điểm tâm.

Lý Phỉ nghe xong nửa câu đầu không nhịn được cười vang lên. Tuy rằng hiện tại Nữu Nữu không gọi Đoàn Dật Sơn là cha, nhưng trong tư tưởng vẫn cho rằng hắn là cha mình, cho dù nó không biết cha là cái gì.

Lý Phỉ bưng được, mang theo điểm tâm của Nữu Nữu đi vào phòng Đoàn Dật Sơn. Nàng vừa định đi vào thì chợt nghe bên trong có tiếng vang, nàng hoảng sợ, vội vàng đẩy cửa đi vào. Thấy quần áo Đoàn Dật Sơn rộng mở một nửa người, cảnh xuân nửa lộ trên giường.

Lý Phỉ đỏ mặt, Đoàn Dật Sơn cũng vội vàng kéo quần áo mình.

“Đây là được ta hầm cho ngươi, ngươi uống một chút đi.” Nói xong Lý Phỉ ánh mắt loạn phiêu, không dám nhìn hắn, buông được. Nàng vừa rồi không cẩn thận thấy được tiểu đậu đậu của hắn, không, là cơ ngực. Thoạt nhìn đáng người không tệ lắm, so với người mẫu đời sau không kém bao nhiêu. Lý Phỉ bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Cám ơn.” Đoàn Dật Sơn tiếp nhận chén thuốc, ngoéo một cái khóe miệng, một hơi uống hết được.

Chờ Đoàn Dật Sơn uống xong, hai người kẻ đứng người ngồi. Trong phòng nhất thời yên lặng.

Lý Phỉ cảm giác không khí có chút kỳ quái mở miệng nói: “Ngươi nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong nàng lấy bát chuẩn bị rời đi.

“Oành!”

“Hừ!”

Sau đó có thanh âm kỳ quái truyền đến, tiếp theo nghe thấy Đoàn Dật Sơn kêu rên.

“Ngươi làm sao vậy?” Lý Phỉ bước lên phía trước xem xét, thế này mới phát hiện lưng của hắn bị nhiễm đỏ.

“A? Sao ngươi bị thương nặng vậy? Sao không nói sớm, còn cố chống!”

Vừa thấy chính là bị thương bởi đao tối qua, đại khái chừng một tấc, miệng vết thương đã trắng bệch, hiện tại lại bắt đầu đổ máu.

Đoàn Dật Sơn thấy vẻ mặt Lý Phỉ lo lắng, không nhịn được cười rộ lên. Nàng vẫn quan tâm mình.

“Ngươi, ngươi cười cái gì?” Lý Phỉ thế này mới chú ý tới tư thế của mình. Quần áo Đoàn Dật Sơn bị mình rút khỏi lưng, mình còn lấy tư thế nữ vương nhìn xuống... Miệng vết thương.

Lý Phỉ kinh hãi một chút, nhảy dựng lên, rời khỏi bên giường. Nàng có chút vô thố, có chút lấp bắp nói: “Ta, ta đi lấy chút thuốc trị thương cho ngươi.”

Cơ hồ muốn chạy trốn chết.

“Phỉ Nhi.”

Tay Lý Phỉ bị giữ chặt, nàng lần đầu tiên, lần đầu tiên nghe người khác gọi mình như vậy, thế nhưng không biết buồn nôn!

“Cái gì, cái gì?” Lý Phỉ nhìn chằm chằm cánh tay bị kéo, lắp bắp nói.

“Nàng đừng đi!” Thanh âm Đoạn Dật Sơn trầm thấp như trước, Lý Phỉ cảm thấy thanh âm của hắn hôm nay phá lệ từ tính. Hắn thoáng dùng lực một chút, vốn đang miên man suy nghĩ, Lý Phỉ đã bị hắn kéo qua.

Lý Phỉ thể này mới phản ứng lại, nhìn mình cách hắn gần như vậy, có thể ngửi được hương vị thuộc loại hắn. Nàng hết hồn, kinh hách giãy dụa muốn cách hơi thở của hắn xa một ít.

“Hừ.” Lý Phỉ nghe thấy Đoạn Dật Sơn kêu rên, lập tức đình chỉ giãy dụa, vội vàng nghiêng qua nhìn xem có phải mình làm đau vết thương trên người hắn không.

“Không sao.” Đoạn Dật Sơn cắn răng, môi tái nhợt, Lý Phỉ thấy hắn bộ dạng này, làm sao còn dám lộn xộn, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó.

“Phỉ Nhi, ta muốn bảo hộ nàng cả đời, không phải mệnh lệnh nhiệm vụ, là bản thân ta nghĩ muốn làm như vậy.”

Đoạn Dật Sơn nói không lớn, nhưng Lý Phỉ lại cảm thấy như làm điếc cả lỗ tai.

Lần đầu tiên được người khác thổ lộ, Lý Phỉ thật không tiếp thụ được. Trong lòng nàng loạn như ma, mình cũng không rõ ý tưởng trong lòng mình thế nào, nàng cần bình tĩnh một chút.

“Ta muốn ngẫm lại.” Lý Phỉ nhẹ nhàng đẩy hắn ra nói.

Đoạn Dật Sơn đang lo lắng lời nói vừa rồi của mình quá mức càn rỡ, sợ hãi Lý Phỉ sẽ cự tuyệt, nhưng lại có chút chờ mong đáp án của Lý Phỉ. Hiện tại nghe Lý Phỉ nói như vậy, trong lòng có chút mất mát. Nhưng hắn biết mình không nên bức chặt quá.

Lý Phỉ chạy về phòng mình, cảm giác tim mình vẫn như vừa rồi đập phịch phịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mình. Lý Phỉ ôm ngực, nàng không phải không rõ cảm thụ vừa rồi, nàng từng nói qua chuyện yêu đương, từng có cảm giác như vậy, hình như đó là tâm động.

Lý Phỉ lấy ra một lọ được từ không gian, đó là lúc mình cưỡi ngựa bị thương, Đoạn Dật Sơn đưa cho mình. Nàng lặng lẽ ngồi nhìn bình thuốc trị thương. Nhớ tới Đoạn Dật Sơn trừ lúc gặp mặt lần thứ hai đề đao vào cổ mình, cuối cùng chưa từng xúc phạm mình, mà sau cho dù hắn có mục đích, nhưng hắn chưa từng thương tổn mình, thậm chí nàng biết hắn vẫn thực dụng tâm bảo hộ mình, tuy rằng đây là vì một cái nhiệm vụ.

Nghĩ đến đây, Lý Phỉ không nhịn được nở nụ cười. Kỳ thật chuyện này rất đơn giản. Mình bị Đoạn Dật Sơn lợi dụng và các mục đích khác mà tức giận, cùng với lúc này biện giải cho hắn, đó là cái nhìn của nàng, cũng là bởi vì mình thích hắn đi.

Bởi vì thích hắn, cho nên mới ghét mới phát hỏa vì bị lợi dụng. Là bởi vì thích hắn cho nên bây giờ mới biện giải cho hắn.

Lý Phỉ vẫn cố ý bỏ qua cảm giác trong lòng mình với hắn, hoặc là nói nàng phát hiện lúc xảy ra hàng loạt sự kiện ám sát, sau đó hắn nói cho chính mình mục đích.

Lý Phỉ cầm thuốc trị thương tới phòng đưa cho Đoạn Dật Sơn.

“Đây là lúc trước ngươi cho ta, ngươi hẳn là có thể sử dụng đi?”

Đoạn Dật Sơn tiếp nhận cái lọ, cảm thấy nhân sinh có đôi khi thật đúng là kỳ dị trùng hợp.

Bình dược này là đưa cho Lý Phỉ dùng khi bị thương, bây giờ nó lại về tay mình.

Mà hắn thật không ngờ mình cuối cùng lại cầm cái bình này. Cũng thật không ngờ mình sẽ lại thích người mình đã từng kẻ đao vào cổ.

48. Chương 48

“Người có thể bôi thuốc không?” Nói xong, Lý Phỉ không nhin được muốn cắn đầu lưỡi mình, miệng vết thương ở trên lưng, tự mình sao có thể với tới được?

“Ừm.” Đoạn Dật Sơn gật đầu, hẳn không chú ý tới biểu tình của Lý Phỉ, chỉ nghĩ mình với không tới, bên ngoài còn có hai người có thể giúp mình.

Cái này Lý Phỉ không phản đối. Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, hai người đều không mở miệng, không nhắc tới chuyện trước đó. Lý Phỉ cảm thấy đứng như vậy thật sự là xấu hổ, định mở miệng nói rời đi, chợt nghe đến bên ngoài có tiếng chạy bộ vào, tiếp theo Nữu Nữu đẩy cửa tiến vào.

“Mẹ.” Nữu Nữu nhìn thấy Lý Phỉ gọi một tiếng, chạy đến bên giường, nhắc cái chân nhỏ muốn lên giường. Lý Phỉ ở một bên giúp một phen, cho nó ngồi lên mép giường.

“Thức thức, bánh ngọt ăn ngon không?” Nữu Nữu cắn ngón tay nhìn Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ thế này mới nhớ tới, lập tức lấy ra mấy cái bánh ngọt đưa cho Đoạn Dật Sơn, cười nói: “Đây là Nữu Nữu đưa cho người, sợ người uống thuốc đắng.”

Nữu Nữu cũng xoay người chờ mong nhìn Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn tiếp nhận mấy khối bánh ngọt, hẳn đương nhiên biết Nữu Nữu thích ăn điểm tâm. Nghĩ rằng Phỉ Nhi dạy đứa nhỏ thật nhu thuận nghe lời, giống như nàng, về sau mình và nàng sẽ có rất nhiều đứa nhỏ đi, cũng đáng yêu giống Nữu Nữu. Đoạn Dật Sơn lòng tràn đầy chờ mong, cảm thấy điểm tâm ngọt đến trong lòng.

Trong phòng một mảnh ấm áp, ngoài phòng lá cây sần sật.

Hai người trên cây.

“May mà ta chạy nhanh, bằng không lão đại sao có thể ôm mỹ nhân về nhanh như vậy.” Lục Hổ đắc ý dào dạt.

...

“Người nói lão đại rốt cuộc nói gì với nữ nhân kia vậy?” Lục Hổ vẽ mặt tò mò.

“Ta muốn bảo hộ người cả đời, không phải mệnh lệnh nhiệm vụ, bản thân ta muốn làm như vậy.” Một thanh âm khác mở miệng nói.

“Này! Quan Ly, ta với người không có ý nghĩ! Người không nên xằng bậy! Cho dù người nói như vậy, ta cũng không hảo nam phong!” Lục Hổ nghe xong kéo nhanh áo, vẽ mặt như nhìn sắc lang.

Gân xanh trên mặt Quan Ly bạo đột, nắm đấm nắm thật chặt, nhìn chằm chằm Lục Hổ.

“Người, người, người đừng xằng bậy! Ta là tà chết chứ không chịu khuất phục!” Lục Hổ thấy Quan Ly vẽ mặt muốn bạo đi, gắt gao ôm ngực, một bộ dạng không sợ bạo lực, chết cũng phải chống!

...

Tiếng sần sật trên cây càng vang mạnh hơn.

Từ ngày đó dường như ba người Lý Phỉ khôi phục như trước. Lý Phỉ tiếp tục cố gắng tăng lên trù nghệ, Nữu Nữu tiếp tục làm đuôi nhỏ của Lý Phỉ, Đoạn Dật Sơn ít lời như trước, làm hết phận sự bảo hộ hai mẹ con, có khi sẽ nấu cơm vào hôm mà Lý Phỉ không dậy sớm nấu, có khi mang theo Nữu Nữu cưỡi ngựa đi bộ. Giống như mọi chuyện đều giống như trước đây.

Chỉ là Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn thỉnh thoảng đối diện, ăn ý lo lắng cho đối phương, lúc rảnh rỗi tầm mắt không tự giác kiếm tìm đối phương, thì ra tâm tình đã bất đồng.

Dường như ông trời không quen nhìn Lý Phỉ hạnh phúc, vì thế một ngày Đoạn Dật Sơn nhận được tin tức Hoàng Thượng bệnh tình nguy kịch, Tứ hoàng tử an toàn về kinh thành, Nhị hoàng tử không rảnh bận tâm đến bên này, bảo bọn họ lập tức về kinh thành.

Đoạn Dật Sơn nói cho Lý Phỉ là lúc tiếp tục ra đi. Lý Phỉ đại khái hiểu được hẳn là không sao, nếu có chuyện, Đoạn Dật Sơn nhất định có thể bảo vệ mình. Cho nên đồng ý.

Nhưng Đoạn Dật Sơn đề nghị trực tiếp lên kinh. Lý Phỉ mặc dù có chút kinh ngạc nhưng không nói gì thêm, dù sao Đoạn Dật Sơn không phải người tùy tiện đưa ra yêu cầu.

Lần này lên kinh đi đường thủy. Như vậy cũng tiện rất nhiều.

Nữ Nữ lần đầu tiên ngồi thuyền rất hưng phấn, mà Lý Phỉ thì mệt mỏi, không có tinh thần. Bởi vì Lý Phỉ say thuyền.

Lý Phỉ nằm ở trên giường, cả người vô lực, để Đoạn Dật Sơn mang theo Nữ Nữ đi ra ngoài, mình đóng cửa lại lập tức vào không gian. Tiến vào không gian thì tốt rất nhiều.

Lý Phỉ nằm dựa vào ghế, một lúc lâu mới hòa hoãn lại.

Đến lúc ăn cơm chiều Lý Phỉ mới đi ra. Trước bàn cơm, Nữ Nữ vẻ mặt hưng phấn, líu ríu nói chuyện với Đoạn Dật Sơn, hoàn toàn bỏ qua người mẹ say thuyền. Lý Phỉ thản nhiên phát lên cảm giác bị bỏ qua, trước kia Nữ Nữ luôn dính mình.

“Nữ Nữ, lúc ăn cơm không cần nói nhiều!” Lý Phỉ phụng phịu nói.

Nữ Nữ bĩu môi đang định nói thì Đoạn Dật Sơn bên cạnh đánh gãy. Hắn cười nói: “Nữ Nữ, con ăn nhanh lên, ăn xong thúc thúc mang con nhìn chim trên sông!”

Nữ Nữ lập tức hoan hô một tiếng, cũng không cần Lý Phỉ dứt, tự mình ăn từng ngụm từng ngụm.

“Nàng đỡ ít nào không? Có muốn đi cùng không?”

Lý Phỉ định cự tuyệt, thấy Đoạn Dật Sơn mỉm cười nhìn mình, Lý Phỉ không nhận được đồ mặt vì tâm tư nhỏ của mình.

Ăn xong cơm chiều, Lý Phỉ không tiến vào không gian, mà là cùng bọn họ lên boong thuyền.

Trời chiều dường như nhuộm ở cuối sông, mặt sông phủ đầy màu vỏ quýt, sóng nước màu vỏ quýt. Trên mặt sông có mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ phiêu đảng. Vài ngư dân đang thu vông, hoặc vui mừng hoặc thất vọng. Mấy con chim nhỏ đậu mép thuyền, đột nhiên giống mũi tên nhọn lao thẳng xuống sông, cắp ra một con cá.

Nữ Nữ ở trên thuyền hoan hô.

Lý Phỉ nhìn Nữ Nữ cười ở trên cổ Đoạn Dật Sơn vỗ tay hoan hô, nhìn một tay Đoạn Dật Sơn đang gắt gao đỡ Nữ Nữ, còn một tay cẩn thận nắm tay mình, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Con thuyền trước sau như một đi về phía trước, Lý Phỉ trước sau như một say tàu.

Lần này đến một cái cảng, có vài thứ cần phải mua, cho nên dừng ở chỗ này một ngày.

Liên tục ngồi hơn mười ngày Lý Phỉ còn choáng váng đầu cần phải nghỉ ngơi. Nữ Nữ lại la hét muốn rời thuyền. Lý Phỉ bị âm ỹ đầu càng hôn mê, hai người kia thì tinh thần tràn đầy, để họ tự xuống đó đi chơi.

Còn mình thì vào không gian ngủ.

Đến khi Lý Phỉ tỉnh lại đã là chạng vạng. Nghỉ ngơi một trận, có chút tinh lực, Lý Phỉ đi ra ngoài hỏi thăm một chút thấy hai người còn chưa về. Nhàm chán ngồi ở ngoài thuyền hóng gió, nhìn cách đó không xa một lớn một nhỏ đang đi tới.

Lý Phỉ ngênh đón, tiếp nhận Nữ Nữ, cười nói: “Sao không mua vài thứ trở về?”

“Ở phía sau.”

Lý Phỉ quay đầu nhìn qua, thì ra còn có một chiếc xe bò theo ở phía sau, trên đó chứa đầy đồ. Máy xay gió, đồ chơi làm bằng đường, điểm tâm, đều là Nữ Nữ thích.

Lý Phỉ cười nói: “Người quá sủng nó rồi.”

Đoạn Dật Sơn ha ha cười không đáp lời. Trong lòng Nữu Nữu hiển nhiên không nghe hai người lớn đối thoại nhằm chán, ghé vào vai Lý Phỉ nhìn những đồ của mình đang được chuyển lên thuyền.

Buổi tối, trên sông càng náo nhiệt. Cách đó không xa có mấy chiếc thuyền hoa dừng ở bên bờ, trên thuyền đèn đuốc sáng trưng. Lý Phỉ ngồi ở cạnh cửa sổ trong phòng, có thể nghe rõ ràng thanh âm bên kia, thanh âm treu đùa, còn có mấy cô nương mặc diêm lệ ở bên trong vừa múa vừa hát. Lý Phỉ vừa thấy liền hiểu, đây là thuyền hoa.

Trong đó có một con thuyền lớn nhất đang thông thả đi, chậm rãi tới gần chiếc thuyền của Lý Phỉ. Trên thuyền truyền ra những tiếng nhạc, tiếng cười nói, mắng mỏ, có chút ồn ào, Lý Phỉ đang định đóng cửa sổ, miễn cho âm ỹ đến Nữu Nữu đang ngủ, nhìn thấy một người ở đối diện cửa sổ đang ôm cô nương, khi thuyền tới gần người nọ đột nhiên mở miệng nói: “Ồi, tiểu nương tử đối diện bộ dạng rất xinh đẹp đấy? Có muốn đi lên chơi đùa không?”

Hắn vừa nói xong trên thuyền lập tức vang lên tiếng cười, trong đó có mấy tiếng ồn ào hô: “Đến đây, tiểu nương tử, nơi này chơi rất vui, ca ca mang người đi chơi!”

Lý Phỉ chuẩn bị đóng cửa sổ không để ý tới mấy tên đệ tử nhà giàu uống say, đột nhiên thấy cái gì phóng qua người mình, mấy người vừa mới mở miệng đều ngã xuống đất kêu cha gọi mẹ.

Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn đứng ở trên boong thuyền, hắn đóng cửa sổ cho Lý Phỉ, che ở phía trước cửa sổ.

Đột nhiên Đoạn Dật Sơn nhảy dựng lên, nhảy tới chiếc thuyền kia, chợt nghe thấy chiếc thuyền bên kia nhất thời một mảnh hỗn loạn, tiếng thét chói tai, thanh âm người ngã chèn vỡ.

Tiếp theo nhìn thấy Đoạn Dật Sơn bay trở về thuyền, lần này mang theo một người, trong tay hắn mang theo một nam tử, nam tử kia cúi đầu, Lý Phỉ không thấy rõ bộ dáng của hắn.

Đoạn Dật Sơn buông hắn ra đi vào phòng, nam tử kia vội vàng đuối kịp.

“Nói đi, sao ngươi lại ở đây?” Đoạn Dật Sơn nhìn nam tử đang cúi đầu nói.

Lý Phỉ có chút tò mò người này, nhìn hắn ăn mặc nhất định là nhà không phú tức quý, hiện tại lại cúi đầu, đầu sắp dán tới ngực rồi.

“Không nói? Ngày mai cùng ta đi gặp cha ngươi vậy.”

Người kia rốt cục ngẩng đầu lên, Lý Phỉ thế này mới nhìn rõ bộ dáng của hắn, chính là người vừa rồi nói đùa bốn mình. Hiện tại hắn vẻ mặt cầu xin, kêu rên nói: “Cậu, cháu biết sai lầm rồi, người đừng nói với cha cháu, bằng không cháu sẽ bị đánh gãy chân!”

Lý Phỉ bị từ ‘cậu’ này làm kinh ngạc, cháu ngoại trai lớn như vậy, Đoạn Dật Sơn bao nhiêu tuổi vậy?

“Hừ! Lần này không phải do ngươi, ngươi có biết vừa rồi ngươi nói ai không hả?” Trong thanh âm Đoạn Dật Sơn mang theo tức giận.

Người nọ vẻ mặt mê mang, không nghĩ được bèn hỏi: “Là ai?”

“Là mẹ tương lai của ngươi!”

“Mợ?”

Lý Phỉ bị từ mợ này làm ghen nói không ra lời, trừng mắt nhìn Đoạn Dật Sơn, Đoạn Dật Sơn nhận được ánh mắt của Lý Phỉ, thế nào còn có tức giận cái gì, chỉ cảm thấy tâm đều mềm nhũn ra.

“Cậu, cuối cùng người cũng muốn thành thân, rốt cục mẹ không cần lại lỗi nhãi Đoàn gia vô hậu rồi.” Người nọ rõ ràng nhìn ra hai người hồ động, trong lòng biết mình tránh được một kiếp, lập tức lại khôi phục nguyên dạng, cợt nhả nói sang chuyện khác.

“Mợ, cháu ngoại trai này có lẽ !” Hắn giả vờ giả vịt làm một cái lễ với Lý Phỉ, cợt nhả nói.

Lý Phỉ nghe hắn nói như vậy vừa thẹn vừa giận, nhìn Đoạn Dật Sơn bên cạnh, tuy rằng không nói gì, nhưng khóe miệng cũng là ôm lấy, xem ra là đang âm thầm vui vẻ đấy!

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ sắp phát hỏa, sợ mình làm quá mức chọc nằng tức giận, gõ một cái vào đầu Tử Nguyên: “Được rồi, người cùng ta đi kinh thành, lão phu nhân cũng nhớ người.”

Tử Nguyên tự nhiên là ước gì được như thế, ở kinh thành lão phu nhân sung sướng, cậu tuy rằng nghiêm túc một ít nhưng so với cha ngày nào cũng bắt mình đọc sách thì tốt hơn, sẽ không tùy tiện đánh mình.

“Còn cha cháu?” Tử Nguyên thật cẩn thận hỏi, sợ mình bị người khác biết.

Đoạn Dật Sơn liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói: “Ta sẽ báo cho hắn.”

Tử Nguyên nghe hắn nói như vậy lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui vẻ vỗ bụng, trong lòng không nhịn được hát lên: “Muội muội ơi, ca ca ban đêm nhớ người xx “

“Ta sẽ nói với hắn cho người lên kinh học.”

Vì thế một chậu nước lạnh gội tắt hết tinh thần của Tư Nguyên hướng tới kinh thành.

Nhìn Tư Nguyên rũ vai đi ra ngoài, Lý Phỉ không nhịn được nhìn, nằng làm sao không nhìn ra Đoạn Dật Sơn cố ý.

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ nở nụ cười, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Phỉ Nhi, hắn là cháu ngoại trai duy nhất của ta, Tử Nguyên. Được tỷ của ta sung sướng cái dạng này, nhưng người không xấu.” Đoạn Dật Sơn giải thích. Hắn sợ Lý Phỉ không thích Tử Nguyên, tuy rằng nó vừa rồi làm có chút quá đáng, nhưng nó là thân nhân của mình, về sau Lý Phỉ cũng sẽ tiếp xúc với những người này, đều là người thân của mình, có ngăn cách sẽ không phải là chuyện tốt.

“Không sao.” Lý Phỉ không phải không thêm để ý người khác nói mình như vậy, là vì không muốn Đoạn Dật Sơn khó xử, Lý Phỉ sẽ không đi so đo.

Đoạn Dật Sơn tất nhiên là cảm kích, còn nói thêm vài câu rồi về đi ngủ.

Có Tư Nguyên, trên thuyền càng nhiều tiếng hoan hô tiếng cười. Bình thường đều là Lý Phỉ cười, Nữ Nữ và Tư Nguyên âm ỉ.

Tiếp xúc mới phát hiện, Tư Nguyên kỳ thật chỉ là một đứa trẻ con, thích ăn món điểm tâm ngọt. Mà trên thuyền có nhiều điểm tâm ngọt nhất chính là Nữ Nữ, cho nên hắn thường xuyên vì món điểm tâm ngọt mà ồn ào với Nữ Nữ.

Bình thường đều là Nữ Nữ khóc nháo, Đoạn Dật Sơn đương nhiên là vô điều kiện che chở Nữ Nữ. Mà Tư Nguyên ăn qua vài lần mệt, biết phía sau lấy lòng Lý Phỉ.

Tư Nguyên giỏi nhất chính là vượt mông ngựa, nói ngọt, cho dù Lý Phỉ biết hắn là nói loạn lung tung cho vui, nhưng nghe xong những lời này cũng có chút vui vẻ, cho nên Lý Phỉ cũng có khi hắn bị Nữ Nữ ức hiếp quá lợi hại sẽ giúp hắn một chút.

49. Chương 49

Đêm nay Lý Phỉ đang ngủ say thì bị tiếng ồn ào bên ngoài truyền đến đánh thức. Trên boong thuyền là thanh âm người chạy đến người chạy đi, đèn đuốc nháy mắt sáng ngời lên. Lý Phỉ còn chưa tỉnh ngủ, tiếng đập cửa vang lên, Lý Phỉ mặc quần áo mở cửa ra, Tử Nguyên lập tức vọt tiến vào, Đoạn Dật Sơn đứng ở cửa cau mày nói: “Các người ở trong này đừng đi loạn!” “Làm sao vậy?” Lý Phỉ nhìn về mặt Đoạn Dật Sơn, xem ra là phát sinh chuyện gì đó.

“Bên ngoài là hải tặc!” Tử Nguyên trong phòng trốn tránh xen mồm nói.

A? Lý Phỉ không ngờ mình lại gặp hải tặc, nhất thời có chút khản trương, “Không có việc gì chứ?”

Hiện tại là buổi tối, nếu thực sự gặp phải, nhất thời trong thời gian ngắn không tìm thấy người đến cứu mạng.

“Hiện tại còn không biết, phải nhìn tình huống mới biết được.” Đoạn Dật Sơn nhìn về phía ban đêm tối đen kia.

Ngoài thuyền đèn đuốc sáng trưng, Lý Phỉ ôm Nữu Nữu ngồi ở trong khoang thuyền, Tử Nguyên cũng đi theo ngồi ở bên cạnh.

Tuy rằng tình huống khẩn trương như vậy, hiện ở bên ngoài thế nhưng không có một chút tiếng ồn ào, Lý Phỉ có chút kỳ quái.

Đoạn Dật Sơn cũng thấy được điểm này, hần mở miệng nói: “Nói không chừng không có việc gì?”

Lý Phỉ không rõ câu nói nửa vờ này của hần, đang định hỏi nguyên nhân, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng hỗn loạn, có người hô: “Đến đây!”

Lý Phỉ nhất thời ôm chặt Nữu Nữu, khẩn trương nhìn chăm chăm bên ngoài.

Phía trước có ba chiếc thuyền ngừng, xem ra đó là thuyền của hải tặc này.

“Anh hùng hảo hán phía trước, chiếc thuyền này là thuyền của Tam Nương Tử, còn thỉnh các vị nhường đường, về sau Trình gia tự nhiên sẽ dâng môn đến tạ!”

Tiếp theo là một mảnh yên tĩnh, thuyền phía trước không có đáp lời, chiếc thuyền này không đi lên.

Qua một hồi lâu, thuyền phía trước truyền đến thanh âm, “Thì ra là thuyền của Tam Nương Tử, vậy các người đi đi.”

Nói xong mấy chiếc thuyền kia quả nhiên tránh ra cho thuyền khác đi tới.

“Trình Tam Nương quả nhiên lợi hại.” Đoạn Dật Sơn bên cạnh thấy hải tặc chủ động nhường đường, ngay cơ dễ dàng hóa giải như vậy, không khỏi cảm khái nói.

Trình Tam Nương? Lý Phỉ trước kia từng nghe qua tên này, chính là Trình Tam Nương phú khả địch quốc kia, không thua đấng mày râu. Không ngờ đạo tặc cũng phải cho nàng mặt mũi, xem ra đồn đãi quả nhiên không có khuỵch đại.

Tử Nguyên ở bên cạnh hình như không biết người này, tò mò hỏi: “Cậu, Trình Tam Nương là ai vậy? Đạo tặc này cũng phải cho nàng cái mặt mũi.”

Đoạn Dật Sơn phiêu liếc hần một cái, chỉ nói ngắn gọn: “Là một thương nhân lợi hại.”

Lý Phỉ nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn Đoạn Dật Sơn một cái, hần thế nhưng không cố ý nói nàng là nữ tử, có phải kính trọng nàng hay không, nhìn theo góc độ thương nhân đánh giá nàng, không quan hệ giới tính. Lý Phỉ tuy rằng không rõ ràng lắm chuyện Trình Tam Nương, nhưng trong lòng vẫn bội phục người này, tại một cái thời đại này, một cái nữ tử làm thương nhân, có thể làm cho đạo tặc cũng phải bán nàng một cái mặt mũi, này đến tốt cùng là người thế nào?

Qua hơn mười ngày rốt cục đến kinh thành.

Trong xe ngựa, Nữu Nữu la hét muốn đi ra ngoài, Tử Nguyên thì liều mạng lui trong xe ngựa, không muốn ra bên ngoài ăn tro bụi.

“Mợ, có phải đi quý phủ chúng ta hay không?”

Đối với xưng hô mợ này, Lý Phỉ kháng nghị một thời gian, Đoạn Dật Sơn cũng giả vờ giả vịt phê bình Tử Nguyên, nhưng cậu cháu một lòng, Tử Nguyên làm sao không biết cái nhìn của Đoạn Dật Sơn, có cậu duy trì, đương nhiên là tiếp tục ta đi cố. Lý Phỉ nghe nhiều dần dần thành quen, cũng lười bảo hần sửa miệng.

“Vẫn là không đi.” Lý Phỉ biết Đoạn Dật Sơn ở bên ngoài có thể nghe được lời mình nói, cho nên đây cũng là nói cho hần nghe.

Đoạn Dật Sơn ở bên ngoài làm bộ không thèm để ý, lại dựng thẳng lỗ tai nghe một trận thất vọng, nhưng hần không nói gì thêm, dù sao đây là quyết định của Lý Phỉ, có lẽ có lý do.

Lý Phỉ xác thực có lý do.

Hiện tại mình đi Đoạn phủ, lấy thân phận gì xuất hiện đây? Chẳng lẽ chính là thân phận mợ mà Tử Nguyên hay nói giỡn kia, không chỉ có là người Đoạn phủ sẽ không đồng ý, chính mình cũng chưa suy nghĩ kĩ có gả

cho hần hay không. Hơn nữa cho dù là Lý Phỉ thật sự nguyện ý gả, Lý Phỉ cũng không muốn đột ngột xuất hiện như vậy.

Đọc theo đường đi nghe Tử Nguyên nói, đại khái hiểu biết một ít tình huống trong nhà Đoàn Dật Sơn.

Đoạn phủ có một lão phu nhân, một phu nhân, không có thiếu phu nhân, Đoạn phủ chỉ có Đoàn Dật Sơn là nam đinh, cho nên nữ quyền Đoàn gia đều rất coi trọng việc hôn nhân của Đoàn Dật Sơn.

Lý Phỉ có chút kỳ quái, bởi vì vẫn không nghe được Tử Nguyên nói tới thiếp thất. Chẳng lẽ Đoàn gia tam đại đều là người tình thâm, đều tuân hoàn nguyện một lòng, bạch thủ không phân cách. Lý Phỉ tự nhiên không tin. Nàng ở cổ đại lâu như vậy, đại đa số quyền quý đều có ba vợ bốn nàng hầu, thậm chí một ít nông dân thoáng giàu có cũng muốn cưới cái thiếp trở về.

Tình huống này Lý Phỉ không tiện hỏi, chỉ biết Đoàn gia không có con vợ kế.

Chẳng lẽ Đoàn gia di truyền đều là nam nữ si tình? Cả đời nhất thế một đôi nhân? Đều không cưới thiếp?

Cái khác Lý Phỉ còn tin tưởng, điều này, Lý Phỉ thì rất hoài nghi.

Đến kinh thành, tảng đá xếp thành đường, xe cộ lui tới, đoàn người như nước chảy, một loạt nhà lớn ngồi hồng sắp xếp chỉnh tề. Lý Phỉ không khỏi cảm khái kinh thành phồn hoa, chính là Lạc Dương cũng kém một chút. Nữ Nữ ngồi lâu thuyền xe hiện tại đang ngồi trên đài Đoàn Dật Sơn, đã sớm không nhận được nhắc cửa sổ nhìn ra ngoài xe, la hét muốn này muốn nọ. Đoàn Dật Sơn tốt tính đáp lời.

“Được rồi, đừng náo loạn, có thời gian lại mang con đi ra chơi.” Lý Phỉ ôm Nữ Nữ, không cho nó bám vào cửa sổ.

“Phòng ở đã tìm được rồi, ta mang các nàng đi.” Đoàn Dật Sơn cười nhìn hai mẹ con nói, quay đầu lại nói với Tử Nguyên: “Cháu đi theo ta trước, lát nữa cùng nhau trở về.”

Đoạn Dật Sơn tìm một gian hai tiến sân, viện nhỏ nhưng mọi thứ đầy đủ hết. Tiểu lâu các, thư phòng, hoa viên nhỏ, còn có một giàn nho, giữa sân còn có một cây táo.

Sân cũng đã thu thập tốt lắm. Đoàn Dật Sơn mang nàng gặp hạ nhân.

Một lão thúc trông cửa, một bà tử nấu ăn, còn có một nha hoàn, biết Lý Phỉ không thích nhiều người nên không có thêm người khác nữa.

“Những người này đều là người trong sạch.” Đoàn Dật Sơn nói với Lý Phỉ, “Còn có hai người kia, là chuyên bảo hộ nàng và Nữ Nữ.”

Lý Phỉ vừa thấy, không biết khi nào phía sau mình có thêm hai người. Lý Phỉ đang kinh ngạc, một người nghiêm mặt trong số đó tiến lên nói: “Đại tẩu, ta gọi là Lục Hổ, người gọi ta Hổ Tử là được. Đây là Quan Ly, người gọi hần là Tiểu Ly là được rồi.” Nói xong hần chỉ vào người bên cạnh nói. Quan Ly nhìn Lý Phỉ gật đầu một cái, xem như chào hỏi.

Lý Phỉ thấy rõ hai người bộ dáng, mặt tròn tròn, thích cười là Lục Hổ, một người khác thì mặt nghiêm như băng, một câu cũng không nói.

“Ha ha, hần không biết nói chuyện, đại tẩu đừng để ý! Đại tẩu về sau để chúng ta thay đại ca bảo hộ các người, người yên tâm, ta nhất định sẽ kính chúc kính trách bảo vệ tốt đại tẩu, không cho đại tẩu thiếu một sợi tóc gáy.”

Lục Hổ miệng hô lời thề, ánh mắt lại liếc về phía Đoàn Dật Sơn bên cạnh.

“Được rồi, đừng cợt nhả nữa.” Đoàn Dật Sơn mặt tuy rằng nghiêm, nhưng trong lời nói lại mang theo ý cười. Hần quay đầu nói với Lý Phỉ: “Bọn họ công phu không tệ. Nàng trước nghỉ ngơi một chút, khụ khụ, ngày mai ta lại đến.” Nói xong, hần xoay người bước đi, Tử Nguyên hô một tiếng tái kiến mợ rồi chạy chậm theo.

Lý Phỉ không nhận được nở nụ cười, vừa rồi hình như Đoàn Dật Sơn đỏ mặt.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Lý Phỉ tính ra ngoài một chuyến. Mấy ngày nay Đoàn Dật Sơn mỗi ngày đến, chỉ là đến rồi đi vội vàng, mỗi ngày bộ dạng giống như bề bộn nhiều việc.

Thấy Lý Phỉ ôm Nữu Nữu muốn ra ngoài, Lục Hổ Quan Ly lập tức đuổi kịp, “Đại tẩu, người muốn ra ngoài à. Ta đi giúp người cầm này nọ, hấn cũng vậy.” Nói xong, Lục Hổ vỗ vai Quan Ly một cái. Quan Ly tiếp tục mặt không chút thay đổi gật đầu.

Trên đường bị hai đại nam nhân đi theo thật là không quen, nhưng Lý Phỉ biết bọn họ là tới bảo hộ mình nên không nói cái gì.

Lần này Lý Phỉ đi mấy nhà điểm tâm Trình phủ mở ở kinh thành, dù sao cửa hàng này Lý Phỉ cũng chiếm cổ, cho nên coi như thị sát sản nghiệp của mình, đây chính là tiền lời chủ yếu của mình.

Cửa hàng điểm tâm ở trong thành có vị trí tốt, lúc Lý Phỉ nhìn vào, cửa hàng lý đã đứng đầy người. Lý Phỉ nhìn người đến người đi, âm thầm quên đi một chút, tiền lời hấn là không tệ đi.

Lục Hổ một bên thấy Lý Phỉ đứng ở trước cửa hàng điểm tâm nên nghĩ là nàng muốn ăn điểm tâm, tiến lên nói: “Đại tẩu, điểm tâm nhà này ăn ngon lắm, hay là mua chút trở về ném thử?”

Lý Phỉ nhìn Nữu Nữu tham ăn trong lòng, mình cũng muốn ném thử đồ trong cửa hàng có đúng vị hay không.

Nhìn sinh ý trong điểm tốt như vậy, Lý Phỉ nghĩ đến bạc bay bay lượn lượn đến túi tiền, bất luận kẻ nào tâm tình cũng tốt lên. Lý Phỉ tâm tình không sai, mang theo Nữu Nữu, còn có hai vị tiểu thanh niên dạo kinh thành.

Kinh thành xác thực phồn hoa, có rất nhiều này nọ Lý Phỉ theo chưa thấy qua. Nữu Nữu thích náo nhiệt, Lý Phỉ mừng rỡ cùng nó khắp nơi nhìn xem.

“Lý Phỉ?”

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu đang ở sạp hạt dẻ, nghe thấy có người gọi mình, nhìn lại, dĩ nhiên là Diêu Mạn. Nàng vẻ mặt vui sướng tiến lên, “Thật là Lý tỷ tỷ! Lý tỷ tỷ, sao tỷ cũng tới kinh thành?” Nói xong nàng nghi hoặc nhìn thoáng qua Lục Hổ Quan Ly ở phía sau Lý Phỉ.

“Diêu Mạn.” Lý Phỉ nhìn gặp người trước kia có quen biết cũng có chút vui vẻ, “Đến kinh thành gặp thân thích.”

Lý Phỉ không muốn nói dối, chỉ là có chút chuyện vẫn không tiện nói.

Diêu Mạn nhìn thấy Lý Phỉ thật sự vui mừng, mời Lý Phỉ đi cửa hàng hương liệu phía trước cách đó không xa, cửa hàng này là của Diêu Mạn tự mình mở.

Không phải Diêu Mạn và mẹ mình cùng cách thành công, trở lại nhà bà ngoại Diêu Mạn sao? Như thế nào hiện tại ở bên ngoài mở cửa hàng? Không phải Lý Phỉ đa nghi, là vì Diêu Mạn thân là nhà thư hương dòng dõi, trong khung vãn thanh cao, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không đi làm thương nhân.

Diêu Mạn nhìn ra Lý Phỉ nghi hoặc, cười cười, có chút bi thương, lại không nói gì thêm, mang theo Lý Phỉ nhìn một chút cửa hàng của mình.

Lý Phỉ không hiểu biết về hương liệu, chỉ biết là thời đại này giống như cực thích dùng hương liệu làm hương bao mang theo trên người. Nhưng hiện tại nhìn thấy các màu dạng hương bao, nghe Diêu Mạn giới thiệu, nào là có tác dụng thanh thần, nào là có tác dụng yên giấc, không ngờ nàng có nhiều tri thức như vậy.

Nhưng nhìn Diêu Mạn mỗi một dạng còn thực sự giới thiệu cách sử dụng, Lý Phỉ nhìn ra được Diêu Mạn rất dụng tâm, giống như rất nhiệt tình yêu thích.

Diêu Mạn chuyên tâm giới thiệu các loại trong điểm, không chú ý tới vẻ mặt Lý Phỉ nhìn nàng.

“Lý tỷ tỷ, người xem nơi này.” Diêu Mạn chỉ vào vài cái bình nhỏ cười thần bí với Lý Phỉ, “Đây chính là thứ tốt, nơi khác không nhìn thấy được đâu.”

“Ah?” Lý Phỉ nhìn một chút cái chai, không có gì đặc biệt,

Diêu Mạn mở ra cái chai, Lý Phỉ lại ngửi có một mùi nồng đậm, so với hương liệu phía trước còn thơm hơn.

“Đây là?” Lý Phỉ lấy cái chai lại ngửi, bên trong dĩ nhiên là một ít chất lỏng, chẳng lẽ đây là nước hoa?

“Ai ai, Lý tỷ tỷ, người cẩn thận một chút, cái này rất khó làm, ta tìm không ít hương liệu!” Diêu Mạn cẩn thận cầm cái chai nói.

Lý Phỉ trong lòng một mảnh mênh mông, nếu đây là nước hoa trong lời nói, như vậy là thật, sợ là bạc sẽ cuộn cuộn mà đến. Nàng không hiểu ra trên mặt, nhìn Diêu Mạn hỏi: “Cái này làm thế nào?”

Diêu Mạn vừa nghe, lén lút đưa lỗ tai lại đây, “Đây là ta một lần gặp người khác nhường rượu, ta ngẫu nhiên nghĩ ra. Không ngờ là làm thành, hì hì, nhưng mà dùng không ít hương liệu.”

Diêu Mạn nói xong, mở ra cái chai cho Lý Phỉ ngửi tiếp: “Có phải rất thơm hay không?”

Lý Phỉ đã xác định đây là tinh dầu, chỉ cần tinh luyện thêm chút có thể thành nước hoa rồi. Nếu thực sự có thể làm ra nước hoa trong lời nói, vậy thì thực sự kiếm tiền lớn.

Lý Phỉ nghĩ đến đám hoa hồng trong thôn trang. Nước hoa Hoa hồng ở đời sau này là loại rất phổ biến, nếu thật sự có thể làm ra nước hoa hoa hồng, như vậy tuyệt đối là biện pháp kiếm tiền. Tuy rằng biết đó là một biện pháp kiếm tiền, chỉ là rất nhiều chuyện nói mà không thể làm ngay được, còn phải lo lắng rất nhiều này nọ. Tỷ như nói Diêu Mạn có nguyện ý nói biện pháp cho mình hay không, tỷ như nói, mình phải làm như thế nào mới có thể khiến người khác cũng thích sử dụng nước hoa. Còn có rất nhiều chuyện phải lo lắng, nhưng Lý Phỉ không nóng nảy, mình hiện tại cũng không thiếu tiền, có thể từ từ sẽ đến.

50. Chương 50

Mấy ngày kế tiếp Lý Phỉ không đi ra ngoài nữa. Mỗi ngày cùng Nữ Nhi ở trong sân chơi. Mà Đoạn Dật Sơn đã hai ba ngày không xuất hiện, nhưng nhìn thấy Lục Hổ như trước cột nhả trước mặt mình, còn có Quan Ly nghiêm mật, nghĩ đến Đoạn Dật Sơn hẳn là không có việc gì. Tiếp xúc lâu, phát hiện Lục Hổ nói rất nhiều, mà Quan Ly thì hoàn toàn tương phản, mỗi lần chỉ là ừ một tiếng, sẽ không thấy tiếng vang nữa.

Hai người giống như từ lúc tham gia quân ngũ đã đi theo Đoạn Dật Sơn, sau đó trở thành thân binh của hắn, cho nên sau khi Đoạn Dật Sơn rời quân doanh, mấy người bọn họ cũng đi theo ly khai. Nghe nói bọn họ chức vị cũng không thấp, ở trong quân ít nhất cũng là phó tướng. Mỗi khi nói đến thời gian tham gia quân ngũ làm thủ hạ của Đoạn Dật Sơn, Lục Hổ luôn nói không hết chuyện, nói bọn họ trải qua sinh tử như thế nào, khi bị vây công lấy ít thắng nhiều ra sao, hiện tại nói đến luôn thổn thức.

Lão bá gác cổng đến báo cho biết có người tìm. Lý Phỉ nghĩ mình ở kinh thành ngoại trừ nhận thức Đoạn Dật Sơn và Diêu Mạn, hẳn là không có những người khác đi.

Người gác cổng nói người đó là công tử trẻ tuổi tên Công Tôn. Lý Phỉ thật không ngờ là Công Tôn đến đây. “Mời hắn vào đi.”

Ở trong phòng khách, Lý Phỉ nhìn thấy Công Tôn đã lâu không gặp, còn có tên tiểu tư ngày trước đi theo hắn, dường như già sai vật không vui khi nhìn thấy Lý Phỉ, đứng ở phía sau Công Tôn hung hăng trừng mắt Lý Phỉ.

Lý Phỉ không biết nguyên nhân, coi như không phát hiện.

“Sao không thấy Nữ Nhi đâu?” Vẫn là Công Tôn mở miệng trước.

“Đang ngủ trưa rồi.” Lý Phỉ trả lời một câu, hoàn cảnh lại an tĩnh. Lý Phỉ thật không biết nên nói cái gì.

Công Tôn nhìn nữ tử trước mắt không biết khi nào thì một viên mầm móng nảy sinh ngay tại trong lòng mình. Sau khi rời khỏi, Công Tôn mỗi khi một mình một chỗ, trong đầu sẽ không nhịn được nghĩ đến Nữ Nhi, nghĩ đến nữ tử trước mắt này. Nhớ tới ngày mình ở Lý gia trang, nhớ tới ngày đó ban đêm, thân ảnh nàng quyết tuyệt rời đi.

Đây là cảm giác thế nào, tuy rằng không mãnh liệt, nhưng lại như nước nhỏ chảy chậm rãi vào cánh đồng, không thể ngừng lại.

Cho nên sau khi nhận được tin tức liền lập tức đến đây.

“Thực xin lỗi.” Công Tôn nhìn Lý Phỉ chân thành xin lỗi, “Đều tại ta làm hại người...”

Lý Phỉ hiểu được hần nói cái gì, vội vàng xua tay nói: “Không sao, người không phải cố ý. Ta nghe Đoàn đại ca nói, người còn bảo bọn họ bảo hộ mẹ con chúng ta, cho nên không trách người.”

Bị nàng nói như vậy, Công Tôn đã nghĩ lời hay lúc trước không nói ra được.

Công Tôn nhìn Lý Phỉ giải thích, vẻ mặt không tự giác mang theo xa cách. Vừa rồi nghe nàng gọi Đoàn đại ca, Công Tôn làm sao không biết đâu, hần đã sớm phái người hỏi thăm, nàng hiện tại ở viện này, còn có người trong viện, đều là Đoàn Dật Sơn an bài tốt, hiện tại xem nàng gọi thân thiết như vậy, hiện tại nàng đã xa cách, làm sao không phải đang nói cho mình là vọng tưởng.

Tiểu Lộ Tử thấy vẻ mặt công tử cô đơn, nữ nhân đối diện còn vẻ mặt không tự giác, vừa tức vừa hận. Từ khi hần bị đuổi về đến bên người công tử, đã biết công tử có tâm sự, mỗi lần hỏi công tử nói mình còn nhỏ không hiểu. Mình làm sao có thể không hiểu, còn không phải là chuyện của nam và nữ ư.

Nhưng hiện đang nhìn nữ nhân kia không được tốt lắm! Là chuyện quan trọng nhất, hình như nữ nhân đối diện căn bản chướng mắt công tử. Nghĩ vậy hần càng buồn bực.

Lý Phỉ thấy gã sai vặt ở phía sau Công Tôn quyết miệng lại trừng mắt nhìn mình, cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu. Nhìn lại Công Tôn, vẻ mặt có chút cô đơn, còn không suy nghĩ cẩn thận sao lại thế này, thì thấy Lục Hổ từ bên ngoài đi vào.

“Đại tẩu!”

Thanh âm của Lục Hổ ngày thường vốn lớn, Lý Phỉ cảm thấy toàn bộ sân đều nghe được. Nàng không chú ý tới Công Tôn nghe vậy thân mình cứng đờ.

“Đại tẩu, có người đến tìm vị Công Tôn công tử này.”

“Vậy dẫn hần vào đi.” Lý Phỉ nói.

Lúc này Công Tôn lại đứng lên lắc đầu nói: “Vẫn là không cần, bọn họ hần là có việc gấp, ta cũng đi thôi.”

Lý Phỉ nghe hần nói như vậy cũng không giữ lại, định đứng lên tiễn hần, lại bị Lục Hổ ngăn lại, “Đại tẩu, ta thay người tiễn Công Tôn công tử.”

Công Tôn đi ra sân, nhìn cánh cổng đã khép chặt. Thật giống như mình và nàng, mỗi người một bên cửa, trong cổng Lý Phỉ không biết ý tưởng của mình, ngoài cửa mình lại bị cái gì đó cách trở, không thể tới gần nàng, hai người đều tự sống cuộc sống của mình. Tiểu Lộ Tử bên cạnh gọi vài tiếng hần mới hồi phục tinh thần lại, ngồi trên xe ngựa sớm đã chuẩn bị tốt lên đường.

Buổi tối.

Lý Phỉ đang viết thư cho mấy người Hồ thúc, nói cho bọn họ mình đã đến kinh thành, có lẽ còn phải ở mấy tháng mới trở về.

“Đông!” Tiếng vang làm Lý Phỉ hoảng sợ.

Nàng đứng lên đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, ngoài đó mặt một mảnh tối đen, cũng không có gì, đang chuẩn bị đóng cửa sổ. Đột nhiên một bàn tay bắt lấy Lý Phỉ, Lý Phỉ đang định kêu, một bàn tay che miệng mình, sau đó thanh âm quen thuộc truyền đến: “Là ta.”

Đoàn Dật Sơn buông ra Lý Phỉ, Lý Phỉ vỗ ngực trừng mắt nhìn hần một cái, đang yên lành lại đi cửa sổ!

“Người làm ta sợ muốn chết! Sao không đi cửa chính...”

Nhìn Lý Phỉ đã ba ngày không gặp, đang ở trước mặt mình, Đoàn Dật Sơn không nhịn được giơ tay qua ôm nàng vào trong ngực.

Hần vẫn muốn làm như vậy, gắt gao ôm người trước mắt này vào trong ngực.

Lý Phỉ bị hần đột nhiên ôm lấy, phản xạ tính từ chối, chợt nghe Đoàn Dật Sơn ở bên tai mình nhẹ nhàng nói:

“Đừng nhúc nhích, cho ta ôm một chút.”

Hắn thở dài một hơi, tất cả đều là thỏa mãn.

Mấy ngày nay Hoàng Thượng bệnh nặng, Bạch Triển Nhan đã đi qua nhưng vẫn vô năng vô lực. Hiện ở trong cung các thể lực rục rịch, mà Bạch Triển Nhan nói, Hoàng Thượng sống không quá mấy ngày nay. Hiện tại đúng là thời khắc quan trọng, mọi người không dám lơ đãng, toàn thân chuẩn bị chiến tranh.

Mấy ngày nay không thể tới, vốn thật là tởm vương, hôm nay lại nhận được tin tức nói Công Tôn đi nơi đó. Đoạn Dật Sơn ngay từ đầu đã biết hai người quan hệ, hắn tuy rằng tin tưởng Lý Phỉ không phải người chần chừ, nhưng trong lòng vẫn không nhận được không thoải mái.

“Ta mấy ngày nay rất nhớ nàng.”

Ồ!

Mặt Lý Phỉ lập tức tựa như bị hỏa thiêu. Nàng lần đầu tiên nghe Đoạn Dật Sơn nói như vậy, tuy rằng không phải là người da mặt mỏng, nhưng vẫn không nhận được mặt đỏ tim đập nhanh hơn, nàng chôn mặt mình vào sâu hơn.

Đoạn Dật Sơn chú ý tới động tác nhỏ của Lý Phỉ, tay càng ôm chặt.

Không biết đứng bao lâu, Đoạn Dật Sơn mới lưu luyến không rời buông nàng ra.

“Mấy ngày nay có thể có chút nhiễu loạn, nàng đừng đi ra ngoài, ngốc nơi này.” Đoạn Dật Sơn dặn dò nói, náo động khả năng sẽ phát sinh, lập tức sẽ thay đổi triều đại.

Lý Phỉ gật đầu, biết hắn phải đi, vài ngày không thấy, Lý Phỉ luôn không nhận được tởm vương hắn, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, có thể thấy được hắn đầy mắt có tởm máu, chỉ hóa thành một câu dặn dò: “Chính chàng cũng cẩn thận.”

Chờ Đoạn Dật Sơn rời đi, Lý Phỉ đóng cửa sổ, nằm ở trên giường không ngủ được. Nghĩ đến một màn vừa rồi, không khỏi cười khẽ, trần trọc không ngủ.

Bên kia ánh trăng, người kia có phải cũng giống mình hay không?

Lý Phỉ nghe theo ý kiến Đoạn Dật Sơn, không đi ra ngoài, thậm chí cũng bảo người trong viện giảm bớt số lần ra ngoài. Mà Lục Hổ và Quan Ly cũng nhận được tin tức đề phòng càng thêm nghiêm. Toàn bộ không khí trong viện không tự giác khẩn trương lên.

Quả nhiên ở ngày thứ tư buổi tối, bầu trời tây thành bị ánh lửa chiếu sáng một đêm. Nơi đó đúng là Hoàng cung.

Lý Phỉ cả đêm không ngủ, ngồi ở trong phòng khách. Mà Quan Ly và Lục Hổ một người ở sân, một người ở bên ngoài đề phòng.

Ngày hôm sau hừng đông, Đoạn Dật Sơn phái người đưa tới tin tức, Tiên hoàng băng hà, Tân hoàng đăng cơ. Tân hoàng đúng là Tứ hoàng tử.

Nghe được tin tức này, Lý Phỉ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù sao Đoạn Dật Sơn đúng là đảng của Tứ hoàng tử.

Nếu Tứ hoàng tử không thể đăng cơ, như vậy bị chen ép sẽ là bọn họ những người này.

Hơn mười ngày sau đó Lý Phỉ vẫn không đi ra ngoài, bởi vì sự tình hình như chưa hoàn toàn chấm dứt, trong lúc nhất thời kinh thành có chút hỗn loạn. Lý Phỉ mỗi ngày mang theo Nữ Nữ chơi ở trong sân, táo trong sân đã chín, vì thế Lục Hổ bị kéo đi vặt táo. Lục Hổ hiển nhiên là vui vẻ đi làm, rất thích ý được cống hiến sức lực cho mẹ con Lý Phỉ.

Có đôi khi Lý Phỉ sẽ tới không gian, mang theo Nữ Nữ trồng này nọ. Nữ Nữ rất thích không gian, bên trong hoa quả nhiều, đều là Nữ Nữ thích ăn, vì thế nó cũng bắt chước Lý Phỉ cầm cái cuốc nhỏ, đi theo Lý Phỉ giả vờ giả vịt cuốc vài cái. Nhưng hai người không ở lâu trong không gian, sợ người khác hoài nghi.

Đoạn Dật Sơn mỗi ngày bề bộn nhiều việc, từ tối sau hôm đó, hắn cơ hồ mỗi đêm đều đến, đứng ở cửa sổ nói vài câu rồi rời đi.

Cuộc sống vui vẻ như vậy rất nhanh bị biến chuyển.

Hôm nay, Lý Phỉ ngồi trong thư phòng dạy Nữu Nữu nhận thức chữ. Hiện tại Nữu Nữu sắp ba tuổi, Lý Phỉ hiện tại bắt đầu dạy nó một số chữ đơn giản.

“Lý cô nương, lão phu nhân và phu nhân đã tới.” Nha hoàn Bích Xuân báo lại.

Lý Phỉ không có phản ứng lại đây, lão phu nhân phu nhân cái gì.

Lục Hổ lúc này đột nhiên xuất hiện, lập tức tiến lên giải thích, thì ra đến đây là bà nội và mẹ Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ không ngờ là bọn họ, vội vàng ra cửa nghênh đón.

Trong lòng lại bắt đầu lo lắng, sao bọn họ đột nhiên đến đây. Chẳng lẽ là Đoạn Dật Sơn nói cho bọn họ chuyện của mình, cho nên hiện tại đến khảo sát mình? Như vậy Đoạn Dật Sơn hẳn sẽ nói với mình trước, sẽ không đột nhiên như vậy. Hoặc là Đoạn Dật Sơn không biết, bọn họ tự đến?

Lý Phỉ tâm tư chuyển động, còn chưa tới cửa đã thấy một đám phụ nhân quần áo hoa lệ đi đến.

Cầm đầu là một người tóc hoa râm, có lẽ là bà nội của Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ tiến lên làm cái lễ nói: “Các vị là lão phu nhân và phu nhân Đoạn phủ?”

Lão phu nhân không nói gì, mặc dù có chút tuổi, nhưng ánh mắt rất sắc bén, để ý Lý Phỉ, làm cho Lý Phỉ cảm thấy không thoải mái, giống như mình chính là một miếng thịt đặt trên bàn cho mọi người đánh giá. Một phụ nhân bên cạnh mở miệng trước, giảm bớt tình trạng xấu hổ, “Người chính là Lý cô nương đi, ta là mẹ Dật Sơn, vị này là lão thái thái nhà chúng ta.”

Lý Phỉ thấy phụ nhân mang khuôn mặt thân thiết tươi cười, còn chủ động giúp mình giảm bớt xấu hổ, trong lòng có chút cảm kích, “Vâng, phu nhân.”

“Chúng ta vào đi thôi.” Đoạn lão phu nhân phiêu liếc mắt Lý Phỉ một cái, mở miệng nói. Nói xong vịn tay nha hoàn đi vào nhà.

Lý Phỉ thấy bọn họ đều đi vào, trong lòng không khỏi thở dài, xem ra bọn họ là lai giả bất thiện.

Lý Phỉ thấy bọn họ đều đã tự tìm ghế ngồi xuống, mình đành phải đứng, dù sao mình cũng là tiểu bối.

“Biết ta hôm nay vì sao đến không?” Đoạn lão phu nhân thẳng tắp nhìn về phía Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ lắc đầu, “Hồi lão phu nhân, ta không rõ ràng lắm.”

“Ta biết, Sơn Nhi coi trọng người, muốn cưới người làm vợ, nhưng ta vạn vạn sẽ không cho phép, Đoạn phủ cũng không cho phép loại thân thể như người làm thiếu phu nhân. Nhưng xem ra Sơn Nhi hình như rất thích người, cho người làm thiếp vẫn có thể.”

Bà ta nói thực trực tiếp, thậm chí không nhìn Lý Phỉ vẻ mặt cứng ngắc, kết cục còn tự mình gạt đầu, cảm thấy chủ ý này không sai.

Lý Phỉ thân mình lập tức cứng ngắc, nàng thật không ngờ bà ta sẽ nói như vậy, chỉ cảm thấy tâm thật lạnh. Thiếp? Không nói đến mình bây giờ còn chưa đồng ý gả cho hắn, chính là đồng ý, mình thật sự đồng ý làm một cái thiếp? Thiếp là ý nghĩa như thế nào Lý Phỉ đương nhiên rõ ràng, chính là tiểu lão bà đi!

Nàng muốn phản bác, nói cho bọn họ mình không muốn ngồi cái ghế thiếp đó, lấy tôn tử của người hay không còn là một chuyện đấy! Nhưng nàng chỉ cảm thấy yết hầu khô rát, lời nói đến bên miệng lại nói không nên lời.

“Mẹ, mẹ, hu hu hu, mẹ.”

Xa xa, Lý Phỉ nghe thấy Nữu Nữu đang gọi mình mới phản ứng lại, lập tức lao ra. Chỉ thấy Bích Xuân ôm Nữu Nữu đang khóc đòi tiến vào. Lý Phỉ tiến lên tiếp nhận Nữu Nữu. Nữu Nữu trở lại trong lòng mẹ, lập tức ôm cổ Lý Phỉ, quệt mông chui trong lòng Lý Phỉ.

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu, vội hỏi Bích Xuân, “Nữu Nữu làm sao vậy?”

“Tiểu thư nhỏ vừa rồi tỉnh ngủ không thấy cô nương nên bắt đầu khóc.”

Thì ra là như vậy, Lý Phỉ bình phục tâm tình ôm Nữu Nữu đang định mở miệng dỗ.

Lúc này Đoàn lão phu nhân đứng lên, ngón tay chiếu chỉ vào Nữu Nữu không thể tin được hỏi: “Này, đây là đứa nhỏ của Sơn Nhi?”

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu, nhìn lại lão phu nhân nói: “Không phải.”

Đoàn lão phu nhân vỗ về ngực đứng không vững, nha hoàn bên cạnh và phu nhân đều đi lên đỡ. Bà hồi lâu mới phục hồi lại, cảm tức quát Lý Phỉ: “Ta nói cho người, người mơ tưởng gả đến Đoàn phủ ta, chính là làm thiếp cũng không được!”

Nói xong mang theo một đám người nổi giận dùng dằng bước đi

51. Chương 51

Lục Hổ đứng ở bên ngoài nhìn Lý Phỉ trở lại trong phòng, cái gì cũng chưa nói. Lời nói vừa rồi hẳn đều nghe được, ngay cả hắn cũng cảm thấy quá đáng, như vậy nhất định trong lòng đương sự càng khó chịu. Hắn nghĩ nghĩ, cẩn thận tiến lên hỏi: “Tẩu tử, tối hôm nay ăn gì?”

Quan Ly bên cạnh trực tiếp cho hắn một cái xem thường.

Lý Phỉ cười nói: “Chính người xem rồi làm đi.”

Nói xong tiếp tục cúi đầu sửa sang lại quần áo cho Nữu Nữu.

Lục Hổ nhúc nhích đầu không biết nên nói cái gì, đang định rời đi báo cáo cho Đoàn Dật Sơn chuyện hôm nay, chợt nghe Lý Phỉ gọi lại, “Người nói cho Đoàn Dật Sơn, bảo hắn tạm thời đừng tới nơi này.”

Lý Phỉ cúi đầu nói, Lục Hổ không nhìn rõ biểu tình của nàng, nhưng trực giác nói cho hắn, Lý Phỉ khẳng định là tức giận.

Lục Hổ trong lòng một mặt âm thầm đáng thương lão đại của mình đường hồng trần nhấp nhô, một mặt đáp lời đi ra ngoài.

Đoàn Dật Sơn cũng nhận được tin tức. Tin tức là từ gã sai vặt của Tử Nguyên nói. Tử Nguyên đã sớm không thấy bóng người. Chắc là sợ mình tìm hắn phiền toái.

Bởi vì sự thật này là miệng Tử Nguyên nói ra.

Sự tình là như vậy. Tân hoàng đăng cơ, Đoàn Dật Sơn làm Tứ hoàng tử đảng đã thành thân tín của đương kim Thiên Tử, tiền đồ không thể số lượng, mà Đoàn Dật Sơn trước đây luôn ở trong quân doanh, hiện tại còn chưa thành thân, sở hữu còn có không người tốt tiến đến làm mai. Lão phu nhân sớm có tâm tư này, dù sao Đoàn phủ con nối dòng rất đơn bạc. Vì thế một lần thương lượng chuyện này cùng Đoàn phu nhân, trùng hợp Tử Nguyên ở bên cạnh, trùng hợp nói một câu, không phải đã có cái mơ sao?

Vì thế có chuyện sau này.

Hiện tại mình nào có tâm tư tìm hắn phiền toái, Đoàn Dật Sơn làm sao không biết lão thái thái. Lão thái thái rất cường thế, hơn nữa bà vẫn muốn mình làm rạng rỡ tổ tông, muốn trọng chấn Đoàn phủ, làm sao có thể cho mình ở bên ngoài tùy tiện tìm thê tử. Vốn bởi vì trong khoảng thời gian này bận rộn, muốn chờ việc xong xuôi, mình lại thương lượng cùng Lý Phỉ một chút, cuối cùng lại đi khuyên nhủ lão thái thái.

Nhưng hiện tại sự tình thế nhưng nháo thành cái dạng này, hôm nay lão thái thái mang theo một đồng người đi chỗ Lý Phỉ, nói những lời này khẳng định không có khả năng là lời hay.

Cho nên hiện tại Đoàn Dật Sơn vội vàng chạy tới, chợt nghe Lục Hổ báo chuyện này, còn có nhấn chìm lời nói của Lý Phỉ.

Đoàn Dật Sơn nghe một câu như thế lập tức vào phòng lý, phát hiện trong phòng không có ai. Đoàn Dật Sơn cả kinh, chẳng lẽ Lý Phỉ cứ như vậy cáo biệt? Vẫn là?

“Lý cô nương đâu?” Đoàn Dật Sơn quát Lục Hổ.

Lục Hổ cười khỏ nói: “Đại ca, người chờ ta nói cho hết lời, đại tẩu ở trong thư phòng.”

Đoạn Dật Sơn chạy tới thư phòng thấy Lý Phỉ ôm Nữu Nữu ngồi ở bàn học cầm bút dạy Nữu Nữu viết chữ, hai mẹ con vừa cười vừa nói, hình ảnh thực ấm áp, Đoạn Dật Sơn không tự giác dừng chân, đứng ở cửa nhìn hai người.

Một hồi lâu sau Lý Phỉ nhận ra, ngẩng đầu nhìn Đoạn Dật Sơn. Ánh mắt nàng chợt lóe bi thương bị Đoạn Dật Sơn bắt giữ được. Đoạn Dật Sơn trong lòng đau xót, đều tại mình không an bài tốt mới biến thành cục diện hôm nay.

“Nữu Nữu.” Đoạn Dật Sơn nhẹ giọng gọi Nữu Nữu một tiếng. Nữu Nữu ngẩng đầu thấy là Đoạn Dật Sơn, lập tức nhảy xuống khỏi đùi Lý Phỉ, chạy tới giang hai tay đòi Đoạn Dật Sơn ôm: “Đoàn thúc thúc, bay bay, muốn bay bay!”

Đoạn Dật Sơn mỉm cười ôm Nữu Nữu, điểm một chút cái mũi nhỏ của nó nói: “Gọi Hổ Tử mang con đi chơi bay bay được không?” Nói xong đưa Nữu Nữu cho Lục Hổ, Lục hổ khốc mặt, ôm Nữu Nữu thích kéo tóc mình, còn thích chảy nước miếng ra cửa.

“Chắc người cũng đã biết, người nhà người đã tới. Kỳ thật người không cần đến đây, bọn họ nói rất rõ ràng, ta cũng biết mình nên làm như thế nào...” Lý Phỉ cười khỏ mà nói. Người nhà của hắn cảm thấy mình làm thiệp còn không đủ tư cách.

Từ khi biết thân phận Đoạn Dật Sơn, Lý Phỉ biết hai người chênh lệch, chính là hôn nhân ở hiện đại còn chú ý môn đăng hộ đối, huống chi là cổ đại này. Chính mình và Đoạn Dật Sơn chênh lệch có thể nói cách biệt một trời. Vẫn biết, nhưng hôm nay nghe nói như vậy, trong lòng không khó chịu là giả.

“Đừng! Nàng đừng nói như vậy.” Nhìn bộ dáng Lý Phỉ hiện tại, nàng ra vẻ không thèm để ý cười, càng chọc đau Đoạn Dật Sơn. Những lời này nhất định tổn thương đến nàng, hắn muốn ôm nàng ở ngực thương tiếc, vừa đau hận mình đặt nàng vào hoàn cảnh này.

“Là ta không tốt, không làm tốt mọi chuyện, mới biến thành như vậy. Ta hiện tại trở về, làm thỏa đáng mọi chuyện lại tới tìm nàng.” Đoạn Dật Sơn tạm dừng một chút, sau đó nhìn Lý Phỉ kiên định nói: “Khi đó ta sẽ đến cưới nàng làm vợ, nhất định không phân phụ.”

Nói xong hắn nhìn thật sâu Lý Phỉ một cái rồi xoay người ra cửa.

Nếu sở hữu chuyện tình không được giải quyết, như vậy mình sẽ không thể quang minh chính đại ôm nàng vào trong ngực, càng không có tư cách làm như vậy. Cũng đừng nói cái gì bảo hộ nàng.

Sự tình dễ dàng giải quyết. Lão thái thái là người thế nào, Đoạn Dật Sơn hiểu rõ nhất. Lúc còn tuổi trẻ, ông nội còn có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng cuối cùng lại sinh ra duy nhất nhất con trai là cha, cùng ông nội tương kính như tân, không lưu lại nhược điểm gì, hơn nữa hiện tại Đoạn phủ chân chính làm chủ vẫn là bà, mẹ vẫn bị áp chế, làm một phu nhân không có thực quyền, có thể thấy được bà nội hắn lợi hại thế nào.

Đoạn Dật Sơn trở lại trong phủ, nha hoàn Tích Hương bên người Đoàn phu nhân đã tới rồi, nói phu nhân tìm mình.

Đoàn phu nhân vừa thấy con mình, nước mắt chảy ra không ngăn được, Đoạn Dật Sơn có chút bất đắc dĩ nói: “Mẹ, người làm sao vậy?”

“Con à! Lý cô nương thật sự không được đâu! Mẹ không muốn con bị hủy, con chọn cô nương khác đi, nàng thực sự không được, con tin mẹ đi, mẹ sẽ không hại con!” Nói xong nước mắt lại tiếp tục chảy.

“Mẹ.” Đoạn Dật Sơn bất đắc dĩ nói: “Phỉ Nhi kỳ thật tốt lắm, người tiếp xúc với nàng nhiều cũng sẽ thích nàng.”

Đoàn phu nhân nghe con mình còn chưa chết tâm, muốn lấy Lý Phỉ, nước mắt lại ào ào xôn xao chảy ra.”Con à, con không biết nó còn mang theo đứa bé sao, người như vậy sao có thể lấy!”

Thì ra là như vậy. Đoạn Dật Sơn bất đắc dĩ cười: “Mẹ, đó không phải là đứa nhỏ của Phỉ Nhi, ừm, kỳ thật coi như là. Dù sao nàng cũng không phải như mẹ nghĩ.”

Phỉ Nhi nhất định đã coi Nữu Nữu là con ruột mình. Nhớ lại hôm kia lúc mình đi, Nữu Nữu đặc biệt giữ lại cho mình kẹo hồ lô, thật sự rất ngọt.

Đoàn phu nhân thấy vẻ mặt con mình nói tới nữ tử kia, xem ra con mình thật sự động tình. Đoàn phu nhân nghĩ, thử dài một hơi nói: “Nếu con thật sự thích nàng, ta không phản đối, nhưng lão thái thái kia, chính con xem mà làm đi.”

Đúng vậy, lão thái thái sẽ không dễ dàng thuyết phục như vậy.

Đoạn Dật Sơn nghe bà nói như vậy, ngẩng đầu nhìn mẹ mình. Đầu bà đã có chút tóc bạc.

Từ nhỏ, mẹ không thân cận với mình, mình bị lão thái thái linh mang theo. Bởi vì trong nhà chỉ có mình một cái nam đinh, cho nên lão thái thái rất nghiêm khắc với mình, cả ngày huấn luyện học tập các loại này nọ, bà nhất quán bị lão thái thái áp chế, mình mỗi lần huấn luyện bị thương trở về, bà cũng chỉ là ôm mình khóc. Lại lớn một chút thì bị đưa đi quân doanh, mỗi lần trở về thực vội vàng, không có cơ hội thân cận. Sau này nghĩ tới, mẹ yếu đuối là tính cách của bà, lúc trượng phu còn sống, dựa vào trượng phu, mà hiện tại chính là muốn dựa vào con.

“Mẹ, con điều tỷ phu đến kinh thành đi.”

“Này có thể phiền toái hay không?” Đoàn phu nhân chân tay luống cuống, nhiều năm như vậy, con bị đưa đi quân doanh, mình chỉ có thể mỗi ngày cầu phúc phù hộ. Ở nhà, mình làm một phu nhân không có thực quyền, ít nhiều nữ nhi con rể nhiều năm như vậy luôn luôn ở kinh thành bồi mình, bọn họ vừa đi, mình rất tưởng niệm. Nghe con nói như vậy đương nhiên vui vẻ, nhưng lại lo lắng thêm phiền toái cho con mình.

“Không sao.” Đoạn Dật Sơn cầm tay mẹ, bà vẫn như thế này, thật cẩn thận, sợ đắc tội người nào, ngay cả với con mình cũng vậy.

Đoàn phu nhân thế này mới an ổn tâm thần, không khỏi lộ ra mỉm cười, “Nhà tỷ con ly khai, ta thật là không quen đâu. Ngày đó nhìn thấy Nguyên Nhi, thật sự là, đều gây thành bộ dáng kia, vừa thấy là biết tỷ phu con lại buộc hãm, tính tình của nó...” Đoạn Dật Sơn yên lặng nghe, thường thường cười nói xen vài câu.

Đoạn Dật Sơn được nha hoàn dẫn vào nhà, Đoạn lão phu nhân nhắm mắt nằm ở trên kháng, nha hoàn bên cạnh An Xuân đang bóp chân cho bà.

“Bà nội.” Đoạn Dật Sơn tiến lên làm cái lễ, Đoạn lão phu nhân thế này mới chậm rãi mở mắt.

“Thì ra là Sơn Nhi đến đây à.”

Đoạn lão phu nhân nhìn thoáng qua An Xuân bên cạnh, An Xuân lập tức khom người lui ra.

“Nếu con muốn nói chuyện nữ nhân kia thì thôi đi.”

Đoạn Dật Sơn định nói gì đó, bị đoạn lão phu nhân đánh gãy, “Sơn Nhi, ta nghĩ con không phải là đứa bé tùy tiện động tình, làm chuyện điên rồ. Trước không nói nàng đã có đứa nhỏ, chỉ gia thế hiện tại của nàng, đối với Đoạn phủ chúng ta không có lợi. Con cũng đừng trách Bà nội cường thế, từ thế hệ của cha con Đoạn phủ chúng ta bắt đầu thất thế, trước kia môn đình như phố, sau này chính con cũng thấy được. Hiện tại mọi người đều như vậy, nếu con không có thế lực, ai xem trọng con? Sơn Nhi hiện tại có tiền đồ, đúng là tiền đồ tốt, muốn danh môn khuê tú nào mà không được. Con nghe bà nội nói, nếu con thật sự thích nàng, vậy làm cái sản cho nàng ở, đừng để cho người ta biết là được.”

Đoạn lão phu nhân nói ra lòng bà. Đoạn Dật Sơn có chút không thể tin được.

Hắn không phải không biết tâm tư lão thái thái, bà nhất quán mạnh hơn, muốn mình trở nên nổi bật, rạng rỡ tổ tông, cho nên khi mình còn tuổi nhỏ đã nghiêm khắc với mình, lớn hơn một chút bị đưa đi quân doanh, ở một cái chính là bảy năm. Khi đó mình đã biết tâm tư lão thái thái, chỉ là lúc ấy còn trẻ, cũng có lý tưởng của chính mình, cho nên không cho rằng lão thái thái có gì sai, nhưng dần dần lớn lên hiểu được lão thái thái cực đoan. Hiện tại chợt nghe lão thái thái nói lời này, mình vẫn không thể tin được lão thái thái ý tưởng thực cực đoan đã đến tình trạng này.

“Bà nội, con thật tâm muốn cưới nàng, là muốn cưới nàng làm chính thê.”

Đoạn lão phu nhân vừa nghe, ánh mắt trừng lớn, chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Con đứa nhỏ này như thế nào chưa hết hy vọng vậy? Vừa rồi không phải ta đã nói rõ ràng với con rồi sao? Sao con vẫn không rõ! Mặc kệ thế nào, vì Đoạn phủ, vì tiền đồ của con, bà nội sẽ không chấp thuận con cưới nó!”

Đoạn Dật Sơn nghe xong, trong lòng không khỏi cười khổ, “Bà nội, kỳ thật là người hồ đồ rồi. Muốn làm rạng rỡ tổ tông, người nào không phải dựa vào hậu thế bản sự chính mình. Đám hỏi mà thành vinh hoa chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, không thể lâu dài, vẫn phải dựa vào chính mình, bà nội lúc trước chính là vì ý nghĩ như vậy, cho nên mới đưa con đi quân doanh sao?”

Đoạn lão phu nhân nghe xong, nhất thời nghẹn lời. Xác thực, lúc ấy mình đưa hấn đi quân doanh, chính là hy vọng hấn kiến công lập nghiệp, ánh sáng cạnh cửa.

“Bà nội, tôn nhi bất tài, ủng lập Tân hoàng đăng cơ có công, là cận thần Thiên Tử, tiền đồ tự nhiên là không thể số lượng. Chính vì như vậy, muốn lấy được tín nhiệm của Hoàng Thượng, Đoạn phủ không thể có đám hỏi với quyền quý. Đám hỏi nhìn như không tệ, hai phủ đệ buộc cùng một chỗ, vinh nhục tổng cộng, nhưng có thể lớn như vậy sẽ chôn vào lòng Hoàng Thượng một cây gai, muốn được Hoàng Thượng tín nhiệm càng khó khăn. Đoạn phủ muốn thật dài thật lâu, nhất định phải làm thẳng thần, không đùa bốn quyền thế, như vậy mới có thể lâu dài. Nếu biết đám hỏi không có lợi cho mình, như vậy vì sao mình không đi tìm một người mình thích không có thân phận bối cảnh?”

Đoạn lão phu nhân nghe xong, không nói cái gì nữa, chỉ thở dài một tiếng, khoát tay cho Đoạn Dật Sơn đi ra ngoài.

Chờ Đoạn Dật Sơn ly khai, một thanh âm thương lão mới chậm rãi nói: “Chung quy là ta già đi, nhìn không rõ.”

52. Chương 52

Đoạn Dật Sơn ra cửa cảm thấy thoải mái rất nhiều, như vậy đại biểu lão thái thái ngầm đồng ý. Hấn chuẩn bị đi tới chỗ Lý Phỉ thì thấy Tử Nguyên từ ngoài viện đi vào, thấy mình định xoay người rời khỏi.

“Người muốn đi đâu?” Đoạn Dật Sơn gọi lại hấn.

Tử Nguyên lập tức ngừng thở, xoay người giả bộ mặt đáng thương, “Cậu, không phải cháu cố ý nói ra chuyện của mẹ đâu, cháu không biết người không nói với thái tổ mẫu.”

“Nha? Vậy là ta sai hả?” Đoạn Dật Sơn hỏi lại.

“Không phải, không phải.” Tử Nguyên vội vàng xua tay, “Cậu, cháu thực sự không cố ý, người tha thứ cháu đi...”

“Được rồi, được rồi.” Đoạn Dật Sơn đánh gãy lời hấn, mình không có thời gian ở đây dây dưa với hấn, “Qua hai ngày mẹ ngươi sẽ tới kinh thành, chính ngươi chuẩn bị một chút.”

“Vì sao mẹ cháu đến?” Tử Nguyên ngốc hồ hồ hỏi.

“Bởi vì cha ngươi cũng bị điều đến kinh thành.” Đoạn Dật Sơn nói xong, tiêu sái xoay người rời đi, lưu lại Tử Nguyên ở phía sau gào khóc thảm thiết.

Lý Phỉ tự nhiên không biết Đoạn phủ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại nàng đầy cõi lòng vui sướng đưa tin cho Lý phủ.

Bởi vì ngày hôm qua nhận được thư của Hồ Hoa, nói là cách Lý gia trang không xa, có một hộ nông dân đi săn thú phát hiện một suối nước nóng, hiện tại dãy núi đó còn chưa có người mua, cho nên viết thư đến thỉnh tội với Lý Phỉ, hấn tự tiện quyết định mua đỉnh núi kia, bởi vì thư từ qua lại phải mất một đoạn thời gian, hơn nữa cũng có mấy người nhìn trúng làm sao, cho nên hiện tại hấn đã đi ra tay, tự tiện quyết định.

Lý Phỉ làm sao sẽ trách hấn, khen ngợi còn không kịp đâu. Một cái ôn tuyền, nếu Lý Phỉ ở đó, xài bao nhiêu tiền Lý Phỉ cũng đồng ý. Kiếp trước mình hâm mộ những kẻ có tiền, không có việc gì sẽ đi tắm suối nước nóng, rất có lợi cho thân thể. Là người làm công ăn lương thấp như nàng làm sao có cơ hội hưởng thụ.

Hiện tại mình xuyên đến nơi đây, những cái không được hưởng thụ trước kia kém đi nhiều rồi, hiện tại có lại có cái ôn tuyền, mình lại có không ít tiền, làm sao phải do dự.

Khi Đoạn Dật Sơn đến, Lý Phỉ vẻ mặt tươi cười đang múa bút thành văn.

“Phỉ Nhi.” Đoạn Dật Sơn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lý Phỉ nghe vậy ngẩng đầu, nàng còn nhớ rõ ngày đó hắn nói với mình, cưới nàng làm vợ, định không phân phụ. Khi đó là cầu hôn sao? Hiện tại nhìn thấy Đoạn Dật Sơn đột nhiên xuất hiện ở trong này, Lý Phỉ còn chưa chuẩn bị tâm lý, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Lý Phỉ mặt đỏ chân tay luống cuống, Đoạn Dật Sơn vui vẻ cười đi vào, nắm tay nàng nói: “Phỉ Nhi, sự tình đều làm tốt rồi, nàng có bằng lòng làm thê tử ta hay không?”

Đoạn Dật Sơn trong mắt thâm thúy phát sáng, làm cho Lý Phỉ không khỏi có chút sa vào, một hồi lâu mới phản ứng lại, nàng cúi đầu trầm mặc một hồi. Thẳng đến khi Đoạn Dật Sơn càng chờ càng kinh ngạc, càng bất an, chẳng lẽ Phỉ Nhi không muốn?

Lý Phỉ dường như cảm giác được Đoạn Dật Sơn bất an, nàng cầm tay Đoạn Dật Sơn, tựa đầu chôn ở trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói: “Nguyện ý.”

Nếu nói trước đây Lý Phỉ còn băn khoăn, lắc lư không chừng, không thể xác định tâm ý của mình, có muốn gả cho hắn hay không. Ngày đó hắn nói câu nói kia, khi đó Lý Phỉ cũng đã nguyện ý.

Đó là một câu hứa hẹn, cả đời hứa hẹn, chỉ là bốn chữ vô cùng đơn giản, định không phân phụ, đã động lòng người hơn bất cứ hoa từ mỹ lệ nào. Lý Phỉ không phải kẻ ngây ngốc chỉ tin tưởng người hứa hẹn, nhưng lúc đó kiên định của hắn cuốn hút Lý Phỉ, làm cho Lý Phỉ cảm thấy nam nhân này đáng giá phó thác chung thân.

Đoạn Dật Sơn nhanh ôm chặt Lý Phỉ, vì giờ khắc này, mọi việc làm trước đó đều đáng giá.

Không quá vài ngày, Lý Phỉ thu được thiệp mời của tỷ tỷ Đoạn Dật Sơn, sau khi hỏi qua Đoạn Dật Sơn, hắn cũng hy vọng Lý Phỉ có thể đi gặp tỷ tỷ mình.

“Nàng không cần lo lắng, tỷ là người không tệ.” Đoạn Dật Sơn nắm tay Lý Phỉ nói, hắn biết ngày đó bởi vì mẹ và lão thái thái đi tới chỗ nàng nói mấy câu, cho nên hiện tại gặp người nhà của hắn sẽ nghĩ như vậy.

Kỳ thật Lý Phỉ thật có chút lo lắng tỷ tỷ Đoạn Dật Sơn không dễ ở chung, dù sao mới đầu mình đã chứng kiến người nhà của Đoạn Dật Sơn. Hiện tại nghe hắn nói như vậy, Lý Phỉ thoải mái không ít, chuẩn bị tốt lễ vật, bảo Bích Xuân và Lục Hổ ở nhà trông Nữu Nữu, còn mình ngồi xe ngựa đi gặp.

Không ngờ Tử Nguyên tự mình tới đón nàng.

“Mợ!” Tử Nguyên khẽ gọi Lý Phỉ một tiếng. Lý Phỉ có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, hắn có chút không giống ngày thường. Vừa thấy hoảng sợ.

“Tử Nguyên?” Lý Phỉ thấy hắn bộ dáng này, không nhận được nở nụ cười, sao lại thấy giống con gấu mèo vậy. Nhìn, đôi mắt đen sì.

Tử Nguyên vốn tìm kiếm an ủi lại bị cười nhạo một phen, trong lòng khó chịu. Hừ một tiếng, nhảy lên ngựa ly khai trước.

Lý Phỉ ngồi ở trên xe ngựa, nhìn Tử Nguyên ngồi trên lưng ngựa một bộ dạng uể oải không phấn chấn, trong lòng cảm thấy buồn cười.

“Tử nguyên, ngươi làm sao?” Lý Phỉ ghen cười, làm cho mình tận lực thoát nhìn thân thiết một ít, ôn nhu hỏi.

“Mợ, haiz, đừng nói nữa.” Tử Nguyên lắc đầu, một bộ dáng một lời khó nói hết.

“Người đánh nhau với người khác à?” Lý Phỉ thử hỏi.

“Hừ, người nọ nhìn kiêu ngạo, cháu nhận không được, cùng hắn làm một trận.” Tử Nguyên kể lịch sử bị thảm của mình.

Còn có người kiêu ngạo hơn cả người? Lý Phỉ trong lòng hỏi lại, không nói khỏi miệng.

“Sau đó cha tới kinh thành, bị ông nhìn thấy, hiện tại cấm chửi, nếu không tới đón mẹ, cháu còn không biết khi nào thì mới được ra cửa đâu! Ai ai, chính là người kia!” Nói xong, Tử Nguyên lập tức giục ngựa đi qua.

Lý Phỉ cho xe ngựa dừng lại, nhìn sang bên kia thấy Tử Nguyên đang nói gì đó với mấy người, còn có mấy người vây xem.

Không ngờ chưa nói hai câu, bên kia đã dấy võ. Lý Phỉ mắt choáng váng, nàng lập tức xuống xe ngựa, bảo mã phu đi thông tri người Đoàn phủ, còn mình thì ở đó nhìn lo lắng xuống.

Đối phương có ba người, hiển nhiên Tử Nguyên không là đối thủ của bọn họ, toàn bị đánh.

Lý Phỉ nhìn Tử Nguyên bị đánh, trong lòng ai oán, đứa trẻ ngốc này, rõ ràng đánh không lại sao còn chạy tới! Minh hiện tại đi lên cũng không có cách nào, nhưng cứ như vậy trở mắt nhìn Tử Nguyên bị đánh?

Đột nhiên nàng nghĩ tới Quan Ly vẫn đi theo phía sau mình, nàng lập tức tiến lên nói: “Quan Ly, đi giúp hắn đi.”

Quan Ly lắc đầu nói: “Nhiệm vụ của ta là bảo hộ người.” Cũng chính là chuyện khác ta không quản.

Lý Phỉ cơ hồ muốn học máu, như thế nào lại khó sai như vậy.

“Hắn là cháu ngoại trai của đại ca người đấy, bị người ta đánh như vậy không có việc gì sao?”

Quan Ly tiếp tục lắc đầu, không nói lời nào, người ta chính là không đi làm!

Lý Phỉ cũng không có cách nào, gặp gỡ cái đầu gỗ thế này, đành phải trở mắt nhìn Tử Nguyên bị đánh!

“Mẹ!” Lý Phỉ còn chưa nghĩ ra biện pháp nào, chợt nghe thấy Tử Nguyên bị đánh rảnh rồi gọi mình.

Đứa bé ngốc này, bị người đánh không phải kêu cha gọi mẹ, người kêu mẹ làm cái gì.

Những người đó đại khái cũng hiểu được buồn cười, “A, như thế nào ngay cả mẹ cũng kêu đến đây! Kêu mẹ làm cái gì, chẳng lẽ mẹ người có thể cứu người? A ha ha ha ”

“Được rồi, các người dừng tay đi.” Lý Phỉ kiên trì đứng ra, Tử Nguyên đều kêu mẹ rồi, mình làm sao có thể còn ở bên cạnh nhìn, hiện tại kéo dài được ít nào hay ít đấy đi, đợi người Đoàn phủ đến thì tốt rồi.

Mấy người kia dừng lại nhìn thoáng qua nàng, liếc nhau, lại cười ha ha lên.

“Người là mẹ hắn, thực trẻ! Tử Nguyên, người phúc khí thật đấy!”

Hắn nói chuyện ngữ khí đáng khinh. Lý Phỉ nghe hắn nói như vậy, nhú mày, nhìn người nọ nói: “Vị công tử này thỉnh ăn nói cẩn thận!”

“Ta vô ý ngôn như thế nào... A!” Hắn còn chưa nói xong đã bị cái gì đó đánh vào miệng, a một tiếng, phun ra một chiếc. Hắn che miệng nhìn đám người hô: “Ai đánh lên ta!”

Còn chưa nói xong lại bị cái gì đó đánh ngã xuống đất. Lý Phỉ đang nghĩ tới Quan Ly chết tiệt kia không ra tay, lúc này còn biết ra tay. Đây là, thấy Đoàn Dật Sơn từ trong đám người đi tới.

Hắn đi đến bên người Lý Phỉ, không nhìn Tử Nguyên té trên mặt đất, quay sang nói với vị công tử vừa rồi nói vô ý, hiện tại nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ: “Là công tử Phỉ đoán!”

Công tử kia được hai đồng bạn bên cạnh nâng dậy, nói với Đoàn Dật Sơn: “Nếu biết là ta, thế nhưng còn dám đánh lên!”

Đoàn Dật Sơn phiêu liếc mắt nhìn hắn một cái, nói với thị vệ phía sau: “Cầm bát thiếp của ta, đưa vị công tử này trở về.”

Hai thị vệ phía sau lên tiếng, tiến lên trực tiếp cột lấy vị công tử kia đi rồi, một bên Lý Phỉ tròn mắt há hốc mồm.

“Cậu.”

Tử Nguyên được gã sai vặt nâng lên lí nhí gọi Đoạn Dật Sơn một tiếng. Đoạn Dật Sơn không nhìn hấn cái nào, trực tiếp mang Lý Phỉ ly khai.

Lý Phỉ ngồi lên xe ngựa, Đoạn Dật Sơn cũng đi lên ngồi xuống. Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn không nói lời nào, cẩn thận phiêu liếc mắt nhìn Đoạn Dật Sơn mặt đen, hấn tức giận?

“Dật Sơn, chàng tức giận?” Lý Phỉ cẩn thận hỏi.

Đoạn Dật Sơn hít sâu một hơi, hấn nhận được tin tức nói Tử Nguyên đi tiếp Lý Phỉ, ở nửa đường đánh nhau với người ta, nghĩ đến Lý Phỉ bị thương, vội vàng chạy tới, lại nghe thấy câu nói kia.

Hấn rủ mắt xuống, phũ đoãn này thế nhưng dạy dỗ con như vậy, không đem Đoạn phũ ở trong mắt. Xem ra mình phải làm một chút chuyện mới được.

“Ta không sao.” Đoạn Dật Sơn nói: “Về sau gặp được loại sự tình này, nằng đợi ở trong xe ngựa thì tốt rồi, không cần phải xen vào nó. Là chính nó vô dụng, chỉ có thể bị đánh!” Hơn nữa cuối cùng còn nhắc lên người!

Tử Nguyên vừa được gã sai vặt giúp đỡ chuẩn bị lên ngựa nghe thấy một câu như thế, trực tiếp ngã té xuống.

“Vậy bây giờ trở về sao?” Tử Nguyên biết Lý Phỉ ở nửa đường bị ngăn lại, còn chưa đi Hồ phủ.

“Điều như vậy, ta vẫn nên đi Hồ phủ một chuyến.” Tử Nguyên bởi vì tiếp mình mới bị đánh, như thế nào cũng phải đi xem.

“Ừ.”

Đến Hồ phủ, Tử Nguyên không biết bị đưa đi đâu. Lý Phỉ còn tưởng rằng mình phải đợi một hồi, Hồ phu nhân hấn là đi nhìn đứa con bị “Trọng thương”.

Không ngờ Lý Phỉ vừa ngồi xuống thì thấy một nữ tử chừng ba mươi tuổi đi ra. Nhìn quần áo trang sức của nằng, hấn là Hồ phu nhân rồi.

“Hồ phu nhân.” Lý Phỉ đứng dậy làm một cái lễ.

“Không cần khách khí.” Hồ phu nhân nhìn Lý Phỉ cười nói, “Vừa rồi Tử Nguyên thật sự là cho người thêm phiền toái.”

Lý Phỉ vội vàng nói: “Không sao, không sao, Hồ công tử không sao chứ?”

Hồ phu nhân xua tay, không thềm để ý nói: “Không có việc gì, hấn thường xuyên như vậy.”

Hồ phu nhân lại cùng Lý Phỉ nhàn thoại vài câu, đột nhiên cảm thán nói: “Nghe nói đệ đệ ta kia vì cười người, thuyết phục lão thái thái trong nhà, xem ra nó thực sự động tâm.”

Nói xong, Hồ phu nhân kéo tay Lý Phỉ qua, quan sát Lý Phỉ.

“Lý cô nương bộ dạng xinh đẹp như vậy, có thể lấy được người là phúc của Dật Sơn!”

Lý Phỉ bị nói ngượng ngùng.

“Nhưng mà, Lý cô nương cũng phải tích phúc!” Thanh âm của Hồ phu nhân đột nhiên vừa chuyển, nhìn chăm chăm vào Lý Phỉ, “Người cũng biết, Dật Sơn chuẩn bị đi thượng tầu, thỉnh Thiên Tử tứ hôn.”

Lý Phỉ nghe vậy, vẻ mặt khiếp sợ. Thỉnh Thiên Tử tứ hôn? Hấn thế nhưng có tính toán như vậy, chưa từng nói với mình chuyện như vậy!

Hồ phu nhân hiển nhiên thực vừa lòng Lý Phỉ phản ứng, nằng tiếp tục nói: “Người phải biết rằng, lấy thân phận của người là không xứng với Dật Sơn. Nếu có Thiên Tử tứ hôn, như vậy người khác không thể nói sau lưng người cái gì.”

***

Lúc ăn cơm chiều, Đoạn Dật Sơn đến đây. Hấn vẫn giống như trước đây, ăn cơm chiều cùng mẹ con Lý Phỉ, lại chơi đùa với Nữu Nữu trong chốc lát, thấy Lý Phỉ ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, không biết nghĩ cái gì.

“Phỉ Nhi, làm sao vậy?” Đoạn Dật Sơn còn chưa nói xong, Lý Phỉ liền nhào vào lòng Đoạn Dật Sơn. Mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ đương nhiên là chuyện tốt, chỉ là ban ngày ban mặt, vẫn là ở bên ngoài, Đoạn Dật Sơn không nhìn được mặt đỏ.

“Chúng ta đi vào nói đi.”

Bên kia Lục Hổ lập tức ôm Nữu Nữu tránh ra, người khác cũng thức thời ly khai.

“Không, ta sẽ nói ở trong này, chàng nói cho ta biết, có phải chàng muốn Hoàng Thượng tứ hôn hay không?”

Đoạn Dật Sơn gật đầu.

“Chàng không cần như vậy, kỳ thật người khác nói cái gì ta không cần!” Lý Phỉ hôm nay nghe được tin tức này xác thực thực khiếp sợ, không cảm động là giả. Nàng thật không ngờ Đoạn Dật Sơn thế nhưng vì mình làm nhiều như vậy, chuyện gì cũng lo lắng cho mình, dùng phương pháp của hắc bảo hộ mình.

“Nhưng ta để ý, ta không muốn người khác sau lưng hoặc là trước mặt nói năng cái gì, rồi nàng cứ cười vui coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Giống như lời đồn đãi khi ở Phụ Thành khi, ở trước mặt người khác ra vẻ kiên cường, nhưng khi một mình sẽ thương tâm bởi những lời khó chịu kia.

Hiện tại không giống với, hắc sẽ cố gắng lớn nhất không để nàng bị thương, cho dù bị thương có thể nói cho mình, để mình chia sẻ với nàng, mà không phải ra vẻ kiên cường, một mình thừa nhận.

“Đoạn Dật Sơn!”

“Ừm?”

“Kỳ thật lần đó Hà tú tài bị chàng đánh phải không?” Lý Phỉ ngẩng đầu nhìn Đoạn Dật Sơn. Kỳ thật sau này nàng có nghĩ tới, lúc ấy chỉ có Đoạn Dật Sơn và mình đi, nhưng không quá hai ngày, Hà Lai kia đã bị đánh, nàng nghĩ Hà Lai kia bị Đoạn Dật Sơn đánh.

Thì ra khi đó hắc đã thích mình?

Đoạn Dật Sơn quay đầu đi, ho nhẹ một tiếng, không nói gì, Lý Phỉ thấy tai hắc đỏ.

53. Chương 53

Lý Phỉ ngồi trong phòng khách Viên gia. Đây là nhà bà ngoại Diêu Mạn, Lý Phỉ hiện đang định khuyên Diêu Mạn hợp tác với mình, hoặc là có thể mua được biện pháp chế tinh dầu của nàng cũng được.

“Lý tỷ tỷ là người à!” Diêu Mạn nhìn thấy Lý Phỉ có chút kinh ngạc, nàng tới tận nhà tìm mình ư.

“Đúng vậy, vừa tới cửa hàng của người, không khéo nói người vừa trở về, cho nên đến đây thăm người. Người sẽ không trách ta không chào hỏi trước đã đi chứ?”

“Sẽ không, ta một mình ở nhà không có người tán gẫu, người đến đây ta cao hứng còn không kịp.”

Diêu Mạn mang theo Lý Phỉ chào lão phu nhân Viên gia, lão phu nhân thực hiền lành, chưa nói vài câu, bảo Diêu Mạn tự mình chiêu đãi Lý Phỉ.

Diêu Mạn mang Lý Phỉ về sân của mình, không đi thật xa, đựng tới mấy cô nương trẻ tuổi mang theo vài nha đầu, xem ra là tiểu thư trong phủ này, Diêu Mạn biểu tỷ biểu muội gì đó.

Quả nhiên thấy sắc mặt Diêu Mạn trầm xuống dưới, tiến lên gọi một tiếng, “Biểu tỷ.”

Cô nương kia tùy ý liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái, ghét bỏ Diêu Mạn nói, “A, biểu muội, vừa mới từ bên ngoài trở về à. Ta vẫn khuyên người một cô nương gia đừng suốt ngày ra bên ngoài chạy, như vậy đối với thanh danh quý phủ không tốt, nhà ta không kém hai miệng ăn của nhà người.”

Lý Phỉ không ngờ cô nương thoát nhìn xinh đẹp phiêu lượng thế nhưng nói ra lời như vậy, lại còn là biểu tỷ muội, xem ra Diêu Mạn ở trong này không tốt.

Diêu Mạn nghe xong cũng không ứng lời của nàng, nói thẳng: “Biểu tỹ, nếu không có việc gì, ta bước đi.”

Đến sân của Diêu Mạn, Lý Phỉ hoàn toàn xác định Diêu Mạn ở trong này sống không tốt. Viên gia là thương hộ, xem như có tiền, vừa rồi nhìn tiền viện xem ra, Viên gia coi như là không tệ, nhưng coi Diêu Mạn như khách, lại ở viện hẻo lánh nhất, hơn nữa viện này so với các viện phía trước kém rất nhiều.

“Tiểu thư, người đã trở lại.” Một nha hoàn tiến lên, vốn định mở miệng nói cái gì, thấy Lý Phỉ bên cạnh Diêu Mạn liền nhịn xuống.

“Hồi Xuân, mẹ ta đâu.” Diêu Mạn cũng đã nhìn ra nhưng không hỏi.

“Phu nhân, người, người ở trong phòng.” Hồi Xuân nhìn Diêu Mạn muốn nói lại thôi.

“Hôm nay có phải mẹ ta lại tới phải không?” Diêu Mạn nhìn bộ dạng nàng ta có thể đoán được.

Hồi Xuân không nhịn được, rất buồn bực nói: “Đúng vậy, Viên phu nhân lại tới nữa, lại nói phu nhân mấy câu, hiện tại phu nhân còn ở trong phòng khó chịu đấy!”

“Được rồi, Hồi Xuân!” Diêu Mạn quát lớn, quay lại nói xin lỗi với Lý Phỉ: “Cho người chê cười rồi. Lý tỹ tỹ người ngồi một hồi, chờ ta một chút.”

Lý Phỉ nghe vậy ngăn lại nàng, “Không cần, lần sau ta lại đến.”

Đây là chuyện nhà Diêu Mạn, mình không tiện trộn lẫn, làm bộ như không biết thức thời rời đi là tốt nhất.

“Không cần.” Diêu Mạn lắc đầu cười khổ, “Người đến lần nào cũng sẽ thế này thôi. Huống chi Lý tỹ tỹ lần này đến nhất định là có chuyện trọng yếu.”

Lý Phỉ bị nàng nói có chút ngượng ngùng, nếu đã nói như vậy, Lý Phỉ đành phải an tâm ngồi xuống.

Không mất bao lâu, Diêu Mạn đỡ một nữ nhân trung niên đi vào, chắc là mẹ Diêu Mạn. Mẹ Diêu Mạn sắc mặt không tốt, thấy Lý Phỉ tiến lên hành lễ, ngừng động tác của mình, nắm tay Lý Phỉ nói: “Vị này chính là Lý cô nương đi, bộ dạng thật thanh tú. Lần này còn đặc biệt đến thăm Mạn Nhi nhà ta, thật sự là phúc khí của nó.”

Lý Phỉ bị nói có chút ngượng ngùng, nàng đến thăm Diêu Mạn là có mục đích, đến bàn chuyện sinh ý.

“Được rồi, mẹ, người cũng thấy đấy, người đi về trước nghỉ ngơi đi, còn có, đừng quên mấy thứ kia nữa.”

“Ta đã biết, các con tán gẫu đi, ta bảo nha hoàn làm chút điểm tâm cho các con ăn.” Nói xong, cười với Lý Phỉ, vịn nha hoàn rời đi.

Chờ Diêu phu nhân đi rồi, hai người mới ngồi xuống.

“Lý tỹ tỹ, người lần này tìm ta chuyện gì?” Diêu Mạn nói thẳng.

Lý Phỉ cũng không nói lời khách sáo, tiếp nhận lời của nàng nói: “Ta muốn mua biệp pháp chế tinh dầu lần trước đó của người.”

“A? Thì ra là cái này.” Diêu Mạn nhìn Lý Phỉ một cái, nói: “Vậy giá thế nào?”

“Một ngàn lượng.” Lý Phỉ nói: “Nếu bán cho ta sẽ không được bán cho người khác nữa.”

Lý Phỉ quyết định một ngàn lượng là lo lắng thật lâu, Lý Phỉ không tính hổ Diêu Mạn, một ngàn lượng không xem như số lượng nhỏ, phối phương này có giá đó. Dù sao mình mua cái này cũng phải gánh vác rất nhiều phiêu lưu, đầu tiên còn phải xem có thể chế tạo thành công ra nước hoa hay không, hơn nữa khi chế tạo ra, có thể được người nhận hay không? Dù sao đó là thứ mới mẻ, không phải mọi người lập tức có thể nhận loại đồ vật mới này.

Diêu Mạn nghe cái giá đó có chút kinh ngạc, dù sao một ngàn lượng không phải số lượng nhỏ.

“Lý tỹ tỹ chuẩn bị muốn làm cái gì? A, là ta hỏi sai lầm rồi, ta muốn hỏi, Lý tỹ tỹ có phải muốn dùng cái này làm buôn bán phải không? Cái gọi là vô lợi không dậy nổi sớm, hẳn là để làm ăn phải không?”

Cái này không có gì phải giấu diếm, Lý Phỉ gật đầu, “Đúng vậy, ta là chuẩn bị làm buôn bán.”

Diêu Mạn cúi đầu tự hỏi một chút, mới hạ quyết định quyết tâm nhìn Lý Phỉ nói: “Lý tỷ tỷ, ta muốn dùng phối phương này kết phùng với người.”

Lý Phỉ có chút kinh ngạc, nàng không biết rốt cuộc làm cái gì đã nói nguyện ý kết phùng với mình.

“Nếu kết phùng, không nhất định có thể kiếm được tiền.” Lý Phỉ mở miệng nói.

“Ta biết, việc buôn bán vốn chính là có phiêu lưu, có lỗ có lãi.” Diêu Mạn kiên định nhìn Lý Phỉ, “Nhưng ta vẫn nguyện ý như vậy, cùng với kia một ngàn lượng chết kia, không bằng dùng nó đến đầu tư, lỗ lãi ta tự mình phụ trách. Hơn nữa ta cảm thấy nếu Lý tỷ tỷ làm, hẳn là sẽ không thiệt thòi.”

Người rất tin tưởng ta đây ! Lý Phỉ nghe xong có chút bất đắc dĩ.

“Được, người đã nguyện ý kết phùng ta đây lần khác bảo người cầm hợp đồng lại, ký hợp đồng chúng ta bàn lại cụ thể làm cái gì, như vậy người có bằng lòng hay không?”

Lý Phỉ cho dù có chút bội phục tiểu cô nương trước mắt quyết đoán, nhưng cũng không muốn tùy tiện nói mình chuẩn bị làm sinh ý nước hoa cho nàng biết.

“Được.”

Về nhà, Lý Phỉ bắt đầu định ra hợp đồng, nàng viết thật nghiêm túc, thế cho nên Đoạn Dật Sơn khi nào thì đứng bên cạnh cũng không biết.

“A! Chàng làm ta sợ muốn chết, đến đây lúc nào?” Sự đột nhiên của hắn làm Lý Phỉ hoảng sợ, tay run lên, hợp đồng bị hủy. Ai, lại viết một lần nữa.

Đoạn Dật Sơn cười cười, không để ý nàng oán giận, nhẹ nhàng nói bên tai Lý Phỉ: “Phỉ Nhi, ta đã dâng tấu chương lên Hoàng Thượng rồi.”

Tấu chương? Lý Phỉ thế này mới nhớ tới, Đoạn Dật Sơn muốn Hoàng Đế thỉnh chỉ tứ hôn. Như vậy mình có phải là thành thân với hắn hay không? Nghĩ đến đây Lý Phỉ không nhịn được đỏ mặt.

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ mặt đỏ thì cười khế, “Không lâu sau Hoàng Thượng sẽ tứ hôn. Phỉ Nhi, ta...” Đoạn Dật Sơn tiến lên cầm tay Lý Phỉ, “Ta...”

“Mẹ!” Bom nhỏ lập tức vọt vào, “Đoàn thúc thúc, ừm, mẹ, các người đang làm cái gì vậy?”

Nữ Nữ cắn ngón tay, nhìn hai người lớn nắm tay nhau, thật sự rất gần, cái đầu nhỏ nghiêng ra suy nghĩ vẫn không hiểu.

Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn lập tức buông tay ra, Lý Phỉ bước lên phía trước ôm Nữ Nữ, nói sang chuyện khác, “Nữ Nữ tìm mẹ làm gì đây?”

Nữ Nữ lập tức quên vấn đề vừa rồi, nói ra phiền não nhỏ của nó, “Mẹ, tiểu hồng bị chết đuối rồi.”

Phốc xuy! Lý Phỉ không nhịn được nở nụ cười.

Nữ Nữ thấy tiểu hồng đã chết, mẹ chẳng những không có tỏ vẻ thương tâm, ngược lại ở một bên cười, không khỏi oa oa khóc lớn.

“Mẹ rất xấu rồi, mẹ, ô ô...”

Đoạn Dật Sơn thấy Nữ Nữ vừa rồi còn tốt, nói khóc liền khóc, vội vàng tới an ủi, vừa hỏi Lý Phỉ sao lại thế này.

Lý Phỉ nói cho Đoạn Dật Sơn nghe, vừa ôm Nữ Nữ, dẫn Đoạn Dật Sơn đi vào trong viện.

Trong viện có cái vại nước, bên trong có Tiểu hồng.

Tiểu hồng là Lý Phỉ mua một con cá, Nữ Nữ rất thích, mỗi ngày tới xem vài lần. Hiện tại lại chết nằm phơi bụng trên mặt nước.

Nhìn Nữ Nữ khóc lớn thật sự rất thương tâm, Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thật Lý Phỉ sớm biết tiểu hồng sống không lâu. Không là vì khác, là vì Nữu Nữu rất thích nó, mỗi ngày cho nó ăn rất nhiều lần, mỗi lần cho ăn nhiều như vậy, mà tiểu hồng là có đồ ăn sẽ không ngừng ăn, cuối cùng rơi vào cái kết cục không đỡ nổi mà chết.

Lý Phỉ ngồi xổm xuống, nhìn Nữu Nữu, “Biết nó vì sao lại chết không?”

Nữu Nữu mắt chứa lệ lắc đầu.

“Là vì Nữu Nữu làm hại.”

“Không phải, mẹ, Nữu Nữu thực thích tiểu hồng, không phải Nữu Nữu làm hại! Con không có!” Nữu Nữu cảm thấy mình bị mẹ oan uổng mình, vì thế gào khóc.

“Được rồi, đừng khóc. Con có biết hay không, con cho tiểu hồng ăn nhiều quá, tiểu hồng không biết cự tuyệt, cuối cùng không chống nổi mà chết. Cho nên về sau, đối xử tốt với người khác nhất định phải số lượng vừa phải, có đôi khi thật tốt quá, ngược lại là hại nó biết không?”

Nữu Nữu hàm chứa lệ, cái hiểu cái không gật đầu.

Lý Phỉ cũng kệ nó có hiểu hay không, lau khô lệ cho nó, ôm lấy nó, nhìn Đoạn Dật Sơn ở một bên đang nhìn con cá chết nói: “chàng làm sao vậy?”

Đoạn Dật Sơn lắc đầu, nghĩ đến câu nói vừa rồi kia không khỏi suy nghĩ sâu xa, đối xử tốt với người nhất định phải số lượng vừa phải, tốt quá ngược lại sẽ hại người ta?

Lý Phỉ không biết ý tưởng của Đoạn Dật Sơn, nàng gần đây bề bộn nhiều việc, không qua vài ngày, Lý Phỉ làm ra hợp đồng, sau khi tìm Diêu Mạn ký kết tốt xong xuôi, nói ý nghĩ của mình cho nàng ấy.

Diêu Mạn nghe xong, cảm thấy này sinh ý này thực không tệ, chỉ là không lạc quan như Lý Phỉ.

Từ khi biết tinh luyện ra dầu, phát hiện hương liệu tinh luyện ra dầu rất ít, nếu muốn làm buôn bán, chỉ sợ người bình thường không tiêu nổi, nhưng chưa từng thí nghiệm với hoa hồng, Lý Phỉ không biết có thể thành công hay không.

Cho nên mấy ngày nay Lý Phỉ và Diêu Mạn đều bận việc này, hơn nữa giữ bí mật kỹ thuật, cho nên bề bộn nhiều việc, nhưng Lý Phỉ cảm thấy thực phong phú.

Có khi Đoạn Dật Sơn thấy nàng bề bộn nhiều việc, sẽ nói mình có thể nuôi sống nàng, Lý Phỉ không có cảm giác bị ước thúc, bởi vì biết hẳn là lo lắng cho mình, sợ mình mệt mỏi. Chỉ là Lý Phỉ làm thứ này tới đây rồi, không đi kiếm tiền Lý Phỉ sẽ không cam lòng. Hơn nữa Đoạn Dật Sơn mặc dù có lúc oán giận Lý Phỉ bận quá, nhưng vẫn duy trì nàng, cho nên nàng rất nhiều chuyện bởi vì có Đoạn Dật Sơn mà thuận lợi rất nhiều.

Hôm nay, Diêu Mạn tìm mình, nói hy vọng Lý Phỉ có thể hỗ trợ tìm cái viện, không cần quá lớn.

Lý Phỉ có chút kỳ quái, nhưng thấy Diêu Mạn không muốn nói, cũng không có hỏi nguyên nhân. Lý Phỉ rất nhanh nhờ người tìm một địa phương, ngày hôm sau, Diêu Mạn mang theo Diêu phu nhân và Hồi Xuân cùng nhau chuyển qua, Lý Phỉ tìm người đi hỗ trợ.

Lúc Lý Phỉ đi, thấy Diêu phu nhân ở một bên gạt lệ, Diêu Mạn ở đó an ủi bà.

“Mạn Mạn, là mẹ vô dụng, mới liên lụy con.” Nói xong lại bắt đầu khóc.

“Không sao, mẹ, ở trong này rất tốt, không có người quản mình, muốn làm gì thì làm, tự do hơn.” Diêu Mạn ở bên an ủi.

Lý Phỉ làm bộ như không nghe thấy bọn họ nói, đến khi chỉ có Lý Phỉ và Diêu Mạn, Lý Phỉ mới hỏi: “Viện này cũng được chứ.”

“Tốt lắm, giá cả vừa phải, viện cũng không tệ.” Diêu Mạn nhìn Lý Phỉ cười nói.

Tươi cười của nàng không giống lúc nhìn thấy nàng khi đó cô đơn, áp lực, bây giờ giống như thoải mái rất nhiều.

“Kỳ thật ta và mẹ ta ở nhà ngoại không tốt lắm, cái loại cảm giác ăn nhờ ở đậu đâu có sung sướng gì, hiện tại, viện này tuy rằng không lớn, nhưng không có ai quản, không ai cho sắc mặt nhìn, ta cảm thấy như vậy thoải mái hơn.”

Diêu Mạn trên mặt lộ vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm, nhìn ánh nắng chiều, nói với Lý Phỉ: “Chờ ta kiếm tiền, mua đại viện, nhất định phải chọc tức những người đó!”

Diêu Mạn mặt phát ra hào quang có vẻ tự tin, Lý Phỉ không khỏi cũng cười rộ lên.

54. Chương 54

Hôm nay Đoạn Dật Sơn tiếp Lý Phỉ và Nữ Nữ đi Đoạn phủ. Hôm nay là sinh nhật lão thái thái, là cháu dâu tương lai, Lý Phỉ cũng đi qua đó.

Nếu mình và Đoạn Dật Sơn thành thân, Lý Phỉ quyết định cố gắng ở chung với người nhà của hắn, ít nhất đừng cho bọn họ chán ghét mình, như vậy Đoạn Dật Sơn ở bên trong sẽ bớt khó xử.

Đoạn phủ không mời người nào đến, đều là một ít thân bằng. Lý Phỉ là nữ quyến, được nha hoàn mang đi hậu viện, cũng chính là viện của lão thái thái.

Khi Lý Phỉ ôm Nữ Nữ vào nhà, bên trong đã có không ít người. Thấy Lý Phỉ tiến vào, đều nhất tề nhìn chăm chăm cao thấp đánh giá Lý Phỉ.

Lần này lão thái thái cũng không nói khó xử Lý Phỉ nữa, còn thưởng vài thứ cho Nữ Nữ làm lễ gặp mặt.

Lý Phỉ được an bài ngồi xuống, đang nghĩ tới ứng phó bọn họ như thế nào, hay là mình cứ ngồi không nói lời nào, để mọi người bỏ qua mình. Chợt nghe đến một thanh âm dễ nghe nói: “Lão thái thái, đây là biểu tấu tương lai đi.”

Lý Phỉ nhìn qua, thấy một cô nương tuổi còn trẻ đang vô cùng thân thiết đứng ở bên cạnh Đoạn lão phu nhân, cười chỉ vào Lý Phỉ nói.

Đoạn lão phu nhân lôi kéo tay vị cô nương kia, nhìn thoáng qua Lý Phỉ, cười gật đầu, “Đúng vậy, Tư Nhu, cùng tuổi cháu đấy, trò chuyện với nàng nhiều làm quen một chút.”

Không biết có phải Lý Phỉ nhìn nhầm hay không, Lý Phỉ cảm thấy lão thái thái có hàm ý khác. Tư Nhu cô nương quả nhiên lại đây ngồi ở bên người Lý Phỉ.

“Oa, này tiểu cô nương thật đáng yêu! Tiểu cô nương, người tên là gì?” Tư Nhu đi tới, nhìn thấy Nữ Nữ trong lòng Lý Phỉ cười nói, tay còn muốn niết mặt nó, thấy Nữ Nữ nghiêng mặt đi, bĩu môi không để ý tới nàng.

Tư Nhu có chút xấu hổ cười cười.

“Thực xin lỗi, Nữ Nữ có chút sợ người lạ, người đừng để ý.” Lý Phỉ nhìn Tư Nhu vẻ mặt có chút xấu hổ bèn nói giải vây.

“Tỷ tỷ, không sao đâu, tiểu hài tử đều là như thế này. Tỷ tỷ, người lần đầu tiên đến Đoạn phủ đi, lần sau ta mang người nơi nơi nhìn xem đi.”

Lý Phỉ nghe xong lời này không bình tĩnh, cái gì kêu lần sau nàng mang mình đi dạo? Một bộ dáng tự cho mình là chủ nhân.

“Ah, ta đã quên tỷ tỷ tương lai sẽ gả đến Đoạn phủ.” Cô nương gọi Tư Nhu kia giống như hiện tại mới phản ứng lại đây, che miệng ngượng ngùng cười.

Lý Phỉ nở nụ cười một chút đáp lại.

“Tỷ tỷ, người và biểu ca quen nhau như thế nào?” Hạ Tư Nhu vẻ mặt tò mò hỏi.

“Hắn đã cứu ta.” Lý Phỉ không muốn nhiều lời với nàng ta về chuyện của bọn họ, tùy tiện ứng phó đáp.

“Thì ra là như vậy à, biểu ca là người thiện tâm, nếu nhìn thấy ai có nguy hiểm, khẳng định sẽ ra tay.” Hạ Tư Nhu giống như giải thích nói.

Lý Phỉ nghe lời của nàng cảm thấy không thoải mái.

Nhưng toàn bộ yến hội, Hạ Tư Nhu đều ngồi bên cạnh mình.

Hạ Tư Nhu cử chỉ tao nhã, thường thường nói vài câu với lão thái thái, chọc lão thái thái cười mắng nàng, nhưng hai người rất thân mật, Đoàn lão phu nhân vẫn lãnh đạm với mình, không muốn nói với mình cái gì, toàn bộ quá trình là Hạ Tư Nhu sắm vai nhân vật chính.

Lý Phỉ không thèm để ý, nếu không được bà ta yêu thích, ít nhất chỗ chọc bà chán ghét là tốt rồi. Lý Phỉ ngoan ngoãn ngồi ở một bên, thường thường gấp cho mình ăn một chút, lại đút cho Nữu Nữu mấy miếng, chuyên tâm làm nền của nàng.

Khi màn đêm buông xuống, yến hội tan đi, Lý Phỉ chuẩn bị rời đi, Hạ Tư Nhu khi cáo biệt nói: “Ta và tỷ tỷ rất hợp duyên, lần sau tỷ tỷ tới nhà ta chơi nha!”

Nhìn Hạ Tư Nhu vô cùng thân thiết, Lý Phỉ không khỏi nhú mày, mình giống như không hợp ý với nàng ta mà. Lý Phỉ có lệ gật gật đầu, không đặt chuyện này ở trong lòng.

Đang chuẩn bị rời đi, lại bị Đoàn phu nhân gọi lại nói đã khuya, không an toàn, bảo bọn họ ở Đoàn phủ một đêm.

Lý Phỉ thấy Đoàn phu nhân thịnh tình giữ lại, không thể cự tuyệt được đành phải đáp ứng, ở lại trong khách phòng.

Đoàn phu nhân còn tự mình đưa Lý Phỉ đi khách phòng.

Nữu Nữu sớm đã ngủ, Lý Phỉ cẩn thận đặt nó trên giường, sau đó ra buồng ngoài.

Đoàn phu nhân ngồi ở chỗ kia, thấy Lý Phỉ đi ra, ngoác bảo nàng ngồi ở bên cạnh.

“Lý cô nương, hôm nay thật sự là vất vả người.”

Lý Phỉ vội vàng xua tay, “Không có việc gì, bá mẫu, ta căn bản không vất vả.” Mình căn bản không làm chuyện gì, chỉ là bồi bọn họ nói chuyện phiếm ăn cơm.

Đoàn phu nhân vô cùng thân thiết lôi kéo tay Lý Phỉ nói: “Được rồi, người cũng đừng gọi ta bá mẫu cái gì, ta biết Dật Sơn đã thỉnh chỉ muốn Thiên Tử tứ hôn, người chính là con dâu Đoàn gia, vậy gọi ta là mẹ đi. Ta không gọi người cô nương cái gì, vậy gọi Phỉ Nhi đi.”

Lý Phỉ then thùng trạng cúi đầu, nhỏ giọng gọi một tiếng mẹ.

Đoàn phu nhân dường như thực vui mừng, lời nói thắm thía nói với Lý Phỉ nói: “Thiên Tử tứ hôn đó là thiên đại vinh quang, Phỉ Nhi, con cần phải quý trọng nha.”

Lý Phỉ gật gật đầu, nghĩ rằng không bởi vì Thiên Tử tứ hôn mà cảm thấy quý trọng, mà là vì người nọ là Đoàn Dật Sơn, mình nên quý trọng.

“Ai!” Đoàn phu nhân đột nhiên thở dài một hơi nói: “Sơn Nhi đứa nhỏ này từ nhỏ không thân cận với ta, nhưng ta là mẹ nó, là vì tốt cho nó. Phỉ Nhi người về sau cùng với Dật Sơn làm vợ chồng, là thê tử Dật Sơn, cũng là thiếu phu nhân Đoàn phủ, tương lai lại làm chủ mẫu Đoàn phủ, làm một cái đương gia chủ mẫu đầu tiên nên có dung nhân độ lượng.”

Lý Phỉ nghe xong trong lòng trầm xuống, không nói gì, chợt nghe Đoàn phu nhân tiếp tục nói: “Phải biết rằng Đoàn phủ chỉ có Dật Sơn này là nam đinh, con nối dòng đơn bạc, khai chi tán diệp mới là quan trọng nhất, cho nên...”

Lý Phỉ nghe xong tâm trầm tới đáy cốc, trên mặt nàng lại mang theo then thùng cười cúi đầu, ra vẻ nhân nhó nhỏ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên nói những lời này.” Lý Phỉ vui đầu càng thấp, thanh âm cũng nhỏ đi, nhưng lại có thể để Đoàn phu nhân nghe được: “Mẹ, con nhất định sẽ cố gắng, cố gắng vì Đoàn phủ khai chi tán diệp, làm cho mẹ sớm được ôm tôn tử.”

Đoàn phu nhân nghe xong sắc mặt không khỏi cứng đờ, trong lòng nghĩ nàng sao lại không hiểu, nhưng nghe nàng nói như vậy, mình không thể nói không được đi, dù sao nếu nàng sinh ra được, đều là con trai trưởng. Nhưng Đoàn phu nhân lại không cam lòng, một người làm sao sinh được nhiều như vậy, muốn mở rộng Đoạn phủ, Dật Sơn khai chi tán diệp, phải nạp nhiều thiếp thất. Nhưng thấy Lý Phỉ vẻ mặt không hiểu ra, bà chỉ tiếc rên rắt không thành thép. Nhưng mà không thể nói lời thẳng thừng cho nàng hiểu được, người nạp nhiều thiếp thất cho Đoạn Dật Sơn đi. Bọn họ bây giờ còn chưa thành thân, mình đã nói như vậy, chỉ sợ trong lòng hai người đều hận mình. Quên đi, vẫn là về sau rồi nói.

Sau khi Đoàn phu nhân rời đi, Lý Phỉ một mình ngồi ở bên giường.

Hiện tại Dật Sơn đang làm gì? Hôm nay mình chỉ thấy hân một mặt, là lúc hân tới đón mình, bởi vì chính mình là nữ quyến, cùng một chỗ với nhóm nữ quyến, không có cơ hội gặp mặt. Hiện tại mình ở khách phòng Đoạn phủ, Đoạn Dật Sơn không thể ban đêm tới gặp được, khẳng định sẽ bị người ta nói ba nói bốn.

Những người đó vốn không thích mình, nếu thực làm như vậy, chỉ sợ càng chán ghét.

Lý Phỉ đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hôm nay Đoàn phu nhân nói những lời này làm sao nàng không rõ, bà ta hy vọng mình có dung nhan độ lượng nạp thiếp cho Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ cảm thấy vừa buồn cười lại vừa thật đáng buồn. Về chuyện Đoàn phu nhân, Lý Phỉ cũng biết một ít. Đoàn lão gia vốn cũng là có ba vợ bốn nàng hầu, đương nhiên đó là lão phu nhân yêu cầu. Không biết có phải mọi vị mẹ chồng đều có tâm tư như vậy với con dâu hay không.

Lúc đầu Đoàn phu nhân chỉ sinh nữ nhi, cho nên sau đó lão phu nhân an bài bắt đầu nạp thiếp, nhưng Đoàn lão gia không có phúc khí sinh con trai, không có người thiếp thất nào sinh được con, mãi sau này Đoàn phu nhân mang thai sinh con trai, mà không bao lâu sau Đoàn lão gia lâm bệnh qua đời. Cho nên Đoàn gia chỉ có Đoạn Dật Sơn là nam đinh.

Chắc bà ta cũng có cảm thụ phải nạp thiếp cho trượng phu, nhưng lòng người luôn ích kỷ, vì con mình, bà chỉ có thể lựa chọn đi làm người xấu. Cho nên hiện tại lựa chọn đến bức mình.

Lý Phỉ không nói cho Đoàn phu nhân biết Đoạn Dật Sơn nói với mình thế nào. Lý Phỉ cảm thấy không cần phải, nàng chưa từng muốn Đoạn Dật Sơn hứa hẹn không được nạp thiếp. Nàng biết hôn nhân không thể chỉ trông vào hứa hẹn đến duy trì, mà là cần hai người cùng nhau kinh doanh. Kỳ thật Lý Phỉ có thể nói chuyện này cho Đoạn Dật Sơn, cũng hy vọng hân sẽ đi nói với Đoàn phu nhân không muốn. Đoạn Dật Sơn sẽ đáp ứng. Sau đó Đoàn phu nhân thấy là con mình chủ động yêu cầu như vậy, kết quả có thể là Đoàn phu nhân nghe theo lời con mình, tạm thời không nhắc tới chuyện nạp thiếp này. Nhưng đó chỉ là khả năng thôi, kết quả cũng chỉ là tạm thời.

Đây nhìn như là một hành động thông minh, chính mình không xuất mã, mà là trượng phu xuất mã con, đối phương dĩ chủ động nói, như vậy có vẻ mình không phải đổ phụ: ta là nguyện ý nạp thiếp cho con người, là con người không muốn. Tuy rằng là như thế này, nhưng Đoàn phu nhân sẽ không nghĩ như vậy, bà ta sẽ cho rằng đây là con dâu ở sau lưng giết giết, đối nghịch với mình. Như vậy quan hệ mẹ chồng nàng dâu chỉ sợ càng cứng nhắc hóa. Như vậy mình tương lai ở chung cùng Đoàn phu nhân sẽ không hòa hợp, mà Đoạn Dật Sơn ở giữa càng khó xử, một mặt là thể tử của mình, một mặt là mẹ mình.

Hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người, nó thậm chí là vấn đề của hai nhà. Lý Phỉ không có xa cầu Đoàn phu nhân, lão phu nhân và thân thích của hân đều thích mình, chỉ hy vọng có thể ở chung hòa hợp một chút, nếu không hôn nhân của hai người bởi vì quan hệ gia đình mà sinh ra ngăn cách, chuyện này không hề nhỏ so với chuyện nạp thiếp.

Hiện tại Lý Phỉ chỉ có thể giả ngu sung lãng qua một đoạn ngày, dù sao mình còn chưa thành thân với Đoạn Dật Sơn, nói vậy Đoàn phu nhân sẽ không làm chặt. Chỉ có mình sinh hạ đứa nhỏ cho Đoạn Dật Sơn, sự tình sẽ hòa hoãn một chút. Lý Phỉ không có ý trọng nam khinh nữ, bởi vì đó đều là con mình, nhưng hiện tại Lý Phỉ lại muốn sinh một đứa nam hài, như vậy Đoạn Dật Sơn cần dòng độc đinh này mang tới áp lực cho mình sẽ giảm một chút, nếu đến lúc đó sinh nữ nhi, sẽ nghĩ biện pháp khác vậy.

Lý Phỉ cảm thấy đau đầu, hiện tại hai người còn chưa thành thân, vấn đề hôn nhân đã theo nhau mà đến. Đoàn phu nhân muốn mình có thể có dung nhan chi lượng, muốn mình nạp thiếp cho trượng phu, Đoạn lão

phu nhân không thích mình, Đoàn gia biểu muội thái độ ái muội không rõ, còn có thân thích xem náo nhiệt, làm cho Lý Phỉ ứng phó không nổi.

Hôn nhân tựa như phần mộ, Lý Phỉ đã bước vào một chân, không có đường lui.

55. Chương 55

Việc nghiên cứu nước hoa có rất nhiều tiến triển.

Bởi vì ở kinh thành không có hoa hồng, cho nên dùng là tài liệu khác như quế, hương căn, sơn thương tử, vân vân, nhưng đều thành công tinh luyện thành tinh dầu.

Nếu loại thực vật này có thể tinh luyện ra, nói vậy hoa hồng sẽ không khó khăn lắm. Điều này làm cho Lý Phỉ sau khi trở về từ Đoàn phủ, nghe được tin tức tốt nhất, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

“Điều cô nương, bên ngoài có người nói muốn gặp người.” Tiểu nhị cửa hàng lên lầu, nói với Điều Mạn đang thương lượng chuyện nước hoa với mình.

“A? Ai cơ?” Điều Mạn cầm nước hoa vừa chế ra hỏi.

“Là công tử Viên gia.”

Điều Mạn dừng tay, “Không phải đã nói người Viên gia tới tìm ta thì nói ta không có ở đây rồi sao?”

“Ta nói, nhưng hần ngồi ở chỗ kia không đi, nói muốn chờ người.”

“Mặc kệ hần, để hần chờ đi.” Điều Mạn thờ ơ nói.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Điều Mạn chuyên tâm nghiên cứu nước hoa, xem ra Điều Mạn thực chán ghét Viên gia.

Chờ đến chạng vạng, hai người chuẩn bị trở về, Điều Mạn nói với Lý Phỉ: “Lý tỷ tỷ, hôm nay tới nhà ta ăn cơm đi. Mẹ ta muốn mời người ăn cơm, cảm tạ người chiếu cố ta đây.”

“Được, đi thôi.” Lý Phỉ gật đầu đồng ý.

Đi xuống lầu, hai người nói nói cười cười, một người đột nhiên vọt lên, “Biểu muội, thì ra người ở đây à.”

Vị này đúng là thiếu gia Viên gia, hần nhìn thấy Điều Mạn, vẻ mặt vui mừng.

“Ừm, có việc sao, biểu ca?” Điều Mạn không nhìn khuôn mặt hần tươi cười, lạnh lùng nói ra.

Viên gia biểu ca thấy Điều Mạn vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt không tự giác toát ra biểu tình khổ sở, “Biểu muội, sao muội đột nhiên lại chuyển đi rồi?”

“Đó không phải nhà của ta, ta không thể cứ ở kia mãi, sẽ thêm phiền toái cho nhà các người.”

Viên gia biểu ca giống như không nghe thấy Điều Mạn châm chọc, vội vàng nói: “Không phiền toái, muội là thân nhân của chúng ta, làm sao có thể phiền toái chứ.”

Điều Mạn nhìn thiếu gia Viên gia, trên mặt lộ vẻ trào phúng cười, “A, người nghĩ như vậy, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy. Còn có, biểu ca, người về sau đừng tới tìm ta, người như vậy, mẹ sẽ mất hứng.”

Nói xong, Điều Mạn xoay người bước đi, Lý Phỉ đuổi kịp.

Lên xe ngựa, Điều Mạn cười xin lỗi Lý Phỉ, “Làm cho người chê cười rồi.”

“Không sao đâu.” Lý Phỉ nhìn thấy thiếu gia Viên gia kia vẻ mặt cô đơn ly khai.

“Hần là biểu ca của ta.” Điều Mạn đột nhiên nói, “Là con một sách, cũng là cử nhân, mẹ sợ ta chậm trễ hần, cho nên không cho phép hần lui tới với ta, bà ta muốn con mình cưới thiên kim tiểu thư.”

Trong lời nói của Điều Mạn mang theo ngữ khí trào phúng.

Lý Phỉ nghe nàng nói như vậy, trong lòng hiểu được là chuyện gì xảy ra. Từ vừa rồi nghe Diêu Mạn nói, hẳn là thích Viên gia biểu ca kia đi.

Chẳng lẽ mọi biểu muội đều thích biểu ca?

Hai ngày trước Đoàn Dật Sơn bị phái ra kinh thành ban sai, cho nên có mấy ngày không có gặp mặt. Lý Phỉ không khỏi có chút tưởng niệm. Lý Phỉ nhìn thiệp mời trên tay, đây là bài thiệp của Hạ Tư Nhu, mời Lý Phỉ đi Hạ phủ một chuyến. Lý Phỉ không muốn đi bởi vì ngày đó Hạ Tư Nhu nói thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, hiện tại gọi mình đi, sợ cũng không có chuyện tốt gì. Nhưng nghĩ đến hai ngày trước Đoàn phu nhân nói với mình, muốn mình kết giao với nhiều danh môn khuê tú, trong lòng thở dài một hơi, vẫn là đi thôi.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ đổi trang phục đi Hạ phủ.

Được nha hoàn mang vào trong, phát hiện bên trong ngồi đầy người. Lúc Lý Phỉ đi vào, trong phòng liền im lặng. Hạ Tư Nhu tiến lên, lôi kéo tay Lý Phỉ, kéo Lý Phỉ ngồi bên cạnh nàng ta.

“Lý tỷ tỷ, chúng ta đang đợi người, vừa mới còn nói người đấy.”

Lý Phỉ lập tức xin lỗi vài câu, liếc mắt nhìn người trong phòng, thấy trong đó một ít ánh mắt nhìn mình toát ra hèn mọn, còn có một ít căn bản không nhìn Lý Phỉ.

“Thì ra là người!” Trong đó một cô nương đứng lên nhìn kinh ngạc Lý Phỉ nói. Lý Phỉ cũng quay đầu lại nhìn cô nương kia, tuy rằng cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

“A, Thanh Hòa, người quen Lý tỷ tỷ?” Hạ Tư Nhu vẻ mặt cảm thấy hứng thú.

Thanh Hòa cười cười lấy lòng Hạ Tư Nhu, trào phúng nhìn Lý Phỉ nói với cô nương bên cạnh: “Lý Uyển Như, người xem nàng là ai?”

Cô nương mặt quả táo ở bên cạnh bị hỏi ngắc đầu nhìn Lý Phỉ một cái rồi lắc đầu.

“Cũng phải thôi, người khả năng không biết, ai sẽ nhớ rõ một cái thô sử nha hoàn nhà mình chứ.”

Nàng vừa mới dứt lời, phòng ở vang lên thanh âm hút hơi, thậm chí một hai thanh âm nhỏ giọng kinh hô.

Một phần ý cô nương ngồi ở bên cạnh Hạ Tư Nhu nhìn Lý Phỉ, trong mắt không che giấu hèn mọn, “Hạ nhân chính là hạ nhân, không biết dùng thủ đoạn dụ dỗ gì, cướp người trong lòng của người khác, hừ! Chim trĩ chung quy là chim trĩ, nghĩ mình mặc tốt một chút là có thể biến thành phượng hoàng.”

Lý Phỉ trong lòng thở dài một hơi, xem ra rất nhanh, nơi này sẽ biến thành đại hội phê đầu mình.

“Tĩnh Tư, Lý tỷ tỷ tốt lắm, đừng nói lung tung! Lý tỷ tỷ, thật sự là thực xin lỗi. Người đừng trách, nàng không phải đang nói người.” Hạ Tư Nhu ngăn phần ý cô nương nói, xin lỗi với Lý Phỉ.

Lý Phỉ âm thầm phì cười cái xem thường, vì sao cố ý thêm một câu nói cường điệu “Không phải nói người”? Nếu không phải lúc đầu mình nhìn thấy khi Thanh Hòa kia nói, nàng âm thầm gọi lên khoe miệng, hiện tại sợ là bị nàng lừa đấy.

Lý Phỉ vừa định nói không quan hệ, cô nương tên Tĩnh Tư bên cạnh kia đã mở miệng trước, nàng quyết miệng bất mãn nói: “Hạ tỷ tỷ, nàng đoạt Đoàn đại ca, sao người còn giúp nàng nói chuyện!”

Người thấy nàng giúp ta chỗ nào?

“Còn có, ta vốn nói chính là nàng, nghĩ mình bay lên thì thật sự thành phượng hoàng chắc!” Nói xong, Tĩnh Tư cô nương trừng mắt nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ nghe nàng càng nói càng quá đáng, trong lòng không khỏi tức giận. Nói mình là nha hoàn không có vấn đề gì, bởi vì đó là sự thật, nhưng nói mình đùa giỡn thủ đoạn muốn bay lên đầu lại làm cho người ta trong lòng không thoải mái.

Lý Phỉ thấy Hạ Tư Nhu vừa muốn làm người tốt ngăn cản Tĩnh Tư, cường chế trong lòng tức giận, mở miệng đánh gãy nàng muốn nói, “Hạ cô nương, xem ra mọi người không chào đón ta, ta nên đi thôi.”

“Lý tỷ tỷ, ta không biết sẽ biến thành như vậy, người đừng để ý.”

Lý Phỉ nhíu mày nhìn Hạ Tư Nhu trước mắt, nói ngược lại: “Bị người ta nói thành như vậy, ai cũng sẽ để ý.”

Hạ Tư Nhu thật không ngờ Lý Phỉ sẽ nói như vậy, không khỏi sững sốt một chút, lập tức vừa cười nói: “Ta đây thay các nàng xin lỗi người.”

Lý Phỉ nghe xong, hít sâu một hơi, cường chế xúc động muốn mắng chửi người, cười nói: “Không sao.”

Ra Hạ phủ, Lý Phỉ ngồi lên xe ngựa, Lục Hổ bên ngoài đánh xe mở miệng nói: “Đại tẩu, hay là, ta đi giáo huấn các nàng một chút, thật sự là không biết tốt xấu!”

Lục Hổ làm ám vệ, đương nhiên nghe được những lời này, hẳn thật không ngờ tiểu thư khuê các dĩ nhiên là cái dạng này, còn có biểu tiểu thư kia, nhìn thế nào cũng thấy giả? Thật không biết các nàng nghĩ như thế nào.

Lục Hổ nghĩ Lý Phỉ nhất định trong lòng chịu khổ sở, cho nên nói an ủi như vậy.

“Được!”

Lục Hổ thiếu chút nữa ngã xuống.

“Đại tẩu, người, người vừa mới nói cái gì?” Lục Hổ cảm thấy mình nghe lầm rồi, vừa rồi mình chỉ là an ủi nàng mới nói những lời này, đại tẩu làm sao có thể cảm thấy tốt chứ?

Đại tẩu thuần khiết xinh đẹp, tâm địa thiện lương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lên được đại sảnh xuống được phòng bếp...

Dù sao chính là các loại tốt, trong cảm nhận của mình đại tẩu tốt nhất, cho nên mình vừa mới nghe được kia là lầm rồi phải không?

“Người nói bỏ thuốc xổ tốt hay là phần ngựa tốt, hoặc là cả hai đều bỏ?”

Nghĩ tới tiểu thư khuê các xách quần đi tranh nhà xí, hoặc là không hề hình tượng gãi ngứa, Lục Hổ không khỏi đánh cái rùng mình.

Không phải đánh cho tàn phế hoặc là đả thương người khác, hạ ngoan thủ ở chỗ các nàng để ý, đây mới là biện pháp trừng phạt các nàng trí mạng nhất!

Hình tượng tẩu tử tốt đẹp trong lòng Lục Hổ tiêu tan hết...

Đoạn Dật Sơn nhận được tin tức của Lý Phỉ vào lúc ban đêm thu được tình báo của Lục Hổ.

Nghe Lục Hổ nói lại Lý Phỉ muốn dùng cách đó, nói Lý Phỉ tức giận như thế nào, thế cho nên nàng không bình tĩnh như ngày thường được, nghĩ ra cái cách như vậy.

Đoạn Dật Sơn nở nụ cười một chút, có lẽ Lý Phỉ thật sự là nghĩ như vậy đâu! Chỉ là nghĩ đến những người đó nói những lời này, Đoạn Dật Sơn giận tái mặt, có một số người cần phải được giáo huấn, tâm tư nhiều lắm!

Đương nhiên, chuyện này Lý Phỉ chỉ là nói giỡn thôi, không thật sự sai Lục Hổ đi làm. Sau này thu được báo thiệp của Hạ Tư Nhu, nàng không đi nữa.

Đùa giỡn tâm cơ với nữ nhân này thật sự là mệt hơn buôn bán. Lý Phỉ càng nguyện ý dồn sinh mệnh của mình vào việc kiếm tiền vẫn hơn.

Vì thế, Lý Phỉ càng chuyên tâm vào việc nghiên cứu nước hoa, đầu nhập càng nhiều.

Hôm nay Lý Phỉ bị Nữ Nữ nháo, nói mấy ngày rồi không chơi cùng nó, hôm nay nhất định phải mang nó đi chơi. Lý Phỉ nghĩ đúng là mấy ngày bỏ qua nó, hơn nữa mình cũng có chút mệt, cho nên quyết định mang nó đi chơi.

Cái gọi là đi chơi chính là đi mua các loại mà Nữ Nữ muốn, đi dạo đông, đi dạo tây.

“Phu nhân, trên lầu có công tử tên Công Tôn mời người đi lên.”

Lý Phỉ đang cùng Nữ Nữ xem xiếc ảo thuật phía trước, một tiểu nhị tiến lên nói.

Công Tôn?

Không nghĩ tới gặp hần khéo như vậy. Lý Phỉ nhìn tiểu nhị chỉ vào tủ lâu, thấy Công Tôn đứng ở cạnh cửa sổ lâu hai, nhìn Lý Phỉ và Nữu Nữu cười.

Lý Phỉ mang theo Nữu Nữu lên ghế lô. Công Tôn nhìn thấy hai người thật cao hứng, đặc biệt lúc nhìn thấy Nữu Nữu.

“Nữu Nữu, còn có nhớ ca ca hay không!” Công Tôn cười thân thủ muốn ôm Nữu Nữu, lại bị Nữu Nữu né tránh. Nữu Nữu nhìn thoáng qua hần, không để ý tới, chuyên tâm chơi tượng đất trong tay.

Thấy Công Tôn ngưng ngưng, Lý Phỉ việc giải thích nói: “Nữu Nữu đã lâu không gặp người rồi, bây giờ e là không thể nhớ ngay được.”

Công Tôn cười nói với Lý Phỉ: “Không sao. Kỳ thật như vậy cũng tốt, chuyện không vui đã quên thì thôi.”

Trưởng thành, rất nhiều chuyện người muốn quên cũng không quên được.

Nhìn Công Tôn tươi cười, Lý Phỉ cảm thấy trong tươi cười có chút cô đơn.

Lý Phỉ không đành lòng, khi đó Nữu Nữu và Công Tôn cảm tình thật sự tốt lắm, chỉ là trẻ nhỏ vốn trí nhớ còn kém, lâu như vậy không gặp, khó tránh khỏi sẽ không nhớ được. Nàng nói với Nữu Nữu trong lòng:

“Nữu Nữu, con không nhớ rõ sao? Hần là Công Tôn ca ca của con đó, không, kỳ thật con luôn gọi là Tôn ca ca đấy. Khi đó hần luôn mang con đi chơi.”

Nữu Nữu nghe xong, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Công Tôn trong chốc lát, nghĩ nghĩ, giống như thật sự nhớ tới cái gì, giơ tay đi qua cho Công Tôn ôm.

Công Tôn lập tức nở nụ cười, tiếp nhận Nữu Nữu, đặt nó trên cổ lắc lắc, đùa Nữu Nữu cười khanh khách không ngừng.

“Nghe nói Đoạn Dật Sơn hương Hoàng Thượng thỉnh chỉ tứ hôn?” Công Tôn vừa chơi với Nữu Nữu, vừa làm bộ như lơ đãng hỏi Lý Phỉ bên cạnh.

Công Tôn thấy Lý Phỉ gật đầu, trên mặt nàng lộ vẻ tươi cười làm cho Công Tôn cảm thấy chói mắt.

Mấy ngày trước hần đã biết Đoạn Dật Sơn dâng tấu chương, hần ngay từ đầu còn có chờ mong, đây là Đoạn Dật Sơn nhất sương tình nguyện, bản thân Lý Phỉ không muốn, cho nên muốn dùng cách tứ hôn này đến bức bách Lý Phỉ. Tuy rằng nói vậy là cho mình nghe thôi, Công Tôn không tin. Bởi vì từ khi Lý Phỉ đến kinh thành, Công Tôn lúc nhàn rỗi sẽ đi tới con phố Lý Phỉ ở, mỗi lần có khi nhìn thấy một mình Lý Phỉ trở về, có khi Đoạn Dật Sơn cùng nàng, khi đó nàng tươi cười chói mắt tựa như như bây giờ!

Hiện tại nhìn thấy Lý Phỉ nhắc tới Đoạn Dật Sơn không tự giác lộ ra tươi cười, Công Tôn biết mình chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Lý Phỉ thấy Công Tôn đột nhiên trầm mặc, đang định mở miệng nói cái gì đó, thì Công Tôn lại ngẩng đầu cười nhìn Lý Phỉ: “Ta mua vài thứ cho Nữu Nữu, để ta đưa tới chỗ của người.”

Lý Phỉ vội vàng xua tay nói quá khách khí. Công Tôn chỉ cười cười không nói cái gì.

Chờ ăn qua cơm chiều, Công Tôn đưa hai mẹ con trở về.

Công Tôn mua không ít thứ tốt cho Nữu Nữu, lúc tách ra, Nữu Nữu ở trong lòng Lý Phỉ ngoắc nói tái kiến Công Tôn, “Tôn ca ca, lần sau còn gặp Nữu Nữu.”

Công Tôn gật đầu, nhéo nhéo khuôn mặt Nữu Nữu mới rời đi.

Lý Phỉ nhìn một đồng lớn trong phòng, lại nhìn Nữu Nữu mừng rỡ híp mắt, thở dài, còn tưởng rằng không nhiều lắm, hiện tại nhìn thoáng qua, không phải là nhiều, là quá nhiều.

Lý Phỉ lật xem một chút, có máy xay gió, đèn lồng nhỏ, còn có các loại quần áo nhỏ, lớn nhỏ hợp người Nữu Nữu, có rất nhiều đầu hoa, không ngờ còn có cả một bộ tranh, Lý Phỉ mở ra xem, trên tranh vẽ là Nữu Nữu và Lý Phỉ.

Hai người ngồi ở dưới tàng cây hoa đào nở rộ, vẻ mặt tươi cười. Thế nhưng họa giống như thật!

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, cất bước tranh đi.

56. Chương 56

Trước khi Đoạn Dật Sơn trở về một ngày, Lý Phỉ nhận được thánh chỉ. Lý Phỉ lần đầu tiên nhận được cái gọi là thánh chỉ, có chút phản ứng không theo kịp, không biết làm cái gì, đi theo người bên cạnh làm xong toàn bộ hành trình. Đối với nội dung thánh chỉ Lý Phỉ một chữ cũng không hiểu, cuối cùng đọc xong, Lý Phỉ bị người đẩy một chút, mới biết được xong rồi, đứng lên tiếp chỉ.

Buổi tối ngày hôm sau, Đoạn Dật Sơn đột nhiên xuất hiện. Nhìn dáng vẻ của hắn, hơi phong trần mệt mỏi, Lý Phỉ đã quen hắn xuất hiện như vậy, cho nên đang định hỏi hắn ăn cơm chưa, đã bị hắn ôm cổ.

Đoạn Dật Sơn ôm thật chặt, Lý Phỉ gần như ngạt thở, đẩy mấy lần, lại nghe thấy Đoạn Dật Sơn thở dài nói bên tai mình: “Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một chút, mấy ngày nay ta không có lúc nào là không nhớ tới nàng.”

Lý Phỉ không động dậy nữa, tùy ý để hắn ôm, “Ta, cũng nhớ chàng.”

Đêm hôm đó Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn đều không ngủ, lẳng lặng ôm đối phương, ngày hôm sau Lý Phỉ tỉnh lại ở trong lòng Đoạn Dật Sơn.

Nàng vừa mở mắt, nhìn thấy cặp ánh mắt đen láy của Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ không khỏi sửng sốt.

Đêm qua hai người không có làm cái gì, Đoạn Dật Sơn quả nhiên là người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Lý Phỉ định đứng lên thì bị Đoạn Dật Sơn đè lại.

“Đừng nhúc nhích, tay ta tê rồi.” Đoạn Dật Sơn cười khổ nói.

Lý Phỉ đành phải tiếp tục nằm ở trong lòng hắn. Ngày hôm qua chỉ lo lắng kẻ tương tư khổ, đã quên mất chuyện thánh chỉ. Lý Phỉ lập tức nói lại sự tình cho hắn nghe.

Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ, thương thức tóc Lý Phỉ, nghe Lý Phỉ nói không kinh ngạc, bởi vì hắn đã thu được tin tức.

“Ta đã biết. Nàng thu thập một chút này nọ đi, chúng ta cùng nhau về Phụ Thành.”

Lý Phỉ cả kinh ngồi dậy, “Chàng nói là về Phụ Thành?”

Đoạn Dật Sơn thấy nàng đã ngồi xuống, không thể lấy cớ tiếp tục ôm Lý Phỉ, đành phải nói: “Đúng vậy, sắp cưới nàng, phải đặt sính lễ, báo cho cha mẹ biết.”

Lý Phỉ nghĩ cũng hiểu được. Hiện tại mình sắp thành thân, xác thực hắn là trở về, hơn nữa mình đi ra lâu như vậy nên trở về nhà xem thế nào.

Kể đó vài ngày, Lý Phỉ vội vàng thu thập này nọ, chuẩn bị chút lễ vật, Lý Phỉ nhìn mình chất đầy xe đồ đạc cảm thấy có phải nhiều quá hay không, nhưng chờ ngày thứ năm, Đoạn Dật Sơn tới đón nàng và Nữ Nữ, Lý Phỉ mới nhìn thấy Đoạn Dật Sơn chuẩn bị gì đó càng nhiều, liếc mắt nhìn qua không thấy điểm cuối.

“Chàng, sao chàng lại mang nhiều thứ như vậy?”

“Những thứ này đều là sính lễ, không nhiều lắm.” Đoạn Dật Sơn ôm Nữ Nữ đã lâu không gặp lắc lắc, cười nhìn về mặt kinh ngạc Lý Phỉ.

Lý Phỉ âm thầm phen cái xem thường, như thế mà còn không gọi là nhiều à!

Lần này đi đường thủy như trước, Đoạn Dật Sơn đã sớm chuẩn bị bốn chiếc thuyền, một con thuyền chính mình đi, còn lại chính là để sính lễ.

Biết Lý Phỉ say thuyền, Đoạn Dật Sơn sớm chuẩn bị không ít gì đó, một ít hương liệu yên ổn tâm thần, có quả cam mùi nồng, có một chút dược liệu chống nôn.

Lý Phỉ nhìn có chút bất đắc dĩ, nhưng không nói gì thêm, dù sao Đoạn Dật Sơn là quan tâm mình. Thuyền này rộng mở, có không ít hạ nhân, cho nên Lý Phỉ ở trên thuyền rất là thoải mái. Khi mặt trời mọc thì cùng Đoạn Dật Sơn ngắm bình minh. Khi chạng vạng, mang theo Nữ Nữ và Đoạn Dật Sơn cùng nhau ngồi trên boong thuyền nhìn hoàng hôn, và cuộc sống nông gia bên kia hoàng hôn.

Có khi thuyền ngừng, Đoạn Dật Sơn mang Lý Phỉ say thuyền choáng váng lợi hại lên bờ đi dạo một chút.

Ngày luôn rất đẹp, nếu không say thuyền thì tốt biết bao.

Qua hơn nửa tháng mới đến Phụ Thành. Lý Phỉ tâm tình tốt rất nhiều.

Đoạn Dật Sơn bởi vì mang theo nhiều người, hơn nữa lần này thân phận bất đồng, cho nên ở trạm dịch Phụ Thành, phải người đưa Lý Phỉ trở về.

Lý Phỉ ngồi trên xe ngựa nhìn điền dân ở bên ngoài đang ở bận rộn, Lý gia trang quen thuộc, trong lòng nháy mắt yên ổn lại. Chim về tổ đại khái là loại cảm giác này đi.

Lý Phỉ vừa xuống xe ngựa nhìn thấy Đạt Tử đang nhàm chán ngồi ở cửa, nhìn mấy đứa trẻ con đang nô đùa.

“Đạt Tử.” Lý Phỉ gọi hần một tiếng.

Hần liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái, sau đó nhắm mắt lại, miệng thì thào tự nói, chờ Lý Phỉ lại gọi hần một tiếng, hần mới mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được hô: “Là tiểu thư! Tiểu thư đã trở lại! Tiểu thư đã trở lại!”

Vì thế Lý Phỉ được nhận tiếp đãi y như tổng thống, tất cả mọi người đi ra nghênh đón Lý Phỉ, một ít Điền Dân trẻ nhỏ giúp đỡ khuân vác này nọ.

Mọi người đều vây quanh Lý Phỉ, vẻ mặt tò mò giục nàng nói một năm này đi những đâu, gặp cái gì.

Mỗi người một câu, Lý Phỉ không trả lời thấu, Trương thị một bên ngăn bọn họ, lau nước mắt, nhìn Nữ Nữ trong lòng nói: “Để tiểu thư nghỉ ngơi một chút đi, nhìn tiểu thư như vậy nhất định mệt chết rồi. Các người trước đi xuống, Xuân Vân đi chuẩn bị nước ấm, thức ăn thì phiền toái Hồ đại tỷ.”

Nghe xong Trương thị nói, mọi người tràn ngập nhiệt tình đứng lên đi làm.

Lý Phỉ nhìn thân ảnh mọi người bận rộn vì mình, trong lòng chứa nồng đậm lo lắng, ở đâu cũng kém nhà mình.

Tắm rửa xong, cơm nước xong, nhà Xuân Hoa cũng nhận được tin tức, vội vàng chạy đến.

Vừa thấy Lý Phỉ, Lý Mai đã chạy tới ôm lấy Lý Phỉ, khóc lên, ngay cả hai đứa bé cái gì cũng không hiểu, cũng ôm chân Lý Phỉ gào khóc theo, Nữ Nữ đang ở bên cạnh đùa với Tiểu Ngưu, không hiểu mọi người vì sao ôm mẹ mình khóc, cũng nhắc cái chân nhỏ chạy tới khóc lên.

Mẹ Xuân Hoa cũng ở một bên gạt lệ, Xuân Vân lại đây cũng muốn khóc.

Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ an ủi mấy người đang khóc, chờ các nàng khóc mệt mỏi, Lý Phỉ mới nói: “Cái khác ta không nói, hôm nay nói cho mọi người một sự kiện, ừm, ngày mai sẽ có người đến hạ sính lễ, cha, mẹ, các người chuẩn bị một chút.”

Nhất thời mọi người ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Lý Phỉ.

“Con, con nói cái gì vậy?” Mẹ Xuân Hoa không ngờ nữ nhi đi ra ngoài nhìn một chút đã mang người gả đi rồi.

Lý Phỉ lặp lại một lần.

Lần này là cha Xuân Hoa luôn luôn ít lời mở miệng hỏi trước: “Người kia là ai?”

“Chàng, các người đều nhận thức, chính là Đoạn Dật Sơn.”

Lý Phỉ nhìn mọi người, thấy tất cả mọi người có chút kinh ngạc, nhưng không nói gì thêm. Lý Phỉ nghĩ nghĩ, vẫn là bảo mọi người ra ngoài hết, chỉ để lại Xuân cha mẹ Xuân Hoa.

Cha Xuân Hoa mở miệng, “nếu con nói như vậy, chỉ cần con nguyện ý là được.”

Mẹ Xuân Hoa đứng bên cạnh có chút không tình nguyện nói: “Hắn không phải là người trước đây con mời làm tiêu sư ao? Trong nhà hắn là không được tốt lắm...”

Lý Phỉ nghe xong nở nụ cười, “Còn có chuyện cũng muốn nói cho mọi người, hắn không phải là tiêu sư, là một tướng quân, hôn sự của chúng con là được Hoàng Thượng tứ hôn.”

Cha mẹ Xuân Hoa đều mở to hai mắt không thể tin được.

“Tướng quân? Hoàng...” Mẹ Xuân Hoa che miệng lại, không dám nói ra cái từ đằng sau, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Phỉ, con nói Đoàn Dật Sơn là tướng quân? Các con là được Hoàng Thượng tứ hôn?”

Ở trong lòng bọn họ, Hoàng Thượng, tướng quân thực xa xôi, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy trong kịch, hoặc là nghe người khác nói mới biết cái khái niệm đó.

Lý Phỉ gật đầu, không nói nhiều thêm, bọn họ cũng không hỏi lại cái gì. Chỉ là mẹ Xuân Hoa vừa hưng phấn vừa sợ hãi, không có tâm tư đi hỏi cái khác, không ngừng hỏi đi hỏi lại Lý Phỉ xác nhận có phải thật sự hay không, ngày mai mình nên làm thế nào, trong lòng nghĩ phải lấy quần áo áp đáy hòm ra xem!

Chờ bọn họ đi rồi, Lý Phỉ mới nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, dường như còn mệt mỏi hơn ngày hôm qua. Lý Phỉ trực tiếp giao Nữ Nhi cho Ngọc Nhi quản. Sáng sớm đã nghe hạ nhân báo lại, một đội ngũ thật dài đang tới Lý gia trang, dẫn tới không ít người vây xem.

Lý Phỉ vừa nghe, biết là Đoàn Dật Sơn đến đây. Trong lòng nàng vừa vui mừng vừa lo lắng, lo lắng cha mẹ Xuân Hoa làm ra sai lầm gì, dù sao cũng là lần đầu tiên.

Lý Phỉ đã quên, nàng là lần đầu tiên lập gia đình, cha mẹ Xuân Hoa không phải lần đầu tiên chứng kiến hạ sinh, cho dù không nhìn thấy tình thế lớn như vậy, nhưng cũng hiểu được một ít, hơn nữa còn có nhóm người Hồ thúc, Trương thị đi qua hỗ trợ.

Đội ngũ sính lễ thật dài khiến cho không ít người vây xem, một ít đứa nhỏ Điền Dân chạy theo bên cạnh đội ngũ.

Về phần nhà Xuân Hoa sau này xảy ra cái gì, Lý Phỉ không rõ ràng lắm.

Chỉ là khi cha mẹ Xuân Hoa đến, mẹ Xuân Hoa hoàn toàn là cười toe tóe, cha Xuân Hoa cũng lộ ra tươi cười, tỏ vẻ thực vừa lòng Đoàn Dật Sơn.

“Tiểu Phỉ à, ta nhìn một chút sính lễ này, tất cả đều là thứ tốt, đứa nhỏ xem ra tốt lắm!” Mẹ Xuân Hoa ánh mắt sáng như sao nhìn Lý Phỉ, miệng không ngừng khích lệ Đoàn Dật Sơn.

“Còn phải nói sao, là đại tướng quân có thể kém sao?” Cha Xuân Hoa cũng cười nói. Mẹ Xuân Hoa gật đầu, bên miệng cười vẫn không dừng lại.

“Cha, mẹ, vậy đồ cưới thì thế nào?” Lý Mai thấy mình cha mẹ chỉ lo khích lệ Đoàn Dật Sơn, tuy rằng nàng cũng hiểu được tỷ phú không tệ, nhưng bọn họ quên một chuyện rất trọng yếu nên nàng nhắc nhở.

Mẹ Xuân Hoa thế này mới nhớ tới chuyện này. Bà có chút ngượng ngùng nhìn Lý Phỉ, “Thỉnh kỳ đã thương định ở một tháng sau, Đoàn Tướng quân đến nhà tiếp con. Con phải gả là tướng quân phủ, đồ cưới nhất định không thể kém, bằng không se làm cho bọn họ khinh thường, nhưng mà, Tiểu Phỉ, con cũng biết trong nhà là cái dạng này, ta không giúp được con cái gì, ta và cha con thương lượng, hay là con cầm cả sính lễ đi, hơn nữa những thứ ở thôn trang, hẳn là có thể ...”

Bà áy náy nói, cha Xuân Hoa cũng cúi đầu.

Lý Phỉ kinh ngạc nhìn mẹ Xuân Hoa một cái, không ngờ bà sẽ nói như vậy, bảo mình cầm cả sính lễ đi. Kỳ thật Lý Phỉ đã sớm tính rồi, sính lễ này nàng căn bản không tính vào, đều giữ lại cho nhà Xuân Hoa, dù sao mình còn có hai muội muội chưa gả, còn một đệ đệ chưa cưới, mình sẽ đi kinh thành, không biết năm nào mới có thể trở về một chuyến.

“Cha, mẹ, sính lễ này con sẽ không động, đồ cưới con có quyết định rồi, các người không cần lo lắng.”

Kỳ thật Lý Phỉ sau khi nhận được thánh chỉ, đã bắt đầu tính tài sản của mình. Những đất đai này, Lý gia trang và tiền lời hàng năm của cửa hàng thực phẩm, còn có tiền lời từ Mẩu đơn, dưa và trái cây, còn có tiền lời từ Lục thảo, cộng lại sẽ không kém.

Hơn nữa một ít dược liệu quý báu trong không gian, giống loại nhân sâm gì đó, hiện tại có thể lấy ra dùng. Cái khác thì đi đặt mua một ít, hẳn là sẽ không kém.

Bởi vì còn có một tháng chuẩn bị, Lý Phỉ căn bản không lo lắng cái này.

Mà trong một tháng này, Lý Phỉ có chuyện càng trọng yếu phải làm, thì phải là an bài tốt Lý gia trang.

Đầu tiên là ngọn núi có ôn tuyền kia, nơi đó hiện tại đang xây dựng thôn trang. Mà ôn tuyền thôn trang có rất nhiều chỗ tốt, ở mùa đông có thể trồng rau dưa. Đây có thể là hạng tiền lời rất lớn. Biện pháp trồng rau dưa ở ôn tuyền thôn trang, hình như đã có người làm, lúc ở kinh thành nàng đã nghe nói qua, nhưng mà đó đều là những kẻ có tiền trồng mình ăn. Mà Lý Phỉ lại nghĩ, dùng ôn tuyền thôn trang này trồng đại quy mô rau dưa và trái cây mùa đông, sau đó cung cấp cho nhà giàu người ta trong thành và tửu lâu, hẳn là tiền lời sẽ không tệ.

Trước hết là vấn đề an bài nhân thủ.

Đầu tiên là Lý gia trang nơi này, Lý Phỉ để Hồ thúc và Đạt Tử ở chỗ này quản lý Lý gia trang, mang Hồ Hoa đi, đi làm việc cho mình ở kinh thành bên kia, hơn nữa ở kinh thành nước hoa sắp được làm ra, khi đó càng bận việc, cần phải có một người có khả năng đến giúp mình.

Cái khác, Lý Phỉ mang theo Thu Tịch vẫn chiếu cố Nữ Nữ, đại nha hoàn Phán Hạ, một tính tình đơn thuần Thanh Mai, còn có Xuân Vân. Lại chọn lựa vài gã sai vặt thông minh, cuối cùng thêm một người là mẹ Xuân Vân.

Bởi vì Xuân Vân đều đi, mà mẹ Xuân Vân chỉ có một nữ nhi là Xuân Vân, đương nhiên sẽ đi theo.

57. Chương 57

Việc này lại làm Lý Phỉ bận rộn một thời gian. Hôm nay Lý Phỉ bận rộn như trước, chợt nghe nói Trần Vi Vi đến đây.

Đã một năm không gặp mặt vẫn rất cao hứng.

Lý Phỉ gặp lại Trần Vi Vi, bụng của nàng hơi nổi lên. Lý Phỉ kinh ngạc nói: “Người mang thai?”

Trần Vi Vi có chút ngượng ngùng cười, nhẹ tay vuốt ve bụng gật đầu nói: “Đã được bốn tháng rồi.”

Lý Phỉ lập tức nói câu chúc mừng.

“Lý tỷ tỷ, người đi đâu lâu như vậy? Lúc về thì nghe tin người hứa hôn.”

“Chỉ là đi ra ngoài một chuyến thôi.”

“Nghe nói đối phương là tướng quân, lúc hắt đến cha ta còn tự mình đi trạm dịch tiếp đón hẳn, không ngờ hôn sự của tỷ tỷ là Thiên Tử tứ hôn! Tỷ tỷ, người thật sự là phúc khí!” Trần Vi Vi mới nghe được tin tức này rất kinh ngạc, bây giờ còn không nhận được cảm thán.

“Người cũng không tệ mà, mới thành hôn mấy tháng đã có thai rồi, nhất định là tiểu tử đại béo đi.”

“Thừa tỷ tỷ cát ngôn.”

Hai người hồi lâu không thấy, lại hàn huyên các chuyện, đến buổi chiều chuẩn bị rời đi, Tô Tử Nguyên còn tự mình tới đón.

Nhìn Tô Tử Nguyên thật cẩn thận giúp đỡ Trần Vi Vi, Trần Vi Vi vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười, Lý Phỉ bất giác nhớ tới Đoạn Dật Sơn, không biết hẳn hiện tại đang làm gì.

Đoạn Dật Sơn gần đây không thể tới gặp mặt Lý Phỉ, hẳn là hai người đã định thân, nam nữ trước ngày thành thân song phương là không thể gặp mặt.

Đoạn Dật Sơn dường như thật sự không thấy xuất hiện qua. Đang lúc Lý Phỉ tranh thủ lúc rảnh rỗi, không nhận được tưởng niệm hần.

Nhìn Xuân Vân trên giường ngủ say, Lý Phỉ kéo cái chăn cho nàng ta, đứng dậy ngồi ở phía trước cửa sổ.

Bởi vì thật lâu không thấy, cho nên mấy ngày nay Xuân Vân ngủ ở chỗ Lý Phỉ, bắt Lý Phỉ kể lại những chuyện một năm qua, mỗi lần nói được một nửa, Xuân Vân đã ngủ.

Ánh trăng trong sáng, Lý Phỉ ngồi trước cửa sổ ngẩn người, đột nhiên cảm giác được một trận gió lạnh thổi qua, Lý Phỉ lập tức thanh tỉnh, thấy bên cạnh mình có một phong thư.

Lý Phỉ mở ra xem, là chữ viết Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ không nhận được nở nụ cười, trong thư nói rất đơn giản, viết hần mỗi ngày làm chuyện gì, nếu không có phía dưới có câu tưởng niệm, Lý Phỉ còn tưởng rằng đây là một phong báo cáo nhật trình đấy!

Xem thư xong, Lý Phỉ nghĩ, mình cũng đề bút viết, cũng viết lại mấy ngày làm những gì, cuối thư viết xuống một câu tưởng niệm.

Viết xong nàng đặt thư ở trên bàn phía trước cửa sổ, mới đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy thư mình viết đã không thấy tăm hơi, mà mỗi ngày buổi tối, Lý Phỉ sẽ nhận được một phong thư, mà Lý Phỉ cũng sẽ hồi một phong.

Vòng đi vòng lại, chẳng đến một tháng sau, Đoạn Dật Sơn tới cửa cưới.

Lý Phỉ mới sáng sớm đã bị gọi dậy.

Trương thị, Hồ thị, Lý Mai, sáng sớm đã chuẩn bị ăn mặc cho nàng.

Lý Phỉ cố chống mí mắt, nhìn bọn họ thần thanh khí爽 chuẩn bị cho mình.

Giá y là Lý Phỉ nhờ Xuân Vân và Lý Mai hai cái giúp mình làm ra. Bởi vì Lý Phỉ thật sự không biết thêu thùa. Nhưng mà trên áo giá y phải có chính mình thêu, vì thế đường viền hoa văn của giá y là được Xuân Vân chỉ đạo hoàn thành, coi như là tự mình ra một phần lực.

Mẹ Xuân Hoa nhìn Lý Phỉ đã mặc xong, nước mắt đột nhiên chảy ra khóc bù lu bù loa. Mấy người Trương thị cũng gạt lệ theo, Lý Phỉ biết nơi này có tập tục khóc gả, trong lòng đang định khóc hai tiếng ứng hợp với tình hình, chợt nghe Trương thị nói: “Được rồi, cô nương đừng khóc, thật vất vả trang điểm xong sẽ không còn đâu. Lão phu nhân, bà đừng khóc, chộc cô nương thương tâm.”

Mẹ Xuân Hoa còn đang gạt lệ, thút tha thút thít nói: “Chỉ chớp mắt đã trưởng thành, hiện tại phải lập gia đình, không biết khi nào mới có thể gặp mặt.” Nói xong lại khóc.

Lý Phỉ thấy bà khóc thương tâm, cảm tình là thật chân thật thực biểu lộ, làm cho Lý Phỉ có chút cảm xúc, không khỏi nước mắt chảy xuống.

Thấy Lý Phỉ khóc lên, những người đó làm sao còn nhẫn được, vừa khóc theo khóc, vừa tiếp tục trang điểm cho Lý Phỉ.

Chờ bọn họ trang điểm cho Lý Phỉ xong, Lý Phỉ cầm quả táo trong tay ngồi yên một chỗ, Lý Mai lại đây. Nàng bưng một chén cháo, bởi vì Lý Phỉ không thể tùy tiện lộn xộn, cho nên Lý Mai dứt cho Lý Phỉ ăn.

“Tỷ, muội, muội muốn đi theo tỷ kinh thành nhìn xem.” Lý Mai cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“A?” Lý Phỉ có chút kinh ngạc, “Muội nói muội muốn đi kinh thành?”

Lý Mai chờ mong nhìn Lý Phỉ, gật gật đầu, “Trừ nơi này, muội chưa từng đi đâu, cho nên muốn đi xem.”

“Được, muội nói với cha mẹ đi, thu thập một chút, cùng nhau đi thôi.” Lý Phỉ nghĩ nghĩ, Lý Mai qua hai năm cũng sẽ lập gia đình, nghĩ đến nàng lập gia đình càng không thể xa nhà, nhân dịp tuổi trẻ, đi xem cũng tốt, không nên nhốt mình trong khuê các như các tiểu thư thiên kim, tầm mắt quá chật. Nhìn nhiều một chút tăng thêm kiến thức

Lý Mai thấy Lý Phỉ gật đầu, mừng đến nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra.

Lý Phỉ nhìn mình còn chưa ăn được hai miếng cháo, có chút bất đắc dĩ, tốt xấu muối cũng phải cho ta ăn xong đã chứ!

Không biết Lý Mai nói với cha mẹ Xuân Hoa thế nào, vậy mà bọn họ lại đồng ý. Lý Mai lấy tốc độ nhanh nhất thu thập mọi thứ, cùng Lý Phỉ chờ Đoàn Dật Sơn đến.

Đến hừng đông, Nữ Nữ được Thu Tịch ôm lại đây.

Hôm nay là ngày vui mừng, cho nên Nữ Nữ cũng mặc một thân hồng rực, trên trán còn chấm đỏ bừng, mập mập, mặt trắng trắng mềm mềm, thoạt nhìn khả ái thực.

Nữ Nữ thấy Lý Phỉ thì chạy lại đòi ôm, trên người Lý Phỉ còn có mấy thứ này, phải dùng mấy canh giờ mới chuẩn bị tốt, đương nhiên không dám lộn xộn, cho nên không ôm nó. Lý Mai ở bên cạnh thông minh, lại ôm Nữ Nữ, cho nó dựa vào cạnh Lý Phỉ

Không bao lâu sau, bên ngoài có gã sai vặt vội vàng báo lại, Đoàn Dật Sơn đến đây.

Trương thị thưởng gã sai vặt hai tiền bạc, đề Lý Phỉ muốn đứng dậy lại, bảo Xuân Vân và Thu Tịch cùng giúp đỡ nàng đi.

Đội lên khăn voan, Lý Phỉ không nhìn được đường phía trước, được người khác dắt chậm rãi tiêu sái đến cỗ kiệu, cuối cùng Lý Phỉ lắc lắc đầu óc choáng váng nặng nề, ngồi kiệu một ngày mới lên thuyền.

Lên thuyền, Lý Phỉ mới có thể cởi giá y. Giá y rất nặng và ngồi kiệu một ngày, Lý Phỉ cơ hồ đứng không dậy nổi, dưới sự trợ giúp của Phán Hạ, tắm rửa xong, đang mơ mơ màng màng muốn ngủ thì nghe thấy có thanh âm gõ cửa.

“Phỉ Nhi.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Đoàn Dật Sơn, Lý Phỉ đang định đứng dậy mở miệng, lại nghe thấy hắn nói: “Phỉ Nhi, nàng đừng đi lên, ta đứng ở ngoài cửa nói chuyện với nàng một chút thôi.”

Lý Phỉ không xuống giường, ngồi tựa vào giường nhìn thân ảnh ngoài cửa.

Hai người không nói gì thêm, có nói mấy câu thì cũng không ngoài chuyện phiếm. Lý Phỉ nhìn thân ảnh Đoàn Dật Sơn, trong lòng vừa vui vẻ, vừa cảm thấy an tâm. Sau đó Lý Phỉ cũng không biết mình khi nào thì ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ thức dậy ăn bữa sáng, Đoàn Dật Sơn đã không còn ở cửa.

Đến đại sảnh khoang thuyền, Lý Mai đã đi lên, Thu Tịch cũng ôm Nữ Nữ đi ra, Đoàn Dật Sơn đã ngồi ở giữa bàn.

“Đoàn thúc thúc, sao người cứ nhìn mẹ con?” Nữ Nữ cầm muống nhỏ của nó, thò đầu tò mò nhìn Đoàn Dật Sơn hỏi.

Trong phòng vang lên tiếng cười, Lý Phỉ hung hăng trừng mắt nhìn Đoàn Dật Sơn một cái, cúi đầu không dám nhìn người. Nàng làm sao không biết, từ lúc mình tiến vào hắn đều nhìn chằm chằm mình.

Đoàn Dật Sơn bị Lý Phỉ trừng mắt một cái trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ. Đã một tháng không gặp, hiện tại đương nhiên muốn nhìn nhiều một chút.

Lần này hành trình gấp gấp hơn nhiều, không tùy tiện ngừng, có đôi khi buổi cũng đi. Lý Phỉ có chút kỳ quái, nghĩ rằng có thể là Đoàn Dật Sơn ở kinh thành còn có chuyện trọng yếu phải làm.

Một đường này, Lý Phỉ bởi vì say thuyền nên đại bộ phận thời gian là nằm ngay đơ trên giường, Lý Mai và Xuân Vân về mặt tò mò cùng với mấy gã sai vặt nhìn ra bên ngoài, thường thường cảm thán vài câu.

Nữ Nữ cả ngày làm ầm ĩ Đoàn Dật Sơn và Lục Hổ, có đôi khi cũng ép buộc Lục Hổ và Quan Ly.

Có một ngày Lý Phỉ phát hiện không thích hợp. Nữ Nữ gọi Đoàn Dật Sơn là cha. Lý Phỉ biết là Đoàn Dật Sơn ở sau lưng bảo Nữ Nữ gọi như vậy, Lý Phỉ cũng ngầm đồng ý. Nàng cũng hy vọng Nữ Nữ có một người cha, Đoàn Dật Sơn cũng coi nó là nữ nhi mà đối đãi.

Lần này đến kinh thành mất hơn nửa tháng.

Trước khi vào kinh thành, Lý Phỉ lại đổi thành mặc giá y, ngồi trên kiệu hoa đã được chuẩn bị trước đó vào Đoạn phủ kinh thành.

Toàn bộ hôn lễ, Lý Phỉ đều choáng váng nặng nề dưới sự chỉ dẫn của bà mối mà hoàn thành, đến khi vào động phòng, xác định tất cả mọi người ly khai. Lý Phỉ thở phào, ngồi phịch ở trên giường không động đậy. Nằm ở trên giường Lý Phỉ quan sát phòng ở của Đoạn Dật Sơn, đang cảm thấy nhàm chán thì nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Lý Phỉ vội vàng đội khăn voan, ngồi ngay ngắn ở trên giường.

Tiếng ồn ào càng lúc càng gần, cửa bị đẩy ra, một đám người tiến vào.

“Đại ca, ta muốn nhìn tẩu tử trông như thế nào!” Một thanh âm vang lên, người khác ồn ào theo.

Lý Phỉ không nghe rõ thanh âm bọn họ, chỉ thấy một đôi màu đen giày đi vào mi mắt.

Tiếp theo khăn voan bị xốc lên, Đoạn Dật Sơn đứng ở trước mặt mình. Lý Phỉ rõ ràng thấy trong mắt hấn kinh diễm, vui mừng. Lý Phỉ cũng cười cười.

Trường hợp nhất thời an tĩnh lại, chợt nghe thấy một thanh âm nhỏ giọng nói:

“Tẩu tử thật xinh đẹp!”

Tiếp theo mọi người cười rộ lên, ồn ào nói Đoạn Dật Sơn phúc khí tốt, sai đó lời Đoạn Dật Sơn ra cửa.

“Nàng đợi một chút.” Trước khi Đoạn Dật Sơn rời đi ôn nhu nói với Lý Phỉ.

Lý Phỉ còn chưa mở miệng, những người đó càng ồn ào, la hét tuyệt đối sẽ không bỏ qua Đoạn Dật Sơn.

Trong phòng lại khôi phục im lặng, Lý Phỉ ngồi một mình, không biết khi nào thì mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trong mộng có cái gì đó đặt ở trên người mình, làm cho mình thở không nổi. Tiếp theo có cái gì đó phun ở trên cổ mình, mềm mềm ngứa ngứa. Lý Phỉ lấy tay muốn gãi, tay lại bị cái gì đó bắt lấy. Giãy dụa không được, Lý Phỉ mới không tình nguyện mở to mắt.

Chống lại là ánh mắt Đoạn Dật Sơn. Ánh mắt vẫn đen bóng như trước, chỉ là bên trong có cái gì đó, dường như muốn phát ra.

Lý Phỉ ngửi được nồng đậm mùi rượu trên người hấn, không nhịn được nhíu.

“Chàng tắm rửa một cái rồi hãy ngủ tiếp đi.”

Đoạn Dật Sơn nghe vậy sững sốt một chút, lập tức không nói tựa đầu chôn ở trên cổ Lý Phỉ.

Đến khi Lý Phỉ cảm thấy cổ mỗi không chịu nổi nữa, muốn giãy dụa đứng lên, Đoạn Dật Sơn từ từ mở miệng nói: “Người đâu, đưa nước đến.”

Đoạn Dật Sơn ngồi xuống, thuận tay cũng kéo Lý Phỉ đến.

Chờ nước được đưa lại đây, mọi người đi ra ngoài. Đoạn Dật Sơn mới đứng lên đi ra sau bình phong.

Lý Phỉ hiện tại đã thanh tỉnh, ngồi một mình lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Nàng không nhịn được ảo tưởng Đoạn Dật Sơn mặt sau bình phong đang làm gì, có phải quần áo đã thay hết ra hay không, cởi hết quần áo thì sẽ là dáng người như thế nào.

Nàng không phải ngốc tử, biết đêm tân hôn sẽ phát sinh cái gì. Nghĩ vậy Lý Phỉ càng ngồi không yên.

“Phỉ Nhi!” Mặt sau bình phong một thanh âm vang lên. Lý Phỉ nghe xong tim đập lợi hại, sao hôm nay nàng nghe thanh âm của Đoạn Dật Sơn phá lệ mỉa mai hoặc chửi, chẳng lẽ là ánh trăng chọc họa?

“Ừm.” Lý Phỉ lên tiếng như muỗi kêu.

“Phỉ Nhi.” Đoạn Dật Sơn thở dài dường như lại gọi Lý Phỉ một tiếng, “Lại đây.”

Lý Phỉ giống như bị mỉa mai đi qua, đi đến sau bình phong, nàng thấy một tấm lưng trần, dáng người cao lớn, cơ bắp đường vân, bọt nước chảy từ đường vân xuống.

Lý Phỉ nuốt nước miếng, đứng ở nơi đó không động dẩy.

Đoạn Dật Sơn quay đầu lại nhìn Lý Phỉ, thấy nàng đỏ mặt đứng ở đó, chân tay luống cuống, không nhìn được cười khê.

Lý Phỉ bị cười có chút quẫn bách, trong lòng tự nói với mình không phải là chưa từng nhìn thấy thân thể đàn ông, chỉ là một cái lưng trần mà thôi, có cần phải như vậy sao? “Làm cái gì?” Lý Phỉ giả bộ hồ đồ không nhìn Đoạn Dật Sơn.

“Ha ha.” Tiếng cười trầm thấp của Đoạn Dật Sơn truyền tiến bên tai, mặt Lý Phỉ càng đỏ hơn.

“Kì lưng cho ta.”

Hiện tại hai người là vợ chồng, kì lưng cho trượng phu chắc không có vấn đề gì chứ. Lý Phỉ nghĩ, chậm rãi tiêu sái đi qua, vừa cầm khăn lau, Đoạn Dật Sơn giơ tay lại dùng sức kéo, cả người Lý Phỉ rơi luôn vào trong nước.

Lý Phỉ kinh hô, nước từ bốn phía đánh úp lại, Lý Phỉ theo bản năng bắt lấy vật gần mình nhất, tay chân cùng sử dụng ôm lấy Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn hiển nhiên cũng sốt một chút, lập tức lại nở nụ cười, tay không động, nhìn Lý Phỉ ôm mình như gấu ôm cây.

Chờ Lý Phỉ phản ứng lại mới phát hiện tay mình đang ôm cổ Đoạn Dật Sơn, chân bắt trên thắt lưng hắn. Mặt Lý Phỉ lập tức đỏ lên, tai cũng đỏ bừng lên.

58. Chương 58

Lý Phỉ kinh hô, toàn thân đã bị nước dính ẩm ướt, quần áo nặng trĩu làm cho Lý Phỉ muốn đứng lên phải cố hết sức. Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ một phen, để đầu nàng lộ ở bên ngoài, nhưng không cho nàng đứng lên.

“Quần áo của ta ướt rồi, chàng để ta đi thay...”

Lý Phỉ còn chưa nói xong, Đoạn Dật Sơn đã cúi người xuống hôn môi nàng.

Môi của nàng ngọt như trong tưởng tượng của hắn, làm cho Đoạn Dật Sơn muốn ngừng mà không được.

Hơi thở đặc hữu nam tính của Đoạn Dật Sơn làm cho Lý Phỉ mê loạn, cảm thấy có cái gì đó tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất ở miệng mình. Hiện tại đầu óc của nàng, e là tâm cũng đi theo trong miệng đầu lưỡi cao thấp bay lượn. Tay không tự giác ôm cổ Đoạn Dật Sơn.

Thật lâu sau Đoạn Dật Sơn mới buông Lý Phỉ ra.

Hắn nhìn Lý Phỉ trong lòng, ánh mắt nàng không có tiêu cự, còn đang duy trì tư thế vừa rồi ngửa đầu nhìn mình. Thật giống như một con dê non lạc đường đợi thợ săn. Đoạn Dật Sơn cố nén xúc động trong lòng, hắn hạ thắt lưng, dùng sức một cái, ôm Lý Phỉ đến, chân thon dài bước ra chậu gỗ.

Lý Phỉ lúc này mới thanh tỉnh lại, đại động tác này làm cho Lý Phỉ kinh hô, vội vàng ôm sát cổ Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ vừa định nói gì đó, đỉnh đầu truyền đến trầm thấp tiếng cười của Đoạn Dật Sơn, cùng với ngực đang phập phồng. Lý Phỉ nghi hoặc ngẩng đầu liếc mắt một cái, Đoạn Dật Sơn nhìn Lý Phỉ cười, ngay cả trong ánh mắt đều mang theo ý cười.

Chờ Đoạn Dật Sơn đến bên giường, Lý Phỉ mới từ ý cười của hắn phản ứng lại.

“Đợi chút!” Lý Phỉ hô lên ngăn động tác thả mình lên giường của Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn quả thực dừng lại động tác, nghi hoặc nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Ừm, quần áo của chúng ta ướt hết rồi, như vậy sẽ làm trên giường ướt hết.”

Đoạn Dật Sơn gọi lên khoe miệng, buông Lý Phỉ xuống, để nàng đứng trên mặt đất, nói bên tai Lý Phỉ: “Như vậy, nương tử thay quần áo cho vi phu đi.”

Lý Phỉ trừng to mắt nhìn Đoạn Dật Sơn, không tin lời nhẹ như vậy lại xuất phát từ miệng Đoạn Dật Sơn. Sau đó chỉ thấy Đoạn Dật Sơn thật sự duỗi thẳng cánh tay chờ Lý Phỉ cởi quần áo cho.

Lý Phỉ rối rắm một hồi, vẫn vươn tay, run run cởi đai lưng cho Đoạn Dật Sơn. Đầu của hắn tựa vào cạnh cổ nàng, miệng phun ra hơi thở nóng bỏng, còn kèm theo mùi rượu, làm cho Lý Phỉ choáng váng, tay chân trở nên cứng ngắc, đai lưng dường như cũng cởi khó khăn, cởi nửa ngày cũng không cởi được.

“Phỉ Nhi, ta không chờ được”

Lý Phỉ phản ứng trì hoãn còn chưa suy nghĩ cẩn thận ý tứ câu nói đó, đã bị Đoạn Dật Sơn đặt ở trên giường, miệng còn không kịp nói giường bị ướt mất, đã bị Đoạn Dật Sơn chặn lại rồi.

Miệng sa vào nụ hôn cực nóng của Đoạn Dật Sơn, Đoạn Dật Sơn chuyển dời bàn tay qua lưng Lý Phỉ, cởi áo cho nàng.

Nhưng giá y rườm rà hơn quần áo của tân lang Đoạn Dật Sơn nhiều, Đoạn Dật Sơn hô hấp dần dần dập, nhưng tay cởi bỏ đai lưng thì càng ngày quần càng chặt.

“Ha ha.” Lý Phỉ quay đầu đi không nhìn được nở nụ cười.

Đêm tân hôn, cả tân lang và tân lương tranh đấu với cái đai lưng. Quả nhiên đai lưng là vật cản trở đêm động phòng hoa chúc.

Đoạn Dật Sơn ngừng động tác, một bàn tay khởi động thân mình, ánh mắt nhìn chăm chăm Lý Phỉ.

Đang lúc Lý Phỉ nghĩ có nên giúp hắn cởi hay không, tay Đoạn Dật Sơn đột nhiên dùng sức, thanh âm “Tê” vang lên, giá y của Lý Phỉ bị xé mở.

“A...” Lý Phỉ kinh hô bị Đoạn Dật Sơn chặn miệng.

Nén đỏ khốc lệ, dải sớ quay cuồng.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ tỉnh lại trong lòng Đoạn Dật Sơn. Nóng cháy ôm ấp, đột nhiên có thêm một người, làm cho Lý Phỉ thật là không thích ứng. Nhưng Lý Phỉ thực hưởng thụ loại không thích ứng này.

Nhìn khuôn mặt trước mắt nhắm mắt lại ngủ say, trong lòng Lý Phỉ một trận yên ổn, có phải mình về sau mỗi sáng sớm đều là như thế này, vừa mở mắt sẽ nhìn thấy khuôn mặt này.

Kích tình tối hôm qua, bây giờ còn để lại đau đớn trên người, Lý Phỉ hơi động một chút, cảm giác toàn thân như vỡ ra từng mảnh.

Loại này mà vận động mạnh thật đúng là ăn không tiêu!

Lý Phỉ muốn lén lút đứng dậy tắm rửa một cái, vừa động đã bị một bàn tay kéo vào trong lòng Đoạn Dật Sơn.

“Đi đâu?” Đoạn Dật Sơn còn không mở mắt, ôm Lý Phỉ, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn ý cười nói.

“Ừm, ta muốn đi tắm rửa một cái. Chúng ta còn phải đi phụng trà cho lão thái thái và mẹ nữa.”

“Ừ, chúng ta đi vào cung một chuyến.”

“A? Đi vào cung?”

“Đúng vậy, hôn sự của chúng ta là Hoàng Thượng tứ hôn, cho nên phải mang nàng đi bái kiến Hoàng Thượng.”

“Vậy chúng ta phải dậy nhanh lên!”

Lý Phỉ nhảy dựng lên đi xuống giường. Nhìn giá y rách nát dưới đất, lại nhìn quần áo tân lang của Đoạn Dật Sơn nằm trên mặt đất dường như cũng tốt không đi nơi nào, để cho nha hoàn tiến vào khẳng định bị cười chết. Hiện tại mình tùy tiện nhặt lên một chiếc áo mặc vào. Thế này mới nhớ tới, quần áo mình muốn đổi cũng không biết ở đâu.

Muốn gọi nha hoàn tiến vào, nhưng Đoàn Dật Sơn trong phòng còn chưa dậy.

“Gọi nha hoàn vào đi.”

Lý Phỉ quay đầu liếc mắt một cái, Đoàn Dật Sơn đã mặc quần áo, không biết lấy từ đâu ra. Nếu đã mặc, Lý Phỉ gọi nha hoàn gọi tiến vào.

Sớm đã có nha hoàn ở ngoài cửa chờ, nghe Lý Phỉ gọi người, đều nhất ứng mà vào. Lý Phỉ thấy bọn họ lấy quần áo lấy quần áo, đổ nước đổ nước, tiến hành đầu vào đây, không khỏi bội phục lão thái thái đương gia nhà này, nhưng cũng có chút cảm thán, mình làm cháu dâu của bà, dường như bà vẫn không thích, hẳn là sẽ không dễ chịu?

Chờ Lý Phỉ rửa mặt xong xuôi, Đoàn Dật Sơn bên kia cũng không sai biệt lắm. Hai người mang theo Nữ Nữu đến chính sảnh, Đoàn phu nhân và Đoàn lão phu nhân đều đã đến. Hai người phân biệt quỳ lạy, Đoàn phu nhân vẻ mặt hiền lành tươi cười nhìn Lý Phỉ, Đoàn lão phu nhân vẫn như trước, mặc dù không khó chịu với Lý Phỉ, nhưng cũng không cho nét mặt hòa nhã.

Bởi vì biết hai người phải vào cung, cho nên Đoàn lão phu nhân không giữ bọn họ bao lâu, đợi Đoàn phu nhân tùy tiện nói chút lời cử án tề mi gì đó, rồi hô được rồi.

Ngồi trên xe ngựa, Đoàn Dật Sơn cũng tiến vào. Hắn ngồi ở bên cạnh Lý Phỉ, cầm tay Lý Phỉ.

“Nàng đừng để ý bà nội, bà ở chung lâu sẽ phát hiện ưu điểm của nàng thôi.” Đoàn Dật Sơn an ủi nói.

Đoàn Dật Sơn luôn ở một bên đương nhiên nhìn ra được thái độ lão thái thái không mặn không nhạt đối với Lý Phỉ, hẳn biết lão thái thái chú ý mắt gia thế Lý Phỉ.

Lý Phỉ biết Đoàn Dật Sơn đang an ủi mình, nàng cũng không dám trông mong bà ấy thích mình, chỉ cần hai người có thể hòa hợp ở chung, bà đừng cố ý đối phó, có thích mình hay không không phải là vấn đề quan trọng.

Lần đầu tiên tiến cung, Lý Phỉ quả thực là bị rung động.

Tường đồ cao rộng, trang nghiêm mà trang trọng. Từng khóm hoa cọng cỏ trong sân cũng độc đáo.

Trong cung thái giám đã chờ sẵn, nhìn thấy Đoàn Dật Sơn tới về mặt tươi cười, nói vài tiếng chúc mừng. Lý Phỉ đột nhiên nghĩ đến người ta thường hay nói trả lời câu chúc mừng này là: cùng vui cùng vui, nếu thực sự đáp lại câu này, sợ là vị công công trước mắt này sẽ hận chết mình.

Lý Phỉ nghĩ vậy, trên mặt tự nhiên treo lên tươi cười, vừa rồi tiến cung mang theo khăn trương giờ bớt đi một phần.

“Cười cái gì?” Đoàn Dật Sơn thấy Lý Phỉ bên cạnh luôn vụng trộm cười, bộ dáng giống như thực vui vẻ, trong lòng không khỏi nghi hoặc hỏi.

Lý Phỉ lúc này mới phát hiện vị công công kia đã không thấy đâu, chỉ còn Lý Phỉ và Đoàn Dật Sơn đứng ở đây.

“Không có gì.” Lý Phỉ lắc đầu nói, nhưng tươi cười trên mặt vẫn không biến mất.

Đoàn Dật Sơn không bắt buộc nàng nói, chỉ âm thầm nắm tay nàng, “Ta vừa rồi còn sợ nàng khăn trương, hiện tại xem ra lo lắng của ta là dư thừa rồi.”

Được bàn tay ấm áp cầm, Lý Phỉ ấm áp tận đáy lòng, cũng nắm bàn tay to của hắn.

“Đoàn Tướng quân, Đoàn phu nhân, Hoàng Thượng cho các người đi vào.” Vị công công vừa rồi tiến lên nói, dẫn Đoàn Dật Sơn và Lý Phỉ vào chính điện.

Chính điện so với bên ngoài càng im lặng, chỉ có sần sật thanh âm bút viết trên giấy, làm trong điện càng thêm im lặng.

Giữa chính điện có một người mặc hoàng bào ngồi ngay ngắn, hắn đang cúi đầu viết cái gì đó.

Thấy có người tiến vào thì ngẩng đầu.

Lý Phỉ kia lập tức thấy rõ mặt hắn, khuôn mặt tuấn mỹ, không giống với trong tưởng tượng của mình là một đại thúc trung niên, tuy rằng bộ dạng tuấn mỹ, nhưng trên người hắn tản mát ra Thiên Tử uy nghiêm làm cho Lý Phỉ không dám nhìn thẳng.

“Vi thần (dân phụng) bái kiến Hoàng Thượng.”

Lý Phỉ theo Đoạn Dật Sơn đồng loạt quỳ xuống bái kiến.

Lý Phỉ tuy rằng cúi đầu, nhưng lại cảm giác được tầm mắt của hắn đang qua lại quan sát chính mình.

Không biết qua bao lâu, chân Lý Phỉ đã tê dần mới nghe được đỉnh đầu có thanh âm truyền đến: “Được rồi, các người đều đứng lên đi.”

Lý Phỉ thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, định đứng lên nhưng chân bỗng vì vừa rồi quỳ lâu, đột nhiên đứng lên dường như đứng không vững, Đoạn Dật Sơn bên cạnh vội vàng đỡ Lý Phỉ.

“Ha ha ha...” Tần Nham Lâm đột nhiên nở nụ cười, nhìn Đoạn Dật Sơn cười nói: “Đây là ta lần đầu tiên tứ hôn, các người không nên cô phụ đạo thánh chỉ này đấy! Dật Sơn, người mấy ngày nay không cần lên triều, cho người nghỉ mấy ngày, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đoạn Dật Sơn dập đầu tạ ơn, ngẩng đầu định nói gì đó lại bị Tần Nham Lâm đánh gãy, cứ như hắn biết Đoạn Dật Sơn muốn nói gì.

“Ta đã biết, ý chỉ cáo mệnh Đoàn phu nhân ngày mai sẽ đến.”

Chờ Đoạn Dật Sơn mang theo Lý Phỉ ra cung, Lý Phỉ mới nói ra miệng nghi hoặc của mình, “Dật Sơn, vừa rồi nói là cáo mệnh cái gì?”

Đoạn Dật Sơn nắm tay Lý Phỉ nói: “Phu quân của nàng là quan nhị phẩm, đương nhiên nàng cũng có cáo mệnh.”

“Vì, vì sao?” Lý Phỉ biết cáo mệnh phu nhân là cái gì, là một loại phong hào cho phu nhân quan viên triều đình, tuy rằng không có thực quyền, nhưng coi như là một phẩm chất. Tuy rằng biết Đoạn Dật Sơn là tướng quân, quan nhị phẩm, nhưng vội vã tranh thủ cáo mệnh cho mình như vậy là vì sao.

Đoạn Dật Sơn bị bộ dáng ngây ngốc của nàng làm không nhịn được nở nụ cười.

Lý Phỉ bị cười đến ngượng ngùng, nhưng không biết rõ duyên cớ thì sẽ không buông tha, cứng rắn bức Đoạn Dật Sơn nói.

Đoạn Dật Sơn nắm tay Lý Phỉ nhẹ nhàng nói: “Như vậy, nàng nhìn thấy một ít người không cần bái kiến, có chút lời nói nàng có thể không nghe, cũng không cần phải để ý.”

Lý Phỉ cảm thấy ánh mắt lập tức nóng lên. Nàng biết, Đoạn Dật Sơn vẫn đều biết chuyện của nàng, cho tới nay, Lý Phỉ muốn gả cho hắn mà một mình nỗ lực đấu tranh với những người đó. Nhưng hiện tại xem ra, kỳ thật hắn vẫn đều biết, từ trước đến nay vẫn cố gắng như mình, thậm chí vì mình, yên lặng làm rất nhiều.

59. Chương 59

Trở lại hậu viện đã thấy Lý Mai ở trong phòng chờ. Nhìn thấy Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn trở về vội vàng đứng lên. “Tỷ, tỷ phu.”

Đoạn Dật Sơn nghe xong cười cười với Lý Mai rồi lấy cớ rời đi trước, để hai tỷ muội ở lại.

Lý Phỉ ngồi xuống, nhìn Lý Mai còn câu nệ, nói: “Ngủ có quen không? Mấy ngày này sẽ bận một chút, qua vài ngày lại đi tìm muội.”

Lý Mai lắc đầu, “Không có việc gì, tỷ tỷ. Tỷ bận việc của tỷ đi, muội ở sân trước cũng không tệ, còn có Xuân Vân cùng muội. Vừa rồi Nữu Nữu còn đang khóc muốn tìm tỷ, nhưng bây giờ ngủ rồi.”

Lý Phỉ gật đầu, vừa tới Đoạn phủ nhất định là không quen, mà mình lại bận việc, không có thời gian chiếu cố nó, Nữu Nữu nhất định không thích ứng.

“Tiểu Mai, mấy ngày nay muội giúp ta chiếu khán Nữu Nữu, qua vài ngày ta lại cùng các muội đi dạo.”

Đến bữa cơm chiều, Lý Phỉ cùng Đoàn Dật Sơn mang theo Nữu Nữu và Lý Mai đi đại sảnh.

Bởi vì Đoàn phủ ít người cho nên mỗi lần đều là cùng một chỗ ăn.

Mà hôm nay, Đoàn Dật Sơn tỷ tỷ, Hồ phu nhân đã tới.

Hồ phu nhân nhìn thấy Lý Phỉ vẫn rất vui vẻ, trò chuyện với Lý Phỉ, Tử Nguyên trực tiếp ở bên người Đoàn phu nhân làm nũng hầu hạ. Đoàn phu nhân bị Tử Nguyên đùa cho miệng không thể khép lại.

Lúc ăn cơm, Lý Phỉ bảo nha hoàn ôm Nữu Nữu đến một bên ăn cơm, bị Đoàn Dật Sơn ngăn lại, để Nữu Nữu trực tiếp ngồi trên người hấn ăn. Đoàn lão phu nhân ở một bên lại nhíu mày.

“Người một nhà cùng một chỗ ăn cơm, vô cùng náo nhiệt rất tốt.” Đoàn phu nhân cũng nhìn thấy Đoàn lão phu nhân nhíu mày vội nói.

Đoàn lão phu nhân không có đáp lời.

Lý Phỉ không dám xen mồm, chuyên tâm ăn cơm.

Lúc ăn cơm chiều, Đoàn Dật Sơn đột nhiên mở miệng nói: “Lão thái thái, mẹ, qua vài ngày tìm tộc nhân đến một lần, khai từ đường, cho Phỉ Nhi đi tế bái một chút đi.”

Lý Phỉ kinh ngạc liếc mắt nhìn Đoàn Dật Sơn, sao không có nghe thấy Đoàn Dật Sơn nhắc tới việc này, hiện tại đột nhiên nói như vậy?

Đoàn lão phu nhân nghe xong nói, “Qua một đoạn thời gian đi, cũng phải chuẩn bị cho tốt đã, tìm tộc nhân cũng không phải là chuyện một cái câu là xong.”

Đoàn Dật Sơn nhíu mày nói: “Chỉ cần nói một tiếng với bọn họ, bọn họ có cái gì mà phải từ chối. Xác định thời gian, loại sự tình này không nên để lâu lắm, không tốt với Phỉ Nhi.”

“Hừ!” Đoàn lão phu nhân nghe xong sắc mặt không tốt, “Cháu cho là mở từ đường tế bái dễ như cháu nói vậy sao, chẳng lẽ ta cố ý muốn kéo dài à?”

“Cháu không có ý tứ đó.” Đoàn Dật Sơn thấy Đoàn lão phu nhân có chút tức giận giải thích nói.

“Vậy cháu có ý tứ gì!” Đoàn lão phu nhân thái độ rất cứng rắn, Đoàn Dật Sơn còn định nói cái gì nữa lại bị Lý Phỉ ngăn lại, bên kia Hồ phu nhân cười theo nói: “Dật Sơn không có ý tứ gì đâu, nó sẽ không nói nữa, ngài đừng nóng giận, tức giận không tốt cho thân mình.”

Đoàn lão phu nhân thế này mới không nói cái gì nữa.

Trở về trong phòng, Đoàn Dật Sơn sắc mặt không tốt như trước, Lý Phỉ ôm Nữu Nữu ở phía sau.

“Mẹ, người hôm nay đi đâu? Không chịu mang Nữu Nữu đi cùng.” Nữu Nữu ôm cổ Lý Phỉ chu miệng làm nũng.

“Mẹ hôm nay đi ra ngoài có việc, về sau mang con đi cùng nhé.” Lý Phỉ hôn nó một ngụm nói dỗ dành.

“Vâng.” Nữu Nữu nặng nề gật đầu một cái, đưa ra yêu cầu: “Hôm nay ngủ cùng mẹ.”

Cái này đương nhiên là không được. Nữu Nữu hiện tại ở Đoàn phủ, Đoàn phủ quy củ không thể so phía trước, rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ, cho nên hiện tại Nữu Nữu phải tập quen ngủ mình, hướng chỉ hiện tại là tân hôn, không thể vứt bỏ trượng phu tân hôn đi ở cùng đứa nhỏ đi.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Đoàn Dật Sơn trong phòng sắc mặt không tốt lắm, nói với Nữu Nữu: “Nữu Nữu, con hôm nay có đút cho Tiểu Hắc chúng nó không?”

Rời đi để tài rất nhanh, Nữu Nữu lập tức không rồi rầm chuyện hôm nay ngủ với Lý Phỉ nữa, được Thu Tịch mang theo, cao hứng phấn chấn đi đút cho bọn Tiểu Hắc.

Lý Phỉ vào nhà, bảo nha hoàn trong phòng đi ra ngoài, tự mình đi rót chén trà cho Đoàn Dật Sơn.

Đợi Lý Phỉ đến gần, Đoàn Dật Sơn mới ôm Lý Phỉ gọi nhẹ: “Phỉ Nhi, hôm nay, nàng chịu ủy khuất rồi.”

“Không có.” Lý Phỉ lắc đầu, nàng đương nhiên biết Đoạn lão phu nhân là lấy cớ, không muốn cho mình đi từ đường. Tất cả chỉ là vì bất mãn với mình, muốn khó xử mình, hẳn là sẽ không làm quá phận, dù sao thì mình cũng là Hoàng Thượng tứ hôn.

Kỳ thật việc này Lý Phỉ không thêm để ý, nghĩ đến những người đó có ý kiến với mình, như vậy chuyện khó xử mình hẳn là không phải ít, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của nàng, Lý Phỉ sẽ không đi để ý bà ta.

Đoạn Dật Sơn không nói gì, chỉ là nhìn nét mặt hẳn xem ra, tâm tình của hẳn vẫn không tốt.

“Nữ Nữ vừa rồi la hét muốn lại đây ngủ.”

Lý Phỉ nói sang chuyện khác.

Đoạn Dật Sơn thân mình cứng đờ, ánh mắt nhìn trông mong nhìn chăm chăm Lý Phỉ không nói gì, sợ Lý Phỉ nói cho mình, nàng đáp ứng Nữ Nữ, hôm nay đi bởi nó ngủ.

Lý Phỉ thấy hẳn vẻ mặt chịu đựng thì cười nói, “Hiện tại nó bị mang đi chơi rồi, hẳn là chơi mệt mỗi sẽ trực tiếp ngủ bên kia.”

Đoạn Dật Sơn bị Lý Phỉ cười đến thẹn quá thành giận, kéo Lý Phỉ lại chặn miệng.

“Chàng làm cái gì vậy, hiện tại trời còn chưa tối đâu!”

Lý Phỉ còn chưa nói xong đã bị ngăn chặn, Đoạn Dật Sơn không cho người dưới dân có cơ hội phản kháng, trực tiếp trấn áp thôi!

Ngày hôm sau buổi sáng, Lý Phỉ bị trấn áp cả đêm xương sống thắt lưng đau ê ẩm. Ăn xong bữa sáng không bao lâu thì thánh chỉ tới.

Đến đại sảnh, Đoạn lão phu nhân được nha hoàn nâng đỡ vội vã chạy đến, người khác sớm đã quỳ rồi.

Đoạn lão phu nhân cũng định quỳ xuống lại bị công công tuyên chỉ ngăn lại, “Lão phu nhân, ngài có thể đứng, đây là Hoàng Thượng đặc biệt ân chuẩn.”

Đoạn lão phu nhân nghe vậy, trên mặt khó được treo cái tươi cười, thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Thánh chỉ là cổ văn, Lý Phỉ miễn cưỡng có thể nghe được hiểu được, là phong cáo mệnh cho mình.

Toàn phủ tự nhiên là mang ơn khấn tạ.

Chờ tuyên chỉ xong mọi người ly khai, Đoạn lão phu nhân vẻ mặt phức tạp nhìn Lý Phỉ một cái, chậm rãi nói: “Năm ngày sau cho con dâu người đi từ đường một lần đi.”

Nói xong vị tay nha hoàn ly khai.

Lý Phỉ thể này mới hiểu được cáo mệnh còn có tầng ưu việt này, làm cho địa vị Lý Phỉ ở Đoạn phủ tăng lên rất nhiều.

Đầu tiên là chuyện từ đường, tiếp theo là vì nhà mẹ đẻ mình không có thế lực, một ít hạ nhân Đoạn phủ có chút vô lễ, hiện tại ít nhất là ở mặt ngoài, bọn họ sẽ cung kính đối đãi mình.

Năm ngày sau tới từ đường tế bái, bởi vì mình cáo mệnh thực viên mãn hoàn thành, Lý Phỉ hiện tại coi như là một người chính thức trong Đoạn phủ.

Không quá hai ngày, Đoạn Dật Sơn bảo Lý Phỉ thu thập một chút, mang theo Nữ Nữ, Lý Mai và mấy người đi thôn trang ngoài thành ở mấy ngày.

Lý Phỉ đối với quyết định này thực kinh ngạc nhưng cũng thực vui mừng.

Ở Đoạn phủ, Lý Phỉ tuy rằng là thiếu phu nhân, rất nhiều chuyện đều bị hạn chế, bình thường không có chuyện gì cần Lý Phỉ làm, mặt trên có một lão phu nhân cầm quyền, trung gian còn có Đoàn phu nhân quản sự, Lý Phỉ không có phần đến làm chuyện gì, rơi vào thanh nhàn.

Lần này đối với đề nghị của Đoạn Dật Sơn, Lý Phỉ đương nhiên là vạn phần đồng ý.

Không biết Đoàn Dật Sơn thuyết phục lão phu nhân và Đoàn phu nhân như thế nào, ngày hôm sau Đoàn Dật Sơn cưới ngựa, Lý Phỉ, Lý Mai, Nữu Nữu ngồi ở trong xe ngựa, mang theo thị vệ đi ngoại ô.

Lý Mai ở Đoàn phủ đợi rất nhiều ngày đã sớm muốn được đi ra, ngồi ở cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài, Nữu Nữu cũng đi qua xem.

Đến thôn trang, thôn trang hiển nhiên không giống Lý gia trang, nhưng có vẻ rất khác biệt tinh tế hơn.

Xuống xe ngựa, Nữu Nữu nhắc chân tay nhỏ bé, mang theo ba con chó, bắt đầu chạy nhảy. Lý Mai rụt rè rất nhiều, cùng Xuân Vân ánh mắt hai người không có dừng lại, vẫn quan sát thôn trang.

“Mặt sau có chuồng, có mấy thớt ngựa, mau chân đến xem sao?” Đoàn Dật Sơn nói.

Nữu Nữu hoan hô một tiếng, nhào lên trên người Đoàn Dật Sơn. Đoàn Dật Sơn ôm Nữu Nữu mang theo mấy người đi hậu viện.

Bởi vì nơi này chỉ có Lý Phỉ biết cưới, thấy Lý Phỉ chọn ngựa rồi ngồi, nhóm Lý Mai đều là vẻ mặt hâm mộ đứng ở một bên nhìn. Lý Phỉ cưới ngựa, Đoàn Dật Sơn thì ôm Nữu Nữu cưới một con ngựa khác.

Cưỡi ngựa, mấy người dạo hết lượt quanh viện.

Ăn cơm chiều xong, dỗ Nữu Nữu đi vào giấc ngủ, Lý Phỉ mới trở lại trong phòng.

Đoàn Dật Sơn đang ngồi ở bàn học, nhìn sách, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào trong phòng có vẻ phá lệ ôn nhu.

“Nữu Nữu ngủ rồi?” Đoàn Dật Sơn buông sách ngẩng đầu nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ chủ gật đầu đi qua ôm cổ Đoàn Dật Sơn, tựa vào trong lòng hắn.

Đoàn Dật Sơn thấy Lý Phỉ bất thành linh nhiệt tình thật là có chút không thích ứng, sững sốt một chút, tay ôm thắt lưng Lý Phỉ.

“Cám ơn chàng.” Lý Phỉ tựa vào trong lòng Đoàn Dật Sơn nhẹ nhàng nói.

Hắn biết mình không thích loại cuộc sống nhà cao cửa rộng này, đơn điệu không thú vị, cho nên, lần này mới bài trừ khó khăn, mang mình đến ngoại ô thôn trang. Có lẽ hắn nghĩ chính mình thích tới gần điền viên thôn trang, cũng vì mình tưởng niệm Lý gia trang đi. Nhưng nếu mình quyết định gả cho hắn, như vậy mình sẽ đi thích ứng loại cuộc sống này.

“Muốn cảm tạ ta, vậy sinh đứa nhỏ cho ta đi.” Đoàn Dật Sơn đột nhiên khẽ cắn tai Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ còn chưa trả lời đã bị hắn ôm lấy đi vào trong buồng.

Cuộc sống ở trang viên ngoại ô xác thực thực thoải mái.

Mỗi ngày mình không phải buộc mình dậy sớm thỉnh an lão thái thái, Đoàn phu nhân, không phải buộc mình ăn bữa sáng mà mình không thích, mình ở trên bàn cơm có thể đùa Nữu Nữu, thuận tiện trò chuyện cùng mấy người Lý Mai, Xuân Vân.

Ăn xong bữa sáng, Đoàn Dật Sơn quyết định mang theo mọi người đi ra ngoài thôn trang dạo.

Thôn trang không giống Lý gia trang như vậy, một đường đi qua, phòng ở của Điền Dân phân bố phân tán.

Nữu Nữu và Tiểu Hắc chạy phía trước, Lý Mai, Xuân Vân thì đi bộ đằng sau.

“Hiện tại các hộ nông dân đều dùng biện pháp làm ruộng của nàng, một năm hai mùa lúa.” Đoàn Dật Sơn nói xong, “Dân chúng thu hoạch khá hơn, không giống như trước kia ăn bữa nay lo bữa mai, ít nhất có thể được ăn no, Hoàng Thượng sau khi biết còn khích lệ nàng đó.”

Lý Phỉ thấy hắn không tự giác dẫn dắt ngữ khí tự hào, không nhịn được nở nụ cười, “Cảm thấy ta rất lợi hại?”

Đoàn Dật Sơn nhìn ý cười trên mặt Lý Phỉ, hiểu được, nhưng lần này hắn thật sự không đỏ mặt trốn tránh, chỉ nhìn Lý Phỉ nói: “Đúng vậy, thật sự rất lợi hại. Có khi ta nghĩ, vì sao nàng lại có ý tưởng mà người ta chứ từng nghĩ ra?”

Lý Phỉ trong lòng cả kinh, đang nghĩ trả lời như thế nào, chợt nghe Nữu Nữu ở cách đó không xa gọi cha gọi mẹ âm ỉ lên.

Đoạn Dật Sơn lên tiếng cười đi qua. Lý Phỉ thấy hẳn không truy hỏi vấn đề này, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu hẳn vẫn truy cứu vấn đề này, Lý Phỉ thật sự không biết trả lời như thế nào.

Cách đó không xa Nữu Nữu ngồi trên mặt đất cùng một đám đứa nhỏ nhìn đồng lửa phía trước.

Lý Mai thấy Lý Phỉ lại đây, nói cho bọn họ mấy đứa trẻ này đang nướng khoai. Nữu Nữu hiện tại đang tò mò đây.

Thấy mấy người Lý Phỉ lại đây, mấy đứa trẻ đứng lên, có mấy đứa vẫn đang ngồi giữa đầu vể mặt tò mò nhìn mấy người Lý Phỉ. Lại thấy mấy người Lý Phỉ mặc hoa lệ đứng ở đó, có vẻ có quấy bất an.

“Các người đang làm cái gì?” Nữu Nữu nhìn bọn họ đều vây quanh đồng lửa có chút tò mò hỏi.

Đứa trẻ lớn một chút nhìn thoáng qua Nữu Nữu mập mạp, lại nhìn thoáng qua những người khác, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đang nướng khoai lang.”

“Khoai lang là cái gì?” Nữu Nữu vẫn không hiểu lại tiếp tục hỏi.

“Khoai lang chính là khoai lang!” Một đứa bé khác cảm thấy Nữu Nữu hỏi nói thực ngốc, khoai lang là cái gì? Khoai lang không phải là khoai lang sao?

“A.” Nữu Nữu gật đầu, không biết có phải hiểu được hay không, thật đúng là rối rắm vấn đề này, tiếp tục hỏi: “Có thể ăn sao?”

“Ăn ngon, ăn được.” Đại khái là cảm thấy mấy người lớn này không có động tác muốn đánh mông mình, thả lỏng cảnh giác, mấy đứa nhỏ tuân một tràng khoai lang mỹ vị, đại khái là ngôn ngữ nghèo nàn, chỉ nói ra những câu ăn ngon, ăn được, rất thơm, làm cho Nữu Nữu cũng hướng mặt về đồng lửa phía trước, giống như bên trong đó là nhân gian mỹ vị.

Lý Phỉ nhìn buồn cười, không đi quản bọn họ, cùng với Đoạn Dật Sơn và mấy người khác ngồi dưới tàng cây cách đó không xa.

Hôm nay biết là ra ngoài dã ngoại cho nên Lý Mai và Xuân Vân chuẩn bị nhiều điểm tâm.

Gió thu phơ phất, lúc này mặt trời càng thêm ấm áp nhu hòa, chiếu vào thân thể cảm thấy toàn thân thư sướng.

Cách đó không xa mùi khoai lang chín theo gió bay tới.

“Mẹ, con cũng tưởng muốn.” Nữu Nữu chạy tới chỉ vào khoai lang mấy đứa nhỏ đang ăn, lại ở trong lòng Lý Phỉ làm nũng.

Lý Phỉ lấy ra mấy khối điểm tâm đưa cho Nữu Nữu, “Con lấy thứ này đi đổi với các ca ca tỷ tỷ kia.”

Nữu Nữu nhìn thoáng qua điểm tâm, hôm nay là Xuân Vân chuẩn bị điểm tâm, đều là điểm tâm Nữu Nữu thích ăn. Nữu Nữu rối rắm một chút, cuối cùng vẫn là khoai lang chưa ăn bao giờ có vị lực lớn hơn, Nữu Nữu cầm mấy khối điểm tâm chạy tới.

Cuối cùng Nữu Nữu ôm được một củ khoai lang thật to.

Nữu Nữu mặt bánh bao chen chúc thành một khối, ngồi ở trong lòng Lý Phỉ, nhìn Đoạn Dật Sơn bóc vỏ cho mình.

Ăn một ngụm, ngọt ngào gọi một tiếng cha, chọc Đoạn Dật Sơn bóc rất vui vẻ, hận không thể lại nhiều lấy mấy củ lại đây.

Ăn uống no đủ, Nữu Nữu vui vẻ lắc mông chạy tới chơi cùng với mấy đứa trẻ.

60. Chương 60

Ở thôn trang nghỉ ngơi vài ngày, Đoạn Dật Sơn tự đánh xe ngựa trở mấy người Lý Phỉ về kinh thành. Kinh thành trước sau như một phồn hoa náo nhiệt, các loại này nọ rực rỡ muôn màu, làm cho người ta hoa cả mắt. Lý Mai lần đầu tiên đi dạo phố ở kinh thành, Lý Phỉ mang theo nàng nơi nơi nhìn xem, thuận tiện mua vài thứ cho nàng.

Lần này Lý Phỉ đi ngang qua cửa hàng nước hoa mới khai trương.

Ở bên ngoài xem ra, sinh ý bên trong có chút lạnh lùng, chỉ có mấy nữ khách đang ở.

Đây là mấy ngày hôm trước mới khai trương.

Khi Lý Phỉ về Phụ Thành, Diêu Mạn nghiên cứu chế tạo ra nước hoa. Lý Phỉ cho Hồ Hoa đã có kinh nghiệm mở tiệm đến hỗ trợ, mở cửa hàng nước hoa đầu tiên ở kinh thành, chuyện này Lý Phỉ cũng nói cho Đoạn Dật Sơn.

Bởi vì mình gả đến Đoạn phủ cơ bản không có cơ hội đi ra, bình thường đều là Hồ Hoa đến phủ báo cáo cho Lý Phỉ, cũng tới xin chỉ thị.

Kỳ thật Lý Phỉ chỉ là ra một ít tiền mở cửa hàng mời người làm, cái khác còn đều là Diêu Mạn và Hồ Hoa ở làm.

Vào cửa hàng thấy Diêu Mạn rất nhiệt tình ở chiêu đãi mấy nữ khách ít ỏi. Diêu Mạn thấy Lý Phỉ tiến vào, bước lên phía trước nghênh đón.

Đưa mấy người ra mặt sau đại đường, Diêu Mạn thấy Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu, đoán ra thân phận của hắn, quỳ xuống hành lễ cho hai người.

Lý Phỉ tuy rằng không thể nhìn người khác đựng cái là quỳ, nhưng biết đây là quy củ, không phải mình không thích có thể không làm, cũng không thể yêu cầu người khác làm. Cho nên cùng Đoạn Dật Sơn nhận lễ của nàng.

“Được rồi, nơi này không có người ngoài, người cứ ngồi xuống đi.” Lý Phỉ nâng Diêu Mạn dậy nói.

Diêu Mạn còn có chút co quắp, nhìn thoáng qua Đoạn Dật Sơn có chút do dự.

“Dật Sơn, người dẫn bọn họ đi ra ngoài đi dạo đi, một lát nữa ta ra.”

Đoạn Dật Sơn hiển nhiên cũng biết mình tại đây, hai người khó mà nói cái gì, thực tri kỉ ôm Nữu Nữu đi ra ngoài.

Chờ Đoạn Dật Sơn rời đi, Lý Phỉ nhìn Diêu Mạn cười nói: “Hiện tại có thể ngồi xuống đi.”

“Ta không ngờ người thế nhưng, thế nhưng thành tướng quân phu nhân!” Diêu Mạn cảm thán nói.

Lý Phỉ cười không nhận lời nói của Diêu Mạn, ngược lại hỏi: “Mấy ngày nay sinh ý không tệ lắm đi.”

“Bình thường thôi, những người này chỉ là đến xem, thực sự mua chỉ có mấy người.” Nói bên ngoài sinh ý, Diêu Mạn không khỏi có chút sốt ruột.

Lý Phỉ cũng nhìn ra Diêu Mạn cấp bách, an ủi nói: “Là người rất nóng vội, mới mở cửa vài ngày, chậm rãi sẽ tốt hơn.”

Diêu Mạn gật gật đầu, vẻ mặt vẫn không thả lỏng, giống như vẻ mặt mệt mỏi.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ cảm thấy Diêu Mạn giống như có tâm sự, thân thiết hỏi.

Diêu Mạn cúi đầu không nói gì.

Lý Phỉ thấy nàng bộ dạng như vậy, cảm thấy không thích hợp, quả nhiên nhìn kỹ thấy bả vai nàng run run. Lý Phỉ nâng bả vai của nàng dậy, sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy?”

Diêu Mạn ngẩng đầu, thế nhưng vẻ mặt nước mắt, nàng gục đầu vào trong lòng Lý Phỉ, khóc nói: “Biểu ca hắn, đánh hôn.”

Lý Phỉ ôm Diêu Mạn, không biết nên an ủi như thế nào. Nàng đã sớm nhìn ra Diêu Mạn kỳ thật thích biểu ca nàng, đại khái là vì nợ nàng, bản thân cũng có chút ngạo khí, cho nên mới chọn rời đi quý phủ của cậu nàng đi ra ngoài ở. Hiện tại nghe được người trong lòng mình muốn thành thân, trong lòng khó tránh khỏi sẽ khổ sở.

Nói cho nàng như vậy cũng không tệ, kết hôn với biểu ca là họ hàng gần kết hôn, không tốt cho hậu đại? Vẫn là thiên nhai nơi nào mà không có cỏ, làm gì đơn phương yêu mến một cảnh hoa?

Cuối cùng Lý Phỉ cái gì cũng không nói, chỉ cho Diêu Mạn cái ôm an ủi, chờ nàng khóc mệt mỗi thì thôi.

Diêu Mạn lau khô nước mắt cười khổ nói: “Vốn tưởng rằng mình sẽ không để ý, nhưng nghe được tin tức vẫn khổ sở, hiện tại khóc một chút tốt hơn nhiều rồi.”

Lý Phỉ há miệng thở dốc, vẫn không nói cái gì, vỗ vỗ bả vai an ủi nàng.

“Ta muốn đi bên ngoài xem, hiện tại sinh ý không tốt ta phải cố gắng một chút.” Một lát sau, Diêu Mạn đứng lên lau khô mặt, cười nói với Lý Phỉ: “Lý tỷ tỷ, ta thực hâm mộ người, vừa mới vị tướng quân kia hình như đối xử với người không tệ.”

Lý Phỉ nhìn Diêu Mạn thẳng lưng đi ra ngoài, trong lòng có chút đau lòng.

Lý Phỉ nghĩ, cũng đi theo ra cửa hàng, nhìn nàng tươi cười với mấy nữ khách, hồn nhiên không phải Diêu Mạn phía trước nhào vào trong lòng mình, chuyện đã qua cho qua thôi, ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói: “Qua vài ngày, ta lại đến cửa hàng, khi đó người tận lực dẫn nhiều người đến cửa hàng.”

Thấy Diêu Mạn vẻ mặt nghi hoặc, Lý Phỉ lại nói: “Người cứ nói là Uy Viễn tướng quân phu nhân dùng loại nước hoa này.”

Thấy Diêu Mạn nở nụ cười, Lý Phỉ mới đi ra ngoài cửa hàng.

Đoạn Dật Sơn và Nữ Nữ, Lý Mai đang đứng ở quán tượng đất cách đó không xa, Lý Phỉ tiến lên, thấy mỗi người trong tay đều cầm một cái tượng đất, trong tay Đoạn Dật Sơn có hai cái, một cái là hán một cái là nàng.

“Cho ta ?”

“Ừ.” Nói xong, Đoạn Dật Sơn đưa “Chính mình” cho Lý Phỉ, sau đó vẻ mặt tự nhiên cầm “Lý Phỉ” ly khai.

Lý Phỉ sửng sốt một chút cầm “Đoạn Dật Sơn” cười theo sau.

Lần này cũng không trở về thôn trang sớm, ngược lại mọi người ở bên ngoài ăn cơm chiều, đến khi ban đêm, mọi nhà lên đèn đuốc. Kinh thành như trước náo nhiệt như ban ngày.

Bất đồng náo nhiệt của ban ngày, buổi tối kinh thành cũng là người đến người đi, khách sạn, tửu lâu, hoa phố, còn có mấy cửa hàng bán rong đồ ăn vặt, một ít tiểu thương bán đèn giấy, một ít cửa hàng đóng cửa, lại còn rất nhiều cửa hàng nhỏ ban ngày không mở lúc này mới mở.

Lý Phỉ lần đầu tiên dạo ban đêm kinh thành, cảm thấy so với ban ngày kinh thành có phong vị khác.

Nơi này có không ít quán đèn lồng, Nữ Nữ nhìn trúng một chiếc đèn con thỏ la hét đòi, Lý Mai và Xuân Vân cũng là vẻ mặt khát vọng. Lý Phỉ đối với đèn lồng cổ đại thật đúng là không hiểu lắm, muốn dùng tiền mua vài cái, lão bản lại cự tuyệt, nói nhất định phải đoán ra đáp án mới có thể được lấy đèn.

Lý Phỉ thấy Nữ Nữ nhất định đòi bằng được đèn, phụng phịu đang định dạy dỗ nó, phải biết thông cảm người!

“Ta đến thử xem đi.” Đoạn Dật Sơn ngăn Lý Phỉ lại, chỉ vào đèn con thỏ nói.

“Nhất câu tân nguyệt quải tây lâu, là chữ lúa.”

Lão bản nghe xong cười nói: “Khách quan trả lời tốt lắm, đây là của ngài.”

Lý Phỉ nhận đèn giấy có chút kinh ngạc nhìn Đoạn Dật Sơn, không ngờ Đoạn Dật Sơn còn có hứng thú đoán đèn.

Chờ Đoạn Dật Sơn lại đoán được mấy cái, lão bản kia cười không nổi nữa, Lý Phỉ thấy hần bộ dáng đáng thương, không đành lòng để Đoạn Dật Sơn đoán nữa, dù sao hần làm ăn nhỏ thôi. Lý Phỉ kéo tay Đoạn Dật Sơn, ý bảo hần thôi đi. Đoạn Dật Sơn cười lấy đèn chia cho mấy người. Ngay cả Lý Phỉ trong tay cũng có một cái đèn mới rời đi.

“Hừ, không phải mới vừa ông nói không bán sao? Ha, hiện tại hối hận đi.” Xuân Vân cầm đèn đắc ý dào dạt nói.

Lý Phỉ nghĩ đến bộ dáng lão bản kia đau lòng, cũng không nhịn được nở nụ cười.

Đại khái là nhìn mấy người Lý Phỉ ăn mặc, cảm thấy là cái dê béo, mới đầu lại thấy Lý Phỉ bộ dáng không làm, cho nên nói không bán, đại khái là muốn mấy người Lý Phỉ đoán vài lần để kiếm chút tiền đi.

Nhìn Đoạn Dật Sơn vừa đi vừa đùa Nữ Nữ, Lý Phỉ nghĩ đến vừa rồi Đoạn Dật Sơn thế nhưng đoán được hết các câu đố.

“Chàng đoán đố chữ rất lợi hại.”

“Mới trước đây thích đoán đố chữ, những câu đó không phải rất khó.” Đoạn Dật Sơn không khỏi nghĩ đến trước đây. Khi đó Tứ hoàng tử còn không được coi trọng, thường xuyên chạy ra cung, cùng Đoạn Dật Sơn đi dạo phố. Khi đó yêu nhất chính là đoán đố chữ này.

Ở thôn trang mấy ngày, lão thái thái Đoạn phủ phái người truyền lời, ám chỉ Đoạn Dật Sơn hần là hồi phủ.

Đoạn Dật Sơn nghe xong trầm mặc một hồi, có chút xin lỗi nhìn Lý Phỉ. Lý Phỉ tuy rằng cảm thấy ở thôn trang lý thoải mái tự tại, nhưng cũng biết là không có khả năng cứ ở đây mãi, Đoạn phủ mới là nơi mình phải ở lâu dài.

Ngày hôm sau, mọi người thu thập này nọ trở lại Đoạn phủ.

Lý Phỉ cẩn thận cảm tượng đất ngày hôm đó nặn, một cái Đoạn Dật Sơn, một cái chính mình, còn có một cái là Nữ Nữ, cho người đặt ở trong hòm, cẩn thận cất đi, xem như là kỷ niệm.

Trở lại Đoạn phủ không lâu, Hồ Hoa hỏi khi nào thì Lý Phỉ đi tới cửa hàng nước hoa. Lý Phỉ nghĩ, chờ Đoạn Dật Sơn trở về, vẫn nên thương lượng cùng hần trước một chút.

Kỳ thật Lý Phỉ ngày đó nhìn thấy bộ dáng Diêu Mạn kia, trong lòng có chút áy náy. Hai người là quan hệ hợp tác, nhưng Lý Phỉ trừ bỏ ra chút tiền, sau đó bảo Hồ Hoa hỗ trợ quản lý cửa hàng, những chuyện khác, như là chế tác nước hoa, còn có tiếp đón khách nhân, rất nhiều chuyện đều là một mình Diêu Mạn làm. Hiện tại Lý Phỉ không thiếu tiền, không để ý nhiều tới cửa hàng nước hoa này kiếm được tiền hay không, cho nên không dùng nhiều thời gian nhập vào cửa hàng nước hoa.

Mà Diêu Mạn thì bất đồng, nàng bỏ rất nhiều công phu vào cửa hàng nước hoa, thậm chí hy vọng đối với tương lai đại khái là xuất phát từ cửa hàng nước hoa. Nàng vì sao sẽ chờ mong? Có thể là bởi vì hiểu lầm mình, cho rằng làm với mình có thể kiếm được nhiều tiền.

Hiện tại nghĩ đến, Lý Phỉ không thể không có trách nhiệm nào vào đó.

Hiện tại nước hoa vừa mới chế ra, nói vậy rất nhiều người không biết, nhất thời sẽ không tiếp thụ được. Tất cả là do nguyên nhân thiếu tuyên truyền. Mà làm cho mọi người có thể nhận biết phổ biến, hơn nữa có nhất định lực ảnh hưởng, một người đương quyền, thượng vị giả, hoặc là một người có lực ảnh hưởng sẽ có hiệu quả tuyên truyền tốt lắm.

Mà chính mình, hiện tại là tướng quân phu nhân, khi mọi người không biết, hoặc là về sau biết cũng không có vấn đề gì, nếu tuyên truyền mình đang dùng nước hoa gì, hoặc là mình đang đề cử cho phu nhân quyền cao chức trọng dùng, như vậy hiệu quả tuyên truyền sẽ đi ra.

Nước hoa này vốn không phải cấp cho dân chúng bình thường dùng. Dù sao dân chúng bình thường có thể giải quyết vấn đề ăn no đã không tệ rồi. Mà các phu nhân tiểu thư khuê các, hoặc là một ít thương nhân có tiền, biết một vị phu nhân quan lớn đang dùng cái gì đó mới mẻ, trong lòng không tự giác sẽ suy nghĩ nhìn xem, nàng dùng là cái gì, cũng dễ dàng nhận một ít.

Hiện tại vấn đề chủ yếu chính là, mình muốn dùng danh hào tướng quân phu nhân này. Mà Lý Phỉ cho rằng chuyện như vậy cần phải thương lượng trước đó cùng Đoạn Dật Sơn, vạn nhất hắn không muốn mình đánh danh hào tướng quân phu nhân đi kiếm tiền làm hồng danh dự của hắn, hoặc là có ảnh hưởng gì đó. Lý Phỉ cảm thấy mình cần phải báo cho biết hắn một tiếng.

Chờ Đoạn Dật Sơn vào triều trở về, Lý Phỉ nói chuyện này cho hắn.

Đoạn Dật Sơn nghe xong, vừa định mở miệng nói không có việc gì, nhìn thấy Lý Phỉ bên cạnh đang thật cẩn thận quan sát biểu tình của mình, thậm chí có chút bất an.

Đoạn Dật Sơn nhất thời sáng tỏ. Hắn ở trong lòng thở dài một hơi, kéo Lý Phỉ lại, nhẹ nhàng ôm lấy, “Nàng muốn làm cái gì thì đi làm, nếu nàng làm ra cái sọt gì, ta sẽ giúp nàng chịu trách nhiệm, bởi vì ta là phu quân của nàng!”

Hắn biết, Đoạn phủ, tướng quân phu nhân tạo áp lực không nhỏ cho nàng, làm nàng bước đi gian nan, từng bước cẩn thận, sợ phạm phải sai lầm. Hiện tại chuyện nhỏ nhỏ như vậy, nàng cũng phải hỏi qua mình mới quyết định, xem ra trong lòng của nàng nhất định thực bất an. Đoạn Dật Sơn trong lòng nghĩ, không nhận được có chút đau lòng.

Lý Phỉ nghe hắn nói như vậy, trong lòng ấm áp, an tâm nằm ở trong lòng hắn.

Ngày hôm sau, Lý Phỉ bảo Diêu Mạn, Hồ Hoa đến đây. Mọi nước hoa có trong cửa hàng đều nhắc giá lên và đóng gói lại, Lý Phỉ bảo bọn họ làm càng xa hoa càng tốt. Diêu Mạn nghe xong có chút lo lắng, hiện tại giá đã đủ cao rồi, bình thường mọi người tiêu không dậy nổi, lại nhắc cao một ít, sinh ý sợ là càng kém.

Lý Phỉ cười giải thích cho nàng nghe: “Người nói người mỗi ngày ở bên ngoài làm việc nặng ra nhiều mồ hôi, ai còn có tâm tư gì dùng nước hoa? Những thứ này là dành cho quan gia, các phu nhân tiểu thư có tiền dùng, mà phu nhân tiểu thư không thiếu đám tiền này.”

Diêu Mạn nghe xong, cảm thấy có chút đạo lý, nhưng vẫn lo lắng.

Lý Phỉ không giải thích thêm nữa, chỉ bảo bọn họ, bảo họ nói với khách nhân, tướng quân phu nhân dùng như thế nào, hơn nữa còn yêu thích nhất. Tốt nhất là mời mấy vị khách thân phận không quá kém đến cửa hàng ngày hôm đó, khi đó nàng cũng sẽ tới.

61. Chương 61

Qua vài ngày Lý Phỉ ngồi kiệu tướng quân phủ đi tới cửa hàng nước hoa. Lần này hiển nhiên không phải Lý Phỉ phong cách điệu thấp như trước, còn vận dụng thị vệ. tướng quân phủ Xa xa đã dẫn không ít người vây xem.

Diêu Mạn xa xa đã tới đón tiếp Lý Phỉ, ra vẻ tự hào nói với một vị phu nhân bên cạnh, vị này là tướng quân phu nhân.

Mặc kệ người bên cạnh sợ hãi than, Diêu Mạn chân chó tiến lên tiếp đón: “Phu nhân, ngài muốn cái kia ta đã chuẩn bị tốt cho ngài rồi, ngài có muốn nhìn xem không?”

Lý Phỉ mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Diêu Mạn một cái, mình không nói gì, Xuân Vân một bên có chút cao ngạo liếc mắt Diêu Mạn, nói: “Trước nhìn kỹ rồi mới nói đi.”

Nói xong đỡ Lý Phỉ đi vào bên trong.

Vào hậu đường, Lý Phỉ buông tay Xuân Vân ra, không nhận được nở nụ cười, “Vừa rồi còn rất vênh vào tự đắc thôi!”

Xuân Vân mặt đỏ lên. Lý Phỉ không nhận được nhéo nhéo mặt của nàng, “Người yên tâm, diễn tốt như vậy, sinh ý của Hồ Hoa nhất định sẽ tốt, chờ cửa hàng ổn định lại, ta liền làm hôn sự cho các người đi. Mẹ người gần đây cũng nói chuyện này với ta đấy.”

“Lý Phỉ tỷ!” Xuân Vân đỏ mặt gất giọng.

Thấy Xuân Vân đỏ mặt, Lý Phỉ không đùa nàng nữa, lại thấy Diêu Mạn bên cạnh vẻ mặt cô đơn, trong lòng biết có lẽ nàng lại nghĩ tới biểu ca của nàng kia.

“Xuân Vân, chính ngươi ra xem đi, thuận tiện giúp Hồ Hoa một chút.”

Xuân Vân đơn thuần, nghe xong không nghĩ nhiều, tuy rằng mặt đỏ nhưng vẫn gật đầu ra cửa.

“Ngươi tận lực tuyên truyền một chút, về sau sinh ý hẳn sẽ tốt lên.” Lý Phỉ suy nghĩ một chút vẫn là nói sang chuyện khác.

Diêu Mạn hiển nhiên hiện tại thực sự quan tâm sinh ý của hàng, nghe được Lý Phỉ nói như vậy cũng gật đầu, bắt đầu thảo luận cùng Lý Phỉ phương hướng phát triển của cửa hàng.

Về lần này tuyên truyền, Diêu Mạn còn có chút lo lắng. Nhưng Lý Phỉ không lo lắng.

Thời đại này tuy rằng không có công nghệ cao như Internet, TV, nhưng muốn tuyên truyền cũng thực dễ dàng, đặc biệt là với các phu nhân và tiểu thư trong khuê các.

Bọn họ vốn là đại môn không ra nhị môn bất nhập, nhưng bọn họ mỗi ngày này lại thích nói bát quái. Chỗ nàng phát ra tin tức có thể là các hỏa hũ của các khuê các, hoặc là một ít nha hoàn quần sự, cho dù là như thế này, tuyên truyền vẫn có hiệu quả.

Mấy người phụ nhân gốc cùng một chỗ, bình thường nói đơn giản là những chuyện trang điểm thế nào, mà tướng quân phu nhân vốn là một cái danh từ tuyên truyền tốt lắm, cho nên không ra vài ngày, khẳng định sẽ có không ít phu nhân tiểu thư biết tướng quân phu nhân mua nước hoa này này nọ.

Lý Phỉ trở lại Đoàn phủ đã là buổi chiều.

Lúc buổi sáng ra ngoài, Lý Phỉ đã nói một tiếng với Đoàn phu nhân, Đoàn phu nhân cũng chỉ công đạo vài câu đơn giản rồi cho Lý Phỉ đi.

Lý Phỉ trở lại quý phủ, đi nhìn Nữu Nữu và Lý Mai trước, khi trở lại trong phòng mình, Phán Hạ đang đứng chờ, nhìn thấy Lý Phỉ trở lại, vội vàng bước lên phía trước.

“Phu nhân, biểu tiểu thư đến đây.” Phán Hạ vừa dẫn đường cho Lý Phỉ vừa nhẹ giọng nói.

Lý Phỉ gật đầu, trong lòng nghĩ sao Hạ Tư Nhu này lại đột nhiên đến đây.

Từ ngày đó ở Hạ phủ tan rã trong không vui, hai người trên cơ bản không có lui tới. Hình như từ lúc Lý Phỉ gả cho Đoàn Dật Sơn, thời gian này không thấy nàng ta đến.

Lý Phỉ vừa mới tiến vào phòng, thấy Hạ Tư Nhu đang đứng trước bàn học nghiêm túc nhìn cái gì đó, nghe có thanh âm quay đầu nhìn qua, thấy đó là Lý Phỉ, vội vàng thân thiết tiến lên nói: “Lý tỷ tỷ, người đã trở lại.”

Lý Phỉ nghe xưng hô như thế, âm thầm nhú mày, không dấu vết tránh thoát tay nàng, cũng cho nàng một cái mỉm cười, “Ừm, vừa trở về, không ngờ hôm nay biểu muội đến đây.”

“Lý tỷ tỷ...” Nàng đang định nói gì đó thì bị Lý Phỉ đánh gãy, “Biểu muội, nếu ta gả cho biểu ca người, vậy mời người gọi ta biểu tẩu đi, người gọi như vậy thực dễ dàng hỗn loạn, làm cho người ta nói Đoàn phủ chúng ta không có quy củ.”

Hạ Tư Nhu nghe Lý Phỉ nói, mặt cương cứng đờ, ngược lại lại treo lên mỉm cười nói: “Là ta nhất thời hồ đồ, biểu tẩu đừng để ý.”

Lý Phỉ lắc đầu mỉm cười nói, “Chỉ cần về sau đừng phạm thì tốt rồi.”

“Biểu tẩu, vừa rồi lúc người chưa trở về ta thuận tiện đi thăm một chút phòng ở, biểu tẩu sẽ không để ý đi.”

Không đợi Lý Phỉ đáp lời, Hạ Tư Nhu còn nói thêm: “Chữ này là biểu tẩu viết à?”

Hạ Tư Nhu chỉ vào một bộ bảng chữ mẫu trên bàn học hỏi.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua, là mình bình thường nhàn rỗi luyện chữ để lại. Lý Phỉ gật đầu, tùy tay cất mấy thứ đi.

“Đây là lúc ta rảnh rồi viết, cho người chê cười.”

“Chữ của ta cũng không tốt, so ra kém chữ biểu ca. Biểu tẩu cũng biết, biểu ca viết chữ rất tốt, ta nghĩ Tần Triều không có mấy người viết chữ đẹp như hắc đầu. Ha ha, mới trước đây ta còn hay quần quýt đòi huynh ấy dạy cho.”

Nhìn nàng vẻ mặt thẹn thùng hồi tưởng, trong lòng Lý Phỉ càng không thoải mái, nhưng trên mặt không có biểu hiện ra ngoài,

“Ồ? Là như thế này sao?” Lý Phỉ sắc mặt không thay đổi, tiếp tục nói ứng phó.

“Thiếu gia.” Bên ngoài truyền đến thanh âm Phán Hạ, tiếp theo mảnh được vén ra, Đoạn Dật Sơn đi đến.

Nhìn thấy Hạ Tư Nhu ở đây, Đoạn Dật Sơn hơi hơi nhú mày.

“Biểu ca.” Hạ Tư Nhu nhìn thấy Đoạn Dật Sơn vội vàng đứng dậy, vẻ mặt vui sướng kêu lên.

Thanh âm gọi biểu ca này thật đúng là trăm chuyển ngàn hồi! Lý Phỉ trong lòng không nhịn được muốn khạc nhổ.

“Tư Nhu sao người lại tới đây?”

“Biểu ca, lão thái thái nói muốn ta đến bồi lão nhân gia ngài, chẳng lẽ biểu ca không chào đón?” Hạ Tư Nhu vẻ mặt bị thương.

Đoạn Dật Sơn mày lại nhăn, dừng một chút nói: “Không có, chỉ là có chút ngoài ý muốn. Hiện tại phu nhân đã rời giường, người đi bồi người đi.”

Như vậy rõ ràng là lệnh đuổi khách, Hạ Tư Nhu không tiện tiếp tục ở. Nàng ai oán nhìn Đoạn Dật Sơn một cái, thấy Đoạn Dật Sơn căn bản không nhìn nàng, mới không cam lòng rời đi.

Lý Phỉ nhìn Hạ Tư Nhu bóng hình xinh đẹp rời đi, không nhìn Đoạn Dật Sơn, bản thân đi tới trước bàn học cầm bút viết chữ.

“Làm sao vậy?” Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ không nói một lời, có chút kỳ quái.

“Hừ!” Lý Phỉ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục viết chữ, nhưng viết hai chữ thì không viết nổi nữa. Trong lòng tuy rằng biết đây chỉ là một chuyện nhỏ, Đoạn Dật Sơn không có khả năng có ý gì với Hạ Tư Nhu, nhưng trong lòng vẫn nổi lên ghen tuông.

Đoạn Dật Sơn mơ hồ nhìn Lý Phỉ ném bút, lại một mình ở trong phòng xoay quanh, tiếp theo đi ra ngoài. Đoạn Dật Sơn vẫn không hiểu được ý tứ của Lý Phỉ.

Lý Phỉ một mình ra phòng ở, đi tới phòng Nữ Nữ.

Nữ Nữ vừa thức dậy, còn đang giận rồi rời giường, Lý Phỉ lại dỗ, tiếp theo mang nó và Lý Mai chơi trong sân.

Lúc ăn cơm, Hạ Tư Nhu ngồi ở bên người lão thái thái, mặc dù không hợp thân phận, nhưng lão thái thái yêu cầu như vậy.

Lý Phỉ còn thật sự ăn cơm, làm bộ không nghe thấy vừa rồi lão thái thái nói cái gì làm cho Hạ Tư Nhu ở chung với mình nhiều hơn, tăng tiến cảm tình.

Chỉ là làm bộ, nhưng trong lòng vẫn rất rõ ràng ý của lão thái thái.

Lý Phỉ ngằm néo Đoạn Dật Sơn, không nhìn tới Đoạn Dật Sơn nhe răng vô tội

Ăn cơm xong, việc còn chưa thôi Lý Phỉ bị Đoàn phu nhân gọi đi.

“Hôm nay Tư Nhu tới tìm người?” Đoàn phu nhân hỏi.

Xem ra tin tức thực linh thông, chuyện buổi chiều phát sinh, hiện tại đã biết.

Thấy Lý Phỉ gật đầu, Đoàn phu nhân vẻ mặt hiểu rõ.

“Vừa rồi lời của lão thái thái con hiểu được đi?”

Lý Phỉ vẽ mặt hồn nhiên nhìn phu nhân, “Nàng là biểu muội của tướng công, thân thích của chúng ta, cho nên bảo con dâu và biểu muội ở chung cho tốt, còn có cái gì sao?”

Đoàn phu nhân nghe xong vẽ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Con đó, chính là tâm địa thiện lương.” Nói xong lắc đầu thở dài một hơi, nhưng không có nói nữa.

Lý Phỉ biết bà là đang chờ mình hỏi, sau đó mới nói những lời này ra.

“Mẹ, chẳng lẽ không đúng sao? Còn có ý tứ gì nữa sao?”

“Phỉ Nhi, con xem, lão thái thái vì sao cố tình ở trước mặt nhiều người như vậy nói muốn con ở chung với nàng cho tốt? Hơn nữa Tư Nhu tuổi này, bình thường đều là ở khuê các đợi gả, vì sao cố tình còn gọi nàng đến Đoàn phủ chúng ta?”

Lý Phỉ lập tức làm ra vẻ mặt khiếp sợ thêm biểu tình thương tâm, trong mắt hàm chứa nước mắt, ai oán nhìn Đoàn phu nhân nói: “Vì sao? Chẳng lẽ lão phu nhân không thích con, cho nên mới muốn như vậy, như vậy...”

Lý Phỉ nói xong bắt đầu thút tha thút thít.

Đoàn phu nhân thương tiếc nhìn Lý Phỉ, “Ai, chúng ta nữ nhân đều phải chịu việc này, con xem nhà ai không phải ba vợ bốn nàng hầu. Chúng ta phải trí tuệ rộng lớn một ít, nhìn lâu dài một ít, không thể bởi vì chuyện này mà trí khí với nam nhân, phải rộng lượng, hiện ra trí tuệ đương gia chủ mẫu, như vậy mới có thể được nam nhân tôn trọng. Mặc kệ thế nào, chúng ta mới là nữ chủ nhân Đoàn phủ, cho nên không phải sợ.”

“Nhưng con không muốn, con nghĩ phu quân cũng nghĩ như vậy ...”

Đoàn phu nhân nghe xong nhăn lại mi, “Nghĩ như vậy là tuyệt đối không được, phải coi trọng Đoàn phủ con nối dòng, nạp thiếp là phải! Nhưng các con mới thành hôn không bao lâu, nạp thiếp phải về sau mới nói. Trước mắt trọng yếu nhất là Tư Nhu.”

“Tư Nhu? Nếu lão thái thái thật sự thích nàng, con cũng chỉ có thể giúp phu quân...” Lý Phỉ nói xong vẽ mặt đau thương.

“Phỉ Nhi!” Đoàn phu nhân đột nhiên nghiêm túc lên, “Tư Nhu là không được.”

Thấy Lý Phỉ vẽ mặt không rõ, Đoàn phu nhân thở dài một hơi, sao con mình lại cười con dâu gốc thiếu tâm nhân như vậy chứ, cái gì cũng phải nói hết ra mới hiểu được.

“Con nghĩ xem, lão thái thái thích Tư Nhu, nếu thực cưới nàng về, con làm chính thê tranh như thế nào? Lão thái rất nhất định là giúp đỡ nàng ta, khi đó con có mà ăn khổ. Mẹ hiện tại nói cho con là vì tốt cho con, con cần phải cẩn thận suy nghĩ nên làm như thế nào.”

Lý Phỉ ra khỏi phòng không nhận được cười khổ. Cẩn thận ngẫm lại, Đoàn phu nhân nói, làm sao không phải vì tính cho mình chứ?

Lão thái thái yêu quyền trọng thế, cho tới nay Đoàn phu nhân vẫn bị bà áp chế, ở Đoàn phủ tuy nói là đương gia phu nhân, nhưng không có thực quyền, hiện tại nếu con mình thực sự cưới người nhà mẹ đẻ lão thái thái, như vậy lão thái thái nhất định là sẽ đỡ Tư Nhu nhà mẹ đẻ của mình, đến lúc đó bà hy vọng quản gia càng nhỏ, cho nên hiện tại bà muốn liên hợp lực lượng.

Mà lực lượng này chính là Lý Phỉ.

Phán Hạ ở một bên nhìn Lý Phỉ bộ dạng này thì trong lòng có chút lo lắng, muốn hỏi lại không dám. Lý Phỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rối rắm, không nhận được nở nụ cười.

“Đã muộn rồi, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Nói xong Lý Phỉ vào phòng, Đoàn Dật Sơn ngồi ở chỗ đó nghiêm túc đọc sách.

Lý Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi, mình vì hấn rối rắm như vậy, có người muốn hưởng tề nhân chi phúc của chàng, chàng đương nhiên là vui vẻ! Mà mình ở trong này thương võ đầu đây.

Lý Phỉ trong lòng càng nghĩ càng giận, trực tiếp đi qua Đoạn Dật Sơn, nằm lên giường, đắp chăn nhắm mắt lại ngủ.

“Phỉ Nhi?”

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ trở về, mặt không chút thay đổi, thoát nhìn tâm tình không tốt lắm. Nhớ đến vừa rồi Lý Phỉ phải đi tới phòng mẹ mình, chẳng lẽ mẹ nói gì đó làm cho Lý Phỉ chịu khổ sở trong lòng?

Đoạn Dật Sơn trong lòng đang đoán rốt cuộc mẹ nói gì với nàng, chậm rãi đi qua ngồi ở bên giường, nhìn người nằm trong chăn, cười nói: “Phỉ Nhi, làm sao vậy?”

Giật giật cái chăn không thấy có trả lời.

Đoạn Dật Sơn không nói chuyện, kéo cả chăn lẫn Lý Phỉ vào trong ngực.

Lý Phỉ bị ôm có chút bực mình, đành phải vươn đầu ra, thấy Đoạn Dật Sơn mỉm cười nhìn mình.

Lý Phỉ nhất thời quần bách, nghĩ vừa rồi mình đùa giỡn giận rồi thì ngưng ngưng. Nhưng mà...

“Chàng nghĩ như thế nào? Hạ gia biểu muội của chàng? Nghe nói các người là thanh mai trúc mã đấy.” Lý Phỉ muốn nói chuyện cùng hắn nhưng vừa mở miệng, lời vừa đến bên miệng lại nổi lên ghen tuông.

Đoạn Dật Sơn dường như cũng hiểu ra điểm ấy, hắn cười khẽ cúi đầu hôn Lý Phỉ, càng ôm Lý Phỉ chặt hơn.

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này? Có phải mẹ nói gì đó với nàng à?”

“Không phải. Chàng cứ nói cho ta biết trước đi, nếu người nhà chàng cưới biểu muội cho chàng, hoặc là người khác, chàng sẽ làm như thế nào?” Lý Phỉ nhìn chăm chăm Đoạn Dật Sơn, hiện tại nàng biết mình để ý hắn, không chịu nổi cái gọi là ba vợ bốn nàng hầu, đây là điểm mấu chốt của mình, nếu chạm đến, cho dù trong lòng mình để ý hắn, nhưng sẽ không nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đi nhận kia cái gọi là chính thê nên có trí tuệ khí độ, đi tiếp nhận chuyện nữ nhân chia sẻ trạng phu với mình.

Hiện tại mình có chút mệt mỏi, lão thái thái, Đoàn phu nhân, những người nhà của Đoạn Dật Sơn đang bức bách mình, tuy rằng không hề phiền này đó, nhưng Lý Phỉ biết cuộc sống luôn phải có chỗ chống đỡ, hiện tại Lý Phỉ cần một cái đáp án của Đoạn Dật Sơn, đến chống đỡ cuộc sống của mình, cho nàng biết làm như vậy là đáng giá.

62. Chương 62

Đoạn Dật Sơn nhìn ánh mắt Lý Phỉ, dường như trong ánh mắt của nàng có cái gì đó dao động, lại có chờ mong. “Lão thái thái nói gì đó với nàng sao?”

Lý Phỉ không trả lời, “Chuyện đó chàng đừng quần, chỉ cần chàng nói cho ta biết chàng nghĩ như thế nào thì tốt rồi.”

Đoạn Dật Sơn thở dài một hơi, ôm Lý Phỉ càng chặt hơn, “Phỉ Nhi, từ đầu tới cuối, người ta muốn cưới, nguyện ý cưới chỉ có nàng mà thôi, tương lai cũng thế.”

“Ừ, ta đã biết.” Lý Phỉ buồn thanh nói.

Kỳ thật Đoạn Dật Sơn là người nào, Lý Phỉ làm sao có thể không biết? Chỉ là cho dù hai người là lưỡng tình tương duyệt, nhưng cuộc sống cũng có chỗ không chiều ý người. Nếu có một ngày hai người lão phu nhân và phu nhân thật sự buộc Đoạn Dật Sơn nạp thiếp, khi đó Đoạn Dật Sơn sẽ làm gì? Lý Phỉ không biết, thời đại này trăm sự hiểu vì trước, Đoạn Dật Sơn sẽ chọn lấy tuân theo, hay phản kháng chọn cùng mình một chỗ?

Hiện tại mình muốn tìm một duy trì, làm cho mình kiên trì đi tiếp thôi.

Không quá vài ngày, Hạ Tư Nhu đột nhiên trở về Hạ phủ. Hạ Tư Nhu ở mấy ngày nay cũng có đến tìm mình, mỗi một lần đều là ở Đoạn Dật Sơn hồi phủ.

Chính là một ngày, theo Phán Hạ báo cáo nói nhìn thấy hai người ở phía sau sân đình thảo luận một hồi, ngày hôm sau Hạ Tư Nhu ly khai.

Vì thế Đoàn phu nhân nhìn Lý Phỉ ánh mắt là vui mừng, nghĩ là nàng nghe lọt tai những lời của bà ta; lão thái thái thì như trước mặt không chút thay đổi, nhìn không ra cái ý tưởng gì.

Lý Phỉ đương nhiên biết là Đoàn Dật Sơn và Hạ Tư Nhu nói gì đó, mới làm Hạ Tư Nhu rời đi. Như vậy cũng tốt, mình cũng không muốn mỗi ngày có kẻ nhìn trộm tướng công như hổ rình mồi ở bên cạnh.

Làm như vậy khả năng sẽ làm lão phu nhân không vui, nhưng khi không có biện pháp tốt hơn thì chỉ có thể như vậy thôi. Chỉ là Hạ Tư Nhu là đi rồi, không sợ còn có nghìn nghìn vạn vạn Hạ Tư Nhu nhảy ra.

Lý Phỉ cười khổ, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Lý Phỉ không thả lỏng. Đường như Đoàn phủ cũng không cho Lý Phỉ có cơ hội thả lỏng.

Mấy ngày hôm trước, lão phu nhân đột nhiên giao quyền, bảo Lý Phỉ này cái gọi là tương lai đương gia chủ mẫu học tập quản lý Đoàn phủ. Cũng không có công đạo trước đó, trực tiếp quăng sập cho Lý Phỉ.

Lý Phỉ kiếp trước học ngành quản lý, nhưng chân chính quản cái nhà này cũng cố hết sức, quả thực là không thể nào xuống tay.

Đầu tiên Đoàn phủ không hề thiếu người già, bọn họ sống lâu ở Đoàn phủ, phía sau là vòng luẩn quẩn giao tế phức tạp. Cần thận kiểm kê ra, trong đó đều có liên hệ.

Một ít là của hồi môn của phu nhân lão phu nhân, một ít là tâm phúc hoặc là thân nhân tâm phúc của bọn họ, tóm lại là hỗn loạn không rõ ràng.

Cho nên quản lý Đoàn phủ này phải cân nhắc lợi hại, không thể dễ dàng đắc tội một người, hoặc là Lý Phỉ làm như tình huống trước khi lão phu nhân giao cho nàng, là toàn bộ Đoàn phủ bị vây một loại cân bằng.

Lý Phỉ nhìn sơ đồ quan hệ mà đau đầu. Ngày đó nhận được tin tức này, Lý Phỉ trực tiếp cự tuyệt, tỏ vẻ mình không đủ kinh nghiệm, cho nên không thể đảm nhiệm.

Nhưng lão phu nhân lại nói không kinh nghiệm không sao cả, làm rồi sẽ có kinh nghiệm.

Lý Phỉ nói mình không thể vượt qua mẹ đến quản lý, lão phu nhân trực tiếp hỏi Đoàn phu nhân, bà có ý kiến hay không. Đoàn phu nhân đương nhiên lập tức tỏ vẻ không có ý kiến. Đương nhiên có ý kiến cũng sẽ không nói ra miệng.

Làm Lý Phỉ chuẩn bị tìm lấy cớ, lão phu nhân lại nói mình lớn tuổi yếu đi, tiểu bối hỗ trợ mới đúng.

Lý Phỉ làm sao còn có thể cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Hiện tại ngồi ở trên ghế, nghe đại tổng quản Đoàn phủ báo cáo trong phủ lớn nhỏ công việc, nghĩ vậy vài ngày cho Phán Hạ các nàng đi hỏi thăm tình huống.

Trước khi quản lý Đoàn phủ, Lý Phỉ nghĩ hẳn là sẽ không quá khó khăn, chỉ là một cái Đoàn phủ nhỏ nhỏ thôi. Lão phu nhân gọi mình quản lý hẳn là sẽ ngáng chân tiếp đó. Nhưng hiện tại phát hiện, lão phu nhân căn bản không cần.

Một cái Đoàn phủ, Lý Phỉ phát hiện bên trong thật nhiều khúc triết.

Vốn, mua đồ, ngoại viện, nội viện, các loại sự tình đều có quản sự tương ứng, bọn họ sẽ phụ trách quản lý việc này. Nhưng bởi vì bọn họ làm quản sự có một thời gian, sẽ có người đặt tâm tư bên trong.

Trung gian kiếm tiền lời đứt riêng, phân tranh bên trong, quan hệ ích lợi nằm trong đó.

Cho dù người phát hiện có cái gì không đúng, cũng không thể lập tức xử phạt, người lo lắng, người này là ai vậy? Bởi vì một tiểu quản sự cũng có thể đắc tội một số người lớn trong phủ, nói không chừng về sau sẽ ngáng chân sau lưng người.

Lý Phỉ quản sự không bao nhiêu lâu, xảy ra vấn đề đưa điểm tâm chiều chậm trễ cho Đoàn phu nhân. Phu nhân đương nhiên trực tiếp hỏi Lý Phỉ. Lý Phỉ đương nhiên phải đi hỏi người phòng bếp.

Quản sự phòng bếp từ chối là quản sự mua đồ đưa đồ ăn trễ, quản sự mua đồ nói thời tiết trở lạnh, mua đồ muộn chậm trễ một chút. Sau đó lại có người vạch quản sự mua đồ là vì đêm qua đi ra ngoài cùng hoa tửu, hôm nay dậy muộn, cho nên mới ra việc này.

Vì thế Lý Phỉ cuối cùng quyết định chủ yếu xử phạt quản sự mua đồ, sau đó quản sự mua đồ lập tức cầu xin tha thứ, hơn nữa thuận tiện đưa ra báo cáo Lý Phỉ một sự kiện đến lập công chuộc tội.

Vì thế Lý Phỉ lại đã biết, quản sự phòng bếp tham ô, thay đổi một số thứ phẩm trong đồ ăn mua về, có khi thậm chí ăn bớt nguyên vật liệu.

Vì thế chỉ vì điểm tâm một buổi chiều, thế nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lý Phỉ lập tức khiêm tốn xin chỉ thị lão thái thái nên làm như thế nào. Lão thái thái híp mắt, nhìn thoáng qua Lý Phỉ, nói câu, “Người xem rồi làm đi.”

Sau đó bày ra một bộ dáng thực mệt mỏi, Lý Phỉ tự nhiên là thức thời ly khai.

Buổi tối Đoạn Dật Sơn trở về, thấy đến Lý Phỉ rung đùi đắc ý ngồi ở trước bàn, miệng còn không biết lẩm bầm cái gì.

Đoạn Dật Sơn nhìn buồn cười, hẳn biết mấy ngày này Lý Phỉ đang học tập quản gia, hai ngày trước còn thấy Lý Phỉ ngồi ở trước bàn buồn rầu, thuận tiện oán giận với mình làm quản gia khó như thế nào, bởi vì Đoạn Dật Sơn từng quản lý quân đội, không biết quản gia như thế nào, không biết giúp Lý Phỉ như thế nào, cho nên mỗi ngày đành phải lắng nghe Lý Phỉ oán giận nhân tiện an ủi vài câu.

Hôm nay nhìn bộ dáng Lý Phỉ giống như tâm tình không tệ lắm, tuy rằng không biết nàng đang làm cái gì.

Tắm rửa xong Đoạn Dật Sơn tâm viên ý mãn. Mấy ngày nay Đoạn Dật Sơn săn sóc Lý Phỉ quản gia mệt chết đi, cho nên nghe Lý Phỉ oán giận, chờ nàng oán giận xong, chính nàng cũng ngủ, mình đương nhiên không thể làm cái gì.

Mà hiện tại, Đoạn Dật Sơn tựa vào bên giường làm bộ nhìn sách, tóc Lý Phỉ đã làm không sai biệt lắm, đang đi sang bên này.

Lý Phỉ giống như ngày thường, trực tiếp nằm ở trong lòng Đoạn Dật Sơn, Đoạn Dật Sơn tự nhiên là ôm thất lưng Lý Phỉ.

“Dật Sơn, ngày mai chàng nghỉ ngơi đúng không?” Lý Phỉ thưởng thức tóc ẩm ướt của Đoạn Dật Sơn, lười nhác hỏi.

“Ừ.” Đoạn Dật Sơn đáp, trong lòng thì nói cho nên ngày mai có thể dậy trễ một ít!!

Lý Phỉ không nghe được thâm ý trong lời nói của Đoạn Dật Sơn, ngáp một cái, dựa vào Đoạn Dật Sơn nói: “Ngày mai cùng nhau đi ra ngoài chơi đi, hôm nay Nữ Nữ luôn âm ỹ muốn đi chơi, Tiểu Mai đến đây lâu như vậy, lúc ở thôn trang còn đi dạo, chỗ khác thì chưa đi chơi, cho nên...” Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, tiếp theo là truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ.

Đoạn Dật Sơn cúi đầu nhìn, Lý Phỉ thế nhưng đang ngủ! Đoạn Dật Sơn cười khổ, xem ra tối hôm nay...

Ngày hôm sau Lý Phỉ thần thanh khí爽 tỉnh lại, thấy Đoạn Dật Sơn vẫn oán hận nhìn chăm chăm mình, có chút không rõ hỏi: “Làm sao vậy? Ngày hôm qua không ngủ được sao?”

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ vẻ mặt vô tội, nghĩ mình đêm qua cơ hồ cả đêm không ngủ, luôn ngâm nước.

Đột nhiên đứng lên đẩy Lý Phỉ một phen trực tiếp hôn lên.

“Mẹ, mẹ!” Xa xa chợt nghe thấy tiếng gọi của Nữ Nữ, hai người thở hổn hển buông nhau ra. Lý Phỉ đỏ mặt, vuốt cái môi bị đau của mình, khẳng định bị cắn nát rồi.

Lý Phỉ trừng mắt nhìn Đoạn Dật Sơn, “Chàng xem chàng đi, vỡ rồi!”

Đoạn Dật Sơn làm sao còn quản được nhiều như vậy, nhìn trước mắt Lý Phỉ tú sặc khả cơm, ở bên miệng lại không thể ăn, đây là chuyện dầy vò cỡ nào! Nghĩ, hẳn trực tiếp vào phòng bên cạnh.

Trong chốc lát, Lý Phỉ nghe tiếng nước chảy.

“Mẹ, cha đang tắm?” Nữu Nữu cũng nghe được bèn hỏi.

Lý Phỉ cười gật đầu.

63. Chương 63

Hôm nay mấy người Lý Phỉ đùa thực tận hứng, cơ hồ là đến khuya mới trở về. Lý Phỉ cho Thu Tịch ôm Nữu Nữu đã ngủ trở về phòng, mình xem xong một chút tình hình Đoạn phủ gần đây. Vẫn là giống như dĩ vãng, không có sai lầm lớn gì cả.

Trở lại phòng, Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn vừa tắm rửa xong, tóc dựa vào ở đó, quần áo không chỉnh tề.

Tuy rằng đã là vợ chồng nhưng thấy một màn như vậy Lý Phỉ vẫn không nhịn được miên man suy nghĩ một trận. Lý Phỉ ho nhẹ một tiếng, “Đang nhìn sách à?”

Đoạn Dật Sơn ừ một tiếng, không có nói tiếp.

Lý Phỉ thấy trong phòng an tĩnh lại, nghĩ nghĩ, đi tới cạnh giường nói lung tung: “Ban đêm thực sự là có chút lạnh!”

“Là rất lạnh.” Đoạn Dật Sơn nói xong, kéo chăn cho Lý Phỉ, rồi lại bắt đầu đọc sách.

Lý Phỉ ngủ một mình cảm thấy nhàm chán, thò đầu qua nhìn Đoạn Dật Sơn đang xem sách gì, tuy rằng đến cổ đại lâu như vậy, nhưng nhìn chữ phồn thể Lý Phỉ thoát nhìn vẫn cảm thấy cổ hết sức. Thấy trên sách có chữ bình, Lý Phỉ nhất thời không có hứng thú, nói với Đoạn Dật Sơn: “Khuya rồi, đừng xem nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Đoạn Dật Sơn gật đầu, lại nhìn một hồi mới buông sách xuống. Thổi đèn nằm ở bên cạnh Lý Phỉ.

Trong phòng nhất thời lại tĩnh lặng!

Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn nửa ngày cũng không có động tác, trong lòng không nhịn được nghĩ ngợi hay là mình không đủ mị lực, hẳn phiền chán rồi? Ban đêm thế này, huống chi hai người vẫn là tân hôn, chẳng lẽ Đoạn Dật Sơn không nên có động tác gì sao?

Nhưng hôm nay buổi sáng Đoạn Dật Sơn rõ ràng phản ứng vẫn rất kịch liệt.

Chẳng lẽ là bởi vì hôm nay quá mức kịch liệt nhưng không được thỏa mãn, cho nên phương diện đó bị tổn thương, không có tình thú?

Lý Phỉ đang miên man suy nghĩ, một bàn tay mò lại đây, Lý Phỉ thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra mình không cần lo lắng! Nhưng ngày hôm sau Lý Phỉ khóc không ra nước mắt. Tuyệt đối không thể hoài nghi nam nhân này, bởi vì hắn nằm ngoài sức tưởng tượng của người nhiều.

Đoạn Dật Sơn vẻ mặt thỏa mãn ly khai, Lý Phỉ ở trên giường không nghĩ tới. Ngày hôm qua chiến đấu một đêm, là hừng đông mới ngủ. Đoạn Dật Sơn càng không cần phải nói, hẳn hẳn là thể lực tiêu hao lớn hơn nữa mới đúng, vì sao buổi sáng còn có thể dậy sớm rèn luyện như vậy?

Mà mình thì đã bị áp bức sạch sẽ, trong tình trạng kiệt sức.

Tuy rằng muốn ngủ tiếp một chút, nhưng sự thật không cho. Lý Phỉ chỉ có thể cố chống thân thể ăn điểm tâm rồi đi thỉnh an lão thái thái.

Không giống trước đây, chỉ nói mấy câu đó, Lý Phỉ nói xong mấy câu ngày thường thường hay nói xong, bình thường lão phu nhân sẽ cho Lý Phỉ ly khai, hôm nay còn bổ thêm một câu, bảo Lý Phỉ quản lý Đoạn phủ cho tốt.

Đại khái cho rằng Lý Phỉ mấy ngày nay căn bản không bỏ ra công phu gì vào đó, chỉ có một lần bởi vì đưa cơm tới trễ mà làm ra một sự tình, Lý Phỉ cũng chỉ trách cứ sơ qua người thu mua, sau đó phạt tiền quản sự phòng bếp, sau đó là qua rồi.

Lý Phỉ biết vâng lời, kính gật đầu tỏ vẻ lý giải.

Trở về nhà Lý Phỉ bảo Hồ Hoa đến, vì thế mấy ngày kế tiếp, Lý Phỉ bắt đầu bận rộn.

Bởi vì Hồ Hoa sắp cưới Xuân Vân.

Chuyện này báo cho biết Hồ thúc một câu, Hồ đại nương đã tới kinh thành. Tuy rằng Hồ đại nương không thích mẹ Xuân Vân, nhưng ấn tượng với Xuân Vân vẫn thực không tệ, coi như vừa lòng cộc hôn sự này.

Bởi vì Hồ Hoa phải để ý bên ngoài cửa hàng nước hoa, cho nên chính hắn đặt mua một tiểu viện ở bên ngoài, lần này hôn sự tổ chức ở đó.

Mẹ Xuân Vân lấy ra hết những năm gần đây thu vào, hơn nữa Lý Phỉ lại mua thêm một ít đồ cưới, thêm vào như đồ cưới nhà giàu có gả con. Giá y cũng đã chuẩn bị tốt trước đó.

Lý Phỉ vào phòng thấy mẹ Xuân Vân và Xuân Vân ôm thành một đoàn, khóc cực kì thương tâm.

Thấy Lý Phỉ đến đây, Xuân Vân hàm chứa nước mắt khóc nói: “Mẹ, mẹ nói bà phải về Lý gia trang.”

Lý Phỉ vừa nghe thì không rõ, phải nghe hai người nói thêm mới hiểu, mẹ Xuân Vân làm hôn sự xong cho Xuân Vân sẽ về Lý gia trang. Lý Phỉ thấy quyết định này kỳ quái. Xuân Vân là nữ nhi, thân nhân duy nhất của mẹ Xuân Vân, Lý Phỉ nghĩ bà ta nhất định sẽ cường thế yêu cầu ở nhà Hồ Hoa, không ngờ cuối cùng lại quyết định về Lý gia trang.

Xuân Vân từ nhỏ vốn chưa rời xa mẹ, tuy rằng hai mẹ con có đôi khi tranh cãi ầm ĩ một ít, Xuân Vân có đôi khi sẽ oán giận một chút, nhưng khi thật sự phải ly biệt, hai người trong lòng đều chịu khổ sở.

Lý Phỉ nghĩ hai mẹ con này nhất định không thiếu lời muốn nói, vì thế không khuyên can, để họ cùng một chỗ, tương lai e là ít có cơ hội như vậy.

Trở lại trong viện, thấy vẻ mặt Thanh Mai không nói chỉ quyết miệng muốn nói, Phán Hạ thì phụng phịu không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ đi qua hỏi.

“Thiếu phu nhân, những người đó ở sau lưng nói, nói...” Thanh Mai thấy Lý Phỉ hỏi, làm sao quản được im miệng, bật thốt lên nói ra.

Thì ra là Thanh Mai đi phòng bếp lấy chút điểm tâm cho Nữ Nhi, ở ngoài cửa nghe được quản sự phòng bếp nói, đại khái là Lý Phỉ lòng mềm yếu, không có tác dụng uy hiếp gì, quản không được nhà, chung quy là nông thôn đến, chưa thấy qua những việc này, nhưng thế này mới là tốt nhất với bọn họ.

Lý Phỉ nghe xong không giận, chỉ gọi Thanh Mai xử phạt những người đó hôm nay không được ăn cơm chiều, thuận tiện làm hết việc phòng bếp. Thanh Mai gật đầu cao hứng phẫn chấn đi.

Thấy Phán Hạ một bộ dáng muốn nói lại thôi, Lý Phỉ hỏi

“Làm sao vậy?”

“Thiếu phu nhân, người rất thiện tâm. Cứ như vậy, bọn họ cũng không nghe lời người, sợ là về sau càng làm quá đáng!”

Lý Phỉ không trả lời, nếu bọn họ làm càng quá đáng càng tốt, như vậy mình ra tay sẽ thuận lợi hơn.

Bởi vì hôn sự của Xuân Vân, Lý Phỉ tự nhiên càng không có thời gian quản lý Đoạn phủ, mọi chuyện giao cho Phán Hạ.

Đến khi hôn sự Xuân Vân xong xuôi.

Lý Phỉ đột nhiên hành động, thay đổi bộ phân quản sự phòng bếp, quản sự thu mua, còn có một ít quản sự nội viện, tổng quản sự cũng chia thành tiểu quản sự.

Sau đó lại từ giữa tuyển chọn ra một ít quản sự, phái đi ra ngoài một ít ở trong phủ đọc nước béo cò, một ít dựa vào quan hệ tiến vào lại không làm việc, hoặc là thuần túy nhìn khó chịu, một ít quan hệ thân thích cùng những người đó cũng xử lý hết.

Tóm lại Đoạn phủ đến đây một hồi thay máu.

Đương nhiên sự tình căn bản sẽ không thuận lợi tiến hành, những người này sẽ đi tìm núi dựa gì đó. Mà trong phủ này có thể xưng là núi dựa cũng chỉ có Đoàn lão phu nhân và Đoàn phu nhân.

Lý Phỉ không dám cứng đối cứng, trực tiếp mang Nữu Nữu và Lý Mai, mang theo nha hoàn hồi môn đi thôn trang của mình ở kinh thành, lí do hoàn mỹ: đi tuần tra đồ cưới!

Đây là Đoàn lão phu nhân và Đoàn phu nhân nhận được tin tức, khi mà bọn họ thu được tin tức, Lý Phỉ đã đi rất xa rồi.

Không thể trêu vào ta còn trốn không được sao?

Loại hành vi vô lại này dường như có hiệu quả.

Hiện tại Đoàn lão phu nhân và Đoàn phu nhân nghe hạ nhân oán giận liên can với mình, là mình từng là tâm phúc của Đoàn lão thái gia như thế nào, từng đi theo Đoàn lão thái gia xuất sinh nhập tử ra sao, hiện tại lại rơi xuống kết cục này.

Một ít nha hoàn gã sai vặt quản sự của hồi môn, nói thẳng mình chân thành như thế nào, ám chỉ Lý Phỉ xử phạt bọn họ hạ nhân kỳ thật chính là không tôn trọng lão phu nhân và phu nhân, không đem bọn họ để vào mắt.

Cái khác đừng nói, một ít tiểu quản sự tiểu nha hoàn gã sai vặt căn bản là không có cơ hội lộ mặt.

Trong đó cũng có người đứng lý hợp tình nói cho lão thái thái, phu nhân, mình căn bản không phạm tội, chỉ là Thanh mai nhún gòm cho Lý Phỉ một tiếng là: nhìn các người khó chịu, rút đi đi! Đại khái là ý tứ như vậy. Vì thế tỏ vẻ mình thực vô tội, không làm sai cũng bị trừng phạt, loại hành vi này sẽ bị thế nhân khinh bỉ, tổn hại thanh danh Đoàn phủ.

Đoàn lão phu nhân hiện tại thực buồn rầu, bà vừa nhận được tin tức này đầu tiên là khiếp sợ, trong lòng mắng Lý Phỉ làm chuyện ngu xuẩn!

Nhưng hiện đang nhìn đám người quỳ phía dưới, nghe bọn họ oán giận, Đoàn lão phu nhân trong lòng cũng có chút bất mãn. Đương gia nhiều năm như vậy, bà làm sao có thể không biết Đoàn phủ hiện trạng. Bên trong xác thực có một ít người hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn. Nhưng khi không có sai lầm lớn gì, Đoàn lão phu nhân bình thường là mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao mình phải lo lắng rất nhiều nhân tố.

Những người này là con cái của những lão nhân đi theo lão thái Đoàn phủ, lập công lao cho Đoàn phủ. Vì thế Đoàn lão phu nhân bình thường sẽ tha thứ.

Cũng có một ít là tâm phúc của mình và con cháu, sẽ lợi dụng chức vị làm một ít chuyện lợi ích, không quá phận, mình cũng cho qua.

Xử phạt những người này phải lo lắng rất nhiều chuyện. Đối với thanh danh Đoàn phủ, ảnh hưởng uy tín của mình, còn có cân bằng các loại quan hệ trong phủ, cho nên không thể thuận thuận tiện tiện xử phạt những người này. Hiện tại Lý Phỉ đâu thêm để ý nhiều như vậy, trực tiếp xử phạt, đẩy cục diện rối rắm, người bỏ chạy, để cho mình đau đầu!

Lão phu nhân không khỏi mắng một tiếng Lý Phỉ giáo hoạt, nhìn người phía dưới gạt lệ, không khỏi phiền lòng.

Đoàn phủ khi nào thì biến thành như vậy? Nhìn hạ trước mắt.

Người cũng biết người nói đó là “Tùng”, hiện tại các người làm việc này càng miễn bàn tới tùng!”Tùng” đã đi cùng lão thái gia xuống địa phủ rồi!

Người cũng biết các người là tâm phúc của hồi môn, còn trung thành và tận tâm? Sớm biết vậy vì sao còn tham tiền này, trộm bán gì đó trong phủ của ta? Theo thứ tự đối? Thực sự cho rằng ta là kẻ ngốc à!

Hay là các người, ta là chủ tử các người, muốn xử phạt như thế nào thì như thế nào xử phạt, chẳng lẽ còn phải có công đạo sao? Thế nhưng còn dám uy hiếp. Làm như vậy xác thực sẽ có tổn hại thanh danh Đoàn phủ, ta còn nhìn được rõ hơn các người, không cần người đặc biệt nhắc nhở, đặc biệt loại nhắc nhở này!

Phần lớn là tiếng lòng Đoạn lão phu nhân nói, trên mặt lại như cũ rất nghiêm túc, phụng phịu nói: “Sẽ cho các người một cái công đạo.”

Vì thế người liên can đều bị đưa ra ngoài.

Cái gọi là công đạo, tốt nhất là ngay cả bọn họ nơi đi đều không có nói một câu.

Vì thế những người đó vẫn bị tiến hành xử phạt dựa theo Lý Phỉ nói!

Những việc này đối với người không linh thông tin tức như Lý Phỉ là phải sau khi Lý Phỉ hỏi phủ mới biết được. Hiện tại Lý Phỉ đang cố gắng thị sát thôn trang đồ cưới của mình.

Kinh thành tắc đất tắc vàng, ta không có bản sự được Hoàng Thượng ban thưởng thôn trang, vậy thì dùng vàng thật tiền thật mua, tuyệt đối không làm thất vọng cái giá này mới được.

Vì vậy thời đại chỉ có thổ địa mới không bị giảm giá trị. Nhưng muốn sáng tạo ra giá trị ngang nhau cũng dễ dàng như vậy.

64. Chương 64

Lý Phỉ đến thôn trang của mình, nhìn mọi thứ đều là dùng giá cao tiền mua về, hiện tại xem ra trừ mỗi một năm mấy ngàn lượng tiền lời căn bản là nhìn không ra hy vọng gì. Duy nhất làm cho Lý Phỉ vừa lòng chính là nơi này có ôn tuyền.

Nhưng cũng làm cho Lý Phỉ dùng không ít tiền. Nhưng tương lai hẳn là không tệ.

Tiền lời của ôn tuyền ở thôn trang Phụ Phành sẽ không tệ, nếu ở kinh thành, kinh thành lớn hơn Phụ Thành rất nhiều, hơn nữa nơi này tụ tập danh môn quý tộc, e là không thiếu tiền này đi.

Kinh thành xác thực không hề thiếu kẻ có tiền có ôn tuyền, nhưng không có mấy nhà dùng để sản sinh rau dưa dưa và trái cây, càng đừng nói tới lấy ra bán.

Cho nên có thị trường, như vậy Lý Phỉ sẽ không lo lắng không có nguồn tiêu thụ.

Cho nên trong khoảng thời gian này muốn đến nơi đây ở, thuận tiện xây dựng nơi sản sinh rau dưa dưa và trái cây trong ôn tuyền thôn tuyền thôn trang.

Hôm nay đến chạng vạng, Đoạn Dật Sơn mang theo Tử Nguyên đến đây.

Tử Nguyên đến Lý Phỉ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hiện tại có chuyện trọng yếu hơn.

Đoạn Dật Sơn sợ là đã biết ở Đoạn phủ xảy ra cái gì rồi. Nhưng hẳn nhìn thấy Lý Phỉ không có hỏi nguyên nhân nàng rời Đoạn phủ, chỉ là thực tự nhiên muốn ăn cơm chiều như ngày thường cùng Lý Phỉ, thuận tiện mang Nữu Nữu chơi đùa.

Đến buổi tối Lý Phỉ nằm ở trong lòng Đoạn Dật Sơn. Vốn nàng không biết là chột dạ, nhưng thấy Đoạn Dật Sơn hoàn toàn không có ý muốn hỏi, Lý Phỉ lại chột dạ.

Mình bỏ lại một đồng lớn cục diện rồi rắc ở Đoạn phủ đấy!

“Dật Sơn, sao chàng không hỏi ta nguyên nhân đến nơi này?” Lý Phỉ không nhịn được mở miệng hỏi.

“Không phải nàng muốn nhìn thôn trang của hồi môn của nàng sao?”

Đó là lí do thoái thác, là tùy tiện ứng phó Đoạn lão phu nhân, điều này sao có thể là thật được?

Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn hoàn toàn không hoài nghi, trong lòng không nhịn được đoán, chẳng lẽ Đoạn Dật Sơn còn chưa biết Đoạn phủ đã xảy ra chuyện gì?

Không thể nào, động tác lớn như vậy mà?

“Chàng hôm nay không về Đoạn phủ à?” Lý Phỉ thử hỏi.

“Có về, nghe nói nàng đến nơi đây, cho nên ta cũng tới đây.” Đoạn Dật Sơn nói thực tự nhiên, Lý Phỉ nghĩ, có phải hẳn thật sự không biết hay không?

Lý Phỉ nghĩ, nếu Đoàn Dật Sơn thật sự không biết vậy thì nói cho hắn biết đi, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lý Phỉ trước khi làm chuyện này đã suy nghĩ kỹ trước rồi, ngày ngày cọ xát với bọn họ, không bằng một lần làm đại dọn dẹp. Lý Phỉ không phải không muốn chịu trách nhiệm, dù sao mình gả đến Đoàn phủ, Đoàn phủ chính là nhà mình, Lý Phỉ không muốn nhà mình loạn lung tung.

Chỉ là những người này dường như không cho thời gian Lý Phỉ, Lý Phỉ không tìm thấy biện pháp tốt hơn. Làm như Đoàn lão thái thái cân bằng thế lực khắp nơi là Lý Phỉ không am hiểu. Bởi vì ở đời trước, Lý Phỉ đã quen rồi, không thể không đi bước này. Có cạnh tranh có áp lực, người ta mới làm tốt sự tình. Mà hiện tại Đoàn phủ rất nhiều đều là tình trái những người này, hoặc là một số ỷ vào mình tư lịch lâu năm, không chấp nhận có người động bọn họ, hoặc là một số thậm chí hình thành một thế lực nhỏ, đều lộn xộn, các loại đó làm cho Lý Phỉ đau đầu. Mà lão phu nhân lại cho mình một nhiệm vụ, hắn là muốn Lý Phỉ đau đầu.

Cho nên đến cuối cùng bị buộc không có cách nào, Lý Phỉ chỉ có thể dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi này. Đương nhiên kết quả cuối cùng thế nào, Lý Phỉ thật sự không phụ trách.

“Hôm nay ta ở quý phủ đuổi một ít người.” Lý Phỉ nói xong, vụng trộm quan sát Đoàn Dật Sơn phản ứng.

Đoàn Dật Sơn đang cởi quần áo, nghe xong, động tác không tạm dừng chút nào, gật đầu tỏ vẻ mình biết.

“Có Hà quản sự, có Thái quản sự, có đại tổng quản Trần quản sự.” Lý Phỉ nói xong không quản Đoàn Dật Sơn phản ứng thế nào, nói hết những người bị xử phạt ra.

“A!” Lý Phỉ còn chưa nói xong đã bị Đoàn Dật Sơn bổ nhào vào.

“Ta đều đã biết.”

Lý Phỉ vừa nghe không quản Đoàn Dật Sơn gian lận trên người mình, lẳng lẳng phải hỏi: “Đã biết rồi?”

Đoàn Dật Sơn mỉm cười gật đầu.

Lý Phỉ bắt lấy tay Đoàn Dật Sơn đang lộn xộn trên người mình, thở hổn hển hỏi: “Vậy chàng muốn làm sao bây giờ?”

Đoàn Dật Sơn thấy Lý Phỉ có chút khẩn trương, nở nụ cười một tiếng. Hắn làm sao có thể không biết chuyện của Đoàn phủ chứ.

Từ lúc lão thái thái giao quyền quản gia Đoàn phủ cho Lý Phỉ, tất cả những chuyện phát sinh Đoàn Dật Sơn đều biết. Hắn biết đây là lão thái thái khó xử, nhưng mình không tính ra tay.

Dù sao đây là việc Lý Phỉ về sau phải làm, không thể việc nào mình cũng giúp nằng, hơn nữa Đoàn Dật Sơn cũng tin tưởng Lý Phỉ có thể làm tốt.

Khi hắn biết Lý Phỉ ra quyết định cuối cùng cũng kinh ngạc, nhưng sau đó phát hiện, như vậy nhìn như quyết định lỗ mãng, nhưng giải quyết rất tốt vấn đề vẫn tồn tại ở Đoàn phủ.

Đoàn phủ vẫn tồn tại chỉ trích, những kẻ ở từ khi mở đầu sẽ xuất hiện chỉ trích. Một ít lão nhân ỷ vào mình lập được công lao, con cháu tiêu phí quá đáng công lao này, mà cái gọi là thân tín đương gia và thân nhân bọn họ cũng ỷ vào thân tín chủ tử, mưu cầu ích lợi cho mình, thành lập quan hệ mạng lưới, phát triển thế lực của mình, thậm chí chen ép đối thủ. Việc này chính là vấn đề tồn tại của Đoàn phủ, mà khi Lý Phỉ được an bài quản lý Đoàn phủ đã phát hiện ra. Nhưng kinh nghiệm không đủ, uy tín không đủ, thậm chí phương diện này khả năng tồn tại thế lực sau lưng, chính là phu nhân và lão phu nhân không phải dễ dàng đắc tội. Lắm vào cục diện bế tắc, cuối cùng trực tiếp dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi.

Không ngờ dùng chiêu này rất thành công.

Chiêu này đã đánh vỡ cái gọi là cân bằng trong Đoàn phủ, làm cho mấy vấn đề này chân chính trôi lên mặt nước. Chân chính bại lộ ở trước mặt người nhà Đoàn phủ, có lẽ khi đó lão thái thái cũng kinh ngạc mấy vấn đề này của Đoàn phủ, đây tuyệt đối không phải trong lúc nhất thời hình thành, mà là từ rất lâu mới hình thành được trong Đoàn phủ. Lúc mới đầu lão thái thái phát hiện mấy vấn đề này, chỉ bất hạnh không có biện pháp giải quyết, lại không muốn đi đánh vỡ cân bằng hiện tại, chỉ có thể bỏ mặc nó. Chờ tất cả chúng

nó đều trôi lên trên mặt, lão thái thái mới thấy mấy vấn đề này ảnh hưởng tới Đoạn phủ thế nào, đây là bà ta cũng thật không ngờ đi.

Hiện tại Lý Phỉ đảo loạn cục diện lập tức chạy trốn, cho nên mọi vấn đề để lại cho người quyền thế lớn nhất Đoạn phủ lão thái thái đến xử lý. Nếu lão thái thái đến xử lý thì sự tình sẽ đơn giản rất nhiều. Tỷ như nàng không cần lo lắng đắc tội thế lực sau lưng nào, bởi vì lão nhân gia ngài là lớn nhất.

Mà cái gọi là con cái của những người cũ chỉ có bà ta có tư cách nhất đến xử lý.

Mà nhân tố mấu chốt nhất là Lý Phỉ không muốn mượn cớ này xếp vào thủ hạ tâm phúc, bồi dưỡng thế lực cho mình. Nàng chọn những người đó là chân chính có thực lực làm việc, thích hợp chức vị này, ngay cả lão thái thái vốn không ưng cũng có ánh mắt tỏ vẻ tán dương Lý Phỉ. Vì vậy mà lão phu nhân không nói chuyện Lý Phỉ với Đoạn Dật Sơn, cũng không có ý tứ truy cứu Lý Phỉ, thậm chí còn nói cho Đoạn Dật Sơn: “Đừng đi lâu quá, vài ngày thì tiếp nàng dâu của cháu về đi, miễn cho chộc nhàn thoải.”

Kết quả cuối cùng là một số lão nhân có công lao, ban chút ân huệ đưa bọn họ đi thôn trang. Người ta dựa theo cách nói của lão phu nhân, chính là xem như tích phúc, dùng chút bạc đưa những người đó ra ngoài.

Đại khái Lý Phỉ không nghĩ tới cuối cùng sẽ như vậy, cho nên mới vội vàng thôn trang hồi môn của mình.

Hôm nay cũng bởi vì sự kiện này, chuyện mình vẫn nghĩ cải cách chế độ cũ độ cũng có tiến triển.

Dựa theo biện pháp của Lý Phỉ như vậy, rút củi dưới đáy nồi tuyết đối sẽ làm ra một phen mưa gió. Đoạn Dật Sơn gọi lên khoe miệng cười lạnh trong lòng: xem lão hồ li cuối cùng làm thế nào?

“Này, sao không nói lời nào?” Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn rõ ràng đang thất thần, rất bất mãn hỏi.

Đoạn Dật Sơn không nói gì, trực tiếp hôn Lý Phỉ một ngụm, Lý Phỉ còn hết sức vi lăng, lại nói: “Hiện tại ta nói cho nàng biết, ta muốn làm cái gì?”

Ngày hôm sau Đoạn Dật Sơn thần thanh khí爽 rời giường, Lý Phỉ ngủ thẳng tới giữa trưa.

“Mẹ, sao mẹ vẫn còn ngủ nướng vậy?” Nữ Nữ ghé vào bên giường, quyết miệng bất mãn nói.

Lý Phỉ đề thái dương huyết, cứ tiếp tục như thế này, không phải hấn “Tinh” tấn nhân vong, mà là mình tinh tấn nhân vong!

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ sờ đầu Nữ Nữ, vô lực nói.

“Tỷ, tỷ nên rời giường thôi, còn có, hôm nay Xuân Vân bọn họ sẽ tới, cũng sắp tới rồi.” Lý Mai ở bên cạnh nhắc nhở.

Lý Phỉ thế này mới nhớ tới hôm nay Xuân Vân và Hồ Hoa sẽ tới. Hồ Hoa là tới an bài chuyện sản sinh rau dưa ở ôn tuyến thôn trang, Xuân Vân tự nhiên là tới nói chuyện phiếm cùng Lý Phỉ.

Lý Phỉ thế này mới thức dậy. Không bao lâu sau Xuân Vân bọn họ đi tới, nói một ít chuyện của hàng nước hoa gần đây cùng Hồ Hoa. Mượn thanh danh tướng quân phu, cửa hàng nước hoa quả nhiên rất nhanh đã có thanh danh, cũng hấp dẫn không ít phu nhân tiểu thư đến. Bởi vì nước hoa có nhiều loại, hương khí hợp lòng người, hơn nữa có ưu điểm sử dụng không phiền toái, làm trong khuê các nhắc lên một hồi nước hoa.

Nếu lúc này người không sử dụng cửa hàng nước hoa Khánh Tường, như vậy người lạc hậu rồi.

Hiện tại cửa hàng nước hoa Khánh Tường đã là biểu hiện dấu hiệu thân phận của người.

Căn cứ Lý Phỉ nêu lên, lọ nước hoa đã làm dấu hiệu cửa hàng Khánh Tường, để ngừa về sau có hàng giả. Hơn nữa một số loại đặc biệt đắt tiền, sẽ bán ra với số lượng có hạn. Tỷ như quý nhất trong đó chính là Lý Phỉ đang dùng là nước hoa hồng.

Chỉ có ba bình, một lọ là Lý Phỉ đang dùng, một lọ là Khánh Vương phi dùng, còn có một lọ là một quý nhân trong cung dùng, nghe nói sau khi nàng dùng, Hoàng Thượng đi ngang qua, ngửi thấy mùi hương dùng bước, đặc biệt thích vị quý nhân kia mùi thơm ngát rất khác biệt, đem đó tới chỗ vị quý nhân đó ở.

Cái này làm cho thanh danh cửa hàng nước hoa lan truyền rộng khắp kinh thành.

Điều Mạn tự nhiên là bận rộn không đến được, cho nên hôm nay Hồ Hoa tới vấn an Lý Phỉ.

Từ Hồ Hoa nói, hiện tại mợ Diêu Mạn tìm Diêu Mạn hy vọng nàng có thể về phủ ở. Diêu Mạn đương nhiên cự tuyệt, hơn nữa quyết định thật nhanh, mua một tòa đại phủ đệ cách Đoạn phủ không xa.

Biểu ca Diêu Mạn bởi vì mẹ mình, đến nói với Diêu Mạn hy vọng mình có thể nhập cổ ở cửa hàng nước hoa, lại bị Diêu Mạn cự tuyệt, nghe nói hai ngày trước mợ Diêu Mạn đặc biệt chạy đến cửa hàng quấy rối, bị Khánh Vương phi đi ngang qua nhìn thấy, biết được những gì trải qua, hung hăng mắng mợ Diêu Mạn một trận, cũng bởi vậy trở thành bạn vong niên của Diêu Mạn.

Cửa hàng nước hoa có thể thành công Lý Phỉ tự nhiên rất vui vẻ. Lại dặn dò Hồ Hoa một chút chuyện ôn tuyền thôn trang, bảo Hồ Hoa rời đi trước, mình cùng Xuân Vân, Lý Mai ba người đóng cửa nói chuyện phiếm.

Xuân Vân thấy Lý Phỉ vẫn cao thấp đánh giá chính mình, trong lòng máy động máy động, “Lý Phỉ tỷ, nhìn ta làm cái gì?”

Lý Phỉ sờ cằm cười nói: “Quả nhiên lập gia đình biến đẹp.”

Xuân Vân bị nói có chút ngượng ngùng, oán trách nói: “Lý Phỉ tỷ, lại nói lung tung rồi.”

Lý Phỉ còn không nói gì, Lý Mai ở một bên thực đứng đắn quan sát Xuân Vân, gật đầu nói: “Là thật đó!”

Mấy người nói nói cười cười một trận. Xuân Vân đột nhiên thương cảm lên, “Mẹ ta chuẩn bị hai ngày nữa sẽ đi về.”

Lý Phỉ nghe xong an ủi: “Không sao, nếu người nhớ mẹ người, về sau rước bà lên. Hơn nữa Hồ Hoa về sau cũng sẽ về Lý gia trang, sẽ có cơ hội gặp mặt.”

Xuân Vân ngẫm lại, trong lòng dễ chịu một chút, lại cùng Lý Phỉ nói một ít chuyện, đến muộn mới cùng Hồ Hoa rời đi.

65. Chương 65

Trong viện Tử Nguyên đang chơi cùng Nữ Nữ. Thu Tịch vẽ mặt sốt ruột, muốn tiến lên lại không dám, gấp đến độ xoay quanh. “Các người đang làm cái gì?”

Tử Nguyên và Nữ Nữ nghe thấy, hai người dừng lại lập tức đứng lên. Tử Nguyên đưa lưng tay qua, giống như giấu cái gì đó. Nữ Nữ cũng học hẩn đưa lưng tay qua, bởi vì đứng rất vội vàng, Nữ Nữ còn chưa đứng vững.

Lý Phỉ đi qua lấy khăn lau mặt cho Nữ Nữ, đến gần hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Nữ Nữ nhìn thoáng qua Tử Nguyên, thấy Tử Nguyên tề mi lộng nhãn, vội lắc đầu, che miệng không nói lời nào.

Lý Phỉ thấy hai người cái dạng này thì không hỏi nữa.

Lúc tối hỏi Thu Tịch mới biết được, Tử Nguyên có con đẻ, mang theo Nữ Nữ chơi. Thấy Thu Tịch vừa định nhận tội, Lý Phỉ ngăn lại, đây không phải là chuyện lớn gì, mình trước đây cũng từng bắt đẻ chơi.

Buổi tối Đoạn Dật Sơn trở về, Lý Phỉ mới hỏi hẩn mang Tử Nguyên tới làm cái gì. Hai ngày nay đường như Tử Nguyên vẫn ở trong thôn trang không đi ra ngoài, Đoạn Dật Sơn cũng không hỏi hẩn.

“Qua vài ngày nữa, ta sẽ đưa nó tới quân doanh, nàng tạm thời đừng nói cho nó.”

“A?” Lý Phỉ kinh ngạc, Tử Nguyên có chút ăn chơi trác táng bất lương không khí, nhưng nói tóm lại người không tệ, Đoạn Dật Sơn đại khái cũng biết điểm ấy, hơn nữa Tử Nguyên đưa con duy nhất của tỷ tỷ mình, cho nên phải hẩn đưa đến quân doanh rèn luyện.

“Vậy đã nói cho tỷ tỷ tỷ phụ bọn họ chưa?”

“Nói rồi, bọn họ cũng đồng ý.”

Như vậy là được. Nghĩ tới ban ngày nhìn thấy Tử Nguyên ở chỗ này chơi con đề không biết sào là gì, nếu đưa hẳn tới quân doanh không biết sẽ sống thế nào.

Ngày hôm sau Nữ Nữ vẫn đi theo môn Tử Nguyên chơi, Thu Tịch tự nhiên là về mặt sốt ruột lo lắng theo ở phía sau. Lý Phỉ không ngăn bọn họ, dù sao Tử Nguyên qua vài ngày sẽ đi quân doanh.

Vì thế khi đối đãi với Tử Nguyên, Lý Phỉ sẽ không tự giác kiên nhẫn, dày rộng, thậm chí vô điều kiện thỏa mãn yêu cầu của hắn. Làm cho Tử Nguyên thụ sủng nhược kinh, lúc rời đi còn nói với Đoạn Dật Sơn mọi thật tốt.

Tử Nguyên bị đưa đi quân doanh như thế nào, Lý Phỉ không biết, bởi vì nàng chuẩn bị về Đoạn phủ. Đoạn phủ đã gửi thư nói bảo Đoạn Dật Sơn đưa mấy người trở về.

Sự tình đều an bài không sai biệt lắm, cũng là lúc nên trở về.

Trở lại Đoạn phủ Lý Phỉ phát hiện, lão thái thái không tính truy cứu Lý Phỉ, mà là thu hồi Lý Phỉ quyền quản gia. Lý Phỉ cũng vui vẻ thanh nhàn.

Không bao lâu sau Diêu Mạn tới, lần này là vì có người muốn tìm nàng hợp tác cùng nhau mở cửa hàng nước hoa, cho nên đến hỏi ý kiến Lý Phỉ.

Lý Phỉ có chút kỳ quái, cửa hàng nước hoa từ hiện tại đến xem, không thể nghi ngờ là kiếm tiền, hiện tại làm cho người ta đến phân một ly canh, như vậy không thể nghi ngờ là đưa tiền cho người khác, bản thân Diêu Mạn hẳn là biết chứ.

Thấy thần sắc Diêu Mạn dường như thực vui vẻ, nhìn thấy Lý Phỉ vội vàng nói cho nàng duyên cớ.

Thì ra người tìm đến Diêu Mạn không phải người khác chính là Trình Tam Nương. Cơ hồ mọi người ở Đại Tần vương triều đều biết Trình Tam Nương, nàng được coi như kinh thành thủ phủ, từ một lần nàng hồi kinh ngồi thuyền gặp được hải tặc, đã chứng kiến Trình Tam Nương lợi hại, nếu là Trình Tam Nương, như vậy cục sinh ý này hẳn là có thể bàn bạc được.

Diêu Mạn nói tới Trình Tam Nương rất hưng phấn. Nàng rất sớm đã nghe nói qua chuyện Trình Tam Nương, sau khi quyết định làm buôn bán, coi Trình Tam Nương là thần tượng của mình. Hiện tại có thể được hợp tác cùng Trình Tam Nương, Diêu Mạn thực hưng phấn, nhưng nàng không trực tiếp đáp ứng, mà là thương lượng với Lý Phỉ trước đã.

Lý Phỉ kỳ thật cũng thực tán thành. Cửa hàng nước hoa sẽ phát triển rất nhanh, cần đại lượng nhân lực vật lực. Mà hiện tại Lý Phỉ đã kết hôn, không cần nhiều tiền lắm, cho nên không đầu nhập tinh lực lớn vào bên trong. Bây giờ Trình Tam Nương nguyện ý hợp tác, lấy thực lực của nàng, như vậy cửa hàng nước hoa nhanh chóng mở rộng là không có vấn đề.

Lý Phỉ gật đầu, tán thành quyết định này, bảo Diêu Mạn đi thương lượng cùng nàng cụ thể công việc.

Diêu Mạn nghe xong, đầu tiên là vui vẻ sau đó nhăn nhó một chút nói: “Nhưng Trình cô nương nói muốn gặp mặt người.”

Lý Phỉ kinh ngạc, mình chưa từng gặp mặt Trình Tam Nương, vì sao nàng điểm danh muốn mình gặp mặt. Phải biết rằng Lý Phỉ là ông chủ cửa hàng nước hoa không có bao nhiêu người biết, như vậy Trình Tam Nương nhất định đã từng tra chuyện của Lý Phỉ.

Lý Phỉ nghĩ, nếu như vậy thì gặp mặt một lần đi.

Hẹn địa điểm xong, đến ngày đó, Lý Phỉ đi tới tiệm rượu đã hẹn, cùng Diêu Mạn chờ Trình Tam Nương đến.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trình Tam Nương, Lý Phỉ không biết là Trình Tam Nương rất đẹp, lại nhìn lại lần nữa. Trên người nàng không có điểm nhu nhược như bao nữ tử nàng từng gặp, thậm chí còn có một cổ kiên nghị ở bên trong.

“Vị này chính là Lý lão bản, Diêu lão bản?” Trình Tam Nương mở miệng trước, ánh mắt quan sát Lý Phỉ.

Lý Phỉ đứng lên, Diêu Mạn ở một bên giới thiệu, “Vị này chính là một vị cổ đông khác của cửa hàng Khánh Tường, Lý Phỉ, vị này là Trình Tam Nương.”

Trình Tam Nương nghe xong trực tiếp nói với Diêu Mạn: “Diêu lão bản, ta có thể một mình ngồi cùng Lý lão bản một lúc không?”

Diêu Mạn nhìn về phía Lý Phỉ, thấy nàng gật đầu mới đi ra ngoài.

“Không biết Trình cô nương tìm ta có chuyện gì?” Lý Phỉ thấy nàng cho Diêu Mạn đi ra ngoài, biết nàng tìm mình hẳn là có mục đích gì đó.

Trình Tam Nương có chút kinh ngạc Lý Phỉ trực tiếp, nhưng cũng cười nói: “Xác thực có việc. Ừm, ta muốn hỏi Lý lão bản, Tử Mặc có phải tìm người hỗ trợ hay không?”

Thấy Lý Phỉ không hiểu được, giải thích thêm: “Chính là Trình Tử Mặc, ta muốn hỏi hẳn có phải tìm người hay không, nhờ người hỗ trợ?”

Thì ra là Trình Tử Mặc, Trình Tam Nương nói hẳn là chuyện Trình Tử Mặc bảo mình chăm sóc cây kỳ quả kia đi.

“Trình lão bản xác thực đi tìm ta, nhưng chỉ là chuyện chúng ta hợp tác, không nhờ ta hỗ trợ cái gì.”

“Không thể nào, hẳn nhất định...” Trình Tam Nương không tin lời Lý Phỉ nói, cấp bách phản bác.

“A? Nếu người xác định hẳn nhất định tìm ta hỗ trợ, vậy còn hỏi ta làm cái gì?”

Trình Tam Nương nghe xong lời này ngược lại không nói.

Hiện tại Lý Phỉ không biết Trình Tam Nương đến tột cùng có mục đích gì, nhưng Lý Phỉ không thể dễ dàng tiết lộ cho người khác về tin tức cây kỳ quả kia ở trên tay mình.

Lý Phỉ tuy rằng không biết cây kỳ quả này đến tột cùng có công năng thế nào, nhưng nhất định rất thần kỳ, bởi vì ôn dịch lần đó, Nữ Nữ chỉ ăn mấy miếng đã khỏi rồi, bởi vậy có thể thấy được kỳ quả không giống bình thường. Hơn nữa nó lại bị truyền vô cùng kì diệu, nếu để cho người khác biết kỳ quả ở trên tay mình, lại còn trồng được ra, như vậy mình về sau tuyệt đối không có ngày an ổn.

Trình Tam Nương cũng nghĩ đến đây, biết mình quá vội vàng, không lo lắng rõ ràng.

“Lý lão bản, người đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ khác, ta biết hẳn nhất định nói người không được tiết lộ chuyện này cho người khác, người nhất định không nói cho ta biết, chính là nếu người thật sự có cái kia, hy vọng người đừng cho hẳn.” Nàng nói xong trên mặt mang theo vẻ mặt khẩn cầu.

“Trình cô nương, ta không biết người đang nói cái gì, Trình lão bản không tìm ta hỗ trợ cái gì, hiện tại chúng ta nói là chuyện cửa hàng nước hoa, nếu người tiếp tục nói chuyện này, chúng ta đây không cần thiết phải nói nữa.”

Lý Phỉ nói xong, đứng lên định rời khỏi, bị Trình Tam Nương ngăn lại.

“Được rồi, chúng ta đây không nói chuyện chuyện này nữa, trực tiếp nói chuyện hợp tác đi.”

Lý Phỉ nghe nàng muốn chuyển nhập chính đề, mới ngồi xuống.

Cùng Diêu Mạn thương lượng chuyện hợp tác, tuy rằng vừa rồi có chút không thoải mái, nhưng khi nói chuyện hợp tác, Lý Phỉ cảm thấy Trình Tam Nương xác thực rất lợi hại, sở hữu chi tiết lo lắng rất toàn diện, hơn nữa nàng có thể nhìn ra, Trình Tam Nương thực lực tuyệt đối không đồng nhất bản. Mà hợp tác với Trình Tam Nương xác thực rất chính xác, có Trình Tam Nương giúp, cửa hàng nước hoa phát triển một mảnh rạng rỡ.

Cuối cùng khi chấm dứt, Lý Phỉ và Diêu Mạn chuẩn bị rời đi, thấy Trình Tam Nương ngồi ở đó không có ý rời đi.

Diêu Mạn chủ động hỏi: “Trình cô nương đi cùng không?”

Trình Tam Nương rót cho mình một chén rượu rồi lắc đầu, “Các người đi trước đi, ta ngồi lại một chút.”

Đi xuống lầu, Lý Phỉ ngồi ở trong cổ kiệu, nhấc một góc cổ kiệu nhìn Trình Tam Nương ngồi cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm phương xa không biết đang nhìn cái gì.

Lý Phỉ thấy nàng vẽ mặt đau thương, bộ dáng hoàn toàn bất đồng với vừa rồi cùng mình nói chuyện hợp tác khôn khéo giỏi giang. Nghĩ đến vừa rồi Trình Tam Nương nói những lời đó, nàng vội vàng muốn biết chuyện kì quả như vậy, hơn nữa bảo mình đừng giao kỳ quả cho Trình Tử Mặc là có ý tứ gì?

Trở lại Đoạn phủ, thấy Lý Mai ở trong phòng chờ.

Nàng nhìn thấy Lý Phỉ vội bước lên phía trước nói: “Vừa rồi Hồ thúc gửi thư, nói mẹ đến kinh thành !”

Lý Phỉ hoảng sợ, sao mẹ Xuân Hoa lại đột nhiên quyết định đến kinh thành.

“Có nói nguyên nhân sao?”

“Hồ thúc nói, mẹ nhớ tỷ nên đến thăm, thuận tiện mang muội về.”

Thấy Lý Mai có chút lo lắng, Lý Phỉ an ủi: “Không sao, muội đừng có gấp, xem mẹ khi nào thì xuất phát, ta phái người đi đón bà.”

Nghe Lý Phỉ như vậy vừa nói, Lý Mai mới yên tâm xuống dưới.

Lý Phỉ sớm phái người đi đón mẹ Xuân Hoa. Lý Phỉ cũng cho người chuẩn bị sân cho mẹ Xuân Hoa ở. Chờ người phái đi tới nói cho Lý Phỉ, mẹ Xuân Hoa đã đến kinh thành, Đoạn Dật Sơn đột nhiên nói muốn cùng Lý Phỉ đi đón mẹ Xuân Hoa.

“Chàng không phải vào triều sao?” Lý Phỉ có chút kỳ quái, hôm nay không phải hưu mộc.

Đoạn Dật Sơn lắc đầu, “Không, mấy ngày nay ta đều có thể cùng nàng và Nữu Nữu, có thể cùng đi dạo.”

“Vì sao đột nhiên không đi vào triều?” Lý Phỉ tuy rằng không hỏi Đoạn Dật Sơn chuyện triều đình, nhưng hiện tại Đoạn Dật Sơn đột nhiên không đi vào triều, Lý Phỉ cảm thấy mình phải hỏi.

Đoạn Dật Sơn ôm chầm Lý Phỉ, cầm đặt ở trên vai Lý Phỉ “Ừm, Phỉ Nhi, nếu ta mất chức quan cái gì cũng không có, nàng sẽ thế nào?”

Nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lý Phỉ, không bỏ sót một tia biểu tình nào trên mặt nàng.

Lý Phỉ nghe vậy thì cả kinh. Đoạn Dật Sơn chưa bao giờ nói “Nếu, giả thiết” như vậy, hẳn lúc này lại nói, tuyệt đối là có nguyên nhân.

“Dật Sơn, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Thấy Lý Phỉ vẽ mặt sốt ruột, Đoạn Dật Sơn cười nói: “Không có gì, chỉ là hỏi nàng một chút thôi, nàng còn chưa trả lời ta đâu.”

Lý Phỉ thấy hẳn không tính nói, đành phải cưỡng chế trong lòng nghi hoặc, nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Vậy chàng cùng ta về Lý gia trang đi.”

Thấy Đoạn Dật Sơn vẽ mặt không rõ, Lý Phỉ cười nói: “Ta chỉ là muốn nói cho chàng, khi chàng không còn cái gì, thì còn có ta.”

Không biết có phải Lý Phỉ lắm hay không, Lý Phỉ cảm thấy một khắc kia Đoạn Dật Sơn nắm thật chặt, giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đây là tiếng lòng Lý Phỉ, có khi Lý Phỉ nghĩ, Đoạn Dật Sơn có phải tướng quân hay không, vậy có phải rất tốt hay không? Nhưng đây chỉ là Lý Phỉ tưởng tượng thôi.

Đoạn Dật Sơn nhắm mắt lại, tựa vào trên người Lý Phỉ, vẽ mặt an tường, giống như đang ngủ.

Nghĩ tới mấy ngày gần đây, Đoạn Dật Sơn mỗi ngày đều trở về khuya, hơn nữa buổi tối, Lý Phỉ có thể cảm giác được Đoạn Dật Sơn tâm sự thật mạnh. Xem ra mình mấy ngày nay bỏ qua hẳn rồi, Đoạn Dật Sơn không muốn nói chuyện triều đình cho mình, cho nên mình không nên đi quản cái này, cũng cho rằng Đoạn Dật Sơn nhất định có thể giải quyết tốt, dù sao nàng cũng không hiểu những cái này.

Hiện đang nhìn Đoạn Dật Sơn bộ dáng này, Lý Phỉ không nhịn được đau lòng.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc làm sao vậy?” Lý Phỉ vẫn không nhin được mở miệng hỏi.

Đoạn Dật Sơn nắm tay Lý Phỉ, nhìn Lý Phỉ nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì, ta sẽ giải quyết...”

Lý Phỉ chưa từng thống hận những lời này như thế.

“Chàng có biết hay không, chàng như thế mới làm cho người ta lo lắng! Nói cho ta biết rốt cuộc làm sao vậy, cái gì cũng không biết mới làm người bất an!” Lý Phỉ không nhin được quát.

Đoạn Dật Sơn bị rống sừng sốt, nhìn Lý Phỉ nhất thời không phản ứng.

Nhưng nhìn thấy Lý Phỉ vẻ mặt lo lắng, một phen ôm Lý Phỉ vào trong ngực, ngửi trên người Lý Phỉ mùi tự nhiên thơm ngát, mấy ngày nay trong lòng xôn xao mới chậm rãi ngừng lại.

Lý Phỉ mở cửa hàng nước hoa mình cũng biết, hẳn đã thấy Lý Phỉ mang về nước hoa cho mấy người Lý Mai, còn tặng cho lão thái thái, mẹ mấy bình. Nghe nói ở kinh thành đã rất lưu hành. Tuy rằng Lý Phỉ cũng có mấy bình, nhưng rất hiếm thấy nàng dùng. Đoạn Dật Sơn có khi lấy cái gọi là nước hoa lại ngửi, rất thơm, nhưng hiện tại xem ra, không đuổi kịp mùi thơm ngát đặc hữu trên người Lý Phỉ làm cho người ta thoải mái an tâm.

Xác thực, mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện.

Đoạn Dật Sơn chậm rãi nói mọi chuyện cho Lý Phỉ nghe.

Mấy ngày nay Đoạn Dật Sơn vội vàng buồn rầu giải quyết chuyện của hắn. Bởi vì Hoàng Thượng cho Đoạn Dật Sơn quản lý quân lính, mà Đoạn Dật Sơn hàng năm sống ở quân đội, cho tới nay đều có lý tưởng của mình, chính là giải quyết tệ đoan trong quân đội.

Giống quân đội hình thành tiểu đoàn đội, triều đình xếp vào một ít thế lực ở chức vị mấu chốt, quản lý quân lương vân vân. Những cái này tồn tại trong quân đội đã lâu. Mà Đoạn Dật Sơn cũng đã từng ăn một ở đó.

Thiếu niên hăng hái mang lý tưởng, sau đó, Đoạn Dật Sơn hiển nhiên hiểu được sự thật.

Chuyện này không phải vô cùng đơn giản là từ bỏ tệ đoan quân đội, bên trong quân đội có thế lực cần cân bằng khắp nơi, rất nhiều sự tình phải lo lắng, khi người làm chuyện này, là cố hết sức không lấy lòng, thậm chí khả năng đắc tội rất nhiều người, trong đó có các lão tướng quân, thậm chí có một số trọng thần trong triều đình, bọn họ thành lập thế lực ở trong quân đội, cho nên nếu mình thực sự ngồi xuống, chỉ sợ những người này sẽ không bỏ qua cho mình.

Tình huống này có chút giống Lý Phỉ khi quản gia Đoạn phủ gặp phải.

Đoạn Dật Sơn bởi vì không cam lòng, cho nên vẫn đi làm, nhưng không có biện pháp giải quyết tốt. Hiện tại bị Hoàng Thượng ủy lấy trọng trách, hơn nữa Lý Phỉ lúc ấy làm những chuyện nhắc nhở. Đoạn Dật Sơn mới buông tay đi làm.

Cũng bởi vì này thứ ở quân đội, Đoạn Dật Sơn dường như không có nhiều cố kỵ, ở quân đội toàn diện buông tay cải cách.

Đầu tiên là người chiếm cứ trọng yếu vị trí nhưng không có thực học, trực tiếp bị thay. Mà ở trong quân đội tham ô quân lương, lạm dụng chức quyền, vân vân, Đoạn Dật Sơn viết lên tấu chương, trực tiếp viết những người đó trăm thủ thị chúng.

Mà đại động tác này, rất nhanh ảnh hưởng thế cục toàn bộ triều đình, thậm chí uy hiếp đến lợi ích của không ít người. Chờ bọn họ biết được tin tức, sự tình đã xảy ra, căn bản không có vấn đề đường sống. Mà những người này đương nhiên bất mãn Đoạn Dật Sơn tổn hại đến lợi ích của họ, khó được nhất trí cùng dâng tấu yêu cầu trừng phạt Đoạn Dật Sơn, lạm sát kẻ vô tội, nhiễu loạn quân kỷ vân vân.

Huyền Vũ để mặc dù có nghĩ muốn bảo trụ Đoạn Dật Sơn, nhưng quần thần dâng tấu, mình cũng thực khó xử, Đoạn Dật Sơn chủ động yêu cầu tạm thời cách chức điều tra.

Cũng bởi vì Lý Phỉ gợi ý, cho nên lúc này đây biến cách, vị trí trọng yếu như vậy không đi ra làm, Đoạn Dật Sơn trừ số vị trí mấu chốt ở ngoài dùng một ít lão luyện tướng lĩnh ngoại, vị trí khác đều không an bài

người, chờ Hoàng Đế tự mình an bài. Chỉ an bài một số người, là một ít người trung lập, không phải tâm phúc cấp dưới của Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn đoán được sẽ có kết cục như vậy, ngoài trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại có chút thần nhiên phiền muộn.

Lý Phỉ nghe xong, nhìn Đoạn Dật Sơn có chút cô đơn, biết Đoạn Dật Sơn chính trực tráng niên, thoả thuê mãn nguyện, hẳn là có đầy ngập khát vọng. Hiện tại tuy rằng xem như đi làm nhiều năm như vậy vẫn có lý tưởng, mà lý tưởng đó là vì tốt cho quân binh Tần Triều, cuối cùng lại không nhận được tán thành, trong lòng cho dù có rộng rãi như thế nào, cũng sẽ có chút không thoả mái.

66. Chương 66

Thị vệ Đoạn phủ đánh xe ngựa hướng bên này.

Đến khi ngừng ở cửa thành, thấy mẹ Xuân Hoa đi xuống.

“Mẹ!” Lý Mai vọt lên có chút kích động hô, lại không nhận được thăm oán: “Mẹ, sao người không nói với chúng con một tiếng mà đã tự mình tới đây rồi!”

Mẹ Xuân Hoa nhìn thấy hai nữ nhi rất vui vẻ, đặc biệt còn nhìn thấy con rể tướng quân tới đón mình.

“Sao cô gia cũng đến đây? Ai ai, thật sự là rất phiền toái, chúng nó tới đón ta là được.” Mẹ Xuân Hoa tuy rằng oán giận nhưng trên mặt cười như bông hoa cúc, vừa nhìn là biết khẩu thị tâm phi.

Mẹ Xuân Hoa lần đầu tiên đến kinh thành, nhìn ra bên ngoài xe ngựa xem.

“Đây là kinh thành à! Thật đúng là lớn!” Mẹ Xuân Hoa nhìn người trên đường ăn mặc, còn có phòng ốc trên đường, không khỏi chặc chặc tán thưởng.

“Mẹ, đừng nhìn ra bên ngoài, như vậy không tốt.” Lý Mai thấy mẹ Xuân Hoa nhô cả đầu ra ngoài xe ngựa, vội vàng kéo lại.

Mẹ Xuân Hoa nghĩ đây là kinh thành, không giống ở nông thôn nhà mình, không thể làm cho người ta chê cười, mới không tình nguyện ngồi ổn.

Đến Đoạn phủ, mẹ Xuân Hoa nhìn chung quanh Đoạn phủ không nhận được cảm thán nói: “Thật sự là lớn, không hề kém Lý gia trang chúng ta!”

Thấy một đoàn nha hoàn gã sai vặt mà hoa cả mắt, nhìn thấy mình được lễ, làm cho mẹ Xuân Hoa đắc ý.

Lý Phỉ cười không nói, bảo người ta mang mẹ Xuân Hoa tới viện nàng chuẩn bị sẵn.

“Tiểu Phỉ à, hay là chúng ta đi gặp thân gia trước?”

Đến khi an bài thỏa đáng xong, mẹ Xuân Hoa còn ngồi bất an, dù sao mình còn chưa thấy bà thông gia, không biết là người như thế nào?

“Không sao, con đã nói với mẹ rồi, hôm nay ngài vừa tới, nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi gặp cũng không muộn.” Lý Phỉ đáp.

Mẹ Xuân Hoa nghe nàng nói như vậy mới an ổn quyết tâm. Ngồi ở chỗ kia bắt đầu quan sát Lý Phỉ, thấy bụng Lý Phỉ bằng phẳng, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Nhìn Đoạn phủ lớn như vậy, còn tốt hơn cả Tri phủ Phụ Thành, biết không phải địa phương bình thường. Tuy rằng nữ nhi mình gả đến địa phương tốt như vậy mình hẳn là vui vẻ, nhưng cũng lo lắng, lo lắng là vì nghe Liêu lão bà tử nói, kinh thành địa phương kia, nữ nhân nếu không có đứa nhỏ, sớm hay muộn sẽ bị hưu trở về. Bà không tin Liêu lão bà tử nói, bà ta ghen tị mới nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, cho nên muốn tới kinh thành nhìn xem, ngay cả lão nhân cũng đồng ý.

Vì thế thử hỏi: “Tiểu Phỉ, bụng con không có phản ứng, bà thông gia không nói cái gì à?”

“Không có, mẹ là người không tệ, rất thích con, hơn nữa con cũng chỉ là gả lại đây nửa năm, không vội.” Lý Phỉ thấy mẹ Xuân Hoa vẻ mặt lo lắng, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Mẹ Xuân Hoa nghe xong mới an tâm chút.

Hai người nhất thời không nói chuyện, lại thấy Lý Mai một bên mặc một bộ quần áo đẹp, néo Lý Mai một phen: “Ồ trong này không cho tỷ và tỷ phụ con thêm phiền đi.”

Lý Mai chà cái tay bị niết đau quyết miệng nói: “Con rất nghe lời tỷ tỷ, không tin ngài hỏi tỷ tỷ.”

Lý Phỉ cười gật đầu, mẹ Xuân Hoa thế này mới không nói gì nữa. Chuyên tâm nói chuyện Lý gia trang.

Chờ Lý Phỉ trở lại viện của mình thấy Đoạn Dật Sơn đang chuyên tâm luyện chữ, đột nhiên nghĩ đến ngày đó Hạ Tư Nhu nói với mình, Đoạn Dật Sơn đã từng dạy nàng ta viết chữ, vì thế đi ra phía trước.

Có lẽ là trước kia không có chú ý tới, hiện tại nhìn kỹ, chữ của Đoạn Dật Sơn xác thực không tệ.

Từng nghe người ta nói, chữ của một người phản ánh tính cách của người đó, hiện tại nhìn xem thật là có đạo lý.

Chữ của Đoạn Dật Sơn có vẻ trầm ổn nội liễm, hùng hậu hữu lực, tương đối giống tính cách của hần.

“Phỉ Nhi, mẹ thấy Đoạn phủ có được không?” Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ đi vào, buông bút hỏi.

Lý Phỉ gật đầu, đi sát vào một ít, nhìn chữ Đoạn Dật Sơn nói: “Chữ của chàng xác thực không tệ đâu! Khó trách Hạ biểu muội ấn tượng khắc sâu.”

Lý Phỉ nói xong cũng ý thức được lời nói của mình mang theo vị chua, lập tức dừng lại.

Đoạn Dật Sơn cũng nghe ra, cười mà không nói.

“Nghe nói nhìn chữ có thể nhìn ra người kia là thế nào, chàng xem ta viết thế nào?” Lý Phỉ bị hần cười có chút ngượng ngùng, lập tức nói sang chuyện khác.

Đi vào cổ đại lâu như vậy, Lý Phỉ luôn cố gắng luyện tập viết bút lông, bây giờ còn xem như có thể gặp người.

Lý Phỉ viết xuống chữ ‘Quý’, đây là chữ Lý Phỉ thích nhất, cũng là một chữ Lý Phỉ viết bút lông vừa lòng nhất.

Đoạn Dật Sơn cầm bảng chữ mẫu lên nhìn, vuốt cầm nói: “Ừm, không tệ lắm. Chữ rất tinh tế tuyển tú.”

Lý Phỉ thấy hần ập a ập ứng, nói nửa ngày chỉ dùng từ thực miễn cưỡng, biết mình là múa búa trước cửa Lỗ Ban, khẳng định là chữ của mình không được tốt lắm, cho nên Đoạn Dật Sơn mới không tiện đánh giá. Nhất thời thẹn quá thành giận đoạt lấy tờ giấy.

“Hừ, ta nói cho chàng, chàng muốn nói cứ việc nói thẳng, đừng có ập a ập ứng, ta sẽ không tức giận!”

“Được được, ta nói, chữ của nàng chính thể mà nói chỉ có thể xem như bình thường, không có đặc sắc gì, nếu nói bên trong chữ nhìn người mà nói thì, chữ của nàng có chút khác thường. Nàng hần là không bắt chước chữ viết người khác chứ?”

Lý Phỉ lắc đầu, đời trước không thích viết bút lông, không có kiên nhẫn, đời này chủ yếu là rất nhiều chỗ đều cần, hơn nữa thời gian sung túc, cho nên nhẫn nại tính tình đi luyện chữ

“Làm sao vậy? Chàng xem ra ta là dạng người gì.”

“Nếu nói xem người, kỳ thật từ bên trong chữ chỉ có thể nhìn ra người này làm người xử sự, chữ này thuyết minh nàng rất cẩn thận, làm việc thực thận trọng. Kỳ thật nhìn bên trong chữ quý này còn nhìn ra một chút, là nàng có chút khác thường. Ừm, nên nói như thế nào đây, cho tới bây giờ chưa thấy qua người như nàng vậy...”

Thấy Đoạn Dật Sơn nói giỡn xong, Lý Phỉ lại càng nghe càng kinh hãi, đây nhất định là trùng hợp đi, từ một chữ có thể nhìn ra khác thường? Nhìn ra bản thân là nữ nhân xuyên qua?

Nếu Đoạn Dật Sơn biết mình không phải người thời đại này, mà là linh hồn sống nhờ người khác, như vậy có thể coi mình là yêu quái hay không, có thể nhận hay không? Rốt cuộc sẽ thế nào, Lý Phỉ không biết.

“Chàng vì sao nói như thế?” Lý Phỉ cố gắng ngăn chặn khiếp sợ trong lòng hỏi.

“Nàng xem, nét thẳng cuối cùng này, kỳ thật hẳn là hướng lên trên một góc, nhưng nàng không có, thậm chí toàn bộ chữ của nàng đều không có, tất cả những nét viết thẳng lên đều không có.”

Thì ra là thiếu nét thẳng lên! Lý Phỉ mới yên tâm lại, chỉ cần không thấy ra cái gì thì tốt rồi. Nàng không dám dùng chuyện mình là xuyên qua đến khảo nghiệm Đoạn Dật Sơn, như vậy phiêu lưu quá lớn, Lý Phỉ sẽ không làm mua bán mà phần thắng không lớn.

Bởi vì Đoạn Dật Sơn không cần vào triều, tạm thời cách chức ở nhà, cho nên sau đó mấy ngày đều cùng mấy người Lý Phỉ dạo kinh thành.

Hôm nay Đoạn Dật Sơn mang theo Lý Phỉ và Nữ Nữ, Lý Mai, mẹ Xuân Hoa đi chùa hoàng gia kinh thành.

Đây là mẹ Xuân Hoa mãnh liệt yêu cầu, Lý Phỉ không phản đối, cùng Nữ Nữ, Lý Mai mấy người ngồi xe ngựa đi.

Bởi vì này hôm nay mọi người ăn mặc đều thực mộc mạc, hơn nữa kinh thành danh môn quý tộc có vẻ nhiều, cho nên tuyệt đối không thấy được, mấy người cứ như vậy chậm rãi đi.

Chùa miếu Hoàng gia quả thực là dòng người tấp nập.

Chùa miếu ở trên núi, không thể ngồi trên xe ngựa đi. Nơi này rất nhiều người tới hứa nguyện, cho nên vì thành tâm, rất nhiều người tự mình leo núi.

Nói vậy cùng bọn họ vội vàng chạy đi, mấy người Lý Phỉ thoải mái rất nhiều.

Nữ Nữ giống đứa nhỏ nhà bình thường cười trên cổ Đoạn Dật Sơn, “A a a” hưng phấn ồn ào.

Lý Phỉ đi theo phía sau, cùng Lý Mai nhìn các loại hương nến dùng để bái tế ở ven đường, còn có chút trò chơi. Mẹ Xuân Hoa thì chuyên tâm leo núi.

Lý Phỉ thấy bà cố hết sức, nghĩ cho bà ngồi cỗ kiệu đi lên. Mẹ Xuân Hoa không đồng ý, nói như vậy không thành tâm, Phật tổ sẽ không phù hộ, cũng không cho Lý Phỉ ngồi kiệu.

Lý Phỉ thấy bà nói như vậy thì thôi, như vậy cùng nhau đi dạo cũng không tệ.

“Mẹ, mẹ.”

Phía trước Đoạn Dật Sơn và Nữ Nữ dừng lại, Nữ Nữ không ngừng gọi nàng.

Lý Phỉ tiến lên thấy Nữ Nữ nhìn bọn họ hẩn chằm chằm quán đồ chơi làm bằng đường trước mặt, đã có khuynh hướng chảy nước miếng. Lý Phỉ lấy khăn lau nước miếng cho Nữ Nữ, phụng phịu nói: “Không được ăn, con không biết rằng con đã hỏng rồi sao?”

Bởi vì Nữ Nữ thích ăn đường, một chiếc răng đã bị sâu, lần trước vì đau răng mà khóc cả một ngày, khăn cả yết hầu, Lý Phỉ khi đó nhìn Nữ Nữ đau đớn, vừa rơi lệ vừa nói trong lòng, về sau hạn chế Nữ Nữ ăn đường.

Hiện tại răng đã rụng, mới khỏi đã quên đau, lại làm nũng muốn ăn đường.

Nữ Nữ ôm che miệng, đại khái cũng nhớ tới một lần thẩm thống trải qua, không nói gì nữa, chỉ là hàm chứa lệ, nhìn đồ chơi làm bằng đường cách mình càng ngày càng xa, ai oán quá sâu.

Lý Phỉ coi như không thấy, đi một mình ở phía trước, Đoạn Dật Sơn không dám làm mất mặt mũi Lý Phỉ mặt mũi về chuyện này, đương nhiên là theo sau.

Lúc đến đỉnh núi đã là giữa trưa, mấy người Lý Phỉ quyết định ở chùa miếu ăn cơm trưa.

Chùa miếu đều là thức ăn chay, không hề thiếu khách hành hương ở bên trong ăn chay. Nhưng ăn chay cũng mất tiền, nhưng không phải đắt như bình thường, một người là năm tiền, lần này mẹ Xuân Hoa không nói

gì thêm, đại khái cảm thấy ăn đồ ăn của chùa miếu, tâm càng thành. Cơm nước xong, mẹ Xuân Hoa lập tức đi theo đám người đi nghe hòa thượng nơi này giảng kinh. Lý Phỉ không có hứng thú cái này, lấy cớ rút lui, Lý Mai đáng thương bị mẹ Xuân Hoa chộp tới nghe cùng.

Lý Phỉ nắm Nữ Nữu, cùng Đoạn Dật Sơn tản bộ trong chùa.

Cảnh sắc chùa miếu Hoàng gia rất tốt, Nữ Nữu chạy ở phía trước, Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn theo ở phía sau, thường thường nói vài câu.

Góc tường có chỗ ngoặt, Nữ Nữu nhanh như chớp chạy tới, Đoạn Dật Sơn vội vàng đuổi theo, chờ Lý Phỉ vượt qua, Đoạn Dật Sơn đã ôm Nữ Nữu đi lại bên này rồi.

“Mẹ! Công Tôn ca ca ở kia, con vừa mới nhìn đến!” Nữ Nữu nhu nhu cổ họng hô với Lý Phỉ hô.

“Ừ, Công Tôn đại nhân đang bên kia, hình như còn có Thanh Bình công chúa cũng ở.” Đoạn Dật Sơn cũng thấy được, nói với Lý Phỉ. Nói xong còn không quên vụng trộm quan sát Lý Phỉ phản ứng.

Lý Phỉ không chú ý tới Đoạn Dật Sơn tâm tư, chỉ là có chút kinh ngạc gặp phải Công Tôn, lại nghe Đoạn Dật Sơn nói có công chúa ở một bên, Lý Phỉ nhất thời tâm bất quáĩ nổi lên, “Công Tôn cùng công chúa là hai người ở chung?”

Thấy Lý Phỉ vẻ mặt hứng thú, Đoạn Dật Sơn nhất thời cảm thấy mình vừa rồi cẩn thận không có đạo lý.

Đoạn Dật Sơn khoe miệng co quắp nói: “Đúng vậy.” Nói xong lại nghĩ rồi tiếp tục nói: “Hoàng Thượng hình như quyết định gả Thanh Bình công chúa cho Công Tôn.”

“Mẹ, mẹ chúng ta đi tìm Công Tôn ca ca đi, đã lâu hẵn chưa đến xem Nữ Nữu!” Nữ Nữu làm sao quản Đoạn Dật Sơn tâm tư, lôi kéo tay Lý Phỉ đi qua.

Quả nhiên phía trước có hai thân ảnh, hai người đưa lưng về phía Lý Phỉ, Lý Phỉ thấy không rõ bộ dáng bọn họ, không khỏi có chút thất vọng, đó là thời cơ tốt lắm nhìn xem công chúa cổ đại rốt cuộc lớn trông thế nào. Công Tôn thế nhưng có thể lấy được công chúa, Lý Phỉ không khỏi nhớ tới khi mình mới gặp hẵn một bức cà lơ phát phơ.

“Công Tôn, ngươi có ý tứ gì! Ngươi cảm thấy ta không xứng với ngươi sao?” Một thanh âm ngây thơ vang lên, là Thanh Bình công chúa đối diện Công Tôn rống. Nghe thanh âm, bộ dạng Thanh Bình công chúa hẵn là không tệ đi.

“Công chúa là thiên kim chi khu, là vi thần trèo cao không dậy nổi.” Thanh âm Công Tôn lạnh lùng trả lời.

“Ý tứ của ngươi là không muốn thành thân với ta?!”

Công Tôn không trả lời, công chúa kia đại khái cảm thấy chịu nhục, chà chà chân, nói một câu “Công Tôn ngươi chờ đấy”, sau đó khóc chạy đi.

Lý Phỉ thấy công chúa kia chạy hướng bên này, trong lòng cả kinh muốn trốn tránh nhưng đã không kịp rồi, bởi vì công chúa kia đã nhìn thấy mình.

“Điều dân lớn mặt! Ngươi ở trong này nhìn cái gì?” Thanh Bình công chúa thũng ánh mắt giận trừng Lý Phỉ, cảm thấy mình vừa rồi mất mặt như vậy bị Lý Phỉ nhìn thấy, hơn nữa bị Công Tôn cự tuyệt, thẹn quá thành giận, không đợi Lý Phỉ trả lời, đi lại chuẩn bị cho Lý Phỉ một cái tát!

“Dừng tay!” Bên kia Công Tôn cũng thấy hô lên.

Bên này Đoạn Dật Sơn đã che ở phía trước Lý Phỉ, vì Lý Phỉ đã trúng một cái tát!

“Dật Sơn!”

“Dật Sơn ca ca!” Thanh Bình công chúa kinh hô.

“Ta không sao.” Đoạn Dật Sơn an ủi Lý Phỉ, vừa rồi là đánh tới ngực mình, căn bản không có chuyện gì. Quay đầu lại bái Thanh Bình công chúa nói: “Công chúa, vị này là thê tử vi thần, vừa rồi đi ngang qua, không biết công chúa tại đây, còn thỉnh công chúa thứ tội.”

Lý Phỉ cũng quỳ xuống theo, trong lòng đau đớn mình thật sự là không có đầu óc, vì sao vô giúp vui.

Công Tôn lúc này đã chạy tới quỳ xuống nói: “Đoàn phu nhân nói vậy không phải cố ý, có lẽ là đi qua thôi. Còn thỉnh công chúa đừng liên lụy vô tội.”

Thanh Bình trừng mắt nhìn Công Tôn, kéo Đoạn Dật Sơn đứng lên, “Dật Sơn ca ca người làm gì! Mau đứng lên! Ta không biết nàng là thê tử Dật Sơn ca ca, bằng không ta sẽ không làm thế!”

Lại nói với Công Tôn: “Người kêu cái gì! Người xem bản công chúa là kẻ không rõ lí lẽ à, liên lụy người vô tội sao! Hừ! Người cũng đứng lên đi. Còn có, người!”

Nói xong, nàng chỉ vào Lý Phỉ nói.

“Dật Sơn ca ca, sao người cũng ở đây?” Thanh Bình công chúa hỏi ngược lại, không đợi Đoạn Dật Sơn trả lời, tiếp tục nói: “Chuyện vừa rồi không được nói với Hoàng Đế ca ca, ta muốn tự mình nói. Còn có, Công Tôn Tín, Thanh Bình ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Nói xong liền chạy đi.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Công Tôn, thấy hắc vẻ mặt cười khổ.

“Không ngờ lại gặp được Công Tôn đại nhân ở đây!” Đoạn Dật Sơn đi đến phía trước Lý Phỉ, nhìn chăm chăm Công Tôn khách sáo nói.

“Ta hàng tháng đều đến miếu một lần. Nữ Nữ, đã lâu không gặp, có nhớ ta không đấy?” Công Tôn nói xong, ôm Nữ Nữ lại cười hỏi.

Nữ Nữ ôm cổ Công Tôn, còn thật sự gật đầu, thuận tiện lên án nói: “Vâng, có nhớ. Nhưng Công Tôn ca ca sao không đến xem Nữ Nữ!”

Công Tôn nhìn thoáng qua Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn bên cạnh nói: “Bởi vì ca ca bề bộn nhiều việc. ừm, hôm nay vừa vặn có thời gian, mang Nữ Nữ đi chơi được không?”

Nữ Nữ lập tức hoan hô, ôm cổ Công Tôn đi rồi.

Lý Phỉ cười nhìn Nữ Nữ ở trên người Công Tôn bính đáp, chuẩn bị theo sau, thấy Đoạn Dật Sơn còn đứng tại chỗ không hề có ý tứ muốn đi, kỳ quái nói: “Làm sao vậy? Không đi sao?”

Đoạn Dật Sơn nhìn thoáng qua Lý Phỉ, nhẹ nhàng ôm chăm Lý Phỉ, cười nói: “Được, chúng ta đi.”

Sao bỗng nhiên nở nụ cười? Lý Phỉ thấy mặc danh kỳ diệu, nhưng không nói gì thêm, đuổi kịp một lớn một nhỏ phía trước.

67. Chương 67

Công Tôn mang theo Nữ Nữ sẽ mất máu nhiều, chỉ cần gặp phải Công Tôn, Nữ Nữ sẽ đòi này muốn nọ, Công Tôn cũng không cự tuyệt. Rốt cục chơi một ngày Nữ Nữ mệt mỏi, tựa vào trong lòng Lý Phỉ mí mắt sụp xuống.

“Nữ Nữ mệt mỏi, hay là bây giờ mang tới sương phòng của ta đi.” Công Tôn thấy Nữ Nữ bộ dáng như vậy thì đau lòng nói.

Lý Phỉ nhìn Nữ Nữ, thấy hiện tại sắc trời còn sớm, mẹ Xuân Hoa còn chưa tính đi về, trước hết đi tới phòng Công Tôn cho Nữ Nữ ngủ một chút đi.

Thì ra Công Tôn bởi vì thường xuyên tới nơi này, cho nên nhà chúa cho Công Tôn một gian phòng.

Đặt Nữ Nữ lên giường, mấy người ra phòng ngồi ở trong sân.

“Bao lâu không gặp, Nữ Nữ lại lớn rồi.” Công Tôn mở miệng nói trước.

Lý Phỉ gật đầu, nhớ ngày đó Nữ Nữ còn nhỏ xíu, hiện tại đã như thế này. Nói tới đề tài này, Lý Phỉ phá lệ nói nhiều, thao thao bất tuyệt.

“Khụ khụ, ừm, Phỉ Nhi, chúng ta hẳn là đi tìm mẹ thôi, có lẽ bà muốn tìm chúng ta trở về đấy.” Đoạn Dật Sơn thấy hai người trò chuyện với nhau thật vui vội nói ngắt lời.

Lý Phỉ nhìn sắc trời, không tính đã muộn, hẳn là không vội mà trở về đi. Chỉ là Đoạn Dật Sơn đã nói như vậy, Lý Phỉ gật đầu.

“Bây giờ còn sớm, cách đại sư giảng đạo xong còn một chút thời gian nữa, huống chi Nữ Nữ vừa mới ngủ, vẫn nên ngồi một hồi nữa đi.” Công Tôn khiêu khích liếc Đoạn Dật Sơn một cái, cười nói với Lý Phỉ.

“Người nói cũng phải, Dật Sơn, chúng ta ở ngồi lại đi, vừa rồi đi tới rất mệt mỏi đấy.”

Đoạn Dật Sơn nghe nàng nói như vậy đành phải gật đầu.

“Công Tôn đại nhân, vừa rồi Thanh Ninh công chúa nói như vậy, người không sao chứ?”

Nói chưa hết lời đã thấy Công Tôn mặt cứng ngắc một chút, Đoạn Dật Sơn cười nhìn chằm chằm Công Tôn.

Lý Phỉ nghe đến đó cũng có chút lo lắng, vừa rồi gặp Thanh Bình công chúa, hình như có chút điều ngoa, hơn nữa nàng nói như vậy, Hoàng Thượng sẽ không tìm Công Tôn phiền toái chứ?

“Đúng vậy, không sao chứ.”

“Không sao.” Công Tôn thấy Lý Phỉ vẻ mặt có chút lo lắng, trong lòng lại là vui vẻ, nghĩ nghĩ, vẫn nhìn Lý Phỉ nói: “Hoàng Thượng cố ý gả công chúa cho ta, chỉ là ta không có tâm tư kia. Hiện tại nói rõ cũng tốt, miễn cho lắm người lắm mình.”

Lý Phỉ nghe xong gật đầu, nếu biết mình không thích đối phương, vẫn nên nói rõ ràng mới tốt.

“Nhưng thoát nhìn công chúa không tệ lắm, sao người lại không có hứng thú?” Lý Phỉ nói giọng hỏi.

Vừa rồi tuy rằng là nhìn thấy công chúa khóc chạy đến, nhưng bộ dáng cũng là lê hoa đái vũ, thậm chí mềm mại, nhìn rất xinh đẹp, còn là công chúa nữa.

“Có một số người nhìn không tệ, nhưng cũng phải cần là người người thích.” Công Tôn trầm mặc một hồi nhìn Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn nắm tay nhau, khuôn mặt tuấn dật tràn ngập cô đơn.

Tình cảnh đột nhiên trầm mặc. Lý Phỉ thấy trên người Công Tôn tản ra hơi thở đau thương, nhất thời không rõ, nhưng lại suy nghĩ cẩn thận cái gì, nhất thời cũng không nói.

Đoạn Dật Sơn nhìn Công Tôn một cái, giơ tay ra cầm tay Lý Phỉ nói với Công Tôn: “Công Tôn đại nhân tướng mạo đường đường, tài hoa hơn người, nhìn khắp triều đình, không có ai vượt qua đại nhân người, nói vậy không lâu sau sẽ tìm được người người muốn thôi.”

Nói xong còn nói với Lý Phỉ: “Chúng ta vẫn nên đi về trước đi.”

Lý Phỉ nghe xong gật đầu, muốn nói lời hẹn gặp lại Công Tôn, nhưng lại nhớ tới lời vừa rồi, nhất thời trầm mặc. Xoay người đi theo Đoạn Dật Sơn rời đi.

Nhìn thân ảnh hai người cùng nhau rời đi, Công Tôn nhin xuống ghen tuông trong lòng quay cuồng, cúi đầu lẩm bẩm: “Ta còn có thể tìm được người mình muốn sao?”

Trở lại Đoạn phủ, Lý Phỉ bảo mẹ Xuân Hoa và Lý Mai về sân, mẹ Xuân Hoa lôi kéo Lý Phỉ không cho nàng rời đi.

Lý Phỉ đang kỳ quái thì thấy mẹ Xuân Hoa lấy ra một cái hương bao, vụng trộm đưa cho Lý Phỉ.

“Đây là ta cầu đại sư kia, nghe nói rất linh, con cầm lại đi pha trà uống, nhớ rõ nhất định phải uống hết.” Mẹ Xuân Hoa lặng lẽ nói, thấy Lý Phỉ không hiểu còn giải thích: “Đây là linh phù cầu tử, nghe nói linh phù này thực linh nghiệm, con nhận lấy đi.”

Lý Phỉ vẻ mặt có chút phức tạp nhìn linh phù trong tay, hỏi: “Ngài đi chùa miếu là để cầu linh phù.”

Mẹ Xuân Hoa một bộ đương nhiên, “Đúng vậy, không phải con gả vào lâu như vậy còn không có đứa nhỏ sao? Cô gia tốt như vậy, trong nhà cũng tốt, nếu con không có đứa nhỏ ở bên người, khẳng định là không được. Ta lần này đến là vì cái này.” Nói xong lại luôn dặn dò Lý Phỉ nhất định phải uống.

Lý Phỉ cầm hương bao trở lại trong phòng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tuy rằng mình không tin ăn cái gọi là linh phù này có thể có đứa nhỏ, nhưng nghĩ đến mẹ Xuân Hoa đặc biệt chạy đến đây, lên chùa miếu trên núi xin linh phù cầu tử cho mình, Lý Phỉ trong lòng vừa chua vừa chát.

Kỳ thật mẹ Xuân Hoa trừ ham món lợi nhỏ, thoáng ích kỷ một ít, vẫn là mẹ ruột Xuân Hoa, mặc kệ nói như thế nào, bà vẫn hy vọng nữ nhi mình tốt.

Lý Phỉ cẩn thận cất phù hương bao tới đáy hòm.

Ngày hôm sau Đoàn phu nhân phái người đến gọi Lý Phỉ đi qua, thuận tiện cũng mang mẹ Xuân Hoa và Lý Mai đi qua.

Lý Phỉ vào phòng đã thấy một đám người ngồi ở chỗ kia, những người này đều là thân tộc Đoàn Dật Sơn, cũng có không ít từng muốn kết giao với mình, nhưng bởi vì là có mục đích, cho nên Lý Phỉ kính nhi viển chỉ với bọn họ.

Lý Phỉ biết Đoàn lão phu nhân thường thường hay gọi thân tộc đến Đoàn phủ, tăng tiến một chút cảm tình, mà Lý Phỉ bình thường đều phải lại đây làm bồi.

Mẹ Xuân Hoa vẫn thật cao hứng, thấy những người này quần áo hoa lệ, nghĩ đến đều là một ít quan phu nhân đi, cho nên vẻ mặt cười cười đi qua.

Một phụ nhân đứng lên trước, kéo mẹ Xuân Hoa đi qua, cười nói với Lý Phỉ: “Các người là người trẻ tuổi, đều qua bên kia chơi đi, chúng ta những người này ở trong này tán gẫu.”

Đám phu nhân kia cũng hòa theo, Lý Phỉ nghĩ, mình xác thực không có hứng thú với chuyện của mấy phụ nhân này nên cũng đồng ý, mang theo Lý Mai đi chỗ mấy cô nương đợi gả bên cạnh.

Những người này thân phận không cao như Lý Phỉ, ở nhà cũng nghe nói, biết trong tộc mình đều dựa vào Đoàn phủ, Đoàn Dật Sơn, không dám đắc tội Lý Phỉ, thấy Lý Phỉ lại đây tự nhiên là trên mặt tươi cười. Nhưng Lý Phỉ không có tự cao tự đại, cho nên rất nhanh hòa hợp với đám người đó.

“Phu nhân, nghe nói người dùng là nước hoa hoa hồng?” Các nàng tán gẫu đều là một ít chuyện khuê các nữ tử yêu thích, nước hoa tự nhiên cũng là đề tài các nàng nói. Một cô nương tuổi còn trẻ thấy Lý Phỉ thân thiết bèn lớn mật hỏi.

Lý Phỉ nhìn mọi người một chút, thấy các nàng đều là vẻ mặt chờ đợi, nghĩ là muốn nhìn một chút nước hoa hoa hồng của Lý Phỉ, dù sao các nàng muốn mua cũng không có chỗ nào bán.

Lý Phỉ gật đầu, “Là có một lọ.”

Cô nương kia nghe xong vẻ mặt vui vẻ, lớn mật đưa ra yêu cầu: “Chúng ta có thể nhìn xem không?”

Lý Phỉ cười lắc đầu, “Hôm nay ta không mang đến, nhưng muội muội ta cũng có một lọ, hôm nay vừa vặn dùng, các người đến xem đi.”

Bởi vì Lý Phỉ thân phận cao, cho nên những người này có chút khinh thường Lý Phỉ thân thế, nhưng ngại cho gia tộc hoặc là cha mẹ dặn dò, tự nhiên là hữu hảo với Lý Phỉ. Nhưng đối với Lý Mai thì bất đồng, không có thân phận ở đó, các nàng không có hứng trí tán gẫu cùng Lý Mai cái gì. Cho nên Lý Mai ở trong này lâu như vậy vẫn bị bỏ qua.

Quả nhiên cô nương này nghe xong vẻ mặt hưng trí tiến lên, muốn Lý Mai lấy ra cho các nàng nhìn.

Lý Mai thấy nhiều người như vậy nhìn mình, có chút ngượng ngùng cười, thật cẩn thận lấy ra một lọ nước hoa hoa hồng. Đây là Lý Phỉ đặc biệt tìm Diêu Mạn lấy cho Lý Mai.

Các cô nương thấy thật sự là nước hoa hoa hồng, một cái lớn mật đưa ra yêu cầu muốn xem một chút, Lý Mai hào phóng cho các nàng xem. Các nàng cầm ngửi thấy một chút, đều tán thưởng nước hoa thanh nhã, vẻ mặt hâm mộ nhìn Lý Mai, tự nhiên cũng có người cùng nàng tán gẫu.

“Ha ha ha...” Đột nhiên phòng ở bên chỗ phu nhân cười rộ lên, Lý Phỉ nghiêng đầu vừa thấy, các phụ nhân này đều che miệng cười, trong đó một người cười khoa trương nhất, lại thấy bọn họ đều nhìn chằm chằm mẹ Xuân Hoa cười, tuy rằng che miệng, hoặc là nghiêng đầu, nhưng trên mặt không che giấu được trào phúng.

Lại nhìn mẹ Xuân Hoa, đại khái cũng biết mình bị người ta cười nhạo, có chút chân tay luống cuống ngồi ở chỗ kia, trên mặt lại vẫn lộ vẻ cười, thật là mang theo lấy lòng, ý tứ cầu xin. Lý Phỉ trong lòng chợt lạnh, lạnh lùng nhìn những người đó, những người đó đại khái cũng chú ý tới ánh mắt Lý Phỉ, đều ngừng cười, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Một lát sau, Đoàn phu nhân một bên mở miệng hóa giải xấu hổ, “Vừa rồi chúng ta nói tới đâu?”

Phụ nhân bên cạnh lập tức đáp: “Nói đến cửa hàng nước hoa Khánh Tường.”

“Nói nước hoa không có ý tứ gì, tứ tử, vị kia nhà người không phải hoài đứa nhỏ sao? Thật sự chúc mừng!”

Nghe Đoàn phu nhân nói như vậy, mọi người hiểu được, đều hòa theo nói sang chuyện khác.

Thấy bên kia lại bắt đầu tán gẫu, Lý Phỉ nhìn thoáng qua, biết hiện tại không phải thời điểm mang mẹ Xuân Hoa đi, đành phải đợi cho yến hội chấm dứt.

Đến khi yến hội chấm dứt, Lý Phỉ đưa mẹ Xuân Hoa trở về, nghĩ đến chuyện lúc trước phát hiện vội hỏi: “Vừa rồi bọn họ không nói gì thêm chứ?”

Mẹ Xuân Hoa từ khi trở về giống như có tâm sự lắc đầu nói: “Không nói gì thêm.”

Một lát sau mẹ Xuân Hoa lại nói: “Đại quan kinh thành này có phải đều có ba vợ bốn nàng hầu hay không?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?” Đột nhiên hỏi cái này?

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là nghe bọn họ nói nên tò mò.” Nói xong mẹ Xuân Hoa vụng trộm nhìn Lý Phỉ một cái, nhỏ giọng nói: “Vậy cô gia lúc đó chẳng phải đại quan?”

Lý Phỉ không nghe rõ lại hỏi một lần, thấy mẹ Xuân Hoa không muốn nói nên không có hỏi lại, cũng không để ở trong lòng. Bởi vì nàng suy nghĩ chuyện hôm nay phát sinh.

Hôm nay người sáng suốt đều thấy, biết mẹ Xuân Hoa khẳng định không cẩn thận làm sai chuyện gì, cho nên mới cười nhạo như vậy, bà là mẹ đẻ mình, những người đó đều biết, lại vẫn đường đường chính chính cười nhạo, mà Đoàn phu nhân dường như cũng phóng túng trong đó.

Đoàn phu nhân suy nghĩ cái gì, đánh mất mặt mình, mặt của bà ta cũng không tốt tý nào.

Đoàn phu nhân suy nghĩ cái gì, Lý Phỉ rất nhanh sẽ biết.

Không quá hai ngày, mẹ Xuân Hoa nói muốn ra ngoài xem, Lý Phỉ phái người đi cùng, bị bà cự tuyệt, nói muốn tự mình đi một chút, sẽ không buộc.

Chờ khi mẹ Xuân Hoa trở về mang theo một người đã trở lại.

Lý Phỉ nghe hạ nhân báo cáo nói mẹ Xuân Hoa mang theo cô nương xa lạ trở về, làm cho người ta dò xét một chút mới biết được, mẹ Xuân Hoa hôm nay đi tới chỗ bọn buôn người kia, mua cô nương trở về.

Vì sao muốn mua cô nương về? Làm nha hoàn à?

Đoạn phủ có nha hoàn chăm sóc bà, bà không cần thiết phải ở kinh thành mua cái nha hoàn. Phải biết rằng kinh thành cái gì cũng quý hơn nơi khác. Hơn nữa mẹ Xuân Hoa cũng luyến tiếc tiền mua hạ nhân đến dùng.

Lý Phỉ nghĩ nghĩ, vẫn nên quyết định đi xem mẹ Xuân Hoa.

“Mẹ, người hôm nay mua cái nha hoàn về?” Lý Phỉ còn không có hỏi, Lý Mai đã mở miệng.

“Kia không phải là nha hoàn.” Mẹ Xuân Hoa lần này khí thế không có chừng như vậy, nhỏ giọng nói.

“Không phải nha hoàn? Vậy nàng là ai a?”

“Ai, con cái cô nương gia không hiểu, đừng hỏi!” Mẹ Xuân Hoa hiển nhiên không muốn trả lời, nói xong khoát tay cho Lý Mai đi. Vừa quay đầu thấy Lý Phỉ đã ở, nhất thời biểu tình có chút ngưng ngùn.

“Mẹ, nghe nói người mang theo cái cô nương lại đây, vẫn nên nói rõ ràng người nọ là ai, dù sao Đoạn phủ không cho phép người lai lịch không rõ vào.”

Lý Phỉ kỳ thật biết lai lịch nha hoàn kia, chẳng qua là cách bọn buôn người mua nha hoàn về, nhưng thấy mẹ Xuân Hoa hiện tại cái dạng này, giống như giấu diếm cái gì. Lý Phỉ cảm thấy cần phải hỏi rõ ràng mới tốt.

Mẹ Xuân Hoa trầm mặc nửa ngày, nhưng vẫn gật gật đầu, gọi nha hoàn kia đi ra.

“Đây là Thúy Hoa.”

Mẹ Xuân Hoa chỉ vào nha đầu trước mắt diện mạo xấu xí nói.

Nha hoàn kia chỉ ngây ngốc quỳ xuống dập đầu với Lý Phỉ.

Lý Phỉ không cho nàng đứng lên, chỉ nhìn mẹ Xuân Hoa, muốn bà thuyết minh nguyên nhân.

Mẹ Xuân Hoa ấp a ấp úng nói: “Ta, ta nghĩ đưa nàng cho con. Nếu con còn không có đứa nhỏ, để cho nàng có đứa nhỏ, mình mang theo, ta nghe những người đó đều làm như vậy ...”

Lý Phỉ một đoàn lửa giận dặt ở trong lòng, sau khi nghe được nhất thời tiêu tán.

Nàng thở dài một hơi nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ nói với người như thế nào?”

Mẹ Xuân Hoa mới chậm rãi nói ra chuyện hai ngày trước.

Thì ra ngày tụ hội hôm đó, các phu nhân này nạp tiểu thiếp ở nhà mình, chuyện tiểu thiếp sinh đứa nhỏ, mẹ Xuân Hoa mới biết được kinh thành là cái dạng này.

Đại quan gia đều có tiểu thiếp, các phu nhân này tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng vẫn cắn răng nạp thiếp cho trượng phu khai chi tán Diệp, được cái mỹ danh rộng lượng, kỳ thật trong lòng cũng không chịu nổi.

Mẹ Xuân Hoa nghe xong cũng lo lắng tình cảnh Lý Phỉ, dù sao cô gia còn không nạp thiếp, hơn nữa bụng Lý Phỉ còn không có phản ứng, nghe được họ nói, nếu không có đứa nhỏ, vậy ở sống rất khó khăn.

Đoàn phu nhân bên cạnh cũng ngậm tởm, Đoàn phủ con nói dòng đơn bạc, muốn Lý Phỉ rộng lượng một chút, nạp cái thiếp cái gì, vì Đoàn phủ khai chi tán Diệp.

Mẹ Xuân Hoa càng nghe càng lo lắng, những người đó không có lòng tốt gì, mượn Đoàn phu nhân để cừ nữ nhi mình.

Mẹ Xuân Hoa một bên đương nhiên là lo lắng suông, nhưng trong đó vẫn là có người tốt bụng, lén lút nói với mẹ Xuân Hoa kinh nghiệm của mình.

Chính là mua cái nhìn có thể sinh dưỡng, hoặc là nha hoàn chân thành bên người, không cần quá xinh đẹp, miễn cho kéo chính thể xuống, lại mang theo người nợ bên người mình, tương lai cho nàng hoài đứa nhỏ, để nàng làm thiếp, mình nuôi đứa nhỏ, nuôi ở danh nghĩa của mình.

Mẹ Xuân Hoa nghe cảm thấy thực có đạo lý, vì thế mà bắt đầu xem xét, bà trước hết nghĩ đến chính là nha hoàn bên người Lý Phỉ, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy các nàng rất đẹp mặt, nếu cô gia thích các nàng, vậy Lý Phỉ không một chết à.

Lý Phỉ nghe đến đó có chút dở khóc dở cười, khó trách mấy ngày nay Thanh Mai Phán Hạ nói với mình, mẹ Xuân Hoa nhìn mình thật dọa người, thì ra là đang xem xét chọn người.

Cuối cùng mẹ Xuân Hoa chỉ cần mình đi ra ngoài mua cái trông không được tốt lắm, nhìn thành thật trở về, nhưng thật đúng là cho bà mua được.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua Thúy Hoa quỳ trên mặt đất, trong lòng nói là thành thật, nhưng là cũng quá thành thật rồi.

Nghĩ đến những người đó đặc biệt nói với mẹ Xuân Hoa những lời này, còn có thái độ của Đoàn phu nhân, Lý Phỉ không khỏi nhú mày.

Nói xong mẹ Xuân Hoa nhìn Lý Phỉ một cái, thấy Lý Phỉ cau mày, nghĩ là Lý Phỉ không muốn thì sốt ruột: “Tiểu Phỉ, ta biết con không muốn, nhưng nếu không làm như vậy, tương lai sẽ không dễ chịu lắm. Cô gia là đại quan, khẳng định sẽ nạp thiếp, con phải có đứa nhỏ bên người, bằng không...”

“Được rồi, con đã biết.” Lý Phỉ đánh gãy lời của mẹ Xuân Hoa, thấy mẹ Xuân Hoa còn muốn muốn nói gì, lập tức nói ba phải: “Chuyện này người không cần quan tâm, ta sớm đã có quyết định.”

Mẹ Xuân Hoa nghe xong không nói chuyện này nữa, dù sao nếu Lý Phỉ tự mình có tính tốt nhất, nàng có nhiều chủ ý hơn mình nhiều.

“Vậy Thúy Hoa thì sao?” Mẹ Xuân Hoa nhìn Thúy Hoa một bên, nghĩ tới tiền nong này, nhất thời thẹn đau.

Lý Phỉ thấy bà biểu tình đó, đương nhiên biết bà suy nghĩ cái gì, nhất thời nở nụ cười.

“Người mang về đi, cho nàng đi hầu hạ người đi.”

“Không được!” Mẹ Xuân Hoa lập tức xua tay cự tuyệt, “Ta có tay có chân, không cần người khác tới hầu hạ, vẫn là đem nàng bán đi.”

Xem ra mẹ Xuân Hoa vẫn muốn tiền này!

Thúy Hoa một bên nghe hai người nói chuyện, đại khái cũng hiểu được hai người muốn bán nàng một lần nữa, nhất thời quỳ trước mặt mẹ Xuân Hoa khóc hô: “Lão phu nhân, xin người đừng bán ta, ta có thể làm việc, cầu người đừng bán ta!”

Thúy Hoa nghĩ đến chuyện mình bị bán bị thắm, thật vất vả mới được người tốt mua đi, nếu lại về nơi đó, tương lai bị bán tới địa phương xấu xa gì còn không biết đâu!

Nghĩ đến đây, Thúy Hoa khóc càng thương tâm.

Lý Phỉ thấy nàng bộ dáng này có chút không vui, quát lớn: “Im miệng!”

Thúy Hoa bị Lý Phỉ rống như vậy, sợ tới mức ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ thấy trên mặt nàng nước mũi nước mắt không phân rõ, chỉ một bộ ngây ngốc, trong lòng thở dài một hơi.

“Thúy Hoa, ngươi không muốn bị bán?”

Thúy Hoa gật gật đầu, “Phu nhân, ta cái gì cũng có thể làm, cầu người đừng bán ta...”

Nói xong lại muốn khóc, Lý Phỉ đánh gãy nàng, “Nếu không muốn bị bán cũng được, ngươi chịu khó nghe lời vị lão phu nhân này mua ngươi, bằng không ngươi biết sẽ bị bán tới chỗ nào!”

Thúy Hoa thấy ánh mắt Lý Phỉ lạnh như băng, run thân mình, quỳ trên mặt đất nói: “Ta biết, phu nhân, ta nhất định nghe lời lão phu nhân! Nhất định sẽ nghe lời lão phu nhân!”

Lý Phỉ gật đầu, mua người thành thật một chút, cho nàng về hầu hạ mẹ Xuân Hoa, giúp trong nhà cũng không tệ.

Mẹ Xuân Hoa nghe Lý Phỉ ý tứ chính là muốn mua Thúy Hoa, định cự tuyệt, Lý Phỉ đánh gãy lời bà, “Ngài mang nàng về đi, xem như ta mua cho ngài.”

Mẹ Xuân Hoa nghe Lý Phỉ nguyện ý bỏ tiền thì không cự tuyệt nữa. Nếu trở về người khác biết đây là nữ nhi mua về hầu hạ mình, còn không hâm mộ chết sao. Nghĩ đến đây, mẹ Xuân Hoa cười đến miệng không thể ngậm lại!

68. Chương 68

Chỉ đợi nửa tháng, mẹ Xuân Hoa lo lắng Toàn Nhi và Tuệ tử muội ở nhà, vì thế chuẩn bị mang Lý Mai trở về. Lý Mai luyến tiếc Lý Phỉ, lần đầu tiên cường ngạnh hàn huyền một buổi tối với Lý Phỉ, ngày hôm sau đỏ hồng mặt đi ra.

“Tiểu Mai, ngân phiếu tự muội cầm, ta không biết mình khi nào thì mới có thể về đó, tiền này để dùng khi gấp, ta sớm cho mẹ rồi, chỗ này tự muội cầm đừng nói cho mẹ, còn có, nếu thiếu tiền hoặc là có chuyện khác, phải đi tìm Hồ thúc, Hồ thúc sẽ nói cho ta biết.”

Lý Mai cầm ngân phiếu Lý Phỉ cho, nghe Lý Phỉ dặn dò, nhất thời ánh mắt lại đỏ, anh anh khóc lên.

Chờ bọn họ lúc rời đi, Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn đều đi tiễn bọn họ, dặn dò thị vệ hộ tống.

Khi bọn họ đi rồi, Lý Phỉ kéo Đoạn Dật Sơn vào trong nhà.

“Chàng làm cái gì! Ban ngày ban mặt!”

Lý Phỉ giữ chặt cái tay lộn xộn của Đoạn Dật Sơn gắt giọng. Chỉ là một buổi tối không gặp thôi, từ sáng hôm nay đã bãi một bộ mặt bất mãn.

“Ai, ta muốn nói chuyện đứng đắn với chàng đây, chàng đừng tay!”

Đoạn Dật Sơn nghe xong ừ một tiếng, một tay kéo lấy Lý Phỉ cuốn đi qua, làm Lý Phỉ nằm ở trong lòng hắn.

“Chuyện chàng đánh mất chức quan đã nói với mẹ chưa?”

“Nói, làm sao vậy?” Đoạn Dật Sơn thường thức tóc Lý Phỉ, đặt ở trên mũi người người, không chút để ý nói.

“Vừa mới mẹ và lão thái thái tìm ta nói việc này. Bọn họ muốn ta nói cho chàng, bảo chàng nghĩ biện pháp, hoặc là chủ động đi nhận tội, Hoàng Thượng và chàng quan hệ hảo, hẳn là có thể phục nguyên chức quan.” Nói xong nàng liếc mắt Đoạn Dật Sơn một cái, thấy Đoạn Dật Sơn không có quá lớn phản ứng gì.

Đoạn Dật Sơn nghe xong buông tay thở dài một hơi, “Ta đã nói rõ ràng với họ rồi, chính mình bị miễn chức, muốn mượn người sợ là rất khó, bọn họ, ai!”

Lý Phỉ nghe xong cũng hiểu được Đoạn Dật Sơn bất đắc dĩ.

Từ khi Đoạn Dật Sơn miễn chức, người đến Đoạn phủ ít đi, ngay cả thân tộc bình thường thường xuyên đến Đoạn phủ tụ hội cũng ít rất nhiều, không ít đến, cũng ngầm châm chọc, đối đãi với mình so với lúc trước đúng là cách biệt một trời.

Lý Phỉ không sao, dù sao trước kia thái độ người ta đối đãi với mình cũng không tốt, Đoạn lão phu nhân và Đoàn phu nhân trong lòng khó tránh khỏi có chút chênh lệch cảm.

“Chuyện này nàng đừng quan tâm, ta ngày mai sẽ nói với họ.” Đoạn Dật Sơn nói.

Lý Phỉ nghĩ rồi gật đầu. Tuy rằng Đoạn lão phu nhân nói, Đoạn Dật Sơn theo Tứ hoàng tử từ lúc không đăng cơ vẫn duy trì hân, cùng hân cũng là bằng hữu chơi từ nhỏ tới lớn, tuy rằng nói như vậy, Lý Phỉ biết để vương vô tình, so sánh với ngôi vị hoàng đế, hữu tình thân tình này không tính được là cái gì.

Kỳ thật Đoạn Dật Sơn trong lòng cũng không chịu nổi đi. Mấy ngày nay Đoạn Dật Sơn tuy rằng giống như trước sớm thức dậy luyện kiếm, sau đó trên cơ bản trừ đọc sách, chính là dạy Nữ Nữ đọc sách, hoặc là chơi cùng Nữ Nữ và Lý Phỉ. Đột nhiên ở nhà nhất định làm cho Đoạn Dật Sơn thực không quen đi.

Vốn có hùng tâm tráng chí, vì nước đền đáp, nhưng sự thật luôn bất đắc dĩ, hảo hữu tốt nhất cũng không đứng ở bên mình.

Lý Phỉ trong lòng nổi lên đau lòng, nàng gắt gao ôm Đoạn Dật Sơn nói: “Dật Sơn, mỗi ngày sống cuộc sống như vậy, chàng có cảm thấy thực không thú vị hay không?”

Cuộc sống bình thản như vậy, đối với một người trường kỳ ở chiến trường, sống trong quân đội, Đoạn Dật Sơn nhất định hội không quen, thậm chí không thích đi.

Đoạn Dật Sơn đột nhiên giơ tay đến mặt Lý Phỉ, vuốt cái mũi Lý Phỉ, cái trán, hai má, tay hắn rộng dày, trường kỳ luyện kiếm, có vết chai thật dày, có chút thô, nhưng cũng rất ấm áp, an ổn lòng người.

“Nàng biết không? Trước khi gặp nàng, ta chưa từng có nghĩ muốn sống cuộc sống như vậy, nhưng hiện tại ta lại vui vẻ chấp nhận.”

Nói xong Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ, yết hầu phát ra thỏa mãn tiếng thở dài: “Ta chưa từng có thỏa mãn cuộc sống giống như bây giờ, có nàng và Nữ Nữ, còn có những đứa nhỏ trong tương lai của chúng ta.”

Lý Phỉ ánh mắt lập tức ươn ướt, nàng vui đầu ở trong lòng Đoạn Dật Sơn, hy vọng thời gian đình chỉ ngay tại giờ khắc này.

Ngày hôm sau Đoàn Dật Sơn chủ động tìm lão phu nhân và phu nhân nói chuyện tới trưa, cuối cùng giữa trưa lão phu nhân không đi ra ăn cơm, phu nhân không có bộ dạng muốn ăn đã sớm rời đi.

Lý Phỉ lo lắng nhìn Đoàn Dật Sơn, Đoàn Dật Sơn lắc đầu với Lý Phỉ, nắm tay Lý Phỉ nói: “Không có việc gì, lát nữa ta đưa đồ ăn đi qua. Ai, họ cũng nên quen cuộc sống như vậy.”

Đoàn Dật Sơn đi đưa cơm, Lý Phỉ nói với hần mình muốn ra ngoài một chuyến, Đoàn Dật Sơn gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ra Đoàn phủ, Lý Phỉ ngồi kiệu thẳng đến y quán. Không vì cái khác, chính là muốn nhìn mình vì sao không mang thai.

Có người, như Đoàn phu nhân, mẹ Xuân Hoa đều lo lắng chuyện mình mang thai, tuy rằng một người là lo lắng cho mình, một người là lo lắng con nối dòng.

Lý Phỉ vốn không nóng nảy, nhưng sự thật cổ đại xảy ra trước mặt, là mình không có đứa nhỏ, đến lúc đó mình và Đoàn Dật Sơn căn bản không có khả năng có tương lai, ai cũng sẽ không cho phép.

Hồng chi Đoàn Dật Sơn giống như cũng thực chờ mong có đứa nhỏ, Lý Phỉ cũng muốn có đứa nhỏ của hai người. Cho nên lần này nhân dịp Đoàn Dật Sơn không ở, tìm cái đại phu nhìn xem.

Đại phu bắt mạch nửa ngày sờ râu nói: “Chúc mừng phu nhân, ngài có thai!”

Lý Phỉ sửng sốt một chút, “Ông nói cái gì?”

“Ta nói phu nhân, chúc mừng ngài có thai.”

Phán Hạ ở một bên đã mừng rỡ miệng không thể ngậm, cười nói Lý Phỉ: “Thiếu phu nhân, người có thai! Đoàn phủ có tiểu thiếu gia!”

Lý Phỉ một hồi lâu mới tiêu hóa được câu nói kia, nàng nhẹ nhàng sờ bụng mình, bên trong thể nhưng có cái tiểu sinh mệnh.

“Đã bao lâu?” Lý Phỉ hỏi.

“Có hơn một tháng, phu nhân, ta mở cái phương thuốc cho ngài, ngài phải đúng hạn uống thuốc!”

Hơn một tháng? Lý Phỉ nghĩ lại, thực tại có hơn một tháng, tháng vừa rồi còn không có kinh, vốn tưởng rằng có vấn đề tới trễ vài ngày, không ngờ là mình mang thai.

Lý Phỉ trong lòng vui sướng, không quan hệ tới khác, chính là vui mừng của người mẹ. Lý Phỉ cho Phán Hạ thanh toán tiền, mình ngồi cỗ kiệu về Đoàn phủ.

Đoàn Dật Sơn còn không trở về, Lý Phỉ thường sờ bụng, nghĩ nếu Đoàn Dật Sơn biết mình hoài đứa nhỏ sẽ thế nào? Cao hứng đi?

Chừng một canh giờ sau Đoàn Dật Sơn mới trở về. Thấy biểu tình hần không nhẹ nhàng, Lý Phỉ lo lắng vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Đoàn Dật Sơn mỗi một lắc đầu nói: “Không có việc gì, ta đã nói với bọn họ rồi, sẽ không có chuyện gì.”

“Phỉ Nhi!” Đoàn Dật Sơn lập tức ghé vào người Lý Phỉ, làm Lý Phỉ hoảng sợ, “Ta cảm thấy như vậy rất mệt mỏi. Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Lý Phỉ nghe hần nói như vậy càng đau lòng.

Đoàn phủ chỉ có Đoàn Dật Sơn là nam đinh, lão phu nhân và phu nhân, sở hữu hy vọng Đoàn phủ đều ký thác ở trên người Đoàn Dật Sơn, ép tới hần không thở nổi.

“Được, chúng ta đi ra ngoài một chút.” Nói xong đứng lên muốn kéo Đoàn Dật Sơn.

Đoàn Dật Sơn nhìn Lý Phỉ đột nhiên nở nụ cười, “Ta là nói, nghĩ như trước kia, chúng ta ngồi xe ngựa cùng nhau đi nơi nơi một chút.”

Lý Phỉ vừa nghe trong lòng vui vẻ kinh hỉ hỏi: “Là rời khỏi kinh thành sao?”

Đoạn Dật Sơn cười gật đầu, “Đúng vậy, ở kinh thành quá mệt mỏi, đi ra ngoài đi.”

Nhưng nghĩ đến Đoạn lão phu nhân và Đoạn phu nhân, bọn họ khẳng định là không cho phép, trong lòng tràn đầy vui mừng nhất thời biến mất.

Đoạn Dật Sơn đương nhiên biết Lý Phỉ lo lắng, “Ta đã nói với bọn họ rồi, bọn họ cũng đồng ý .”

Lý Phỉ nhào vào trong lòng Đoạn Dật Sơn, khanh khách cười không ngừng.

“Dật Sơn, ta cũng muốn nói cho chàng một sự kiện...” Lý Phỉ mới ra miệng đã ngừng lại. Nếu Đoạn Dật Sơn biết mình mang thai, khẳng định sẽ không nguyên ý xa nhà, để mình ngốc ở kinh thành dưỡng thai, như vậy lúc này đây cơ hội tốt sẽ bỏ lỡ, không biết khi nào thì mới có cơ hội. Nghĩ đến đây Lý Phỉ ngừng miệng.

“Chuyện gì?” Đoạn Dật Sơn hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì, vừa rồi lập tức đã quên, ha ha.” Lý Phỉ ngây ngô cười giả ngu.

Đoạn Dật Sơn có chút bất đắc dĩ cười cười không hỏi lại.

Vì thế mấy ngày kế tiếp, Lý Phỉ vội vàng thu thập này nọ. Thuận tiện dẫn dò Phán Hạ không được nói ra chuyện mình mang thai. Phán Hạ vẻ mặt lo lắng, khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, người vừa mới hoài tiểu thiếu gia, vẫn nên đứng ở trong phủ đi.”

Lý Phỉ âm thầm phiên một cái xem thường, tiểu thiếu gia? Phán Hạ giống như nhận định trong bụng mình nhất định là tiểu thiếu gia, vẫn hô tiểu thiếu gia tiểu thiếu gia.

Trước đây vì tình cảnh Lý Phỉ cũng hy vọng là đứa bé nam, nhưng hiện tại mình thực sự mang thai, nam hay nữ, trong lòng mình đều là giống nhau, đối với nó tràn đầy tình thương của mẹ.

“Không sao, ta sẽ cẩn thận.”

Kỳ thật nếu dùng không gian đi lữ hành như vậy tốt nhất. Không gian không chỉ rộng, cái gì cũng có thể để, có thể để giường, ở bên trong không cần lo lắng trời mưa, có nguy hiểm cái gì, nhưng không gian không thể công bố, chính là Đoạn Dật Sơn, Lý Phỉ cũng không dám nói, không biết giải thích như thế nào.

Rất cục sở hữu gì đó đều chuẩn bị thỏa đáng, Lý Phỉ lần này còn chuẩn bị một cái lều trại. Đây là nàng bảo người may suốt đêm, bởi vì không có vải bạt, cho nên, Lý Phỉ dùng là thuộc da, đây hiển nhiên không kém vải bạt, chờ làm thành bộ dáng Lý Phỉ muốn, Lý Phỉ lấy ra cho Đoạn Dật Sơn xem.

Đoạn Dật Sơn mới gặp thứ này tràn đầy ngạc nhiên, Lý Phỉ gọi người khởi động cho hắn xem nói: “Nếu chúng ta buổi tối không tìm được địa phương ngủ, thì ở nơi này.”

Đoạn Dật Sơn vẻ mặt ngạc nhiên, vừa nhìn vừa tán thưởng nói: “Là thứ tốt.”

Quân đội cổ đại có lều trại, nhưng không giống Lý Phỉ làm đỉnh tam giác, không chỉ có không chiếm diện tích, dễ dàng mang theo, hơn nữa thực dễ dàng gấp lại, tuyệt không phiền toái.

Đoạn Dật Sơn nhìn thấy lều trại này, phản ứng đầu tiên chính là dùng nó ở trong quân đội, hành quân đánh giặc sẽ tiện rất nhiều.

Lý Phỉ tự nhiên không biết Đoạn Dật Sơn nghĩ gì, trong lòng suy nghĩ, đây chính là trí tuệ của người hiện đại, đương nhiên không tệ rồi!

69. Chương 69

Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn mang theo Nữ Nữ, giống như trước đây, ba người ngồi xe ngựa ra khỏi thành. Lý Phỉ tâm tình tự nhiên là không cần nói cũng biết tốt lắm, lần này xe ngựa càng hoàn thiện hơn lần trước. Đằng sau thùng ngựa là một ít chăn và quần áo.

Phía dưới còn có cái hộp âm, bên trong là một ít bát đĩa chậu nôi, còn có một chút đồ dùng khác.

Tuy rằng Lý Phỉ muốn ra kinh thành du ngoạn, nhưng trong lòng rất lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng mình. Trên mã xa trải thật dày chăn bông, nhưng Lý Phỉ vẫn lo lắng, bảo Đoạn Dật Sơn chậm rãi đi.

Bởi vì lần này du ngoạn có mục đích, cho nên Đoạn Dật Sơn không vội vã chạy đi, mấy người chậm rãi tiêu sái. Thậm chí ban đêm ngày đầu tiên đã dùng lều trại.

Ba người cùng nhau ở trong lều trại, Nữ Nữ nằm ở một bên Lý Phỉ, đã sớm tiểu khò khè. Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ, hai người chỉ là như thế này lẳng lặng ôm nhau.

Bên ngoài ánh trăng trầm tĩnh như nước, chiếu trên mặt đất, cách đó không xa lá cây được ánh trăng chiếu nổi lên sương mờ.

“Dật Sơn, chàng thật sự làm người lữ hành tốt!” Lý Phỉ cười nói.

Thấy Đoạn Dật Sơn không hiểu, Lý Phỉ giải thích nói: “Ừm, hôm nay đánh con gà, còn nhỏ lông nường nó, hương vị không tệ lắm.”

Trên cơ bản ở bên ngoài sở hữu chuyện tình đều là Đoạn Dật Sơn làm, ăn cơm nấu cơm có khi cần sẵn thứ cái gì, đều là Đoạn Dật Sơn làm tốt. Ở bên ngoài có Đoạn Dật Sơn, đến bên kia còn không sợ.

Đoạn Dật Sơn nghe vậy cũng sốt, ngược lại nở nụ cười một tiếng, lôi kéo tay Lý Phỉ ôm chặt nàng.

Tất nhiên là một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau mấy người tiếp tục chạy đi, lúc đi ngang qua thành trấn, Đoạn Dật Sơn quyết định ở đây nghỉ ngơi một ngày lại đi. Dù sao không vội vàng. Lý Phỉ tự nhiên là đồng ý.

Đến khách sạn Lý Phỉ suy nghĩ một chút, tìm cái cố, mình ra cửa đi trong thành tìm y quán.

Đại phu nói, hiện tại thai của Lý Phỉ không tệ lắm, mở một phương thuốc dưỡng thai, cũng dặn Lý Phỉ phải nghỉ ngơi nhiều, không thể mệt nhọc.

Lý Phỉ hỏi: “Ta gần nhất muốn ra xa nhà, ngồi xe ngựa, sẽ không có việc gì chứ? Nhưng chúng ta đi rất chậm, sẽ cẩn thận.”

Kia đại phu nghe vậy suy tư một chút, vẫn cảnh cáo Lý Phỉ không nên tiếp tục làm như vậy, dù sao xe ngựa có rung xóc, không tốt với đứa nhỏ.

Lý Phỉ vừa nghe trong lòng hoảng sợ. Xem ra không thể đi như vậy. Dù sao hiện tại cũng ra kinh thành, hẳn là không có vấn đề gì. Đoạn Dật Sơn sẽ không lại kéo mình ra ngoài đi.

Trở lại khách sạn Đoạn Dật Sơn đang thay quần áo cho Nữ Nữ vừa dậy, Nữ Nữ không ngừng lắc lắc thân mình, miệng ồn ào không biết nói cái gì. Đoạn Dật Sơn đầu đầy mồ hôi, gật đầu với Nữ Nữ, không biết hẳn rốt cuộc là nghe hiểu không.

Lý Phỉ thấy trong mắt tràn ra nhu tình, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng mình, trong lòng lại mềm như nước.

“Được rồi, để ta làm cho” Lý Phỉ đi lên nói.

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ đã trở lại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa Nữ Nữ cho Lý Phỉ.

Lý Phỉ vừa mặc quần áo cho Nữ Nữ, vừa làm bộ như không chút để ý nói: “Dật Sơn, ta mang thai.”

Đoạn Dật Sơn cầm một ly trà uống một ngụm, nghe vậy sắc, hẳn vội vàng xông lên nhìn chăm chăm Lý Phỉ nói: “Nàng nói cái gì? Cái gì mang thai?”

“Ta nói ta mang thai.” Lý Phỉ nói lại một lần.

Đoạn Dật Sơn đầu tiên là sửng sốt, ngược lại lập tức ôm lại Nữ Nữ ở trong lòng Lý Phỉ, trên mặt tràn ngập vui mừng, “Nàng nói thật? Ta có con? Ha ha ha, ta có con...”

Lý Phỉ nghe vậy, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn một cái, “Con cái gì? Còn không biết đâu, vạn nhất là nữ nhi chàng sẽ không thích à?”

Đoạn Dật Sơn vội vàng lắc đầu nói: “Nữ nhi ta cũng thích, đều thích, nhưng là ta cảm thấy này nhất định là con trai!”

Lý Phỉ nghe hắn nói lời này, không nói cái gì nữa, đi theo cười rộ lên.

Đoạn Dật Sơn vừa cười vài tiếng, đột nhiên ngừng lại, nghiêm túc nhìn Lý Phỉ nói: “Đã bao lâu?”

“Hơn một tháng.” Lý Phỉ thật cẩn thận đáp.

Đoạn Dật Sơn nghe vậy nói: “Vậy chừng nào thì nàng biết mình có đứa nhỏ?”

“Hai ngày trước khi chúng ta rời đi kinh thành.” Lý Phỉ thành thực nói.

Quả nhiên, Đoạn Dật Sơn trên mặt hiện lên một tia tức giận, giữ chặt tay Lý Phỉ, cơ hồ là quát: “Nàng đã biết vậy, như vậy vì sao còn muốn...”

“Thực xin lỗi, là ta rất ích kỷ, muốn ra ngoài, sợ chàng biết ta có đứa nhỏ sẽ không cho ta đi ra ngoài. Cho nên mới không nói.” Lý Phỉ vội vàng giải thích nói, nàng đã sớm đoán được Đoạn Dật Sơn nhất định sẽ rất tức giận, thật là nàng rất ích kỷ, ở kinh thành đợi lâu như vậy, vẫn sống trong áp lực, Lý Phỉ muốn thả lỏng một chút, cho chính mình thở một hơi.

Đoạn Dật Sơn nửa ngày không nói gì, cuối cùng thở dài một hơi: “Ta biết, thực xin lỗi, vừa rồi ta không khống chế được.” Đoạn Dật Sơn sao không biết Lý Phỉ nghĩ như thế nào, nàng muốn rời khỏi Đoạn phủ như vậy, rời đi kinh thành, kỳ thật Đoạn phủ không ngừng cho nàng áp lực, làm cho nàng áp lực sống, cho nên mới mãnh liệt muốn đi ra ngoài như thế.

Lý Phỉ lắc đầu, “Là ta rất lỗ mãng, không lo lắng rõ ràng, nhưng ta vừa rồi gặp đại phu, ông ta nói đứa nhỏ không có việc gì.”

Đoạn Dật Sơn nghe được đứa nhỏ, nhin không được cười nói: “Đứa nhỏ Đoạn phủ chúng ta chính là không tầm thường, ha ha.” Nói xong đưa tay nhẹ nhàng mà đặt trên bụng Lý Phỉ, giống như là đang sờ đứa nhỏ kia.

Lý Phỉ nghe hẳn nói không khỏi nở nụ cười, đứa nhỏ mới bao nhiêu, nơi nào đã nhìn ra nó không tầm thường rồi.

“Mẹ, cha.” Nữu Nữu ở phía sau gọi vào. Hai người thế này mới nhớ tới bên cạnh còn có cái Nữu Nữu, vội vàng tách ra.

Nữu Nữu quyết miệng, có chút bất mãn bọn họ vừa rồi bỏ qua, lắc mông chui vào Lý Phỉ, muốn đến trong lòng mẹ.

Trên đường được Đoạn Dật Sơn ôm.

“Con muốn mẹ!” Nữu Nữu tiểu thân mình không ngừng vặn vẹo, giơ tay về hướng Lý Phỉ, muốn Lý Phỉ ôm nó, lại bị Đoạn Dật Sơn ngăn cản. Mắt thấy nó sắp khóc, Đoạn Dật Sơn cũng vội, lại không biết giải thích ra sao, Lý Phỉ vội hôn Nữu Nữu một ngụm, “Ngoan, chơi cùng cha đi, trong bụng mẹ có, ừm, tiểu đệ đệ, không thể ôm con.”

Nữu Nữu nghe xong quả nhiên không gọi bây nữa, ngược lại tò mò nhìn Lý Phỉ hỏi: “Đệ đệ? Đệ đệ ở đâu?”

“Đệ đệ ở trong bụng mẹ, chờ đệ đệ đi ra, để nó chơi cùng Nữu Nữu nha.” Lý Phỉ chỉ vào bụng mình nói.

Nữu Nữu nghe vậy, trên mặt nhất thời nở hoa, la hét “Con có đệ đệ, con muốn đệ đệ chơi với con.”

Lý Phỉ biết, Đoạn phủ chỉ có Nữu Nữu là đứa nhỏ, ở Lý gia trang còn đỡ, không hề thiếu đứa nhỏ Điền Dân chơi cùng. Mà Đoạn phủ không có đứa nhỏ cùng tuổi chơi đùa, nhất định thực tịch mịch, cho nên hiện tại biết mình có cái đệ đệ làm bạn chơi, khẳng định thực vui vẻ.

Vì thế Nữu Nữu cơ hồ mỗi ngày đều tới bên người Lý Phỉ, nhìn chăm chăm Lý Phỉ bụng xem, về mặt chờ đợi, đây là nói sau.

Biết mình có đứa nhỏ, phản ứng đầu tiên của Đoạn Dật Sơn là về Đoạn phủ, Lý Phỉ nghe xong lập tức ngăn cản. Nếu về Đoạn phủ, như vậy những gì mình làm phía trước không phải uổng phí công phu sao?

“Đại phu nói, ta không thể lại lặn lội đường xa, cần nghỉ ngơi.” Lý Phỉ nói tăng lên lời nói của đại phu.

Đoạn Dật Sơn biết tâm tư Lý Phỉ, hẳn cũng hiểu thai của Lý Phỉ hiện tại mới được hơn một tháng, xác thực không thích hợp lặn lội đường xa, cho nên đợi thai mạnh khỏe lại tính đi.

Đoạn Dật Sơn đồng ý với Lý Phỉ, tạm thời không trở về Đoạn phủ, nhưng cũng không tính đi địa phương khác, chuẩn bị tìm một chỗ ở một đoạn thời gian.

Lý Phỉ có chút thất vọng nhưng đứa nhỏ mới là quan trọng nhất, Lý Phỉ không nói cái gì nữa, ngược lại cùng Đoạn Dật Sơn tìm phòng ở.

Đó là một trấn ở thành nhỏ, dân phong giản dị, mọi người thực không tệ, Lý Phỉ cảm thấy ở trong này ở cũng không tệ.

Nhưng Lý Phỉ không muốn ở trấn này, nàng nghĩ đến mình mới tới, đi ngang qua thôn trang nhỏ nghỉ ngơi, ở phía trước không xa, nơi đó cơ hồ đầy khắp núi đồi hoa quế, mùi tự nhiên thơm ngát, tuyệt đối có thể xem như mùi dấm phiêu hương, cái thôn trang kia được gọi là hoa quế thôn!

Lý Phỉ nói cho Đoạn Dật Sơn ý tưởng của mình, Đoạn Dật Sơn bây giờ còn đắm chìm trong vui sướng được làm cha, đối với mẹ đứa nhỏ là ngoan ngoãn phục tùng, nghe xong Lý Phỉ chủ ý, lập tức động thủ đi làm.

Đoạn Dật Sơn không biết làm như thế nào, không tới hai ngày tiếp Lý Phỉ và Nữu Nữu đi tới một cái tiểu viện trong thôn đó.

Viện này là nhà thôn trưởng, thôn trưởng chuyển sang phòng mới, viện này bỏ trống, hiện tại bán cho Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ nhìn viện hiển nhiên đã được thu thập tốt lắm. Góc tường sân có cây hoa quế nhiều năm tuổi, hiện tại đúng là thời tiết vào thu, đan quế phiêu hương.

Một đầu sân khác có cái rào chắn nhỏ, xem ra trước kia dùng để đến nuôi gà.

Tổng cộng có bốn gian phòng ở, bao gồm một gian phòng bếp. Lý Phỉ xem một chút thực vừa lòng. Lôi kéo Nữu Nữu nhìn Đoạn Dật Sơn bận việc bên ngoài.

Lý Phỉ vốn muốn giúp một chút, nhưng bị Đoạn Dật Sơn ngăn cản, hần trờng Lý Phỉ một cái, thô cổ họng nói: “Qua bên kia ngồi.”

Nói xong lại lấy ra một khối bánh tô đưa cho Nữu Nữu, làm cho Nữu Nữu ở bên cạnh vừa ăn vừa chơi. Minh thì vội vàng đi làm việc.

“Tiểu nương tử, người chính là ngoại hương nhân chuyển tới đây à.” Lý Phỉ chán đến chết ngồi ở bên kia, một phụ nhân mang cái rổ đi lên hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Lý Phỉ gật đầu với nàng nói.

Phụ nhân kia thấy cũng cười nói: “Vậy thật là có duyên, ta ở cách vách nhà người, chính là nơi đó, không có việc gì thì tới tìm ta trò chuyện, đều là hàng xóm.”

Lý Phỉ thấy phụ nhân kia mặc giản dị, vẻ mặt hàm hậu cười, lại nhìn nàng chỉ bên kia gật đầu, “Ta đây ngày khác lại đến quấy rầy.”

“Xem người, là trong thành đến đi, nói chuyện về nho nhã, thật thú vị.” Phụ nhân kia nói.

Lý Phỉ nghe vậy cũng cười.

Hoa quế thôn thật là một địa phương không sai để ở lại.

Đời hai ngày Lý Phỉ quen với sinh hoạt nơi này. Mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại, Đoạn Dật Sơn đã luyện kiếm xong, làm tốt bữa sáng, chờ ba người ăn xong bữa sáng, Đoạn Dật Sơn mang theo Nữu Nữu chơi ở trong sân.

Mỗi vài ngày, Lý Phỉ thực sự đi sang nhà cách vách.

Lý Phỉ biết phụ nhân kia họ Trương. Trương thị thật nhiệt tình, không vài ngày hai người quen thuộc, cũng quen những người khác trong thôn, các nàng có khi giặt quần áo hoặc là khi nhàn rỗi, sẽ ngồi cùng một chỗ trò chuyện trong thôn bát quái, lúc mới đầu, còn rất ngạc nhiên với Lý Phỉ, hỏi thăm Lý Phỉ cái này cái kia, sau đó cũng coi Lý Phỉ trở thành một phần tử, bát quái cũng quên không nàng. Tuy rằng nói mỗi ngày

bát quái chỉ là những chuyện nhà kia trong thôn gả nữ nhi, nhà ai có con dâu và bà bà lại âm ỹ một trận, chậu nổi bát đũa, các loại việc nhỏ trong cuộc sống, nhưng Lý Phỉ nghe lại cảm thấy thú vị chân thật.

Lúc mới đầu Đoạn Dật Sơn lo lắng, mang theo Nữ Nữ sẽ ở cách đó không xa chơi, thuận tiện nhìn Lý Phỉ. Sau đó đến giờ tới đón Lý Phỉ trở về.

Lý Phỉ cảm thấy nhà mình không có hơi thở cuộc sống nông thôn, nhàn rỗi lại tìm việc, bảo Đoạn Dật Sơn ở cửa phòng mở một khối nhỏ trồng rau dưa, lại góc tường sân nơi đó nuôi hai con gà.

Đương nhiên chuyện cho gà ăn hay trồng rau đều là Đoạn Dật Sơn làm. Bởi vì Đoạn Dật Sơn lần đầu tiên làm cha, đối với Lý Phỉ luôn thật cẩn thận, sợ bị thương nằng, sở hữu chuyện trong nhà đều là Đoạn Dật Sơn làm, Lý Phỉ chỉ giúp đỡ chút thôi, đánh trợ thủ, trù nghệ của Đoạn Dật Sơn có thể một mình đảm đương một phía.

Có đôi khi trong nhà có quần áo phải giặt, Đoạn Dật Sơn không muốn Lý Phỉ mệt nhọc, tự mình bưng cái chậu đi ra bờ sông, không ngờ thấy một đám phụ nhân ở bờ sông giặt quần áo, trò chuyện bát quái, nhìn thấy Đoạn Dật Sơn đến đây, đều dễ cười rộ lên.

Lý Phỉ không biết phát sinh chuyện gì, chỉ thấy lúc Đoạn Dật Sơn trở về mặt đỏ bừng, sau này Trương thị nói cho mình phát sinh chuyện gì. Cuối cùng Đoạn Dật Sơn mỗi ngày, chờ bờ buổi tối sông không có người lại lén lút đi giặt.

Vì thế về sau mỗi lần Lý Phỉ đều dùng chuyện này đùa giỡn Đoạn Dật Sơn, Đoạn Dật Sơn mỗi lần đều đỏ mặt không phản bác, trực tiếp bỏ nhào vào Lý Phỉ, thi hành trừng phạt!

Có đôi khi Trương thị cũng sẽ trêu đùa Lý Phỉ, nói nằng gả cho tướng công tốt, phủng nằng lên tận trời rồi.

Lý Phỉ cười cam chịu.

Ở lâu, bởi vì Lý Phỉ xinh đẹp, người cũng tốt, trong nhà luôn có đủ loại đồ ăn vặt, hoa quả (đều là Đoạn Dật Sơn mua, đồ ăn vặt là cho Nữ Nữ, hoa quả là cho Lý Phỉ).

Làm cho không ít tiểu hài tử trong thôn lại đây.

Đứa nhỏ trong thôn trong nhà đều không được tốt lắm, trừ ăn no mặc ấm, làm sao có tiền cho bọn chúng mua ăn đồ ăn vặt.

Bọn chúng mỗi một lần đến, Lý Phỉ đều lấy ra các loại kẹo cho bọn chúng, bọn họ tự nhiên là cảm tạ, đến nhiều hơn, không ít đứa nhỏ chơi cùng Nữ Nữ. Nữ Nữ vốn lớn trông đáng yêu, mỗi ngày mặc xinh đẹp, không ít tiểu hài tử đều thực thích nó, nguyện ý mang nó đi chơi, hơn nữa cũng thực chiều cố nó.

Vì thế Lý Phỉ để cho tiểu hài tử đều trước cửa chơi, như vậy thuận tiện có thể nhìn Nữ Nữ.

Bởi vì Lý Phỉ nhàn rỗi đến nhàm chán, tựa như Trương thị học thêu. Lý Phỉ vốn không biết, hiện tại một lần nữa cầm lấy giết thời gian, thuận tiện làm quần áo cho đứa nhỏ tương lai, có khi cũng học khâu cho Đoạn Dật Sơn. Đoạn Dật Sơn ngoài miệng chưa nói, nhưng Lý Phỉ nhìn ra được, hẳn kỳ thật thực vui vẻ.

Lý Phỉ lập tức tỉnh lại chính mình, lâu như vậy tới nay, giống như căn bản chưa đưa cho Đoạn Dật Sơn cái gì. Giống thê tử bình thường khâu vá cho trượng phu cũng không làm.

Lý Phỉ nghĩ đến đây, nhất thời xấu hổ. Vì thế chân chính quyết tâm làm quần áo cho Đoạn Dật Sơn và Nữ Nữ.

Cuộc sống nông gia luôn bình thường lại ảm áp.

70. Chương 70

Hôm nay Trương thị cách vách cầm một phần hoa quế cao lại đây, Lý Phỉ biết Nữ Nữ thực thích ăn cái này, vội vàng nói cảm ơn. “Cảm tạ cái gì, người còn không phải thường xuyên cho tiểu tử nhà ta này nọ à, tiểu tử nhà ta kia khi đó nhớ thương kẹo này của người đấy.”

Lý Phỉ cười cười nhìn bên ngoài con Trương thị Tiểu Chí đang chơi cùng Nữ Nữ.

Trương thị cũng thấy được nói giỡn một câu: ” NỮ NỮ NHÀ NGƯỜI THẬT ĐÁNG YÊU, nếu con ta có thể lấy được con dâu như vậy, vậy nhất định là kiếm lớn rồi.”

Lý Phỉ biết nàng nói giỡn nên không nói gì, dù sao nhìn đứa nhỏ nhà mình được người ta khen ngợi như vậy vẫn thực vui vẻ.

Buổi tối Lý Phỉ ngồi ở kia, uống canh gà Đoạn Dật Sơn hầm cho, đây là đồ ăn mỗi ngày phải ăn. Thỉnh thoảng nhìn sang NỮ NỮ bên cạnh, gấp cho nó chút rau dưa, nhìn nó ăn xong.

NỮ NỮ hơi kiêng ăn, không thích ăn rau dưa, Lý Phỉ đành phải ở một bên nhìn chăm chăm.

“Về sau không cho tiểu tử cách vách lại đây chơi!” Đoạn Dật Sơn đột nhiên mở miệng nói.

Lý Phỉ sững sốt một chút, nói tiểu tử cách vách là Tiểu Chí đi. Thấy kỳ quái bèn nói: “Làm sao vậy?”

Tiểu chí nhà bọn họ rất thích đến nhà Lý Phỉ chơi, Lý Phỉ thấy nó thường xuyên chơi cùng NỮ NỮ, cảm thấy NỮ NỮ có bạn chơi tự nhiên là vui vẻ. Sao hôm nay Đoạn Dật Sơn lại nói như vậy?

Đoạn Dật Sơn nghiêm mặt nói: “Ta hôm nay nghe được các nàng nói chuyện.”

Lý Phỉ không hiểu được, Đoạn Dật Sơn lại bổ thêm một câu, “Chính là tiểu tử nhà nàng muốn cưới NỮ NỮ. Hừ, kia xú tiểu tử nhà nàng kia sao xứng đôi với NỮ NỮ! Về sau không cho nó đến chơi.”

Lý Phỉ nghe xong nhất thời dở khóc dở cười, đây là cái gì! Chỉ là Trương thị nói giỡn thôi, sao Đoạn Dật Sơn coi như thực rồi!

“Đó là nói giỡn, chàng cho là thực à!”

“Nàng làm sao mà biết nàng ta không cái ý tưởng kia!” Đoạn Dật Sơn hỏi ngược lại.

Lý Phỉ ghen lời không biết nên nói cái gì. Nếu Trương thị thực sự có tâm tư này thì sao? Lý Phỉ nghĩ cuối cùng nói: “Chàng yên tâm, ta sẽ không tùy tiện đáp ứng, huống chi bọn chúng còn nhỏ như vậy, hơn nữa lại là thôn quê, đừng cố ý bài xích người ta như vậy, chúng ta còn phải ở trong này đấy.”

Đoạn Dật Sơn phụng phịu không nói nữa.

Đến khi đi ngủ, đặt NỮ NỮ ở trên chiếc giường nhỏ trong phòng. Lý Phỉ ngồi ở trên giường.

Hiện tại mang thai hai tháng, dần dần bắt đầu có phản ứng rõ ràng, mỗi ngày mệt chết đi, buồn ngủ, hơn nữa khẩu vị tăng nhiều, ăn thật sự nhiều.

Nàng sờ sờ bụng chưa lộ, không nhận được gợn khoe miệng cười lộ lên.

Đoạn Dật Sơn tắm rửa xong vào nhà thấy đến cảnh tượng này.

Lý Phỉ tựa vào trên giường, cúi đầu tay nhẹ nhàng đặt ở bụng, trên mặt lộ vẻ ấm áp ý cười, đầy người tản ra nhu hòa và ôn nhu của người mẹ.

Đoạn Dật Sơn tựa vào cửa không đi vào, hẳn không muốn đánh vỡ hình ảnh trước mắt này.

Một lát sau Lý Phỉ dường như cảm giác được ngẩng đầu nhìn Đoạn Dật Sơn. Đoạn Dật Sơn cười đi qua, cho nàng ngồi ở trên người mình, cẩn thận ôm nàng vào trong ngực. Tay nhẹ nhàng đặt ở cái bụng bằng phẳng của Lý Phỉ, ôn nhu vuốt ve, giống như đó là trân bảo hiếm có!

Hai người gần bó cảm thụ lẫn nhau!

Mùa thu tháng 10, là thời điểm nhà nông bận rộn nhất, trên cơ bản sở có người đều đi ra đồng, Lý Phỉ không có địa phương đi, bởi vì Trương thị đi ra đồng, ngay cả Tiểu Chí cũng đi. NỮ NỮ ở nhà chơi cảm thấy không thú vị, la hét muốn đi ra ngoài. Lý Phỉ đang định gọi Đoạn Dật Sơn mang nó đi ra ngoài chơi, thấy Trương thị vội vàng chạy tới, nhìn thấy Lý Phỉ ở nhà, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Phỉ, phu gia ta xảy ra chuyện, vị kia nhà người có bận việc gì không, muốn tìm người hỗ trợ.”

Thì ra cha trượng phu Trương thị, bởi vì không cẩn thận bị ngã, lão nhân gia ngã một cái không phải là việc nhỏ, cho nên trượng phu Trương thị chạy đi qua, trong nhà không có ai đi gặt, cho nên muốn tìm người hỗ trợ.

Đoạn Dật Sơn nhìn bụng Lý Phỉ, sợ Lý Phỉ không có người chăm sóc, muốn cự tuyệt, Lý Phỉ lại nói: “Hay là, chàng đi hỗ trợ đi, dù sao cũng không có việc gì, không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ đã đáp ứng, không tiện cự tuyệt đành đồng ý. Trương thị tự nhiên là ngàn ân vạn tạ.

Ngày hôm sau Đoạn Dật Sơn đi hỗ trợ, Lý Phỉ ở nhà cho gà ăn, chơi cùng Nữu Nữu một hồi, làm chút này làm chút kia, đến giữa trưa, đầy côi lòng vui sướng mang theo Nữu Nữu, cầm cặp lồng cơm đi ra đồng.

Đoạn Dật Sơn đang quay lưng đón nắng nóng, Lý Phỉ thấy trên mặt ngăm đen của hắn tràn đầy mồ hôi, quần áo đã ướt nhẹp, hiện ra cả vân da trên người. Lý Phỉ không khỏi nuốt nước miếng, đáng người tướng công nhà mình chính là tuyệt!

“Cha!” Nữu Nữu hô một tiếng chạy tiến lên. Đoạn Dật Sơn ngẩng đầu thấy hai người đến đây, vội đi lên, bởi vì tay bẩn không đi ôm Nữu Nữu, cho nó ôm chân mình, cẩn thận đi sang bên này.

“Dật Sơn, mệt không?”

Lý Phỉ tiến lên, lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn lắc đầu, mình đi đánh giặc còn vất vả hơn thế này nhiều.

“Sao các nàng lại đến đây, nơi này mặt trời gay gắt lắm, đi, đi vào trong đó.” Nói xong, cẩn thận đỡ Lý Phỉ đi tới cây đại thụ gần đó.

Lý Phỉ tùy ý hắn đỡ, hưởng thụ săn sóc của hắn. Lý Phỉ ở một bên trái cái đệm, lấy đồ ăn trong hộp cơm ra.

Đoạn Dật Sơn thấy phụng phịu, “Ai cho nàng xuống bếp!”

Lý Phỉ biết Đoạn Dật Sơn là lo lắng cho mình, cái gì cũng không cho mình làm, Lý Phỉ ngược lại không thoải mái. Mình còn không có ruộng chiều đến nước này. Vì thế cười nói: “Ta chỉ là mang thai thôi, không phải cái gì cũng không làm được, không sao, chàng đừng lo lắng.”

Đoạn Dật Sơn còn có chút không hờn giận, nhưng vẫn cẩn thận đỡ Lý Phỉ ngồi xuống, mở ra cặp lồng cơm nói: “Ăn chưa?”

Lý Phỉ gật gật đầu, chỉ vào Nữu Nữu một bên muốn chạy nói: “Nó thật ra chưa ăn, hôm nay ăn kẹo nhiều lắm, ăn không ngon, chàng dỗ nó đi.”

Đoạn Dật Sơn lấy bát, rất nhanh nuốt mấy miếng, sau đó buông bát, cầm lấy chén nhỏ đút cho Nữu Nữu. Lý Phỉ thấy vội vàng ngăn cản, Đoạn Dật Sơn cả ngày làm việc vất vả, hiện tại ăn một bữa cơm cũng không an ổn, vậy sao được!

“Đừng, đừng, để nó tự ăn.”

Nói xong nhận bát của Nữu Nữu, đưa cho Nữu Nữu nói: “Ăn xong rồi, mới được đi chơi cùng Tiểu Chí.”

Nữu Nữu vốn đang quyết miệng không muốn ăn, nghe Lý Phỉ nói, tròn mắt chuyển không ngừng, tiếp nhận bát tự mình ăn.

Đoạn Dật Sơn thấy bất đắc dĩ cười cười, mình lại tiếp tục ăn cơm.

Đây đúng là việc đồng áng bận rộn, những người lớn cong lưng đi làm, đứa nhỏ lớn một chút đã bắt đầu giúp đỡ, nhỏ một chút an vị ở bờ ruộng tự mình chơi.

Từ gần tới xa, thôn trang hoa quế nở đầy hoa nhỏ màu vàng, điểm điểm xinh đẹp trên những lá cây. Gió nhẹ từ từ, Lý Phỉ ngồi ở gốc cây đại thụ, trong mắt là người mình âu yếm, người quan tâm, trong lòng được vây quanh nồng đậm hạnh phúc.

“Tiểu Phỉ, các người đã ăn rồi ư! Thật sự là ngại quá, ta còn không chuẩn bị đâu!” Trương thị lại đây, nhìn thấy Lý Phỉ có chút ngượng ngùng, mời hắn đến hỗ trợ, ngay cả cơm cũng chưa chuẩn bị tốt.

Lý Phỉ vội lắc đầu, “Trương Tỷ tỷ, người bận mà, dù sao ta cũng không có việc gì, chỉ là làm bữa cơm thôi. Tiểu chí nhà người ăn chưa? Vậy gọi Tiểu Chí đến ăn đi.”

Trương thị vội xua tay, “Đừng, đã phiền toái người như vậy, như thế nào còn...”

“Trương Tỷ tỷ, người cũng đừng khách sáo với ta, để đứa nhỏ đói sẽ không tốt lắm.” Lý Phỉ đánh gãy lời nói của Trương thị, ngoắc gọi Tiểu Chí lại đây, cho nó ăn cùng Nữu Nữu.

Tiểu Chí quả nhiên nhanh như chớp chạy tới, ngọt ngào gọi một tiếng Lý di. Lý Phỉ sờ cái đầu nhỏ của nó, cho nó một bát, để nó ngồi ăn cùng Nữu Nữu.

Chờ Đoạn Dật Sơn ăn xong rồi, ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi một chút nói với Lý Phỉ: “Nàng mang Nữu Nữu trở về đi, hôm nay nắng to lắm!”

Lý Phỉ nhìn Nữu Nữu bên kia đang chơi đùa vui vẻ với mấy đứa nhỏ, lại nhìn Đoạn Dật Sơn lắc đầu nói: “Ta ngồi ở chỗ này nhìn chàng vậy, một mình ở nhà nhàm chán lắm.”

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ vẻ mặt chờ mong khát vọng nhìn mình, nhất thời mềm lòng, gật đầu nói: “Có thể, nhưng nàng chỉ có thể ngồi ở chỗ này, đừng đi loạn.”

Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn đồng ý, vội vàng gật đầu cam đoan mình nhất định ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này.

Đoạn Dật Sơn thế này mới bắt đầu bận việc, nhưng vẫn thường thường hội nhìn Lý Phỉ ngồi ở bên cạnh.

Mỗi lần Đoạn Dật Sơn nhìn về phía bên này, Lý Phỉ đều mỉm cười với hắn. Thấy hắn lại cúi đầu làm việc, Lý Phỉ nhìn bầu trời xanh biếc, dưới cánh đồng là thân ảnh Đoạn Dật Sơn bận rộn, còn có cách đó không xa Tiểu Chí và Nữu Nữu chơi đùa, trong lòng chưa bao giờ thỏa mãn như thế.

Ở Đoạn phủ, cho dù được mỗi người tôn trọng, được hưởng quyền lợi vạn người ở dưới, cho dù có phú quý ngập trời, cho dù nha hoàn thành đàn. Nhưng đều kém giờ phút này, bố y lương thực thô tới ẩm áp an tâm.

Mặt trời chiều ngả về tây. Mọi người kết thúc công việc ngoài đồng, Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu, một tay đỡ Lý Phỉ chậm rãi đi về hướng nhà mình.

Bởi vì đây không chỉ là mùa thu hoạch của nhà nông, lúc này hoa quế đã toàn bộ nở ra.

Lúc này mọi người vội vàng thu hoa quế. Lý Phỉ thế mới biết thì ra hoa quế có thể dùng để làm rất nhiều thứ.

Như là bánh hoa quế, bánh hoa quế tô, rượu hoa quế, trà hoa quế, còn có phơi nắng làm làm thành hương bao có tác dụng an thần. Vì thế Lý Phỉ có lúc rảnh rỗi sẽ đi sang nhà Trương thị, nhờ nàng ta dạy mình làm.

Ngày như vậy bình thường lại phong phú.

Hôm nay Lý Phỉ ở Trương thị trong viện, cầm vải dệt nhờ Trương thị. Không ngờ trong viện nhà Trương thị đã có người.

“Tiểu Phỉ đến rồi a!” Trương thị thấy Lý Phỉ đến đây, tiến lên nghênh đón. Lý Phỉ nhìn một chút vị cô nương bên cạnh kia, nàng đang nhìn mình, Trương thị thấy vậy giới thiệu cho Lý Phỉ: “Tiểu Phỉ, vị này là cháu gái thôn trưởng, Hàn Viện Viện. Viện Viện cô nương, vị này là Đoàn phu nhân ở nhà trước kia của nhà người!”

Trương thị nói xong thấy trong tay Lý Phỉ có gì đó, biết Lý Phỉ là đến nhờ dạy may quần áo, cười bảo Hàn Viện Viện ngồi xuống chờ một lát, mình bắt đầu dạy Lý Phỉ.

“Tiểu Phỉ à, người xem người đã làm vợ người ta rồi, việc này còn không biết, không biết các người sống như thế nào.”

Lý Phỉ biết Trương thị nói giỡn, trong lòng nói mình ở nhà căn bản không cần làm thứ này, nhưng mà không cần nói vẫn hơn.

“Lý tỷ tỷ, kỳ thật nơi này có thể như vậy, người xem!” Hàn Viện Viện một bên mở miệng, chỉ điểm Lý Phỉ.

Trương thị nở nụ cười nói: “Ta thật ra đã quên mất, Hàn cô nương là cô nương thêu hoa tốt nhất trong thôn chúng ta, để Hàn cô nương dạy người đi.”

Chỉ cần có người dạy, là ai cũng không quan trọng. Lý Phỉ cảm tạ Hàn Viện Viện.

Hàn Viện Viện kinh ngạc Lý Phỉ tay chân ngốc, nhưng rất có kiên nhẫn vẫn chỉ điểm. Đến thời điểm ăn cơm trưa, chợt nghe thấy thanh âm Nữu Nữu bên ngoài.

“Mẹ, mẹ!” Tiếp theo Nữu Nữu thùng thùng chạy vào, Lý Phỉ buông này nọ, nói với Trương thị và Hàn Viện Viện: “Hôm nay thật sự là phiền toái các người, ta đi về trước.”

Lý Phỉ nói xong nắm tay Nữu Nữu đi về.

“Lý tỷ tỷ, nếu người còn không biết làm, buổi chiều hôm nay ta lại đến dạy cho Lý tỷ tỷ.”

Lý Phỉ thầm nghĩ vị cô nương này thực nhiệt tình, gật gật đầu, “Vây thật sự là phiền toái người.”

Ăn cơm trưa xong, Nữu Nữu không ngủ được, la hét muốn Đoạn Dật Sơn leo cây hái hoa quế cho nó, Lý Phỉ đang định nói Nữu Nữu vài câu, còn chưa mở miệng, Đoạn Dật Sơn đã tự giác leo lên cây.

“Chàng chỉ biết chiều nó thôi!” Lý Phỉ bất mãn nói với Đoạn Dật Sơn trên cây.

Trong nhánh cây truyền ra tiếng cười nhẹ, Lý Phỉ nghe xong lười nói cái gì nữa.

“Lý tỷ tỷ, có ở nhà không?” Lý Phỉ nhìn đi qua, thấy Hàn Viện Viện đứng ở cửa. Lý Phỉ bước lên phía trước tiếp Hàn Viện Viện vào, nói: “Thật sự là phiền toái người.”

“Lý tỷ tỷ, đừng khách khí như vậy, dù sao ta cũng không có việc gì.”

Hai người nói xong, Lý Phỉ dẫn Hàn Viện Viện vào nhà.

“Nữu Nữu đang nhìn cái gì?” Hàn Viện Viện thấy Nữu Nữu ngồi ở chỗ đó, tay chống cằm, ngửa đầu nhìn cây hoa quế cao cao, có chút tò mò hỏi.

“A, là cha nó đang ở bên trên hái hoa quế cho nó đấy!” Lý Phỉ nhìn thoáng qua Nữu Nữu miễn cưỡng có thể ngồi ổn, cầm cái ghế đi qua cho nó ngồi xuống, Nữu Nữu nhìn thoáng qua mẹ mình, nói nhỏ: “Cám ơn mẹ!”

Lý Phỉ gật gật đầu vào phòng, nói với Hàn Viện Viện vẫn còn nhìn trên cây: “Hàn cô nương, vào đi.”

Hàn Viện Viện lên tiếng vào phòng.

Lý Phỉ chuyên tâm may quần áo, phát hiện ở mép tay áo có chỗ không biết làm, vì thế định hỏi Hàn Viện Viện, ngẩng đầu thì nhìn thấy nàng đang si ngốc nhìn trong viện.

Trong viện Đoạn Dật Sơn đứng dưới tàng cây hoa quế, đưa cành cây vừa bẻ có đầy hoa quế cho Nữu Nữu, Nữu Nữu dường như không hài lòng, chỉ vào một cành khác, muốn tự mình hái. Đoạn Dật Sơn giong Nữu Nữu lên, cho Nữu Nữu tự mình hái.

Nữu Nữu vẻ mặt vui thích cười, dưới ánh nắng mùa thu, Đoạn Dật Sơn ngửa đầu, trên mặt lộ vẻ thần nhiên sảng khoái tươi cười, nhìn Nữu Nữu trên đỉnh đầu.

Hình ảnh thực ấm áp, nếu người bên cạnh mình không si ngốc nhìn nam nhân của mình như thế này, nếu biểu tình trên mặt nàng, lộ vẻ cô gái hoài xuân ngượng ngùng mỉm cười.

“Khụ khụ, ừm, Hàn cô nương, người giúp ta nhìn xem cái này làm như thế nào?”

Lý Phỉ đánh vỡ Hàn cô nương trước mắt đang ngây ngốc, mặt không chút thay đổi nói.

“A? a, ta xem xem.” Hàn Viện Viện cúi đầu, nhìn quần áo trong tay Lý Phỉ, da thịt tinh tế phiếm thần nhiên đỏ ửng. Lý Phỉ cảm thấy Hàn Viện Viện cho dù tướng mạo không xuất chúng, nhưng giờ khắc này, lại làm cho người ta cảm giác được có sức sống, tuổi trẻ xinh đẹp.

Vì sao nghĩ như vậy? Lý Phỉ không tự giác sờ sờ mặt mình, ta hiện tại thân mình không lớn hơn nàng ta, da thịt trên mặt cũng không tệ, có co dãn, lại trắng mịn. Lý Phỉ không tự giác lấy mình ra so sánh với nàng ta.

Tiến bước Hàn Viện Viện, thấy nàng chậm rãi tiêu sái, còn không quên quay đầu nhìn Đoạn Dật Sơn, trên mặt lộ vẻ không tha. Đợi nàng ra cửa Lý Phỉ “Phanh” đóng cửa lại.

Không nhìn cha và con gái đều quay đầu kỳ quái nhìn biểu tình Lý Phỉ, xoay người trở về phòng.

Ta đã nói thôi, Hàn Viện Viện này tâm địa tốt như vậy sao? Thì ra là coi trọng nam nhân nhà ta.

Nhưng mà Lý Phỉ còn có chút kỳ quái, Hàn Viện Viện lần đầu tiên đến nhà mình, chẳng lẽ nhất kiến chung tình với Đoạn Dật Sơn?

Đoạn Dật Sơn ôm Nữu Nữu đi đến. Nữu Nữu vọt tới bên giường, cầm trong tay cành hoa quế nói: “Mẹ, mẹ, đây là Nữu Nữu hái, người nhìn này!”

Lý Phỉ cười tiếp nhận hoa quế, cắm nó vào bình hoa, Nữu Nữu nhanh như chớp chạy đi ra ngoài.

Lý Phỉ nhìn chăm chăm Đoạn Dật Sơn, ừm, bộ dạng không tệ, ở thôn này thật đúng là không có nam nhân đẹp mặt hơn Đoạn Dật Sơn. Hơn nữa hàng năm luyện kiếm đánh giặc, sống trong quân đội, cho dù bộ dạng Đoạn Dật Sơn đẹp mặt bằng Trình Tử Mặc mà mình đã từng gặp, nhưng thân hình hắn thon dài, là dáng người mạnh mẽ đặc hữu của đàn ông, vân da rõ ràng, dương cương chi khí rõ ràng. Nam tử như vậy, xác thực hấp dẫn người, đặc biệt là cô gái hoài xuân.

Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt nhìn có chút dọa người, trong lòng không khỏi nhảy dựng, đi ra phía trước hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý Phỉ tiếp tục theo dõi hắn, “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy chàng rất đẹp mặt thôi.”

Đoạn Dật Sơn nhẹ nhàng cười, “Nói gì vậy! Nam tử không thích người khác nói mình đẹp mặt. Nhưng mà nàng thích nhìn nhiều thì cứ nhìn đi.”

Vốn câu phía trước còn thực đứng đắn, câu nói kế tiếp liền thay đổi vị, Lý Phỉ không nhịn được cười lên một tiếng, “Vừa rồi có nhìn thấy cô nương kia đến chúng ta không?”

Đoạn Dật Sơn gật gật đầu, “Thấy được.”

“Vậy chàng cảm thấy thế nào sao?” Lý Phỉ không chút để ý nói, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng.

“Ừm? Nàng ta sao? Ta không nhìn cẩn thận. Nàng ta làm sao vậy?” Đoạn Dật Sơn nghĩ đến vừa rồi nàng ta vào, mình chỉ liếc mắt một cái, biết là Lý Phỉ mang vào, không nhìn thêm nữa, cho nên hỏi cái này thì hắn không được rõ lắm.

Lý Phỉ thấy hắn dường như lúc ấy không có con mắt nhìn qua Hàn Viện Viện, trong lòng cười chính mình, nam nhân người có mị lực, lại chỉ đối với mình tốt, ừm, nam nhân tốt như vậy làm sao tìm được? Lý Phỉ người nên thỏa mãn.

Nghĩ đến đây Lý Phỉ không nói cái gì nữa.

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Viện Viện không được mời cũng đến mấy lần, đều bị Lý Phỉ nói lời dịu dàng chối từ, cho nàng đi về. Đại khái là nàng sau đó cũng biết, hoặc là bị cự tuyệt nhiều lần, ngượng ngùng cho nên không đến nữa.

Hôm nay Lý Phỉ nhìn bên ngoài mưa rơi, thời tiết có chút lạnh lẽo.

Đoạn Dật Sơn bắt Lý Phỉ Nữu Nữu ở trong phòng, không cho phép các nàng đi ra ngoài. Chỉ chốc lát có người tìm đến Đoạn Dật Sơn, tiếp theo Đoạn Dật Sơn khoác áo tới đi ra ngoài.

Lý Phỉ ôm Nữu Nữu ở trong phòng ngủ gà ngủ gật, cửa đột nhiên mở ra, Lý Phỉ cả kinh đứng lên, thấy đến Đoạn Dật Sơn nghiêm mặt đi đến.

Lý Phỉ cẩn thận đặt Nữu Nữu ở trên giường, chính mình đi lên phía trước thay quần áo cho Đoạn Dật Sơn, bị Đoạn Dật Sơn ngăn cản.

“Trên người ta có chút ẩm ướt, nàng đừng quan tâm, dính vào nàng sẽ không tốt lắm.” Nói xong tự mình đứng xa một ít, cởi quần áo ẩm ướt ra.

“Làm sao vậy?” Lý Phỉ thấy mặt Đoạn Dật Sơn vẫn đen như trước, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì?

Đoạn Dật Sơn lắc đầu lắc bả: “Thôn trưởng này thật đúng là không đáng tin cậy.”

Lý Phỉ suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được, “Có ý tứ gì? Chàng nói thôn trưởng gì?”

Đoạn Dật Sơn nói câu không có gì, cảm miệng không nói nữa, thay quần áo xong thì ôm Lý Phỉ ngủ.

“Thời tiết như vậy thật sự làm cho trong lòng người ta phiền chán, vẫn là ngủ tốt”. Đoạn Dật Sơn nói xong thì nhắm mắt lại.

Lý Phỉ nghĩ đến vừa rồi Đoạn Dật Sơn nói là thôn trưởng liền nghĩ đến Hàn Viện Viện chính là cháu gái thôn trưởng, hẳn vừa rồi đi nhất định là nhà thôn trưởng, sẽ không phát sinh cái gì chứ?

Nhưng nhìn sắc mặt Đoạn Dật Sơn không giống tốt lắm, nhất định là thôn trưởng làm cái gì chọc hấn rồi.

Lý Phỉ vừa tỉnh ngủ, ý nghĩ chậm rãi rõ ràng, rốt cuộc ngủ không được, tự mình đoán rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là thôn trưởng bức hôn, bắt Đoạn Dật Sơn cưới cháu gái của ông ta? Cái này cũng quá mức đi, Đoạn Dật Sơn là người đã có thê tử, chẳng lẽ cho nàng làm thiếp à?

Hoặc là nói là Hàn Viện Viện thừa cơ vụng trộm thấy Đoạn Dật Sơn, thuận tiện thuyết minh chung tình? Sau đó bị Dật Sơn chính nghĩa nói lời cự tuyệt thương tâm muốn chết?

Lý Phỉ càng nghĩ càng vui, bắt đầu tự biên soạn các loại kịch tình TVB.

Đoạn Dật Sơn đột nhiên ôm sát Lý Phỉ, “Đang cười cái gì vậy?”

Lý Phỉ ghen cười lắc đầu, hiện tại kịch tình đã lên đến cao trào, Hàn Viện Viện bị cự tuyệt thương tâm muốn chết, chọn người quyền quý lập gia đình làm cái tiểu thiếp, vẫn quyến luyến không quên Đoạn Dật Sơn, gần đây bởi vì Đoạn Dật Sơn là thủ hạ của trượng phu nên gặp nhau, sao Hỏa đung phải Địa Cầu nha!

“Ai!” Đoạn Dật Sơn hít sâu một hơi, thấy Lý Phỉ ghen vặt vả bèn nói thẳng: “Được rồi, đừng cười, hoặc là trực tiếp cười lên đi.

Nghe Đoạn Dật Sơn nói như vậy, Lý Phỉ buông tay ra, cười đến sung sướng.

Thì ra yy thú vị như vậy à! Ai, yy chính trượng phu như vậy cũng hơi quá đáng. Nam nhân mình tuyệt đối sẽ không yêu những người khác. Nhưng cũng không gây trở ngại kịch tình nơi này!

Cuộc sống không phải kịch tình TVB, lúc Lý Phỉ rời đi, nghe nói Hàn Viện Viện đính hôn, là con của lão bản một cửa hàng trên trấn, không gả cho quyền quý gì, cũng không có phát triển tiếp theo.

71. Chương 71

Cuộc sống hạnh phúc luôn ngắn ngủi, trong lúc Lý Phỉ nghĩ cuộc sống cứ mãi thế này mới tốt. Sự tình lặng lẽ xảy ra thay đổi. Đêm hôm nay, bầu trời vẫn như trước có các vì sao xinh đẹp, Lý Phỉ mang thai bốn tháng đã có biểu hiện ra dáng người.

Giống như trước, Đoạn Dật Sơn ôm Lý Phỉ ngồi ở cửa sổ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, câu có câu không trò chuyện việc nhà.

“Phỉ Nhi, nàng thích sống như vậy sao?”

Đoạn Dật Sơn đột nhiên hỏi.

Lý Phỉ lui ở trong lòng Đoạn Dật Sơn, cảm thụ thân thể hấn mang đến nhiệt lượng, “Ừm, thích, còn chàng?”

Đoạn Dật Sơn gật đầu hơi hơi ôm chặt Lý Phỉ, “Về sau chúng ta có thời gian lại đến.”

Lý Phỉ nghe vậy thân mình cứng đờ, hẳn có ý tứ gì? Là phải rời khỏi nơi này sao? Lý Phỉ nhất thời dâng lên nồng đậm mất mát, nàng nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Có phải phải rời khỏi hay không?”

Đoạn Dật Sơn không dám nhìn thẳng ánh mắt Lý Phỉ, hẳn biết Lý Phỉ thích cuộc sống như vậy, hẳn cũng thích, chỉ là thân bất do kỷ. Biên quan náo động, triều đình hiện tại cũng bị vây trong hỗn loạn, loạn trong giặc ngoài. Hoàng Thượng đã gửi thư gọi Đoạn Dật Sơn trở về.

“Đúng vậy. Nhưng mà chúng ta về sau lại có thể đi!” Đoạn Dật Sơn gật đầu, thấy trong mắt Lý Phỉ tràn ngập thất vọng, vội thêm một câu cam đoan.

Lý Phỉ gạt đầu đứng dậy đi đến bên giường đưa lưng về phía Đoạn Dật Sơn nằm xuống.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, Lý Phỉ chỉ nghe thấy một tiếng thở dài. Lý Phỉ trong lòng nhất thời máy động. Mình chẳng lẽ nghĩ cứ sống thế này? Không quan tâm tới mọi người trong Đoạn phủ, ích kỷ để Đoạn Dật Sơn sống bình thường như vậy cả đời với mình?

Là mình yêu cầu quá đáng rồi, là người sẽ như thế này, được một chút lại muốn nhiều hơn, đối với hạnh phúc, mỗi người đều tham.

Lý Phỉ nghe tiếng bước chân Đoạn Dật Sơn chậm rãi tới gần, đến bên giường, một đôi tay với lại ôm chầm Lý Phỉ.

Lý Phỉ phối hợp xoay người lui ở trong lòng Đoạn Dật Sơn.

“Chúng ta khi nào thì đi?” Lý Phỉ nhẹ nhàng mà hỏi.

“Qua hai ngày đi. Phải chuẩn bị một chút.”

Vội như vậy? Lý Phỉ có chút không tha nhưng biết chung quy là phải rời khỏi, vẫn nên buông ra thì hơn. Ngày mai đi theo Trương thị cáo biệt vậy.

Đồ đạc không cần chuẩn bị bao lâu, Đoạn Dật Sơn vội vàng chuẩn bị. Lý Phỉ thì vác bụng đi cáo biệt hàng xóm.

Chỉ ngắn ngủn hai tháng, Lý Phỉ đã thích chỗ này. Hiện tại phải đi xác thực không nữa.

Lý Phỉ cáo biệt Trương thị, đi vào thôn hoa quá lâu như vậy, tốt với mình nhất chính là Trương thị, thực sự phải rời khỏi đúng là có chút luyến tiếc.

Ly biệt vẫn đến.

Hôm nay trời trong, đồ đạc đã thu thập tốt xong, thời tiết sáng sủa, Lý Phỉ đứng ở trong sân, nhìn từng cây ngọn cỏ trong sân, ở trong lòng cáo biệt.

Lý Phỉ đưa một ít không trọng yếu gì đó, không thể mang đi đều cho Trương thị. Mang đi những thứ quan trọng của mình và một bình rượu hoa quá.

Nữ Nữ ở trong sân tạm biệt Tiểu Chí và thì thầm gì đó. Lý Phỉ thấy có rất nhiều thứ của Nữ Nữ không cần thiết phải mang đi, tỷ như tượng đất bọn họ tự nặn, bảo Nữ Nữ nói với Tiểu Chí, bảo Tiểu Chí hỗ trợ thu. Hiện tại bọn nhỏ đang nói chuyện này.

“Người phải giúp ta chiếu cố bọn họ cho tốt đấy!” Nữ Nữ mặc kệ bộ đồ mới trên người có phải dơ hay không, ôm tượng đất trong tay, hàm chứa lệ nói với Tiểu Chí.

Tiểu Chí gầy hơn Nữ Nữ một chút, lại cao một chút, nó kéo tay Nữ Nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hứa hẹn nói: “Ta nhất định sẽ chiếu cố bọn họ thật tốt, người yên tâm đi. Nữ Nữ, các người muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

“Nhà người không phải ở đây sao?” Tiểu Chí không rõ, mặt nhăn lại hỏi.

Nữ Nữ cũng không rõ, “Ta cũng không biết, đây là nhà của ta, nhưng kia cũng là nhà của ta, ta giống như có thật nhiều nhà.”

Tiểu Chí nghĩ nghĩ, không hiểu Nữ Nữ vì sao có nhiều nhà như vậy, “Nữ Nữ, người về sau còn đến nhà này không?”

Nữ Nữ lắc đầu, “Ta cũng không biết, mẹ nói thật lâu về sau mới có thể trở về.”

Nữ Nữ không biết thật lâu lấy là bao lâu, chỉ là nghĩ về sau sẽ trở về, đến lúc đó sẽ cảm những thứ này lại.

Lý Phỉ nghe hai người đồng ngôn đồng ngữ, trong lòng nhất thời có chút cảm xúc, thấy Đoạn Dật Sơn ở cửa nói: “Có thể đi rồi.” Lý Phỉ nắm tay Nữ Nữ, cùng Tiểu Chí nói một tiếng, cùng Nữ Nữ ly khai sân.

Trên đường trở lại kinh thành, Lý Phỉ không biết là vì mang thai phản ứng, hay là trong lòng luyến tiếc, cho nên vẫn không có tinh thần. Đoàn Dật Sơn xem ở trong mắt thực lo lắng, đến một thôn trấn phải đi tìm đại phu xem cho Lý Phỉ.

Nhưng đại phu đều nói Lý Phỉ không có việc gì, Lý Phỉ cũng biết, chỉ là Đoàn Dật Sơn lo lắng. Thấy Đoàn Dật Sơn như vậy, Lý Phỉ đành phải cố dả khởi tinh thần đến.

Qua nửa tháng mấy người Lý Phỉ mới đến kinh thành.

Trở lại Đoàn phủ, người Đoàn phủ giống như đều nhận được tin tức, ở bên ngoài nghênh đón.

Đoàn phu nhân thấy bụng Lý Phỉ, vội vàng cho người giúp đỡ Lý Phỉ đi vào, sau đó gọi đại phu.

Đoàn Dật Sơn thì trực tiếp đi chỗ lão thái thái.

Bởi vì ngồi do xe ngựa mệt chết người, Lý Phỉ trực tiếp ngã vào trên giường ngủ, đến khi tỉnh lại thấy đến Đoàn Dật Sơn ngồi ở bên cạnh mình, vẫn nhìn mình.

Lý Phỉ co rụt lại hần, sờ sờ bụng mình, “Hôm nay đại phu đến đây nói đứa nhỏ tốt lắm.”

Đoàn Dật Sơn trên mặt tươi cười không có đổi, tay nhẹ nhàng sờ bụng Lý Phỉ có chút nhô lên khe ừ một tiếng.

“Kỳ thật trở lại Đoàn phủ cũng tốt, chuyện gì cũng không phải làm.”

Đoàn Dật Sơn nghe xong chỉ ừ một tiếng, chỉ vuốt bụng Lý Phỉ không thêm nhắc lại. Hần biết nàng đang an ủi mình. Nhưng trong lòng hần chịu khổ sở, nhưng lại không thể hứa hẹn gì, bởi vì...

Đoàn phủ bình thường không đối đãi tốt với Lý Phỉ. Đối với con nối dòng đơn bạc Đoàn phủ mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là tin mừng lớn nhất.

Cho nên Đoàn phủ từ trên xuống dưới đều chiều Lý Phỉ. Đương nhiên chính là phương diện ăn, mặc, ở, đi lại, phương diện khác vẫn sẽ cho Lý Phỉ ngọt ngọt.

Tỷ như nói gần đây có người nha hoàn tên Hồng Tụ tới, là Đoàn phu nhân đưa tới, nói là tới chiếu cố Đoàn Dật Sơn.

Trong viện nhiều nha hoàn già sai vặt như vậy, đã biết còn có nhiều người nhàn rỗi như vậy, làm sao còn cần ngài tặng người đến! Lý Phỉ đương nhiên biết là vì mình mang thai, Đoàn phu nhân thừa cơ tặng người đến, mỹ kỳ danh nói là chiếu cố Đoàn Dật Sơn ăn, mặc, ở, đi lại, kỳ thật là muốn Đoàn Dật Sơn tìm cái ấm giường đấy.

Kỳ thật Đoàn phu nhân cũng không xấu, bà thậm chí vẫn thực quan tâm Lý Phỉ, đặc biệt Lý Phỉ sau khi có thai, nhưng dường như mẹ chồng nàng dâu trời sinh không hợp, không phải sao, sự tình tới rồi.

Lý Phỉ ngồi ở ghế trên nhìn Hồng Tụ trước mắt.

Hồng Tụ thêm hương, tên này thật là có ngụ ý ! Nàng biết bình thường ở quý phủ, nam chủ nhân đều có một hai thị thiếp, đặc biệt là khi chính thê mang thai càng cần vài người đến “Chiếu cố” nam chủ nhân. Hiện tại thực xuất hiện ở trước mặt mình, trong lòng Lý Phỉ không chịu nổi.

Một bộ váy màu vàng nhạt thêu hoa, vòng eo dáng người lộ ra, còn như ẩn như hiện cái cổ trắng nõn, là một thân ảnh đang cúi người lại chọc người trừu mến.

“Người đi xuống đi.” Lý Phỉ nói.

“Thiếu phu nhân, Hồng Tụ đi xuống trước.” Nói xong nàng đứng lên, Lý Phỉ cũng thấy rõ ràng tướng mạo của nàng ta, không phải đặc biệt đẹp, xuất sắc hơn nha hoàn bình thường trong phủ, đặc biệt cặp mắt như biết nói kia, ánh mắt long lanh, dáng người như liễu.

Chờ nàng ly khai, Phán Hạ chửi thề một tiếng, “Dụ dỗ tử!”

Lý Phỉ nở nụ cười một chút không nói gì, lúc đó Phán Hạ không nhịn được nói: “Thiếu phu nhân, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Ừm, nên đi ngủ trưa.” Lý Phỉ đứng dậy nói.

Phán Hạ giậm chân vội vàng lại đỡ Lý Phỉ, có chút buồn bực, “Thiếu phu nhân, sao người còn như vậy! Nô tỳ đây là lo lắng cho người, người khen ngược!”

“Được rồi, yên tâm đi, không có việc gì, người còn không biết thiếu gia các người là loại người nào.” Lý Phỉ ngược lại đi an ủi nàng ta.

Phán Hạ gật gật đầu, “Thiếu gia là người tốt, nhưng nữ nhân này khẳng định sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận thiếu gia, nếu mình không cẩn thận một cái, cho nàng chiếm lợi thì làm sao bây giờ?”

Nói xong nàng cảm thấy mình nói thật là có đạo lý nên càng sốt ruột.

“Vậy trông coi nàng kĩ là được.” Lý Phỉ không chút để ý nói.

Phán Hạ nghe xong cảm thấy thực có đạo lý, chỉ cần nhìn chăm chăm nàng không cho tiếp cận thiếu gia thì không phải không có việc gì sao?

“Đúng vậy, vẫn là thiếu phu nhân thông minh, nô tỳ cái này đi an bài người.” Nói xong vội vàng chạy đi ra ngoài.

Lý Phỉ nhìn nàng vội vàng thân ảnh trong lòng không khỏi buồn cười. Nhưng nghĩ vậy chính là cái bắt đầu, trong lòng lại không nhịn được thở dài.

Đoàn phu nhân muốn con mình tốt, áp đặt nàng ý nguyện ý cho Dật Sơn. Dật Sơn có thể vì mình phản kháng một lần hai lần, nhiều lần sau như vậy sẽ thế nào? Mình và Đoàn phu nhân quan hệ mẹ chồng nàng dâu sợ là càng kém.

Chuyện này nói vậy lão thái thái cũng biết, chắc là ngầm đồng ý Hồng Tụ xuất hiện.

Ai! Lý Phỉ thở dài một hơi, hiện tại sự tình biến thành như thế, Lý Phỉ cũng không có biện pháp, chờ Dật Sơn trở về rồi nói sau.

Nhưng khi Đoàn Dật Sơn trở về, Lý Phỉ cũng không có cơ hội nói cái này.

Hôm nay Đoàn Dật Sơn sớm ra cửa. Đến khi trở về, Phán Hạ vội vàng báo lại thiếu gia đã trở lại, Hồng Tụ quả nhiên chuẩn bị đến đây ở trên đường ngẫu ngộ. Nhưng bị Phán Hạ và Thanh Mai trộn lẫn, cuối cùng không thể ngẫu ngộ Đoàn Dật Sơn.

Đoàn Dật Sơn trở về trong phòng không đợi Lý Phỉ mở miệng, hắn đã mở miệng nói trước: “Phỉ Nhi, ta sợ là không thể nhìn thấy đứa nhỏ của chúng ta sinh ra.”

Lý Phỉ nghe vậy làm sao còn lo lắng nói việc này, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Đoàn Dật Sơn nói cho mình, kỳ thật từ thôn hoa quế vội vàng gấp trở về là vì biên cương phát sinh chiến loạn, Hoàng Thượng phái hắn đi. Bởi vì chuyện lần trước, Hoàng Thượng không tìm được cơ hội cho Đoàn Dật Sơn quang minh chính đại phục chức. Hiện tại đây đúng là cơ hội tốt.

Năng lực Đoàn Dật Sơn mang binh đánh giặc vốn mọi người đều biết, tuy rằng một số đại thần không đồng ý, nhưng lại không chọn được người ra, hơn nữa Công Tôn đại nhân và một ít thân tín Hoàng Thượng, mọi người yêu cầu cho Đoàn Dật Sơn lấy công đền tội, cho nên Đoàn Dật Sơn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Đoàn Dật Sơn nói xong trên mặt có chút áy náy, hắn nhìn đứa nhỏ trong bụng Lý Phỉ, trong lòng lại là không nỡ.

Lý Phỉ không ngờ Đoàn Dật Sơn phải đi đánh giặc!

Nàng há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ yên lặng cúi đầu hỏi: “Khi nào thì đi?”

Đoàn Dật Sơn đi qua ôm lấy Lý Phỉ, “Ngày kia, thánh chỉ lập tức sẽ đến!”

Tiếp theo hai người đều trầm mặc.

Không bao lâu sau thánh chỉ quả nhiên đến. Đạo thánh chỉ này làm cho Đoạn phủ vẫn yên lặng trong u ám lập tức náo nhiệt lên. Cơ hồ trên mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười. Bởi vì Đoạn Dật Sơn phục nguyên chức quan!

Nhưng Lý Phỉ không cười nổi, đối với chuyện phục nguyên chức quan như vậy, Lý Phỉ không có một chút cao hứng, trong lòng nàng chỉ có sợ hãi với tương lai, lo lắng Đoạn Dật Sơn sắp lên chiến trường, còn có nòng đậm không nở!

Lý Phỉ yên lặng làm một cái thê tử phải làm, tự mình sửa sang lại quần áo cho Đoạn Dật Sơn. Lý Phỉ đặt cả bộ quần áo gần đây mới làm xong vào trong. Lý Phỉ muốn dặn dò gì đó, nhưng cuối cùng hóa thành nghẹn ngào.

Đoạn Dật Sơn nhìn quần áo Lý Phỉ làm cho, đột nhiên ngừng lại, bả vai bắt đầu rung lên.

“Phỉ Nhi, thực xin lỗi.” Đoạn Dật Sơn ôm chầm bả vai Lý Phỉ, nhìn nước mắt trên mặt nàng, cúi đầu cắn thật hân, miệng không ngừng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Đêm hôm đó hai người đều không ngủ, Lý Phỉ cơ hồ là trọn tròn mắt nằm ở trong lòng Đoạn Dật Sơn. Đoạn Dật Sơn biết Lý Phỉ trong lòng không ngủ. Trong lòng hắn cũng là không ngủ, nhưng hiện tại biên cảnh náo động không yên, trong triều không có người dùng.

“Chàng nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao? Ha ha, ta nghĩ, khi đó ta hẳn là có chút thích chàng! Khi đó chàng thế nào?” Lý Phỉ đột nhiên mở miệng, ngày đó hẳn như thiên thần xuất hiện trước mặt cứu mình. Cho dù hắn không nói với mình câu nào, nhưng mà đối với người cứu mình, nữ nhân nào sẽ không tâm động chứ.

Đoạn Dật Sơn nhớ lại lúc đó, nàng một thân nam trang, kỳ thật nhìn kỹ có thể phát hiện nàng là nữ nhi.

Lúc đó nàng ngã ngồi dưới đất, trên mặt đen tuyền, nhưng ánh mắt lại dị thường sạch sẽ linh động. Đoạn Dật Sơn khi đó lúc gấp rút chạy đi, không nhìn nổi cho nên mới ra tay cứu giúp, làm sao có thể nghĩ đến sau này, cô nương mặt mèo kia lại biến thành người nằm trong lòng mình, biến thành người mình yêu nhất chứ?

Hai người cơ hồ nói tới hừng đông. Sau đó Lý Phỉ không có tâm tư đi quản Hồng Tự kia. Chỉ đi chuẩn bị này nọ cho Đoạn Dật Sơn, lặp lại kiểm tra. Sợ quên cái gì. Lúc này các nữ nhân Đoạn phủ rất đoàn kết, cơ hồ đều vây quanh Đoạn Dật Sơn, có dặn dò, có chuẩn bị này nọ.

Đến buổi tối Lý Phỉ mới có thời gian cùng một chỗ với Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ không muốn bỏ qua thời gian ở chung với Đoạn Dật Sơn, nằm ở bên cạnh Đoạn Dật Sơn, nhìn chăm chăm vào hắn, giống như phải khắc ghi hắn vào trong lòng.

“Chàng sờ nó đi. Đến khi chàng trở về, chàng nói xem nó có thể gọi được cha hay không?” Lý Phỉ kéo tay Đoạn Dật Sơn đặt ở trên bụng mình, cho hắn cảm thụ một chút sinh mệnh nhỏ bên trong. Cho hắn cảm nhận được đứa nhỏ của mình, cho hắn biết mình và đứa nhỏ sẽ chờ hắn, muốn hắn bình an trở về.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ đối diện, ánh mắt chỉ có nhau. Không nói gì, cả hai đều hiểu được, thiên ngôn vạn ngữ đều không cần nói.

Ngày hôm sau Lý Phỉ được Phán Hạ đỡ đi tầu lâu cao nhất kinh thành, nhìn trên đường cái quân đội chính tề đi tới. Bọn họ đi bước chính tề, tính trẻ con mang theo mặt tang thương, bọn họ đều chung một biểu tình, kiên định nhìn tiền phương, từng bước một vững vàng đi tới.

Sở hữu dân chúng đều đứng ở bên ngoài hoan hô, bọn họ có lẽ nhìn thấy quân đội như vậy, bọn họ rất tin, quốc gia mình nhất định có thể thắng lợi.

Nhưng nhóm thân nhân của quân binh này thì sao? Bọn họ có lẽ cũng ở trong này nhìn con mình, hoặc là huynh đệ, trượng phu. Trong lòng bọn họ có phải cũng giống như mình, chỉ có lo lắng?

Xa xa, Lý Phỉ thấy được Đoạn Dật Sơn, cưỡi ngựa trắng đi đầu tiên. Dáng người cao ngất, khôi giáp màu đen, ở dưới ánh mặt trời, cho dù xa như vậy Lý Phỉ cảm giác được hàn khí trong đó.

Hắn có lạnh hay không? Trong lòng Lý Phỉ không khỏi nghĩ đến.

Vừa mới vừa ly khai, chàng có biết, ta đã bắt đầu tơ vương chàng rồi!

Quân đội túc mục chỉnh tề đi ra kinh thành.

Đến khi thân ảnh của hắn không nhìn thấy được nữa, cho đến khi đội quân thật dài uốn lượn biến mất trong hoàng hôn!

Lý Phỉ còn đứng ở nơi đó.

“Thiếu phu nhân, chúng ta cần phải trở về.” Phán Hạ cẩn thận nhắc nhở.

“Ừ.” Lý Phỉ gật đầu, xoay người rời đi.

Bóng dáng của nàng trong tịch dương, bóng dáng kéo thật dài thật dài. Phán Hạ nhìn một cái phương hướng quân đội biến mất, vội vàng đuổi kịp Lý Phỉ.

72. Chương 72

Không có Đoạn Dật Sơn ở Đoạn phủ dường như không hề có động lực.

Bởi vì Lý Phỉ mang thai, cho nên Lý Phỉ có thể không cần mỗi ngày đi thỉnh an. Ăn cũng là tự mình làm trong phòng bếp nhỏ.

Cứ như vậy, Lý Phỉ trên cơ bản không gặp mặt Đoàn phu nhân và Đoàn lão thái thái.

Có khi bọn họ sẽ đến xem mình, cũng có thể nói xem đứa nhỏ trong bụng mình. Hiện tại bọn họ căn bản sẽ không khó xử, thậm chí còn thực thân thiết với mình, ngay cả lão thái thái luôn luôn không hoà nhã với mình cũng lộ ra cái tươi cười, làm cho Lý Phỉ thụ sủng nhược kinh.

Lý Phỉ biết hiện tại Đoạn Dật Sơn không ở quý phủ, còn đâu cái gì?

Vì quyền lợi đi, quyền lợi đều ở chỗ lão thái thái, không thể cướp lấy nghi ngờ. Nếu nói tiểu thiếp, nam chủ nhân duy nhất đi rồi, muốn tiểu thiếp làm cái gì. Cho nên Hồng Tụ xem như không có người hỏi thăm.

Hồng Tụ đại khái là không cam lòng, ai oán mình vận khí kém, không đụng tới thiếu gia, thiếu gia đã ly khai, riêng lại đây tìm Lý Phỉ vài lần. Lý Phỉ mới đầu còn đỡ, sau đó thấy phiền, trực tiếp bảo Phán Hạ phái nàng ta đi ra ngoài.

Về phần sau Hồng Tụ cũng có tự giác, không lại đến quấy rầy Lý Phỉ.

Lý Phỉ hiện tại bề bộn nhiều việc.

Trừ vừa trở về hai ngày, Hồ Hoa tìm đến mình, nói một ít chuyện của hàng nước hoa, Lý Phỉ sau đó không kiên nhẫn, trực tiếp nói cho hắn, bảo Diêu Mạn tự mình làm quyết định!

Lý Phỉ từ khi Đoạn Dật Sơn đi rồi không bao lâu sau, tính tình bắt đầu không tốt, thường xuyên ở trong sân phát giận.

Lúc mới đầu mọi người không quen, ngay cả lão thái thái cũng đặc biệt đến xem một chút, nghĩ là Lý Phỉ là chịu không nổi kích thích Đoạn Dật Sơn rời đi, tính tình đại biến. Dù sao mới đầu tuy rằng không thích Lý Phỉ, nhưng không thể không nói Lý Phỉ vẫn là người thông tình đạt lý, hiện tại cái dạng này, lão thái thái không lo lắng cũng khó!

Thỉnh đại phu đến xem, đại phu nói đây là phản ứng bình thường, không có chuyện gì.

Chỉ là mọi người đều kinh hồn táng đảm! Lý Phỉ có khi chỉ vì một cái chậu hoa đặt không đúng chỗ mà phát giận, nếu tùy tiện động trong phòng gì đó vậy càng kinh, trừ mấy người nha hoàn Phán Hạ thường xuyên đi theo bên người Lý Phỉ, người khác đến đây sân đều nơm nớp lo sợ, sợ làm không tốt đã bị mắng còn bị phạt tiền. Nhưng Lý Phỉ nhìn thấy Nữ Nữ sẽ không thế nào, cho dù Nữ Nữ làm hỏng bát phòng ở, chỉ cần không đi chạm vào đồ của Đoạn Dật Sơn là được.

Lý Phỉ trừ phát phát giận, mỗi ngày sẽ sai Phán Hạ đỡ mình đi mấy vòng quanh sân, những người khác không hiểu thế nào, chỉ cho là Lý Phỉ mang thai tính cách biến quái gở, kinh hồn táng đảm đi theo Lý Phỉ sợ nàng ngã.

Đoàn phu nhân phái một đồng người đi tới viện Lý Phỉ, bị Lý Phỉ mắng đi một đám, dọa Đoàn phu nhân không dám tặng người lại đây nữa. Lão thái thái nghe xong, trực tiếp nói cho mọi người Đoàn phủ, mặc Lý Phỉ làm, tùy tiện nàng làm cái gì, chỉ cần người không bị thương là tốt rồi.

Vì thế càng không ai dám quản Lý Phỉ, Lý Phỉ hồn nhiên bất giác, hoàn toàn không biết mình đã bị Đoàn phủ nhận định là người đàn bà chanh chua bá vương!

Nhưng mỗi khi nhận được thư của Đoàn Dật Sơn, hoặc là khi viết thư cho Đoàn Dật Sơn, Lý Phỉ sẽ thực bình thường, nàng sẽ an tĩnh ngồi một ngày, cầm thư của Đoàn Dật Sơn nhìn cả một ngày.

Cứ như vậy đến khi được tám tháng, bụng Lý Phỉ đã rất lớn. Người cũng trở lại bình thường rất nhiều, không tùy tiện phát giận.

Nhưng đi đường xa phải cố hết sức, vẫn kiên trì mỗi ngày đi đường rèn luyện.

Đoàn phủ đã mời bà đỡ có kinh nghiệm sớm chờ trong phủ.

Lý Phỉ vẫn như trước chờ mong Đoàn Dật Sơn hồi âm, có đôi khi nhàn rỗi sẽ xem thư của Đoàn Dật Sơn. Thư đưa đi biên cảnh một tháng mới có một hồi, Lý Phỉ viết lại những chuyện xảy ra trong ngày, cuối cùng tích góp từng tí một rất nhiều cùng đưa đi.

Lúc này đã là tết âm lịch, Đoàn phủ giăng đèn kết hoa vui sướng, còn Lý Phỉ rất tơ vương Đoàn Dật Sơn như cũ.

Bởi vì Lý Phỉ mang thai, cho nên tiệc tối chỉ ngồi một lúc, nàng liền ly khai, không ai dám nói cái gì.

Nữ Nữ ngồi trên ghế nhỏ cạnh mình, cầm bút lông không biết đang vẽ cái gì. Lý Phỉ ôm ấm lò nhìn bầu trời bên ngoài. Năm nay thời tiết thực lạnh, Dật Sơn nơi đó hẳn là còn lạnh hơn. Không biết hẳn hiện tại đang làm gì, có phải cũng giống mình tơ vương đối phương hay không.

Đứa nhỏ trong bụng lại giật mình, hiện tại nó động thường xuyên, Lý Phỉ có khi có thể cảm nhận được nó đập không hào phóng, cái loại này mẫu thân tâm tình vừa vui sướng vừa lo lắng. Nàng đã nói hết cảm nhận của mình cho Đoàn Dật Sơn biết, cho hẳn cũng thể nghiệm vui sướng của phụ thân.

Mà bên kia Đoàn Dật Sơn không có thời gian tơ vương Lý Phỉ, bởi vì tối hôm nay có chiến dịch trọng yếu!

Lúc chín tháng, đã là đầu mùa xuân, thời tiết dần dần trở nên ấm áp, nhánh cây bên ngoài đều đâm chồi. Nữ Nữ bị đóng cả một mùa đông đã sớm không kiềm chế được, bốn chạy ở hoa viên. Lý Phỉ dặn dò nha hoàn gã sai vặt trông Nữ Nữ cho tốt, còn mình thì bảo Phán Hạ đỡ đi dạo trong sân.

Phán Hạ thật cẩn thận đỡ, Thanh Mai một bên nhìn An Xuân phía trước đang cho Nữ Nữ chơi đùa, trên mặt hiểu được viết hăm mộ. Thật đúng là đứa nhỏ, Lý Phỉ khẽ cười một tiếng nói: “Thanh Mai, người cũng đi chơi đùa đi.”

Mơ cao hứng lên tiếng, thấy Phán Hạ bên cạnh trừng mắt nhìn mình vội rút lui cổ, không dám lộn xộn.

“Được rồi, Phán Hạ, không sao, cho nàng đi chơi đi.” Lý Phỉ đương nhiên biết Thanh Mai sợ nhất Phán Hạ, hiện tại khẳng định không dám đi.

Phán Hạ gật đầu, không nói cái gì nữa, Thanh Mai cao hứng chạy đi qua.

“Phán Hạ, có thư của thiếu gia không?” Lý Phỉ hỏi. Đã hơn một tháng, làm sao còn không thấy thư của Dật Sơn?

Phán Hạ lắc đầu, “Còn chưa thấy đâu, thiếu phu nhân. Sợ là gần đây thiếu gia có chút việc, hoặc là truyền tin ở trên đường trì hoãn, trễ một chút mới đến được.”

Lý Phỉ chỉ có thể gật đầu an ủi mình. Không biết là mình rất tưởng niệm Đoàn Dật Sơn cho nên trong lòng cảm thấy bất an.

Buổi chiều, thời tiết kinh thành chợt thay đổi.

Thời tiết chuyển sang ảm lạnh, đám mây màu đen tụ tập ở trên bầu trời kinh thành, đông nghìn nghịt, có chút dạ người.

“Sẽ mưa to, thiếu phu nhân, đóng cửa sổ lại đi, có chút lạnh!” Phán Hạ nói xong đi đóng cửa sổ.

Lý Phỉ nhìn bầu trời bên ngoài, trong lòng bất an càng sâu.

Cách kinh thành không xa, một người cưỡi một ngựa đen đội mưa chạy băng băng trên đường.

Lý Phỉ vừa tỉnh ngủ trưa, ý nghĩ hỗn loạn, thấy cái gã sai vặt vội vàng vào sân, nhìn thấy Lý Phỉ vội nói: “Hoàng Thượng phái người đến đây, lão phu nhân bảo thiếu phu nhân đi đại sảnh một chuyến.”

Lý Phỉ bảo Phán Hạ hầu hạ mặc quần áo cho mình rồi đi tới đại sảnh.

Vừa mới tiến vào đại sảnh, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo truyền tiến tới Lý Phỉ, “Biên cảnh thám tử đến báo, Đoàn Tướng quân, vì nước hy sinh thân mình!”

Lý Phỉ chỉ cảm thấy trong đầu có một thanh âm “Oanh” vang lên rồi trống rỗng. Tiếp theo trước mắt đen lại, cuối cùng chỉ nghe được có người ở bên tai mình hô “Thiếu phu nhân!”

Lúc Lý Phỉ tỉnh lại đã là buổi tối. Nàng trợn vừa mắt thấy Đoàn lão thái thái, phu nhân đều đứng ở bên cạnh mình, nàng cười khẽ một tiếng, “Lão thái thái, mẹ, con vừa làm giấc mộng, mộng...”

Lý Phỉ nói tới đó lại tự phi một ngụm, “Xem con khờ này, mộng đều là tương phản, ha ha, Dật Sơn nhất định không sao, nói không chừng hần đang chuẩn bị trở lại!”

Lão thái thái thần thái lập tức già đi rất nhiều, trên mặt bà tất cả đều là bi thương, nhưng lại đả khởi tinh thần hiền lành nhìn Lý Phỉ, cầm tay Lý Phỉ có chút lạnh lẽo, “Ta biết, Tiểu Phỉ con không tiếp thụ được, nhưng mà, hiện tại Đoàn phủ chúng ta chỉ còn lại chúng ta đàn người già phụ nhân này, đặc biệt Tiểu Phỉ con còn hoài duy nhất hy vọng Đoàn phủ chúng ta, nhất định phải kiên cường một chút...”

Lý Phỉ một hồi lâu mới phản ứng lại, “Ngài nói cái gì? Cái gì chỉ còn lại chúng ta? Không phải còn Dật Sơn sao?” Lý Phỉ nhìn Đoàn phu nhân ở một bên lấy khăn tay lau nước mắt, còn có nha hoàn gã sai vặt một đám đều nhắm chặt miệng, không dám phát ra thanh âm khóc.

Lão thái thái không trả lời, chỉ là lấy tay lau nước mắt.

“Ta không tin, ta không tin, Dật Sơn nói, chàng nhất định sẽ trở về, chàng nhất định sẽ trở về!” Lý Phỉ vừa nói vừa lắc đầu muốn đứng lên.

“Con ơi! Dật Sơn của ta!” Đoàn phu nhân một bên không nhịn được lên tiếng khóc, bọn nha hoàn cũng khóc thành tiếng.

Ta sẽ không tin tưởng, Dật Sơn đã chết, nhất định là báo sai rồi, Dật Sơn nói muốn ta chờ hần. Hần ôn nhu cười nói như vậy, chờ mình!

Đột nhiên Lý Phỉ cảm giác được bụng mình đau từng đợt, nàng ôm bụng mình, nhỏ giọng rên rỉ.

“Tiểu Phỉ, con làm sao vậy?” Đoàn lão thái thái một bên nhận thấy Lý Phỉ không thích hợp, bà vội hỏi.

“Con, con hình như muốn sinh.” Lý Phỉ cố nén đau đớn nói.

“Mau, mau gọi bà đỡ, còn có, cho người đi mời đại phu.” Lão thái thái đầu tiên là cả kinh, dù sao cũng gặp qua sóng gió lớn rồi, bà tỉnh táo lại, an bài hạ nhân đi làm việc.

Đoạn phủ hiện tại tuy rằng bối rối, nhưng lại đầu vào đây.

“A!” Đoàn phủ có quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết Lý Phỉ, lão thái thái và Đoàn phu nhân ngồi ở bên ngoài, Đoàn phu nhân hiển nhiên ngồi không yên, vừa mới mất đi đứa con duy nhất, hiện tại đây chính là huyết mạch duy nhất của con mình, hy vọng duy nhất của Đoàn phủ, Đoàn phu nhân cố nén tang tử chỉ đau, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm rèm cửa, nghe bên trong thanh âm.

Bà đỡ lúc này vội vàng chạy đến, nhìn hai vị phu nhân sốt ruột nói: “Lão thái thái, phu nhân, thiếu phu nhân không có sức, sợ là nguy hiểm!”

Lão thái thái nghe xong, nói nha hoàn bên cạnh: “Đại phu có tới không?”

Thấy nha hoàn lắc đầu, lão thái thái không nói hai lời, trực tiếp vọt vào, Đoàn phu nhân cũng theo sát sau đi vào.

Lão thái thái nhìn Lý Phỉ nằm ở trên giường, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô thần. Trong lòng bà có chút sốt ruột, cứ tiếp tục như vậy không phải là cái biện pháp.

Lão thái thái nghĩ, đi tới bên người Lý Phỉ, âm thanh lạnh lùng nói: “ngươi là không có sức, hay là không muốn dùng sức? Đây không phải đứa nhỏ của một mình ngươi, nó cũng là đứa nhỏ của Dật Sơn, chẳng lẽ ngươi muốn đứa nhỏ Dật Sơn vẫn chờ mong, cốt nhục duy nhất cứ như vậy không có!”

Đúng vậy, Dật Sơn vẫn muốn đứa con, từ khi nàng mang thai, Dật Sơn mỗi ngày mang cười, hân vui vẻ như vậy, lại kiêu ngạo vì con mình như vậy, luôn nói với mình: tiểu tử nhà ta về sau không thể nuông chiều! Tiểu tử nhà ta nhìn đã biết không tệ!

Khi hân nói mang theo nghiêm túc của phụ thân, nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong, mỗi lần vuốt ve bụng luôn ôn nhu như vậy.

Hân sẽ vì tên con tương lai mà cả một đêm không ngủ, đi lật xem các loại bộ sách, cuối cùng vẫn không nghĩ được ra cái tên vừa lòng.

Mỗi lần bụng mình chỉ cần có rất nhỏ chấn động, hân sẽ đầy cõi lòng kinh hãi, tìm tòi nghiên cứu, cẩn thận tựa vào bụng Lý Phỉ lắng nghe.

Lý Phỉ nói cho hân, đứa nhỏ trong bụng có thể nghe được cha mẹ nói, Đoàn Dật Sơn lúc nhàn rỗi, sẽ giáo dục nó tương lai phải bảo vệ người nhà, nói cho nó mẫu thân thực vất vả, bảo nó hiếu kính Lý Phỉ.

Dật Sơn vẫn chờ mong đứa nhỏ, Dật Sơn nhất định muốn nhìn thấy nó xuất thế, bởi vì hân vẫn chờ mong như vậy!

“Lấy bát súp lại đây.” Thanh âm Lý Phỉ thực mỏng manh, Phán Hạ luôn luôn ở bên cạnh khóc nghe vậy lập tức đứng lên cầm bát súp cẩn thận bưng qua.

Lý Phỉ cố nén bụng đau nhức, nhìn bà đỡ bên cạnh nói: “Ngươi nhanh chút đi!”

Bà đỡ sửng sốt một chút, rất nhanh phản ứng lại, tiến lên nói cho Lý Phỉ dùng lực thế nào, vừa quan sát tình huống bụng.

“A!” Một trận kịch liệt đau đớn đánh úp lại, Lý Phỉ rốt cục không nhịn được hét lên.

“Đứa bé đi ra, mau, mau dùng sức!”

Nghe một câu đó, Lý Phỉ lại cố dùng sức.

“Oa oa oa!”

Trước mắt Lý Phỉ một mảnh tối đen, cuối cùng mơ mơ màng màng nghe được có tiếng khóc của đứa nhỏ, là sinh ra rồi sao? Lý Phỉ muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn lâm vào bóng đêm.

73. Chương 73

Lý Phỉ đợi suốt một tháng ở trên giường, mỗi ngày máy móc ăn đồ ăn Phán Hạ đút cho, có đôi khi Đoàn phu nhân, lão thái thái hoặc là bà vú ôm đứa nhỏ lại đây, là một bé nam, Lý Phỉ chỉ liếc mắt một cái rồi thôi.

Nữ Nữu không được vào phòng sinh khóc náo loạn mấy ngày, cuối cùng vẫn là Thu Tịch bế đi. Hồ phu nhân và Xuân Vân, Diêu Mạn bọn họ đã đến thăm Lý Phỉ, thấy Lý Phỉ vẻ mặt vô thần, biết là chuyện gì xảy ra, thở dài rồi ly khai.

Không bao lâu sau xác Đoàn Dật Sơn được chuyển trở về, Lý Phỉ ở ngày hôm đó bảo Phán Hạ đỡ chính mình đi nhìn, thấy trong quan tài là một bộ thi thể hỏa thiêu đen xì, khô quắt, mặc khôi giáp chiến y khi Đoàn Dật Sơn xuất chinh. Lý Phỉ lung lay được Phán Hạ bên cạnh nâng đỡ.

Phán Hạ hàm chứa lệ, nhìn Lý Phỉ nói: “Thiếu phu nhân, người muốn khóc thì khóc đi, đừng chịu đựng!”

Lý Phỉ ngơ ngác nhìn quan tài nói: “Đây là cái gì?”

Phán Hạ nghĩ Lý Phỉ vì thi thể Đoàn Dật Sơn mà biến thành bộ dáng khổ sở này, mang theo hận ý nói, “Thiếu gia là bị tặc tử đốt thành như vậy!”

Lý Phỉ không nói cái gì, lẳng lặng ly khai. Đoàn phủ bắt đầu làm tang sự cho Đoàn Dật Sơn. Hoàng Thượng đưa thánh chỉ tới, truy phong Đoàn Dật Sơn là Uy Viễn hầu, được thừa kế.

Một đạo thánh chỉ này không thể nghi ngờ cải biến địa vị Đoàn phủ, không ít người bởi vì đạo thánh chỉ này mà tiến đến nhìn bộ phận ghen.

Lý Phỉ không để ý việc này, nàng hình như tuyệt không thương tâm, cả ngày nhốt ở trong phòng chuyên tâm ở cũ. Bởi vì Lý Phỉ còn ở cũ, cho nên tang sự Đoàn Dật Sơn Lý Phỉ không tham dự, chỉ khoác áo tang tượng trưng, quỳ một hồi.

Chờ tang sự xong xuôi, Lý Phỉ cũng ra tháng, nàng dường như đã quên chính mình còn có con trai con gái, mỗi ngày ra ngoài.

Một ngày này, Lý Phỉ vẫn ra khỏi Đoàn phủ như trước. Tùy tiện đi các phố, giống như đi dạo không có mục đích.

“Tẩu tử!”

Lý Phỉ nghe có người gọi một tiếng, tiếp theo nhìn thấy Thanh Bình công chúa lôi kéo Công Tôn đi tới. Lý Phỉ định lay bái thì bị Thanh Bình công chúa kéo lại nói: “Tẩu tử, không cần, đây là ở bên ngoài, không sao đâu. Sao người lại một mình bên ngoài?”

Thanh Bình công chúa đã biết chuyện Đoàn Dật Sơn vì nước hy sinh thân mình, tuy rằng Thanh Bình công chúa có chút ngang ngược, nhưng vẫn là người không tệ, đặc biệt từ nhỏ cùng Đoàn Dật Sơn cùng nhau lớn lên, đã sớm coi Đoàn Dật Sơn thành ca ca, biết tin Đoàn Dật Sơn chết, khổ sở trong lòng, cũng cảm thấy đồng tình vị tẩu tử tuổi trẻ này sớm phải thủ tiết, nói chuyện cũng nhu hòa rất nhiều.

Nếu đã nói như vậy, Lý Phỉ cũng không muốn quỳ lay người ta nên không quỳ xuống nữa.

Công Tôn một bên cũng nhìn mình, “Người không sao chứ?”

Lý Phỉ lắc đầu, thấy Thanh Bình công chúa trên mặt tràn đầy thương hại, khẽ nhíu mày, quay đầu nói: “Ta không sao.”

Thanh Bình công chúa không nói gì, Công Tôn nhìn thoáng qua Lý Phỉ, nói với Thanh Bình công chúa: “Ta có việc, người đi trước đi.”

Thấy Thanh Bình quyết miệng vẻ mặt không muốn, Công Tôn mới nói: “Ngày mai ta lại mang người đi ra.”

Thanh Bình công chúa mới lộ vẻ cười trên mặt, nói câu tái kiến với Lý Phỉ, bảo hộ vệ dẫn đường ly khai.

“Lý Phỉ, chúng ta tâm sự đi.” Công Tôn nhìn Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ nghĩ vẫn gật gật đầu, đi theo Công Tôn tới ghé lô trong tửu lâu.

Hai người lẳng lặng ngồi, Công Tôn mở miệng trước, “Lý Phỉ, người thật sự không sao chứ?”

Lý Phỉ thấy Công Tôn vẻ mặt lo lắng, cúi đầu không nói lời nào.

“Ta cũng không ngờ, Đoàn Dật Sơn sẽ như vậy...” Công Tôn dừng một chút, thấy Lý Phỉ cúi đầu không nói gì, mới tiếp tục nói: “Đoàn Tướng quân trước khi đi mấy tháng, hai quân luôn giằng co. Sau này Đoàn Tướng quân chuẩn bị đánh bất ngờ để giành thắng lợi, suy nghĩ cái biện pháp, mang một tiểu đội đánh lên quân địch tổng soái. Bởi vì tổng soái bọn họ ở hậu phương, cho nên Đoàn Tướng quân mang theo phân đội nhỏ suốt đêm đi qua, không ngờ trong quân đội ra gian tế, Đoàn Tướng quân bị trúng cạm bẫy!”

Nghe đến đó Lý Phỉ đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt to nhìn Công Tôn.

Công Tôn hồn nhiên bất giác tiếp tục nói: “Cho nên toàn bộ phân đội toàn quân bị diệt, nhưng quân địch tổng soái lại bị Đoàn Tướng quân chém giết, bởi vậy mà quân địch bị quấy rầy, ta quân lấy được ưu thế thắng lợi. Người kia cũng được tìm ra, đưa đến kinh thành, chuẩn bị xử trảm!”

Lý Phỉ che miệng, làm cho mình không phát ra thanh âm, nước mắt tuôn rơi.

“Đừng như vậy, cứ khóc đi.” Công Tôn nhìn Lý Phỉ cố nén, trong lòng vừa chua xót lại đắng chát. Lúc trước là mình gặp được nàng trước, nhưng mình ly khai, cũng là vì mình Đoàn Dật Sơn mới có cơ hội quen biết Lý Phỉ, cho tới nay hằn chấn ghét Đoàn Dật Sơn, cũng như chấn ghét bản thân mình.

Nhưng khi biết tin Đoàn Dật Sơn chết, Công Tôn không hề có vui vẻ, chấn ghét phía trước chẳng hiểu sao lại tiêu tán hết.

Công Tôn nhìn Lý Phỉ ở trước mặt mình khóc, tay nắm thật chặt, cuối cùng không có đi qua ôm nàng vào trong ngực.

“Dật Sơn không chết!” Lý Phỉ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Công Tôn nói.

Công Tôn nhũu mày, có chút sốt ruột, sao lại còn ngu ngốc cho rằng như vậy chứ? Công Tôn sốt ruột muốn thức tỉnh Lý Phỉ: “Sao ngươi lại như vậy... Ai, ta biết ngươi không tiếp thụ được, nhưng đây là sự thật, không phải ngươi đã nhìn thấy thi thể Đoàn Tướng quân sao?”

“Là vì thấy được cho nên mới không tin!” Lý Phỉ sờ nước mắt, thanh âm dần dần bình tĩnh.

Ngày đó nàng có nhìn, cho dù mặc khôi giáp giống nhau, cho dù quần áo giống nhau, cho dù mọi người đều cho rằng như vậy, nhưng Lý Phỉ không tin.

Thi thể kia đã bị thiêu đen rồi, nghe nói là Đoàn Dật Sơn lúc ấy đuổi theo tổng soái quân địch, liều chết chặt bỏ đầu đối phương, mình đã trúng vài đao, cuối cùng thân thể còn bị biển lửa bao phủ, là bọn họ liều chết cướp về.

Rất nhiều người đều nhìn thấy Đoàn Dật Sơn bị chém, biết là không sống được, cho nên cuối cùng nghĩ Đoàn Dật Sơn nhiều năm ở trong quân vẫn được người kính ngưỡng, cho nên không ít binh lính liều chết đoạt lại thi thể Đoàn Dật Sơn.

“Ngươi hoài nghi thi thể không phải Đoàn Tướng quân? Vì sao nghĩ như vậy?” Công Tôn hiểu được ý Lý Phỉ, hấn không biết nàng là không nguyện ý nhận sự thực Đoàn Dật Sơn, hay là thật sự có chứng cứ.

“Ta cũng không biết, dù sao ta không tin Dật Sơn đã chết!” Trực giác vẫn nói cho nàng, Đoàn Dật Sơn nhất định sẽ không chết, hấn đáp ứng mình nhất định sẽ trở về.

Công Tôn thở dài một hơi, lắc đầu, người Đoàn phủ, người của triều đình đã xem xét, người nọ chính là Đoàn Dật Sơn, lúc ấy có người nhiều tận mắt nhìn thấy Đoàn Dật Sơn bị chém nhiều đao, vọt vào biển lửa đi chém giết tướng lĩnh quân địch, trong đó có rất nhiều người là thân tín Đoàn Dật Sơn, sẽ không cố ý giấu diếm cái gì. Chỉ là Lý Phỉ nàng không muốn tin tưởng, ngây ngốc chờ mong. Công Tôn không khuyên nữa, hy vọng có một ngày nàng có thể tỉnh ngộ, dù sao cuộc sống còn phải tiếp tục.

“Mặc kệ thế nào cũng phải cảm ơn người nói cho ta biết chuyện này, ta phải đi, bảo trọng.” Lý Phỉ đứng lên nhìn Công Tôn nói lời từ biệt, xoay người rời đi.

Công Tôn nhìn thân ảnh Lý Phỉ rời đi, hấn muốn gọi nàng lại, nói cho nàng, không cần cảm tạ mình, mình nguyện ý, hấn muốn nói cho nàng tình yêu của hấn, muốn nói cho nàng hấn nguyện ý chờ nàng.

Nhưng nhìn bóng lưng Lý Phỉ, cuối cùng không mở miệng nói.

Lý Phỉ không trực tiếp về nhà, nàng tìm tới chỗ Trình Tam Nương, cách phủ đệ Trình Tử Mặc không xa. Lý Phỉ bảo hộ vệ ở cửa truyền lời cho Trình Tam Nương, nói ông chủ cửa hàng Khánh Tường cầu kiến. Hộ vệ ở cửa quan sát Lý Phỉ một chút, thấy nàng tuy chỉ có một mình, ăn mặc không tề, vừa thấy chính là phú quý người ta. Vì thế bảo Lý Phỉ chờ, vào phủ báo cáo. Không bao lâu sau Lý Phỉ được dẫn vào trong.

Trình Tam Nương ngồi ở đại sảnh, nhìn thấy một mình Lý Phỉ đến, có chút kinh ngạc, nghĩ đến tin tức Đoạn Dật Sơn vì nước hy sinh thân mình, lại có chút thương hại.

Lý Phỉ làm bộ không nhìn thấy nàng thương hại đồng tình, nói: “Trình cô nương, hôm nay đã quấy rầy, ta tìm đến Trình cô nương là muốn làm một cuộc giao dịch.”

Lý Phỉ nói thẳng chủ đề, nhìn Trình Tam Nương nói.

“Giao dịch cái gì?”

“Ta muốn mời Trình Tam Nương phái người hộ tống ta đi biên cảnh, địa phương Dật Sơn chết trận!”

Trình Tam Nương có chút kinh ngạc, nàng trầm tư một chút, nói: “Phu nhân, kỳ thật người muốn đi nơi nào tể tướng quân, có thể cho thị vệ Đoạn phủ hộ tống phu nhân đi, dù sao thì bọn họ là quân nhân chuyên nghiệp, chúng ta đây những giang hồ đầu đường xó chợ không thể so sánh.”

Trình Tam Nương tuy rằng đồng tình Lý Phỉ, nhưng trong lòng biết vững nước đục này không thể trôi. Nếu nàng tới tìm mình, nói lên nàng không muốn người Đoạn phủ biết, sợ là đến lúc đó chỉ một mình rời đi. Nếu mình giúp nàng, đến lúc đó Đoạn phủ truy cứu lên, sợ sẽ là trách nhiệm của mình, lừa thiếu phu nhân Đoạn phủ, đây không phải là tội danh nhỏ, hơn nữa nếu nàng ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, sợ sẽ càng phiền toái, cái gọi là dân không đầu cùng quan, loại phiền toái này mình có trốn cũng không trốn nổi!

Lý Phỉ có thể đoán được ra ý của nàng ta, làm sao nàng không biết chứ? Đoạn phủ? Nếu làm được vậy mình cần gì phải ra bên ngoài tìm người hỗ trợ chứ!

Người Đoạn phủ hiện tại đều cho rằng Đoạn Dật Sơn đã chết, nếu Lý Phỉ nói muốn đi biên cảnh, sẽ chỉ cho rằng Lý Phỉ thương tâm quá độ, cố tình gây sự, tuyệt đối sẽ không cho phép con dâu Đoạn phủ xằng bậy. Biên cảnh không phải là địa phương khác. Chiến loạn bay tán loạn không nói, đường xa xa xôi, những cái không biết còn nhiều.

Bọn họ sẽ không đáp ứng, nếu biết Lý Phỉ nghĩ vậy, chỉ sợ cũng sẽ quản nàng thật chặt.

Cho nên nàng muốn tìm người hỗ trợ, nàng duy nhất nghĩ đến chính là Trình Tam Nương, Trình Tam Nương thế lực không nói, thường xuyên vào Nam ra Bắc, hơn nữa cũng là người nàng quen biết.

“Người đừng vội cự tuyệt, người xem cái này nói sau.” Nói xong Lý Phỉ lấy ra một cái hộp từ trong tay áo đặt ở trên bàn, mở ra cho Trình Tam Nương xem.

Mở hộp ra, nghênh diện chính là một mùi thơm ngát thư thái. Bên trong là một trái cây tròn màu vàng, trong suốt bóng loáng, dường như có linh khí ở trái cây chuyển động.

Trình Tam Nương vẻ mặt không dám tin, “Đây là, là kỳ quả?!”

Lý Phỉ gật gù đầu, “Đúng, là kỳ quả, chính là trái cây Trình Tử Mặc vẫn tìm, có công hiệu khởi tử hồi sinh, phản lão hoàn đồng.”

Trình Tam Nương nhìn chằm chằm trái cây kia, cho dù biết nó hiệu quả, trong mắt nàng không có một chút tham lam, chỉ nhìn trái cây đó rơi nước mắt.

“Thì ra, hần thật sự vẫn tìm, luôn luôn tìm thứ trong truyền thuyết này! Ha ha...” Trình Tam Nương nở nụ cười, trong tươi cười tràn đầy chua xót.

Nàng dừng một chút nhìn Lý Phỉ nói: “Chỉ cần người không đưa thứ này cho hần, ta đáp ứng người, đưa người đi biên cảnh, địa phương Đoàn Tướng quân chết trận.”

Nói xong nàng đứng lên xoay người rời đi.

Lý Phỉ không ngờ nàng không nhân cơ hội giữ lấy quả kỳ quả, phải biết rằng kỳ quả này hiệu quả tuyệt đối không bình thường, là trong truyền thuyết, làm vô số người hướng tới nó.

Lý Phỉ trở lại quý phủ, Nữ Nữ ngồi ở trong phòng mình đang vẽ cái gì đó. Lý Phỉ đi vào vừa thấy, thấy nó đang vẽ hình ba người.

“Đang vẽ cái gì?” Nghĩ đến mình sắp phải rời khỏi, Lý Phỉ không nhịn được ôm lấy Nữ Nữ, nhẹ giọng hỏi.

Nữ Nữ ngồi ở trong lòng Lý Phỉ, nhu thuận nói: “Đây là Nữ Nữ, đây là mẹ, đây là cha.”

Nó nói xong còn chỉ cái tay nhỏ bé cho Lý Phỉ xem.

“Nhớ cha không?”

“Vâng, con nhớ, cha khi nào thì trở về?” Nữ Nữ mở to ánh mắt trong suốt nhìn Lý Phỉ, chờ mong hỏi.

“Sắp rồi, đến lúc đó ba người chúng ta, không, là bốn, còn có đệ đệ, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau.” Lý Phỉ ôm chặt Nữ Nữ, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

74. Chương 74

Lý Phỉ cười ngửa, quần áo nam trang, không nhìn kĩ sẽ cho rằng đó là một thiếu gia yếu ớt.

Hiện tại đã rời khỏi kinh thành.

Nàng quay đầu, xa xa nhìn lại, kinh thành đã rời khỏi tầm mắt. Người Đoàn phủ sợ là bây giờ còn chưa phát hiện đi.

Bởi vì mấy ngày hôm trước, Lý Phỉ mỗi ngày sẽ ra khỏi Đoàn phủ, mới đầu còn có người đi theo, sau này đại khái là vì thấy Lý Phỉ đi ra ngoài giải sầu nên không theo nữa. E là phải tới buổi tối bọn họ mới phát hiện đi.

Mình đã để lại một phong thư ở trong phòng, nói cho bọn họ mình đi tìm Đoàn Dật Sơn, nói vậy bọn họ xem mặt mũi Đoàn Dật Sơn sẽ chăm sóc tốt cho Ngọc Hoàn và Nữ Nữ.

Nghĩ đến Ngọc Hoàn, Lý Phỉ trong lòng đau xót, từ khi Ngọc Hoàn được sinh ra tới nay, Lý Phỉ chưa từng ôm nó, là vì vừa nhận được tin Đoàn Dật Sơn chết, hơn nữa sinh đứa nhỏ xong thân thể suy yếu, cho nên không ôm nó.

Cho dù sau đó có cơ hội, Lý Phỉ cũng không muốn, không dám, bởi vì nàng sợ, sau khi mình bế nó sẽ luyến tiếc rời nó. Nhưng Đoàn Dật Sơn sinh tử chưa biết, Lý Phỉ chung quy hạ quyết tâm không ôm nó.

Chờ khi tìm Dật Sơn về, khi đó lại bồi thường nó vậy! Lý Phỉ thầm nhủ trong lòng.

Lý Phỉ chỉ mang đi một bộ quần áo, đi theo thương đội Trình Tam Nương cùng đi hướng biên cảnh.

Trình Tam Nương tuy rằng đáp ứng hộ tống mình đi, nhưng là một thương nhân, lần này cũng thuận tiện tạo thành thương đội cùng nhau đi. Nhưng làm như vậy bảo hiểm rất nhiều, Lý Phỉ xen lẫn trong thương đội sẽ không bị người chú ý.

Càng đi Bắc Việt càng rét lạnh. Đặc biệt ban đêm.

Trình Tam Nương ngồi cạnh đồng lửa, uống cốc nước nóng hằm hạp, nhìn cách đó không xa, Lý Phỉ một mình ngồi cạnh đồng lửa dưới tàng cây. Mấy ngày nay thấy biểu hiện Lý Phỉ, trong lòng Trình Tam Nương có chút bội phục Lý Phỉ.

Càng đi về phía Bắc, càng lạnh khủng khiếp, mình đã nói trước với Lý Phỉ rồi. Không ngờ tướng quân phu nhân thoát nhìn nhỏ nhỏ, xuất thân tôn quý, vậy mà đã qua nhiều ngày rồi mà một câu oán giận cũng không có.

Nàng đi đến bên cạnh Lý Phỉ ngồi xuống.

“Nếu người đến nơi đó, Đoàn Tướng quân đã chết người làm thế nào?” Trình Tam Nương đột nhiên hỏi.

Lý Phỉ sửng sốt một chút, nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, ở trong lòng nàng, Đoàn Dật Sơn chính là không chết, đang chờ mình đi tìm hắn!

Hiện tại nghe Trình Tam Nương hỏi như vậy, Lý Phỉ trong nháy mắt trong có chút mê mang. Cuối cùng nàng suy tư một hồi, cúi đầu nói: “Nếu chàng, chàng chết thật, ta sẽ trở lại.”

Trình Tam Nương nghe xong không nói nữa.

“Đến thôn trấn phía trước, người mua chút quần áo đi, càng đi sẽ càng lạnh.”

Trình Tam Nương lại ngồi một lúc, khi đứng dậy rồi đi nói với Lý Phỉ.

Cứ như vậy, lại qua hơn nửa tháng, thời tiết càng ngày càng lạnh, cách địa phương chiến dịch cũng càng ngày càng gần.

Đêm nay Trình Tam Nương nói cho mình, đại khái ngày mai có thể đi tới đó.

Lúc này Lý Phỉ mất ngủ.

Càng gần trong lòng Lý Phỉ càng sợ hãi, sợ Đoạn Dật Sơn thật sự chết rồi, như vậy đến lúc đó mình nên đối mặt như thế nào?

Nàng ra lều trại.

Cho dù là tối muộn rồi, trên tảng đá tản mát ra ánh sáng lạnh âm hàn, trăng trên cao tuy tròn nhưng lại lộ ra lạnh lùng.

Có phải mỗi đêm Dật Sơn thường bầu bạn ngủ với ánh trăng như vậy không?

Lý Phỉ ngửa đầu nhìn bầu trời, nghe được mặt sau có thanh âm, tiếp theo, Trình Tam Nương đứng ở bên cạnh mình.

“Không ngủ được?” Trình Tam Nương hỏi.

Lý Phỉ gật đầu.

“Ngày mai đến, hàng hóa của chúng ta phải trở đi, ta sẽ phái người đưa người trở về.” Trình Tam Nương nói.

Lý Phỉ gật gật đầu, trong lòng vẫn rất cảm kích Trình Tam Nương hộ tống mình đến nơi đây, nói vậy nàng cũng chịu áp lực rất lớn đi.

“Cái này ngươi nhận đi.” Lý Phỉ từ trong tay áo lấy ra cái hộp chứa kỳ quả đưa cho Trình Tam Nương, xem như báo đáp nàng đi.

Trình Tam Nương kinh ngạc, nhìn hộp không nói gì, đột nhiên nước mắt chảy ra.

Lý Phỉ không phải lần đầu tiên nhìn thấy nàng rơi lệ. Từ kinh thành đến biên cảnh, dọc đường này Lý Phỉ phát hiện Trình Tam Nương là người có kiến thức, kiên cường, những thủ hạ của nàng, không có bởi vì nàng là nữ tử mà khinh thường, tương phản bọn họ đều rất tôn kính nàng.

Lý Phỉ chỉ biết Trình Tam Nương không phải là người đơn giản. Nhưng hiện tại nàng cúi đầu khóc trước mặt mình, hoàn toàn không phải Trình Tam Nương ban ngày khôn khéo giỏi giang, mà là cô nương nhu nhược giống nữ tử bình thường khác.

Lý Phỉ thở dài một hơi, tuy rằng không rõ vì sao, nhưng trong lòng có chút thương tiếc.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy hấn là khi ta bảy tuổi, theo cha mẹ đến Lạc Dương.” Trình Tam Nương đột nhiên mở miệng nói, ánh mắt nàng mơ hồ, trên mặt mang theo cười, như đang nhớ lại cái gì.

“Hấn đứng trước vườn mẫu đơn, dường như tất cả bông hoa ở trước mặt hấn đều thất sắc, đó là lần đầu tiên mắt ta nhìn thấy hấn đã thích hấn. Thật không ngờ, nhà ta và nhà hấn lại có chút quan hệ thân thích, cho nên ta thường xuyên đi tới nhà hấn chơi.”

“Khi đó ở nhà hấn có rất nhiều tiểu hài tử, dường như sở hữu tiểu hài tử đều vây quanh hấn.” Trình Tam Nương nói xong, nở nụ cười ngọt ngào, toàn thân đắm chìm trong nhớ lại.

“Ta cũng vây quanh hấn, đầy cõi lòng vui sướng, thậm chí để hấn liếc mắt nhìn mình một cái. Có khi hấn không kiên nhẫn chơi cùng chúng ta, tuy rằng nghiêm mặt nhưng vẫn là người tốt. Khi đó có mấy đứa nhỏ đang bắt nạt một đứa bé, là ta và hấn cùng nhau cứu nàng.”

Tươi cười của nàng đột nhiên biến mất.

“Ta thật hối hận khi cứu nàng ta!”

Lý Phỉ dần dần hiểu được, hắn trong miệng Trình Tam Nương hắn là chính là Trình Tử Mặc đi. Đây đại khái là sâu xa giữa bọn họ.

Trình Tam Nương cười khở, “Nàng cái gì cũng không có, không cha không mẹ, là cái tiểu khát cái, chỉ là bộ dạng thoảng đáng yêu một chút. Vì sao hắn lại thích nàng, mà không phát hiện ta luôn ở sau hắn!”

“Hắn thật sự là nam tử si tình, từ khi nàng biến thành bộ dáng kia, ngay cả đại phu nói nàng sống không quá ba năm, nhưng hắn vẫn không buông tay, thế nhưng còn tìm được hạt cây này muốn đi cứu nàng!”

Trình Tam Nương trong mắt hàm chứa lệ cắn răng nói: “Hiện tại trái cây này ở trong tay ta, người nói ta muốn đi uy hiếp hắn cưới ta, hắn có nguyện ý hay không?”

Lý Phỉ nghe vậy cả kinh, không ngờ Trình Tam Nương đối với Trình Tử Mặc lưu luyến si mê sâu như vậy, Lý Phỉ nhú mày muốn đánh thức nàng. Không đợi Lý Phỉ mở miệng, Trình Tam Nương tự trả lời, “Ha ha, hắn nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì hắn thích nàng ta như vậy, thích đến có thể không nhìn mọi người, không nhìn những người khác làm tất cả vì hắn! Trong mắt hắn chỉ có nàng! Chỉ có nàng! Ta vì để được xứng với hắn, thành đệ nhất phú thương kinh thành, vì hắn mà cự tuyệt người cầu hôn, vì hắn phản kháng cha mẹ của mình! Ta làm nhiều như vậy, nhưng hắn vẫn không nhìn thấy!”

Nàng càng nói càng kích động, cơ hồ mặt sau là rống ra.

Trình Tam Nương quả nhiên si tình, nhưng đối tượng si tình cũng là một si tình khác! Như vậy thương tâm chỉ có thể là nàng. Biết Trình Tam Nương lợi hại như vậy, chung quy vẫn khó thoát khỏi một chữ tình,

Lý Phỉ không biết nên nói cái gì, nói cho nàng đưa hái xanh không ngọt? Những lời này sợ là vô số người đã nói với nàng, nhưng chấp niệm của nàng sâu như thế e là không nghĩ được.

Lý Phỉ vẫn không nói an ủi cái gì, Trình Tam Nương tự mình khóc một hồi rồi ly khai.

Ngày hôm sau Lý Phỉ nhìn Trình Tam Nương xuất hiện vẫn như trước đây, chỉ là trên mặt mang theo cái khăn che mặt, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt. Nhìn thấy Lý Phỉ chừ dừng lại một lát gật đầu chào Lý Phỉ sau đó bước đi.

Lý Phỉ biết ngày hôm qua Trình Tam Nương thất thố, sợ là hiện tại không muốn nhắc lại chuyện kia, mình cũng coi như không biết.

Thương đội tiếp tục đi về phía trước, ngày hôm sau đến Dương Thành. Dương thành cửa khẩu trọng yếu ở biên cảnh, cách đó không xa chính là “Địa phương chết trận ” của Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ biết Trình Tam Nương bọn họ còn phải tiếp tục đi, cáo biệt Trình Tam Nương. Trình Tam Nương phái ba người công phu cao bảo hộ Lý Phỉ, tiếp tục đi trước.

Chờ bọn họ ly khai, Lý Phỉ vội vàng cưỡi ngựa, cùng ba người kia tiến đến địa phương đó.

Trải qua một hồi chiến dịch, nơi này có vẻ hoang vắng. Cao cao trên bầu trời chim điều bay lượn, dưới mặt đất mơ hồ có thể thấy được dấu vết chiến dịch lúc ấy.

Có chút binh khí rơi lạc, có khi là những mảnh xương trắng vụn, có vẻ thê lương. Lý Phỉ đứng ở nơi đó, ba người bên cạnh tuy rằng không biết mục đích của Lý Phỉ, nhưng làm hết phận sự ở bên cạnh bảo hộ.

Gió thổi vù vù ở bên tai mang theo rét lạnh thấu xương. Không biết đứng bao lâu, Lý Phỉ tay chân chết lạnh, nàng nhìn mọi thứ xung quanh, cách đó không xa là cây cối đã bị thiêu trụi, lẻ loi trong gió lạnh, còn lại chính là đất vàng, còn lại chẳng còn thứ gì.

Đến nơi này Lý Phỉ không biết là nên may mắn hay khổ sở. May mắn mình không tìm được thi thể Đoạn Dật Sơn, vậy có nghĩa là hắn không chết ư? Nhưng hiện tại nên đi nơi nào tìm? Mình biết đến chỉ là nơi này thôi.

Hiện tại sở hữu manh mối đều bị chặt đứt, mình chỉ dựa vào trực giác không được coi là chuyện kia, ngàn dặm đến nơi đây lại phát hiện mình đến nơi này không làm được cái gì.

Đã qua đã hơn hai tháng, rất nhiều thứ không thể tra được nữa.

Trở lại khách sạn, Lý Phỉ trực tiếp đóng cửa vào phòng.

Hiện tại nên làm thế nào?

Trở về sao? Nếu cứ như vậy trở về, Lý Phỉ không cam lòng, nhưng nên đi tìm manh mối như thế nào đây?

Hiện tại phân tích tất cả những khả năng Đoạn Dật Sơn gặp phải.

Nếu Đoạn Dật Sơn không chết, như vậy hắn sẽ đi như thế nào? Nếu hắn có thể đi nhất định sẽ nghĩ biện pháp trở về. Không có tin tức của hắn, thậm chí kinh thành đều nhận định hắn đã chết, như vậy nếu hắn không chết, nhất định là xuất phát từ một khốn cảnh không thể rời đi.

Như vậy đến tột cùng là chuyện gì chứ?

Dương Thành vốn là biên cảnh, Đoạn Dật Sơn chỉ có hai nơi đi, một chính là ở bốn quốc, khác chính là ở địch quốc. Nếu ở địch quốc Đoạn Dật Sơn nên bị giết, hơn nữa tuyệt đối sẽ làm cho người Tần quốc biết, như vậy mới có vị khiêu khích, dù sao Đoạn Dật Sơn giết suất lĩnh nước họ. Như vậy chính là còn ở Đại Tần, hiện tại phải ở trong này tìm xem manh mối.

Lý Phỉ bắt đầu không có mục đích, cứ như con ruồi bay loạn khắp nơi tìm kiếm lung tung.

Nàng không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy mất đi manh mối, cứ như vậy nhận sự thực Đoạn Dật Sơn đã chết. Nàng mang theo hơi hơi hy vọng, ở chung quanh chiến dịch bắt đầu cần quét tìm tòi, nhà binh dân phụ cận cũng không buông tha một nhà nào, hỏi bọn họ sau tròng chiến dịch kia, có nhìn thấy người khả nghi, hơn nữa là treo giải thưởng tiền lớn.

Quả nhiên không bao lâu sau có người đến tìm Lý Phỉ nói có manh mối.

Lý Phỉ tiến đến nhà người nọ, nhà của hắn cách tròng chiến dịch một đoạn. Hắn nói cho Lý Phỉ, ban đêm hôm đó, nửa đêm hắn đứng lên đi vệ sinh, xác thực có nhìn thấy người khả nghi đi qua, đều cưỡi ngựa, đại khái có bảy tám người, vội vàng đi qua khu nhà hắn.

Lúc ấy hắn tưởng cướp bóc, sợ tới mức không dám lộn xộn, những người đó chỉ vội vàng đi qua không dừng lại.

Lý Phỉ hỏi một chút phương hướng những người đó đi, đưa tấm tấm ngân phiếu rồi vội vàng đi.

Dựa theo người nọ chỉ phương hướng, Lý Phỉ một đường đi, một đường hỏi thăm, đây là một cái quan đạo.

Lý Phỉ một đường hỏi qua phát hiện ra người kia nói, dọc theo đường đi lại hỏi thăm, không có người nghe được tối hôm đó có người đi qua.

Chẳng lẽ là người kia nói dối?

Bởi vì rời trấn có một khoảng cách, trước không thôn sau không điểm, con ngựa chạy một ngày cũng mệt mỏi, Lý Phỉ cho mọi người ở ven đường nghỉ ngơi một chút.

Mấy người ngồi ở chỗ uống nước nghỉ ngơi. Lý Phỉ nhìn bên cạnh quan đạo cao thấp dãy núi, cây cối không nhiều, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối, bởi vì nơi này rất nhiều ngọn núi cao thấp phập phồng, chặn tầm mắt phía trước. Một đường lại đây không gặp lối rẽ nào, một đoạn đường thật dài này, cũng chỉ có đoạn quan đạo này, vì sao trạm dịch phía trước không phát hiện đoàn người khả nghi kia?

Phải biết rằng bảy tám con ngựa xem như mục tiêu rất dễ nhìn, làm sao có thể không ai thấy? Hay là căn bản người cấp manh mối đang nói dối? Dù sao chỉ có một mình hắn nghe được.

“Trình Nhị, người nói ngựa có thể chạy lên núi này hay không, hoặc là hành tẩu được trong ngọn núi này?”

Trình Nhị là thủ hạ Trình Tam Nương, rất được Trình Tam Nương tín nhiệm, tuy rằng tuổi trẻ, thoạt nhìn cũng rất ổn trọng, cũng thực có năng lực. Trình Nhị nhìn một chút hai bên đường, nói: “Nếu là chúng ta mà nói thì không được, nhưng mà, nếu là người sinh trưởng ở trong này thì không nhất định.”

Lý Phỉ nghe không rõ, nhưng người khác đều hiểu được.

“Chính là thổ phỉ nơi này.” Trình Nhị giải thích.

Tại đây phụ cận có ổ thổ phỉ, không ít thương nhân đi ngang qua bị đả kiếp. Mặt sau quan phủ phái người bao vây tiêu trừ, lại chỉ là vô công mà phản, vì vậy ổ thổ phỉ thật sự là giáo hoạt.

Một lần Trình Nhị bọn họ đi trong đội ngũ có gặp phải bọn họ.

Đây đều là con người sinh trưởng ở địa phương rấn rỏi, cưỡi ngựa đi qua nơi này rất thoải mái như thường. Cũng là vì vậy, lần đó thương đội tổn thất thảm trọng.

Nghe Trình Nhị nói xong, Lý Phỉ có cái ý niệm trong đầu, không biết tám người kia có thể là đám thổ phỉ này hay không?

Lý Phỉ không phải đoán không có căn cứ, dù sao quan đạo này không có lối rẽ, tám người cưỡi đi qua nơi này, không có khả năng không ai nhìn thấy.

Nhưng dọc theo đường đi không thấy có người nhìn thấy, như vậy bọn họ nhất định là đi hướng ngọn núi.

Triền núi này không tính cao, lại nhấp nhô bất bình, cưỡi tám người cũng dám đi như vậy, đã nói lên bọn họ cưỡi ngựa nhất định không tệ, ít nhất rất quen thuộc loại địa hình này.

Lý Phỉ suy nghĩ một chút, bảo Trình Nhị hỗ trợ hỏi thăm vị trí ổ thổ phỉ.

Trình Nhị bị an bài Trình Tam Nương cho Lý Phỉ, cũng là tâm phúc của Trình Tam Nương, kỳ thật đã nói chuyện của Lý Phỉ cho Trình Nhị biết, Trình Nhị thật không ngờ một vị nữ tử như vậy cư nhiên là tướng quân phu nhân, hơn nữa ngàn dặm đi xa chỉ vì đi tìm trượng phu mà người ta nhận định là đã chết!

Trình Nhị tâm lý có chút khâm phục Lý Phỉ, nghe Lý Phỉ nói muốn tìm ổ thổ phỉ, cũng đại khái đoán ra ý của Lý Phỉ. Hắn không nói gì thêm, trực tiếp tìm người hỏi thăm. Trình Nhị vì Trình gia đi giang hồ lâu, tự nhiên quen biết rất nhiều người, tìm chút quan hệ hỏi thăm ra vị trí ổ thổ phỉ.

Vào lúc ban đêm, một mình Trình Nhị đi tra xét một chút, Lý Phỉ cũng muốn đi, nhưng biết mình không có công phu, đi cũng chỉ là liên lụy người khác. Cho nên trong lòng ngấm lại không nói ra miệng.

Đây là ổ thổ phỉ lớn nhất vùng này, ở trong này đã có hai mươi năm. Triều đình bao vây tiêu trừ vài lần đều vô công mà phản, không phải bởi vì vị trí những người đó thập phần ẩn nấp, mà là quan binh chưa kịp tiếp cận bọn họ đã bị tiêu diệt.

Những người đó đều là hán tử biết công phu liều mạng, cộng thêm hiểu biết địa hình, lại giỏi về cưỡi ngựa, địa phương bình thường người ăn không tiêu, bọn họ qua lại tự do, cho nên chiếm rất lớn ưu thế, mới làm cho quan binh thất bại.

Đến hừng đông ngày hôm sau mau, Trình Nhị trở lại, cũng mang về một tin tức.

Chỗ thổ phỉ đó gần đây xác thực mang về một người.

Lý Phỉ nghe xong tin tức này, quả thực tim muốn nhảy ra cổ họng, trong lòng vui sướng không thể tả, Lý Phỉ cố nén suy nghĩ muốn lập tức đi tra xét, rung rung cổ họng hỏi: “Người nhìn thấy người kia không?”

Trình Nhị lắc đầu, bởi vì không hề ít người trông coi, căn bản không có cơ hội đi vào tìm tòi đến tận cùng.

Lý Phỉ tiếc nuối, nhưng lại không thể nói người ta cái gì, dù sao chuyện tra xét này vốn không dễ dàng, có thể có được tin tức này đã là không tệ rồi. Lý Phỉ trong lòng yên lặng tính toán tìm một cơ hội đi vào điều tra rõ, nếu thật sự là Đoạn Dật Sơn, vậy đơn giản, nói cho quan phủ, nói vậy, bọn họ nhất định sẽ đi cứu Đoạn Dật Sơn.

“Còn có tin tức nữa, nữ nhi trại chủ bọn họ buổi tối ngày kia sẽ thành hôn, chính là cùng người mang về đó.

75. Chương 75

Lý Phỉ sững sờ một hồi lâu mới phản ứng lại. Nếu người nọ là Đoạn Dật Sơn, như vậy ngày kia hắn sẽ thành hôn?!

Lý Phỉ không thể tin được nhìn Trình Nhị.

Trình Nhị kiên trì thừa nhận ánh mắt này của Lý Phỉ.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, thật lâu không có người mở miệng nói chuyện.

“Ngày kia buổi tối, người dẫn ta đi xem đi đi. Người cũng mệt mỏi, trước đi xuống nghỉ ngơi đi.” Trình Nhị đang định nói tối hôm nay mình lại đi tra xét một chút, Lý Phỉ đột nhiên mở miệng nói.

Trình Nhị nghe xong không nói cái gì nữa, gật gật đầu ra phòng ở.

Lý Phỉ ngồi ở chỗ kia, nghĩ tin tức vừa rồi Trình Nhị nói.

Không ngờ vừa rồi còn cao hứng vì có tin tức của Đoạn Dật Sơn, kế tiếp chính là đánh đòn cảnh cáo. Lý Phỉ trong lòng vạn phần rối rắm, trong lòng kỳ vọng Đoạn Dật Sơn thật sự không chết, nhưng không hy vọng hẳn cưới người khác!

Nếu người nọ thật sự là Đoạn Dật Sơn, thật sự sẽ cưới nữ nhi nhà kia... Kia còn không bằng chết đi!

Lý Phỉ ở trong lòng hung ác nghĩ.

Ngày thứ ba buổi tối, Lý Phỉ đi theo Trình Nhị đi tới ổ thổ phỉ. Bởi vì trời tối, Lý Phỉ không nhìn thấy rõ đường, không biết Trình Nhị làm sao mà tìm được.

Nhưng hiển nhiên Trình Nhị không muốn nói, Lý Phỉ cũng không hỏi.

“Là ở phía trước, phải cẩn thận làm việc.” Trình Nhị nhỏ giọng nói với Lý Phỉ.

Lý Phỉ gật đầu, nhìn địa phương phía trước lóe ra ánh sáng, từ nơi này có thể nhìn tới nơi đó giăng đèn kết hoa, xa xa truyền tới tiếng nhạc, mặc dù có chút không đều, nhưng rất náo nhiệt, có thể làm cho người ta nhận ra đó là một ngày vui mừng.

Lý Phỉ đề suy nghĩ trong lòng xuống, cẩn thận đi theo Trình Nhị.

Bởi vì hôm nay đối với người sơn trại mà nói, được tính là ngày vui lớn, cho nên thủ vệ tự nhiên có chút lơ đãng, Lý Phỉ đi theo Trình Nhị xem như hữu kinh vô hiểm đi vào bên trong sơn trại.

Hai người nấp ở đồng cỏ chồng chất. Trình Nhị nhỏ giọng nói: “Hắn là ngay tại đây phụ cận, ta trước đi xem, người ở đây chờ.”

Nói xong, một mình nhanh nhẹn nhảy đi, chợt lóe cái đã không thấy tăm hơi.

Lý Phỉ chỉ có thể cương thân mình nằm úp sấp ở nơi đó tuyệt không dám động.

Không mất bao lâu, thấy hai người đi tới hướng nơi này, Lý Phỉ trong lòng cả kinh, hô hấp đều ngừng lại rồi.

Hai người đi đến bụi cỏ ngừng lại, một người cười hì hì nói: “Ai, người nhanh chút, tối muộn sẽ không còn rượu!” Một người lên tiếng, ở cạnh bụi cỏ sột soạt cởi quần.

Lý Phỉ thấy rõ động tác của hắn, thì ra người nọ là muốn tiểu tiện! Lý Phỉ lẳng lẳng nhìn người nọ cởi quần cách đầu nàng không xa, tiếp theo là tiếng nước chảy, còn có mùi nước tiểu tiến vào.

Lý Phỉ lẳng lẳng nhìn người nọ kéo quần, cùng một người khác kê vai sát cánh rời đi. Lý Phỉ rốt cuộc không nhịn được nhảy dựng lên, nàng cảm thấy trên người mình nhất định có bắn tung tóe sang, nàng lúc này cũng phản ứng lại, lúc ấy mình sao lại không vào không gian chứ! Lý Phỉ nghĩ, lập tức tiến vào không gian, không do dự trực tiếp nhảy vào ao tắm rửa, trong lòng mừng mình xuẩn, thuận tiện nguyên rửa người nọ không đạo đức, tùy chỗ tiểu tiện.

Ra không gian, Lý Phỉ không dám ở trong này, trong lòng không chịu nổi!

Lý Phỉ lợi dụng ưu thế không gian, thật cẩn thận đi tới tra xét. Nàng không dám cách thân cận quá, tuy rằng không gian xem như rất ưu thế, nhưng không thể tự mình đi, Lý Phỉ trốn vào không gian, không gian chỉ biết ở tại chỗ bất động, cho nên Lý Phỉ chỉ có thể ở cách đó không xa quan sát phòng ở.

Rất nhanh Lý Phỉ phát hiện, ở đây có mấy gian phòng đất, có một gian phòng ở bên ngoài có hai người canh giữ, khiến cho Lý Phỉ hoài nghi.

Lý Phỉ thật cẩn thận tới gần phòng ở một chút, đứng ở trong không gian nhìn trong gian phòng kia, trong lòng nghĩ nên làm thế nào để vào đó xem được.

Không đợi nàng nghĩ biện pháp thì có người đã đi tới. Lý Phỉ nương ánh trăng quan sát người nọ, là nữ tử, mặc một thân hồng y, trực tiếp vào phòng. Lý Phỉ đột nhiên nghĩ hôm nay là ngày thành hôn của nữ nhi chủ trại thổ phỉ, nhìn thấy người nọ hồng y, lập tức hiểu được người này hẳn là nữ nhi đại đương gia.

Lý Phỉ trong lòng sốt ruột, nếu không đoán sai, nơi này hẳn là địa phương trông coi Đoạn Dật Sơn. Nữ tử này hiển nhiên là coi trọng Đoạn Dật Sơn, muốn cưỡng gả. Hiện tại lại là đêm tân hôn, nếu nữ nhân kia xằng bậy, như vậy danh dự Đoạn Dật Sơn không phải là không còn à? Lý Phỉ vừa rồi quan sát nữ nhân này, bộ dạng coi như có thể, ánh mắt anh khí càng làm cho nàng có vẻ có chút bất đồng!

Không! Nàng không phải một chút bất đồng, mà là thực bất đồng, nhìn bộ dạng nàng ta, đêm tân hôn không phải ở phòng ngoan ngoãn chờ tân lang, mà là không có khăn voan, chạy loạn khắp nơi, theo chồng cái gì đó đối với nàng mà nói là chó má! Đúng vậy, cùng thổ phỉ nói quy củ cái gì!

Nếu bên trong thật sự là Đoạn Dật Sơn, như vậy Đoạn Dật Sơn hẳn là có phản kháng, nhưng sợ là hẳn không phản kháng được, đến lúc đó thực sự làm ra chuyện gì, Lý Phỉ không dám nghĩ. Đoạn Dật Sơn là nam nhân, nếu làm cái chuyện này, nhất định sẽ cưới nữ nhân kia, cho dù Đoạn Dật Sơn là bị ép cũng không muốn.

Hiện tại mình căn bản không có biện pháp, cửa phòng có người trông coi, cứng rắn xông vào là không được, chỉ có thể nghĩ biện pháp. Lý Phỉ gấp đến độ xoay quanh, sợ hai người bên trong phát sinh cái gì.

Nhưng mà Lý Phỉ lo lắng dư thừa, không bao lâu sau hồng y nữ tử kia vội vàng đi ra. Lý Phỉ nhìn thấy nàng đi xa, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ai, biết người ở bên trong là ai chẳng?”

Hai người thủ vệ thấy nữ tử ly khai, cảm thấy nhàm chán nổi lên tán gẫu.

Một người khác lắc đầu, rất ngạc nhiên hỏi: “Là ai vậy? Trước kia chưa thấy qua, sao lại cưới Tình tỷ?”

Hiện tại người bát quái này biết cầu hỏi tinh thần lấy lòng người kia, người nọ ra vẻ thần bí nói: “Đây chính là ta nghe lén được, người đừng nói cho người khác đấy!”

Người kia lập tức thề cam đoan mình không nói ra ngoài.

“Không phải Quách Tử hai tháng trước đang trực sao? Ngày đó hẳn nhìn thấy Tam đương gia chúng ta, mang theo các tay công phu giỏi đi, có bảy tám đầu, đến buổi sáng mới trở về, mang theo người này về. Lúc ấy người nọ trên người tất cả toàn là máu, là Nhị đương gia cứu được, sau đó thì cho Tình tỷ làm phu quân.”

Lý Phỉ trong lòng cả kinh, càng xác định người này chính là Đoạn Dật Sơn.

“Vậy, người ở bên trong là cái lai lịch gì, đến không tới vài ngày đã cưới Tình tỷ, tương lai sẽ không là muốn làm đương gia chứ?” Một người lại hỏi.

“Cái này ta không biết. Hẳn có thể lấy Tình tỷ, cũng có khả năng tương lai là gia chủ của chúng ta, nhưng mà cũng có khả năng không phải. Thành ca vẫn muốn cưới Tình tỷ, vị trí đại đương gia của chúng trại chúng ta cũng nghĩ đấy! Cho nên, ai biết được, chúng ta ngoan ngoãn chờ thôi!”

Hai người nói một hồi rồi vòng vo đề tài, hàn huyên chuyện khác.

Lý Phỉ không có tâm tư tiếp tục nghe, hiện tại nên nghĩ biện pháp vào nhà như thế nào!

Nàng thật cẩn thận rời đi, đứng ở chỗ này, khẳng định là tìm không thấy biện pháp gì. Trước rời đi nhìn xem. Chưa đi được xa, Lý Phỉ nhìn thấy một cô nương trong tay cầm hộp cơm đi tới bên này.

Lý Phỉ trong lòng cân nhắc, đi đến đoạn đường nàng kia sẽ đi qua, đi vào không gian.

Khi cô gái vừa đi tới đoạn đó, Lý Phỉ đột nhiên từ không gian đi ra, cho nàng một gậy vào đầu. Thấy nàng ngã xuống đất, Lý Phỉ cẩn thận kéo nàng ta đến một góc tối, nhanh chóng đổi quần áo, lại cột nàng ta lại, chặn miệng rồi mới rời đi.

Lý Phỉ cúi đầu chậm rãi tiêu sái đến trước hai người thủ vệ, muốn đi vào. Hai người ngăn lại nàng nói: “Đang làm gì?”

Lý Phỉ cúi đầu, đầu rụt lui, thân mình còn không quên run lên, thanh âm run run nói: “Là, là Tình tử, Tình tử bảo ta, đưa chút thức ăn cho người trong kia.”

Nói xong còn rụt lui về sau, không dám ngẩng đầu, có vẻ đáng thương.

Bởi vì bọn họ là thổ phỉ, trong trại có chút nữ quyến, ở lâu thì không sao, một ít người là mới bị cướp về, đều là bộ dáng này, cho nên bọn họ thấy nhưng không thể trách, khoát tay áo cho nàng đi vào.

Lý Phỉ thế này mới nhẹ nhàng thở ra đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa Lý Phỉ vẫn cúi đầu, đến bên trong Lý Phỉ cẩn thận ngẩng đầu, thấy một người nằm ở trên giường. Lý Phỉ chậm rãi tới gần, chờ thấy rõ bộ mặt người nọ, Lý Phỉ nước mắt tràn mi, nàng che miệng không cho mình khóc thành tiếng.

“Ta nói rồi, ta sẽ không cười ngươi, ngươi hết hy vọng đi.”

Vẫn là thanh âm quen thuộc kia, chỉ là hiện tại rất suy yếu.

Lý Phỉ cảm thấy như mắt mình không đủ dùng, quan sát người trên giường. Sắc mặt của hắn tái nhợt, người gầy yếu rất nhiều, ánh mắt nhắm, lông mày vẫn nhăn lại.

Đại khái là không nghe thấy trả lời, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, mở to mắt một cái thì ngây ngẩn cả người.

Hắn không thể tin được, hiện tại, nàng đứng ở trước mặt mình.

“Phỉ Nhi?” Đoạn Dật Sơn thật cẩn thận hô một tiếng, sợ đây chính là ảo giác, đã rất nhiều đêm nghĩ, như trong mộng của mình chạm vào sẽ biến mất không thấy!

Lý Phỉ vươn tay vuốt ve khuôn mặt Đoạn Dật Sơn. Nàng đã nhìn ra tưởng niệm trong mắt hắn, còn không dám xác định, cũng giống như mình, không xác định, đối phương có phải là thực sự hay không!

Xúc giác ấm áp nói cho hai người biết đối phương là chân thật. Lý Phỉ rốt cuộc không nhận được, bỏ nhào vào người Đoạn Dật Sơn.

“Hừ!” Đoạn Dật Sơn thét lớn một tiếng, Lý Phỉ hoảng sợ, vội đứng dậy, lại bị Đoạn Dật Sơn ngăn lại. Đoạn Dật Sơn gắt gao ôm Lý Phỉ không buông ra.

“Chớ đi, để ta ôm một cái!” Đoạn Dật Sơn thấy Lý Phỉ không từ chối, thỏa mãn thở dài.

“Nàng làm sao mà biết ta ở đây?” Đoạn Dật Sơn đương nhiên biết tình cảnh hiện tại của mình, nơi này là ổ thổ phỉ, chỉ một mình Lý Phỉ thì vào bằng cách nào?

Lý Phỉ cũng nghĩ đến tình cảnh hiện tại, biết hiện tại không phải thời điểm, chỉ có thể ngắn gọn nói lại sự tình, nghĩ lợi dụng không gian, hắn là có thể an toàn mang Đoạn Dật Sơn đi ra ngoài. Như vậy chuyện không gian khẳng định không thể gạt được, chỉ có thể nói cùng Đoạn Dật Sơn.

Lý Phỉ đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Đoạn Dật Sơn vội đẩy Lý Phỉ ra nói: “Mau trốn đi.”

Lý Phỉ nghe vậy, chợt lóe trốn vào mặt sau màn, thuận tiện vào không gian.

Cửa bị đẩy ra. Lý Phỉ nhìn về phía người đi vào trong nhà, là nam tử trung niên mặc trường bào, trên người mang theo dáng vẻ thư sinh, nếu không nghe thấy ngoài cửa có người gọi Nhị đường gia, Lý Phỉ thật sự không tin người này là thổ phỉ.

Người nọ tiến vào tự tìm ghế dựa ngồi xuống, nhìn Đoạn Dật Sơn trên giường. Lý Phỉ đứng ở trong không gian, cảm thấy ánh mắt người nọ dường như có chuyển tới nơi này.

Đoạn Dật Sơn vẫn không nhúc nhích, như lúc mình vừa vào chứng kiến, nằm ở trên giường nhắm mắt lại.

“Đỡ hơn không?” Thanh âm người nọ từ ái, giống như là thân thiết quan tâm tới một tiểu bối.

Đoạn Dật Sơn không đáp lời, giống như không nghe thấy câu nói kia, vẫn không nhúc nhích.

Nhị đương gia dường như biết Đoạn Dật Sơn phản ứng như vậy, cũng lơ đãng, tiếp theo cười nói: “Hôm nay Tình nhi muốn gả cho người, ta biết trong lòng người ghen khuất, chịu khổ sở, chỉ là...”

Nói xong hần ngừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Đoạn Dật Sơn, thanh âm nháy mắt biến lạnh lùng, “Chỉ là hiện tại đã đến nơi này, thì không phải do người nữa. Chỉ cần người sống an phận, chúng ta sẽ không bạc đãi người.”

Đoạn Dật Sơn lúc này mở to mắt, nhìn người nọ nói: “Người có biết ta là ai không?”

“Ha ha.” Người nọ nở nụ cười, trong mắt lại không hề có ý cười, “Từ nơi đó cứu người ra, chúng ta làm sao có thể không biết người là ai.”

Lý Phỉ nghe xong trong lòng cả kinh, bọn họ thế nhưng biết thân phận Đoạn Dật Sơn, vì sao còn dám buộc Đoạn Dật Sơn đến? Đoạn Dật Sơn là tướng quân, là đại thần triều đình, thổ phỉ này cho dù là thế lực có lớn tới đâu cũng không dám công nhiên đối kháng với triều đình, trừ phi sau lưng bọn họ có người bảo bọn họ làm như vậy. Như vậy, người kia là ai chứ?

Lý Phỉ nghĩ được, Đoạn Dật Sơn tự nhiên cũng nghĩ tới, đầu óc hần suy nghĩ rất nhanh, mở miệng nói: “Người nọ là ai, hần cho người ưu việt gì, mà các người dám làm như vậy?”

Nhị đương gia liếc mắt nhìn Đoạn Dật Sơn một cái, trong mắt hiện lên một tia thương thức, nhưng nhưng không trả lời Đoạn Dật Sơn, đứng lên nói: “Hiện tại người đường thương cho tốt, cưới Tình nhi, an an ổn ổn ở trong sơn trại, người mới có thể được bảo toàn mạng sống.”

“Ta đã có thê tử, sẽ không cưới nàng ta.” Đoạn Dật Sơn kiên định nói.

Nhị đương gia nghe vậy ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Đoạn Dật Sơn, cười lạnh nói: “Người cho rằng người còn có thể trở về sao? Hừ, ta nói cho người, người cả đời cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này, thê tử kia của người cũng sớm cho rằng người đã chết, người ngoan ngoãn làm ‘Người chết’ đi!”

Hần nhìn chằm chằm Đoạn Dật Sơn, cùng hần nhìn nhau một hồi, lại đột nhiên nở nụ cười, một cái lắc mình tiến tới chỗ Lý Phỉ vừa đứng, tốc độ cực nhanh, làm cho ánh mắt Lý Phỉ theo không kịp.

Thấy bên trong không có người, Nhị đương gia Hòa Quý có chút kỳ quái, hần cảm thấy nơi này có cái gì đó cổ quái, nhưng lại đây xem thì không có cái gì. Trong lòng hần nghĩ, không phát hiện có cái gì dị thường mới xoay người rời đi.

Chờ hần đi xa Lý Phỉ mới từ không gian đi ra.

Đoạn Dật Sơn mặt trắng bệch nghi hoặc nhìn Lý Phỉ. Vừa rồi hần thấy Hòa Quý đi tới chỗ Lý Phỉ đang trốn, tim sắp nhảy ra cổ họng.

Hần đương nhiên biết thân thủ Nhị đương gia Hòa Quý này, dù sao năm đó hần xưng bá giang hồ thứ nhất cao thủ, về phần cuối cùng vì sao hần đến nơi đây làm Nhị đương gia ở thổ phỉ này, vốn không người biết. Nếu hần phát hiện Lý Phỉ, lấy tính tình ngoan tuyệt của hần, Lý Phỉ sợ là tánh mạng khó giữ.

Chỉ là hiện tại Hòa Quý thế không có chút phản ứng nào liền đi ra ngoài, hần còn nghi hoặc.

Lý Phỉ không biết suy nghĩ trong lòng Đoạn Dật Sơn, nàng cũng không biết người vừa rồi thoát nhìn mang theo khí chất văn nhân là kẻ tâm ngoan thủ lạt. Hiện tại thấy không có người, nàng phải nghĩ biện pháp mang Đoạn Dật Sơn đi.

76. Chương 76

“Chàng nhắm mắt lại cho ta, đừng quan tâm tới cái gì hết, chúng ta đi ra ngoài trước rồi ta sẽ giải thích với chàng chuyện này.” Lý Phỉ nhìn Đoạn Dật Sơn nhỏ giọng nói.

Về chuyện không gian, sợ là nhất thời sẽ không nói rõ ràng được, trước cứu Đoạn Dật Sơn ra rồi nói sau.

Đoạn Dật Sơn nghe vậy, trong lòng mặc dù có nghi hoặc nhưng biết hiện tại không phải lúc nói chuyện, vì thế ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lý Phỉ giữ chặt tay Đoạn Dật Sơn thủ, chợt lóe một cái vào không gian.

“Dật Sơn, chàng mở mắt đi.”

Đoạn Dật Sơn nghe vậy mở to mắt, cả kinh, đây là địa phương nào? Vừa rồi hai người rõ ràng đứng ở trong phòng. Sao mình không có chút phát hiện nào đã tới địa phương xa lạ rồi?

Lý Phỉ nhìn Đoạn Dật Sơn kinh nghi, đỡ Đoạn Dật Sơn cẩn thận ngồi xuống, “Dật Sơn, chàng đừng vội hỏi, ở đây chờ ta, ta rất nhanh sẽ mang chàng đi ra ngoài.”

Lý Phỉ nắm tay Đoạn Dật Sơn, không biết là muốn truyền lực lượng cho Đoạn Dật Sơn, hay là truyền lực lượng cho chính mình. Giờ này khắc này, Lý Phỉ không phải sợ hãi địch nhân, mà là sợ hãi nam nhân mình yêu trước mắt này, nếu hắn cảm thấy mình là quái vật, yêu nghiệt, như vậy...

Lý Phỉ không dám nghĩ nữa, nàng lắc đầu, giấy khỏi mở ý tưởng lộn xộn trong lòng này, cắn môi, chợt lóe một cái ra không gian.

Ra không gian, Lý Phỉ mang theo hộp cơm, sửa sang lại một chút mặc. Vừa rồi Nhị đương gia kia tiến vào, không biết bên trong có người, thủ vệ bên ngoài cũng không có hỏi, có thể là cho rằng Nhị đương gia tiến vào tự nhiên là thấy được. Cho nên bọn họ không có nhiều lời. Đây đúng là thời cơ tốt.

Lý Phỉ trong lòng nghĩ, sửa sang lại một chút biểu tình trên mặt, mở cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại, cúi đầu tiếp tục đi.

“Đợi chút!”

Đi chưa được mấy bước, Lý Phỉ bị gọi lại, một khắc kia nàng nghĩ chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Tim nàng đập thùng thùng, nếu có cái gì không thích hợp, lập tức tiến không gian, dù sao Đoạn Dật Sơn đã cứu ra.

Trong lòng có tính, tâm tình Lý Phỉ mới bình phục một chút, nàng chậm rãi xoay người, cúi đầu đứng ở nơi đó.

“A, làm sao lá gan lại nhỏ như vậy, ta cũng không ăn người! Được rồi, người đi phòng bếp lấy chút đồ ăn cho chúng ta được không, còn lấy mấy bầu rượu.”

Lý Phỉ thế này mới trầm tĩnh lại, gật gật đầu với hai người kia rồi xoay người ly khai. Lý Phỉ thật cẩn thận tiêu sái, đường ra ngoài Lý Phỉ không quen, chỉ có Trình Nhị mới biết được. Nhưng hiện tại Trình Nhị đi nơi nào?

Lý Phỉ biết thân thủ Trình Nhị, hắn sẽ không xảy ra vấn đề lớn đi. Lý Phỉ nghĩ nghĩ, quyết định đến địa phương mình vừa ẩn nấp, lại tiến vào không gian. Hiện tại trời tối thấy không rõ đường, đi như vậy sợ là sẽ lạc đường. Hiện tại chỉ có thể ở trong này ôm cây đợi thỏ, chờ Trình Nhị.

Lý Phỉ vào không gian thấy Đoạn Dật Sơn đang nằm ở trong không gian, trợn tròn mắt, ánh mắt có chút mê mang.

“Dật Sơn?” Lý Phỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng, Đoạn Dật Sơn dường như không trả lời. Lý Phỉ trong lòng cả kinh, vội vàng đi qua đi, giữ chặt tay Đoạn Dật Sơn. Tay hắn vẫn dày rộng như trước, đã có chút lạnh lẽo, Lý Phỉ nắm trong tay, tâm cũng biến lạnh theo.

“Dật Sơn, chàng làm sao vậy? Nói chuyện đi!”

Nói xong, nước mắt xoát xoát rơi xuống.

Đoạn Dật Sơn quay đầu nhìn Lý Phỉ, trong mắt có mê mang Lý Phỉ chưa từng gặp qua, nắm chặt tay Lý Phỉ hỏi: “Nàng rốt cuộc là ai?”

Lý Phỉ biết hiện tại là lúc thăng thần, nàng nhìn thẳng ánh mắt Đoạn Dật Sơn, một hồi lâu mới mở miệng nói thân thể của mình.

“Ta không phải người nơi này, từ một địa phương rất xa đến. Lúc ta đến mang theo một cái không gian như vậy. Nhưng chàng không cần lo lắng, ta không phải yêu ma quỷ quái cái gì, trừ thứ này ra không có gì khác mọi người...”

Lý Phỉ nói xong, ngữ khí không nhịn được tự giễu.

Đoạn Dật Sơn nghe vậy, trong lòng căng thẳng, hấn ngẩng đầu nhìn Lý Phỉ, muốn mở miệng nói cái gì đó lại không ra miệng được.

Lý Phỉ thấy Đoạn Dật Sơn không nói lời nào, trong lòng khó chịu đòi mạng, cái mũi đau xót, cúi đầu một hồi lâu mới nhịn xuống nói: “Chàng không cần lo lắng cái gì, nếu chàng không tiếp thụ được, ta sẽ không nói cái gì, chờ lần này cứu chàng đi ra ngoài, một mình ta sẽ rời đi, sẽ không quấy rầy người cái gì...”

“Phỉ Nhi!” Đoạn Dật Sơn nghe vậy, thấy Lý Phỉ đứng lên giống như thật sự sẽ rời khỏi. Bóng dáng của nàng mang theo cô đơn và quyết tuyệt, dường như vừa ly khai này sẽ không bao giờ trở lại bình thường nữa. Đoạn Dật Sơn kinh hãi cầm tay Lý Phỉ hô một tiếng.

Lúc này hấn không đi lo lắng Lý Phỉ quải dị cái gì, một ý niệm duy nhất trong đầu, không cho Lý Phỉ rời đi. Nếu nàng là yêu nghiệt, mình cũng muốn giữ nàng lại!

Kỳ thật khi Lý Phỉ mang hấn tới nơi này, nhìn nàng nháy mắt biến mất không thấy, Đoạn Dật Sơn trong lòng chỉ là nhất thời không tiếp thụ được, nỗi lòng nhất thời lung tung, hiện tại nhìn thấy Lý Phỉ thật sự nhần tâm rời khỏi, phản ứng đầu tiên đúng là ý tưởng đáy lòng hấn.

“Đừng đi.” Đoạn Dật Sơn cố nén thân thể đau đớn suy yếu nói.

Lý Phỉ có thể cảm giác được Đoạn Dật Sơn suy yếu, kỳ thật chỉ cần mình giẫy nhẹ là có thể buông, chỉ là trong lòng nàng đồng dạng luyện tức Đoạn Dật Sơn. Nàng hiện tại thẳng thắn sẽ chuẩn bị tình huống tệ nhất, nếu Đoạn Dật Sơn thật sự không tiếp thụ được thân thể của mình, Lý Phỉ sẽ không có một câu oán hận, nàng tuyệt đối sẽ rời đi.

Lý Phỉ xoa xoa khóe mắt, quay đầu nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Nàng không sợ sao? Ta không phải người nơi này, sợ là người khác biết thân thể của ta cũng sẽ không tiếp thụ được.”

Đoạn Dật Sơn có chút suy yếu cười cười, tay không có buông ra, có chút cố hết sức nói: “Nàng lại đây một ít.”

Lý Phỉ nghe vậy đi qua.

Đoạn Dật Sơn sờ hai má Lý Phỉ, “Là ta rất choáng váng, vì việc này mà phiền não, lại quên mình muốn nhất là cái gì.”

Gặp Lý Phỉ không hiểu, hấn tiếp tục cười nói: “Ta muốn cho tới bây giờ đều là nàng, cùng nàng một chỗ, thân thể của nàng hoặc là cái khác chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Nói xong trên mặt tái nhợt của hấn dâng lên một mảnh đỏ ửng.

Lý Phỉ ngơ ngác nhìn Đoạn Dật Sơn, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhào vào trong lòng Đoạn Dật Sơn, gắt gao ôm lấy hấn.

Hai người cứ như vậy gắt gao ôm nhau.

Lý Phỉ tựa vào trong lòng Đoạn Dật Sơn, ôn tồn một hồi, thấy bên ngoài có một bóng đen hiện lên. Lý Phỉ nhìn chăm chăm vừa thấy, là Trình Nhị. Nàng trong lòng vui vẻ vội vã đứng dậy, đỡ Đoạn Dật Sơn lờ ra không gian.

“Trình Nhị.” Lý Phỉ nhỏ giọng hô.

Trình Nhị quay đầu lại, nhìn thấy Lý Phỉ, trên người nàng còn dựa vào một người, có chút kinh ngạc.

“Chúng ta đi nhanh đi, thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện.”

Trình Nhị gật gật đầu, hiểu được Lý Phỉ đã tìm được người, thấy Lý Phỉ đỡ Đoạn Dật Sơn có chút cố hết sức, tiến lên thêm bắt tay, mang theo hai người vội vàng trở về.

Đi đến chỗ buộc ngựa, hai người kia đã ở đó chờ, cưỡi ngựa vội vàng trở về.

Không đi bao lâu thì thấy phương xa ánh lửa nhiều lên, mấy người liếc nhau, xem ra những người đó phát hiện Đoạn Dật Sơn không thấy, càng vội vã chạy đi, rời khỏi nơi này thì tốt rồi.

Bởi vì là đêm đen, cho dù là sơn tặc am hiểu đường núi này, đồng dạng là không dễ đi, Lý Phỉ mấy người đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, vẽ sẵn đường đi, cho nên không cho bọn họ đuổi theo, lúc hừng đông thì chạy về thành.

Vào khách sạn, lúc này trên mặt Đoạn Dật Sơn hoàn toàn không có tí máu, ngày hôm qua một đêm xóc nảy, hơn nữa Đoạn Dật Sơn vốn còn bị thương, miệng vết thương bắt đầu chảy máu, nhiều chỗ nứt ra rồi, Lý Phỉ vội gọi Trình Nhị mời đại phu đến.

Chờ đại phu đến đây, nhìn thương thế Đoạn Dật Sơn, có chút kinh ngạc, bị nặng như vậy thương thế nhưng còn sống. Lão đại phu cũng là chuyên môn trị loại thương này, sờ sờ râu nói: “Tiểu ca thương dùng được gì? Thế nhưng lợi hại như vậy, chỉ cần tiểu ca tiếp tục dùng loại dược này không ra nửa tháng tuyệt đối sẽ tốt.”

“Loại dược này đã không còn, người một lần nữa mở phương thuốc đi.”

Lão đại phu kia không nói cái gì nữa, giúp hấn băng bó, chỉ là nói cho Lý Phỉ, tuy rằng Đoạn Dật Sơn trụ cột tốt, nhưng phải cẩn thận đối đãi mới được, mở mấy thang thuốc bổ máu rồi ly khai.

Lý Phỉ đang cầm dược chuẩn bị đi nấu thì bị Đoạn Dật Sơn gọi lại.

“Chúng ta bây giờ vẫn nên rời khỏi nơi này đi.”

Lý Phỉ nghĩ đến vừa rồi lão đại phu nói, lại thấy trên mặt Đoạn Dật Sơn không tốt, “Chàng như thế này thì đi làm sao được? Vẫn là tĩnh dưỡng một thời gian đi.”

Đoạn Dật Sơn cười khổ nói: “Không sao, ta chỉ là lo lắng những người đó.”

Lý Phỉ cũng nghĩ tới chuyện thổ phỉ nói: “Hay là chúng ta đi nha môn nói một tiếng với bọn họ, nói vậy bọn họ sẽ phái người bảo vệ chàng.”

Dù sao Đoạn Dật Sơn cũng là tướng quân Tần Triều, những người đó biết việc này, hẳn là sẽ phải bảo vệ Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn lắc đầu, sự tình cảm thấy không đơn giản như vậy, thổ phỉ này sau lưng có người, hiện tại còn không biết là ai, như vậy tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Việc này sợ là sẽ không dễ như vậy, quan phủ này còn không biết có phải đứng bên chúng ta hay không.”

Nghe Đoạn Dật Sơn nói như vậy, Lý Phỉ nghĩ tới buổi tối kia Nhị đương gia những lời đó, cũng trầm mặc xuống.

“Được, chúng ta thu thập một chút, bước đi đi.”

Lý Phỉ hạ quyết tâm, thu thập này nọ, gọi Trình Nhị lại đây nói cho hấn, chúng ta hiện tại bước đi. Trình Nhị không nói nhiều, trực tiếp gọi huynh đệ đang đi nghỉ ngơi dậy chuẩn bị đi.

Trời tờ mờ sáng, mấy người vội vàng chạy đi.

Mấy người cưỡi ngựa, bên kia bởi vì Đoạn Dật Sơn bị thương, đành phải ngồi xe ngựa cùng Lý Phỉ. Bởi vì vội vã chạy đi, tuy rằng trong xe ngựa trải chăn rồi, Lý Phỉ vẫn sợ Đoạn Dật Sơn không chịu nổi, vội vàng để hấn vào trong trong không gian.

“Phía sau có người đến!”

Trình Nhị bên ngoài nói với Lý Phỉ trong xe. Lý Phỉ vươn đầu nhìn về phía sau thấy.

Xa xa một hồng y thiếu nữ công ánh mặt trời, cưỡi ngựa lớn màu đỏ thẫm chạy vội mà đến. Hồng y của nàng nổi bật trong ánh nắng, như một ngọn lửa chói mắt! Trong tay nàng dương roi, thẳng tắp chạy tới. Lý Phỉ thấy rõ bộ dáng của nàng, đúng là nữ tử cổ gả cho Đoạn Dật Sơn.

“Các người đi trước, ta ở đây ngăn cản nàng!”

Thấy nàng là một người, Trình Nhị nói với mấy người khác, mình ngừng lại, chờ hồng y thiếu nữ kia, chuẩn bị một mình đối phó nàng ta, để cho những người khác chạy đi. Mấy người kia nghe xong, quả thực không ngừng, đánh xe ngựa tiếp tục chạy.

Lý Phỉ ngồi ở trong xe ngựa chạy như bay, xuyên qua cát vàng, nhìn về phía hai người càng đi càng xa kia, bọn họ một đỏ một đen dây dưa cùng một chỗ, dần dần mờ hồ!

Lý Phỉ trong lòng lo lắng, muốn trở về xem, hy vọng nhìn thấy Trình Nhị vượt đến.

Không ngờ Trình Nhị chưa vượt tới, đến là thiếu nữ hồng y kia chạy lên.

“Đoạn Dật Sơn, người đi ra cho ta!” Hồng y thiếu nữ ở phía sau hô.

Lý Phỉ thật không ngờ Trình Nhị vậy mà không là đối thủ của nàng ta, đồng bọn Trình Nhị cũng thật không ngờ, giữ lại một người đánh xe ngựa, hai người khác chuẩn bị chặn lại nàng.

“Dừng lại!” Lý Phỉ hô một tiếng với người đánh xe ngựa, mình đi xuống xe, đứng ở trước cửa xe ngựa nhìn hồng y thiếu nữ cười ngựa đứng ở trước mặt mình.

Hồng y thiếu nữ liếc mắt nhìn Lý Phỉ một cái, cau mày hô Lý Phỉ: “Mau giao phu quân ta ra đây!”

Rõ ràng là phu quân của ta, làm sao lại thành phu quân của người?

Lý Phỉ cau mày nhìn nàng, “Vị cô nương này, phu quân của người không ở trong này, còn thỉnh cô nương rời đi, đừng dây dưa chúng ta!”

“Hừ, ta đã sớm hỏi thăm tốt lắm, các người mang phu quân của ta đi! Mau, giao hắn ra đây, bằng không ta không khách khí!”

Miệng nàng vừa nói xong một cái roi đã quất xuống dưới. Lý Phỉ cho dù ánh mắt mau, nhưng cũng kém roi của nàng, mắt thấy chuẩn bị đánh, roi đã bị một bàn tay cầm.

Lý Phỉ nhìn Đoạn Dật Sơn nghiêm mặt đứng ở bên kia, tay cầm roi. Vừa rồi một roi kia là đánh thật khăng định rất đau, Lý Phỉ vội kéo tay Đoạn Dật Sơn, vừa thấy quả nhiên xanh lên.

Hồng y thiếu nữ kia cũng thấy được, vội vàng thu hồi roi, nhìn Đoạn Dật Sơn vừa đau lòng vừa oán hận.

Nàng hàm chứa lệ nhìn Đoạn Dật Sơn nói: “Người, người vì sao muốn trốn hôn?”

Đoạn Dật Sơn cầm tay Lý Phỉ, nhìn thẳng mắt hồng y thiếu nữ bên cạnh, ánh mắt như là muốn ăn Lý Phỉ.

“Tiết cô nương, tại hạ đã cưới vợ sinh con, vị này là phu nhân của ta. Đoàn mỗ cảm tạ Tiết cô nương ân cứu mạng, nhưng cảm thấy sẽ không vì ân tình này mà vứt bỏ thê tử cưới cô nương. Đoàn mỗ nợ ân tình tự nhiên sẽ trả lại cho Tiết cô nương, Tiết cô nương muốn cái gì cũng được, chỉ là tại hạ tuyệt không thể cưới Tiết cô nương.”

Hồng y thiếu nữ nghe vậy, ánh mắt đỏ một vòng, nước mắt sắp chảy ra.

Tiết Tình nhìn nam tử mình một lòng tướng hứa, nhìn nữ tử bên người hắn, lại nhìn bọn họ gắt gao nắm tay nhau, giống như không ai có thể chen chân vào giữa bọn họ. Nàng trong lòng có hận, nàng mới nếm thử tư vị tình yêu, lòng tràn đầy trả giá, cuối cùng lại là kết quả như vậy, lòng tràn đầy khó chịu, tìm không thấy chỗ phát tiết, nhìn hai người ngọt ngào đứng chung một chỗ thật là chói mắt. Nàng giơ lên roi, thẳng tắp đánh Lý Phỉ.

Lý Phỉ làm sao nghĩ được nàng sẽ động thủ như vậy, hơn nữa lại là người luyện võ, động tác không mau bằng Tiết Tình, bất đắc dĩ chuẩn bị nhận roi này. Đoạn Dật Sơn xoay người lại thẳng tắp che trước mặt Lý Phỉ, chắn roi này thay Lý Phỉ.

“Người, người vì sao không né!” Tiết Tình nhìn Đoạn Dật Sơn chắn roi, miệng vết thương sau lưng còn nứt ra chảy máu, trong lòng lại là đau lòng.

“Tiết cô nương là ân nhân cứu mạng, một roi này Đoàn mỗ nên nhận. Đoàn mỗ không một câu oán hận!” Đoạn Dật Sơn cố chống trên người Lý Phỉ, nhìn Tiết Tình nói.

“Ta không muốn làm ân nhân cứu mạng của người, ta muốn làm thê tử của người! Nếu, nếu người không muốn làm chuyện vứt bỏ thê tử, ta nguyện ý dung hạ nàng, cùng nàng làm tỷ muội.” Tiết Tình nói xong, trên mặt hiện ra then thùng đồ ửng.

Đoạn Dật Sơn lắc đầu, “Tiết cô nương, Đoàn mỗ đã đồng ý cả đời nhất thế một đôi, cho nên cô phụ Tiết cô nương một mảnh yêu.”

Tiết Tình không ngờ Đoạn Dật Sơn trực tiếp cự tuyệt tuyệt tình như vậy, nàng nhìn thoáng qua Lý Phỉ bên cạnh.

“Có phải nàng biết chữ, thêu hoa, dưỡng ở trong phòng không đi ra, không giống như ta vậy mỗi ngày ở bên ngoài hay không? Cho nên người muốn chọn nàng?” Nàng nhìn Lý Phỉ bên cạnh, lẳng lặng đứng ở nơi đó, cho dù là cát vàng dính người, đều có một cỗ khí chất nhàn tĩnh, giống như các tiểu thư khuê các mình nhìn thấy ở trong thành.

Không đợi Đoạn Dật Sơn trả lời nàng tiếp tục nói: “Thêu hoa viết chữ ta có thể học, nàng biết cái gì ta sẽ đi học, giống tiểu thư khuê các, ta không bao giờ đi múa kiếm nữa, người...”

Trong thanh âm của nàng mang theo khẩn cầu, là khẩn cầu có thể được người mình yêu thích đáp lại.

“Tiết cô nương, căn bản không phải nguyên nhân này. Kỳ thật Phỉ Nhi cũng không biết thêu hoa, viết chữ không tốt, cũng không thích ở trong khuê các, cả ngày đều đi ra ngoài, cũng không phải tiểu thư khuê các gì, nhưng ta vẫn thích, yêu nàng, sẽ không bởi vì mấy thứ này mà không thương nàng.”

Đoạn Dật Sơn lần đầu tiên ở trước mặt nhiều người nói ra như vậy, mặt đã sớm đỏ bừng, thấy Lý Phỉ một bên nhìn chăm chăm vào hắn, lại quẩn bách, ước gì tìm được cái động chui vào trốn một trận.

Lý Phỉ ở một bên đã thấy được, cô nương như Tiết Tình, là có ngông nghênh, nàng càng giống người ở thời đại của mình kia, không học những trò của nữ tử như thêu hoa gì đó, cùng một chỗ với một đám thổ phỉ, tính cách của nàng từ chỗ xa như vậy đơn thương thất mã tìm đến Đoạn Dật Sơn, muốn Đoạn Dật Sơn làm phu quân mình có thể thấy được. Khi nàng nói nguyện ý vì Đoạn Dật Sơn buông tha cho vị trí mình vẫn có, đi học tập cái mà mình chưa từng biết, điều này cần rất lớn dũng khí, từ đó có thể thấy được hẳn là thật tình yêu thích Đoạn Dật Sơn, chỉ có thật lòng thích mới có thể nguyện ý vì người trong lòng, buông tha cho tất cả, đi hạ thấp tư thái của mình.

Cho dù biết điểm này nhưng dù sao người này là nhìn trộm trượng phu mình, Lý Phỉ đương nhiên không muốn. Hiện tại Đoạn Dật Sơn trực tiếp cự tuyệt như vậy, Lý Phỉ tin tưởng cự tuyệt trắng trợn như thế, Tiết Tình sẽ minh bạch.

Tiết Tình xác thực hiểu được, Đoạn Dật Sơn cự tuyệt như vậy. Làm cho nàng người mới nếm thử tư vị tình yêu, hiện tại là người làm nàng thương tâm. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, từ lần đầu tiên tâm động, đến bây giờ cự tuyệt, lần đầu tiên đau lòng, thì ra tìm có thể đau như vậy, làm cho người ta muốn đào nó ra, chỉ cần giảm bớt đau đớn.

Nàng ôm ngực, hy vọng giảm bớt đau đớn ở ngực, nàng muốn đi tìm Nhị phụ thân, nàng bị làm sao vậy? Làm sao có thể đau như vậy? Nước mắt nàng vẫn chảy ra ngoài, nàng cảm thấy đó là tại ngực mình bị đau. Nàng không dám ngăn đầu để mọi người nhìn thấy nước mắt của mình, nàng cảm thấy như vậy thực mất mặt.

“Ta đã biết.” Nàng nhẹ giọng nói, không biết có phải đang nói với chính mình hay không. Nàng quay đầu ngựa lại, sờ soạng một phen nước mắt ràn rụa, hai chân một kẹp, trên đường mà đi.

Nàng hiện tại rốt cục biết, có chút không thương là không cần nguyên nhân, tựa như yêu không cần nguyên nhân.

77. Chương 77: Phiên Ngoại Tiết Tình

Tiết Tình từ nhỏ lớn lên trong sơn trại, nàng tiếp xúc đều là đại nam nhân, thói hán tử. Lúc nàng sinh ra khóc phá lệ vang dội, tuy rằng sau đó biết là nữ hài tử, mọi người lại nhất trí nhận thức cô gái sẽ này sẽ không thua kém nam tử. Nam tử nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là ba vị phụ thân, cộng thêm Hải Tử và Thành Tử.

Phụ thân tự nhiên là phụ thân ruột rồi, cũng là đại phụ thân, đối với tất cả mọi người rất nghiêm khắc, cả ngày một khuôn mặt. Nhị phụ thân là lợi hại nhất, giống như cái gì cũng biết, là người nàng sùng bái nhất.

Tam phụ thân rất thích cười, đối với ai cũng tốt, dùng cách nói của Nhị phụ thân mà nói, là bị người ta bán còn thay người ta đếm tiền.

Ba vị phụ thân đều đối xử tốt với nàng. Tuy rằng trong trại không thể cung cấp cảm y ngọc thực, nhưng có ba vị phụ thân sủng ái, Tiết Tình coi như là sống trong bình mật, nghiêng ngả lão đảo trưởng thành, thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Nàng không có tự giác gì với thân phận cô gái của mình, thẳng đến lần đầu tiên có quỳ thủy, thấy mình bị chảy máu, nghĩ là mình bị bệnh nặng gì đó, khóc chạy đi tìm nhị phụ thân trị liệu.

Nhị phụ thân nghe xong sau trên mặt xuất hiện quần bách, trướng đỏ mặt, ấp úng nửa ngày không nói ra lời. Lúc đó Tiết Tình nghĩ mình sắp chết, bệnh này ngay cả Nhị phụ thân cũng không trị được, khóc đến không thở nổi.

Sau đó đại phụ thân và tam phụ thân đến, Tiết Tình thẳng tắp ôm chân phụ thân nàng, thút tha thút thít nói ra mọi chuyện mình từ nhỏ đến lớn làm ăn trộm gà bắt chó.

Lúc ấy hai vị phụ thân cũng hoảng sợ, sau đó là nhị phụ thân gọi Trương bà tử đến, giáo dục Tiết Tình một phen, mới biết được là hiểu lầm một hồi.

Sau đó, mấy vị phụ thân xuống núi một chuyến, mang một nha đầu đi lên hầu hạ Tiết Tình. Vì thế Tiết Tình bắt đầu tiếp xúc với chân chính nữ tử dưới núi, cũng dần dần biết mình không giống nam nhân.

Cũng không phải trên núi không có nữ nhân, dù sao có nam nhân sẽ có nữ nhân, những nữ nhân này không phải mua từ dưới núi, là cướp về. Đều là cho nam nhân trên núi làm vợ.

Bọn họ đến đây suốt ngày khóc sụt sùi, Tiết Tình đối với việc này rất không kiên nhẫn, không có tâm tình tiếp xúc với những người đó, từ khi có nha đầu cùng tuổi, Tiết Tình bắt đầu có hiểu biết tới thế giới dưới núi.

Những hiểu biết này chính là cô nương dưới núi.

Thì ra những cô nương dưới núi không giống Tiết Tình vậy, kẻ vai sát cánh cùng nam nhân, nói chuyện cách một khoảng cách. Các nàng không dùng kiếm đao đùa giỡn, cười ngửa gì đó, mỗi ngày ở nhà thêu hoa, cho gà ăn, nấu cơm. Mỗi ngày một đồng lớn nữ nhân vây cùng một chỗ trò chuyện tán gẫu.

Tiết Tình hoảng sợ, việc này đều là Tiết Tình ghét nhất, nàng không khỏi có chút đồng tình nữ tử dưới núi.

Sau này nàng có cơ hội xuống núi, nàng từng vụng trộm nhìn nữ tử khuê các này.

Đi bước nhỏ, từng bước nhẹ nhàng; cả ngày thêu hoa hoặc là cầm quyển sách, thương xuân thu buồn. Tiết Tình nhìn vài ngày cảm thấy không có vị, tiếp tục dẫn Hải Tử đi dạo khắp núi, có khi vụng trộm đi theo đoàn người, cùng nhau xuống núi 'Làm việc'.

Thẳng đến có một ngày, Tiết Tình nghe Thành Tử nói dưới núi không xa có đoàn đại quân đến, gần nhất không thể tùy tiện xuống núi 'Làm việc'. Tiết Tình ở trong núi nhàm chán, dẫn Hải Tử ít nói xuống núi, lặng lẽ nhìn đại quân kia.

Hải Tử không muốn, nhưng miệng nói được Tiết Tình, lại bị Tiết Tình chèn ép, không phản kháng được đành đi theo. Hắn đi theo là vì bảo vệ Tiết Tình.

Bọn họ nằm bò ở triền núi cao cách đó không xa, địa thế tốt, có thể thấy rõ quân đội cách đó không xa.

Tiết Tình lần đầu tiên nhìn thấy quân đội, trong lòng trừ khiếp sợ chính là chấn kinh rồi.

Đông nghìn nghịt một mảnh, mỗi người, không giống những nam nhân ở trên núi mình, bọn họ chỉnh tề sắp hàng, mỗi một động tác đều giống nhau như đúc mang theo áp bách và khí thế bức người.

Bọn họ tiếng trống chấn vang bầu trời, người nghe được máu đều sôi trào lên. Một đêm kia Tiết Tình và Hải Tử nằm ở đó đều mất ngủ, hồi tưởng một màn ban ngày kia.

Vì thế về sau hai người bọn họ không hẹn mà cùng lặng lẽ nhìn quân đội này thao luyện, cũng ở nơi đó, Tiết Tình nhận thức một nam nhân làm nàng biến chuyển, Đoạn Dật Sơn.

Tiết Tình và Đoạn Dật Sơn gặp nhau chỉ do ngoài ý muốn.

Tiết Tình lần đầu tiên kiến thức loại quân chính quy này, trong lòng bị loại phong phạm quân đội nghiêm cẩn này cuốn hút. Bọn họ bất đồng nam nhân trong trại tán loạn, không có chế độ đáng nói, càng đừng nói tới so sánh với đám quân đội này.

Từ nhỏ đến lớn, tiếp xúc toàn với đao kiếm, chung quanh đều nam nhân, điều này làm cho Tiết Tình càng giống một cái nam tử. Cho nên nàng chứng kiến quân đội chính quy nghiêm cẩn, mỗi một lần xem bọn hắc thảo luyện, đều làm cho Tiết Tình nhiệt huyết sôi trào, hận không thể chính mình cũng lên sân khấu thử xem.

Ý niệm trong đầu này giống như một hạt mầm đang nảy mầm trong lòng, rốt cục có một ngày Tiết Tình không nhịn được, vung trộm chạy đến quân đội, đánh choáng váng một sĩ binh mặc vào quần áo của hắn, trà trộn vào quân đội.

Không biết có phải Tiết Tình vận khí tốt hay không, thế nhưng liên tục đợi ba ngày, Tiết Tình không bị phát hiện.

Quân đội là địa phương hỗn tạp, không phải tất cả mọi người quen nhau, bên trong lại có một ít tân binh hỗn loạn, cho nên rất nhiều người là không quen, hơn nữa Tiết Tình tốt số, thành công luyện mấy tràng thảo, nhưng rất nhanh, vận may của nàng bị lộ ra. Binh lính bị đánh choáng váng kia, ngày hôm sau tỉnh lại báo cáo chuyện tình của mình, khiến cho cấp trên coi trọng, bởi vì hai quốc giao chiến, rất có thể có địch nhân trà trộn vào trong quân đội. Đoạn Dật Sơn không tính đã thảo kinh xà, lén lút tra được Tiết Tình.

Tiết Tình công phu xác thực không sai, cho dù bị phát hiện sau, bị năm nhân vây công, nàng vẫn có thể đào thoát đi ra. Ý vào mình cười ngửa cao siêu, Tiết Tình bỏ qua những người đó.

Nàng đang dào dạt đắc ý lại phát hiện một người chạy lên, người nọ đúng là Đoạn Dật Sơn.

Đoạn Dật Sơn và Tiết Tình giao chiến cũng thành Tiết Tình kỳ ngộ thích Đoạn Dật Sơn.

Tiết Tình từ nhỏ được ba vị phụ thân giáo dục trưởng thành, có lẽ ba vị phụ thân kia ở phương diện khác giáo dục kém chút, nhưng võ nghệ tuyệt đối không kém, cho nên năm binh lính kia không thành công vây chặn được Tiết Tình.

Nhưng Tiết Tình có cái khuyết điểm rất lớn, tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm thực chiến, cho nên nàng và lão luyện Đoạn Dật Sơn so chiêu hiển nhiên là thua. Tiết Tình rất nhanh bị bại trận.

Đoạn Dật Sơn trong khi đánh nhau trên đường với Tiết Tình vẫn chưa biết nàng là nữ tử, khi bị buộc thành hôn cùng Tiết Tình hắn mới biết được Tiết Tình là nữ tử!

Đoạn Dật Sơn vốn định ép hỏi Tiết Tình mục đích, không ngờ Nhị đương gia và Tam đương gia cứu Tiết Tình. Đoạn Dật Sơn xác thực không phải đối thủ của Nhị đương gia và Tam đương gia liên thủ, cho nên trở mặt nhìn Tiết Tình bị mang đi, bọn họ không thương tổn Đoạn Dật Sơn cái gì.

Khi đó Đoạn Dật Sơn kỳ thật cũng hiểu được, mấy người bọn họ hẳn là không phải quân địch, hơn nữa lúc Tiết Tình ở trong quân, không có tiếp xúc chuyện cơ mật gì.

Tiết Tình bị mang về trực tiếp bị nhốt, không cho phép nàng xuống núi.

Bị đóng vài ngày, Tiết Tình không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nàng không biết dưới núi phát sinh chuyện gì. Bởi vì toàn bộ đầu óc nàng đều là khuôn mặt Đoạn Dật Sơn.

Từ nhỏ lớn lên trong núi, tuy rằng tiếp xúc rất nhiều nam nhân, nhưng nam tử đẹp mặt giống Đoạn Dật Sơn như vậy không thấy, tuy rằng nhị phụ thân không tệ, nhưng chung quy là có tuổi, tự nhiên không giống Đoạn Dật Sơn đẹp mặt lại có khí khái nam tử trẻ tuổi. Kỳ thật đây không phải là quan trọng nhất, trọng yếu nhất là, bởi vì nàng bị hắn đã bại.

Nhị phụ thân Tiết Tình từng là thứ nhất cao thủ danh chấn giang hồ, Tiết Tình tự nhiên là được đến chân truyền của hắn, hơn nữa Tiết Tình võ học trời cho, cho nên Tiết Tình công phu là thực không tệ, nếu thêm chút kinh nghiệm thực chiến, tương lai tuyệt đối xem như nhất lưu cao thủ. Ở trong núi đánh nhau cùng

những người đó, cơ bản chưa từng thua, không chỉ là vì công phu của nàng tốt, còn có bởi vì nàng là nữ nhi chủ trại, dù sao sẽ bận tâm một ít, cho nên không dám ra tay nặng, Tiết Tình không có chiến tích bị thua.

Lần này bị đả bại, trong lòng đối với cường giả nhận thức đồng cảm, khiến nàng chú ý Đoạn Dật Sơn. Tuy rằng chú ý nhưng chưa tới mức yêu gì đó, chỉ là một phần thích mong lung tàng dưới đáy lòng.

Bị đóng vài ngày, Tiết Tình thành thật rất nhiều được thả ra, bị Hải Tử mỗi ngày theo ở phía sau, không cho phép nàng xuống núi. Hải Tử có chút chất phác, rất nghe lời phụ thân, cho nên Tiết Tình căn bản không có cơ hội xuống núi.

Nhưng cái này không ngại, nàng sử dụng các loại thủ đoạn, hơn nữa Hải Tử vốn không phải đối thủ của nàng, rất nhanh bị giựt giây đi tới đỉnh núi hay nhìn kia, xa xa nhìn Đoạn Dật Sơn lui tới ở quân doanh.

Bởi vì trong lòng có khác thường, Tiết Tình không hề đơn thuần xem bọn hắc thảo luyện, ánh mắt không tự giác tìm kiếm thân ảnh Đoạn Dật Sơn. Như vậy thật lâu nhìn chăm chú, mắt tự nhiên chú ý, tựa như một cái thăm mền tiểu nữ sinh, nhìn thấy người mình thích, nhìn thấy động tác của hắn, phát sinh chuyện gì, trong lòng chú ý, có lẽ đáy lòng bắt đầu ảo tưởng nho nhỏ, loại ảo tưởng này làm cho hạt mầm tình yêu trong lòng nàng bắt đầu nảy lên.

Nghĩ đến người trong lòng tim liền đập bang bang, giống như không phải chính mình; trong mắt toàn là hắn, Tiết Tình không hiểu tình yêu, đối với loại cảm giác xa lạ này vừa sợ hãi lại vừa chờ mong.

Loại cảm giác xa lạ này, chậm rãi dành dụm, rốt cuộc tới trình độ nhất định, chỉ cần một cơ hội sẽ bùng nổ.

Cơ hội này tới ngay tại tối hôm Đoạn Dật Sơn chuẩn bị mai phục tổng soái quân địch.

Tiết Tình tối hôm đó vừa vận mắt ngủ, nàng nghĩ tới ban ngày Đoạn Dật Sơn ở tròng thảo luyện luận bàn đánh nhau cùng hai người tướng lĩnh, hình ảnh trong tròng đều ở trong đầu nàng không lái đi được. Trong lòng nàng có ý nghĩ bức thiết muốn cùng người khác chia sẻ.

Mấy vị phụ thân khẳng định không được, tuổi khác chuyện khác; Thành Tử mỗi ngày bề bộn nhiều việc, Hải Tử lại chất phác, nửa ngày không nói nên lời một câu, còn không bằng nói cùng đầu gối.

Trần trọc nghĩ lại, Tiết Tình cuối cùng đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài đi một chút. Cưỡi ngựa lắt lư đi lung tung, không ngờ lại cho nàng gặp gỡ đào binh.

Tiết Tình thấy người nọ lén lút, bắt lại đây hỏi mới biết được, thì ra Đoạn Dật Sơn dẫn người đi đánh lén, nào biết đâu rằng bên trong có cái phản đồ, sự tình vừa vận bị hắn phát hiện, hắn vốn là muốn nói ra sự tình, nhưng phản đồ kia cấu kết là người làm quan, tiểu binh cảm thấy mình tố giác khẳng định không có người tin, trong lòng lại sợ hãi, cho nên chuẩn bị trốn đi.

Tiết Tình nghe xong trong lòng cả kinh, đương nhiên biết sự tình trong mắt, vội hỏi tiểu binh kia Đoạn Dật Sơn đi phương hướng. Tiểu binh sợ hãi mình bị giết, vội nói cho Tiết Tình tên địa phương mình nghe lén được. Tiết Tình tự mình cưỡi ngựa đi tìm phân đội Đoạn Dật Sơn.

Chờ nàng đuổi tới nơi này đã bắt đầu đánh lên.

Trước mắt là một mảnh lửa cháy, Tiết Tình liếc mắt một cái nhìn thấy Đoạn Dật Sơn, hắn đứng ở phía trước đám lửa, giơ một cái đầu người hô to: “Tướng quân của các ngươi bị giết rồi, nếu không muốn chết thì đầu hàng.”

Quân địch nhất thời hỗn loạn một mảnh. Hỗn loạn này chính là Đoạn Dật Sơn muốn.

Tiết Tình nhìn Đoạn Dật Sơn cưỡi ngựa đứng ở nơi đó, cả người toàn máu, mang theo đầu người, bị ánh lửa làm nổi bật giống như một Ngọc Diện la sát, cả người tản ra khát máu và hàn ý. Tiết Tình bị dọa, tuy nói nàng là thổ phỉ, nhưng dù sao không giống như bây giờ, thân ở chiến trường, chung quanh đều là thi cốt, địa ngục tu la như vậy là chưa từng gặp.

Nàng ngơ ngác nhìn Đoạn Dật Sơn, nhìn thấy người nọ sau hắn, mặc quần áo giống Đoạn Dật Sơn giơ đao chém xuống.

Tiết Tình há mồm hô, mình cũng không biết hô cái gì, nàng bôn chạy nhanh tới chỗ Đoạn Dật Sơn, nhấc đao chém đầu người nọ.

Hắn ngã vào trong lòng của nàng. Nàng lần đầu tiên tới gần hắn như vậy, nhưng trong lòng nàng không có chút vui mừng. Nàng vẫn chờ mong cảnh tượng cùng hắn gặp mặt, nhưng cuối cùng ôm hắn cả người đầy máu.

Nàng há miệng thở dốc, muốn gọi tên của hắn, lại phát hiện mình ngay cả tên của hắn cũng không biết.

“Người thế nào?” Đây là nàng lần đầu tiên nói với hắn.

Cuối cùng là Nhị phụ thân mang theo người tới cứu hai người, về phần bọn họ làm sao mà biết được, Tiết Tình không biết.

Nàng chỉ biết là nàng cầu Nhị phụ thân mang hắn về.

Lúc ấy về mặt Nhị phụ thân phức tạp nhìn Tiết Tình hỏi: “Con muốn gả cho hắn?”

Khi đó nàng đã biết cái gì là gả cho, nàng đã có tâm tư cô gái, tự nhiên là biết, cùng người mình thích vĩnh viễn cùng một chỗ chính là gả cho. Nàng thẹn thùng cúi đầu gật đầu. Nàng không nghĩ nhiều, vì sao Nhị phụ thân của nàng biết bọn họ ở trong này? Vì sao Nhị phụ thân biết mình thích hắn, mà hỏi ra nói như vậy?

Nàng chỉ biết là nàng bắt đầu có phiền não, bắt đầu có tâm sự, bắt đầu có chờ đợi, bắt đầu thích miên man suy nghĩ, bắt đầu làm chuyện không hiểu kỳ diệu, bắt đầu có khác thường trong lòng, giống như, phiền não của nàng, vui vẻ của nàng, đều là vì người trong lòng này.

78. Chương 78: Đại Kết Cục

Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn dưới sự trợ giúp của Trình Nhị trở về kinh thành. Ngày hôm đó Trình Nhị ở lại chặn Tiết Tình, mặt sau có mấy người đến, cho nên Tiết Tình tìm cơ đuổi kịp Đoạn Dật Sơn, mới có chuyện sau đó. Vốn Trình Nhị bị nắm, sau đó Tiết Tình trở lại, không biết nói gì với những người đó cư nhiên thả hắn ra, cho nên không tới mấy ngày Trình Nhị đuổi kịp Lý Phỉ. Dọc theo đường đi mấy người vội vàng chạy đi, Lý Phỉ nhân cơ hội này cho Đoạn Dật Sơn kiến thức một chút không gian của nàng. Bởi vì Đoạn Dật Sơn bị thương, cho nên Lý Phỉ cho hắn dùng kỳ quả, thương thế quả nhiên không tới vài ngày thì tốt. Bởi vì thương thế tốt lắm, cho nên mọi người vội vàng chạy đi chỉ dùng nửa tháng đi tới kinh thành. Tin tức về Đoạn Dật Sơn đã rơi vào kinh thành. Hôm nay Lý Phỉ và Đoạn Dật Sơn lúc chạy tới Đoạn phủ, đoàn người Đoạn lão thái thái đứng ở cửa chờ bọn họ. Thấy Đoạn Dật Sơn và Lý Phỉ xuống xe, cơ hồ mọi người Đoạn phủ đều khóc, vui quá mà khóc.

Đoạn Dật Sơn bị Đoạn lão thái thái, Đoạn phu nhân, Hồ phu nhân vây quanh, Lý Phỉ nhìn Nữ Nhi bên cạnh được Thu Tịch ôm đang nhìn mình, thấy Lý Phỉ nhìn nó, nó quay đầu đi không nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ biết đi không nói lời nào nhất định là mang đến thương tổn cho Nữ Nhi, trong lòng tràn đầy áy náy. Nàng tiến lên muốn ôm Nữ Nhi, Nữ Nhi lại khóc dùng sức giãy dụa. Lý Phỉ nhìn nó khóc tê tâm liệt phế, bởi vì không thuận khí mà bị nấc. Lý Phỉ nhìn mà lòng chua xót, vội ôm chặt Nữ Nhi nói: “Nữ Nhi, là mẹ, Nữ Nhi không biết mẹ sao?”

Nữ Nhi nghe xong, thân mình cứng đờ ở nơi đó, Lý Phỉ không quan tâm, hôn thân khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Nhi, hàm chứa lệ nói: “Mẹ biết sai lắm rồi, về sau không bao giờ rời Nữ Nhi nữa...”

Không đợi Lý Phỉ nói xong, Nữ Nhi nhào vào trong lòng Lý Phỉ, khóc gọi mẹ.

Lý Phỉ nghe nó mềm mềm gọi mẹ, mọi chuyện phiền lòng tan hết.

Trần an Nữ Nhi một trận, ôm Nữ Nhi, Nữ Nhi không muốn xuống dưới, ôm ở trên người Lý Phỉ, Lý Phỉ cảm nhận được Nữ Nhi ý lại, trong lòng cũng hưởng thụ, ôm Nữ Nhi đã nặng rất nhiều không buông tay.

Nàng nhìn thấy bên kia Ngọc Hoàn được bà vú ôm mập mập trắng trẻo, cắn ngón tay, mở to mắt to tò mò nhìn Lý Phỉ và Nữ Nhi, nó hiện tại đã được nửa tuổi, ánh mắt nhìn Lý Phỉ thực xa lạ. Từ lúc nó được sinh ra, Lý Phỉ vốn không ôm nó, Lý Phỉ thẹn trong lòng, muốn đi ôm một cái, nó trực tiếp né tránh tay nàng, bắt đầu chơi trong lòng bà vú. Bà vú bên cạnh có chút ngượng ngùng, sợ Lý Phỉ tức giận, lập

tức giải thích, “Tiểu thiếu gia rất ngoan, có thể là do chưa gặp qua thiếu phu nhân nên chưa quen, qua vài ngày khẳng định sẽ quen.”

Lý Phỉ đương nhiên biết, hiện tại sự tình đều giải quyết, Lý Phỉ có thời gian cùng bọn họ, cùng nó tăng tiến cảm tình.

Đoạn Dật Sơn còn sống đã trở lại, đối với Đoạn phủ là việc vui vô cùng, không người nhắc tới chuyện Lý Phỉ vụng trộm rời nhà, dù sao nàng không rời đi làm sao tìm được Đoạn Dật Sơn chứ?

Đương kim hoàng thượng thấy Đoạn Dật Sơn đã trở lại, không có thu hồi ý chỉ phong hầu đã phát ra cho Đoạn Dật Sơn đã chết. Vì thế Đoạn Dật Sơn thành quan viên đương triều thứ nhất được phong hầu, tự nhiên là tiền đồ mệnh mông cuồn cuộn.

Hai năm sau.

Lý Phỉ ngồi ở trong phòng xem sổ sách. Hiện tại cửa hàng nước hoa trên cơ bản ở cả nước đều có chi nhánh, mà nước hoa đã trở thành đồ dùng của danh môn phu nhân, tiền lời tự nhiên là khách quan, mặc dù có không ít giả, nhưng chú trọng hàng hiệu hiệu ứng hơn nữa cách một đoạn thời gian lại đẩy ra nước hoa Khánh Tường mới vượt xa những người khác.

Hiện tại Diêu Mạn tự nhiên là kẻ có tiền, chỉ là cảm tình dường như vẫn không có tin tức gì, hết sức chuyên chú vì kiếm tiền mà phấn đấu, mẹ Diêu Mạn tìm đến mình vài lần, vì bảo mình khuyên Diêu Mạn một chút. Lý Phỉ tìm Diêu Mạn nói chuyện vài lần, thấy Diêu Mạn không giống như để ý, ngược lại hướng tới Trình Tam Nương, nghĩ tương lai giống Trình Tam Nương.

Nói tới Trình Tam Nương, Lý Phỉ không khỏi cảm thán, nàng ta quả nhiên là cái nữ tử bất thường.

Lý Phỉ trở lại kinh thành không bao lâu thì nghe nói Trình Tam Nương muốn thành thân, là cùng Trình Tử Mặc. Lý Phỉ nghĩ lại chuyện mình và Trình Tam Nương từng nói, còn có khóa kỳ quả kia, xem ra Trình Tam Nương thật sự dùng khóa trái cây kia bắt Trình Tử Mặc thành thân với nàng ấy. Lý Phỉ không nói được bọn họ, chỉ là Trình Tam Nương đối với cảm tình là hết hy vọng, không nghe lọt được lời Lý Phỉ nói. Không ngờ là ngày thành thân lại ra chuyện, Lý Phỉ lúc ấy cũng ở đó xem lễ. Hai người đang bái đường, thấy một cô gái cái phần y choáng váng té trên mặt đất, lúc ấy Trình Tử Mặc không quan tâm tới bái đường nữa, cư nhiên trước mặt mọi người mặt ôm nàng kia đi ra ngoài. Lý Phỉ nhìn thoáng qua cái kia té xỉu nữ tử, sắc mặt tái nhợt, đôi mi thanh tú hơi hơi nhắm mắt, nhìn chính là loại chọc người triu mến.

Toàn bộ đó yên tĩnh xấu hổ, Lý Phỉ lo lắng Trình Tam Nương, chạy tiến lên an ủi nàng. Lại bị Trình Tam Nương đẩy ra, nàng xúc khăn voan lên, nhìn bóng dáng Trình Tử Mặc ôm cô nương kia đi xa, thế nhưng nở nụ cười, nụ cười kia lại bao hàm chua xót và chua xót.

“Trình Tử Mặc!” Trình Tam Nương gọi. Trình Tử Mặc nghe vậy chỉ dừng một chút, tiếp theo vẫn đi ra.

Trình Tam Nương đứng một hồi rồi cũng xoay người ly khai. Lúc ấy bóng dáng nàng quyết tuyệt, đại khái là thương thấu tim cho nên mới như vậy.

Hôn lễ của hai người tự nhiên là không hoàn thành.

Chỉ là sự tình hình như không chấm dứt, Trình Tử Mặc không bao lâu sau đến đến tìm Lý Phỉ, lúc đó hắn đã hoàn toàn không còn cao ngạo lúc mới gặp, làm cho người ta không thể tới gần, hiện tại hắn dường như trên nét mặt mang theo suy sút, có cô đơn. Lý Phỉ ẩn ẩn cũng đoán ra cái gì, lúc nói tới Trình Tam Nương, vẻ mặt Trình Tử Mặc có lo lắng, lại có cảm tình phức tạp khác. Lý Phỉ thở dài, xem ra hai người là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, không biết mình với đối phương đến tột cùng là cảm tình gì.

Chuyện cảm thụ người uống nước, ẩm lạnh tự biết, Lý Phỉ khó mà nói được cái gì.

Nhưng đi so với bọn họ, Lý Phỉ hạnh phúc hơn, nhìn Nữu Nữu bên cạnh thẳng thắn lưng, chuyên tâm luyện chữ. Lý Phỉ sờ sờ đầu nó, hiện tại Nữu Nữu đã năm tuổi, hiển nhiên hiểu chuyện hơn lúc trước, điều này làm cho Lý Phỉ càng thêm thích Nữu Nữu. Trên giường có đứa bé mặc cái yếm tơ lụa màu đỏ, trắng nõn đang ngủ, Lý Phỉ nhẹ nhàng đi qua, nhìn bé trên giường, tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm chặt đặt ở một bên, miệng còn đánh tiểu khò khè. Lý Phỉ không nhận được hôn nó. Đây là đứa con nhỏ của Lý Phỉ, chỉ có nửa tuổi, thật sự là lúc đáng yêu nhất.

“Mẹ, mẹ, tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Thanh âm còn không dứt, một bom nhỏ vọt vào, Lý Phỉ không ngẩng đầu lên cũng biết là ai đến đây.

“Mẹ.” Thanh âm mềm mềm vang lên cạnh chân nàng. Lý Phỉ cúi đầu, nhìn con mình khuôn mặt trong trắng hồng hồng hồng, mở to thật to ánh mắt nhìn mình, Lý Phỉ biết con mình rất đáng yêu, nếu hẳn có thể thành thật một chút, vậy thật sự là đứa con đáng yêu lại tri kỷ, chỉ là...

“Mẹ, con muốn ăn băng băng.” Ngọc Hoàn quyết miệng làm nũng Lý Phỉ.

Hiện tại đúng là bảy tháng, thời điểm nóng nhất, lúc nóng nhất Lý Phỉ sẽ làm làm cho người trong nhà một ít đồ ăn lạnh, Ngọc Hoàn, Đoạn Dật Sơn và Nữ Nữ thích ăn nhất.

“Được rồi, nhưng không thể ăn nhiều, sẽ đau bụng.” Lý Phỉ phân phó Thanh Mai làm nước dưa lạnh, còn có nho lạnh, đây là Nữ Nữ và Ngọc Hoàn yêu nhất.

Ngọc Hoàn hoan hô một tiếng, chạy đến bên giường thấy đệ đệ còn đang ngủ, cảm thấy không thú vị, quyết miệng ngồi vào bên người Nữ Nữ.

Ăn xong hoa quả lạnh, Ngọc Hoàn chịu khó ngồi ở chỗ kia, nhìn Nữ Nữ viết, thỉnh thoảng Nữ Nữ dạy nó một cái.

Hôm nay lại ngoan vậy? Bình thường Đoạn Ngọc Hoàn ở trong phòng là một khắc cũng không chịu an phận, bà vú và nha hoàn già sai vặt bên người, đã sớm rèn luyện ra thể lực khác người, bởi vì còn phải chạy đuổi theo nhóc con này! Lý Phỉ trong lòng nghi hoặc nhưng không nghĩ nhiều.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân.” Phán Hạ vào được, nhìn thoáng qua Ngọc Hoàn ngồi trên băng ghế nhỏ ăn hoa quả lạnh, ấp a ấp úng không dám nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Phán Hạ hiện tại đã lập gia đình, gả cho cháu trai tổng quản sự tiền viện, là người của Đoạn Dật Sơn, bây giờ còn tiếp tục quản sự trong viện Lý Phỉ. Thấy Phán Hạ vẻ mặt này, Lý Phỉ đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Thiếu phu nhân, hoa hồng vàng ở Mân Côi Viên, có một số đã chết!” Phán Hạ nhỏ giọng nói.

“Cái gì! Chết như thế nào?” Lý Phỉ đứng lên. Hoa hồng vàng, là Lý Phỉ bảo Trình Tam Nương thiên tân vạn khổ tìm được mầm giống, thật vất vả mới dưỡng được ra, Lý Phỉ quý lắm, làm sao có thể chết chứ? Hai ngày trước Lý Phỉ còn nhìn mọc không tệ mà.

Thấy Phán Hạ nửa ngày không nói nên lời nguyên nhân, Lý Phỉ quyết định tự mình đi xem. Phán Hạ không ngăn được, đi theo Lý Phỉ tới Mân Côi Viên.

Đến Mân Côi Viên, Lý Phỉ nhìn thoáng qua hoa hồng bên trong, một chút không góc lên được, đây không phải tự nhiên chết, toàn là bị người đập hỏng, gãy gãy, bị giẫm. Đây là hoa hồng thật vất vả mới lớn lên, là Lý Phỉ bảo Đoạn Dật Sơn lấy nước từ không gian tới tưới mới trưởng thành thành như thế, hiện tại thể nhưng bị người phá thành cái dạng này.

Lý Phỉ hỏi là ai, thấy tất cả mọi người không trả lời, trong lòng nhất thời hiểu được, giống phát tiết rống lên một tiếng: “Đoạn Ngọc Hoàn!”

Chờ Lý Phỉ đi tìm Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn đã đi rồi, đi tới địa phương có thể bảo trụ tính mạng nó: chỗ Đoạn lão phu nhân.

Đoạn lão phu nhân và Đoạn phu nhân vẫn chờ đợi Đoạn Dật Sơn có con nối dõi tông đường, từ khi Đoạn Ngọc Hoàn xuất thế, đã được lão phu nhân mang theo trên người, tự nhiên là có cảm tình rất thâm, thực sung ái nó, sau đó Lý Phỉ trở lại, nhận Đoạn Ngọc Hoàn về, Đoạn lão phu nhân và phu nhân sung ái nó còn hơn cả nàng, phạm vào sai lầm gì đều bị bọn họ chống đỡ. Lý Phỉ sợ Đoạn Ngọc Hoàn bị nuôi thành kiêu ngạo ương ngạnh ăn chơi trác táng, cho nên khi giáo dưỡng hẳn còn có khác biện pháp.

Mân Côi Viên của mình bị phá phá hỏng, Lý Phỉ tự nhiên là hận nghiêng rằng, chỉ là nàng biết mình không thể xông vào, đấu tranh cùng bà bà mình có thể tránh được thì tránh. Mấy năm nay Lý Phỉ và Đoàn phu nhân, lão phu nhân vẫn tường an vô sự, có lẽ là bởi vì Lý Phỉ sinh hai con trai trưởng, còn là cứu Đoạn Dật Sơn về, cho nên bọn họ thái độ với Lý Phỉ tốt rất nhiều, nhưng vẫn có những va chạm nhỏ.

Lần này Lý Phỉ mang thai, Đoàn phu nhân hy vọng đưa nha hoàn cho Đoàn Dật Sơn, Lý Phỉ biết bà lại có chiêu này, Lý Phỉ không có tỏ vẻ, trực tiếp bảo Đoàn Dật Sơn đến xử lý, Đoàn Dật Sơn không nói hai lời trả lại nha hoàn kia, sau khi Lý Phỉ mang thai lại sinh con trai, đối với Đoàn phủ mà nói, hiện tại không phải thiếu con nối dòng, hơn nữa dường như cũng biết Đoàn Dật Sơn không có ý nguyên kia, mà loại sự tình này còn thực đắc tội với người, cho nên Đoàn phu nhân cũng nghỉ ngơi tâm tư.

Ăn qua cơm chiều, ở trong sân đình, Lý Phỉ ôm Thư Cẩn đã thức giấc ngồi trong đình, nhìn bầu trời trăng sáng, chung quanh đều là mùi hoa, còn có côn trùng kêu vang, gió nhẹ từ từ thổi tới, làm cho mùa hạ nóng bức có mát mẻ nhẹ nhàng. Nữ Nữ bên cạnh lôi kéo tay nhỏ bé của Thư Cẩn, đùa nó, Thư Cẩn bắt được tay của Nữ Nữ thì cho vào miệng mình, Lý Phỉ lại gỡ ra.

Bên kia Đoàn Dật Sơn đi tới, sau hắn còn có một thiên hạ nhỏ nhỏ, là Ngọc Hoàn.

Lý Phỉ không thèm nhìn tới Ngọc Hoàn, nói với Đoàn Dật Sơn: “Ngày mai là hội đèn lồng rồi, Nữ Nữ nói muốn đi chơi, chàng sớm đi trở về, chúng ta đi xem.” Nói xong nàng cúi đầu nhìn Thư Cẩn trong lòng mình chỉ mặc cái yếm, chui chui trong ngực mình: “Thư Cẩn nhà chúng ta cũng muốn đi, có phải hay không?”

Thư Cẩn nhỏ con dường như nghe được Lý Phỉ nói, giơ tay lên a a đáp lời.

“Mẹ, đệ đệ nói muốn đi đấy.” Nữ Nữ bên cạnh vui vẻ nói.

Lý Phỉ cười gật gật đầu, “Đúng vậy, Thư Cẩn muốn đi cùng tỷ tỷ đấy!”

Đoàn Dật Sơn cúi đầu ôn nhu cười nhìn Lý Phỉ, một bên Nữ Nữ nhu thuận, còn có con trai nhỏ đáng yêu, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Người nhỏ nhỏ ở sau chân Đoàn Dật Sơn thấy tất cả mọi người bỏ qua nó, vội vàng chạy đến hô lên: “Cha, mẹ, con cũng phải đi.”

Lý Phỉ nhìn nó một cái, đưa Thư Cẩn cho Đoàn Dật Sơn, ngoắc bảo Ngọc Hoàn đi lại, “Ngọc Hoàn cũng muốn đi?”

Ngọc Hoàn gật gật cái đầu nhỏ rồi đi qua, vẻ mặt chờ mong nhìn Lý Phỉ nói: “Mẹ, Ngọc Hoàn cũng phải đi.”

Đúng vậy, hội đèn lồng hôm nay, kinh thành náo nhiệt nhất, Đoàn Ngọc Hoàn rất thích náo nhiệt, làm sao có thể không đi?

Lý Phỉ kéo Ngọc Hoàn qua, Ngọc Hoàn thuận tiện tựa vào trong lòng Lý Phỉ, ánh mắt vẻ mặt khát vọng. Lý Phỉ cười thực thân thiết, đột nhiên, ánh mắt lệ quang chợt lóe, một tay ôm Ngọc Hoàn lên đặt ở trên đùi, vỗ hai bàn tay vang dội.

Mới chụp hai bàn tay, Ngọc Hoàn liền khóc kêu cha, gọi mẹ, gọi tỷ tỷ, kêu thê thảm, giống như Lý Phỉ thật sự ngược đãi nó. Nữ Nữ ở bên cạnh rưng rưng, cầu tình cho Ngọc Hoàn: “Mẹ, đừng đánh đệ đệ.”

Lý Phỉ có chút bất đắc dĩ, đây là con ruột của mình, Lý Phỉ làm sao có thể thật sự ra mạnh tay, chỉ là giả vờ giả vịt làm vài cái động tác thôi. Tiểu tử này rất phô trương thanh thế!

Lý Phỉ buông Ngọc Hoàn ra, thấy nó còn đang thút tha thút thít, giống như thật sự khóc, Lý Phỉ có chút hoảng, chẳng lẽ thực sự đánh nặng quá? Lý Phỉ kéo Ngọc Hoàn qua, Ngọc Hoàn hiện tại nhu thuận lại đây, không dám lộn xộn.

“Biết vì sao mẹ đánh con không?”

“Nưng, nấc” vừa thút tha thút thít còn làm cái nấc, khuôn mặt tròn tròn toàn nước mắt, “Mẹ, Ngọc Hoàn biết sai lầm rồi, không bao giờ giẫm hoa nữa. Mẹ, đừng đánh Ngọc Hoàn.”

Lý Phỉ thấy bộ dạng nó như vậy, làm sao còn đánh hắn được nữa, trong lòng đã sớm đau lòng, ôm nó nhẹ giọng nói: “Ừm, Ngọc Hoàn nếu biết sai lầm rồi, như vậy mẹ sẽ không đánh nữa.”

“Vậy ngày mai mẹ mang Ngọc Hoàn nhìn đèn lồng sao?” Ngọc Hoàn ngửa đầu, trên mặt lộ vẻ nước mắt nhìn Lý Phỉ, Nữ Nữ bên kia cũng dặt tay áo Lý Phỉ nói: “Mang đệ đệ đi thôi.”

Lý Phỉ gạt đầu, Ngọc Hoàn lập tức hoan hô một tiếng, nước mắt trên mặt không còn tí nào, nở nụ cười toét miệng.

Không tới một hồi nắm tay Nữ Nữ, mang theo một đám nha hoàn bà tử đi góc tường tìm đế mèn, toàn bộ sân náo nhiệt lên, đèn đuốc sáng trưng. Đoạn Dật Sơn cẩn thận ôm Lý Phỉ và Thư Cẩn vào lòng, nhìn hai thân ảnh nho nhỏ trong đám người, còn có Thư Cẩn trong lòng không ngừng vịn vịn, tại nơi ánh trăng chiếu rọi đó, đắm chìm trong hạnh phúc bình thường này!

====Hoàn=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nong-trang-chu-co-dai>